2 - 12 - 3 - 15

UNIVERSIDAD
DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

~282

~282

2 - 12 - 3 - 15

~~num. 37 cax. 7 num~~ 32.

VNiVERSiDAD
DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

00282

Incipit tractatus de ſenſu cõpoſito ⁊ diuiſo magiſtri gulielmi hentiſberi omnium logicorum ſubtiliſſimi.

Arguendo a ſenſu compoſito ad ſenſum diuiſum ⁊ econtra ſiue ecõuerſo frequenter fallit cõſequētia: vñ non ſequitur impoſſibile eſt te pertranſire hoc ſpaciũ: ergo tu non potes pertranſire hoc ſpatium. Impoſſibile eſt aliqd albũ fore nigrũ: igitur nullũ albũ poteſt eſſe nigrũ. Utrũq; iſtorum contradictoriorũ duorũ: poteſt eſſe verũ in aliquo inſtanti: ergo poteſt eſſe quod vtrũq; iſtorum duorũ contradictoriorum ſit verũ in aliquo inſtanti. ¶ In vtroq; duorũ locorum tu potes eſſe in aliquo inſtanti: ergo poteſt eſſe ꝙ tu ſis in vtroq; duorũ locorum in aliquo inſtanti. Tu ſcis alterũ iſtorũ eſſe verũ: ergo alterũ iſtorum ſcis eſſe verũ. Tu credis ſor. currere: igit̃ ſor. credis currere. homo apparz aſinus: ergo apparet ꝙ homo ſit aſinus. Neceſſe eſt alterũ iſtorũ eſſe verum: igit̃ alterum iſtorũ neceſſe eſt eſſe verum. Anima anticriſti neceſſario erit: ergo neceſſario erit anima anticriſti: aliqñ erit ita ꝙ anima ãticriſti neceſſario erit: igitur anima anticriſti neceſſario erit. ¶ Tu ſcis .a. propoſitionem eſſe veram: igitur .a. propoſitionem ſcis eſſe veram. ¶ Tu credis regem eſſe londonis: igitur iſtum hominem tu credis eſſe londonis demonſtrato rege. Tu vis percutere iſtum hominẽ ⁊ iſte homo eſt clericꝰ: ergo tu vis percutere clericũ: ad omnẽ motũ requiritur ꝓportio maioris inequalitatꝭ: ergo ꝓportio maioris inequalitatꝭ requiritur ad omnẽ motũ. Omnis homo habet caput: ergo caput habet oĩs hõ: imediate poſt h̄ erit inſtans aliqd: ergo aliqd inſtans imediate poſt h̄ erit. infinitus numerus ẽ finitus ergo finitꝰ numerus ẽ infinitus. quatuor ſunt duo ⁊ duo ergo quatuor ſunt duo. ¶ Iſti ſunt albi ⁊ nigri: ergo iſti ſũt albi: ita erit ꝙ tu es oĩs hõ qui ẽ rome: ergo tu eris oĩs hõ qui eſt rome: poteſt eſſe ꝙ anticriſtꝰ ſit hõ qui ẽ: ergo anticriſtus poteſt eſſe hõ qui ẽ: poſſibile eſt te eſſe omnẽ hominez exiſtentẽ in iſta domo: ergo tu potes eſſe oĩs hõ exiſtẽs in iſta domo. Tu teneris ſoluere iſti denariũ: ğ aliquẽ denariũ teneris iſti ſoluere. Iã incipis ꝑtranſire aliquaz partem iſtiꝰ magnitudinis: ğ aliquã parte iſtiꝰ magnitudinis incipis ꝑtranſire: ſor. indiget aliquo oculo ad videndũ: ergo aliquo oculo ſor. idiget ad videndũ. Et ſic de talibꝰ que quaſi in oĩ materia poſſunt formari: diſputantibꝰ nõ valet cõſequentia ab vno ſenſu ad aliũ. ¶ Unde non eſt aliq̃ cautela qua ꝯtigit frequẽtiꝰ ⁊ faciliꝰ fallere: quã ſecundum ſenſuz cõpoſitũ ⁊ diuiſum qꝛ multe ſunt fallatie que reducunt̃ ad diuiſionẽ ⁊ cõpoſitionẽ. vñ eſt diligenter intelligenduz quo modo ſit ſenſus cõpoſitus ⁊ diuiſus ⁊ quid ſit vnꝰ ⁊ alius. Et frequẽter ſunt iſti duo ſenſus ſimiles multũ ſcdʒ v[illegible] ⁊ intellectũ impertinentẽ quo ad veritatẽ ⁊ falſitatez ⁊ quo ad formã arguẽdi. ¶ Unde nouẽ modis accidit diuerſitas cõponẽdi vel diuidendi. Et primꝰ modus ſicut in principio exẽplificatum eſt mediante hoc verbo ampliatiuo poſſum vel quocũq; conſimili ampliatiuo ſicut cõuenit veruz poſſibile ipoſſibile ꝯtingẽſ ⁊ ſic de alijs quibuſcũq; accidit cõpoſito ⁊ diuiſo. Secundus modus ẽ mediante termino habẽte vim confundendi ſicut ſunt huiuſmodi verba requiro: indigeo: ꝑſupono: incipio: deſidero: cupio: volo: teneor: debeo: neceſſariũ ſemꝑ ineternũ eternaliter imediate ⁊ ſic de alijs. Tertiꝰ modꝰ ẽ mediante termino relatiuo qui q̃ quid qualiſcũq; quidqd ⁊ hoc maxime reſpectu termini ꝯmuniſ ſtantꝭ confuſe tñ ſicut ſic arguẽdo imediate poſt h̄ erit inſtãs quod imediate poſt h̄ erit: ergo imediate poſt h̄ erit inſtãs ⁊ illud immediate poſt hoc erit. Quartus modus eſt mediante termino quandoq; categorice ſumpto quandoq; ſincategorice cuiuſmodi eſt terminus infinitus. ta. tũ. totus. ta. tum. ⁊ ad hunc modũ poſſunt reduci iſti termini prius poſiti aduerbialiter ſcilicet ſemper ineternũ eternaliter ⁊ ſic de alijs. Quintus modus mediante illa copula ⁊ ſicut: ſic arguendo iſti homines ſunt rome ⁊ bononie: igitur iſti homines ſunt rome. Sextus modus eſt mediante illa determinatõe: ita vel ſicut: vt ita erit: ita fuit: ita eſt ſicut eſt ſicut fuit: ſicut erit: vnde ſic arguẽdo ita eſt ꝙ ſor. erit tantus ſicut Pla. ergo ſor. erit tãtꝰ ſicut pla. Septimus modus mediãte iſta diſiunctione: vel vt patet in hoc ſophiſmata oĩs propoſitio vel eius contradictoria eſt vera. Octauus modꝰ mediantibus terminis verbalibus voluntatem mentis ſignificantibus vel mentis actum ſicut mediante hoc verbo ſcio: heſito: credo: volo: deſidero: appeto: ⁊ ſic de aliis. Nonꝰ modus mediante termino accidentali poſito a parte ſubiecti reſpectu verbi de preterito vel de futuro ad eundem terminum poſitum a parte preteriti: reſpectu eiuſdem verbi qui modi poſſunt reduci ad compoſitionem vel diuiſionem ſed magis eſt fallatia figure dictionis vt album erit nigrum: ergo nigrum erit album non ſequitur. ¶ Quo ad primũ modum hic poſitum faciendi compoſitionem ⁊ diuiſionem. Exempla ſatis patent in principio. Et ſciendũ eſt quid ſit ſenſus cõpoſitus ⁊ diuiſus reſpectu primi modi ſicut ⁊ reſpectu aliorum modoruz ⁊ generaliter reſpectu quorumcũq; modorum poſitorum ⁊ primo cum hoc verbo poteſt ſiue fuerit ſuus modus qualis eſt ille terminus poſſibile neceſſe neceſſario: vel de neceſſitate ⁊ ſic de talibꝰ De quibus ſciendum eſt ꝙ qñ aliquis ipſorum inueniat̃ in aliqua propoſitione abſq; alio relatõ iplicato ſequenti: tunc eſt ſenſus diuiſus ⁊ tunc tenet̃ illud verbum ampliatiuũ in tali ꝓpoſitione pluraliter ſic tu hic tu potes pertranſire hoc ſpacium tu potes eſſe rome ⁊ heuxonie: album poteſt eſſe nigrz ⁊ ſic de alijs. Sed quando illud verbum poteſt: vel ſuus modꝰ totaliter p̄cedit in aliq̃ propoſitiõe tũc eſt ſenſus ꝯpoſitꝰ ⁊ tũc ſenſus ꝯpoſitꝰ ſignat idẽptitatẽ iſtantanẽã poſſibilẽ reſpectu iſtiꝰ ꝓpoſitõis ſequẽtis illũ terminũ poſſibile ⁊ tũc tenet̃ ibi talis terminꝰ ampliatiuus iperſonaliter vt ſic di[c]e ido poſſibile eſt ꝙ album ſit nigrum: poſſibile eſt ꝙ tranſeas hoc ſpatium: poteſt eſſe ꝙ tu ſis hic ⁊ rome. Sed ſenſus diuiſus ſignat ſucceſſionem reſpectu diuerſorũ terminorum ⁊ diuerſarum partium eiuſdem temporis ⁊ denotatur in ſenſu compoſito illã compoſitionem eſſe poſſibilem ꝙ tu ſis hic ⁊ rome: tu pertranſis hoc ſpatium. Et per aliam propoſitionem denotatur ꝙ album eſt nigrum ⁊ ſic de talibꝰ. Senſus tamen diuiſus non ſic ſignat nam illa ꝓpoſitio album poteſt eſſe nigrum ſignat quod aliquid qđ iam eſt album vel poteſt eſſe album poteſt eſſe nigrũ. Iſta propoſitio tu potes pertranſire hoc ſpatium verificatur per illam tu habes potentiam vel habere potes qua poteſt eſſe ꝙ tu pertrãſibis hoc ſpatium ⁊ ſic de talibus. ¶ Arguẽdo a ſenſu diuiſo ad ſenſum compoſitum vbi ſenſus diuiſus verificetur per huiuſmodi ſucceſſiones reſpectu diuerſarum partium temporis cuius compoſitio non eſt poſſibilis pro inſtanti: conſequentia non valet ſed reſpectu terminorũ in quibꝰ huiuſmodi compoſitio eſt poſſibilis per inſtãs nec aliunde per aliquã relationẽ implicitã aliud denotatur per ſenſuz diuiſuz quã per ſenſum compoſitum vel econtra valebit conſequentia ⁊ hoc reſpectu terminorum ſimplicium generaliter nec dicendũ per ſe: nec dicenduz per accidens repugnantium vt ſic arguendo tu potes eſſe epiſcopus: ergo poteſt eſſe ꝙ tu es epiſcopus. tu potes eſſe rome: ergo poſſibile eſt te eſſe rome. Sed non ſequitur poſſibile eſt te eſſe hominem qui ẽ rome: ergo tu poteſ eſſe homo qui eſt rome: propter iſtam implicationem qui. Sed cauſa quare nõ valet iſta conſequentia album poteſt eſſe nigrũ ergo poſſibile eſt albũ eſſe nigrũ qꝛ iſti termini album ⁊ nigrũ licet ſint ſimplices cõtrarias: tñ diſpoſitiones iportant ⁊ ideo non eſt illa compoſitio poſſibilis album eſt nigruz quod tamen ſequeretur ſi conſequentia valeret. Conſimiliter eſt dicendum iſto termino pertranſire hoc ſpatium quia de nullo poteſt verificari pro preſenti inſtanti ideo non eſt hec compoſitio poſſibilis tu pertrãſis hoc ſpatiuz ſicut nec illa album eſt nigrum ⁊c̃.

UNIVERSIDAD DE SALAMANCA

a [A]Rguendo a ſenſu compoſito ad ſenſum diuiſuȝ mediante aliquo termino habente vim confundendi terminū ſicut prius eſt dictū: conſequētia non valet vt ſi ſic arguatur. Ad hoc ꝙ tu videas requiritur oculus: ergo aliquē oculum requiritur te habere ad hoc ꝙ tu videas per oculū. ¶ Similiter non ſequitur incipio: deſidero: cupio: volo: teneor: debeo tangere aliqueȝ punctum a corrclarijs: ergo aliquē punctum a corrclarijs incipio: deſidero: ⁊c. tangere. Similiter nec cum iſtis neceſſarium neceſſario ſemper in eternū eternaliter imediate poſt quodcūqȝ inſtans futurū erit aliqs hō: ergo aliqs hō de neceſſitate in eternum ⁊c. erit. Item reſpectu terminorum relatiuorum non valet conſequentia: a ſenſu compoſito ad ſenſum diuiſum cōmuniter niſi fuerit gratia materie: quia nō ſequitur tu differs ab homine qui eſt rome: igitur tu differs ab homine qui eſt rome: omne animal quod ē riſibile ē aſinus: ergo omne animal ē riſibile ⁊ illud ē aſinus. Ois propoſitio cuius contradictoriū ē falſum ē vera: ergo omnis propoſitio ē vera. cuius cōtradictoriū ē falſum. Omnis homo eſt animal: ꝙ ē rationale: igitur omnis homo ē animal ⁊ illud ē rationale. ¶ Nota hic duas regulas pro relatiuis. Prima ē ꝙ illud relatiuum qui: que: quod: vel quid: quiqȝ exponitur per vnam coniunctionem et: ⁊ per illud relatiuū ille: illa: illud: ⁊ aliquando non exponitur quādo ipſum precedit neceſſario vel terminus includens negationē: ⁊ qui refert tantum ſtantem confuſe tantum: ⁊ quando precedit verbum principale ſicut patet in propoſitionibus antedictis: in tertio modo. Secunda regula eſt ꝙ quando relatiuum ponitur in eadē cathegorica: ſupponit ſicut ſuuȝ antecedēs vt omnis homo ē animal: ꝙ ē rationale: ſed relatiuū poſitum in alia cathegorica variat ſuppoſitionē: vt omnis homo ē animal: ⁊ illud eſt rationale quia terminus relatiuus nunqȝ debet exponi dū refertur ad terminuȝ cōmunē ſtantem confuſe tm̄ ſiue poſt negationē: ſiue poſt terminū diſtributum imediate poſitum: ꝙ ſit qn̄ ꝓpoſitio ē in ſenſu compoſito. In talibus propoſitionibus omnis propoſitio ē vera: cuius contradictoriū ē falſuȝ: ⁊ ē ſenſus diuiſus quia tunc ē ſenſus diuiſus: quādo illud relatiuū ſubſequitur verbum principale. Si autem relatiuū ponitur imediate poſt terminū diſtributū imediate confuſum: tunc propoſitio ē de ſenſu compoſito: vt omne animal quod ē riſibile eſt aſinus. In talibus autem propoſitionibus: omnis homo qui ē albus currit: ē ſenſus cōpoſitus quia tunc ē ſenſus compoſitus quādo illud relatiuū precedit verbū principale ⁊ hoc ſiue ad relatiuū ſumatur in recto ſiue in obliquo. ¶ Et nota ꝙ illud ē verbū pricipale ꝙ reddit ꝓpoſitionem plenā vel perfectā vt ois hō q currit illa nō ē ꝓpoſitō pfecta nec cōpleta oratio Sed quādo dicitur omnis hō qui currit ē albus illa ē oratio ſatis perfecta: ideo ſcd̄m verbum ē principale quia primū ē impedituȝ: ſed tamē ſi ſic diceretur: ois homo ē qui currit: vel omnis homo currit: qui ē primum verbum: eſt verbū principale ⁊ per hoc poteſt cognoſci quis ſenſus ſit compoſitus: ⁊ quis diuiſus ⁊c: aliquando cōtingit ꝙ vterqȝ ſenſus ē verus: ⁊ ꝙ aliquando falſus ⁊ ideo ſuper hoc non aſſignaē regula generalis: ⁊ aliquādo tamen vbi ē ſenſus cōpoſitus: verus ſenſus diuiſus ē falſus: vel ecōtra. Vn̄ in huiuſmodi ſophiſmatibꝰ ē ſenſus diuiſꝰ falſus: ⁊ ſenſus cōpoſitus verus ſed non ē ſic reſpectu aliorū terminorū ⁊ quare ſic accidit in terminis relatiuis: cauſa eſt quia ſenſus diuiſus ſignificat aliquid ⁊ ſenſus compoſitus pauciora ſignat quā ſenſus diuiſus. ¶ Sequit enim omnis homo currit qui ē albus: ergo omnis homo currit ⁊ omnis homo ē albꝰ. Ex quo ſequit manifeſte ꝙ omnis homo qui ē albus currit non plus ſignificat niſi ꝙ ois homo albus currit. Sed reſpectu terminorū qui ſumunt aliquando cathegorice: aliqn̄ ſincathegorice: inferendo ſenſum compoſitum ex ſenſu diuiſo: fallit conſequentia: vnde non ſequitur: infinitas partes equales non cōmunicātes habet ſortes: ergo ſor. habet infinitas partes equales: nō communicantes: infinita ſunt finita: ergo finita ſunt infinita. Infinita erit illa linea: ergo illa linea erit infinita: infinita velocitate mouetur ſor. ergo ſor. mouetur infinita velocitate. In infinitum excedit a mobile ſuam reſiſtentiaȝ: igitur. a mobile excedit ſuam reſiſtentiā in infinitum. in infinitum poteſt hoc continuū eſſe diuiſum: ergo hoc cōtinuuȝ poteſt eſſe diuiſum in infinitū. ⁊ de talibus non valet conſequentia: quia in vna ꝓpoſitione iſte terminus infinitū ſupponit cathegorice in alia ſincathegorice. Unde generaliter quādo iſte terminus infinitū vel aliquis huiuſmodi terminus ſincathegoricus precedit totaliter ꝓpoſitionē ita ꝙ iſtū nō antecedit aliquis terminꝰ qui ē determinatus reſpectu iſtius termini ſtantis ſincathegorice tunc eſt ſenſus diuiſus: ⁊ ſignificat diuiſe ſicut hic infinitꝰ numerꝰ eſt finitꝰ ſignificat ꝙ aliquātꝰ numerus eſt finitus ⁊ duplus ad iſtū ē finitus ⁊ triplus ad iſtū ⁊ quadruplus ⁊ ſic in infinitum. Similiter infinitas partes equales nō cōmunicantes habet ſor. ſignificat ꝙ aliquas partes equales non cōmunicantes ⁊c. ⁊ non tot finitas habet quin in duplo ⁊ in quadruplo plꝰ habeat ⁊ ſic in infinitū. Similiter vniuerſaliter dicenduȝ eſt ꝙ quando ille terminus ſincathegoricus precedit in aliqua propoſitione abſqȝ aliquo determinabili reſpectu iſtiꝰ ipſum precedente tunc tenetur ſincathegorice ſed quādo aliquis terminus determinabilis reſpectu iſtiꝰ precedit ipſuȝ quando ponitur a parte ſubiecti tunc tenet cathegorice ſicut quādo ponit a parte preteriti ſic dicēdo per tempus infinitū poteſt hoc cōtingens eſſe futurū tūc ly infinitū tenet hic cathegorice ⁊ propoſitio illa ē impoſſibilis q: in illa propoſitione per tempus infinitū contingēs pōt eſſe futurū tenetur ly infinitum cathegorice ⁊ ē ſenſus per aliqd̄ tempꝰ infinitum poteſt hoc eſſe futurum ⁊ hoc eſt impoſſibile quia tunc ſequitur hoc poteſt eſſe futurum per tempus infinitū ⁊ per totum tempus eternum ⁊ ſic claudūt oppoſita. Et ſimiliter dicendū ē de talibus propoſitionibꝰ infinitas partes equales non cōmunicantes habet ſor. igitur aliquas infinitas partes equales non cōmunicantes habet ſor. infinitus numerus ē finitus: igitur aliquis infinitus numerus ē finitus: quia quādo illud determinabile precedit terminū ſincathegoricuȝ ſupponit cathegorice ⁊ determinate pro aliquo certo numero. Ex quo notū ē ꝙ huiuſmodi tales propoſitiones ſunt īpoſſibiles. Similiter dicendum ē capiendo iſtuȝ terminū a parte preteriti ⁊ futuri addito aliq̄ relatiuo ad iſtū terminū relatiuū accidit ſophiſma ſic dicēdo infinite ſunt partes equales non cōmunicantes: quarꝫ aliqua ē pars ſor. infinitus ē aliquis numerus qui ē finitus igit infinite ſunt partes ſort. equales nō cōmunicantes ⁊ illas habet ſor. ⁊ infinitus ē aliquis numerus ⁊ ille ē finitus pro quo ē nota. ꝙ nō valet iſte modus arguendi ſicut prius patuit quia terminus relatiuus additꝰ ad terminuȝ ſtantem confuſe tantū nūquā debet ſic exponi: reſpectu nō te huius coniunctionis: ⁊ ſi fiat cōpoſitio vel diuiſio faciliter poteſt reſponderi: quia differentia ē inter ſenſum cōpoſituȝ ⁊ diuiſuȝ. vnde non ſequit duo homines ſunt in hoc loco ⁊ in hoc: igitur duo homines ſunt in hoc loco. Similiter non ſequit iſti duo habent. a. b. c. d. denariū: igit iſte habȝ a. b. c. d. denariū ſor. pōt ferre. a. lapidē ⁊ ſor. pōt ferre. b. lapidē: igit ſor. pōt ferre. b. ⁊. a. lapidē. Et iuxͣ h ſolet aſſignari fallatia cōpoſitionis ⁊ dictionis arguendo a numero ſingulari ad pluraleȝ: reſpectu huius verbi pōt: ſicut ſic arguendo. a. propoſitio pōt eſſe vera in. c. inſtanti ⁊. b. propoſitio pōt eſſe vera in. c. inſtanti: ergo. a. ⁊. b. poſſunt eſſe vere in. c. inſtanti. pla. pōt eſſe aliqn̄ in. a. loco ⁊ ſor. pōt eē in. a. loco. igitur ſor. ⁊ pla. poſſunt eſſe ſimul in. a. loco ſed ſatis poſſunt faciliter aliqui reſpondere dicendo ꝙ non valet conſequentia arguendo a ſenſu diuiſo ad ſenſum compoſitum ſeu econuerſo mediante illa nota coniunctionis ⁊ vt ſicut per ſprimum terminum diſtributum ſolet diſtingui illa coniunctio: et: copulat duos terminos a parte ſubiecti poſitos quorꝫ vnꝰ ē diſtributus aliꝰ nō: difficilis

eſt reſponſio: ſicut ſic arguendo omnia duo ⁊ duo ſunt q̄ttuor omnia duo ⁊ duo ſunt tria: igitur tria ſunt quattuor: oīa duo ⁊ tria ſunt quinqȝ: oīa duo ⁊ tria ſunt tria: igitur tria ſunt quinqȝ. ¶ Omnis homo ⁊ duo homines ſunt tres homines: ois hō ⁊ duo homines ſunt duo: ergo duo hoies ſunt tres ⁊ ſic deinceps ꝓbatur ſed in talibus ꝓpoſitionibus poteſt dici: negādo iſtā comſequentiā nec eſt aliqs diſcurſus ſillogicus q: non cōcludit maior extremitas de minori eo ꝙ iſte terminꝰ duo hoies in minori ꝓpoſitione ponitur a parte predicati ⁊ nō eſt breuior extremitas ſed ſolū pars breuioris extremitatis ⁊ breuior extremitas ē aggregatū ſiue ille terminus aggregatꝰ: duo homines: ⁊ duo homies. Et maioris extremitatꝭ ē ille terminꝰ aggregatꝰ: duo hoies: tres homines ⁊ ſic de alijs. Tunc debet ſic concludi igitur duo homines: ⁊ duo hoies: ſunt duo hoies: ⁊ tres homines ſimiliter ⁊ ſic de alijs. Si forte dicaē ꝙ ille cōſequētie ſunt ſatis euidentes: q: ſunt in ſillogiſmo: ⁊ conuertunē cū iſto modo arguendi: quecūqȝ ſunt duo: ⁊ duo ſunt q̄ttuor: ⁊ duo ⁊ duo ſunt tria: igitur tria ſunt quattuor: ⁊ ſic de alijs hic dicitur ꝙ iſte deſcenſus eſt ſatis bonꝰ ſed premiſſe repugnāt: ⁊ cōcluſio eſt falſa: ⁊ quare iſte vltimꝰ deſcēſus eſt bonus q: priores nō valēt: cauſa hec eſt q: vtriuſqȝ premiſſe ſubiectū eſt iſte terminꝰ cōpoſitus: duo ⁊ duo ⁊ ſubiectū ē diſtributuȝ ſed nō ſic ē in alijs prioribꝰ: ⁊ cauſa eſt q: modus diſtribuendi eſt alius hic quā ibi ⁊c. Item cōſimiliter poteſt fieri ſophiſma mediante hac cōcluſione vel ratione diſtributionis ſicut in illa ſophiſmate ois ꝓpoſitio vel eius contradictoria eſt vera. ¶ Omne bonū vel nō bonuȝ eſt eligendū. Omnis hō vel aſinus ē aſinꝰ Omne malum vel nō malū ē malū ⁊ ſic de alijs conſimilibꝰ. Conſimilis eſt reſpōſio q: nō ſequit ois propoſitio vel eius contradictoria eſt vera. Omnis propoſitio vel eius contradictoria ē falſa: ergo ꝓpoſitio vera eſt falſa: ſed ſequit: igitur falſum ē cuius contradictoriū ē verū: ⁊ ſic de talibus mediante coniunctione vel: ⁊ ideo multū frequēter ſic ſit falſa cōpoſitiōis ⁊ diuiſionis: ſi vero fuerit poſt diſtributionem vel negationē vel aliquē terminū habentē vim negōis diſtribuēdi vel cōfundendi: tunc nō ſtabit argumentū tāqȝ ab inferiori ad ſuū ſuperiꝰ cū negōe vel diſtributiōe q: terminꝰ vniuerſalr̄ diſtributꝰ eſt ſuperior quā aliqua eius pars ideo nō ſequitur. Tu differs ab aſino: ergo tu differs ab hoie vel ab aſino Quando arguit cōponendo vel diuidendo mediāte hac determinatione: ita ē ita fuit: ita erit: ita poteſt eſſe vel reſpectu termini diſcreti vel reſpectu duplicis cōpoſitiōis vel negōis vel alicuiꝰ habentis talē vim cuiuſmodi eſt iſte terminus neceſſe: frequenter fallit ille modꝰ vt ſic arguendo: ita erit ꝙ tu eris ois hō exiſtēs in iſta domo: igitur tu eris ois hō exiſtēs in iſta domo: ita erit ꝙ tu eris tantꝰ quātꝰ eſt pla. igitur tu eris tātꝰ quātꝰ eſt pla. Ita erit ꝙ anima anticriſti neceſſario erit: igit anima anticriſti neceſſario erit: ⁊ ſic de alijs ita accidit reſpectu dupliciū cōpoſitionū mediante hoc verbo ſcio vt ſic arguendo. Ita erit ꝙ tu ſcis aiam anticriſti neceſſario eſſe: igit ipſa neceſſario erit. Ita erit ꝙ tu ſcis te eſſe omnē hominē qui eſt in iſta domo: igitur tu eris oīs homo qui erit in iſta domo cōſequētia nō valet ſicut dictuȝ ē priꝰ ideo nō ſequitur ſicut eſt dictū prius ꝙ ita erit: ꝙ anima anticriſti neceſſario erit: ⁊ ꝙ ita erit ꝙ tu eris oīs homo exiſtēs in iſta domo ⁊ tūc n̄ valȝ illa ꝯſequētia vt dictū eſt reſpectu tamē ꝯpoſitionis ſimplicis de ſimplici ſubiecto: ⁊ de ſimplici predicato: vnde valet cōſequētia: ita erit ꝙ tu eris epiſcopus: ergo tu eris epiſcopus: ita erit ꝙ tu eris talis: ergo tu eris talis. Ita erit ꝙ tu eris maior pla. igitur tu eris maior pla. ⁊ cauſa eſt q: ad idē inſtās refertur determinatio ⁊ illa propoſitio ſed non eſt ſic de alijs.

i [T]ercio mediantibꝰ verbalibus terminis actꝰ mentales ſeu voluntates ſignificantibus cuiuſmodi ſunt ſcire: dubitare: credere: appetere: heſitare: velle: oppinari: nolle: deſiderare: percipere: itelligere ⁊ ſic de alijs: frequenter fallit in cōpoſitione vel diuiſione ſicut ſic arguendo tu ſcis alterā iſtarū eſſe verā: igitur alteram iſtarū ſcis eē verā ¶ Alterū iſtorū dubitas eē verū: ergo tu dubitas alterū iſtorꝫ eſſe verū: patrē tuū credis eſſe aſinū: igit credis patrē tuū eſſe aſinū: tu ſcis aliquā propoſitionē eſſe verā quā tu dubitas eſſe falſam: igitur aliquā propoſitionē ſcis eſſe verā: quā dubitas eſſe falſaȝ: homo apparet aſinus: igitur apparet ꝙ homo ſit aſinꝰ. ¶ Tu heſitas. a. propoſitionē eſſe verā: igitur a propoſitionē heſitas eſſe veram ſor. epm̄ vis videre: igitur vis videre ſor. epm̄. Tu deſideras regē videre: igitur regē videre deſideras. Tu percipis aliquē iſtorꝫ eſſe mutū: igitur aliquē iſtorū pcipis eſſe mutum. Tu intelligis aliquē hominē huc eſſe venturū: igitur aliquē hominē intelligis huc eſſe venturū: ⁊ ſic de talibus In omnibus eniȝ eſt ſenſus diuiſus impertinēs ſenſui cōpoſito ⁊ ecōuerſo: ē conſequētia nulla: ⁊ tunc ē ſenſus diuiſus in iſtis propoſitionibus quando illud verbū ſignificās actum intellectus ſeu voluntatis mediat inter huiuſmodi caſum ⁊ ipſum verbū infinitiui modi vt dicendo. Alteruȝ iſtorum ſcis eſſe verū. a. propoſitionē ſcis eſſe falſam ⁊ denotatur per iſtuȝ ſenſum ꝙ alterū iſtorꝫ ē tale: ꝙ tu ſcis ipſuȝ eſſe verum ⁊ ꝙ a ſit vna ꝓpoſitio quā credis eſſe falſaȝ. Sȝ qn̄ huiuſmodi verbū precedit totaliter tunc ē ſenſus cōpoſitus vt dicendo tu ſcis alterū iſtorū eſſe veruȝ tu credis. a. propoſitionē eſſe falſam: ⁊ denotat iſte ſenſus ꝙ tu ſcis alterū iſtorꝫ eſſe verū: ⁊ ꝙ tu ſcis. a. propoſitionē eſſe falſam nūc ſatis apparet ꝙ iſte due ꝓpoſitiones non cōuertunē alterū iſtorū eſt tale ꝙ tu ſcis eſſe verū ⁊ tu ſcis ꝙ alterū iſtorꝫ eſt verū vnde ſenſus prime propoſitionis eſt ꝙ ipſa ſit infinita vel particularis cuius ſubiectū pro aliquo ſupponit determinate. ſ. pro iſto vel ꝓ iſto ita ꝙ ſequit alterū iſtorū eſſe tale ꝙ tu ſcis eē verū: ergo h iſtorū eſt tale ꝙ tu ſcis eē verū vel illd̄ iſtorꝫ ē tale ꝙ tu ſcis ⁊c. ¶ Utrāqȝ ptē iſtiꝰ diſiūctiōis potes dicere eſſe falſaȝ q̄uis ſcias bene ꝙ alterū iſtorꝫ ē verū q: tūc non ſequit tu ſcis ꝙ alterū iſtorꝫ ē veruȝ: ergo ſcis ꝙ h iſtorꝫ ē verū: poteſt igitur dici ꝙ nō valet conſequentia huiuſmodi arguendo a ſenſu diuiſo ad ſenſuȝ cōpoſitum niſi gratia terminorū Ex gratia h ſcis eſſe verū: ergo ſcis ꝙ h eſt verum: igitur quocūqȝ demōſtrato h ſcis eſſe a: ergo ſcis ꝙ h ē a. ⁊ ſic de talibꝰ vbi in ſenſu diuiſo ſupponit terminus iſte abſqȝ alio determinabili. ¶ Et qn̄ iſta determinatio ē conuertibilis cum predicato ē bona conſequētia a ſenſu diuiſo ad ſenſum cōpoſitum ¶ Ut ſequitur hoc album ſcis eſſe album: ergo ſcis quod hoc album ē album ſi autem determinabile non ſit conuertibile cum preterito non valȝ conſequentia a ſenſu diuiſo ad ſenſum compoſitum vn̄ non ſequitur: hoc album ſcis currere: igitur ſcis hoc album currere licet bene ſequatur hoc ſcis currere: igitur ſcis hoc currere cauſa huius ē quia vix ē aliquod ſignatum per differentias quin illud poſſit intelligi per illud pronomen h per ſe poſitum ¶ Ideo in talibus vbi iſte terminꝰ hoc per ſe ſupponit in ſenſu compoſito ſiue diuiſo ⁊ econuerſo valet conſequentia ⁊ h ſemper pro re diſcreta ⁊ non cōmuni niſi forte reſpectu huius verbi dubito quia ſecundū quod patet probatur ſuſtineri non valet h conſequentia dubitas an hoc ſit homo: ergo dubitas h eē hominē quia forte li hoc ſtat pro tali quod non eſt ſed fuit homo quia ſcd̄m quod patet ꝓbatur ſuſtineri: non valet conſequentia: etiā arguendo a ſenſu diuiſo ad ſenſum compoſitum vbi iſte terminus hoc tenetur a parte predicati vbi omnino non ſupponit in eadem propoſitione aliquis terminus per ſe notus ſiue vbi ſubiectum non eſt terminus per ſe notus non valet cōſequentia. Un̄ nō ſequitur verum ſcis eſſe h: igitur ſcis ꝙ verū eſt h: ſor. ſcis eſſe h: igitur ſcis quod ſort. eſt h ſed bene ſequitur ens ſcis eē h: igitur ſcis quod ens ē hoc: aliqd ſcis eſſe h: igitur ſcis quod aliqd ē h ⁊ cauſa ē quia illi termini trāſcēdētes ſunt per ſe noti eo ipſo quod aliqua res ſcitur eſſe ⁊ etiaȝ aliqd ſcitur eſſe ens ſed non ē ita reſpectu aliorꝫ terminorꝫ

UNIVERSIDAD DE SALAMANCA GREDOS USAL.ES

quia non eo ipſo quod ſortes. ſcitur eſſe vel aliquis homo ⁊ ideo reſpectu horum terminorum ſicut reſpectu terminorum ignotorum: non valet conſequentia talis vbi arguitur a ſenſu diuiſo ad ſenſum compoſitum vnde tales terminos non mere notos voco vel intelligo iſtos qui reſpectu aliquorum ſuorum ſignatorum ſunt ſatis noti ⁊ reſpectu aliquorū ſunt ſatis dubij ſicut ſunt omnia que nō ſunt tranſcendentia ⁊c̃. ¶ Terminos autē ignotos voco iſtos qui in caſu ſupponūt ⁊ abſq; caſu nullam habēt ſuppoſitionem mihi notā ſicut ſuppoſito ꝙ a ſit alterum iſtorum ⁊ lateat te quod horū ſit .a. ⁊ quod quilibet homo in bello mōte cras ſit curſurus ⁊ ſic de alijs ¶ Unde ad hos terminos eſt aduertendum quod vniuerſaliter poſito aliquo termino ignoto a parte predicati reſpectu verbi ſcientiam vel dubitationem ſignantis neganda ē talis propoſitio quecūq; fuerit iſta ſicut dicendo h̄ ſcis eſſe .a. aliqd ſcis eſſe .a. poſito quod alterum iſtorum ſit .a. ⁊ lateat te quod iſtarum eſt .a. ponendo tamen eundem terminum ignotum a parte ſubiecti reſpectu termini per ſe noti: frequenter ē concedenda illa propoſitio: non obſtante quod ſequitur h̄ verbum ſcire certitudinem ſeu diſcretionē ſignificans ſicut dicendo .a. ſcis eſſe ens .a. ſcis eſſe aliquid ſuppoſito quod ſcias quod alterum iſtorum demonſtrando hominem ⁊ aſinum ſit .a. ⁊ neſcias quod iſtorum ſit .a. ponendo tamen hunc terminum omnino ignotum a parte ſubiecti reſpectu hui⁹ verbi ſcio compoſitum cum termino mediante. frequenter eſt deducenda propoſitio ⁊ in caſu ē: quandoq; ē neganda: ⁊ in caſu cōcedenda quia ſuppoſito vt prius quod bene ſcias quod alterum iſtorum ſit .a. demonſtrando hominem ⁊ aſinū ⁊ lateat te quod iſtorum ſit .a. ⁊ ſcias tamen quis illorum eſt homo ⁊ quis aſinus tunc propoſita hac propoſitione .a. ſcis eſſe hominem illa eſt ducenda ⁊ ſimiliter .a. ſcis eſſe aſinum. ¶ Sed propoſita iſta .a. ſcis eſſe animal ē concedēda quia quodcūq; iſtorum ſit .a. ipſum ē tale quod ipſum ſcis eſſe animal. Item fallit frequenter opponens procedendo a tali ſenſu compoſito: ad talem ſenſum diuiſum quando credit eſſe conuerſum iſtius: ſicut ſic arguendo .a. ſcis eſſe ſor. igitur ſor. ſcis eſſe .a. ⁊ .a. ſcis eſſe aſinum: igitur aſinum ſcis eſſe .a. ⁊ non valet conſequentia ſed ſequitur quod aliquid ꝙ ſcis eſſe ſor. ē .a. ⁊ quod aliquid quod ſcis eſſe aſinum ē .a. ⁊ vtraq; iſtarum ē ducēda ſicut prima. ¶ Itē ſolet frequenter ſic argui ſor. ſcis eſſe h̄ demonſtrato .a. ergo ſort. ſcis eſſe .a. cum tamen iſte modus arguendi vel valeat quia breuiter arguendo a termino magis noto coniuncto cū iſto verbo ſcire ⁊ cum illis verbis credere diſcernere ad aliquē aliū terminū minus notū reſpectu eiuſd. verbi coniuncti nō valet conſequentia quia non ſequitur h̄ ſcio ſeu credo eſſe aīal ergo ſcio ſeu credo h̄ eſſe hominē vel aſinum: ⁊ percōſequēs non ſequitur coniungendo hoc verbum ſcire cum termino ignoto oīno ſequēti. ¶ Unde nō ſequit̄ .a. ſcis ēe h̄ demōſtrato .a. igit̄ .a. ſcis ēe .a. licet .a. ſcis ēe h̄ tn̄ nihil ſcis ēe .a. q: prius dictū eſt quod nunq̄; eſt propoſitio vera in qua cōiungitur terminus omnino ignotus: cum hoc verbo ſcire mediante h̄ verbo infinitiuo eſſe ⁊ ſi arguitur ꝙ ſic quia poſito quod .a. ſit in rei veritate iſta deus eſt: ⁊ neſcias quod aliqua propoſitio ſit .a. ymmo credas quod nulla propoſitio ſit .a. adhuc tu ſcis .a. probatur quia tu ſcis quidquid eſt verum: ⁊ id verum eſt .a. igitur tu ſcis illud verum eſſe .a. hic dicitur negando iſtam conſequentiam. ¶ Similiter ſi arguatur tu dubitas an .a. ſit verum ⁊ nihil eſt. a. niſi iſta dictio eſt: igitur tu dubitas an iſta dictio eſt ſit vera: negat̄ conſequentia. ¶ Unde nunq̄; concluditur huiuſmodi ſenſus compoſitus niſi per ſecundas premiſſas quarū vtraq; accidit in ſenſu compoſito. Unde non ſequitur tu ſcis quod omne verum iſtorum ſignifitat preciſe ſicut eſt. ſed illa propoſitio rex ſedet ſignificat preciſe ſicut eſt: igitur tu ſcis quod illa eſt vera: ſed oportet addere in minori quod ſcias quod iſta propoſitio rex ſedet eſt verum iſtorum. Similiter non ſequitur tu ſcis quod omne verum iſtorum ſignificat preciſe ſicut ē: ſed illa propoſitio rex ſedet ē propoſitio vera: ergo tu ſcis quod iſta propoſitio ſignificat preciſe ſicut eſt.

¶ Tu dubitas an h̄ ſit viſum a te ⁊ h̄ ē homo demonſtrato illo qui videtur a te: igitur tu dubitas an homo ſit viſus a te conſequentia non valz ſed oportet addi quod ſcis quod homo ē homo. Itē non ſequitur poteſt eſſe quod h̄ ē album ⁊ hoc ē nigrū: ergo poteſt eſſe: quod album ſit nigrū. Unde parti accipiēdo premiſſas in ſenſu diuiſo partiz in ſenſu cōpoſito vel vnam in ſenſu compoſito ⁊ alteram ſimplicez de affirmatione ⁊ negatione ſimplici ⁊ de ineſſe concludendo ex eis ſenſum compoſitum non valet conſequentia niſi forte gratia terminorum illorum propoſitionē dico ſimpliciter acceptam: que eſt ſimpliciter cathegorica de ſimplici ſubiecto: ⁊ de ſimplici predicato: vel affirmatiuā vel negatiuaz de ineſſe abſq; aliquo termino conſtituente compoſitū ſenſuz vl' diuiſuz vt ſic dicēdo tu ſcis qd̄ oē futurū erit ⁊ h̄ ē futurū igit̄ ſcis qd̄ h̄ erit demōſtrato anticriſto: vl' aliquo futuro contingenti modo: minor ibidem eſt propoſitio de ineſſe ſimpliciter ⁊ maior ē accepta in ſenſu cōpoſito ⁊ non ſequitur illa conſequentia in ſenſu cōpoſito ſicut nec in alijs ¶ Arguendo tamen ex maiori propoſitione accepta in ſenſu diuiſo ⁊ minori de ineſſe ſimpliciter concludendo ſenſuz diuiſum valebit ⁊ tunc eſt iſte diſcurſus ſillogiſticus expoſitori⁹ vel ſatis ꝯſimilis vt ſicut ſi eſſet huiuſmodi ſillus vl' alius vt ſic arguēdo h̄ ſcis eſſe verum ⁊ hoc ē .a. igit̄ .a ſcis eſſe verum h̄ ſcis currere ⁊ h̄ ē ſort. igitur ſort. ſcis currere. ¶ Omne futurum ſcis eſſe futurū: anticriſtus ē futurus igitur anticriſtum ſcis eſſe futurum. Omne veruz ſcis eſſe verum .a. eſt verum: igitur .a. ſcis eſſe verum: bene valet cōſequentia in iſtis duabus conſequētijs vltimis ſed maior ē falſa ⁊ etiā incōſequentis vbi talium premiſſarum ſic diſpoſitarum vna ſcita ſit eſſe vera alia ſcita ſit eſſe dubia ē concluſio ducenda vel forte concedenda vt ſuppoſito quod altera iſtarum deus ē ⁊ homo ē aſinus ſit .a. ⁊ lateat que illaruz ſcit .a. ⁊ arguitur ſic h̄ ē ſcitum .a. te demonſtrato iſtā deus ē: ⁊ h̄ ē .a. igitur .a. ē ſcitum a te ⁊ minor concluſio ducenda eſt ſicut ⁊c̃. ¶ Unde in omnibus argumētationib⁹ concernentibus cōpoſitionem ⁊ diuiſionem mediantib⁹ talibus terminis verbalibus act̄ ment̄ ſeu voluntatem intētionis concernentibus: ideo omnino oportet aduertere in hac arte ſicut in quacūq; obligatione: quid eſt ſequens ⁊ qd repugnās quia ad omnē propoſitionē impertinentem primo loco propoſitam. Reſpondendum eſt ſicut reſponderet ad eandem omnino ſi nullus caſus eſſet poſit⁹. ¶ Accidit tamen frequenter ꝙ propoſitio primo loco poſita ē impertinentis omnino ſed in ſecundo ⁊ tertio loco ſatis pertinens eſt quia forte ex illa cum oppoſito bene neganti ſequitur oppoſitum caſus vel oppoſitum ſequentis ex caſu vel oppoſitum prius conceſſi ⁊ iō forte in tali loco propoſita quāuis fuerit prius ducenda erit iſta ſimpliciter concedenda vel neganda: ideo diligentiſſime ē aduertendum poſito quocūq; caſu ⁊ propoſita aliqua propoſitiōe in aliquo vno ſenſu vl' in aliquo ⁊ nunqd ſit ipſa pertinens vel impertinens non ſolum prima vice vel alia qua proponitur ſed quacunq; fuerit conceſſa vel negata quia poſtquā conceſſa fuerit ſemel vel negatata erit magis pertinens quā infra niſi forte fuerit in mā totalit̄ diſpoſita quod expreſſe fieret mutatio ex parte rei tp̄e medio tunc bene poſſet eadem propoſitio concedi ⁊ poſtea negari propter huiuſmodi mutationem factā ex parte rei verbi gratia poſito quod tu ſis rome deinde proponatur manus mea eſt clauſa que cum ſit vera conceſſa fuerit aperiatur vterq; manus ⁊ tunc facto quocunq; interuallo proponatur nulla manus mea ē clauſa ſatis probatur: poteſt concedi iſta tunc propter mutationez huiuſmodi factam in tempore huiuſmodi obligationis. Sed non colligit ipſe opponēs merā euidentiā ex quo idem fuit conceſſum ⁊ negatum in eodem tempore obligationis. Et po

teſt dici ꝙ ego prius conceſſi: ſed nunc nolo concedere ſ; voluntario nego eam: ⁊ tu probes eam. ¶ Si volueris exemplum in prius dictis ſatis patet qualiter ſit eadem propoſitio primo loco propoſita in caſu dubitāda vel neganda: in ſecundo vero vel tertio loco concedenda: verbi gratia ponatur iſta diſiunctiua rex ſedet vel tu es rome: tūc ſi proponatur illa rex ſedet cum ipſa ſit dubitāda ⁊ impertinentijs debet dubitari deinde proponatur illa tu es rome cuz ipſa ſit falſa ⁊ impertinentijs debet negari ⁊ tunc ſi proponatur iterū iſta rex ſedet debet concedi cum ipſa ſit ſequēs ex poſito cum oppoſito bene neganti: quia bene ſequitur rex ſedet vel tu es rome: ſ; tu non es rome: igitur rex ſedet conſequentia eſt bona quia arguitur a tota diſiunctiua cum diſiunctione vnius partis ſuper alteram partem quia ſic arguendo eſt bona conſequentia ⁊c̃.

¶ Explicit tractatus: de ſenſu compoſito ⁊ diuiſo. Laus deo.

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
CREDOS USALES

Incipiūt Regule ſoluēdi ſophiſmata preclariſſimi Magiſtri Gulielmi Hentiſberi omniū logicorū ſubtiliſſimi Et p̄mo De īſolubilibus

r Egulas ſoluendi ſophiſmata nō ea quidē q̄ apparēti cōtradictione vndiq3 vallauit inuētoꝝ ſubtilitas aut q̄ latere ſolēt quēpiā logicoꝝ ſ3 q̄ adeo exiſtūt cōia vt cōis quotidianaq3 exercitatō ea doceat atq3 reſpōſalē quēlibet oportet noſce euoluere veſtre ſolicitudini iuuenes ſtudio logicaliū agētes annū p̄mū ꝓut facultatis mee adminiſtraret ſterilitas traderē breui ſūma. Si nō vboſus tumor ſophiſtaꝝ veterū ꝓuectoꝝq3 indignatio altiora q̄rentiū huic operi obuiarēt. Neſcio enim nec video inter tot ⁊ tantas inuētiōes nouas opinioneſq3 tā varias ſicut iā de die in diē pullulāt ⁊ frondeſcūt qualiť declinarēt murmura. Dū que certa ſunt oībus vlteriꝰ attētarē. Verū quoniā ē iſte labor facilis ipſumq3 vtilitatē quādā ſpero poſſe amplecti ꝑſēſam nō cām nō cauſabor vt cā3 ſed opuſculū iſtud vt p̄miſſis ſtudentibus offerre propoſui moderata breuitate veluti quodā introductiōis mō aggredi tēptabo. Et in ſex capitula diuidēs ſumulā ne diſpēdioſe ⁊ incōpoſite variationis ob ꝓlixitatē lectoꝝ faſtidiat oculos. Viſo primū quid in ſingulis inferiꝰ ageť vt inueniat qſq3 ꝓ̄ptiꝰ qđ voluerit prohēiū ſtati claudā. Primū igiť capitulū notā ſ3 nō nouā de īſolubilibꝰ ſūmā declarabit. Scđ3 capitulū ea q̄ ſcire ⁊ dubitare ꝯtigūt ſophiſmata ſoluet vt āpliꝰ ſoluētē nō ligēt. Tertiū capitulū relatiuoꝝ termioꝝ difficultatē ꝯſiderās reſpōſalē ī eiſdē efficit certō rē. Quartū. capitulū reſpōſiōes explanat ſophiſticas iuxta hec verba icipit ⁊ deſinit fabricatas. Quītū capitulū diuiſiones cōmūes ꝑtractās ſuper his. ſ. maximū ⁊ minimum p̄cipia ponit vera ⁊ ea iſtruit per exēpla. Sextū capitulū ⁊ vltimum de velocitate motuū iſtruēs penes qđ ipſa attēdi poterit iueſtigat.

De inſolubilibus.

A D propoſitū igiť rediēs d̄ īſolubilibꝰ dicā qđ extio affirmādū dicit philoſophꝰ ī p̄dicamētis. 4. capitulo quadratura circuli ſi ſit ſcibilis nōdū ſcita ē cū quo ꝯſilr dicēdū eē ſētio q̄ l3 īſolubilia ſolui poſſūt nōdū ſoluta ſūt. Circa īſolubilia. n. multe opiniōes volāt. S3 clamet qs quo altiꝰ quove meliꝰ poterit ⁊ qđ īter īſolubilia tāq3 ſolutiōe idignū obliqs aſpectibꝰ deteſtať ꝯſūptꝰ clāoꝛe illđ idē obſtruat ⁊ ꝑcludat vt nō habeat raucꝰ qđ clare reſpōdeat ratiōi. Scribit. n. vna opinio ī hac ꝑte q̄ ī ſolubilibꝰ ſatis ē poſſibile q̄ duo ꝯdictoꝛia ſint ſimł falſa vnū. n. ſignificat oīno ſic n̄ ē ⁊ iđ ſeqť q̄ ip3 ſit falſū ⁊ aliđ q̄3uis ſignificet p̄ciſe ſic ē tn̄ ſeipſū falſificat q̄re nō poterit eē veꝝ. Eſt aūt ⁊ alia opinio circa iſtđ q̄ altioꝛi mūita fūdamēto q3 efficaci recta ratiōe ꝯfirmat q̄ ī īſolubilibꝰ n̄ ē verū ꝯdictoꝛiū aliqđ neq3 falſum eo q̄ nullū īſolubile ē ꝓpoſitō apđ eā q̄3uis. n. iſolubile q̄libet ſit oꝛatio idicatiua ſignificās ſic ē vł ſic n̄ ē eiꝰ ſignificatō. tn̄ adh̄ nō ſufficit vt ip3 ꝓpoſitio nōineť. Tertia aūt opinio t3 ſibi hāc ꝯcluſionē ꝓ maxīs quā forte reputaſſes dignā riſu. ſ. q̄libet īſolubile verū vł falſū eē nł'lū tn̄ īſolubile veꝝ eē nec aliqđ falſū q2 cū3 q̄lib3 īſolubile ſit ꝓpoſitō ⁊ oīs ꝓpoſitō ſit v̄a vł falſa ſeqť q̄ oē īſolubile ſit v̄m vł falſū ſ3 ex h̄ q̄ aliq̄ ſit ꝓpoſitio n̄ req̄riť q̄ ſit v̄a nec q̄ ſit falſa et iđ q̄3uis q̄lib3 īſolubile ſit v̄m vel falſū ꝓp h̄ n̄ ſeqť aliqđ eē v̄m vł aliqđ eē falſū vt arguit iſta opinio ⁊ ꝯcedit. Quarta opio ⁊ vltia recitāda ſtatuit ſibi tāq3 p̄cipiū q̄ nllꝰ ē cāſus poſſibilis q̄ aliq̄ ſimpliciť īſolubile q̄litcūq3 icludit vnđ n̄ ē iſte cāſus poſſibilis. ſ. q̄ h̄ ꝓpoſitō falſū ē vł aliq̄ taliſ ſit oīſ ꝓpoſitō ⁊ qđ illa p̄ciſe ſignifice3 qđ falſū ē q2 ex h̄ ſeqť falſū eē v̄3 ⁊ ābo ꝯdictoꝛia ſimł eē falſa ſequūť ⁊ mł'ta talia icōueniētia q̄ ꝓ nūc n̄ expedit recitare ⁊ iđ ſufficiūt h̄ ꝓ nūc. Cōtra tres p̄ias opiniōes arguiť p̄io ꝯiūcti3 ꝑ vnū mediū. d̄ide ꝯ ſingulas ſingulatī poſtea ꝯ q̄rta3 q3 īter alias reputo ſuſtinēdā eā vero nō ī totū ſatiſfacere aſſero ſic nec aliquā q2 h̄ n̄ video eē poſſibile extio tn̄ ipſā īter oēs magis eē ꝓpinq3 v̄itati. arguiť igiť ſic q̄libet illaꝝ trium opinionū p̄iarū admittit q̄ ſoꝛ. ſolūmō dicat hāc ꝓpoſitōnē ſoꝛ. diť falſū q̄ p̄ciſe ſignificet qđ ſoꝛ. diť falſū ⁊ tūc diť p̄ia illarū opinionū qđ illa ꝓpoſitio ſic dicta a ſoꝛte ſoꝛ. diť falſū ē falſa q2 ipa ſeipſā falſificat ⁊ eiꝰ ꝯdictoꝛiū ē falſū. q2 illđ ſignificat oīno ſic n̄ ē. ſcđa opinio ī cāu illo negat qđ illa oīno ſic dicta. a. ſoꝛ. ſit ꝓpoſitio q2 cū eiꝰ ſignificatiōe ⁊ illis circūſtācijs poſitis ī caſu ſuppoſito n̄ ſtat qđ illa ſit vera vel falſa ⁊ iđ ſeqť q̄ ipa n̄ ē ꝓpoſitio ſtāte cāu admiſſo. tertia opinio ī eodē cāu diť q̄ illđ ſic dictū. a. ſoꝛ. ē verū vł falſū ſ3 negat illđ eē veꝝ ⁊ dicit q̄ illud n̄ ē falſū. Ex iſtis arguiť ſic ſi ſit poſſibile q̄ ſoꝛ. ſolūmō dicat hāc ꝓpoſitōnē. ſoꝛ. diť falſū q̄ ſic p̄ciſe ſignifice3 igiť ē poſſibile q̄ ſoꝛ. ſolūmō dicat ſeipſum dicere falſum ꝯſequentia arguitur ſic quia cū ſolūmō dicat illā ꝓpoſitōnē ſoꝛ. diť falſū q̄ p̄ciſe ſignificat ſeipſū dicere falſū ſequitur q̄ ſoꝛtes diť ſeipſū dicere falſū ⁊ q̄ n̄ aliť diť ⁊ ſi ſic igiť ſoꝛ. ſolūmō diť ſeipſū dicere falſū ꝯſeq̄ntia ē bōa ⁊ ātecedēs ē poſſibile igiť ⁊ ꝯſeq̄ns. Et q̄ rōe ē poſſibile ſeu admittēdū q̄ ſoꝛ. ſolūmō dicat ſeipſū dicere falſū. et ē poſſibile ⁊ admittēdū. q̄ ſoꝛ. ſolūmō dicat ſeipſū diceť ſic n̄ ē vł q̄ n̄ ē ita ſic ſoꝛ. diť ꝯſeq̄ntia ꝓbať q2 pōať q̄ ſoꝛ. ſolūmō dicat hāc ꝓpoſitiōē n̄ ē ita ſic ſoꝛ. dicit q̄ p̄ciſe ſignificet ſic ⁊ ſeqť ſic p̄iꝰ argutū ē ī p̄io caſu q̄ ſoꝛ. ſolūmō diť q̄ n̄ ē ita ſic ſoꝛ. diť ⁊ ātecedēs ē poſſibile vt p̄iꝰ igiť ⁊ ꝯn̄s. Pōať igiť q̄ dicat ſoꝛ. ſolūmō q̄ nō ē ita ſic ſoꝛ. diť quo poſito vł ē ita ſic ſoꝛ. diť vł n̄ ſi nō pōať igiť q̄ plato ſolūmō dicat q̄ n̄ ē ita ſic ſoꝛ. diť ⁊ tūc arguiť ſic n̄ ē ita ſic ſoꝛ. diť ⁊ plato ſolūmō ſic diť igiť ita ē ſicut plato diť ⁊ tūc ſeqť ita ē ſic plato diť ⁊ ſoꝛ. diť totaliť ſic plato ⁊ ſolūmō ſic igiť ita ē ſic ſoꝛ. diť. Silr arguiť ſic n̄ ē ita ſicut ſoꝛ. diť igiť verū ē q̄ n̄ ē ita ſic ſoꝛ. diť ꝯn̄a iſta arguiť ſic q2 ſeqtur ſi deꝰ ē igiť verū ē q̄ deꝰ ē ſi hō nō ē aſinꝰ verū ē qđ hō nō ē aſinꝰ ſilr ſi tu ſedes verū ē qđ tu ſedes ⁊ ſic de talibꝰ ꝯſimilibꝰ valet ꝯſequētia aliter. n. iſta ſtarēt ſimul deꝰ ē ⁊ n̄ ē veꝝ qđ deus ē ⁊ ſequiť et qđ ſi nulla ꝓpoſitio eēt quod nō eēt poſſibile aliqđ eē q̄ quiſq3 intellectꝰ abhoꝛret admittere arguiť igiť tūc ſic: verū ē qđ nō ē ita ſicut ſoꝛ. dicit ⁊ ſoꝛ. dicit ſic igiť ſoꝛ. dicit ſic veꝝ ē eē igiť ſoꝛ. dicit ſicut ē ⁊ vltra igiť ita ē ſicut ſoꝛ. dicit. Et iđ ſi hec ꝯcedať in cāu ſuppoſito tāq3 ſequēs. Cōtra pōať qđ cicero ſolūmō dicat qđ nō ē ita ſicut ſoꝛ. dicit tūc arguiť ſic ita ē ſicut ſoꝛ. diť ⁊ cicero ſolūmō dicit qđ nō ē ita ſicut ſoꝛ. dicit igiť nō ē ita ſic cicero diť ꝯn̄a ſatis apparet ⁊ tūc vlteriꝰ arguať nō eſt ita ſicut cicero dicit ⁊ cicero dicit totaliť ſicut ſoꝛ. ⁊ ecōuerſo igiť nō ē ita ſicut ſoꝛ. dicit. Silr ſeqť ita ē ſicut ſoꝛ. dicit igiť falſū ē quod nō ē ita ſicut ſoꝛ. dicit: iſta ꝯſequētia ꝓbať oīno ſicut p̄iꝰ arguebať in alia deductiōe ⁊ tūc arguiť ſic falſū ē qđ nō ē ita ſicut ſoꝛ. dicit ⁊ ſoꝛ. ſolūmō ſic dicit: igiť ſoꝛ. dicit ſicut falſū eſt eſſe et ſi ſic ſequiť qđ nō eſt ita ſicut ſoꝛ. dicit et ſic admiſſo caſu ſuppoſito videť qđ vtrūq3 contradictoꝛioꝛū ſequať. Idē apparet argumētū poſito qđ quilibet hō dicat ſolūmō qđ nō eſt ita ſicut aliquis homo dicit et ideo ponendo duo cōtradictoria eſſe ſimł vera poterit prima poſito ſuſtinere qcqd ſeqť iuxta caſum et ſi inter contradictoꝛia ſciuerit ſecunda opinio mediare forte eſſet poſſibile eam aliquam reſponſionem ſimulare ſed dicat tertia poſitio quicquid ſibi placet et non habebit ſemitam qua fugiet. ¶ Sed diuiſim arguam contra iſtas opiniones ⁊ primo contrs primam ponatur quod iſta propoſitio ſit. a. hec propoſitio ſignificat aliter quam eſt eadem demonſtrata que preciſe ſic ſignificet quo poſito vel eſt ita totaliter ſicut. a. ſignificat vel non ſi non. Contra non ē ita totaliter ſicut. a. propoſitio ſignificat et ipſa ſignificat aliqualiter eſſe: igitur. a. propoſitio ſignificat aliter quam eſt conſequentia nota eſt ponatur tunc quod. b. ſit vna propoſitio q̄ p̄ciſe q̄ h̄ ꝓpoſitō ſignificat aliť quā ē demōſtrata. a. ꝓpoſitiōe ⁊ ſit eiꝰ ꝯdictoꝛia. c. q̄ p̄ciſe ſignificet quod hec ꝓpoſitio non ſignificat aliter quā eſt quibuſ poſitis ſequitur quod ſi. a. propoſitio ſignificet aliter q3 eſt ⁊. b. propoſitio ſignificat preciſe q̄ ipſe. a. ꝓpoſitio ſignificat aliter q3 eſt qđ ita eſt totaliter ſicut. b. propoſitio ſignificat ⁊ ſequitur ita eſt totaliter ſicut. b. propoſitio ſignificat ⁊ ita totaliter ſignificat. a. ſicut. b. ⁊ econuerſo: igitur ita eſt totaliter ſicut. a. ſignificat ⁊ ſi ſic: igitur. a. non ſignificat aliter quam ſicut eſt. ¶ Ideo ſi dicatur q̄ ita eſt totaliter ſicut. a. propoſitio ſignificat in caſu ſuppoſito. Contra tunc. c. eſt verū q2. tūc. c. eſt vna propoſitio que non falſificat ſeipſā ⁊ ſignificat preciſe ſicut eſt: igitur ipſa eſt vera et ſequitur. c. eſt verū ⁊. c. ⁊. b. ſūt contradictoꝛia: igitur. b. eſt falſum ⁊ ſequitur. b. eſt falſum ⁊ nō falſificat ſe: igitur. b. ſignificat aliter quā eſt ⁊ ſequiť. b. ſignificat aliter quā eſt ⁊. a. totaliter ſignificat ſicut. b. et. ecōuerſo: igitur. a. ſignificat aliter quā eſt conſequētia ſatis patet ex caſu: igitur ex caſu patet duo contradictoꝛia ſeq. ¶ Iđ ſi forte diceretur q̄ caſus non eſt poſſibilis contra ſit. a. iſta propoſitio particularis aliqua propoſitio ſignificat aliter quam eſt ⁊. b. ſit vna ſibi ſimilis per omnia quarum vtraq3 ſignificet preciſe quod aliqua propoſitio ſignificat aliter quā eſt ⁊ ſint multe alie propoſitiones falſe quarum quelibet ſignificet aliter quā ē ponatur tunc quod manentibus. a. ⁊. b. propoſitionibus ſignificantibus preciſe vt prius corrūpātur ſucceſſiue alie propoſitiones quouſq3 nulla propoſitio ſit niſi. a. ⁊. b. quo poſito vel erit aliqua propoſitio que ſignificet aliter quā eſt vel non ſi nō: igitur nulla propoſitio ſignificat aliter quā eſt ⁊. a. propoſitō ſignificat quod aliqua propoſitio ſignificat aliter quā eſt: igitur non ē ita ſicut. a. propoſitio ſignificat ⁊ ſeqtur non eſt ita ſic. a. propoſitio ſignificat ⁊. a. Propoſitio aliqualiter eſſe ſignificat: igitur. a. propoſitio ſignificat aliter quam eſt ⁊ ſi ſic igitur aliqua propoſitio ſignificat aliter quam eſt quod ſi conceditur tunc arguitur ſic aliqua propoſitio ſignificat aliter quam eſt tam. a. quam. b. propoſitiones ſic preciſe ſignificant: igitur ita eſt ſicut. a. ſignificat ⁊. b. totaliter ſignificat ſicut. a. et econuerſo: igitur ita eſt totaliter ſicut. b. ſignificat ⁊ nulla eſt propoſitio que non eſt vel. a. vel. b. per caſum: igitur nulla eſt propoſitio que ſignificet aliter quam eſt q̄ iſte caſus ſit poſſibilis non habet iſte negare qui ponit duo contradictoꝛia eē ſimilis falſa quia ſic probat ipſe eſſe poſſibile aliquā ꝓpoſitionem falſificare ſeipſam ¶ Item arguitur ſic ex iſta poſitione ſequitur quod ex vero ſequitur falſum in conſequentia bona ⁊ formali vbi antecedens eſt propoſitio ſimplex ⁊ ſimiliter conſequens q̄ arguitur ſic quia iuxta poſitionē iſtā poſito quod iſta propoſitio hoc eſt falſum ſignificet preciſe ſic ſignificat qđ hoc ē falſū eadem demonſtrata tunc iſta propoſitio eēt falſa hoc eſt falſum quia ipſam falſificat ſeipſam ⁊ contradictoꝛium eiuſdem etiam eſſet falſum quia ipſum ſignificaret ſicut nō eſt: ponať igitur q̄. a. ſit illa propoſitio que ſignificat ſeipſam eſſe falſam ⁊ ſit. b. vna alia talis propoſitio hoc eſt falſum que preciſe ſignificet quod hoc eſt falſū demonſtrato. a. iſto poſito. ex. b. ſequitur. a. in ꝯn̄a bona ⁊ formali q2 ſequitur hoc eſt falſum: igitur hoc eſt falſum eodem demonſtrato, conſequentia arguitur ſic q2 contradictoꝛium conſequentiſ non ſtat cum antecedēte quia iſta nō ſtāt ſimul hoc eſt falſum et hoc non eſt falſum eodem preciſe demonſtrato, tunc arguitur ſic ex. b. conſequitur. a. in cōſequētia bona ⁊ formali ⁊. b. eſt veru3 q2. b. ē vna propoſitō ſignificans preciſe ſicut eſt et non falſificans ſe: igitur. b. eſt veru3 ⁊. a. eſt falſum: igitur ex vero: ſequitur falſum in conſequētia bona ⁊ formali ⁊ notum eſt q̄ ta3. b. q3. a. ſunt propoſitiones ſimplices ſequitur: igitur propoſitum quod pro impoſſibili ſolet relinqui. Conſimiliter arguitur q̄ verum conuertitur cum falſo ⁊ quod eadem propoſitio ſimplex contradicit vni falſe ⁊ vni vere. ¶ Quod autem. a. ⁊. b. conuertātur ſtatim apparet quia. a. ⁊. b. formaliter mutuo ſe inferūt ex. a. enim ſequitur. b. formaliter ⁊ econuerſo ſicut prius argutum eſt: igitur. a. ⁊. b. conuertuntur ⁊ illud idē quod contradicit ipſi. b. contradicit ipſi. a. q2 tantu3 ſignificat vna talis hoc eſt falſum ſicut due tales eodem ſemper demonſtrato: nulla igitur eſſet ratio quare que contradiceret. a. non cōtradiceret etiam ipſi. b. ſequitur: igitur q̄ dicitur Aliter arguitur iuxta poſitionē datam ſequitur. q̄ aliud. q3 neceſſarium contradicit impoſſibili q̄ due ſunt propoſitiones quarum vtraq3 contradicit eidem propoſitioni impoſſibili ⁊ tamen vna illarum eſt neceſſaria ⁊ alia contingens ⁊ non neceſſaria. Ponatur enim q̄ hec propoſitio ſit. a. hec propoſitio non eſt neceſſaria que preciſe ſignificet q̄ hec propoſitio non eſt neceſſaria demonſtrando vtrobiq3 eandem. a. propoſitionē ⁊ ſit. b. eius contradictoꝛium iſta. S. hec propoſitio eſt neceſſaria que preciſe ſignificat q̄ hec propoſitio eſt neceſſaria eādē dmōſtrat q̄ prius ſic opoꝛtet eū. a. ⁊. b. ſit contradictoꝛia. Iſtis poſitis ſequitur q̄. b. ſit impoſſibile illđ. n. includit oppoſita. ſ. q̄ hec propoſitio eſt neceſſaria que preciſe ſignificat quod hec propoſitō nō eſt neceſſaria ſicut cuilibet intuenti apparet ſ3 per idem argumentum. a. non eſt neceſſarium q̄ enim. a. eſſet neceſſarium ſic ſignificando includeret oppoſita ſicut manifeſte p3. Sequitur igitur q̄. a. nō ſit neceſſarium ſed. a. contradicit. b. impoſſibili: igitur q̄ nō eſt neceſſarium contradicit impoſſibili q̄ erat intentu3 q3tum ad primam partem copulatiue. Et ſecunda pars ſtatim arguitur ſic poſito q̄. c. ſit vna talis propoſitio ſicut. a. illa videlicet hec non eſt neceſſaria que preciſe ſignificet quod hec non eſt neceſſaria vtrobiq3 demonſtrata. a. propoſitione ⁊ ſequitur tunc vt notum eſt. q̄. c. eſt neceſſarium dum tamen ipſum ſic preciſe ſignificet. ¶ Quo ſuppoſito ſequitur q̄ due ſunt propoſitiones. ſ. a. ⁊. c. quarum quelibet cōtradicit eidem impoſſibili. ſ. b. et tamē vna illarum ē neceſſaria ſcilicet. c. ⁊ alia contingens non neceſſaria. ſ. a. non enim poteſt aliquis ponere q̄. a. propoſitio ſit impoſſibilis ſic ſignificando quia. a. propoſitio preciſe ſignificat ſicut eſt ⁊ nō falſificat ſe: igitur. a. eſt verum ſequitur igitur concluſio propoſita pro qualibet ſui parte. Conſimiliter arguitur q̄ aliq̄ ſit propoſitio vera que. nec ſit neceſſaria nec contingens. Ex quo etiam ſequitur q̄. a. propoſitio iuxta caſum factum cū ipſa ſit vera non eſt neceſſaria nec contingens enim oppoſitum recte nunc ſuit argutum ⁊ concluſio iſta arguitur ſic ponatur q̄ iſta propoſitō ſit. a. hic propoſitio non eſt neceſſaria que preciſe ſic ſignificet. s. q̄ ipſa non eſt neceſſaria nec poſſit aliter ſignificare ⁊ ſit eius contradictoꝛium. b. iſta. s. hec propoſitio eſt neceſſaria que etiam non poſſit aliter ſignificare q3 q̄ iſta eſt neceſſaria demonſtrata. a. propoſitione. Iſto poſito ſequitur vt notum eſt q̄. a. eſt verum q2 preciſe ſignificat ſicut eſt et non falſificat ſe ſed. a. non eſt neceſſarium quia tunc. b. eſſet verum per idem argumentum quo ta3 ꝓbatum eſt q̄. a. ē verum. ⁊ ſi ſic ſequitur q̄ duo ſunt contradictoꝛia ſimul vera ſequitur: igitur q̄. a. ſit verum ⁊ q̄. a. n̄ ſit neceſſarium. Nec etiam eſt. a. propoſitio cōtingens q2. a. propoſitō preciſe ſignificat ſicut neceſſe eſt eſſe ⁊ ipſa non falſificat ſe: igitur ipſa eſt neceſſaria. Similiter arguitur ſic aliqua propoſitio conuertibilis cum ipſo. a. eſt neceſſaria: igiť ipſum. a. eſt neceſſarium conſequentia patet ⁊ aſſūptū probatur q2. ſit. c. vna alia cōſimilis ipſi. a. que preciſe ſignificet q̄ hec non eſt neceſſaria demonſtrata. a. ꝓpoſitione ⁊ tūc cū ex. a. ſequitur. c. ⁊ econuerſo formaliter q2 contradictoꝛiū. c. contradicit ipſi. a. et econuerſo ſicut prius erat argutū in argumēto cū ſimili ſequiť q̄. a ⁊. c. cōuertūtur ⁊. c. eſt propoſitio neceſſaria: igiť. a. eſt propoſitio neceſſaria ⁊ ſi ſic ſequiť quod. a. non eſt propoſitio contingens nec neceſſaria quod erat promiſſum. Sed forte hic dicitur vel quod caſus eſt impoſſibilis ſicut eſt in rei veritate vel q̄ non valet illa cōſequētia. a. ⁊. c. propoſitiones ꝯuertunť ⁊. c. eſt neceſſaria igitur. a. eſt neceſſaria ſicut nō ſequiť. a. ⁊. c. ꝯuertunť ⁊. c. verū eſt igiť. a. eſt verū q2 forte q3uis ſit ita ſicut. a. totaliter ſignificat cū. a. forte falſificat ſeipſū et ita nō ſequitur q̄. a. ſit verū. Et forte cōſimiliter dicitur in propoſito q̄ q3uis. a. ⁊. c. cōuertantur vtrūq3 ſignificādo preciſe ſicut neceſſe eſt eſſe ⁊. c. ſit neceſſariū. a. tn̄ nō ē neceſſariū q2. a. ꝓpoſitio negat ſe ipſam eſſe neceſſariā vel ſignificat ſeipſam non eſſe neceſſariam quod in idem redit. ¶ Sed hec reſponſio nulla eſt quia modicum mutatis illis terminis ſequitur equale inconuenientias poſito. enim q̄. a. propoſitio preciſe ſignificet q̄. a. non ſignificat ſicut neceſſe eſt eſſe et quod ipſa non

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

poterit aliter ſignificare ſequitur quod .a. propoſitio eſt vera que nec ſignificat ſicut neceſſe eſt eſſe nec ſicut cõtingẽs ẽ nõ eſſe. ¶ Si autẽ dicatur ꝙ caſus iſte vltimus eſt impoſſibilis ſicut primus ⁊ ita non ſequitur aliquod impoſſibilium propoſitorum niſi ex impoſſibili. Contra negare caſum de inſolubili aliquo modo ẽ niſi fugere argumentũ teſtantibꝰ illis qui hanc poſitionẽ ſubſtinent tanquã veram. Preterea ſi loco iſtius termini falſum ponatur iſte terminus propoſitio ſignificans aliter quã eſt vt vbi ſupponitur cõmuniter quod hec propoſitio hoc eſt falſũ ſignificet preciſe qꝺ ipſamet ſit falſa põat qꝺ ipſa ſignificet ꝑciſe qꝺ ipſa ſignificet aliter quã ẽ et vbi põitur qꝺ hec ꝓpoſitio falſũ ẽ ſit oĩs ꝓpoſitio ⁊ quod illa ſic preciſe ſignificet ponatur quod illa ſit omnis propoſitio aliqua eſt propoſitio ſignificãs aliter quã eſt ⁊ quod illa ſic preciſe ſignificet. ¶ Et vniuerſaliter loco talium terminorum ſimplicium ponãtur huiuſmodi termini compoſiti ex aduerbijs qui iuxta bonum intellectũ conuertuntur cum illis terminis ſimplicibus. ¶ Sequitur enĩ iuxta bonũ intellectũ hec propoſitio eſt falſa: igitur ipſa ſignificat aliter ꝗ̃ eſt ⁊ econuerſo hec propoſitio eſt neceſſaria: igitur ipſa ſignificat ſicut neceſſe eſt ⁊ ſic de alijs talibus. Et tũc mutatis illis terminis videbis quid valeat illa duplicitas admittendi .ſ. vnũ caſum ⁊ negandi alterũ dũ euerſitatis illius nõ põitur aliqua cauſa vel ratio niſi ꝙ duo cõtradictoria ſunt ſimul falſa ꝙ ſatis exile ageret euidentiã apud multos. Multa alia poſſent adduci vt patet volẽti inquirere ſed ſuperfluum ſiet ſuper hijs vlterius immorari. ¶ Contra ſecundam opinionem que ponit ꝙ nullum inſolubile eſt propoſitio arguitur dupliciter. ¶ Primo ex ea ſequitur ꝙ due ſunt orationes quarũ vtraqꝫ ſignificat totaliter ſicut altera earũdem ⁊ tamẽ vna illarum eſt propoſitio vera ⁊ alia nõ eſt propoſitio q: ſit .a. illa hoc nõ eſt verũ que preciſe ſignificat ꝙ illa nõ eſt vera demõſtrata .a. ⁊ ſit .b. alia cõſimilis ipſi .a. dĩo que etiã preciſe ſignificet ꝙ hoc nõ ẽ verũ demonſtrando .a. Et ſequitur ꝙ tũc .b. ſit verũ q: .b. eſt oratio preciſe ſignificans ſicut eſt ⁊ etiã nõ ſe falſificat igitur ipſa eſt vera. Sed .a. nõ eſt propoſitio iuxta illã poſitionẽ in caſu iſto ſequitur igitur concluſio. ¶ Sequeretur etiam ꝙ aliqua eſt oratio ſignificans preciſe ſicut nõ eſt que nõ ẽ propoſitio ⁊ eo ipſo ꝙ vna alia propoſitio ſignificaret oppoſito modo illi preciſe ipſa eſſet propoſitio vera. Quia ponat ꝙ ille due ſunt omnes propoſitiones falſum eſt ⁊ hoc eſt verũ quarũ prĩa ſit .a. ſignificans preciſe ꝙ falſum eſt ⁊ ſecunda ſit .b. ſignificans preciſe quod hoc eſt verum demonſtrato .a. Iſtis poſitis ſequitur iuxta reſponſionem datã quod neutra illarum orationum ſit propoſitio ⁊ eo ipſo ꝙ .c. eſſet aliqua oratio preciſe ſignificans ꝙ hoc nõ eſt verũ eſſet .b. propoſitio vera ⁊ etiam .a. ſicut apparet intuenti. Etiã poſito in illo caſu ꝙ .a. deſineret eſſe tunc .b. inciperet eſſe propoſitio quod non eſt cõſonum alicuius intellectui quicqd dicẽ exterius predicetur. Preterea mutatis illis terminis ſimplicibus in terminos compoſitos ſicut prius erat oſtenſũ contra primã poſitionẽ poſitio nullibi habet locũ. Relinquitur igitur ſecunda opinio tanqꝫ vacuũ ſine pleno. ¶ Cõtra tertiam poſitionem que dicit ꝙ quodlibet inſolubile ſimpliciter eſt verum vel falſum ⁊ quod tamen nullũ eſt verum. nec aliquod falſũ argui poteſt multipliciter. ¶ Primo cõſimiliter omnino ſicut iam eſt argutum contra ſecũdam opinionem deducendo .ſ. quod alique due ſunt propoſitiões conuertibiles quarum vna eſt vera ⁊ alia non eſt vera nec falſa. Sit .a. illa ꝓpoſitio hoc non eſt verum que preciſe ſignificet quod hoc non eſt verum demonſtrando .a. ⁊ ſit .b. vna alia conſimilis in toto que etiam ſic preciſe ſignificet .ſ. ꝙ hoc non eſt verum demonſtrando .a. Et tunc ſequitur ꝙ .a. nec ſit verum nec falſum cũ ipſum ſit inſolubile iuxta reſponſionem iſtam ſed .b. eſt verum q: eſt propoſitio ſignificans ſicut eſt ⁊ non eſt inſolubile: igitur .b. eſt verum ſed .b. conuertitur cum .a. quia .a. ⁊ .b. mutuo ſe inferunt formaliter: igitur ſequitur propoſitum. Sequitur etiam quod aliq̃ ſunt duo contradictoria quorum neutrum eſt verũ nec aliquod eorum eſt falſum vel ꝙ alterum illorum eſt verum ⁊ reliquum nec verum nec falſum. Quia ſit .a. illud inſolubile hoc eſt falſum ꝙ preciſe ſignificet ſe ipſum eſſe falſũ ⁊ iuxta iſtam reſponſionem tunc .a. nõ eſt verum nec ipſũ eſt falſum: ſequitur igitur ꝙ eius contradictorium nec eſt verum nec falſum vel ſi ſit verum ſequitur ſaltẽ ꝙ .a. nõ ſit verum nec falſum cũ tñ .a. contradicat illi vero ꝙ contradicit ipſi .a ponendo contradictorium ipſius .a. eſſe verum. Iſta poſitiõ etiam ſibi ipſi repugnat quod enim aliquid ſit hõ vel aſinꝰ et quod nec ſit homo nec ſit aſinꝰ claudit contradictoria faciliter: igitur redarguitur iſta poſitio cuius vna pars alteram improbat manifeſte. ¶ Relictis iſtis opinionibꝰ premiſſis iam ſequitur quarta opinio contra quam volo arguere ⁊ deinde ſolutis inſtantijs contra ipſam factis ſequuntur quedam concluſiones ſiue regule iuxta quas poterit reſpondens promptus reſpondere omnibus caſibꝰ poſitis vel ponẽdis. Negat autem iſta opinio omnem caſum qui aliqꝺ inſolubile ſimpliciter qualitercunqꝫ includit ſicut ſupra dicebatur. ¶ Contra poſſibile eſt quod iſta propoſitio falſum eſt ſit omnis propoſitio ⁊ quod illa preciſe ſignificet ꝙ falſũ eſt probatur q: poſſibile eſt ꝙ illa propoſitio ſit falſum eſt ſignificet preciſe quod falſum eſt dũ ſint multe alie propoſitiones falſe ponatur illa quod ita ſit ⁊ quod incipiat quelibet propoſitio falſa non eſſe ita quod immediate poſt hoc non erit aliqua propoſitio falſa alia ab illa falſum eſt ſꝫ maneat illa aut prius Quo poſito aut ſignificabit illa immediate poſt hꝺ ſolũmõ ꝙ falſum ẽ aut non ſi ſic habetur propoſitum ſi nõ contra iſta nullo modo ſignificat eſſe niſi ex impoſitione ſed nec imponitur: nec vnquã imponetur: nec vnqꝫ imponebatur ad ſignificandum aliter quã nunc ſignificat ⁊ illa imediate poſt hoc aliqualiter ſignificabit: igitur ipſa immediate poſt preciſe ſignificabit ſicut ipſa nũc ſignificat: conſequentia nota eſt ⁊ patet maior ⁊ minor ſequit̃ ex caſu q: ſuppono ꝙ nullus imponat nec impoſuerit nec imponet illa aliter ad ſignificandũ quã ipa nunc ſignificat ſequitur igitur ꝙ illa imediate poſt hoc ſignificabit totaliter ſicut illa iã ſignificat ⁊ illa nunc ſignificat preciſe ꝙ falſum eſt: igitur ipſa ſignificabit tunc preciſe ꝙ falſum eſt ⁊ tunc non erit aliqua propoſitio falſa alia ab illa igitur ⁊c̃. Preterea ponatur ꝙ nullus conſideret de iſta propoſitione niſi tu ⁊ ſolũmodo concipias per iſtam quod falſum ẽ ſic ꝙ illa nõ ſignificet tibi niſi ſolũmodo ꝙ falſum ẽ quo poſito arguitur ſic illa propoſitio falſum ẽ tibi ſolũmodo ſignificat quod falſum ẽet nulli alteri aliqualiter eſſe ſignificat niſi tibi: igitur nulli alteri ſignificat aliter quã ꝙ falſum ẽ ⁊ ſi ſic igitur ipſa non ſignificat aliter quã quod falſũ ẽ quia ſi nulli ſignificat aliter ipſa nõ ſignificat aliter. Preterea ſi in caſu iſto illa ſignificabit aliter quã ipſa nunc ſignificet. Contra tunc iſta aliq̃liter eſſe ſignificabit qualiter iſta nunc non ſignificat. Det igitur hoc ⁊ quocũqꝫ dato nulla erit ratio quã plus ſignificabit ſic eſſe quã ꝙ baculus ſtat in angulo. vel aliquid huiuſmodi ex quo nullus ſic concipiet per caſum nec imponet eam ad ſignificandũ ſic ad hoc non video aliam reſponſionẽ quã negare illa antecedentia ex quibus ſequitur cõſequẽs prenegatum. Ad primũ enĩ quando arguitur ꝙ poſſibile eſt ꝙ hec propoſitio falſum ẽ: multis exiſtentibus falſis preciſe ſignificet ꝙ falſum ẽ. Dicitur ꝙ de virtute ſermonis illud ẽ negandũ quia ſi illa ſignificet quod falſum ẽ ſequitur ꝙ iſta ſignificat ꝙ propoſitio ẽ ⁊ ꝙ propoſitio que nõ ẽ vera eſt: ⁊ ſic de talibus Sed ad cõmunẽ intellectũ conceditꝰ cõmuniter ꝙ talis propoſitio ſignificat preciſe quod falſũ ẽ q: illa ſignificet ꝙ falſũ ẽ et q̃litercũqꝫ illa ſignificat eẽ ita ẽe ſequit̃ ad hꝺ qꝺ falſũ ẽ: et iõ ſic loquẽdo ꝓcedit totũ illꝺ antecedens quouſqꝫ ſupponitur quod oẽs propoſitiones falſe deſinant eſſe ſic quod nulla alia ab iſta ſit falſa ⁊ nullus hõ iponat iſtã ad aliter ſignificandũ nec aliter cõcipiat per iſtã ⁊ ſic de alijs circũſtãtijs ⁊ qꝺ illa maneat ſignificãdo qꝺ falſũ ẽ Iſta .n. omnia ſunt incõpoſſibilia Sicut enim in ſecũda ratiõe erat adductum nulla eẽt ratio quare iſta pluſ ſignificaret ſic eſſe vel ſic quam quod baculus ſtet in angulo ſeu quod rex ſedet ideo appoſitis omnibus iſtis particulis eſt illud antecedens aggregatũ negandum tanquam impoſſibile et ſic negato illo accidente non procedunt ille ratiõnes ſuper illo fundate. ¶ Sed contra iſtam reſponſionem arguitur forte ſic poſito quod ſortes nihil videat ⁊ illa propoſitio ſortes videt falſum ſignificet preciſe ꝙ ſortes videt falſum tunc nullum ſequitur inconueniens claudat igitur ſortes oculos ſic quod ipſe nihil videat ⁊ ſcribatur corã oculis eius iſta propoſitio ſor. videt falſũ que preciſe ſic ſignificet. quo poſito aperiat ſor. oculos ⁊ videat ſcriptum quod ſit .a. nõ cogitãdo de eo nec aliter cõcipiendo ꝑ illud ſicut nec aliquis alius tũc nec vnqꝫ prius. Et ſequitur iuxta reſpõſionẽ datã quod ſortes iſto ſolo aſpectu faceret ꝙ .a. nõ ſignificet ſicut prius nec remaneret ꝓpoſitio. ¶ Et hoc cõceditur eſſe poſſibile nõ enĩ ſignificaret .a. vt prius in caſu iſto ⁊ q: cũ nulla aſſignari poſſit ratio quare .a. ſic vel ſic ſignificaret ſequitur quod ipſũ ſignificaret vt prius qꝺ clauderet oppoſita cũ caſu illo: ideo ĩ caſu illo .a. nõ remanet propoſitõ niſi homo vellet põere ꝙ a tũc ſignificet preciſe ꝙ ſor. videt ꝓpoſitiõeꝫ ita ꝙ .a. ſtati cũ videt̃ a ſorte. eſſꝫ ꝯuertibile cũ tali ꝓpoſitiõe. ſor. videt talẽ propoſitionẽ vel oratõnẽ ſed illꝺ ẽ minꝰ rationale ꝗ̃ primũ. ¶ Iõ ꝓcedit ꝯcluſio ad quã deducit̃ vnde ſicut poſſibile ẽ qꝺ platone nõ audiẽte dicat ſor. ſolũmõ plato audit qꝺ ſor. dicit aliter quã ẽ ⁊ tamẽ nõ ẽ poſſibile ꝙ ſortes ſolũmõ ſic dicat audiẽte platone Ita ẽ poſſibile quod .a. ꝓpoſitio ſorte nõ vidẽte aliqd ſignificet ꝑciſe quod ſortes videt ⁊ nõ ẽ poſſibile quod ipſa ſic ſignificet ſor. ſolũmõ vidẽte illã. Multe poſſent fieri huiuſmodi obiectiones cõtra iſtã reſpõſionẽ quibꝰ eſſet difficile vel impoſſibile in toto ſatiſfacere. Sed cõſequẽtiã oportet concedere ⁊ illã ꝑſuadere ꝑ huiuſmodi replicationẽ in talibus terminis cõpoſitis ſecũdũ quod prius erat argutũ cõtra priores opiniones. Reſtat igitur videre aliquas regulas ſuperius memoratas. ¶ Et primo premittẽde ſunt due ſuppoſitiones pro intellectu duorũ terminorũ. ¶ Vna eſt qꝺ caſus de inſolubili ẽ in quo ſit mẽtio de aliqua propoſitione que ſi cũ eodẽ caſu ſignificet preciſe ſicut verba illiꝰ cõmuniter pretẽdũt ad eã eſſe verã ſeqtur eam eſſe falſam ⁊ econuerſo. ¶ Alia ẽ iſta propoſitio inſolubilis eſt de qua ſit mẽtio in caſu que ſi cũ eodẽ caſu ſignificet preciſe ſicut verba illius cõmuniter protẽdũt ad eã eſſe verã ſequit̃ eã eſſe falſaꝫ ⁊ econuerſo verbi gratia ſi ponatur quod ſortes dicat talem propoſitionẽ ſor. dicit falſum ⁊ nullã aliam vel talẽ ſortes nõ dicit verũ vel talẽ ſor. dicit aliter quã ẽ. Aut quod talis propoſitio falſum eſt ſit omnis propoſitio. ¶ Aut quod hꝺ ſit quelibet propoſitio nulla propoſitio ẽ vera ⁊ ſic de talibꝰ quilibet talis caſus dicitur caſus de inſolubili ⁊ illa propoſitio ſortes dicit falſum in tali caſu dicit̃ ꝓpoſitio inſolubilis q: ſi illa cũ tali caſu ſignificet preciſe quod ſortes dicit falſum ad eam eſſe verã ſequitur etiam eſſe falſam ⁊ econuerſo. ¶ Aliter etiã poſſet fieri caſus de inſolubili ponẽdo ꝙ ſor. ſolũmodo diceret talẽ propoſitionẽ: deus eſt que preciſe ſignificet quod ſor. dicit falſum aut quod iſta propoſitio chimera ẽ ſit quelibet propoſitio ⁊ quod iſta ſignificet preciſe quod falſum eſt vel quod nulla propoſitio ſit vera et ſic de cõſimilibus. Sed ille nõ eſt cõmunis modus ſupponendi huiuſmodi caſus ⁊ etiã illi expreſſe conuertũtur cũ caſu de inſolubili vbi inſolubile ſignificet preciſe ſicut cõmuniter termini illius protẽdũt ⁊ ita in effectu idẽ accidit ſicut priꝰ vt igitur ad propoſitũ redeamꝰ fiat talis diuiſio Si fiat caſus de inſolubili: aut ponitur qualiter illud inſolubile debeat ſignificare aut: nõ ſi nõ: propoſito iſto inſolubili reſpondendũ ẽ ad illud omnino ſicut reſponderet̃ nõ ſuppoſito illo caſu: verbi gratia ſuppoſito quod ſortes dicat hanc propoſitionẽ ſortes dicit falſũ ⁊ nullã aliam ⁊ cũ hoc nõ ponatur qualiter ſignificare debeat hec propoſitio ſortes dicit falſum cũ ipſa proponitur primo loco eſt reſpondendũ ad ipſaꝫ omnino ſicut reſpõderetur extra caſũ ſtat enĩ cũ caſu quod iſta ſit vera ⁊ quod etiã iſta ſit falſa ⁊ ideo ſtat cũ caſu quod ſor. dicat verũ in dicendo iſtã ⁊ etiã ſtat quod dicat falſũ ⁊ iõ cũ iſta propoſitio ſit impertinens illi caſui propoſita primo loco nõ eſt aliter reſpondẽdũ ad illam quã ante caſum. Et eodem modo eſt faciendũ poſito illo caſu ſcilicet quod illa propoſitio falſum eſt ſit quelibet propoſitio non ſuppoſito qualiter illa ſignificet cũ iſta tibi propõat̃ reſpondendũ ad iſtã primo loco cõſimiliter omnino ſicut faceres abſqꝫ caſu Secundo eſt aduertendũ quod ſi ponatur caſus de inſolubili et cũ hoc ſupponatur quod illud inſolubile preciſe ſignificet ſicut termini iſtiꝰ cõmuniter pretendunt caſus iſte nullatenus admittatur. Sicut cum ſupponitur quod iſta ꝓpoſitio: falſum eſt ſit quelibet propoſitio ⁊ ipſa ſignificet preciſe quod falſum eſt ſtatim negandus eſt iſte caſus ⁊ quilibet conuertibilis cũ eodẽ Verbi gratia ſi ſupponat̃ qꝺ ſor. dicat talẽ ꝓpoſitionẽ ſolũmodo ſor. dicit falſũ ⁊ cũ hoc etiaꝫ ſupponatur ꝙ iſta propoſitio preciſe ſignificet quod ſor. dicit falſum nullatenus talis caſus eſt admittendꝰ nec aliqs cõuertibilis cũ eodẽ ꝓpter multa impoſſibilia que ſequuntur Tertio ſi fiat caſus de inſolubili ⁊ cũ hoc ſupponatur quod illud inſolubile ſignificet ſicut termini ipſius protendunt nõ tñ ſic preciſe admiſſo iſto caſu: cõcedendũ eſt illud inſolubile quocũqꝫ loco ꝓponat̃ tãquã ſequẽs: ⁊ negãdũ eſt illud eſſe verũ tanquã repugnãs: verbi gratia ſuppoſito quod ſortes ſolũmodo dicat illã propoſitionẽ ſortes dicit falſũ ⁊ qꝺ illa ſic ſignificat nõ tamẽ preciſe: tunc concedenda eſt iſta cũ ꝓpõitur tanquã ſequẽs ⁊ negandũ eſt illã eſſe verã tanquã repugnãs ſequit̃ enĩ ſortes dicit hãc propoſitionẽ ſor. dicit falſum que ſic ſignificat igit̃ ſor. dicit falſum ſed cum nullam propoſitione dicat ſortes niſi iſtam ſortes dicit falſũ ſequitur quod iſta eſt falſa ⁊ ex hoc ſequitur illam non eſſe veram. Concedendum eſt igitur quod ſortes dicit falſum tãquam ſequens ex caſu ⁊ negandum eſt iſtam propoſitioneꝫ ſor. dicit falſum eſſe veram tanquam eidem repugnãs. Et idem accidit vniuerſaliter in quocũqꝫ caſu conſimili ſicut diſcurrenti per ſingulos poterit apparere. Si autem queratur in iſto caſu quid ſignificabit iſta propoſitio ſic dicta .a. ſor. aliter quam ſortes dicit falſum huic dicitur ꝙ reſpondens non habet iſtam queſtionem ſoluere ſeu determinare quia ex caſu ſequitur ꝙ illa propoſitio aliter ſignificat quã ꝙ ſor. dicit falſum ſed caſus nõ certificat quid illud ſit ideo non habet reſpondens queſitũ illud vlterius determinare Quandoqꝫ autem admiſſi ſunt huiſmodi caſus de inſolubilibus vbi ponitur ꝙ iſta inſolubilia ſignificent ſicut verba pretendunt cum iſta non ſic preciſe ſignificent ſed etiam aliter quam verba iſta ſolent cõmuniter intelligi vt poſſet forte aliquis ſupponere quod ſortes dicat ſolummodo hanc propoſitionem ſortes dicit falſum ⁊ quod illa preciſe ſignificet quod ſortes dicit falſum ⁊ quod deus eſt ⁊ quod homo eſt animal vel aliquod huiuſmodi neceſſarium. ¶ Pro quo eſt aduertendum ⁊ tanquam pro regula obſeruandum quod ſi fiat caſus de inſolubili ⁊ cum hoc ſupponatur illud inſolubile ſignificare copulatiue preciſe ſicut ꝓtendunt verba illus vt .a. eſſe .b. vel aliquid aliud quicquid fuerit ſi oppoſitum illius copulatiꝫ nõ poſſit ſtare cum toto caſu negandus eſt caſus tanquam claudens contradictoria formaliter verbi gratia ſuppoſito quod ſortes dicat ſolummodo hanc propoſitionem ſortes dicit falſum ⁊ quod iſta preciſe ſignificet quod ſortes. dicit falſum ⁊ quod deus eſt ex quo oppoſitum huius copulati ſcilicet illud nullus deus eſt non poteſt ſtare ſic ſignificando cum toto iſto caſu ſuppoſito ſequitur quod caſus ille mere eſt impoſſibilis quia ex caſu iſto formaliter ſequitur quod illa propoſitio ſortes dicit falſum ſic dicta .a. forte eſſet vera et etiam eſſet falſa ſicut ſtatim apparet cuilibet intuenti. ¶ Suppoſito etiam quod ſortes ſolummodo dicatꝰ hanc propoſitionem ſortes dicit falſum et quod illa preciſe ſignificet quod ſortes: dicit falſum et quod ſortes loquitur quia oppoſitum huius copulati ſcilicet hoc ſort. nõ loquit̃ nõ ſtat cum iſto caſu non eſt iſte caſus nec aliquis conſimilis admiten

dus. Et in propoſito dico vniuerſaliter illa nõ ſtare ſimul
quorum vnũ formaliter repugnat alteri eorũdem aut quoꝝ
aliquod ꝑ ſe ē impoſſibile. Multa enĩ ſunt que non ſtant ſi
mul que tamē formaliter nõ repugnãt illa enĩ tu es aſinus
⁊ tu nõ es capra ſeu rex ſedet nõ ſimul ſtant ⁊ tamē nõ for-
maliter repugnãt: Sicut enĩ duo cõtradictoria nõ ſtant cũ
aliquo termino ſic nec ꝓpoſitio ꝑ ſe ĩpoſſibilis ſtat cũ aliquo
alio q꞉ illa vniuerſaliter claudit oppoſita. Si autē fiat ca-
ſus de ĩſolubili ⁊ cũ hoc ſuppõat ꝙ illud inſolubile ſignifi
cet preciſe diſiunctiue ſicut verba pretēdũt vel quod .a. eſt .b.
vel aliquid huiuſmodi niſi illud diſiunctũ poſſit ſtare cum
toto iſto cãu nõ eſt caſus admittendꝰ vnde poſito quod for-
tes ſolũmodo dicat hanc ꝓpoſitionē for. dicit falſum ⁊ qꝺ
illa preciſe ſignificet quod fortes dicit falſuꝫ vel quod ho-
mo eſt aſinꝰ q꞉ hoc diſiunctũ homo eſt aſinus nõ poteſt ſtarꝭ
cũ iſto caſu ideo iſte caſus eſt impoſſibilis. Similiter ſi fiat
talis caſus quod fortes dicat ſolũmodo hanc propoſitioneꝫ
fortes dicit falſum ⁊ quod iſta preciſe ſignificet quod fortes
dicit falſum vel quod fortes non dicit propoſitionem vel
quod fortes non dicit verum nõ admittatur iſte caſus pro
pter inconueniens dictum prius. Et ſicut in omni cau-
ſa vbi ponitur cum caſu de inſolubili quod illud copulatiue
ſignificet ſicut termini illius cõmuniter protendũt ⁊ ſic eſ-
ſe vel ſic vbicunqꝫ propoſitum fuerit eſt concedendum ⁊
negandum eſt illud eſſe verum. Ita econuerſo cuꝫ ponitur
caſus de inſolubili ⁊ cũ hoc ponitur quod illud inſolubile
ſignificet diſiunctiue preciſe ſicut verba pretendũt vel ſic eſ-
ſe vel ſic negandũ eſt illud inſolubile quocũqꝫ preponitur ⁊
cõcedendũ eſt illud eſſe veꝝ verbi gratia poſito quod hec ꝓ
poſitio falſuꝫ eſt ſit quelibet propoſitio ⁊ quod illa preciſe ſi
gnificet quod falſum eſt vel quod deus eſt prepoſita iſta fal
ſum eſt iſta neganda ⁊ cõcedendũ eſt iſtam eſſe verã vnde
ſemper in tali caſu oportet concedere illud diſiunctuꝫ eſſe ve
rum ſicut in caſu alio oportet negare copulatum eſſe veruꝫ
facto enim tibi caſu quod hec propoſitio falſum eſt ſit queli-
bet propoſitio ⁊ quod iſta preciſe ſignificent quod falſum
eſt vel quod tu curris in bello monte propoſita illa tu cur-
ris in bello monte oportet eã concedere tãqꝫ ſequēs quãtũ-
cũqꝫ ſcias ipſam eſſe falſam ⁊ in omni conſimili caſu accidit
illud idem. E contrario autē ſuppoſito ꝙ hec propoſitio fal
ſum eſt ſit quelibet propoſitio ⁊ ꝙ iſta preciſe ſignificet ꝙ
falſum eſt et quod tu es homo propoſita illa tu es homo ha
bes iſtã negare ⁊ quodlibet aliud ſequens ad illaꝫ cuiꝰ cau
ſa ſtatiꝫ apparere poterit ĩtuenti. ¶ Aliquãdo autē cũ fiat
caſus de inſolubili difficile eſt cito videre que eſt propoſitio
inſolubilis ſicut poſito tali cãu. ſ. quod omnis homo dicēs
verũ bene reſpõdeat ⁊ ſolũmodo talis ⁊ quod quilibet ho-
mo dicens falſuꝫ male reſpondeat ⁊ ſolũmodo talis ⁊ quod
for. ſolũmodo dicat hanc propoſitionē aliquis iſtorum ma
le reſpõdet demõſtratis for. ⁊ platone ⁊ ꝙ illa ſic ſignificet et
quod plato dicat hanc propoſitionē fortes bene reſpondet
⁊ ꝙ illa ſic ſignificet tũc ĩ cãu iſto vtraqꝫ iſtarũ propoſitionũ
poteſt eſſe inſolubilis poſito auteꝫ ꝙ illa propoſitio ſic dicta
a forte ſignificet preciſe cũ toto caſu ꝙ aliquis iſtorum male
reſpondet tunc illa dicta a platone eſt inſolubilis ⁊ ſignifi
cabit aliter tunc qꝫ ꝙ fortes bene reſpondet nõ enim ſtaret
cũ toto caſu ꝙ ipſa ſignificaret tũc preciſe ꝙ for. bene reſpon
det. Si autē in caſu primo preciſe ſignificet illa dicta a pla-
tone ꝙ fortes bene reſpondet ſequitur ꝙ illa dicta a forte
ſit inſolubilis ⁊ ꝙ illa nõ ſolummodo ſignificat ꝙ aliquis
iſtorũ demõſtrato forte et platone male reſpõdet ſed etiam
aliter ſicut falſum eſt eſſe quod enim illa tũc preciſe ſignifi-
caret ꝙ aliquis iſtorum male reſpõdet nõ ſtat cũ caſu ſicut
cũ nullo caſu ſtat quod illa propoſitio que inſolubilis eſt ſi
gnificet preciſe ſicut verba ꝓtendũt ſicut ab initio dictum ē
⁊ ideo in tali caſu oportet reſpõdentē diligenter aduertere
que ſit propoſitio inſolubilis ⁊ que non. Sed forte q꞉ tãqꝫ
profundamēto dictũ eſt quod nõ eſt poſſibile quod aliqua ꝓ
poſitio inſolubilis ſignificet preciſe ſicut verba illius cõmu
niter pretendunt cum toto caſu eiuſdem inſolubilis contra

hoc arguitur ſic poſſibile eſt quod fortes ſolummodo dicat
hanc propoſitionem for. dicit falſũ ⁊ quod illa propoſitio
for. dicit falſum ſignificet preciſe ſic: ſicut verba illius preten-
dunt cõmuniter q꞉ in principio pono tibi hanc copulatiuã
hec propoſitio for. dicit falſum ⁊ quelibet talis ſignificat pre
ciſe ꝙ fortes currit in bello mõte ⁊ quelibet talis propoſitio
fortes dicit falſum ſignificet preciſe ſicut verba illius cõmu
niter pretendũt et dant intelligere. Hec copulatiua q꞉ notũ
eſt ē poſſibilis. vt poſſibile ē ꝙ quelibet talis propoſitio ſi-
gnificet ex cõi intellectu terminorũ ꝙ fortes currit in bello
mõte quo poſito ponatur ꝙ fortes dicat iſtam ſolã ⁊ nõ aliã
fortes dicit falſum ⁊ ꝙ illa ſignificet preciſe ſicut verba illiꝰ
cõiter pretēdunt et ſequiꝭ oppoſitũ fundamēti. Sꝫ iſta ob
iectio ⁊ ratio nimis cauilatoria ē ⁊ bene poteſt dici ſophiſti
ca q꞉ vadit ſolũmodo ad verba ⁊ nõ ad intellectum ¶ Cũ i
telligantur omnia ſuperius poſita in ſenſu diuiſo arguiꝭ
autem iſte cauilator contra iſtã in ſenſu cõpoſito nimis. n.
eēt prolixũ i verbis tantũ inſtare vt nihil diceretur ꝙ cauil-
latorie non poſſet ĩpugnari Ideo nõ tantũ ad verba nudũ
ſed ad ſentētiã refferas argumentũ ⁊ videbis quã potēter
concludit. Conſimiliter poſſet obici eo ꝙ prius frequenter
ē admiſſum quod fortes ſolummodo dicat hanc propoſitio
nem ⁊ fortes dicit falſum cum tamen de virtute ſermonis
eſt valde impoſſibile probo quia hec propoſitio eſt impoſſi
bilis ſic ſignificando de preſenti fortes dicit hanc propoſiti
oneꝫ nulla enĩ ē ꝓpoſitio vel eſſe poteſt ita ꝰmodica quã for
tes poſſit ſubito ⁊ ſimul dicere ſecundũ ſe totã aũt aliquaꝫ
ſui partē q꞉ cũ omnis vox ſit diuiſibilis nullus ſubito aut
in inſtanti profert aliquã. ¶ Similiter dato ꝙ for. dicat
hanc propoſitionem totã fortes dicit falſum ſequitur ꝙ for
tes diceret hanc. ſ. fortes dicit que eſt ꝑs prioris ⁊ ſic fortes
nõ ſolũmodo nõ diceret illã primã. ¶ Verũ tamē q꞉ nõ fa
ciunt huiuſmodi cauillationes ad propoſitũ ſicut nec huiuſ
modi alie obiectiones litterales circa eas nõ eſt vlteriꝰ inſtã
dum. ¶ Frequēter aũt fit caſus de inſolubili per terminos
qui nõ imediate cõcernũt veritatē vel falſitatē propoſitionũ
ſed mediate ſicut poſito quod for. ſolũmodo credat hãc pro-
poſitionem aliquis homo decipiꝭ ⁊ qꝺ illa ſic preciſe ſigni-
ficet ⁊ quod quilibet alius a for. credat ſolummodo ſicut eſt
tunc notum eſt quod illa propoſitio aliquis homo decipi-
tur quam credit for. eſt inſolubilis ⁊ quod illa ſignificat ali
ter quam quod aliquis homo decipitur quia ſi aliquis ho-
mo decipitur ipſe credit aliquã propoſitionē ſignificare ali
ter quã ē quia ſi aliquis homo decipiꝭ ipſe credit aliter quã
ē ⁊ ſi aliquis credit aliter quam eſt ipſe credit propoſitionem
falſam q꞉ propoſitionē ſignificantē aliter quã ē Niſi vellet
aliquis ponere vel dicere ꝙ quãuis qualitercũqꝫ credat eſſe
non ſequiꝭ ipſum credere aliquã propoſitionem ⁊ qualiter
cũqꝫ ſciat eſſe non requiritur aliquã propoſitionē eſſe ſcitaꝫ
autē ſcientiã illius eſſe. ꝙ vt puto poſſet probabiliter ſuſti-
neri. Sꝫ q꞉ vix nobis apparet illud verũ ſuppoſito caſu ꝑ
ori reſpondeas vt premiſſum eſt ⁊ in quolibet caſu de inſo-
lubili cõſimili cõſimile iudiciũ elicias ꝑ predicta. ¶ Mul-
ti etiã fiunt cãus in hac ꝑte ꝓlixi nimis et inutiles in qui-
bus oportet diligenter calculare ⁊ diſcurrere ab vna propo
ſitione ad aliã quouſqꝫ appareatꝭ que illarũ ſit inſolubilis
¶ Nec turbetur aliquis poſito tali caſu ⁊ ſi prima vice nõ
videat quid ſit reſpõdēdũ aut qualiter quia nec hoc faceret
opponēs in caſu ſimili vel eodē paululũ variato. Hec igiꝭ
de inſolubilibus dicta ſint ad introductionē ⁊ exercitium
minoꝝ vt viſo ꝙ inſolubilia mixta ſignificatũ nois abſqꝫ
euidēti obiectione ſolui non poſſũt ea cito trãſeat vnuſqſqꝫ
vtiliori ſtudio attencius inſiſtēdo etc̄.

¶ De ſcire ⁊ dubitare.

s

Cire multis modis dicitur ſed ſiue dicatur pro-
prie ſiue cõiter nihil ſcitur ab aliquo ꝙ eidē ē du
biũ. Ad ꝙ tamē ꝓbandũ varij caſus fiunt: argui
tur enim multipliciter ad cõcluſionē iſtã ſic. ¶ Primo ſup
ponatur ꝙ quelibet propoſitio de qua conſiderat aliquiſ qꝫ
ille neſcit eſſe verã nec ſcit eſſe falſam ſit dubia eidem: deinde

ponatur ꝙ tu ſcias ꝙ .a. ſit altera illarũ in ũ diſſe ꝓpoſitieꝰ
eſt homo ē aſinꝰ quarũ vnam ſcias eſſe veram ⁊ neceſ
ſariã. ſ. iſtã deus eſt ⁊ aliã ſcias eē falſam ⁊ impoſſibilē
ſ. iſtã hõ eſt aſinus ⁊ te lateat que illaꝝ ſit .a. tũc cũ caſu
iſto ſtat ꝙ tu ſcias .a. propoſitionē ⁊ ſequitur ꝙ tu non
ſcias .a. propoſitionē eē verã ⁊ ꝙ nõ ſcias .a. propoſitio
nē eē falſam ſcias enĩ cũ caſu quod nihil ſit .a. niſi iſta
deus eſt vel iſta homo eſt aſinus ⁊ per ſuppoſitioneꝫ
illã oĩs ꝓpoſitio de qua conſiderat aliqs quã neſcit eē
verã nec ſcit eē falſam eſt eidē dubia: igiꝭ cũ ex caſu il
lo ſequatur .a. propoſitionē eē huiꝰmodi ſequiꝭ ex caſu
illo .a. ꝓpoſitionē eē tibi dubiã ſed quicquid ſtat cum
caſu iſto ſtat etiã cũ quodlibet ſequēte ex caſu igitur cũ
ex caſu ſequaꝭ ꝙ .a. eſt propoſitio tibi dubia ⁊ cuꝫ caſu
etiã ſtat ſicut priꝰ acceptũ ē quod tu ſciaſ .a. propoſitio
nē ⁊ cũ hoc totus caſus eſt poſibilis ſequitur igiꝭ ꝙ iſta
ſtant ſimul tu ſcis .a. propoſitionē ⁊ .a. propoſitio eſt ti
bi dubia ⁊ vna propoſitio eſt quelibet ꝓpoſitio que eſt
a. ⁊ ſic ſequitur ꝙ idē ſcitur ab aliquo quod dubitatur
ab eodē ꝙ erat intentũ. Itē arguitur ad idē ſic ponaꝭ ꝙ
tu ſcias ꝙ ſit verũ iſtorũ demõſtratis iſtis cõtradicto-
rijs tibi dubijs rex ſedet nullus rex ſedet ſic ꝙ ſcias qꝺ
quodcũqꝫ iſtorũ ſit a. ꝙ ipſuꝫ ſit verũ ⁊ ꝙ ſolũ ipſum ſit
a. ⁊ econtra ⁊ cũ hoc ſcias quod .a. eſt vnũ iſtorum ne-
ſcias tu ꝙ iſtorũ ſit .a. ſicut neſcis quod iſtorũ ſit verũ.
¶ Iſtis poſitis fiat hec conſequētia ſi .a. eſt verũ hoc
ē verũ ⁊ ſupponatur quod tu ſcias cũ toto caſu quod de
monſtraretur .a. per ſubiectũ conſequentis quo poſito
iſta eſt bona conſequentia ſcita a te eſſe bona ⁊ antece
dens eſt ſcitũ a te illud. ſ. a. eſt verũ: igitur cõſequēs eſt
ſcitũ a te illud. ſ. hoc eſt verũ demonſtrato .a. ¶ Et qꝺ
illud conſequens ſit tibi dubiũ ſtatiꝫ arguitur ſic quia
ſiue demonſtreꝭ iſta rex ſedet ſiue illa nullus rex ſedet
eſt iſta propoſitio tibi dubia hoc eſt verũ quia ꝑ caſuꝫ
vtrunqꝫ iſtorũ eſt tibi dubiũ: igiꝭ quocũqꝫ illorũ demõ
ſtrato neſciſ quod illud eſt verũ: ſequitur igiꝭ ꝙ illa pro
poſitio eſt tibi dubia hoc eſt verũ ex quo per eius ſub-
iectũ ſolũmodo demõſtraꝭ ꝓpoſitio tibi dubia ⁊ ſicut
priꝰ argutũ eſt iſta ꝓpoſitio hoc eſt verũ eſt ſcita a te igi
tur propoſitio tibi dubia ē ſcita a te: igiꝭ tibi dubiũ ſciꝭ
a te quod erat ꝓbandũ. ¶ Itē arguitur in eodē caſu ſic
omnē propoſitionē quã ſcis eſſe verã ſcis ſed ſcis .a. ꝓ
poſitionē eē verã igiꝭ .a. ꝓpoſitionē ſcis ⁊ .a. ꝓpoſitio
eſt tibi dubia q꞉ vtraqꝫ illarũ rex ſedet nullꝰ rex ſedet
eſt tibi dubia ſed .a. eſt altera iſtarũ igiꝭ .a. eſt ꝓpoſitio
tibi dubia igiꝭ idē eſt ſcitũ a te ⁊ tibi dubiũ. ¶ Item ad
idem arguiꝭ ſic ponaꝭ qꝺ tu ſcias quod hoc ſit demon
ſtrato for. ⁊ neſcias tu qꝺ hoc ſit fortes ſcias tamē qꝺ
hec ꝓpoſitio hoc eſt hoc ſignificat ꝑciſe qꝺ hoc eſt hoc
⁊ etiã quod iſta ꝓpoſitio hoc eſt fortes ſignificat ꝑciſe ꝙ
hꝰ ē for. ſit enĩ fortes corã te quē ſciaſ eē hoieꝫ ⁊ neſcias
eē ipꝫ fortē quo poſito ſequitur quod hec ꝓpoſitio hoc
eſt fortes eſt tibi dubia conſideras enim de iſta cum
alijs particulis caſus ſuppoſiti quia tu ſcis illam ſigni
ficare preciſe ſicut tu dubitas eſſe: igitur illa eſt tibi
dubia conſequentia nota eſt ⁊ antecedens ſequitur ex
caſu: ſequitur igitur ex caſu iſto quod iſta propoſitio
h eſt for. ſit tibi dubia. Et ꝙ iſta ſciatur a te arguiꝭ ſic tu
ſcis iſtã ſignificare preciſe ſicut tu ſcis eſſe quod probo
q꞉ tu ſcis ꝙ illa preciſe ſignificat ꝙ hoc eſt fortes ⁊ tu
ſcis ꝙ hoc eſt fortes: igitur tu ſcis illaꝫ: cõſequentia pa
tet ⁊ maior apparet iuxta caſum minor etiam arguiꝭ
q꞉ tu ſcis hanc propoſitionē hoc eſt hoc demonſtrato
forte: igitur qualitercũqꝫ iſta ſignificat ita tu ſcis eſſe ſꝫ
iſta ſignificat quod hoc eſt fortes igiꝭ tu ſcis ita eſſe qꝺ
hoc eſt for. ⁊ ſequiꝭ tu ſcis ita eſſe ꝙ hoc eſt fortes igiꝭ
tu ſcis ꝙ hoc eſt fortes ⁊ ſi ſic ſequitur ꝙ tu ſcis iſtam
ꝓpoſitionē tibi ꝓpoſitaꝫ. ſ. hoc eſt for. ⁊ illa eſt tibi du
bia ſicut prius probatũ eſt: igitur tibi dubiũ eſt ſcitum
a te. Itē ſcias qꝺ hoc ſit fortes vel plato neſcias tu ta-
men an hoc ſit for. nec ſcias an hoc ſit plato ⁊ tunc erit
iſta propoſitio tibi dubia hoc eſt for. ⁊ quod iſta ſit ſcita
a te arguiꝭ ſic quia tu ſciſ illã ſignificare preciſe ſicut tu
ſcis eſſe ꝙ probo quia tu ſcis quod illa ſignificat quod
hoc eſt fortes vel hoc eſt plato ⁊ tu ſcis ita eſſe ſcis enĩ
ꝙ hoc eſt fortes vel ꝙ hoc eſt plato: igitur tu ſcis iſtaꝫ
propoſitionē: conſequētia patet minor etiam patet ex
caſu ⁊ maior arguitur q꞉ tu ſcis ꝙ illa preciſe ſignificat
qꝺ hoc eſt fortes ⁊ ſcis quod ſequiꝭ illa ſignificat preci
ſe quod hoc eſt for. ergo illa ſignificat preciſe qꝺ hoc
eſt for. vel ꝙ hoc eſt plato: arguiꝭ enim a parte diſiun-
cti vel a parte diſiunctiue ad totaꝫ diſiunctiuam ſine
negatione: ⁊ ſine diſtributiõe ergo ⁊c̄. ¶ Itē ſuppono
ꝙ tu ſcias quid demõſtretur ꝑ ſubiectũ huius ꝓpoſitio
nis hoc eſt homo ⁊ ſcias quod illa ꝓpoſitio ſignificat
preciſe ſicut termini illius pretēdũt ⁊ ſcias aliquid eē
hominem ⁊ nihil dubites eſſe hominē quo poſito ſeq
tur ꝙ iſta propoſitio hoc eſt homo ſit ſcita a te: vel qꝺ
illa ſciatur a te eſſe falſa quia ex quo ſcis quid demon
ſtratur per ſubiectũ illius propoſitionis hoc eſt homo
⁊ aliquid ſcis eſſe hominem ⁊ nihil dubitaſ eſſe homi
nem: igitur ſcis illud eſſe hominem vel ſcis illud nõ
eē hominem. ¶ Sed ſi ſcis illud eſſe hominem ⁊
ſcis illam propoſitionem ſic ſignificare preciſe ſequi-
tur ꝙ tu ſcis illam propoſitionē ⁊ ſi ſcias illud non eſſe
hoiem ⁊ ſcis illã ꝓpoſitionē preciſe ſignificare illud eē
hoiem ſequiꝭ ꝙ tu ſcis iſtã propoſitionē eſſe falſaꝫ. Et
ꝙ illa ſit tibi dubia in caſu iſto arguiꝭ ſic q꞉ propoſita ti
bi iſta hoc eſt homo in caſu iſto ex quo illa ꝓpoſitio an
te caſum fuerat tibi dubia nec ex caſu ſequitur illa pro
poſitio ꝓpter caſum: illa propoſitio nõ eſt cõcedenda
nec neganda ꝓpter eandē rationē: ſequiꝭ igitur ꝙ illa
eſt dubitanda ⁊ nõ q꞉ ſequiꝭ ex caſu iſtã eſſe tibi dubiã
ſed q꞉ iſta in rei veritate eſt tibi dubia ſed ſicut prius
argutũ eſt tu ſcis iſtã eſſe verã: vel ſcis illã eſſe falſam
igiꝭ propoſitio tibi dubia eſt ſcita a te eſſe vera vel ſci
ta a te eſſe falſa. ¶ Item ſint .a. b. c. tres propoſitiões
quarũ due ſint ſcite a te. ſ. a. ⁊ .b. ⁊ tertia. ſ. c. ſit tibi du-
bia ⁊ neſcias que illarũ ſit .a. vel .b. ⁊ ſimiliter lateat
te que illarũ ſit tibi dubia iſtis poſitis ſequiꝭ quod ali
qua illaꝝ propoſitionũ ſit ſcita a te q꞉ tã .a. quã .b. ſciun
tur a te per caſum ⁊ ſequitur ꝙ q̃libet illarũ ſit tibi du
bia q꞉ quocũqꝫ illoꝝ demonſtrato dubitas an illud ſit
tibi dubiũ q꞉ demonſtrato .a. in caſu iſto: dubitas: an
illud ſit tibi dubiũ q꞉ ſi ſcias ꝙ illud nõ eſt tibi dubiuꝫ
eadem ratione ſequiꝭ quod tu ſcires ꝙ hoc nõ eſt tibi
dubiũ demonſtrato .b. ⁊ ſcis bene ꝙ aliquod iſtoꝝ triũ
eſt tibi dubiũ: igiꝭ ſcis ꝙ hoc eſt tibi dubiũ demonſtra
to .c. ꝙ eſt contra caſuꝫ. Supponitur enĩ ꝙ tu neſcias
ꝙ iſtoꝝ eſt tibi dubiũ: igitur ſequiꝭ ꝙ quecũqꝫ illorum
demonſtrato dubitas an illud ſit tibi dubiũ q꞉ demõ-
ſtrato .a. in caſu iſto dubitas an illud ſit tibi dubium ⁊
ſequitur tu dubitas an illud ſit tibi dubiũ ⁊ ſcis ꝙ hoc
eſt vna propoſitio: igiꝭ hoc eſt tibi dubiũ. conſequētia
arguiꝭ ſic q꞉ tu ſcis illud eē vnã ꝓpoſitionē quã nõ ſcis
eē verã nec ſcis eē falſã: igiꝭ iſta ē tibi dubia nec illã cre
dis ſine heſitatione ſequiꝭ igiꝭ ꝙ cũ aliqꝺ iſtoꝝ ē ſcitũ a
te ⁊ quodlibet iſtoꝝ ſit tibi dubium quod idē ē ſcitũ a
te ⁊ tibi dubiũ. ¶ Itē tu ſcis ꝙ hoc ē fortes ⁊ dubitas
an hoc ſit fortes eodē demõſtrato ꝓpter ꝙ ponaꝭ ꝙ he
ri videris for. ⁊ ſcias adhuc ꝙ ille hõ quē heri vidiſti ē
for. ⁊ videas fortem modo ⁊ lateat te an ſit fortes ſed
credas quod ille homo quem nunc vides ſit plato ⁊
non videas aliquē niſi for. Iſtis poſitis ſcis quod hoc
eſt fortes demõſtrato illo quē heri vidiſti q꞉ abſqꝫ he
ſitatione cõcederes ꝙ hoc ē for. demõſtrato illo quem
heri vidiſti q꞉ ſcis bene ꝙ ille quē heri vidiſti ē fortes.
Scias enĩ gratia exempli ꝙ nemineꝫ vidiſti heri niſi
illũ qui ē fortes ⁊ tunc ſequiꝭ ꝙ tu ſcis quod hoc ē for.
demõſtrato illo quē heri vidiſti ⁊ eodem demonſtrato

UNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS USAL

dubitas.an hoc ſit ſortes quia demonſtrato illo quã iã
vides dubitas an h ſit ſoꝛ. ⁊ idẽ ẽ quẽ iã vides ⁊ heri
vidiſti:igitur eodẽ demonſtrato ſcis ꝙ hoc ẽ ſoꝛtes et
dubitas an hoc ſit ſoꝛ. ¶ Ad hec oĩa generaliter reſpõ
detur ⁊ dico ꝙ nullũ illoꝝ pꝛobat intentũ ſicut nec eſt
poſſibile ꝙ caſus aliquis faceret aliquã pꝛopoſitionẽ
eẽ ſcitã ⁊ eãdẽ eẽ dubiã Ad cuius euidentiã ẽ notandũ
ꝙ aliqñ accipiũtur pꝛopoſitiões quedã in ſenſu cõpoſi
to quib⁹ cõſimiles ſumunũtur in ſenſu diuiſo que nõ cõ
uertunt cũ illis acceptis in ſenſu compoſito. ¶ Itẽ ſci
endũ ꝙ huiuſmodi ꝑpoſitiões marie fiunt ꝑ terminos
actũ vel habitũ aĩe importantes aut poſſe eẽ vel nõ poſ
ſe eẽ ſeu eẽ neceſſario vel nõ eẽ vel impoſſibile eẽ vel
nõ eẽ. Cuiuſmodi ſunt iſti terminĩ ſcire dubitare intel
ligere ymaginari percipere velle nolle poſſibile ipoſ
ſibile neceſſe ⁊ ſic de alijs multis. ¶ Quod aũt cũ hijs
terminis fiant tales pꝛepoſitiones ſatis apparet iuxta
cõem modũ loquẽdi vt cũ dicit ſcio.a.eẽ verũ ⁊.a.ſcio
eẽ verũ pꝛopoſitiones iſte multũ ſunt ſimiles ſed non
cõuertunt vna eni accipitur in ſenſu diuiſo ⁊ alia i ſen
ſu compoſito ſicut ⁊ hic aliquã ꝑpoſitionẽ dubito eẽ ve
rã ⁊ dubito aliquã pꝛopoſitionẽ eẽ verã: intelligo vel
ymaginoꝛ aliquẽ pũctũ eẽ mediũ huius coꝛpoꝛis ⁊ ali
quẽ punctũ intelligo vl' ymaginoꝛ eẽ mediũ huius coꝛ
poꝛis percipio ſortẽ loqui ⁊ ſoꝛ. percipio loqui: volo ti
bi dare equũ meũ ⁊ equũ meũ tibi volo dare volo ſoꝛ.
eſſe in fouea ⁊ ſoꝛ. volo eſſe in fouea : poſſibile eſt al
bum eſſe nigꝛum ⁊ album poſſibile eſt eſſe nigrum ne
ceſſe eſt hominem eſſe animal ⁊ hominem neceſſe eſt
eẽ aĩal impoſſibile eſt hominẽ ſedentẽ currere ⁊ homi
nem ſedentẽ eſt impoſſibile currere ⁊ ita apparet qꝺ
multe ſunt pꝛopoſitiones ſimiles ſicut iſte iam ꝑmiſſe
⁊ alie huiuſmodi que non cõuertunt cum vna accipia
tur in ſenſu cõpoſito ⁊ alia i ſenſu diuiſo qꝛ ſenſus cõpo
ſitus raro vel nunquã conuertit cũ ſenſu diuiſo ſed in
maioꝛi parte quãtuncũqꝫ ſint ſimiles ſunt tamen ſibi
inuicẽ iptinentes ſicut inferius patebit. ¶ Itẽ tan
quã pꝛo regula eſt obſeruãdũ ꝙ cũ aliquis iſtoꝝ termi
noꝝ vel ſimiliũ pꝛecedit totaliter dictũ alicuius pꝛo
poſitionis ſeu ſequatur finaliter tũc totalis illa pꝛopo
ſitio accipienda in ſenſu ꝯpoſito ſicut ſic dicendo ſcio.
a.eſſe verũ tota illa ꝑpoſitio accipit in ſenſu ꝯpoſito
⁊ tũc cõuertitur cũ hac pꝛopoſitione ſcio ꝙ.a.eſt verũ
⁊ ex hoc ſequitur ꝙ talis pꝛopoſitio.a.eſt verũ vel ali
qua pꝛopoſitio ſignificans ꝙ.a.ẽ verum ẽ ſcita a me.
¶ Multi tñ ſunt termini pꝛi⁹ accepti qui nõ multum
cõpetenter ſequũt finaliter huiuſmodi dictũ ꝑpoſitiõis
qꝛ ipꝛopꝛie diceret.a.eſſe verũ ſcio aliquã pꝛopoſitio
nẽ eẽ verã dubito. ¶ Aliqui tñ iſtoꝝ cõpetent poſſunt
ſequi huiuſmodi dictũ finaliter ꝯuenĩeter eni dicit.a.
eſſe verũ ẽ poſſibile hominẽ currere ẽ poſſibile homi
nẽ eẽ aſinũ ẽ impoſſibile ſiue igit totalit pꝛecedit talis
terminus dictũ huiuſmodi ſiue ſequat finaliter erit to
talis ꝑpoſitio dicta accepta in ſenſu cõpoſito. ¶ De
dicto aũt ꝑpoſitionis loquoꝛ ad pꝛeſens:ſicut loquuti
ſunt illi qui ſcripſerũt quod ex oĩ ꝑpoſitiõe vera ſequi
tur ſuũ dictũ eẽ verũ:ſequit eni de⁹ ẽ :igitur deũ eẽ eſt
verũ homo ẽ alb⁹:igit hominẽ eẽ albũ eſt verũ: dictuꝫ
aũt huius ꝑpoſitionis deus eſt apud eos ẽ iſta oꝛatio
deũ eẽ ⁊ iſti⁹ ꝑpoſitionis homo eſt alb⁹ hominẽ eſſe al
bũ ⁊ ſic de alijs. ¶ Quando auẽ aliquis dictoꝝ termi
noꝝ mediat huiuſmodi ſicut dicẽdo.a.ſcio eẽ verũ ali
quã ꝑpoſitionẽ dubito eẽ verã albũ põt eẽ nigrũ ſeu al
bũ poſſibile eſt eẽ nigrũ tũc ẽ totalis illa ꝑpoſitio accep
ta in ſenſu diuiſo ⁊ denotat ꝑ illã ꝑpoſitionẽ tota ſic di
cendo.a.ſcio eẽ verũ ꝑpoſitione que ẽ.a.ſeu illud quod
ẽ.a.ſcio eẽ verũ. ¶ Aliquã pꝛopoſitionẽ dubito eẽ ve
rã.i.aliqua eſt ꝑpoſitio quã dubito eẽ verã albũ poteſt
eſſe nigrum.i.illud qꝺ eſt album poteſt eſſe nigrum :
vel aliud quod poteſt eſſe albũ poteſt eẽ nigrũ põt eni

ſic dici albũ poſſibile ẽ eẽ nigrũ .i.qꝺ ẽ albũ poſſibile
ẽ eẽ nigrũ ſed ad habendũ expꝛeſſius ſenſuꝫ diuiſuꝫ me
lius dicit qꝺ albũ põt eẽ nigrũ . Unde notũ ẽ qꝺ in oĩ
bus iſtis ꝑmiſſis nõ cõuertũt iſti duo ſenſus ꝯpoſit⁹.ſ.
⁊ diuiſus illa eni imptinẽtia ſunt .a.ſcio eẽ verũ ⁊ ſcio
ꝙ.a.ẽ verũ qꝛ neutrũ illoꝝ ſequit ex aliq̃ põt eni eſſe ꝙ
illã ꝑpoſitionẽ que ẽ.a.ſciã eẽ verã quãuis neſciã qꝺ.a.
ſit in reꝝ natura q̃uis eni crederẽ ꝙ ſoꝛtes fuiſſet moꝛ
tu⁹ ꝑ q̃ttuoꝛ ãnos ꝑteritos ſic ꝙ crederẽ ꝙ eẽ ipoſſibile
ſoꝛ. eẽ põt tñ cũ hoc eẽ ꝙ ſoꝛ. ſciã currere i bellomõte in
ſenſu eni diuiſo optie valet huiuſmodi cõſequẽtia hoc
ſcio currere ⁊ h ẽ ſoꝛ.igit ſoꝛtẽ ſcio currere ſilr h ſcio eẽ
verũ ⁊ h ẽ.a.igit .a.ſcio eẽ verũ:ſequit eni hoc ꝙ ẽ. a.
ſcio eẽ verũ:igit .a.ſcio eẽ verũ. ¶ Ideo in ſenſu diui
ſo ſatis valet talis cõſequẽtia hoc ſcio eẽ verũ ⁊ hoc ẽ
a.igit .a.ſcio eẽ verũ qꝛ ſic intelligendo ꝑmiſſas ⁊ con
cluſionẽ ẽ ille diſcurſus ſillogiſm⁹ expoſitoꝛius . ¶ Cõ
cludẽdo tñ ex eiſdẽ ꝑmiſſis cõcluſionẽ in ſenſu cõpoſi
to cõſequẽtia nõ valet iſta eni cõſequẽtia nõ valet hoc
ſcio eẽ verũ ⁊ hoc ẽ.a.igit ſcio.a.eẽ verũ nec põt illa cõ
cludi in ſillogiſmo expoſitoꝛio. ¶ Sed ad cõcludẽduꝫ
iſtã oꝫ accipere duas ꝑmiſſas vtraſqꝫ in ſenſu cõpoſito
vel in ſenſu conuertibili ſeu antecedẽte ad ſenſuꝫ ꝯpo
ſitũ ſic arguendo:ſcio hoc eẽ verũ ⁊ ſcio hoc eẽ.a.igitur
ſcio.a.eẽ verũ iſta ꝯſequẽtia ẽ bona ſed nõ ẽ ſillogiſm⁹
expoſitoꝛi⁹ nõ eni hꝫ cõditiones ei⁹ ſicut apparet mani
feſte. ¶ Nec adhuc vlr valet iſta cõſequẽtia vbi vtra
qꝫ ꝑmiſſaꝝ ſumat in ſenſu cõpoſito vna.ſ.cũ hoc verbo
ſcio ⁊ alia cũ verbo ꝑncipali ꝑpoſitionis cõcludẽde
vnde nõ ſequit volo videre papã ⁊ ſcio ꝙ tñ iſte eſt
papa:igit volo videre iſtũ volo ꝑcutere iſtũ ⁊ ſcio ꝙ tñ
iſte ẽ ſacerdos:igit volo ꝑcutere ſacerdotẽ ⁊ ſic ꝺ mul
tis alijs nõ valet cõſequẽtia huiuſmodi ⁊ hoc maxime
reſpectu terminoꝝ verbaliũ ꝯcernẽtiũ volũtatẽ. ¶ Et
cã ẽ qꝛ in talib⁹ q̃uis ſcias cõſequẽtiã eẽ bonã ⁊ vellis
aña nõ requit tñ ꝙ vellis ꝯña :ſequit eni in caſu tu per
cutis iſtum hominem :igitur tu percutis ſacerdotem
⁊ ſcis iſtam conſequentiam eſſe bonam ⁊ vis antece
cedens ⁊ nõ vis cõſequẽs. Et cã ẽ qꝛ lꝫ ſcias iſtã conſe
quẽtiã eẽ bonã nolles foꝛte tñ eã valere frequẽter eniꝫ
multũ deſiderat aliqs qꝺ tñ ſcit ſibi eẽ impoſſibile obti
nere. ¶ Cũ alijs tñ terminis ꝑ maioꝛi ꝑte tenet huiuſ
modi argumẽtũ. ¶ Seqtur eni tu dubitas an.a. ſit ve
rũ ⁊ ſcis ꝙ tñ hoc ẽ .a.igit tu dubitas an hoc ſit veruꝫ
¶ Similr tu dubitas an h ſit verũ ⁊ ſcis ꝙ tñ h ẽ.a. igi
tur tu dubitas an.a.ſit verũ tu credis ꝙ ſoꝛtes decipit
⁊ ſcis ꝙ tñ iſte ẽ ſoꝛtes:igit credis ꝙ iſte decipit. Cau
ſa autem quare apponitur iſte terminus tantum vel
aliquis huiuſmõi terminuſ concluſiu⁹ in illa pꝛopoſitio
ne ſumpta in ſenſu cõpoſito reſpectu hui⁹ vbi ſcire ẽ qꝛ
alit antecedẽs poſſet ꝑ alio verificari q̃ꝫ ꝯñs vel ꝯñs
nõ verificari ꝑ iſto ꝑ quo aña:ſi ar eni ſic dubito an. a.
ſit verũ ⁊ ſcio ꝙ hoc ẽ.a.igit dubito an h ſit verũ nõ oꝫ
iſtã cõſequẽtiã eẽ bonã ſtat eni ꝙ bene ſciã ꝙ h nõ ẽ ve
rũ ⁊ hoc ẽ.a.⁊ ꝙ dubitẽ an.a.ſit vera qꝛ vnũ.a.aliud ab
illo põt eẽ verũ ⁊ ſic poſſet eẽ ꝙ antecedẽs verificaret ꝑ
alio q̃ꝫ pꝛo illo ꝑ quo verificat cõſequẽs ⁊ etiã ꝙ cõſe
quẽs nõ verificat pꝛo illo ꝑ q̃ antecedens ſicut ſic argu
endo dubito an hoc ſit verũ ⁊ ſcio ꝙ hoc ẽ.a.igit dubi
to an.a. ſit verũ:mod⁹ arguendi nõ valet qꝛ põt eẽ ꝙ
ſciã ꝙ.a.ẽ verũ ⁊ ꝙ .a.nõ ẽ hoc . ¶ Sic igit patet quo
modo oꝫ iſtũ terminũ excluſiuũ ponere ſeu diſtributiuũ
ad h qꝺ valeat talis mod⁹ arguẽdi ſeqtur igit ꝙ in hijſ
ꝑpoſitiõib⁹ ⁊ ſimilib⁹ nõ ꝯuertũt ſenſus cõpoſit⁹ ⁊ diui
ſus lꝫ in maioꝛi ꝑte ſunt ſibi inuicẽ ipertinẽtes . ¶ Iõ
viſo illo reſpondeo ad argumẽta ꝑus facta ad ꝑmũ cuꝫ
ar. ꝙ idẽ ẽ ſcitũ.a.me ⁊ mihi dubiũ dico vt ꝑus ꝙ ẽ im
poſſibile. Et ad illã ſuppoſitionẽ cũ ſupponitur ꝙ oĩs ꝑ
poſitio de q̃ deſiderat aliqs q̃ꝫ neſcit eẽ verã nec ſit eſſe
falſam ſit eidẽ dubia. ¶ Dicit ꝙ illa ſuppoſitio bene

eſt poſſibilis qꝛ poſſibile eſt pꝛedicatuꝫ vere affirmari
de ſubiecto nõ tñ eſt neceſſaria neqꝫ vlr va nõ eni ſeqt
ꝙ ſi aliqua ſit pꝛopoſitio de qua cõſiderat aliquis q̃ꝫ ne
ſcit eẽ vãꝫ nec ſcit eẽ falſã ꝙ illa ſit ſibi dubia qꝛ foꝛte ille
credit eã firmiter ſine heſitatione ita ꝙ abſqꝫ heſitatio
ne credit ſe ſcire illã ⁊ tñ foꝛte illa eſt falſa ⁊ tũc ille cõ
ſideret de illa ⁊ tñ illa nõ eſt ſibi dubia ⁊ nec illã ſcit eſſe
veram nec illam ſcit eſſe falſam ita enim intenſe cre
dit illam quod non heſitat an ſit ita ſicut illa ſignificat ⁊
iõ nõ dubitat dato eni ꝙ cum ſimilibus circũſtãtijs ve
niret vn⁹ q nõ eẽt rex ſic ſolet rex venire ita ꝙ coiter di
ceret ab oib⁹ ꝙ ille eẽt rex ⁊ ille eẽt ſimilis regi ꝑ oĩa ita
firmit crederẽ ꝙ iſte eẽt rex ꝙ crederẽ me ſcire iſtũ eẽ
regẽ:tñ tũc neſcirẽ ꝙ iſte eẽt rex nec ꝙ iſte nõ eẽt rex nec
dubitarẽ quod ille eſſet rex vñ coiter loquẽdo de ſcire
ſic coiter ſciũt ꝯtingẽtia ſcire nõ ẽ aliꝺ q̃ꝫ ſine heſitatio
ne appꝛehẽdere veritatẽ.i . credere ſine heſitatiõe qꝺ
ita ſit ⁊ cũ h ꝙ ita ſit ex ꝑte rei ſic eni ſcio ꝙ roma fuit
pſpera ciuitas ⁊ ꝙ mlti ſunt homines in oxonia et ꝙ iſte
vigilat ⁊ ꝙ ille doꝛmit ⁊ ſic de talib⁹ ¶ Sed arguitur
foꝛte cõtra iſtud cõcludendo ꝙ ex iſto ſequitur qꝺ poſſi
bile eſt ꝙ aliquis dubitet in caſu iſto an ipſe ſciat ſic eſſe
vel ſic qꝛ ponatur qꝺ credas firmit ſine heſitatione ꝙ
rex eſt lõdonis tunc pꝛoponatur iſta rex ẽ lõdonis ⁊ cuꝫ
in rei veritate ſit tibi dubia ⁊ ipertinẽs: ſeqtur ꝙ illaꝫ
habes dubitare ſꝫ eſt tibi dubio in caſu illo tu ſcit ꝙ rex
eſt lõdonis. Nõ eni poteris tũc bene negare ꝙ tu ſcis
regẽ eẽ londõis qꝛ ſeqt ꝑ te rex eſt lõdõis ⁊ credis abſqꝫ
heſitatiõe ꝙ rex eſt londõis igit ſcis qꝺ rex eſt londõis
maioꝛ eſt tibi dubia ⁊ minoꝛ eſt caſus: igit cõſequẽs nõ
eſt a te negãdũ nec etiã cõcedẽdũ qꝛ falſuꝫ ⁊ ipertinẽs
igit dubitandũ ⁊ ſic :ſeqt ꝙ tu dubitas an ſcias ꝙ rex
eſt londõis ꝙ fuit ꝑbandũ. Ad h dico ꝙ cõcluſio eſt im
poſſibilis ⁊ claudit oppoſita :ſequit eni tu ſcis ꝙ rex eſt
lõdõis:igit certitudinaliter ⁊ abſqꝫ heſitatiõe appꝛehẽ
dis ſeu ꝑcipis qꝺ rex eſt londõis ⁊ cõſideras vtrũ ꝑcipi
as te ſic percipere vel nõ igit ꝑcipis te ſic ꝑcipere cõſe
quẽtia ſatis patet qꝛ alr tu nõ ꝑciperes ꝑ aliq̃s euiden
tias ſic eẽ vel ſic niſi ꝑ eaſdẽ euidẽtias oĩno poſſes ꝑcipe
re te ꝑcipere ſic eẽ vel ſic. Et ex hoc ar ſic tu ꝑcipis te ꝑci
pere certitudinalr abſqꝫ heſitatiõe ꝙ rex eſt lõdõis:igit
ꝑcipis te ſcire qꝺ eſt lõdonis. ¶ Et ſilr ar ex ꝑte altera.
ſ.qꝺ ſi tu cõſideres an ꝑcipias ſic eẽ vl ſic ⁊ nõ ꝑcipias
te ꝑcipere qꝺ tũc tu nõ ꝑcipis ſic eẽ vel ſic igit ſi cõſide
ras an ſcias ſic eẽ vel ſic ⁊ nõ ꝑcipis te ſcire qꝺ ita ſit tu
nõ ſcis qꝺ ita ẽ. Ar igit ſic tu cõſideras vtrũ ſcias qꝺ rex
eſt londõis ⁊ nõ ꝑcipis te ſcire qꝺ rex eſt lõdonis:igit nõ
ſcis qꝺ rex eſt lõdonis iſta cõſequẽtia ſatis patet ex iam
dictis ⁊ tũc:ſequit iſta cõſequẽtia eſt ſcita a te eẽ bona ⁊
antecedẽs eſt ſcitũ.a.te igit ⁊ cõſequẽs qꝺ aũt antece
dẽs ſit ſcitũ a te pꝫ qꝛ eo ipſo ꝙ tu dubitas te ſcire ſcis te
cõſiderare vtrũ ſcias ⁊ ꝑcipere te nõ ſcire ⁊ ſi ſic eo igit
ipſo qꝺ tu dubitas te ſcire ſcis te nõ ſcire et etiã nõ ſcis
te nõ ſcire ex quo dubitas te ſcire :ſequit:igit qꝺ illa pꝛo
poſitio tu dubitas te ſcire claudit oppoſita qꝺ erat intẽ
tũ. ¶ Sꝫ ad argumẽtũ ſuppoſito illo caſu cõcedit qꝺ ad
iſtã ꝑpoſitionẽ rex ẽ lõdonis qñ ꝑponit ꝑmo loco re
ſpondẽdũ eſt dubie ⁊ ad aliã qñ ꝑponit tu ſcis ꝙ rex eſt
londonis dicit negãdo illã qꝛ falſa ⁊ ipertinẽs ⁊ nõ va
let talis cõſequentia talis ꝑpoſitio ſequit ex caſu ⁊ vna
ꝑpoſitione tibi dubia igit illa nõ eſt a te neganda imo
quãuis illa:ſequit ex caſu ⁊ vna ꝑpoſitiõe ſcita a me ip
ſa tñ in caſu eẽt negãda ſicut poſita mihi hac ꝑpoſitiõe
ego ſum rome illa ꝑpoſitio tu es rome: ſequit ex caſu
⁊ vna ꝑpoſitiõe ſcita a me qꝛ:ſeqtur ego ſum rome ⁊ tu
es in eadẽ domo in qua ego ſum : igit tu es rome ⁊ tñ
illa ꝑpoſitio tu es rome ꝑmo loco ꝑpoſita eẽt neganda
vnde nõ ſequit nec eſt regula ꝙ ſi cõſequẽtia ſit bona ⁊
ſcita a te eẽ bona antecedẽs ſit tibi dubiũ qꝺ ꝯſequens
non eſt a te negandum vbi tamen conſequentia eſt ſci

ta a te eſſe bona ⁊ reſpenſum eſt tibi dubitando ante
cedens ⁊ cõſequẽs eſt oĩno impertinẽs taꝫ caſui quam
oĩbus alijs cõceſſis vel negatis ſi qua fuerint huiuſmo
di pꝛo tũc ꝯſequẽs nõ eſt negandũ. Sed in ꝑpoſito an
tecedẽs illud ex quo ſequeret ꝙ tu ſcis qꝺ rex eſt lõdõis
nõ eſt tibi dubiũ quãuis vna pars ſit tibi dubia ⁊ alia
ſeqtur ex caſu ſcis eni quod tota copulatiua eſt falſa qꝛ
tu ſcis bene quod ille caſus eſt falſus quãuis eni ſuppo
nat qꝺ credas ſine heſitatiõe qꝺ rex eſt londonis tñ in
rei veritate ſcis qꝺ tu nõ ſic credis ⁊ iõ nõ ꝑcedit argu
mẽtũ . Et ideo illã ꝑmã ſuppoſitionẽ.ſ .qꝺ oĩs ꝑpoſitio
de qua ꝯſiderat aliqs ⁊c. admitto tãqꝫ poſſibile ⁊ nõ ali
ter ⁊ ad argumẽtũ vlteri⁹ admitto caſum ⁊ concedo to
tũ vſqꝫ ad illud cũ dicit ꝙ ex caſu ſequitur ꝙ a ꝑpoſitio
nẽ nõ ſcio eẽ verã ⁊ etiã ꝙ .a.ꝑpoſitionẽ nõ ſcio eſſe fal
ſaꝫ ⁊ illud nego ⁊ dico ꝙ ex caſu ſeqtur oppoſitũ ſeqtur
eni ex caſu qꝺ a ꝑpoſitiõeꝫ ſcio eẽ verã vel ꝙ.a.ꝑpoſi
tionẽ ſcio eẽ falſaꝫ poſito etiã ſicut dicitur ibidẽ arguẽ
do ꝙ a.ꝑpoſitio ſit illa de⁹ eſt q̃ ſtat tñ caſu dico tũc qꝺ
ſeqtur quod.a.ꝑpoſitionẽ ſcio eſſe verã . Et ad aliã qñ
ar ꝙ ex caſu ſeqtur ꝙ neſcio.a.eẽ verũ illud concedo et
nego vlteri⁹ ꝯſequẽtiaꝫ cũ ifertur ex h ꝙ. a.neſcio eẽ ve
rũ:ar eni ibi a ſenſu ꝯpoſito ad ſenſuꝫ diuiſuꝫ q duo ſen
ſus in caſu iſto ſunt ſibi inuicẽ oĩno imptinentes illã eni
pꝛopoſitionẽ q̃ eſt.a.ſcio eẽ veraꝫ ⁊ neſcio quod illa eſt
a. vnde.a.ſcio eſſe verũ ⁊ nullũ verũ ſcio eſſe.a.imo ni
hil ſcio eẽ.a.nec.a.ſcio eẽ.a. Et ſi ar ꝙ ſic qꝛ.a .ſcio eẽ h
demõſtrato.a.igit h ſcio eẽ .a. vel ſic.a.ſcis eſſe idẽ ali
cui ⁊ nõ ſcis eẽ idẽ alicui alij ab ipſo.a.igit .a.ſcis eẽ idẽ
ſibi ipſi.a. ¶ Itẽ ad idẽ ſic.a.ſcis eſſe idẽ ſibi ipſi ergo
a.ſcis eſſe idẽ ſibi ipſi Pꝛo ꝑmo nego iſtã ꝯſequẽtiã .a .
ſcio eẽ hoc :igit h ſcio eẽ.a.nec valet illa ꝑ ꝯuerſionẽ vñ
ſi velles ꝯuertere eã ſic habes ꝯuertere ipſaꝫ.a .ſcio eẽ
h:igitur quod ſcio eẽ : hoc eſt. a. Pꝛo ſecũdo dico negã
do iſtã pꝛopoſitionẽ.a.ſcio eẽ idẽ ſi ipſi.a.⁊ nõ ſeqtur .a.
eẽ idẽ alicui ⁊.a.nõ ſcio eſſe idẽ alicui alij ab ipſo.a.igi
tur.a.ſcio eẽ idẽ ſibi ipi.a.qꝛ ſcio.a.eẽ idẽ ſibi ipſi. a. vl
alteri ab ipſo.a.⁊ tñ.a.nõ ſcio eſſe idẽ ſibi ipſi.a.nec.a.
ſcio eẽ idẽ alij ab.a. ¶ Nec ſeqtur ſcio.a .eẽ idẽ ſibi ip
ſi .a.igitur.a.ſcio eẽ idẽ ſibi ipſi .a. ibidẽ eni ar a ſenſu
ꝯpoſito ad ſẽſuꝫ diuiſuꝫ ad aliꝺ qñ ar ꝙ.a.ſcio eẽ idẽ ſibi
ipſi ꝯcedendo nã vtrũqꝫ illoꝝ de⁹ eſt ⁊ homo eſt aſinus
ſcio eẽ idẽ ſibi ipſi ⁊ .a.eſt alterũ illoꝝ:igitur.a.ſcio eſſe
idẽ ſibi ipſi ⁊ vlteri⁹ cũ ar igitur.a.ſcio eẽ idẽ ſibi ipſi.a.
negat ꝯſequẽtia. Et iõ cũ ſequat ex caſu ſuppoſito ꝙ nul
lã ꝑpoſitionẽ ſciã eẽ.a.immo ꝙ nihil ſciã eẽ.a.⁊ ꝙ ſciaꝫ
ꝙ tñ altera iſtarũ eſt.a.⁊ etiã quod tñ illa de⁹ eſt vera
iſtarũ :ſeqtur quod neſcio.a.eẽ verũ ⁊ qꝺ neſcio. a.eſſe
falſuꝫ. Et qꝛ vlteri⁹ q̃ſi ex abundãti fuit additũ quod.a.
ſit illa de⁹ eſt cõcedo vt ꝑus quod.a.ſcio eẽ verũ ⁊ nego
vlteri⁹:igit ſcio.a.eẽ verũ. Et ſi vlteri⁹ ex illo ar quod
aliquam pꝛopoſitionẽ ſcio eſſe verã quã neſcio eẽ verã
qꝛ.a.ſcio eẽ verum ⁊ neſcio.a.eſſe verũ dico quod illud
nõ ſequitur ſed eſt mere impoſſibile q̃uis enim.a.pꝛo
poſitionẽ ſciã eẽ verã ⁊ neſciaꝫ.a.pꝛopoſitione eẽ veraꝫ
tamen .a.pꝛopoſitionem ſcio eẽ veram quam ſcio eẽ
veram Poſſibile tamen eſt me ſcire aliquam pꝛopoſi
tioneꝫ eẽ veram quam neſcio eẽ verã ſed illud nõ ſeq
tur in caſu dato ſcio enim aliquam pꝛopoſitionem mi
hi dubiam eẽ veram ideo ſcio aliquam pꝛopoſitioneꝫ
eẽ veram quã neſcio eẽ veraꝫ ⁊ quam dubito eẽ veraꝫ
ſed illud accipitur in ſenſu compoſito ⁊ pꝛecedens con
cluſio in ſenſu diuiſo erit accepta. Et ideo cum infer
tur ex iſtis duabus pꝛemiſſis in ꝑmo caſu ſcio.a.pꝛopo
ſitionem ⁊ neſcio.a.pꝛopoſitionem eẽ veram:igitur eã
dem pꝛopoſitionem ſcio ⁊ dubito . Dico ꝙ non valet
illa conſequentia nec ſequitur ex caſu iſto ꝙ.a.eſt mihi
dubiũ ſꝫ ſeqt oppoſitũ ſeqtur eni nulla illaꝝ ẽ tibi dubia
a.eſt altera illaꝝ igitur.a.nõ eſt tibi dubiũ. Suppoſito
aũt caſu ꝑmo dũ tñ nõ ponatur cũ h q̃ illaꝝ ꝑpoſitionuꝫ

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

ſit .a. Aut poſito ſic gñalr ꝙ ſcias ꝙ aliq̄ ꝓpoſitio ē .a. ⁊ ne ſcias q̄ ſit tūc ſiue ꝓpōaſ p̄mo loco illa .a. ē ver̄ ſiue illa .a. ē falſū ſiue illa .a. ē ſcitū a te ſiue illa .a. ē tibi dubiū vel q̄cūq; alia ꝓpoſitio talis p̄mo loco ꝓpōaſ ſolet iſta negari a mltis tāq; falſa ⁊ i ptinēs q̄uis .n. pōaſ ꝙ .a. ſit aliq̄ illa̅ ſeu qꝺ ſit aliq̄ ꝓpoſitio ex h̄ nō ſeq̄ſ qꝺ .a. ſit ver̄ nec qꝺ .a. ſit falſū nec aliqd huiuſmōi ſeq̄ſ ex iſto ⁊ rei veritas ē qꝺ .a. nō ē ꝓpoſitō ſ; vna vocalis iō q̄lib; talis .a. ē vna .a. ē falſū ⁊ ſic ꝺ alijs talibꝰ p̄mo loco ꝓpoſita ē falſa ⁊ iptinēs ⁊ iō negāda S; iſta reſpōſio oīno cauillatoria ē. Ipſa .n. nō vadit ad argumētū nec h; ſic reſpōdēſ euidētiā ꝯ dubitātē eādē p̄mo loco propoſitā cū .n. ſic reſpōdēs accipit qꝺ rei veritas ē quod .a. ē vna vocalis ⁊ nō propoſitō pōt aliq̄s hoc negare ⁊ tūc clauſa ē i ſua ꝯtra p̄miu;. Similr ex quo reſpōdēs admittit qꝺ .a. ē vna ꝓpoſitio p eū poſſibile ē qꝺ .a. ſit vna ꝓpoſitō vnō igiſ h; ſic pro manifeſto quod .a. nō ē propoſitio. S; ad illō pōt ipſe dicere qꝺ nō admittit q: ē poſſibile quod .a. ſit vna propoſitio ſed vt videat argumētū ⁊ tūc pōt alius replicare cōmūiter arguēdo qꝺ h; vlteriꝰ ipſe reſpōdeſ ꝓvt magis fuerit ad ꝓpoſitum argumēti et iō ſuppoſito tali cāu generali ⁊ nō poſito q̄ propoſitō ſit .a. dubito an .a. ſit ver̄ ⁊ an .a. ſit falſū ⁊ ā .a. ſit ſcitū .a. me eē falſū ⁊ an .a. ſit ſcitū a me eē verū ⁊ an .a. ſit ſcitū .a. me ē ipoſſibile ⁊ an .a. ſit ſcitū a me eē neceſſariū ⁊ an .a. ſit mihi dubiū. S; i tali cāu generali dubitāꝺ ſūt fere oēs tales ꝓpoſitiōes quocūq; loco ꝓpōanſ .a dubito eē ver̄ .a. ſcio eē ver̄ .a. ſcio eē ſcitū .a. me .a. ſcio eſſe ipoſſibile .a. dubito eē ipoſſibile .a. ſcio eſſe neceſſariū. Et vniuerſaliſ negāde ſūt oēs iſte propoſitiōes verū ſcio eſſe .a falſū ſcio eē .a. imo vniuerſaliter negāda ē q̄libet talis propoſitio affirmatiua i q̄ determiat terminꝰ oīno ignotꝰ hoc verbū ſcire. Et voco terminū illū eē ignotū q de nlla re vere ⁊ affirmatiue predicaſ mediāte hoc verbo ſcio ſicut i caſu ſuppoſito cuiꝰ modi ē iſte terminꝰ .a. Nlla .n. ē res quā ſcis eē .a. Quāuis aūt aliq̄s ſit terminꝰ ꝑ quē nihil ſciā ſignificari adhuc ꝓpter hoc nō req̄riſ ꝙ terminꝰ ille ſit oīno mihi ignotꝰ q: forte talis terminꝰ vere affirmatur de aliquo alio mediāte hoc verbo ſcio ſicut poſito ꝙ neſciā qd ſignificet ille terminꝰ hoc nec ſciā qd demōſtreſ adhuc hoc ē ver̄ hōie; ſcio eē h̄ q: forte ego demōſtro. Et iō loquēdo de t̄mio oīo ignoto ſicut p̄iꝰ nulla ē propoſitio cōcedēda vbi affirmaſ talis terminꝰ oīno ignotus de aliquo alio mediante hoc verbo ſcio. ⁊ hoc directo verbo iſto ad eū cui h̄ terminus ē ignotꝰ Sicut ſuppoſito ꝙ tu ſcias qd ē .a. ⁊ ego neſciā tūc hec ē ꝯcedēda aliqd ſcis eē .a. ⁊ h̄ ē negāda aliqd ſcio eē .a. ⁊ ſic procedit ꝙ dictū ē. E cōtrario aūt affirmādo terminū de ſe notū de aliquo alio mediāte hoc verbo dubito ē negāda talis propoſitō affirmatiua. Terminū aūt de ſe notū voco q cū vere affirmaſ de aliquo ſtati ꝯſtat illi cui talis terminꝰ ē de ſe notꝰ ꝙ ita ē cuiuſmodi ſūt iſti termi dubiū ſcitū ꝓpō affirmatiua propoſitō negatiua pronomia demōſtratiua ꝑ ſe poſita abſq; alio determiabili. Sicut illud pronomen hoc ⁊ ſic de alijs talibꝰ vnde nulla ē propoſitio q̄; dubitas eē tibi dubia; imo eo ipſo ꝙ aliq̄ propoſitio ē tibi dubia cōſtat tibi ꝙ iſta propoſitio ē tibi dubia. ⁊ eodē modo cū aliqua propoſi fuerit ſcita a te cōſtat tibi ꝙ illa ē ſcita a te ⁊ propoſita vna propoſitiōe ſtati ꝯſtat an ſit affirmatiua an negatiua ⁊ h̄ ſaltē cōmūiter vel quaſi ſēper. S; in caſu forte poſſet eē quod vna oratio eēt propoſitio de qua ꝯſideraret aliq̄s quā neſciret eē propoſitionē ⁊ ita nec affirmatiuā nec negatiuā eē ſciret ⁊ dato ēt ꝙ ſciret iſtā eē propoſitione; ſtaret ꝙ nec ſciret illā eē affirmatiuā nec ſciret ipſā eē negatiuā eo ꝙ nō itelligeret termios illiꝰ ſicut dato ꝙ ſciret ꝙ illa eēt vna propoſitio greca vel ebrayca. Sed hec iſtantia nō valet ad aliud niſi ꝙ illi termini nō ſūt de ſe noti vel ſaltē ꝙ poſſet i cāu eſſe ꝙ nō eſſēt de ſe noti et hoc nō ē cōtra regulā nec aliq̄s dubitat hoc eē hoc quocūq; demōſtrato q: vel illud ē hoc vel illud eſt aliud ab hoc ſi hoc ⁊ hoc ſcis eſſe ex quo de iſto ꝯſidetas ⁊ de hoc ſcis te ꝯſiderare igiſ hoc ſcis eē hoc hec ꝯſequentia nota eſt q: ſequiſ tu ſcis ꝙ h̄ ē igiſ tu ſcis ꝙ hoc eſt hoc ⁊ vltra ſequiſ igiſ hoc ſcis eſſe hoc ⁊ ſi ſic igiſ nec hoc nec aliud ab hoc dubitas: dubitas eē hoc ꝯſequētia nota eſt ⁊ ꝯſequēs erat intētū. Nec obſtat ꝙ hic arguiſ a ſēſu ꝯpoſito ad ſenſū diuiſu; q: cū iſte terminꝰ hoc fuerit ſubiectū ſimpl̄r abſq; alio determiabili reſpectu huiꝰ verbi ſcio cōuertiſ ſēſus cōpoſitꝰ cū ſēſu diuiſo ⁊ ecōtrario ⁊ cū quocūq; verbo fiāt tales propoſitiones erūt ptinētes q: ex ſēſu diuiſo. Seq̄ſ ſenſus ꝯpoſitꝰ ſ; nō cū quocūq; verbo ꝯuertiſ ſēſus ꝯpoſitꝰ cū ſēſu diuiſo ſed ſolū reſpectu huiꝰ verbi ſcio ſequiſ .n. hoc ſcio eē albū: igiſ ſcio h̄ eē albū hoc ſcio eē ſor. igiſ ſcio hoc eē ſor. et eꝯ ſcio ꝙ hoc ē ſor. igiſ hoc ſcio eē ſor. ⁊ ſic de talibꝰ ⁊ ſimlr ſeq̄ſ hoc dubito eē albū igiſ dubito an hoc ſit albū h̄ appet nigrū igiſ appet quod hoc ſit nigrū ſed ecōtra nō ſequiſ dubito an h̄ ſit albū igiſ hoc dubito eē albū appet quod hoc ſit nigrū igiſ hoc appet nigrū ⁊ ſic de mltis q: pōt eē qꝺ dubiſ tē an hoc ſit albū q̄uis hoc n̄ ſit i re̅ natura ⁊ ēt pōt eē qꝺ appeat mihi quod hoc ſit nigrū q̄uis hoc n̄ appeat. Et iō ſic arguēdo a ſenſu ꝯpoſito ad ſenſū diuiſū eſt fallacia ꝯſeq̄nſ q: ſequiſ eꝯ ⁊ nō ſic ⁊ hoc eſt ꝙ ſuperiꝰ dicebaſ quod ſenſus ꝯpoſitꝰ ⁊ ſenſus diuiſus raro ſūt ſibi inuicē ptinētes ⁊ mltoriꝰ ꝯuertūtur nec ſūt ptinentes niſi cū talis terminꝰ etia; ꝑ ſe poſitꝰ abſq; huiuſmōi determiabili ſupponit reſpectu alicuiꝰ termi operātis huiuſmodi diuerſitatē iter tales propoſitiōes ſimiles cuius modi ſūt iſti termi ſupiꝰ mēorat ſicut ſcire dubitare ⁊ ſic deīceps ⁊ hoc loquēdo de tali diuerſitate quod propter mutationē ſubiecti vel predicati i aliū t̄minū ſibi ꝯuertibilē reſultat ꝓpoſitio falſa vbi p̄iꝰ erat vera vel ecōuerſo notādū ē eni quod multe ꝓpoſitiōes ꝯuertūtur quarū alique ſumūtur in ſēſu ꝯpoſito aliq̄ i ſenſu diuiſo ſic vt ille albū pōt eē ⁊ pōt eē ꝙ albū ſit ſor. pōt currere ⁊ pōt eē quod ſor. currat ⁊ ſic de talibꝰ. S; in iſtis nō fiūt ſophiſmata ⁊ iō de illis ab initio nō erat ſermo. Et ſicut iā dictū ē q̄uis ille ꝯuertātur hoc ſcio eē albū ⁊ ſcio ꝙ hoc ē albū iſte tn̄ n̄ ꝯuertūſ h̄ aīal ſcio eē albū ⁊ ſcio ꝙ h̄ aīal ē albū nec ſūt ptinētes q: iſte terminꝰ aīal n̄ ē ꝯuertibilis palā cū h̄ p̄dicato albū nec palā ſupior ad iſtū vbi eni talis terminꝰ determinabilis ē palā ſuperior ad p̄dicatū aut palā ꝯuertibilis cū p̄dicato illud bene ſequiſ. Sequiſ .n. hoc albū ſcio eē albu; igiſ ſcio ꝙ hoc albū ē albū ⁊ eꝯ ſilr ſequiſ hoc coloratū ſcio eē albū igiſ ſcio ꝙ hoc coloratū ē albū ⁊ ecōtra patet igiſ ex iam dictis qualiſ ē reſpōdēdū i caſu iā dicto et i cāu generali cui tādo ſēper tāq; ipoſſibile ꝙ illud ꝙ ſciſ ab aliquo ē dubiū eidē ad ſecūdū argumētū p̄ncipale reſpōdeo admittēdo totu; vſq; ad illā ꝯſequētiā qū arguiſ ſi .a. eſt ver̄ hoc eſt verū et concedo iſtā ꝯñā; ⁊ vlteriꝰ quādo arguiſ iſta ꝯña eſt bōa et ſcita a te eſſe bōa et ātecedēs eſt ſcitū a te igiſ ꝯñs ē ſcitū a te ꝯcedo illā ꝯña; et nego maiorē. Nō .n. ꝯcedo illā ꝯñam q: ſcio illā eē bonā ſed q: ſequitur ſi .a. ē hoc ē et ecōtra et iō i cāu ſequitur ſi .a. ē verū hoc ē verū et iō ꝯcedo illā tāqua; ſequētē ex caſu nō q: ſciaſ a me eē bona ipſo .n. ſciri a me eē bonā ſic ſignificādo expſſe repugnat caſui ⁊ ꝑ argumēto vlteriꝰ qū arguiſ .s. ꝙ ſcio iſtā ꝯſequētia eē bonā q: ſcio ꝙ ſolū nō demōſtraſ .a. i ꝯſequēte dico ꝙ nō ſequiſ imo n̄ ſequiſ ſcio quod hec propoſitio hoc ē .a. ē propoſitio vera igiſ ſcio ꝙ hoc ē .a. q̄uis .n. ſcirē ꝙ talis propoſitio ē vera eo ꝙ ſcirē ꝙ per ſubiectum iſtiꝰ demonſtretur .a. ſolūmodo ⁊ ꝙ illa propoſitio ſignificat preciſe iuxta compoſitionem terminorum nō tn̄ ſequiſ ꝙ ſcirē ꝙ ſignificaret ꝙ hoc ē .a. ſic .n. nō ſequiſ vt i reſpōſiōe quīti argumēti patebit hec propoſitio eſt mihi dubia h̄ ē hō igiſ dubito an hoc ſit hō ſic ēt i propoſito nō ſequiſ hec ꝓpoſitio ē ſcita .a. me eē vera hoc ē verū igiſ ſcio ꝙ hoc ē verū nec ſequiſ h̄ propoſitio ē ſcita a me eē vera igitur hec propoſitio ē ſcita a me ſed iſta ē mihi dubia ⁊ tn̄ ſcio iſtā eſſe verā. Et cā ē q: q̄uis ſciā ꝙ ita ē totaliter ſicut illa ſignificat ⁊ illa ſignificat quod hoc eſt .a. ſeu ꝙ hoc eſt verū nō tamē ſcio ꝙ illa ſignificat ꝙ hoc ē .a. ſeu ꝙ hoc ē verum ⁊ Si q̄raſ q̄liter illa mihi ſignificat ex quo ſcio ꝙ iſta ē vā dicendum ꝙ illa mihi ſignificat ꝙ hoc eſt verum vel ꝙ hoc ē ver̄ demōſtratis ipſo .a. ⁊ eiꝰ ꝯtradictorio. Sic demōſtrato ſorte ⁊ platone ſic tamē ꝙ lateat me an ſor. demonſtreſ ⁊ an plato demōſtreſ ſed quod ſciā quod tantū ſor. vel plato

demōſtraſ tūc hec propoſitio h̄ ē ſor. ſignificat mihi ꝙ h̄ eſt ſor. demōſtrato ſorte vel qꝺ h̄ ē ſor. demōſtrato platōe ſi tn̄ ſcirē ꝙ illa p̄ciſe ſignificaret ꝙ hoc ē ſor. demōſtrato ſor. tūc illā ꝓpoſitionē i cāu illo nō dubitarē ſ; ꝯcederē ⁊ ſi ſcirē i caſu illo ꝙ illa ſignificaret ꝙ h̄ ē ſor. demōſtrato platōe ſtati negarē illā ⁊ iō ex quo neſcio q̄liter illa preciſe ſignificet i cāu illo dubito illā ⁊ ꝯſilr ē i ꝓpoſito: Et ſi arſ qꝺ nō ē idē h̄ ⁊ ibi ꝓ qꝺ i cāu ſuppoſito ſcio ꝙ tātū .a. demōſtraſ ſic initio poſitū ē ⁊ cōceſſū huic dr̄ qꝺ nūq; ē ꝯceſſū quod ſcio qd demonſtreſ niſi q: poſitū ⁊ ſequēs ex cāu nō q: verū ⁊ iptinēs ſed ē i rei veritate falſū ⁊ ſequēs. Silr nō ē ꝯceſſū qꝺ ſcio illā eē verā hoc ē verū demōſtrato .a. ꝑ argumētū aliqꝺ expreſſe aductū ex cāu illo ſed q: h̄ ē ſimpliciter poſſibile ⁊ poſſet probari apponēdo plures pticulares ꝯpoſſibiles eidē caſui vl̄ ꝯſimili quouſq; expreſſe ſeq̄ſ ꝙ ſcirē propoſitionē iſtā eſſe verā hoc ē .a. ſeu illā hoc ē verū ⁊ ꝙ illa ſic ſignificet ⁊ tn̄ neſcirē ꝙ hoc ē ꝙ hoc eſt verum ⁊ ꝙ hoc eſt .a. demonſtrando ꝯtinue illud quod p̄iꝰ ſicut ſufficiēter appet ꝑ iā dicta. ex q̄ ſeq̄ſ ſicut p̄iꝰ tactū erat qꝺ aliq̄ ē ꝓpoſitio q̄ ſcio eē veram ⁊ tn̄ illa ꝓpoſitio nō ſcita .a. me ſed ſcio ꝙ eſt mihi dubia. Et quod illa ꝯcluſio ſit poſſibilis ꝓbaſ ſic ponaſ quod illa propoſitio hoc ē verū ꝯuertaſ cum vno iſtor̄ rex ſedet nullus rex ſedet ſcias quod illa ꝯuertiſ cū vno illorū ⁊ lateat te quod illorū fuerit verū iſto poſito tē notū ē quod tu ſcis illā eē verā hoc ē verū ⁊ tn̄ illa ē tibi dubia Silr ponaſ quod illa q̄ ē vā de illis duobus ꝯdictorijs nullꝰ rex ſedet ſignificet ſeipſā eē verā ⁊ ēt eū hoc ſicut ſolet cōmūiter ſignificare. ⁊ ꝙ tu ſcias quod illa hoc. ē verū ꝯuertaſ cū vero illor̄ tūc notū. ē per idē ſicut p̄iꝰ quod tu ſcis illā. eē verā hoc. ē verū q: ſcis illā ꝯuerti cū vero iſtor̄ ⁊ tamē illa ē tibi dubia ſicut prius q: q̄litercūq; illa ꝓpoſitio p̄mo ⁊ principalr̄ ſignificat ita dubitas eē: igiſ illā nō ſcis ꝯña patet ⁊ antecedēs expreſſe habeſ ex cāu: cāus aūt ē poſſibilis q: poſſibile ē ſatis quod tu ſciaſ hāc ꝓpoſitionē .a. ē .b. ꝯuerti cū illa ſor. ē vl̄ cū illa hō ē q̄uis neſcias cū qua illar̄ ꝯuertaſ. ⁊ ꝯſilr ē in propoſito. Et iō cōcediſ tāquā poſſibile qꝺ p̄iꝰ propoſitū ē ⁊ ex hoc apparet ꝙ nō req̄riſ ꝯcedere ātecedēs ſecūde reductiōis i argumēto principali ſignificat hoc quod oē; propoſitionē q̄; ſcio eē veram ſcio ſed q: pro aliquo ibidē ſuppoſito ē illud antecedēs ver̄ ⁊ ipertinēs iō ꝯcedo illud ibidē ⁊ vlteriꝰ qū arguiſ omnem ꝓpoſitionē q̄; ſcio: eē verā ſcio: ſed ſcio .a. ꝑ poſitionē eē vā; igitur .a. propoſitionem ſcio: nego conſequentiam: quia q̄uis ſciā .a. ꝓpoſitionē eē verā tn̄ .a. propoſitiōe neſcio eſſe verā quāuis .n. ſciā ꝙ .a. ē propoſitio vā tn̄ iſtā propoſitionē q̄ ē .a. neſcio eē verā q: neutrā iſtar̄ rex ſedet nullꝰ rex ſedet ſcio eē verā. Ideo ſicut neutrā illarū ſcio eē verā ſed ſcio ꝙ altera illarū ē vera ita .a. propoſitionē neſcio eē verā ⁊ tn̄ ſcio ꝙ .a. ē propoſitio vera. Et ſi ex iſto arguiſ vlteriꝰ ꝙ ſcio aliquā ꝓpoſitionē eē verā quā neſcio eē verā. q: ſcio .a. propoſitionē eē verā q̄; neſcio eē verā ꝯcedo ꝯña; ⁊ ꝯñs ſcio .n. aliquā illarū eē verā ⁊ vtrāq; dubito eē verā: igiſ ſcio aliquā propoſitionē eē verā quā dubito eē verā: igiſ ſcio aliq̄; ꝓpoſitiōnē eē verā q̄; neſcio eē vā; ⁊ ſic ſufficiēter appet reſpōſio pro illa reductiōe. Ad tertiū cū arguiſ ꝙ idē ē ſcitū .a. me ⁊ mihi dubiū diciſ ꝙ nō ⁊ vlteriꝰ qū poniſ ꝙ ſciā quod h̄ ē hoc demōſtrato ſor. ⁊ ꝙ ſciā ꝙ illa propoſitio hoc ē hoc preciſe ſignificat ꝙ hoc ē hoc ⁊ lateat me an hoc ſit ſor. dico ꝙ ille cāus de virtute ſermōis nō ē admittēdus ſicut nec ſecunda pticula. ſicut ſuperiꝰ capitulo p̄mo dicebaſ. illud nō eſt poſſibile. videlicet ꝙ hec propoſitio hoc ē hoc preciſe ſignificet ꝙ hoc ē hoc q: ſi illa ſignificat ꝙ hoc ē hoc ipſa ſignificat ꝙ hoc eſt: ⁊ ꝙ hoc eſt ſor. ⁊ ꝙ hoc ē hō vnde nunq; admittitur ꝙ aliq̄ propoſitio ſignificet p̄ciſe ſic eē vel ſic ita ꝙ illa ꝓpoſitio ſignificet ſic eē ⁊ ꝙ ipſa nō aliter ſignificet eē. ¶ Sed pro tāto diciſ ꝯmūiter ꝙ ſignificat p̄ciſe ſic eē vel ſic q: illa ſic ſignificat primo ⁊ principaliter ⁊ nō aliter quā ꝙ ſeq̄ſ ad h̄ ꝙ ita ſit vn̄ iuxta illō quod ꝯmūiter loq̄mur iſta ſtarēt ſimul hec ꝓpoſitio h̄ ē h̄ ſignificat preciſe quod h̄ ē hoc ⁊ tn̄ illa ſignificat ꝙ h̄ ē ſor. S; q: iſta nō ſtāt ſimul de virtute ſmonis. Et ex p̄mo ſeq̄ſ ſecūdū. Iō nego primū tāq; ipoſſibile de vtute ſermōis ⁊ ꝯcedo ꝙ hec propoſitio hoc ē hoc p̄mo et principaliter ſic p̄ciſe ſignificet. S; ex ꝯñti ſignificat aliſ Et ꝯſilr dico ad aliud qū ſuppōiſ quod hec ꝓpoſitio hoc ē ſor. ſignificat p̄ciſe quod hoc ē ſor. illud .n. nō ē poſſibile ſicut v̄ba p̄tēdūt ſ; ē poſſibile ꝙ illa ſic ſignificet p̄mo ⁊ p̄ncipaliſ Et tūc ad argumēta vlteriꝰ qū arſ ꝙ illa ꝓpoſitio hoc ē ſor. ē mihi dubia in cāu illo ꝯcedo ⁊ qū arſ ꝙ ē ſcita .a. me q: ita eē ſcio ſic ipā p̄ciſe ſignificat p̄mo ⁊ p̄ncipaliſ ⁊ ſicut illa p̄mo p̄ncipaliſ ſcio ſignificare huic dr̄ negādo illā q: illa primo ⁊ p̄ncipaliter ſignificat ꝙ h̄ ē ſor. ⁊ ita eē neſcio. Et qū arguiſ quod ſic q: hāc ꝓpoſitōnē ſcio hoc ē hoc demōſtrato ſor. igiſ q̄litercūq; illa ſignificat ita eē ſcio ſeu ſcio ita eē quod idē eſt apud me ⁊ illa ſignificat quod hoc ē ſor. igiſ ita ſcio eē huic dr̄ quod p̄ma ꝯña nō valet hec. ſ. hāc ꝓpoſitionē ſcio igiſ q̄litercūq; illa ſignificat ita ſcio eē. ſ; ſeq̄ſ ſcio hāc ꝓpoſitionē ⁊ aliq̄liter ſcio hāc ſignificare igiſ q̄litercūq; ſcio ipſā ſignificaſ ita ſcio eē ⁊ ſeq̄ſ ſcio illā ꝓpoſitionē ⁊ ꝯſidero nūqd ſit ita totaliter ſicut illa ſignificat igiſ ſcio quod ita ē totaliter ſicut iſta ſignificat ⁊ hoc ꝯcedo ⁊ nō ſeq̄ſ vlteriꝰ ſcio quod ita eſt totaliter ſicut illa ꝓpoſitio ſignificat hoc ē hoc. ⁊ illa ſignificat quod hoc ē ſor. igiſ ſcio quod hoc ē ſor. Sicut .n. prius dicebaſ ad ꝯcludēdā illā ꝯcluſionē oportet accipere vtrāq; p̄miſſarū in ſenſu ꝯpoſito vel ꝯuertibili cū ſenſu ꝯpoſito vn̄ ſic arguēdo ſcio quod ita ē totaliter ſicut illa ſignificat ⁊ ſcio quod illa ſignificat quod hoc ē ſor. igiſ ſcio ꝙ hoc ē ſor. bn̄ valet ꝯña ſed in cāu ſuppoſito minor ē falſa ⁊ iō nec illo mō nec alio primo modo procedit argumentum. Ad quartum argumentum admitto totum vſq; ad hoc ꝙ diciſ ꝙ ſcio ꝙ hec propoſitio hoc eſt fortes. ſignificat preciſe ꝙ hoc eſt ſor. vel ꝙ hoc eſt plato. illa; nego nec illa primo ⁊ principaliter ſic p̄ciſe ſignificat. S; p̄mo ⁊ principaliſ illa ſignificat ꝙ h̄ eſt ſor. Et nō ſeq̄ſ illa p̄mo ⁊ p̄ncipaliter ſignificat ꝙ hoc eſt ſor igiſ illa p̄mo ⁊ principaliter ſignificat ꝙ hoc ē ſor. vl̄ ꝙ hoc ē plato. ſed ſeq̄ſ oppoſitū ſed forte ꝯtra illud arguiſ ſic. hec diſiūctiua hoc eſt ſor. vel hoc eſt plato p̄mo ⁊ p̄ncipaliſ p̄ciſe ſignificat ꝙ hoc eſt ſor. vel ꝙ hoc ē plato ⁊ hec ꝓpoſitio ſimplex. ſ. hoc eſt ſor. ꝯuertiſ cū illa diſiūctiua. q: illa diſiūctiua formaliſ ſeq̄ſ ad illā ⁊ ecōtra ſeq̄ſ .n. hoc ē ſor. igitur hoc eſt ſor. vel hoc ē plato ⁊ ex tibi dubio ſeq̄ſ hoc ē ſor. vel hoc eſt plato igiſ hoc eſt ſor. ꝯña iſta arſ ſic q: ſeq̄ſ hoc ē forteſ vel hoc eſt plato: igiſ hoc eſt ⁊ ſeq̄ſ ex tibi dubio hoc eſt igiſ hoc ē ſor. igitur ex tibi dubio .a. p̄mo ſeq̄tur hoc eſt ſor. vel hoc eſt plato: igiſ hoc ē ſor. huic dr̄ ꝙ aliq̄ ꝯuerti dupliciter dicūtur vel ꝯmūiter vel ꝓprie. proprie dicuntur illa ꝯuerti q̄ mutuo ſe formaliſ iſerūt ꝑ aliquod vnū mediū neceſſariū ⁊ ſic ꝯuertūtur ille due ꝓpoſitiōes hō currit ⁊ riſibile currit ille .n. formaliſ ſe inferūt mutuo ꝑ hoc mediū neceſſarium ſi aliqd ſit hō illud eſt riſibile ⁊ ecōtra ita ēt ſic ꝯuertūtur iſte hoc eſt ⁊ hoc eſt ſor. q: ſi hoc eſt hoc eſt ſor. ⁊ ecōtra ⁊ ſic de talibꝰ. Cōmuniſ aūt dicūtur aliq̄ ꝯuerti eo ꝙ ipſa mutuo formaliter ſe iſerūt non tn̄ ꝑ vnū mediū neceſſariū tātū ſed ꝑ plura media vnde ſic pōt dici ꝙ illa ꝯuertūſ deus eſt ⁊ aliqd eſt ſeq̄tur .n. formaliter deꝰ eſt: igiſ aliqd eſt ⁊ ſeq̄tur etiā formaliter aliqd eſt: igiſ deus eſt q: ſeq̄tur formaliter aliqd eſt: igiſ cātū eſt vel quod nō eſt cauſatū eſt ⁊ ſi cauſatū eſt cā ſecūdū ordinē eſt ⁊ ſi cā ſecūdū ordinē eſt cā p̄ma eſt ⁊ ſi cauſa p̄ma eſt deꝰ eſt etiā ſi ꝙ nō eſt cauſatū eſt deus eſt q: ſi aliꝙ eſt huiuſmōi illud eſt deꝰ: igiſ .a. p̄mo ſeq̄tur ſi aliquid eſt deꝰ eſt ⁊ ſi ſic ſequiſ qꝺ illa ꝯuertūſ deꝰ eſt ⁊ aliquid eſt ꝯmuniter loquendo d; ꝯuerti ſed meliꝰ eſt vti iſto termino ꝯuerti ꝓprie q̄; iproprie ſeu ꝯmuniter abſurdū .n. appet auditui ꝙ illa ꝓpoſitio ſimplex deꝰ eſt ꝯuertaſ cū illa diſiunctiua aliqd eſt vel baculꝰ ſtat in angulo ſed ſiue p̄mo mō ſiue ſecūdo mō fiat locutio illa cōſequentia nō valet. ſ. iſte due propoſitiōes ꝯuertūtur: igiſ qualitercūq; vna illarū ſignificat p̄mo ⁊ principaliter eodē mō ſignificat vtraq; illarū primo ⁊ principaliter q: illa hō currit ꝯuertiſ cū illa riſibile currit ⁊ iſta hō currit ſignificat p̄mo ⁊ principaliter ꝙ hō currit et alia primo ⁊ principaliter ſignificat ꝙ riſibile currit ⁊ ex cōſequenti ꝙ homo currit ⁊ ideo non procedit argumentu; ꝑ

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA GREDOS.USAL.ES

tis aductū. Ad quintum admitto totum quouſqꝫ arguitur
ꝙ ſcio illā ꝓpoſitionē. hoc ē hō vel ꝙ ſcio illā eē falſā ⁊ hoc
nego. ⁊ ad argumētū cū arguiṫ ꝙ ſic q: ſcio quid demōſtra
tur. ⁊ nihil dubito eē hominē: igiṫ illud demonſtratū ſcio
eſſe hominez vel illud ſcio nō eſſe hominez huic dicitur negā
do ꝯſequētiā iſtā q: ex illo antecedēte nō ſeq̄tur ꝙ ꝯſiderem
an illud ſit hō vel nō etiā dato ꝙ ſic ꝯſiderē poſſet eē ꝙ li
bere ⁊ abſqꝫ heſitatione crederē illud eē hominē ⁊ tūc ſi illō
nō eēt hō nec illud ſcirē eē hominē nec dubitarē eē hominez
nec ſcirē nō eſſe hominē. Jō ſuppoſito cū cāu prio: ꝙ ꝯſide
rarē ſufficiēter vtrū illud ſit hō vel nō ⁊ quod nihil ꝙ non
ē hō credā eē hominē abſqꝫ heſitatōne ꝯcedo tāqꝫ ſequens
quod illud ſcio eſſe hominē vel quod illud ſcio nō eē homi-
nē ⁊ nego ꝯſequentia vlteriꝰ cū arguiṫ hoc ſcio eē hominez
vel hoc ſcio nō eſſe hominē ⁊ ſcio quid demōſtraṫ ꝑ li hoc ⁊
quod hec propoſitio h̄ ē hō ſignificat prio ⁊ principaliter ex
ꝯta ꝯpoſitionē terminoꝝ: igiṫ ſcio hāc propoſitionē hoc ē ho-
mo vel ſcio ipſā eē falſā. Ex omnibꝰ .n. adhuc ſuppoſitis n̄
ſequitur quod ſciā quod illa propoſitio hoc ē homo ſigni-
ficat quod hoc ē homo q: quocūqꝫ demonſtrato illa conſeq̄n
tia nulla ē ſcio quid demōſtratur ꝑ li hoc in hac propoſitio-
ne hoc ē hō: igitur ſcio quod iſta ſignificat quod hoc ē ho-
mo ⁊ ideo argumentum principale non probat illā conclu
ſionem ſicut nec aliquod aliud. ſ. quod hec propoſitio hoc ē
homo ē ſcita a me et etiam mihi dubia q: ex cāu iſto nec ſeq̄ṫ
quod illa ē mihi dubia nec quod illa ē ſcita a me ſed q: eſt
verū ⁊ īpertinens quod illa eſt mihi dubia iō hoc ꝯcedo ⁊
nego illā eſſe ſcitā a me. Sed forte cōtra iſtud arguitur ſic ſi
illa ꝓpoſitio ſit tibi dubia igiṫ dubitas an ita ſit totaliter
ſicut illa ſignificat ⁊ iſta ſignificat quod hoc ē hō: igiṫ dubi-
tas an hoc ſit hō ꝯñs ē ꝯ caſū. Nunc diciṫ negādo vtranqꝫ
ꝯſequētia illud .n. nō ſequiṫ tu dubitas hāc ꝓpoſitionem
igiṫ dubitas an ſit ita totaliter ſicut iſta ſignificat pōt .n. eē
ꝙ ſciā ꝙ ita eſt totaliter ſicut illa ſignificat ⁊ ꝙ ſciā illā eē ve
rā ſic ſupꝰ dicebaṫ ⁊ tn̄ ꝙ illa ē mihi dubia. Sed ſequiṫ
illa ē mihi dubia: igiṫ illa ſignificat ſicut dubito eē vel du-
bito an ita ſit totaliter ſicut illa ſignificat ⁊ in cāu poſito cō-
cedo illā ptē vltimā. s. ꝙ dubito an ita ſit totaliṫ ſicut illa ſi
gnificat ⁊ nego ꝯſequētiā vlteriꝰ qn̄ aṙ dubito an ita totali-
ter ſicut illa prio ⁊ principaliter ſignificat ⁊ illa primo ⁊ pri
cipaliter ſignificat ꝙ hoc ē hō: igiṫ dubito an hoc ſit homo
q̄zuis .n. ſic ſignificet nō tamē ſcio ꝙ illa ſic ſignificat. Jō in
cāu iſto ꝯcedo quod illa propoſitio hoc ē hō ē mihi dubia
⁊ nego ꝙ ſit mihi dubiū an hoc ſit hō eodē demonſtrato ſed
ſcio ꝙ hoc ē hō vel ſcio ꝙ hoc ē nō hō. Et quecūqꝫ illarū ꝑ
ſe ꝓponaṫ ad illā reſpōdeo dubie vnde iſtā dubito ſcio qȯ
hoc eſt homo ⁊ hāc ſimiliter ſcio ꝙ hoc non eſt homo et hāc
ſimiliter neſcio ꝙ hoc eſt homo. ¶ Et ſi arguitur ex iſto qȯ
dubito me ſcire an hoc ſit hō dico ꝙ hoc ē impoſſibile ⁊ ſi q̄
raṫ quid dubito dico ꝙ dubito hāc ꝓpoſitionē ſcio ꝙ hoc ē
hō nō q: dubito me ſcire an hoc ſit hō ſed q: dubito qualiṫ
iſta ꝓpoſitio ſignificat ſcio ꝙ hoc ē hō vnde abſqꝫ cāu ali-
quo oīno ꝓpoſita mihi hac propoſitione hoc ē hō ſine aliq̄
certificatiō. illā dubito ⁊ cōcedo ꝙ illa ē mihi dubia ⁊ vlte
rius cū ꝓponiṫ tu dubitas an hoc ſit hō illā dubito ⁊ etiaꝫ
illā ſcio ꝙ hoc ē hō ⁊ breuiter q̄zcūqꝫ talē dubito nō tamen
forte ſignificat illa vel aliqua illarū ſicut dubito eē ſed ſicut
ſcio eē vel ſicut ſcio nō eē ſed q: neſcio qualiter illa ſignifi-
cat nec ſcio quod ita ē totaliter ſicut illa ſignificat vnde nū-
quā reſpōdendū ē dubie ad aliquā propoſitionē in ſenſu cō
poſito reſpectu alicuiꝰ iſtoꝝ terminoꝝ ſcio neſcio dubito cre
do precipio nolo volo deſidero niſi ratione talis termini
demonſtratiui cuiuſmodi eſt iſte terminus hoc ⁊ iſte ter-
minus illud: et ſic de talibus terminis demonſtratiuis
⁊ adhuc valde raro ratione alicuius illorum quia nunquā
niſi quando neſcio in rei veritate quid talis terminus de
mōſtratiuꝰ ſignificat ⁊ adhuc nō ſemꝑ qn̄ dubitaṫ qd taliṫ
terminꝰ ſignificat. Sed quādo terminus ſimplex demōſtra
tiuus ſuppōit reſpectu alicuiꝰ alteriꝰ termini noti nō quā-
do ſupponit reſpectu termini omnino ignoti ſicut dato qȯ

neſcias quid demōſtreṫ nec aliquid ſcias eſſe .a. nec aliquid
ſcias nō eſſe .a. tūc nō eſt hec dubitanda tu ſcis quod hoc eſt
a. nec iſta tu dubitas an hoc ſit .a. nec iſta tu ſcis quod hoc
nō ē .a. tamē incōcluſione reſpōdeṫ dubitādo ad iſtas pro
poſitiones tu ſcis quod hoc eſt hoc. Cā aūt quare reſpondeṫ
dubie ad tales propoſitiones tu ſcis quod hoc ē hō tu du
bitas an hoc ſit verū tu credis quod hoc ſit īpoſſibile ſicut ꝺ
talibꝰ cū neſciaṫ quid in rei veritate demōſtraṫ: eſt quia ibi
ſupponiṫ iſte terminꝰ demōſtratiuꝰ. reſpectu alicuiꝰ termi
noti. quo ad multa eiꝰ ſuppoſita ⁊ neſciṫ vtrū demōſtretur
illud quod ſciṫ eē hō ſeu illud quod ſciṫ nō eſſe hō ſeu illud
quod dubitaṫ eē hō aut illud quod ſciṫ eſſe verū aut quod
dubitaṫ eſſe īpoſſibile. Ideo tūc dubitāṫ tales propoſitio-
nes ſcio qȯ hoc eſt hō dubito an hoc ſit hō ⁊ ſic de alijs vcꝫ
tn̄ cū talis terminꝰ hoc ſuppōit reſpectu alicuiꝰ termini oī-
no ignoti ſicut iſte terminꝰ .a. cū nihil ſciaṫ eſſe .a. nec aliqd
ſciaṫ nō eē .a. qȯ quia fuerit ⁊ demōſtratū ſtati ſciṫ quod il-
lud nō ſciṫ eſſe .a. nec ſciṫ nō eē .a. Et ideo nō ē iſta propoſi
tio dubitanda tu. ſcis qȯ hoc ē .a. nec illa tu ſcis qȯ hoc non
ē .a. ⁊ de cōſimilibus ꝯſimilē eliciás ratiōnē. Pōt tamē for
tificari ſophiſma precedēs ſic q: propōitur illa hoc ē homo
⁊ ponaṫ ꝙ tu ſcias te eē hominē ⁊ quid demōſtret per ly h̄
⁊ ꝙ tu ſcias etiaꝫ ꝙ illa propoſitio p̄ciſe ſignificet qȯ hoc
ē hō ita videlicet. qȯ tu ſcias quod illa ſic ſignificet ⁊ nō aliṫ
quā quod ſequiṫ ad hoc quod hoc ſit hō quo poſito negari n̄
pōt illa propoſitio q: forte illa ē ſequens q: forte ſequiṫ tu
es: igiṫ hoc ē hō nec eſt illa cōcedenda q: ex tibi dubio iſta ē
īpoſſibilis. Jō ſi dicaṫ quod illa ē tibi dubia tūc arguiṫ ſic
illa propoſitio hoc ē hō ē tibi dubia ⁊ ſcis quod illa p̄ciſe ſi
gnificat qȯ hoc ē hō: igiṫ dubitas an hoc ſit hō ꝯceſſo tunc
ꝯſequente propōatur illa tu ſcis quod hoc ē homo tūc ſimi-
liter illa iuxta priꝰ dicta eſſent dubitāda: igiṫ ſtarent illa ſi-
mul tu ſcis qȯ hoc eſt homo ⁊ tu dubitas an hoc ſit homo
quia vnā cōcedis ⁊ aliā dubitas. Ad hoc reſpōdeo ⁊ dico
ꝙ illa hoc eſt hō quādo proponiṫ ē dubitāda idest ad illam
reſpōdēdū ē dubie ⁊ vltiꝰ qn̄ accipitur ꝙ illa ē mihi dubia
ad illā etiā reſpondeo dubie dubito enī an repugnet caſui
quod illa ſit mihi dubia ſi enī ego demonſtro: iſta nō ſtāt ſi-
mul ſic ſignificando ſcio me eſſe hominē ⁊ ſcio quod illa ꝓ-
poſitio hoc eſt hō p̄ciſe ſignificat quod hoc ſit homo ⁊ illa
propoſitio eſt mihi dubia. Ideo quotienſcūqꝫ proponatur
illa hoc eſt homo in cāu illo ad illā reſpōderē dubie ⁊ etiam
ad illā illa eſt mihi dubia ⁊ ad alias propoſitiones .ſ. ſcio ꝙ
hoc ē hō dubito an hoc ſit hō ſcio qȯ hoc non eſt hō reſpon-
derē dubie oīno ſicut in cāu priori ⁊ nō ſequiṫ in cōueniens
contra iſtud. Ad ſecundum cū ponitur quod .a. b. c. ſint tres
propoſitiones quarū due ſciantur a me. ſ. a. ⁊ b. ⁊ tertia ſit
mihi dubia. ſ. c. ⁊ quod lateat me q̄ illarum ē mihi dubia.
Nego caſū ē enī impoſſibile ꝙ aliquam propoſitionē dubi
tarē quā dubitarē me dubitare ⁊ ad probationē qn̄ arguiṫ
ꝙ ſic q: ē poſſibile qȯ ego ſciā ꝙ aliqs iſtoꝝ ē ſor. ⁊ neſciam
quis illoꝝ ſit ille igitur eadē ratione ē poſſibile quod ſciaꝫ
quod aliqua illarū triū propoſitionū ē mihi dubia ⁊ quod
dubitē q̄ illarū ē mihi dubia huic dṙ negādo ꝯſequentiam
q: eo ipſo quod aliqua ē propoſitio quam dubito ⁊ ꝯſidero
vtrū illā dubito vl n̄ ſtati ſcio me dubitare illā. vn̄ poſito
ꝙ tres propoſitiōes q̄rū vna eēt ſcita a me eē neceſſaria pro
iſto īſtāti ⁊ alia mihi dubia ⁊ ꝯtīgēs et tertia ſcita a me eſſe
īpoſſibilis ſicut ille tres deꝰ ē rex ſedet chimera ē et poſtea
ſic diſponerenṫ ille tres propoſitiones ꝙ neſcirē q̄ illarū eſ-
ſet neceſſaria nec q̄ eſſet ꝯtingens vel īpoſſibilis ſed quod
bene ſcirē ꝙ vna ē neceſſaria ⁊ alia contingēs et tertia īpoſ
ſibilis et quod de oībus ſimul conſiderarē ſtāte illo cāu nō
ſolū eēt illa mihi dubia rex ſedꝫ ſꝫ q̄libet illarū eēt mihi du
bia nec dubitarē q̄ illaꝝ eſſe nihil dubia quāuis dubitarē
q̄ illaꝝ eſſet illa ꝓpoſitio cōtingēs rex ſedet. Sed iſta pro
poſitio quā priꝰ ſciui eē neceſſariā tūc erit nihil dubia. Con
ſiliter dico i caſu illo ſuppoſito de iſtis .a. b. c. ꝓpoſitiōibꝰ
Sed forte ꝯ illud aṙ ſic q: ē poſſibile qȯ tu dubites aliquā
ꝓpoſitionē q̄ꝫ neſcis te dubitare nec tn̄ ſcis eē ꝓpoſitionē

ſicut laicus facit: poniṫ igiṫ tūc ꝙ tu ꝯſideres vtrū illa pro
poſitio ſic dubitata a te ſit tibi dubia vel nō ⁊ nō ſtati ſcies
ipſaꝫ eſſe tibi dubiā ex quo adhuc neſcis ipſam eſſe ꝓpoſi
tionē: igitur ꝑ aliqȯ tp̄s heſitabis tibi non qȯ illa ſit tibi
dubia ⁊ tn̄ cōtinue dubitabis illā: igiṫ ⁊c̄. hic diciṫ qȯ ſtati
cū cōſideres. An talis ꝓpoſitio ſit tibi dubia ſi ꝓ tūc dubi
tes ipſam tu ſcis ipſam eſſe tibi dubiā ⁊ ſi arguaṫ qȯ non
q: laicꝰ nō ſtati cognoſceret qd ꝓpoſitio eſſet aut qd eſſet du
bitare ꝓpoſitionē hoc diciṫ qȯ ſtatim poſtq̄ꝫ ſciuerit ꝯſide
rare ⁊ diſcernere ipſe ſciet vtrū tal' ꝓpoſitio eſſet ſibi dubia
vel nō. Sed ipſe forte non ſtatim ſciret cōſiderare ⁊ diſcer
nere iō nō ſtatiꝫ ſciret vtrū tal' ꝓpoſitio ē ſibi dubia vel nō
⁊ ideo hoc nō repugnat reſponſioni date ⁊ ꝓ toto eſt notan
dū qȯ ſi aliq̄ ſit ꝓpoſitio tibi dubia quā ſcis eſſe propoſitio
nez ⁊ cōſideras an ſit tibi dubia vel nō ipſam ſcis eſſe tibi
dubiaꝫ ⁊ hoc ſufficit ꝓ negatiōe iſtiꝰ caſus ſuppoſiti i argu
mēto p̄ncipali. Ad vltimū cū aṙ ꝙ ſcio qȯ hoc eſt ſor. ⁊ du
bito an hoc ſit ſor. eodeꝫ demōſtrato diciṫ qȯ h̄ eſt īpoſſibi
le ⁊ nō ſequēs ex caſu ibideꝫ ſupoſito q: nō ſequiṫ ſcio qȯ
ille hō quē heri vidi eſt ſor. ⁊ nemineꝫ vidi heri niſi illum
hominez: igiṫ ſcio ꝙ ille hō eſt ſor. quāuis enī nemineꝫ vi
di heri niſi iſtū hominez tn̄ hoc neſcio ſed forte credo ꝙ ſit
p. ⁊ ſi q̄raṫ tunc quare cōcederez illā propoſitionē hoc eſt
ſortes demoſtrato illo quem heri vidi ex quo non ſequitur
ꝙ ſcio quod hoc ē ſor. q̄zuis ſciā ꝙ ille quē vidi heri ē ſor.
hic diciṫ ꝙ nō ꝯcedo illā tāqꝫ ſcitā ſed tāqꝫ ſequētē. Seq̄ṫ
enī ille quē heri vidi ē ſor. ⁊ neminē heri vidi niſi iſtū: igiṫ
iſte ē ſor. Sed ſuppoſito qȯ hoc ſit ſor. ⁊ ꝙ hoc lateat me cō
cedere qȯ hoc eſt ſor. nō q: ſcio ꝙ hoc eſt ſor. q: hoc eſt repu
gnās. Sed q: ſeq̄tur ꝙ hoc ſit ſor. ⁊ cōſimiliṫ eſt in ꝓpoſi
to. Et ſi aṙ qȯ nō ſeq̄tur ex caſu qȯ hoc ē ſor q: nō ſuppo-
niṫ niſi quod ſor. demōſtreṫ ⁊ ex h̄ nō ſeq̄tur quod hoc ſit
ſor. q: non ſequiṫ demōſtro fortē ſolūmodo ꝑ hoc prono-
mē hoc: igiṫ hoc eſt ſor. illa enī ſtāt ſimul ſolꝰ ſor. demōſtraṫ
⁊ tn̄ hoc ē aſinꝰ. Juxta ꝙ ꝓcedūt illa ſophiſmata oīs hō q ē
albꝰ currit ⁊ q̄libet iſtoꝝ ſedet demōſtratis oībꝰ albis hoc eſt
ſor. ⁊ ſolū demōſtraṫ aliꝰ a ſor. h̄ ē falſū ⁊ demōſtro ꝓpoſitio
nē ſolūmō ſimilē huic hoc ē falſuꝫ ⁊ ſic de oībꝰ alijs talibꝰ q̄
oīa fundāṫ ſup hoc ꝙ non valet tal' ꝯñā ſolūmodo demon-
ſtraṫ tale vel tale ḡ hoc ē tale vel tale quocūqꝫ demonſtrato
Ad hoc diciṫ ꝙ non valet tal' ꝯñā de virtute ſermonis de
monſtro hoīem albū ḡ iſte ē hō albꝰ quocūqꝫ demonſtrato
ſed nimis eſſet proteruū in quocūqꝫ tali īſtare niſi vbi argu
mētū talē req̄rit īſtātiā ⁊ ꝯcediṫ tal' propoſitio hoc ē albū qn̄
demonſtraṫ albū ipſa non ꝯcediṫ tāqꝫ ſequēs ex illa propo
ſitione albū demonſtraṫ ſed q: certificaṫ ꝑ illā propoſitionē
ꝙ hoc eſt albū ſaltē quo ad coīeꝫ itellectū q̄zuis non de vir
tute ſermonis ſimiliṫ in caſu dato bn̄ ſeq̄tur demonſtro for
tē: igiṫ hoc ē ſor. q: ſequitur demonſtrato fortē: igiṫ ſor. eſt
⁊ ſequiṫ ſor. ē: igiṫ hoc ē ſor. quod enim aliqd quod nō eſt
ſor. poſſet eſſe ſor. non minꝰ ē falſū q̄ꝫ ꝙ ſor. pōt eſſe aſinus
⁊ iō nihil probat illa īſtātia ſic nec caſus ſeu rō p̄ncipal' quē
admodū añ reſpōſuꝫ ē in caſibꝰ ill' p̄miſſis ita etiā ⁊ iuxta
eadē oīno p̄ncipia reſpondendū eſt i caſibꝰ q̄buſcūqꝫ q̄ pro
vt opponens voluerit poterūt in īfinitū variari ꝯ vnū tn̄
ꝙ ſupiꝰ dicebaṫ arguit fortiṫ vnꝰ ſic. Si ex ſenſu diuiſo vbi
ſbm eſt pronomez demonſtratiuū ſimplex ſeq̄retur ſenſus
ꝯpoſitꝰ vt ſic arguendo hoc dubito eſſe verū: igitur dubito
an hoc ſit veꝝ eadē rōne ſeq̄retur iſta credo eſſe vera: igitur
credo ꝙ iſta ſint vera iſta credūt aliqui eſſe vera: igitur aliq
credūt iſta eē vera. Sꝫ aṙ ꝙ non q: ponatur quod aliq̄ ſint
due propoſitiones q̄rū vtrāqꝫ credas eſſe veram ſꝫ credas
quod ille ſint tres propoſitiones ⁊ quod tertia illaꝝ ſit falſa
tunc illas duas credis eſſe veras q: vtrāqꝫ illaꝝ credis eſſe
verā ſed non credis ꝙ ille due ſint vere q: nec credis ꝙ ille
ſint due vere nec ꝙ ille ſint vere. Pro ſecūdo pōitur ꝙ tn̄
vnā propoſitionē ita quod non plures credat ſor. eſſe verā
⁊ plato etiā vnā aliā ita ꝙ non plures tūc ꝯiungātur iſte
due propoſitiones credite a ſor. ⁊ a platone: ⁊ ſequitur ꝙ il
le credūtur ab ill' eſſe vere ⁊ tn̄ ipſi nō credūt ꝙ ille ſint vere:

igitur ⁊c̄. Ad hec reſpondeo ⁊ p̄mo ad p̄mū ⁊ cōcedo illā cō
ſequentiā hec credo eſſe vera: igitur credo ꝙ hec ſint vera q
buſcūqꝫ demonſtratis ⁊ ad caſuꝫ dṙ ꝙ ē ſatis poſſibil q: il
lud idē q̄ſi accidit vniuerſaliter qn̄ aliqs credit ſe credere fal
ſum q: oē creditū ab eo credit eſſe verū ſed nō credit ꝙ oē cre
ditū ab eo ſit verū ſed quod aliquid ſit falſuꝫ ⁊ nō credit oīa
credita ab eo eſſe vera nec oīa credita ab eo credit eſſe vera cū
hoc accipiēdo illū terminū oīa collectiue vn̄ nō ſequitur qȯ
libet illoꝝ credit fortē eſſe veꝝ: igitur illa credit ſor. eſſe ve
ra nec ſequitur quodlibet illoꝝ credit ſor. eē veꝝ: igitur cre
dit quodlibet illoꝝ eſſe verū ⁊ ſic patet ꝙ in caſu ſuppoſi-
to nō valet illa ꝯñā vtrūqꝫ illoꝝ duoꝝ credo eſſe veꝝ: igitur
illa duo credo eſſe vera vnde in caſu illo nec illa credo eſſe
vera nec falſa ſed illa credo non eſſe vera. ¶ Pro ſecundo
quādo aṙ quod illa credūtur ab aliq̄bus eſſe vera ⁊ tamen
nō creditur ꝙ illa ſint vera hic dṙ ꝙ illud totū ē īpoſſibile ⁊
nō ſequitur ex caſu ibidē ſuppoſito illa enī ꝯñā nō valꝫ ſor.
credit hāc propoſitionē eſſe verā ⁊ plato credit hāc propoſi
tionē eſſe verā: igitur ſor. ⁊ p. credunt iſtas propoſitiones
eſſe veras nec ſequitur ꝙ illas credūt ſor. ⁊ p. eſſe veras q:
illud idē ē cū priori ſi tn̄ aṙ ꝙ ſic q: ſeq̄tur ſor. credit illā ⁊ p.
credit illā: igitur ſor. ⁊ p. credūt illas: igitur eadē rōne ſeq̄ṫ
ſor. credit illā eſſe verā ⁊ p. illā eſſe verā: igitur illas credūt
ſor. ⁊ p. eſſe veras dico ꝙ nō ſeq̄tur ⁊ cā diuerſitatis ē q:
illud añs ſor. credit hāc ꝓpoſitiōꝫ eſſe verā denotat vnaꝫ
ꝯpoſitionez q̄ꝫ nō denotat iſta propoſitio ſor. credit hāc pro
poſitionē vn̄ n̄ ſequitur ſor. ⁊ p. credūt iſtas propoſitiōes eē
veras: igitur vterqꝫ illoꝝ credit illas eſſe veras. Sequi
tur enim ſor. ⁊ plato credunt iſta eſſe vera: igitur credunt
ita eſſe quod iſta ſint vera: igitur vterque illorum credit ita
eſſe aliter enim ſequeretur quod eſſet poſſibile quod ſor. ⁊
plato aliq̄liter ſcirent eſſe ⁊ tn̄ quod nullus eoꝝ ſciret ita eē
⁊ tūc poſſet eſſe ꝙ ſor. ⁊ p. ſcirēt aliq̄ꝫ vnā ſimplicez propo
ſitionē ſic talē propoſitionē iſta ſūt vā ⁊ ꝙ nullꝰ illoꝝ ſciret
illā ⁊ ſic ſeq̄retur ꝙ ipſi ſcirēt aliquā vnam propoſitionez
quā ipſi dubitarent. ¶ Sequitur enim ſi vterqꝫ illorum
dubitat talez propoſitionē quod iſti duo dubitant illā. Et
illud ē impoſſibile: igitur ⁊ quodlibet antecedēs ex quo il
lud ſequitur ſeu aliquod antecedēs ad illud vn̄ conceditur
quod multe ſunt propoſitiones q̄rū q̄libet ſcitur ⁊ creditur
eſſe vera ⁊ tn̄ nō ille propoſitiones credūtur eē vere ⁊ quod
multi ſciunt multas propoſitiones q̄s nec q̄rū aliquā ipſi
poſſunt ſcire eſſe in rerū natura. Sufficienter: igitur appa
ret quod nō procedit illa obiectio ⁊ quod altera non conclu
dit. Maxime aūt in hac materia promouet reſponſalem
vt nō ſolū ſentētiā ſed qȯ verba caſus ſuppoſiti nec nō il-
loꝝ ordinē diligenter attēdat ⁊ examinet diuerſitatez q̄ di
ſcernat velociṫ iter ſenſuꝫ ꝯpoſitū ⁊ diuiſuꝫ ⁊ quod ad nul
lā propoſitionez īpertinentē aliter reſpondeat ꝑꝑ caſuꝫ q̄ꝫ
faceret abſqꝫ caſu. Expeditū: igitur ita ſit de ſecūdo capitu
lo ſequitur quoqꝫ tertiū ꝙ iter reſiduū ē breuiꝰ ꝑtrāſeūdū.

¶ De relatiuis.

i In terminis relatiuis ſophiſmata multa currūt ad
q̄ ſoluenda diuerſi diuerſa p̄ncipia ſibi formāt di-
cūt enī aliqui ꝙ relatiuū ꝯuertitur cū ſuo antecedē
ti ſimplr tā quo ad rē ſignificatā q̄ꝫ quo admodū ſupponē
di hij aūt ꝯcedūt iſtas copulatiuas aſinꝰ ē aīal ⁊ illud ē hō
aliqs ſedens eſt hō ⁊ ille currit ⁊ ſic de alijs p̄ma enī ſignifi
cat apud eos ꝙ aſinꝰ eſt aīal ⁊ ꝙ aīal eſt hō ⁊ ſecūda ſignifi
cat ꝙ aliquis ſedēs eſt hō ⁊ ꝙ hō currit ⁊ iō ſic vnā ꝯcedūt
eſſe verā ⁊ poſſibilē ita ⁊ vtrāqꝫ dicūt etiā iſti ꝙ iſta copula
tiua ē vera oīs hō ē aīal ⁊ illud ē rōnale imediate poſt hoc
erit īſtans ⁊ illud immediate poſt hoc erit promitto tibi
aliquid ⁊ illud tibi promitto ⁊ tamen nihil tibi promitto
q: vt dicū relatiuū habēt eādez ſuppoſitiōez quā ⁊ ſuū añs
iō cū p̄dicatū iſtiꝰ oīs hō ē aīal ſtet ꝯfuſe tn̄ ⁊ eiꝰ relatiuū ſic
ſupponit ꝑꝑ qȯ nō ſeq̄ṫ oīs hō ē aīal ⁊ illud ē rōnale ḡ oīs
hō ē aīal ⁊ illud aīal qȯ ē oīs hō ē rōnale ꝑꝑ hoc nō ſequiṫ
ꝓmitto tibi aliqd ⁊ illud tibi ꝓmitto ḡ illud ꝙ tibi ꝓmitto

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA
GREDOS USAL

tibi ꝓmitto ⁊ ſic de talibus qͣbuſcūqȝ ꝯcedūt ēt iſti tales ꝓ
poſitiões ſimplices abſurdas auditui aliqs homo genera
uit ſe ipſū aliquis homo eſt ſuus filius aliqua propoſitio
ē ſua contradictoria aliquis enim homo eſt ſuus filius vt
dicūt q: aliqs hō ē alicuiꝰ hoīs filiꝰ aliqs homo generauit
ſe ipſū q: aliquis hō generauit aliquē hoīez aliq̄ ꝓpoſitio
ē ſua ꝯdictoria q: aliq̄ ꝓpoſitio ē alicuiꝰ ꝓpoſitiōis ꝯdicto-
ria. Sed illa poſitio nimis ē puerilis ⁊ ideo ꝯ eā ſufficit
replicare ſe ipſā dicit enī illa opinio qͦ aſinꝰ ē aīal ⁊ illud
ē hō ⁊ dicat opponēs aliq̄ poſitio ē falſa ⁊ tūa ē illa ponūt
aūt alij qͦ relatiuū ꝯuertit cū ſuo antecedēte nō tn̄ ſimplr
ſed ꝓ vt ipſū reſpectū habuerit ad ꝑdicatū aūt etiā ad ſub
iectū vn̄ dicūt iſti qͦ illa copulatiua ē ipoſſibil' aſinꝰ ē aīal
⁊ illud ē homo qm̄ illa ſignificat qͦ aſinꝰ ē aīal ⁊ qͦ illd aīal
qͦ ē aſinꝰ ē hō ita etiā ē falſa illa apud eos oīs hō ē aīal ⁊ il
lud ē rationale q: ex hoc ſequit qͦ oīs hō ē aīal ⁊ qͦ illud
aīal qͦ ē oīs hō ē rōnale. Et ita dicūt iſti vniuerſaliter qͦ
oē relatiuū ſic hȝ referri ad ſuū antecedēs nō ſimplicit ſȝ in
ꝯparatione ad totalē ꝯpoſitionē vn̄ ꝯcedūt iſti qͦ aliqd eſt
⁊ qͥlibet ē illud, ⁊ ꝙ aliqͦ coloratū ē ⁊ qͦlibet albū ē illud
q: qͦlibet albū ē illud qͦ ē coloratū ⁊ qͦlibet ē illud qͦ ē
aliqd. Et negarent iſti qͦ aliqͥ aīal ē ⁊ hō nō ē illud q: oīs
hō ē illud qͦ ē aliqͦ aīal vn̄ iuxta illos ē hic fallatia ꝯſe-
quētis aīal qͦ ē aſinꝰ ē ⁊ hō nō ē illd ġ aliqͥ aīal ē ⁊ hō nō ē
illd. Sicē enī nō ſequit hō nō ē aīal ꝙ ē aſinꝰ ġ hō nō ē aīal
qͦ ē ſic nec valet ſoꝛ ꝯña iuxta illos iſta aūt poſitio ꝗ̄uis
fuerit probabilis ⁊ a pluribꝰ approbata ⁊ ꝗ̄tū ad multos ca
ſus ſufficiēs pōt tn̄ ipſa dupliciī reprobari p̄mo eo ꝙ ipſa
ſup falſo fundat. Secūdo eo ꝙ ipſa ē inſufficiēs in qͥbuſ
dam fundat enī illa poſitio ſup hoc ꝙ relatiuū ꝯuertit cū
ſuo antecedente ⁊c. Sed hoc ē falſū q: ex h̄ ſequit qͦ rela
tiuū aliqñ eſt magis ꝯfuſū quā ſuū antecedēs ſic in tali co
pulatiua aliqd ē ⁊ qͦlibet ē illd aliq̄ ꝓpoſitio ē v̄a ⁊ q̄libet
neceſſaria ē illa in talibꝰ enī iuxta reſponſionē datā ſtat illd
relatiuū magis ꝯfuſe ꝗ̄ ſuū antecedēs iſtiꝰ ſuppōit deter
minate ⁊ diſiunctiue ſiue vō relatiuū ſtat ꝯfuſe tm̄. Rela
tiuū aūt ſm̄ qͦ dicūt antiq auctores facit ſecūdā noticiam
de quo facta ē p̄ma ꝑ ſuū antecedēs ⁊ diſcretiꝰ ſignificat illā
ꝗ̄ ſuū antecedēs ġ ſm̄ iſtos relatiuū ē minꝰ ꝯfuſū ꝗ̄ ſuū
aīs cuiꝰ oppoſitū ē iā argutū: itē ꝙ relatiuū ſit minꝰ ꝯfuſū
ꝗ̄ ſuū aīs ⁊ maxime vbi aīs nō ē diſtributū apparet intel
lectui cuiuſcūqȝ velit nolit ſi ipſe aduertat. Sequit ġ ꝙ ip
ſum nō vlr ꝯuertit cū ſuo antecedēte ſimpliciter nec ꝑ re-
ſpectū talē ad eiꝰ ꝑdicatū ſeu ſbȝ ꝙ aūt illa oppinio ſit iſuffi
ciens etiā ex h̄ apparet q: vl' ex ipſa ſequit ꝙ aliqs ē ſuꝰ fi
liꝰ ⁊ qͦ aliq̄ ꝓpoſitio ē ſua ꝯdictoria ⁊ ſic de talibꝰ vel ſal
tē ſtat cū illa reſponſione qͦ ita eēt q: ex q̄ ipa nō plꝰ ponit
niſi qͦ relatiuū ꝯuertit cū ſuo antecedēte ꝑ reſpectū ⁊c. po
ſito antecedēte illo cū tali reſpectu loco illiꝰ relatiui eēt ꝓpo
ſitio tūc reſultās ꝯuertibil' cū p̄ori ⁊ ſi ita nō ſit reſponſio il-
la nō ponit q̄liter accideret illa diuerſitas ⁊ tūc eēnt locutio
nes ille vere q̄s tn̄ itellectꝰ abhorret ⁊ ſuperiꝰ etiā relicte ſūt
tā ꝗ̄ abſurde videlicet ꝙ aliqs hō ē ſuꝰ filiꝰ aliq̄ ꝓpoſitio
ē ſua ꝯdictoria ⁊ ſic de talibꝰ q: tūc ſtarent illa ſimul aliq̄ ꝓ
poſitio ē ſua ꝯdictoria ⁊ tn̄ nulla ꝓpoſitio vera ē ſua ꝯdicto
ria nec aliq̄ ꝓpoſitio falſa ē ſua ꝯdictoria q: nulla ꝓpoſitio
vera ē ꝯdictoria alicuiꝰ ꝓpoſitiōis vere nec aliq̄ ꝓpoſitio
falſa ē ꝯdictoria alicuiꝰ ꝓpoſitiōis falſe. itē ſi nullꝰ hō eēt
filiꝰ niſi ſoꝛ. ⁊ cū hoc eſſet aliqs hō ſuꝰ filiꝰ ſequeret ꝙ ſoꝛtes
eſſet ſuꝰ filiꝰ ꝯña ē ipoſſibile: igit ⁊c. Sequtur: igit tercia opi
nio ꝗ̄ p̄ceteris reputo ſuſtinēdā videlicet ꝙ oē relatiuū
quodāmodo ſignificat illud ꝙ ſuū antecedēs ſed diſcretiuſ
ſeu minus ꝯfuſe ꝓut eſt relatū ad illud vn̄ negāda ē illa co
pulatiua ⁊ alie huiuſmodi aliqd ē ⁊ qͥlibet ē illud aliqs hō
mouet ⁊ qͥlibet hō q currit ē ille aliqͦ coloratū ē ⁊ qͥlibet
albū ē illud illa.n. ſignificat ꝙ aliqͦ coloratū ē ⁊ qͦ illd ē
qͥlibet albū ⁊ ꝯſimilr ſignificat q̄libet talis oȝ enī qͦ relati
uū nō magis ꝯfuſe ſupponat quā ſuū antecedēs ⁊ iō ne-
gat illa affirmatiua aliquid ē ⁊ qͥlibet ē illud ⁊ etiā illa ne
gatiua aliquid ē ⁊ nihil ē illd: hec.n. ſignificat ꝙ aliqd ē ⁊
qͦ illud nihil ē ⁊ ideo ē vtraqȝ ipoſſibilis tā affirmatiua
ꝗ̄ etiā negatiua. Sed ar̄ forte ad vtrāqȝ ꝓbandū ſic aliqd ē
⁊ qͦlibet ē illud q: aliqd ē ⁊ hoc ē illud ⁊ ſic de ſingulis ⁊
breuiter hec ē vna copulatiua cui vtraqȝ ps ē vera q: p̄ma
ps ē neceſſaria ⁊ ſecūda ē vna vniuerſalis cuiꝰ q̄libet ſingu
laris ꝗ̄ ipſa nata ē habere ē vera cū p̄ma pte ġ ⁊ illa vniuer
ſalis ē vera cū eadē pte ⁊ ſi ſic ġ tota copulatiua ē v̄a. Et ꝯ
ſimilit in toto ar̄ ad illā videlicet ꝙ aliqd ē ⁊ nihil ē illud
q: aliquid ē ⁊ h̄ nō ē illud ⁊ ſic quocūqȝ demōſtrato ġ aliqd
ē ⁊ nihil ē illud. ¶ Ad h̄ reſpondet vtrobiqȝ negādo illā
ꝯſequentiā aliqd ē ⁊ h̄ ē illud ⁊ ſic de ſingulis ergo aliqd eſt
⁊ quodlibet eſt illud nec ſequitur aliquid eſt ⁊ hoc non eſt
illud quocūqȝ demōſtrato ergo aliqd eſt ⁊ nihil ē illud. Et
cū vlteriꝰ ar̄ qͦ illa copulatiua aliqd ē ⁊ quodlibet ē illud ē
vera q: p̄ma ps ē neceſſaria ⁊ ſecūda ps ē vna vniuerſalis
cuiꝰ q̄libet ſingularis ꝗ̄ ipſa nata ē habere ē vera huic dicit
negādo hāc vltimā ꝓpoſitionē ꝗ̄uis enī q̄cūqȝ ſingularis
ꝑ ſe accepta p̄mo loco cū illa p̄ma pte ſit vera q̄libet tn̄ ſecū
do loco ſumpta cū altera ſingulari p̄cedēte ē falſa verbi gr̄a
illa copulatiua vera ē aliqd ē ⁊ hoc eſt illud demōſtrato ſoꝛ
te aliquid ē ⁊ hoc ē illud demōſtrato platone ſed illa copu-
latiua ē impoſſibilis aliqd ē ⁊ hoc ē illud demōſtrato ſoꝛte
⁊ platōe. Significat enī ꝙ ſoꝛ. ⁊ plato ſunt idē q: illa ſigni
ficat ꝙ aliquid ē ⁊ hoc ē illud demōſtrādo ſoꝛtē ⁊ ꝙ hoc eſt
illud demōſtrādo platonē ⁊ iō referendo oēs ſingulares
illiꝰ vniuerſalis ad idē ſicut dicūt ſi illa vniuerſalis debeat
induci ex illis nulla illaꝝ ē vera niſi p̄ma ⁊ q̄cūqȝ p̄ma loco
ꝓferat erit vera ⁊ nulla alia ſicut volēti aduertere ſufficien
ter apparere poterit ex iā dictis. Et ꝯſimiliter dr̄ ad ꝓbatio
nē alteriꝰ videlicet ꝙ nō q̄libet ſingularis iſtiꝰ vniuerſalis
negatiue ē vera cū pria pte q: vltia vniuerſaliter eſſet falſa
dato ꝙ aliq̄ eſſet vltia ⁊ qͦ cuilibet ſuppoſito ſibi correſpon
deat vna ſingularis vn̄ poſito ꝙ ſoꝛ. p. ⁊ cicero ſint oēs ho
mines q ſunt in iſta domo nō ē illa copulatiua falſa aliqs
hō ē in iſta domo ⁊ p. nō ē ille ⁊ aliqs hō ē in iſta domo ⁊
cicero nō ē ille. Sȝ hec falſa ē aliqs hō ē in iſta domo ⁊ ſoꝛ.
nō ē ille ⁊ plato nō ē ille ⁊ cicero nō ē ille ⁊ falſificat ꝑ vlti
ma ſingulari ⁊ ꝯſimilit falſificat illa copulatiua aliqd ē ⁊
nihil ē illud q: hec copulatiua falſa ē ꝑ vltia ſui pte aliqd
ē ⁊ hoc nō ē illud nec h̄ ē illud nec hoc ⁊ ſic de ſingulis. Sȝ
enim ē inſtādū in illa vltia ꝓpoſitione ꝗ̄uis q̄cūqȝ ſingu
laris ꝑ ſe ꝓpoſita fuerit ꝯcedenda. Ita ſimplr reſpondēdū
eſt ad q̄cūqȝ ſimile. Si aūt q̄rat q̄liter ille ꝓpoſitiōes ali
qs hō ē ſuꝰ filiꝰ aliqs hō ē ſuꝰ inimicꝰ aliq̄ ꝓpoſitio eſt ſua
ꝯdictoria debeāt expōi dr̄ ꝙ ille ſūt ſatis itelligibiles ⁊ exp̄ſſe
apud omnē hoīez recte itelligentē latinū: ⁊ iō nō oȝ eas vlte
riꝰ exponere talia ēt reciproca nō itelligūtur exp̄ſſe niſi ꝑ ꝯ
ſilia ſicut cū dr̄ aliqs hō ē ſuꝰ filiꝰ intelligit ꝙ aliqs hō eſt fi
liꝰ ſui ipſiꝰ ſeu qͦ aliqs hō generauit ſe ipſū poſſet etiā ſic
intelligi aliqs hō eſt ſuꝰ filiꝰ. i. aliqs hō ē pr̄ ⁊ filiꝰ vnius ⁊
eiuſdē filij. Sȝ circūlocutio illa eſt nimis remota ab illa p̄
ma ꝓpoſitione. Iō ſufficit in oībꝰ ꝯſimilibꝰ coīs hoīū intel
lectꝰ ſed forte ꝯ illā regulā ar̄ ſic ſi illud eēt veꝝ ſequeret qͦ
nulla ꝓpoſitio eſſet vera ſi ſua ꝯdictoria eſſet vera q: nulla
eſt ꝓpoſitio quā ſi habeat ꝯdictoriū verū illa ſit nō vera q:
q̄cūqȝ ꝓpoſitione data illa nō eſt v̄a ſi ſua ꝯdictoria eſt ve-
ra ġ nulla ꝓpoſitio eſt vera ſi ſua ꝯdictoria ē vera ꝯ qͦ ar̄
ſic aliq̄ ꝓpoſitio eſt vera ſi ſua ꝯdictoria eſt vera ꝓbo q: ve
rū ē ſi ſuū ꝯdictoriū eſt verū ġ verū ē verū ſi ſuū ꝯdictoriū ē
verū ⁊ vltra ġ ꝓpoſitio vera ē vera ſi ſua ꝯdictoria ē vera.
⁊ ſi ſic: igit aliq̄ ꝓpoſitio eſt vera ſi ſua ꝯdictoria eſt vera
itē breuiꝰ pȝ argumētū ſic aliq̄ propoſitio eſt vera ſi ſua ꝯ
dictoria ē v̄a q: aliq̄ ꝓpoſitio ē vera ſi ſua ꝯdictoria ſit ⁊ ſe
quit aliq̄ ꝓpoſitio eſt vera ſi ſua ꝯdictoria ē igitur aliqua
propoſitio eſt vera ſi ſua contradictoria eſt v̄a. Ad hec dr̄
quod hec propoſitio eſt poſſibilis aliq̄ propoſitio eſt vera ſi
ſua contradictoria eſt vera ſignificat enim illa quod aliqua
propoſitio eſt que ſi ſua contradictoria eſſet vera ipſa eſſet
vera quod ſatis eſt poſſibile poſito quod. a. eſſet vna
propoſitio que preciſe ſignificaret quod contradictorium

De Relatiuis

eēt verū ⁊ aīs illud clauderet ꝯdictoria in caſu illo. Et
ideo ꝯcedit iſta copulatiua tāꝗ̄ poſſibilis aliq̄ ꝓpoſi-
tio eſt v̄a ſi ſua ꝯdictoria eſt v̄a ⁊ illa non eſt v̄a ſi ſua ꝯ
dictoria eſt v̄a nec ꝯdicūt illa duo hec ꝓpoſitio eſt v̄a
ſi ſua ꝯdictoria eſt v̄a hec ꝓpoſitio nō eſt v̄a ſi ſua ꝯdi-
ctoria eſt v̄a ſicut nec illa duo ꝯdicūt tm̄ pr̄ eſt ſi tm̄ pr̄ ē
nō tm̄ pr̄ eſt ſi tm̄ pr̄ eſt nō tn̄ ſtant iſta ſimul aliq̄ ꝓpoſi
tio eſt v̄a ſi ſua ꝯdictoria eſt v̄a ⁊ nulla ꝓpoſitio eſt v̄a ſi
ſua ꝯdictoria eſt v̄a q: illa negatiua ſignificat ꝙ nulla ē
ꝓpō q̄ ſi ꝯdictoriū eiꝰ eſt veꝝ eēt v̄a. Et illa affirmati
ua ſignificat oppoſito mō iō illa nō ſtāt ſimul ⁊ ad ꝓba
tionē illiꝰ negatiue qñ: ar̄ ꝙ q̄cūqȝ ꝓpoſitiōe data illa nō
eſt v̄a ſi ſua ꝯdictoria eſt v̄a igit nulla ꝓpoſitio eſt v̄a ſi
ſua ꝯdictoria eſt v̄a negat ꝯſequentia ⁊ cā eſt q: pōt eē
ꝙ aliq̄ eēt ꝓpoſitio q̄ ſi eiꝰ ꝯdictoriū eſſe verū eēt v̄a ⁊
etiā nō eēt v̄a ſicut p̄us oſtēſū eſt. Et iō nō valet illa ꝯ
ſequētia p̄us facta. Et iō poſito ꝙ ſit aliq̄ talis ꝓpoſi-
tio q̄ eſſet v̄a ſi ſua ꝯdictoria eēt vera ꝯcedēda eſt illa
ꝯditionalis aliq̄ ꝓpoſitio eſt vera ſi ſua ꝯdictoria eſt
vera Et tūc negāda eſt illa negatiua nulla ꝓpoſitio eſt
vera ſi ſua ꝯdictoria eſt vera tāꝗ̄ ꝯdicēs illi affirmati
ue ꝯceſſe ſi aūt ponat ꝙ nulla ſit huiuſmodi ꝓpoſitio
q̄ eēt vera ſi ſua ꝯdictoria eēt vera negāda eſt illa affir
matiua ⁊ ꝯcedēda eſt illa negatiua ꝓpoſitio tāꝗ̄. Se
quēs. ¶ Ꝯſilr reſpōdēdū ē ad oēs huiuſmodi ꝯditio
nales aliq̄ ꝓpoſitio eſt ⁊ ſi illa ſciat a te ipſa eſt ipoſſibi
lis aliq̄ ꝓpoſitio eſt ⁊ ſi illa ſit vera tu es aſinꝰ aliqͦ aīal
ē ⁊ ſi illud eſt rudibile tu nō es hō ⁊ ſic de talibꝰ oībꝰ vix
enī cadit aliq̄ talis ꝯdictiōalis in diſputatiōe qn̄ illa ſit
poſſibilis. Et ſi ex h̄ ꝯcludat ꝙ q̄libet talis eſt neceſſa
ria q: q̄libet ꝯdictiōalis poſſibilis eſt bona ꝯſeqūētia
⁊ q̄libet ꝯſequētia bona eſt neceſſaria igit. a. p̄mo Se
quitur ꝓpoſitum. Huic dicit ꝙ nulla tal' conditional'
in terminis relatiuis vbi terminꝰ relatiuꝰ imediate ſe
quit illā notā ꝯditionis eſt ꝯſequētia huiuſmodi enī
ſunt ille ꝯditionales ꝓpoſite ⁊ iō nulla illaꝝ eſt ꝯſequē
tia q: nec hȝ aīs nec ꝯſequēs relatiuū enī cū ad aliqd re
fert non eſt aīs ad illud ad ꝙ refertur. Et iō tales ꝯdi
tionales ſunt vere vel falſe poſſibiles vel ipoſſibiles ſi
cut alie ꝓpoſitiōes cathegorematice ꝑticulares vel in
dēfinite. ¶ Et ad illas formas principales qñ: ar̄ p̄mā
ꝯditionalē eē verā. Simplicit ꝯcedit totū vſqȝ ad vl
timā ꝯſequētiā ad ꝗ̄ dr̄ negādo ipſā ꝯcedit enī ꝙ ve
rū eſt ſi ſuū ꝯdictoriū eſt ⁊ ſi ſuū ꝯdictoriū eſt verū ⁊ ꝙ
aliq̄ ꝓpoſitio vera eſt vera ſi ſua ꝯdictoria eſt vera ⁊
negat ꝯſequētia vlteriꝰ cū infert ex illo ꝙ aliq̄ ꝓpoſitio
eſt vera ſi ſua ꝯdictoria eſt vera in illa enī ꝓpoſitiōe ali
q̄ ꝓpoſitio vera ē ſi ſua ꝯdictoria ē vera refert iſte ter
minꝰ relatiuꝰ ad iſtū terminū ꝓpoſitio vera ⁊ iō ꝯcedit
ꝙ aliq̄ ꝓpoſitio vera eſt ſi ſua ꝯdictoria ē vera ⁊ ex illo
nō ſeqtur ꝙ aliq̄ ꝓpoſitio eſt vera ſi ſua ꝯdictoria ē ve
ra q: ibi ille terminꝰ relatiuꝰ refert ſolūmodo ad illū
terminū ꝓpoſitio. ¶ Ad aliā formā qñ: ar̄ ꝙ aliq̄ ꝓpo
ſitio eſt v̄a ſi duo ꝯdictoria ſunt ꝯcedit ꝯſequētia ⁊ qñ
ar̄ vlteriꝰ ꝙ aliq̄ ꝓpoſitio eſt v̄a ſi ſua ꝯdictoria ē nega
tur ꝯſequētia ꝑꝑ eadē cāȝ ꝗ̄ p̄us qñ aūt aīs relatiui ſup
ponit ꝯfuſe tn̄ accidit fallacia ꝯñtis ſolū tā in ꝓpoſitio
nibꝰ ypoteticis ꝗ̄ cathegoricis cuiuſmodi ſūt iſte infi-
nite ſunt ptes ſoꝛtis eq̄les nō coicātes ⁊ nulla illaꝝ eſt
ps ſoꝛtis. Oīa ꝯpoſſibilia iſtoꝝ ſunt ⁊ nec ſūt illa fini
ta nec ifinita oēs hoīes ſimiles currūt ⁊ nullꝰ illoꝝ mo
uet. In cathegoricis aūt ſimilit accidit ſicut pȝ in iſtis
ꝓmitto tibi denariū quē tibi nō ꝓmitto debeo tibi ali-
qd ꝙ tibi nō debet ab' aliquo. Ad h̄ ꝙ aliqs videat re
qͥrit oculꝰ q nō reqͥrit ad h̄ ꝙ aliqs videat ad eqtādū re
qͥrit equꝰ q nō reqͥrit ad equitandū imediate poſt hoc
erit inſtans quod non immediate poſt hoc erit iam
incipit eē inſtās ꝙ poſt h̄ incipiet eē neceſſe ē aliqd eſſe
ꝙ nō neceſſe ē eē. Neceſſario erit aliqͦ ꝯtigēs ad vtrū
qȝ ꝙ nō neceſſario erit. Iā icipit eē aliq̄ ps ptrāſita q̄ ꝑ
tēpꝰ poſt h̄ erit ſm̄ ſe totū ptrāſeūda. Iā icipit aliqs pūc
tꝰ moueri q ꝑ tēpꝰ terminatū ad iſtās ꝙ ē p̄ſens qͥeſcet.
Iā icipit aliq ps aſſimilari q̄ nō deſinet eē diſſimil' aſſi
milāti iā incipit aliqua ps eē calida q̄ non deſinit eſſe
frigida. Et ſic de talibꝰ ifinitis q oīa ſatis facilit appa-
rebūt volēti ītueri. Ponat enī ꝙ ſoꝛ. ꝓmittat platoni
alteꝝ illoꝝ denarioꝝ demōſtratis. a. ⁊. b. ſic tn̄ ꝙ nullū
illoꝝ ꝓmittat platoni q̄ poſito ar̄ ſic. Soꝛ. ꝓmittit pla
toni denariū ⁊ nullū ſoꝛ. ꝓmittit platōi igit ſoꝛ. ꝓmit-
tit platoni denariū quē ſibi nō ꝓmittit. Similiter ſoꝛ.
ꝓmittit platoni denariū igit ſoꝛ. ꝓmittit denariū quē
ipſe ꝓmittit vel denariū quē ipſe nō ꝓmittit ſed ſoꝛ. nō
ꝓmittit denariū quē ipe ꝓmittit q: nullū ꝓmittit ġ ſoꝛ
tes ꝓmittit denariū quē ipe nō ꝓmittit ꝯſimilit ꝓbari
pōt qͦlibet aliqꝝ ſimiliū ꝑ vnū mediū. Sed forte ar̄ ꝯ
oīa illa ſi tibi ꝓmittit aliqd qͦ tibi nō ꝓmittit ġ tibi ꝓmit
tit aliqd ⁊ illd tibi nō ꝓmittit ꝙ eſt ipoſſibile ⁊ ꝯſeque
tia ꝓbat q: affirmatiue arguēdo vȝ illa ꝯſequētia ſeq
tur enī tibi ꝓmittit aliqd qͦ tibi ꝓmittitur ġ tibi ꝓ
mittit aliqd ⁊ illud tibi ꝓmittitū huic dr̄ qͦ neutra il
laꝝ ꝯñaꝝ valet de forma ꝗ̄tū ad modū arguēdi q: iſte
modꝰ arguēdi frequētiſſime fallit imediate poſt h̄ erit
inſtās qͦ erit ġ imediate poſt h̄ erit iſtāſ ⁊ illd erit. Iā i
cipit aliqs pūctꝰ moueri q ꝑ tēpꝰ qͦ terminat ad inſtās
qͦ eſt p̄ſens qͥeſcet ġ iā icipit aliqs pūctꝰ moueri ⁊ ille
ꝑ tēpꝰ terminatū ad inſtās qͦ eſt p̄ſens qͥeſcet. Notū
eſt ꝙ nō valet ꝯſequētia q: antecedēs eſt verū in caſu
⁊ ꝯñs ipoſſibile vn̄ h̄ nomē relatiuū relatū ad terminum
ſtāte ꝯfuſe tn̄ nō hȝ ſic expōi. Ar̄ enī i huiuſmodi expo-
ſitiōe a ſenſu ꝯpoſito ad ſenſū diuiſū. Ar̄ ēt etiā ar̄ ꝯ mo
dū ꝓbādi tales ꝓpoſitiōes p̄us ꝯceſſas ꝑ argumētū ꝯſi
mile ꝓbabilit ꝙ aliqd apparet ꝙ nō apparet q: ponat
ꝙ ſoꝛ. appareat aſinꝰ ⁊ ꝙ nullꝰ aſinꝰ appareat q̄ poſito ar̄
ſic. Soꝛtes apparet aſinꝰ ⁊ ſoꝛ. nō apparet aſinus q ap
paret ġ ſoꝛ. apparet aſinꝰ q nō apparet ꝯña iſta eadē ē cū
p̄ori vbi ar̄ ꝙ ſoꝛtes ꝓmittit aliqd ꝙ nō ꝓmittit etiā
ꝑ tale mediū ꝓbatur oīa illa ibidē ꝓpoſita huic dr̄ ne
gādo illā ꝯñam ⁊ cā diuerſitatis eſt q: h̄ vbū apparet ſi
gnificat ſeu iportat quādā ꝯpoſitionē qīe nō ſignificant
iſti termini in ꝯña p̄ori ꝗ̄uis enī nullꝰ aſinꝰ appareat
apparet tn̄ ꝙ iſte aſinꝰ apparet demōſtrato ſoꝛte. Et iō
iſta ſtāt ſimul ſoꝛ. apparet aſinꝰ q apparet ⁊ nullꝰ aſinꝰ
apparet ⁊ illud viſū apparet aſinꝰ q ē veniēſ ⁊ nullꝰ aſi
nus ē veniēs h̄ apparet argētū ꝙ eſt h̄ ⁊ tn̄ ſtagnū eſt h̄
vn̄ ſic nō ſeqtur h̄ apparet argētū ⁊ quodlibet argētū ē
aliud ab h̄ ġ h̄ apparet aliud ab h̄ ſic nō ſequit h̄ appa-
ret argētū ⁊ nullū argentū eſt h̄ ġ h̄ apparet argentū ꝙ
nō eſt h̄ ſicut enī apparet quod h̄ eſt argentum ita etiam
apparet quod hoc eſt argentū quod eſt hoc ⁊ iō conce
di pōt q̄cūqȝ talis ꝓpoſitio hoc apparet argētū ꝙ ē hoc
demōſtrato ſtagno hoc apparet rōnale qͦ ē hō demō-
ſtrato aſino ⁊ ſic de talibꝰ ſimilibꝰ ꝗ̄uis aūt demōſtrā-
do ſoꝛtē hoc appareat aīal brutū ꝙ eſt hoc ſoꝛ. nō appa
ret aīal brutū ꝙ ē ſoꝛ. nec hō apparet aſinꝰ q ē hō ſȝ appa
ret aſinꝰ q eſt aſinus ⁊ ſoꝛ. apparet plato q ē plato. Poſ
ſet tn̄ ꝓbabilit reſpondere ad huiuſmodi ꝓpoſitiōes
ſecūdū ꝯpoſitionē ⁊ diuiſionē negādo hāc ꝓpoſitionē
⁊ ꝗ̄cūqȝ taliū tāꝗ̄ iplicantē falſā hoc apparet ſtagnū
ꝙ eſt hoc demōſtrato argēto ⁊ ꝯcedēdo illā tāꝗ̄ ſenſu
ꝯpoſitū apparet ꝙ hoc ē ſtagnū ꝙ eſt hoc ⁊ ꝯcedendo ſi
militer tāꝗ̄ ſenſum diuiſum ꝙ hoc apparet aliter ꝗ̄
eſt ⁊ negando illam apparet quod eſt aliter quam eſt
Et ſic reſpōdēdo ꝯcederet ꝯña qͦ ſoꝛ. apparet aſinꝰ
q nō apparet ⁊ ꝙ plato apparet aliqd ꝙ nō pōt eſſe ⁊ ꝙ
ſi ſtagnū apparet argentū ipſū apparet argētū ꝙ nō ē
Ex h̄ tn̄ nō ſeqtur ꝙ aliqd apparet ꝙ nō apparet nec ꝙ
aliqd apparet aliud a ſeꝗ̄uis enī ſoꝛ. apparet aliud a ſoꝛ
te ⁊ hō aliꝰ ab hoīe nō tn̄ eſt poſſibile ꝙ aliqd appareat
aliud. a. ſe niſi homini eē ſenſū. Pria reſpōſio plꝰ ꝯue
nit ſophiſte ⁊ ſecūda ad rē magis ptinē. Circa iſtas ꝯclu
ſiōes p̄us ꝓpoitas ⁊ alias ille ſimiles magna ſit frequē

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

ter alſatio ꝯceſſa eni illa ar̄ ex p̄ma ꝙ aliq̄ ſunt ꝑtes ſor
tis q̄rū nulla eſt ps ſortis. Ex ſecūda ꝯcluditur ꝙ aliq̄
ſunt q̄ nec ſit finita nec infinita. Et tertia quoq; iferṫ ꝙ
aliqd currit ꝙ nō mouetur. Ad h̄ dr̄ ꝙ q̄libet illoꝝ eſt
mere impoſſibile ⁊ nō ſequiṫ conſequentia eni illa nō
valet finite ſunt ꝑtes equales nō communicātes ⁊ nul
la illarū eſt ps ſortis ḡ aliq̄ ſunt ꝑtes ſortis q̄rū nulla eſt
ps ſortis imo q̄cūq; ſit ꝑtes ſortis q̄libet illaꝝ eſt ps ſor
tis. Sed v̄ificatur ſecūda psꝰ copulatiue ꝯceſſe eo ꝙ ip
ſa ē negatiua ſignificās ꝙ nulla illaꝝ ꝑtiū īfinitaꝝ eq̄liū
nō coīcātiū eſt ps ſortis. Seqtur eni ſi ſortes eſt ꝙ infi-
nite ſit ꝑtes ſortis eq̄les nō coīcātes ⁊ tn̄ ſiue ſor. ſit ſiue
n̄ ſit nō ē poſſibile qd̄ aliq̄ īfinitaꝝ ꝑtiū eq̄liū nō coīcātiū
ſit ps ſortis q: nō eſt poſſibile qd̄ ſint tales corꝑee ꝑtes
īfinite q: tūc aggregatū ex illis eēt infinitū vn̄ infinitas
ꝑtes eq̄les nō coīcātes h; ſor. Sic v̄r h; q̄libet res ma
gna vl' ꝑua: Et tn̄ nullū corpꝰ h; vl' h̄re pōt ꝑtes corpe
as infinitas eq̄les nō coicantes. Et nō ſeqṫ duas ꝑtes
eq̄les nō coicantes h; ſor. ⁊ q̄libet illaꝝ eſt ps ſortis ⁊
tres ꝑtes eq̄les nō coicātes h; ſor. ⁊ q̄libet illaꝝ eſt ps
ſortis ⁊ ſic infinitas aſcēdēdo ḡ infinitas ꝑtes eq̄les nō
coicātes h; ſor. ⁊ q̄libet illaꝝ ē ps ſortis ⁊ cā eſt q: opor-
teret ꝙ illud relatiuū referreret̄ ad illud an̄s categore
matice acceptū accipiēdo eni illū terminū infinitū apte
ſubiecti ſine aliquo determinabili ipſu; p̄cedēte pōt il
le terminꝰ teneri cathegorematice vel ſincathegore
matice indifferēter a ꝑte p̄dicati v̄o ſp̄ accipiṫ chate-
gorematice: iuxͣ cōmunē modū loquēdi ⁊ iō ꝯcediṫ coi
ter ꝙ infinita ſunt finita ⁊ nulla infinita ſunt finita infi
nitū erit aliqd̄ tp̄s finitū ⁊ tn̄ nullū tēpꝰ finitū pōt eſſe in
finitu;. Et ita v̄r negarētur huiuſmodi propoſitiōes
vbi ille terminꝰ infinitū accipiṫ cathegorematice reſ
pectu alicuiꝰ alteriꝰ termini ſolūmodo finitū vel finita
ſignificātis. Et iō negaṫ illa ꝯſequētia p̄us facta ſicut
⁊ ꝯn̄s eiuſdē. Cū ſimiliṫ ꝑ oia dr̄ ad aliā ꝯcluſionē q̄ ꝓ
poniṫ tāq; ſequēs ex ſecūda copulatiua negaṫ illa; ſeq
ſic v̄r nō ſeqṫ īpoſſibile ex v̄o. Eſt eni illa copulatiua
v̄a oia ꝯpoſſibilia iſtoꝝ ſunt demōſtratis talibꝰ q̄ttuor
ꝓpoſitionibꝰ repugnātibꝰ ⁊ nec ſunt illa finita nec ifini
ta q: nulla ſunt illa q̄ ſūt oia ꝯpoſſibilia illoꝝ finita nec
infinita q: nulla ſunt talia vn̄ ꝯceſſa illa copulatiua ne
gāda eſt illa oia ꝯpoſſibilia iſtoꝝ ſunt ⁊ illa nō ſunt fini
ta vel infinita q: ſecūda ps huiꝰ q̄;uis ſit negatiua ipſa
tn̄ īplicat falſu;. ſ. ꝙ illa q̄ ſunt oia ꝯpoſſibilia illoꝝ non
ſunt finita vel infinita ⁊ h̄ eſt falſu; q: nulla ſunt illa vn̄
ille due ꝑtes illa ſunt finita vl' infinita ⁊ illa nō ſunt fini
ta vel infinita nō ꝯdicūt accipiēdo vtrobiq; illū termi
nū relatiuū illa relatiue. Et ad ꝯcludēdū ex copulati-
ua ꝯceſſa illā ꝯcluſionē ꝓpoſitā nulla eſt euidētia. Ad
tertiā copulatiuā reſpōdeṫ ꝑ idē. ſ. ꝯcedēdo illā copu-
latiuā tāq; poſſibilē oēs hoies ſimiles currūt ⁊ nullus
illorū moueṫ Et negādo ꝯſequētiā vlteriꝰ cū ar̄ ex illa
ꝙ aliqd currit ꝙ non moueṫ verificaṫ eni; p̄ma pars
accipiēdo illū terminū oēs diuiſiue. Et verificaṫ ſecun
da ps q: mere negatiua ē ſignificās ꝙ nullꝰ illoꝝ q ſunt
oēs hoies ſimiles moueṫ q: nulli ſunt oēs hoies ſimi-
les. His viſis faciliter reſpōdeṫ ad q̄ſcūq; huiuſmōi
copulatiuas ſophiſticas q̄ ſiūt ſolūmodo vbi talis ter-
minꝰ relatiuꝰ referṫ ad huiuſmōi duplicē terminū q. ſ.
dupliciṫ teneri pōt a ꝑte ſubiecti ⁊ nō a ꝑte p̄dicati q̄-
les ſunt talia ſincategoremata in alijs eni nō accidit
talis varietas ideo ſufficiant hec pro illis.

¶ De incipit ⁊ deſinit.

Incipere dupliciter ſolet exponi videlicet ꝑ po
ſitionē de p̄ſenti ⁊ remotionē de p̄terito vt qd̄
in p̄ſenti inſtāti eſt ⁊ imediate ante iſtās ꝙ eſt p̄
ſens nō fuit aut ꝑ remotionē de p̄ſēti ⁊ poſitionē de fu
turo vt ꝙ in p̄ſenti iſtāti nō eſt ⁊ imediate poſt inſtans
ꝙ eſt p̄ſens erit. ¶ Deſinere etiā dupliciṫ pōt intelligi
ſ. vel ꝑ remotionē de p̄ſēti ⁊ poſitionē de p̄terito vt ꝙ
in p̄ſenti inſtāti nō eſt ⁊ imediate an̄ inſtās qd̄ eſt p̄ſens
fuit vel ꝑ poſitionē de p̄ſenti ⁊ remotionē de futuro vt
qd̄ in p̄ſenti inſtāti eſt ⁊ imediate poſt inſtās qd̄ ſit pre
ſens nō erit q̄litercūq; aūt intelligiṫ vnū vel aliud q̄le
cūq; icipiet aliqd eē vl' deſinet ipſu; i aliq̄ iſtāti icipiet
vl' deſinet eē tale: ⁊ q̄lecūq; erit aliqd q̄le ipſū nō ē ipſū
incipit vel incipiet eē tale ⁊ q̄lecūq; fuerit aliqd cuiuſ
modi ipſu; aliqn̄ nō erit ipſu; vel deſinit vel deſine-
bat vel deſinet eſſe tale. Cōtra hec tn̄ ar̄ ꝑ media mul
ta nimis poſito eni ꝙ ſor. ſciat decē ꝓpoſitiōes q̄rū tn̄
vnā deſinit ipſe ſcire ⁊ poſtea aliā ⁊ ſic ſucceſſiue ita ꝙ
nullas duas ſimul deſinat ſcire quouſq; nullā ſciat oīo
ſeqtur ꝙ ſor. ſcit decē ⁊ aliqn̄ nō ſciet decē ⁊ tn̄ nec de
ſinit nec deſinet ſcire decē q: nō deſinit ſcire decē q: ꝑ
caſu; tn̄ vnā deſinit ſcire. Itē ꝑ caſu; nullas duas ſi-
mul deſinet ſcire ḡ a multo fortiori nō decē ſimul deſi
net ſcire. ¶ Itē ſi ſor. deſinat ſcire decē ⁊ ſor. nihil deſi
nit ſcire niſi ꝙ ab ipſo deſinit ſciri: ſeqtur ꝙ decē deſi-
nūt ſciri a ſorte ꝯn̄s falſu; q: ꝑ idē: ſeqtur ꝙ oia q̄ ſūt de
ſinūt eē ⁊ etiā incipiūt eē aliqd eni ꝙ ē deſinit eē ⁊ etiā
aliqd incipit eē. ¶ Itē ſi ſor. deſinat ſcire decē ſequiṫ
quod ſortes deſinit ſcire plura quam plato dato cum
caſu priori quod plato cum ſimiliter per omnia ſe ha
beat reſpectu ſex ſicut poſitum ē de ſorte reſpectu de
cē ſed ar̄ ꝙ nō q: ſor. ſcit plura q̄; plato ⁊ imediate pꝰ
inſtās ꝙ eſt p̄ſens ſciet plura q̄; plato ergo ipſe non de
ſinit ſcire plura quam plato. ¶ Item qua ratione deſi
neret ſor. ſcire decē ſeq̄reṫ ꝙ ipſe deſineret ſcire q̄li
bet q̄; ipſe ſcit ⁊ tn̄ ꝙ ipſe nō deſineret ſcire aliq̄; quā ip
ſe ſcit. ¶ Itē dato ꝙ ſor. ſciet. a. ⁊. b. ꝓpoſitiōes q̄ꝝ neu
trā ſciat ⁊ q̄ nūquā ſimul erūt: ſequiṫ ꝙ ſor. ſciet. a. ⁊. b.
⁊ tn̄ ꝙ ipſe nec incipit ſcire. a. ⁊. b. nec icipiet. Itē ſequi-
tur ꝙ ſor. vtranq; illaꝝ ſciet poſtq̄; ipſe neutrā illaru;
ſcit ⁊ tn̄ ꝙ ipſe nec incipit nec incipiet ſcire aliquā illa
rū. Itē ꝯ ſupiꝰ poſita ſolet coīter argui ſic poſito ꝙ ſor. ſi
tn̄ pedalis quātitatis plato v̄o bipedalis ⁊ ꝙ vterq;
illorū vniformiter augmēteṫ ꝑ eādē horā quouſq; neu
trū illoꝝ erit ⁊ ꝙ tripedalis quātitas ſit minima quā-
titas quā nō vterq; illorū habebit ſequiṫ ꝙ ſor. erit tā
tus quātus erit plato ⁊ tn̄ qd̄ ipſe nō eſt nec incipit nec
incipiet eē tātꝰ ar̄ etiā in eodē caſu ꝙ ſor. erit eq̄lis pla
toni ⁊ ꝙ ipſe nō eſt eq̄lis illi nec incipit nec incipiet eē
eq̄lis illi. Itē ꝙ ſor. ē ⁊ erit minor platōe ⁊ aliqn̄ nō erit
mior platōe ⁊ ꝙ ipſe nec d̄ſinit nec deſinet eē mior pla
tone: ⁊ cōſimiliṫ ꝙ platō ē ⁊ erit maior ſorte ⁊ aliqn̄ nō
erit maior ſorte ⁊ ꝙ ipſe nec deſinit nec deſinet eſſe ma
ior eo ⁊ qd̄ aliqn̄ ſortes erit maior quā eſt vel fuit pla-
to ⁊ ꝙ ipe nec icipit nec icipiet eē maior q̄; ē vl' fuit pla
to. Itē ſequiṫ quod ſor. augumētabiṫ ꝑ totā iſtā hora;
⁊ ꝙ ipſe nō augumētaṫ ꝑ illā nec incipit nec incipiet au
gumētari ꝑ illā ex quo ſequiṫ ꝙ augumētabiṫ vſq; in
finē ⁊ ꝙ ipſe nec icipit nec icipiet ⁊ ꝙ augumētabiṫ ꝑ il
lā horā ⁊ aliqn̄ nō augumētabiṫ ꝑ illā horā ⁊ ꝙ ipſe nec
deſinit nec deſinet augumētari ꝑ illā horā ⁊ ꝙ ipſe augu
mētabiṫ ꝑ totā illā horā vſq; in finē illiꝰ ⁊ tn̄ deſinet au
gumētari ꝑ tēpꝰ an̄ finē illiꝰ ex quo ſeqtur ꝙ ſor. deſinet
augumētari ꝑ tēpꝰ an̄ quā deſierit augumētari. Ar̄ etiā
ꝯ p̄ora ſic poſito ꝙ. a pūctꝰ incipiat intēdere motū ſuu;
vniformiter a quiete ⁊ ſic vniformiter intendat vſq;
ad. e. gradum excluſiue qua intenſione pertranſeat.
a. punctus. b. lineam ſequitur quod. a. punctus a quie
te vniformiter intendet motum ſuum vſque ad. e.
gradum ⁊ tamen nunquam incipiet nec incipit inten-
dere motum ſuum. a. quiete vſque ad. e. gradum.
Arguiṫ etiā ꝙ. a punctꝰ intēdet motū ſuum ab aliquo
gradu vſq; ad aliquē aliū ⁊ tn̄ qd̄ ipſe nec incipit nec in
cipiet intēdere motū ſuū ab aliquo gradu ad aliū. Ite;
ar̄ ꝙ. a. pūctꝰ ꝑtranſibit. b. lineā ⁊ tn̄. b. linea nec inci-
pit nec incipiet eē ꝑtrāſita ab ipſo. a. Ite; ſequiṫ ꝙ. a.
ꝑtrāſibit poſtq̄; nō ꝑtranſiuit. b. ⁊ nec incipit nec inci
piet ꝑtranſire. b. ⁊ ꝙ. a. ꝑtranſibit. b. ⁊ aliqn̄ nō ꝑtran
ſibit. b. ⁊ tn̄ nec deſinit nec deſinet ꝑtrāſire. b. Itē qd̄

motus. a. erit ꝑtranſitio. b. ipſius ⁊ tn̄ nec ē ꝑtranſitio
nec incipit nec incipiet eē ꝑtranſitio ipſius. b. Itē nō
omne qd̄ incipiet eē in aliquo iſtāti icipiet eē q: quod
libet inſtans futurū incipiet eē ⁊ deſinet eē ⁊ nulle in-
ſtans in aliquo inſtanti incipiet eē vel deſinet eē quia
nec in ſeipſo nec in alio ſimiliter multa icipiēt et de-
ſinēt eē quorū nullū erit in aliquo inſtanti ergo nullū
illorū in inſtanti incipiet vel deſinet. ¶ Hec ⁊ multa
hijs ſimilia reduci ſolēt ad ſuperiꝰ poſita improban
da. ¶ Sigillati; ergo reſpondēdū ē ad illa que vidē
tur mouere: dico igiṫ ꝓ p̄mo caſu ꝙ ē mere īpoſſibile
ꝙ eni nullas duas ꝓpoſitiōes deſinat ſortes ſcire alijs
ꝑticulis poſitis expreſſe repugnat: ſequiṫ eni; ſortes
ſcit decē quarū vnā deſinit ſcire: ergo decē ſortes de-
ſinit ſcire q: ſigneṫ illa vna cū alijs nouē: ⁊ ſequiṫ ꝙ
illas decē deſinit ſortes ſcire q: illas ſcit ⁊ illas imme
diate poſt inſtans qd̄ ē p̄ſens nō ſciet, ergo illas deſi-
nit ſcire: ergo ꝑ idē argumētū duas deſinit ſcire ⁊ etiā
tres ⁊ q̄ttuor ⁊ ſic deinceps: vnde nō ſequiṫ nullarum
duaꝝ ſimul incipiet ſortes obliuiſci: ergo nullas du-
as ſimul deſinit ſcire ammota ergo illa ꝑticula admit
titṫ reſiduū iſtiꝰ caſus ⁊ ꝯcediṫ ꝙ ſortes deſinit ſcire. x.
⁊ tn̄ vna ꝓpoſitio q̄ nō ē multe ꝓpoſitiones ē oīs pro
ſitio q̄; ſortes deſinit ſcire vnde quotquot ꝓpoſitiōes
ſciat ſortes quarū vnā deſinit ſcire oēs illas ipſe deſi
nit ſcire imo dato ꝙ ſortes poſſet ſimul ſcire īfinitas
eēt poſſibile ꝙ oēs illas infinitas deſineret ipſe ſcire dū
tn̄ nulla; illaꝝ deſineret ipſe ſcire ſicut ē poſſibile ꝙ ſor
tes videat aliq̄ q̄ ipſe deſinit videre ⁊ tn̄ nullū illoru;
deſinit ipſe videre ſicut poſito ꝙ ſortes videat oēs ꝑ
tes ꝓportionales huiꝰ cōtinuū ⁊ ꝙ iā incipiat aliqua
occultari: a viſu ſuo ſed nulla incipiat ſic occultari ſi-
cut eſt poſſibile quod incipiat aliq̄ eſſe ꝑtrāſita cum
hoc qd̄ nulla ſine medio erit ꝑtrāſita in tali vero caſu
ſortes deſinit videre illas ꝑtes ꝓportionales ⁊ tn̄ nul
lā illarū deſinit ſortes videre ⁊ cōſimiliṫ poſſet eē de
ſcia dato ꝙ ipſe poſſet ſcire ſimul īfinitas. Ad tertiū
cū ar̄ ꝙ ſi ſortes deſinat ſcire decē ſortes nihil deſinit
ſcire niſi ꝙ deſinit ſciri ab ipſo: igiṫ decē deſinit ſciri
a ſorte negaṫ ꝯſequētia: vnde nō ſequiṫ decē ſciuit
a ſorte ⁊ nulla decē imediate poſt inſtans ꝙ ē preſens
ſcienṫ a ſorte: ergo decē deſinūt ſciri a ſorte ad h̄ eni ꝙ
aliq̄ deſināt ſic ſe habere vel ſic icipiāt ſe habere vel
ſic req̄riṫ ꝙ quodlibet illoꝝ ſic deſinat vel incipiat ſe
habere ⁊ illa eſt cauſa quare a talibꝰ exponētibus non
valet huiuſmodi ꝯſequētia ſicut in alijs ſupponitur
eni talis terminꝰ pluralis numeri ꝓ quolibet eiꝰ ſup-
poſito reſpectu huius termini exponēdi ⁊ ideo req̄riṫ
ꝙ de quolibet illoꝝ vere affirmeṫ ad h̄ ꝙ ꝯuertantur
ille exponētes cū ipſo expoſito in illa ꝓpoſitione autē
ſortes deſinit ſcire decē ſortes deſinit videṙ illa ⁊ cū
ſimilibus alijs nō affirmatur ille terminꝰ exponēdꝰ
de illo termino plurali ſ; d̄ illo termino ſingulari ſcꝫ.
⁊ iō ſatis apparet illa diuerſitas quare valeat vnꝰ mo
dus arguendi ⁊ aliꝰ nō. ¶ Ad quartū diciṫ ꝯcedende
ꝯcluſionē ad quam deduciṫ. ſ. ꝙ ſortes nō deſinit ſci
re plura q̄; plato ſ; ꝯcediṫ ꝙ plura q̄; plato deſinit ſor
tes ſcire prima eni nō ſequiṫ ſicut nec ſequiṫ in caſu il
lo ꝙ ſortes deſinit ſcire plura q̄; plato ſcit q: ſcit plura
q̄; plato ſcit ⁊ etia; imediate poſt inſtās qd̄ eſt preſēs
ſciet ipſe plura q̄; plato ſcit vnde nō ſeqtur ſortes deſi
nit ſcire: decem ⁊ illa decem ſunt plura quā ſcit plato
igiṫ ſortes deſinit ſcire plura quam plato: ar̄ enim ab
inferiori ad ſupiꝰ cū negatōe: illa eni ꝓpoſitio ſortes de
ſinit ſcire plura q̄; plato nō ſignificat qd̄ ſortes deſinit
ſcire plura quā plato ſcit nec qd̄ ipſe deſinit ſcire plura
quā ſciet plato: ſed ſolūmodo qd̄ ipſe deſinit ſcire plu-
ra quā plato deſinit ſcire v̄r eni in q̄cūq; tali ꝓpoſitio-
ne replicabaṫ v̄bū p̄ncipale nō ſecūdariū aut aliud peni
tus diſperatū. ¶ Ad quintū cū inferṫ ꝙ ſi ſortes deſi-
nat ſcire decē: eadē ratiōe ſeqtur ꝙ ipſe deſineret ſcire
q̄libet quā ipſe ſcit ⁊ tn̄ nō deſineret ſcire aliquā quā
ipſe ſcit: diciṫ qd̄ ꝯcluſio eſt ſatis poſſibilis ⁊ ꝯceditur
tāq; ſequēs: ſequiṫ eni aliquā ꝓpoſitionē q̄; ſortes ſcit
ipſe d̄ſinit ſcire: igiṫ ſortes deſinit ſcire q̄libet qua;
ipſe ſcit vnde ſicut ſtant iſta ſimul ſortes differt ab oī
hoie ⁊ ſortes nō differt ab aliquo hoie ita etiā ſtāt iſta
ſimul ſor. deſinit ſcire q̄libet ꝓpoſitione q̄; ipſe ſcit ⁊
ſortes nō deſinit ſcire aliquā quā ipſe ſcit. Ad ſextū qd̄
ſortes ſciet. a. ⁊. b. ⁊ nō ſcit illa nec incipit nec incipiet
ſcire illa concediṫ ꝯcluſio ⁊ non ſequitur ſor. incipiet
ſcire. a. ⁊ ſortes incipiet ſcire. b. igiṫ ſortes incipiet ſci-
re. a. ⁊. b. vn̄. a. ⁊. b. icipiēt ſciri a ſorte ſed ſor. nō icipi
et ſcire illa q: ad h̄ ꝙ ſortes incipiet ſcire illa requiriṫ
ꝙ in aliq̄ iſtāti icipiet ſcire illa ſed ad hoc ꝙ illa incipi
ent ſciri a ſorte non requiritur ꝙ in aliquo inſtāti icipi-
ent ſed pōt eē ꝙ in diuerſis inſtātibꝰ: ⁊ nō ſequiṫ ſor. in
cipit ſcire. a. ⁊ ipſe etiā incipit ſcire. b. ḡ ſortes icipit ſci
re. a. ⁊. b. imo vtrūq; illorū ſor. icipit ſcire ⁊ ipſe nō in
cipit ſcire vtrūq; illoꝝ nec illa poſito ꝙ ſortes incipiat
ſcire. a. ⁊ etiā deſinat ſcire. a. ⁊ ꝙ incipiat ſcire. b. ꝑ re-
motionē de preſenti ⁊ poſitionē de futuro in caſu illo.
a. ⁊. b. icipiūt ſciri a ſorte ⁊ tn̄ ſortes nō incipit ſcire. a.
⁊. b. poſſet tn̄ dici oppoſitū ſine manifeſto incōueniēti
ſ; h̄ reſpōſio plꝰ ꝯſequiṫ p̄dicta. Ad vltimū cū ꝯclu
diṫ ꝙ ſortes ſciet aliq̄s ꝓpoſitiōes q̄ꝝ nullā ſcit nec inci
pit ſcire nec aliqn̄ icipiet ſcire aliquā illaꝝ ꝯcediṫ illa
ꝯcluſio vn̄ ſor. ſciet. a. ⁊. b. in caſu illo ⁊ tn̄ ſortes nūq;
ſciet aliquā illaꝝ q: nō ſequiṫ vtranq; illaꝝ duaꝝ ꝓpo
ſitiōu; ſciet ſortes: igiṫ ſortes ſciet aliq̄; illaꝝ ſp̄ euiacz
demōſtratis puta. a. ⁊. b. imo nō ſequiṫ aliqn̄ erūt ille
ꝓpoſitiōes: igiṫ aliqn̄ erit aliq̄ illaꝝ ⁊ cā ē q: ad h̄ ꝙ ali
qn̄ eſt aliq̄ illaꝝ req̄riṫ ꝙ ipſa in aliq̄ iſtāti erit aliq̄ illa
rū ex quo ſeqṫ ꝙ ille due in aliquo iſtāti erūt ꝙ nō req̄ri
tur ad h̄ ꝙ ille due erūt ꝓbaṫ aūt ꝙ ſi aliqn̄ erit aliq̄ illa
rū quod ille due erunt in eodē inſtāti q: ſequitur aliqn̄
erit aliq̄ illaꝝ: igiṫ in aliquo inſtāti erit aliqua illarum
⁊ ſi in aliquo inſtāti erit aliq̄ illaru; aut ḡ in illo inſtan
ti erūt ille due vel nō ſi ſic habeṫ ꝓpoſitū ſi nō ḡ tūc nō
erit illa aliq̄ illaꝝ q: ſi ille nūq; erūt nūq; erit aliq̄ illaꝝ
ḡ ſi in illo iſtanti vl' in illo nō erūt ille due ⁊ in eodē iſtā
ti nō erit aliq̄ illaꝝ aliqn̄ aūt erūt ille due q: in duobꝰ
iſtātibꝰ erūt ille due ſ; qn̄ erūt ille due nō erit aliq̄ illa
rū q: in nullis duobꝰ iſtātibꝰ erit aliq̄ illaꝝ: ⁊ breuiṫ to-
tū ſophiſma ꝯſiſtit in h̄ vtraq; illaꝝ aliqn̄ erit ⁊ nūq;
erit aliq̄ illaꝝ ⁊ illa copulatiua ſequiṫ expoſito ⁊ iō eſt
ꝯcluſio p̄ncipaliṫ ꝓpoſita tāq; ſequēs ꝯcedēda. Ad ſ;
argumētū p̄ncipale qn̄ arguiṫ ꝙ ſortes erit tātꝰ ſicut erit
plato ⁊ nō ē tātꝰ nec incipit nec incipiet eē tātus ſic erit
plato dr̄ ꝯcedēdo ꝯcluſiōe; tāq; poſſibile ⁊ ſequētē i ca
ſu ibidē ſuppoſito. Circa ꝙ tāquā regla ē tenēdū vl' no
tādū ꝙ ab affirmatiua d̄ p̄terito vl' de futuro cui nega
tiua ānectiṫ de p̄ſenti quā ad h̄ ꝙ v̄a fuerit req̄riṫ ꝓ in
ſtāti aliq̄ v̄a; fore de p̄ſenti aut de futuro: ſeq̄tur icep-
tio eā quoq; q̄ iſtās taliṫ nō req̄riṫ nō o; iceptionē huiuſ
modi vllā ſeq vbi gr̄a ſigneṫ illa affirmatiua de futuro
ſor. erit albꝰ cui copuleṫ illa negatiua d̄ p̄nti ſor. nō ē al
bꝰ ⁊ notū ē ꝙ ex illa copulatiua ſeqtur ꝙ ſor. icipit vl'
icipiet eē albꝰ ⁊ cā ē q: illa affirmatiua n̄ ſit v̄a ꝓ aliquo
iſtāti v̄ificaṫ: ſeqtur eni ſor. erit albꝰ ḡ in aliquo iſtāti ſor.
erit albꝰ: ⁊ iō ſeqtur ſi ſortes nō ē albus erit albꝰ igiṫ ip
ſe incipit vel incipiet eē albꝰ ⁊ cōſimiliter: ſequiṫ ſor.
erit rome ⁊ nō eſt rome: igiṫ ipſe incipit vel incipiet eē
rome ⁊ ſic de oibꝰ talibꝰ vbi o; illā affirmatiuā verifi-
cari ꝓ aliquo iſtāti ad hoc qd̄ ipſa fuerit vera. Ea; quo
q; que inſtans taliter non requirit ⁊c. id eſt vbi talis af
firmatiua nō verificatur pro aliquo inſtanti quamuis
ipſa fuerit vera ex ipſa ⁊ tali negatiua de preſenti non
ſequitur incepto de preſenti nec de futuro verbi gra-
tia ex illa copulatiua ſortes erit tantus ſicut erit plato

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

⁊ ſortes nō eſt tantꝰ ſicut erit plato nō: ſequit̃ ꝙ ſortes
incipit vel incipiet eē tantꝰ ſicut erit plato et cā eſt q:
ad hoc ꝙ ſortes erit tantus ſicut erit plato nō requirit̃
ꝙ in aliquo iſtāti erit ipſe tātꝰ ſicͭ erit plato ⁊ hoc accidit
vniuerſaliter in oībus huiuſmodi cōparationibꝰ poſi-
tis vbi tā illud quod cōparat̃ quā etiā reſpectu cuiꝰ ſit
cōparatio vtrūq; eſt de futuro nō limitatū ad aliquod
inſtans certū aut reſtrictū ad determinatū graduz ſeu
per aliquā huiuſmodi differentiā certā ſignataz vnde
nō: ſequitur ſortes erit ita albus ſicut erit plato ⁊ nō eſt
ita albus: igit̃ ipſe incipit vel incipiet eē ita albꝰ ſicut
erit plato nec: ſequitur ſortes fuit ita albꝰ ſicut fuit pla
to: igitur ipſe incipit vel incipiet fuiſſe ita albus ſicut
fuit plato: nec ſequit̃ ſortes erit ita albus ſicut fuit pla
to ante.a. ⁊ ipſe non eſt ita albꝰ ſicut fuit plato ante.a.
igitur ipſe incipit, vel incipiet eē ita albus ſicut fuit pla
to ante.a. nec: ſequit̃ ſortes erit ita bonꝰ ſicͭ erit plato
⁊ nō eſt ita bonus ſicut erit plato ergo ipſe incipit vel
aliquando incipiet eſſe ita bonus ſicut erit plato nec: ſe
quitur ſortes mouebitur ita velociter ſicut mouebitur
plato ⁊ non mouetur ita velociter: igitur ipſe incipit
vel aliquando incipiet ita velociter mouere ſicut mo
uebitur plato. Nec: ſequit̃ ſortes erit ita ſanus ſicut
erit plato vel ſicut fuit plato ⁊ ipſe nō eſt ita ſanus: er-
go ipſe incipit vel aliqñ incipiet eē ita ſanus ſicut erit
plato videtur tamen ſequi ꝙ ſi ipſe erit ita ſanus ſicut
erit plato ꝙ in aliquo inſtanti erit ita ſanꝰ ſed formalit̃
nō: ſeqtur ⁊ ideo nec primū etiā: ſeqtur. Nec: ſequitur
ſor. credet ita firmiter.a. propoſitionē ſicut credet pla
to.b. ꝓpoſitionē ⁊ ſortes nō credit .a. igitur ipſe incipit
vel aliqñ incipiet crederet ita firmiter.a. ꝓpoſitionez
ſicut plato credet.b. ⁊ ſic de ſimilibꝰ eſt dicēdū vbi ſit
talis cōparatio reſpectu gradus poſitiui aut ſicut priꝰ
dictū eſt limitetur illud ꝙ cōparatur aut reſpectu cuiꝰ
ſit ꝯparatio ad aliqđ iſtās cū tñ ſi determinetur ꝑ diffe
rentiā ſingularē eſt aliter ſentenciāduz vnde ſi ſortes
erit maior quā erit plato ⁊ melior vel albior ſeu calidi
or vel frigidior ſanior aut velocior ⁊ iaz nō ſit ipſe ma
ior quā erit plato aut melior ⁊c̄. igitur ipſe incipit vel
aliquando incipiet eē maior quā plato aut melior ⁊ ſic
deinceps ſimiliter: ſequitur ſortes erit tantus ſicut ē
plato aut ita bonus ſeu ita albus ⁊ ſic de huiuſmodi ſi-
cut eſt plato ⁊ ipſe nō eſt tantus ſicut eſt plato ⁊c̄. ergo
ipſe incipit vel aliqñ incipiet eē tantꝰ ſicut eſt plato li-
mitatur enī ad certā differentiam illa cōparatio q: ad
inſtans quod eſt preſens: ſequitur enī ſor. erit tātus ſicͭ
ē plato: igitur ſortes erit tantuſ ſicut in preſenti inſtan-
ti ē plato iō ⁊c̄. ſimiliter ſequitur ſortes erit tantꝰ ſicut
erit plato in.a. inſtanti ⁊ non ē tantus: ergo ipſe incipit
vel aliqñ incipiet eē tantus: ſimiliter ſequitur ſortes
erit ita albus ſicut erit plato.a. gradu albedinis ⁊ ipſe
nō eſt ita albꝰ a gradu: ergo ipſe incipit vel incipiet eē
aliqñ ita albus ⁊c̄. in vtraq; eniz conſequētia limitatur
alterū cōparatoꝝ ad certuz inſtans vel ad gradū ⁊ iō
iuxta ꝑdicta tenet cōſequētia. Idē itaq; extra in pte iu
ditiū circa hoc verbū deſinit obſeruanduz affirmatio
enī de preterito vel de futuro reſpectu verbi adiecti-
tiui quod inſtans vt prius omnino non exigit ſed tem
pus reſpicit limitatū deſitiōe nullatenus indiget qua
lecūq; vero verbū ſubſtātiuū cōcernit ꝗ̄ꝗ̄ inſtans ſic
non reſpiciat aliquod duz tñ pro inſtanti poterit eē ve-
ra deſinēdi regulis alligatur prima pars patet qm̄ ex
tali affirmatiua de futuro ſortes pertranſibit.a. leucā
non ſequitur ꝙ ſortes aliqñ deſinet pertranſire .a. leu
cā ymo ex illa copulatiua ſortes aliqñ pertranſibit.a.
leucā ⁊ aliqñ nō pertranſibit.a. leucā poſtꝗ̄ pertranſi-
ret illā nō ſeqtur ꝙ ipſe aliqñ deſinet pertranſire .a. le
ucā ⁊ cauſa eſt q: cū hec propoſitio ſortes pertranſibit.
a. leucā ſit vna affirmatiua de preterito vel de futuro
reſpectu verbi adiectiui que quāuis fuerit vera pro
nullo inſtanti verificatur ſed ſolūmodo pro totali tem
pore quo mouebitur ſortes a principale .a. leuce vſq;
in finē eiuſdē ex ea nō ſeqtur deſitio aliqualis ſor. nec
ꝙ ſortes deſinit nec deſinet nec deſinebat pertranſire
a. leucā cū ſimile eniz eſt iudiciū de preterito ſicut de
futuro ſicut enī nō ſequitur ſortes pertraſibit.a. ⁊c̄. er
go deſinet ꝑtranſire.a. ſic non ſequitur ſortes pertran
ſiuit.a. ⁊ ipſe iam non pertrāſit.a. ergo ipſe deſinit vel
aliqñ deſinebat pertrāſire.a. ⁊ ſimilia ſunt iſta ſortes
ꝓtulit.a. propoſitionez ⁊ nō profert.a. ꝓpoſitionē ergo
deſinit vel deſinebat ⁊c̄. ſortes fecit domū ⁊ induit ſe
tunicā ſortes mouebatur totā.b. horā ſortes auguiſi
tabitur ꝑ totū tēpus.a.b. inſtanti vſq; ad. c. ⁊ ſic de ta
libus in quibꝰ oībus ⁊ ſimilibꝰ allegatis apparebit de
facili primā partē propoſiti verā eē: ſecunda pars aūt
ſtatim probatur quāuis enī illa affirmatiua de futuro
ſortes erit tantus ſicut erit plato verbū ſubſtantiuū cō
cernens nō requirat inſtās pro quo verificetur ad hoc
ꝙ vera fuerit ex iſta tñ: ſequitur ꝙ ſortes aliquando de
ſinet eſſe tantus ſicut erit plato q: ſequitur ſortes erit
tantus ſicut erit plato ⁊ aliquando poſtꝗ̄ fuerit tātus
ſicut erit plato ipſe non erit tantus ſicut erit plato: er-
go ipſe deſinet eſſe tantus ſicut erit plato ⁊ ſimiliter: ſe
quitur ſortes fuit tantus ſicut fuit plato ⁊ iam non eſt
tantus ſicut fuit plato: ergo ipſe deſinit eē tantus vl̄ ali
quando deſinebat eē tantus ſicut fuit plato ⁊ ita eſt de
quibuſcumq; talibus cōparationibꝰ que fiunt per hoc
verbū ſubſtantiuū in alijs aūt nō opotet ſicut prius di
ctū eſt. In aliquibꝰ aūt terminis ex tali affirmatiua cū
verbo ſubſtantiuo non ſequitur aliqua talis intentio
q: non ſequitur ſor. erit per totam .a. horā ⁊ aliquan-
do ipſe poſtea nō erit per illā horaz: ergo aliquando de
ſinet ipſe eē per totam illam horā ſimiliter non ſequi-
tur ſortes erit ab.a. inſtanti vſq; ad.d. inſtans ⁊ aliquā
do ipſe non erit: ergo aliquando ipſe deſinet eē ab.a.
inſtanti vſq; ad.d. inſtans ⁊ ſimiliter non ſequitur ſor
tes fuit per hunc diem ⁊ ipſe iaz non eſt per hunc diez
igitur ipſe deſinit vel aliqñ deſinebat eē per hunc diez
ſed in ꝓpoſito illa affirmatiua pro nullo pōt verificari:
ſequitur enī ſi ſortes erit per totā.a. horā ꝙ in nullo in-
ſtanti erit ſortes per.a. horā: ſimiliter ſequitur ſi ſortes
erit ab.a. inſtanti vſq; ad .d. inſtans ꝙ in nullo inſtan
ti erit ab .a. inſtanti vſq; ad.d. inſtans ⁊ ideo nō eſt il-
lud cōtra illud quod prius dictuz eſt: ſed ſequitur ex eo
dem ⁊ ſic apparet propoſitum quo ad quamlibet eius
ptē. Per hec igitur predicta ſufficienter apparet ꝙ in
caſu ſuppoſito ſortes erit tantus ſicut erit plato ⁊ ipſe
nō ē tantꝰ nec incipit nec incipiet eſſe tantꝰ ⁊ tñ ipſe de
ſinet eſſe tantus q: in primo inſtanti quo nō erit ſor. tan
tus ſicut erit plato ⁊ in mediate ante illud erit ſorteſ tā
tus ſicut erit plato ideo tūc deſinet ſortes eſſe tantus ſi
cut erit plato: nec valet illa cōſequentia ſortes erit tan
tus ſicut erit plato ⁊ ipſe nō ē tantus nec incipit nec in
cipiet eſſe tātus ſicut erit plato: ergo ipſe erit aliqualis
qualis ipſe iam nō ē ⁊ tñ nec incipit nec incipiet eē ta
lis ſic nō ſequit̃ ꝗliſcūq; erit ſortes talis erit ipſe in aliq̄
inſtanti ⁊ ſortes erit tantus ſicut erit plato: ꝙ in aliquo
inſtanti erit ſor. tātꝰ ſicͭ erit plato ſignificat .n. maior ꝙ
qualicūq; quātitate erit ſor. qualificatus ſeu diſpoſitus
ꝙ ipſa quātitate erit ipſe qualificatuſ in aliquo inſtanti
minor aūt ſignificat vnaz comparationē que totaliter
ipertinens ē maiori ⁊ cōſimiliter ſignificat concluſio ⁊
ideo cū ipſa nō ſequitur ex maiori per ſe nec: ſequitur
ex ea ⁊ maiori cōiunctim ex quo maior ē totaliter diſ-
perata reſpectu minoris: ꝯceſſa: igitur concluſione prin
cipali nō ar̃ vlterius ex eadē. Ad ſecundā cōcluſionē
cū ar̃ in caſu principali ꝙ ſortes aliqñ erit equalis pla
toni ⁊ iam ē inequalis illi ⁊ tñ nec incipit nec incipiet
eſſe equalis illi reſpondetur ꝙ hoc ē ipoſſibile q: ſi ſor-
tes erit equalis platoni ⁊ in aliquo inſtanti erit ipſe eq̄

lis illi. arguitur tamē ſorte ꝙ ſic q: ꝓbat̃ ꝙ pmū inſtās nō
eſſe ſortis ſit vltimū inſtās videlicet illius hore ꝑ quā aug
mentabunt̃ ſor. ⁊ plato ⁊ ſit.a. arguitur tunc ſic immediate
ante.a. erit ſortes tātus ſicut immediate āte idē inſtās erit
plato ⁊ econtra: ergo imediate ante.a. erunt ſortes ⁊ plato
equales. Sed hic dicit̃ negādo cōſequentiā ⁊ ꝯcedit̃ ꝙ i-
mediate ante.a. erunt ſortes ⁊ plato ⁊ ꝙ non immediate
ante.a. erunt ipſi equales nec immediate ante.a. erit ſortes
maior quam immediate ante .a. erit plato nec econtra. ſed
imediate ante.a. erit ſortes minor quā imediate ante.a. erit
plato ⁊ plato imediate ante.a. erit minor ꝗ̄ imediate ante.a
erit ſortes. ⁊ per hec patet reſpōſio ad illā ꝯſequētiā ſuperi
us poſitā in caſu principali videlicet negādo eā tāꝗ̄ ipoſſi-
bilē.ſ. ꝙ ſortes eſt minor platone ⁊ aliquādo nō erit minor
eo ⁊ tamē nec deſinit nec deſinet eſſe minor ipſo. ⁊ ſimiliter
negat̃ iſta plato ē maior ſorte ⁊ aliquādo nō erit maior ſor.
⁊ tamē nec deſinit nec deſinet eſſe maior illo q: in quocūq;
caſu ē vtraq; illaꝝ cōcluſionū mere ipoſſibilis ſicut eſt ſu-
perius poſitis patet. ⁊ in caſu poſito expreſſe ſequit̃ quod i
a. inſtāti deſinet ſortes eſſe minor platone ⁊ etiā plato ma
ior ſorte. q: in.a. inſtāti nō eſt ſortes minor platone etiam
imediate ante.a. erit ipſe minor illo. ⁊ ſimiliter in.a. inſtan-
ti non erit plato maior ſorte ⁊ immediate ante.a. erit ipſe
maior ſorte. ⁊ non ſequitur immediate. ante .a. erit plato
maior ſorte: ergo immediāte ante.a. erit plato maior quam
imediate āte.a. erit ſorteſ. ſicut nō ſequit̃ plato erit maior ſor
te. ergo plato erit maior quā erit ſortes. plato enī ſorte in ali
quo tēpore erit duplus ⁊ quadruplꝰ ad ſortē ⁊ tamē poſtea
erit ſortes in duplo maior quā vnquā erit plato. nec ſequit̃
plato erit maior quā erit ſortes: igitur plato erit maior ſor.
q: ad hoc qđ plato erit maior ſorte requirit̃ quod in aliquo
inſtāti erit ita quod plato eſt maior ſorte. q: quādo ſortes.
nō erit: nō erit plato maior illo. iō ille due propoſitiōes pla
to erit maior ſorte ⁊ plato erit maior quā ſortes erit omni-
no ſunt ſibi inuicē pertinētes. ¶ Ad aliud cū ꝓponit̃ quod
in caſu principali ſequit̃ qđ ſortes nō ē maior quā ē vel ꝗ̄
fuit plato ⁊ aliquādo erit maior quā ē vel quā fuit plato et
tamē quod ipſe nec incipit nec aliquādo incipiet eſſe maior
quā ē vel fuit plato. dicit̃ qđ hoc ē ipoſſibile ⁊ ꝙ oppoſituz
ſeqtur. ¶ Et ſi arguitur ꝙ ſortes nō icipiet eſſe maior quā
fuit plato dato ꝙ plato ab inicio fuiſſet bipedalis ꝗ̄titatis
tantū. q: quocūq; inſtāti dato erit hec diſiūctiua falſa ſor.
ē maior quā fuit plato vel imediate poſt iſtans quod ē pre-
ſens erit ſortes maior ꝗ̄ fuit plato. ſed ad hoc quod ſortes
inciperet eſſe maior quā fuerit plato requireret̃ ꝙ ipſe eſſet
maior ꝗ̄ fuit plato vel quod ipſe imediate poſt preſens in
ſtāſ erit maior quā fuit plato: igit̃ cū nūꝗ̄ erit ita ſortes nū
ꝗ̄ incipiet eſſe maior quā fuit plato. Huic dicit̃ ꝙ cum
ſortes incipiet eſſe bipedalis quātitatis ꝙ ipſe incipiet eſſe
maior quā eſt plato ⁊ etiā maior quā fuit plato. q: in eodez
inſtanti incipiet ſortes eſſe bipedalis quātitatis ⁊ ad argu
mētū quādo arguit̃ ꝙ i illo inſtāti erit illa diſiūctiua falſa
ſic ſignificādo.ſ. ꝙ i illo inſtāti nō erit ita ꝙ ſor. eſt maior ꝗ̄
fuit plato vel ꝙ ipſe immediate poſt illud idē inſtās erit ma
ior quā fuit plato. Huic dicit̃ ꝙ hoc eſt verū ⁊ ex hoc non
ſequit̃ qn ſor. tūc icipiet eē maior ꝗ̄ priꝰ fuit plato ſed ſeq-
tur quod tūc nō erit ita quod ſortes incipiet eē maior quaz
prius fuit plato vel quā eſt plato vñ nō valet iſta ꝯſequen
tia nūquā erit ita ꝙ ſortes incipit eſſe maior quaz eſt plato
ergo ſortes nō incipiet eſſe maior quā eſt plato. nec econtra
ſequit̃ aliquādo erit ita ꝙ ſortes incipit eſſe maior quā eſt
plato: ergo ſortes aliquādo incipiet eſſe maior quā ē plato.
q: in caſu pricipali cōtinue per totā horā erit ita quod ſor
tes incipit eſſe maior quā ipſe prius fuit ⁊ quod ipſe nūꝗ̄
prius fuit maior quā ipſe priꝰ fuit ⁊ tamē ſortes nūquam
incipiet eſſe maior quā ipſe prius fuit. iō cū huiuſmodi cō-
perationibus vt in maiori pte ſunt ꝓpoſitiones ſibi inuicē
in pertinentes. ſortes incipiet eſſe tantus ſicut ē plato ⁊ ali-
quādo erit ita ꝙ ſortes icipit eſſe tantus ſicut eſt plato. ali-
quādo erit ita qđ ſor. icipit moueri velociꝰ quā plato mo-
uebitur ⁊ aliquando ſortes incipiet velocius moueri quā
plato mouebit̃: aliqñ erit ita qđ ſortes icipiet eſſe albior ꝗ̄
eſt plato ⁊ ſortes aliquando incipiet eſſe albior quaz eſt pla
to ⁊ ſic de talibus. Accidit etiam cum terminis diſtributi-
uis ⁊ etiā cū terminis implicatiuis talē ꝯſequētiā non va
lere vnde nō ſequitur aliquādo erit ita ꝙ ſortes incipit eſſe
omnis hō rome: ergo ſortes aliquādo incipiet eē omnis hō
rome. ſimiliter nō ſequit̃ aliqñ erit ita quod antixp̄us. inci-
pit eſſe hō qui eſt: igitur antichriſtus aliquādo incipiet eſſe
homo qui ē. aliquādo erit ita quod ſortes incipit ſcire oēs
ꝓpoſitiones: igitur aliquādo icipiet ſortes ſcire oēs propo-
ſitiones. aliquādo erit ita quod tu incipis tangere punctuz
quē ego tango: igitur aliquādo incipies tāgere punctū quez
ego tāgo ita ⁊ generaliter tā in huiuſmodi termis impli-
catiuis ꝗ̄ etiā in terminis diſtributiuis non valet huiuſ-
modi modꝰ arguendi ſed ſunt huiuſmodi propoſitiones ſi-
bi iuicē ipertinētes arguēdo tamē illo modo i terminis om
nino ſimplicibus ſatis tenebit ꝯſequētia. ſequit̃.n. aliquā
do erit ita quod ſortes incipit eſſe albꝰ: igitur aliquādo ſor-
tes incipiet eē albꝰ ⁊ ecōtra. aliquādo erit ita ꝙ antichriſtus
incipiet eſſe homo: igitur aliquando antechriſtus incipi-
et eſſe homo ⁊ ita de alijs. Unde tāquā ꝑ regula poteſt
obſeruari ꝙ arguēdo ab huiuſmodi propoſitione de futuro
cōpoſita cum preſēti in termis diſtributiuis iplicatiuis ſeu
cōparatiuis reſpectu preteriti vel p̄ſentis. ad propoſitionē
de futuro illiꝰ verbi ſecundarij ibidē poſiti generaliter fallit
cōſequētia niſi ſorte quādo teneat talis cōſequentia gratia
terminorū ſicut in iſtis terminis aliquādo erit ita qđ tu ici-
pis videre ſtellā q̄ ē i celo: ergo aliquādo icipies videre ſtellā
q̄ ē i celo: aliquādo erit ita ꝙ tu incipis videre omnē ſolē: igi
tur aliquādo icipies videre omnē ſolē: aliquādo erit ita qđ
ſol eſt maior quā aliquis planeta qui nō ē ſol: ergo aliquan
do erit ſor. maior quā aliquis planeta qui non eſt ſol. cauſa
autē quare i quibuſdā huiuſmōi terminis valet talis con-
ſequētia ꝗ̄uis nō in alijs eſt q: illorū terminorū ſignifi-
cata ſunt omnino immutabilia quantū ad eſſe vel non eſſe ⁊
etiam eadem in numero ſed reſpectu aliorū terminorū nō ē
ita ⁊ ex hoc apparebit differētia intuēti. Illud autē ꝙ iā
eſt poſitū de illo modo arguēdi nō ſolū verificat̃ reſpectu ho
rū terminoꝝ incipit deſinit. ſed etiā veritatē habet genera
lit̃ reſpectu quorūcūq; verborū adiectiuoꝝ ſeu ſubſtātiuorū
ſic enī nō ſequit̃ aliquādo erit ita ꝙ ſor. icipit eſſe maior ꝗ̄
eſt plo: igit̃ ſor. aliquādo incipiet eſſe maior quā eſt plō ita
etiā nō ſequit̃ aliquādo erit ita quod ſor. eſt maior quā eſt
plato: igit̃ aliquādo erit ſortes maior quā eſt plato. nec ſeq
tur aliquādo erit ita ꝙ vides equū quē ego video: igitur
aliquando videbis equū quē ego video. aliquando erit ita
quod tu es omnis hō qui ē in iſta domo: igit̃ aliquādo eris
omnis hō q eſt in iſta domo. aliquādo erit ita ꝙ hoc neceſ
ſario eſt demōſtrata anima antixp̄i: igitur aliquādo hoc ne-
ceſſario erit. cū quibuſdā tamen terminis ſequit̃ econtra ⁊
nō ſic ſequitur enī hoc aliquādo neceſſario: erit igitur aliqñ
erit ita ꝙ hoc neceſſario eſt. ſortes erit omnis hō: igit̃ aliquā
do erit ita ꝙ ſortes eſt omnis hō ſicut prius dictum eſt. nec
vniuerſaliter tenet ille ſecūdus modus arguendi nec priuſ
q: nō ſequitur hoc incipit eſſe cōtingēter ſeu hoc erit cōtin
gēter: igitur aliquādo erit ita ꝙ hoc eſt cōtingēter ſeu incipit
eſſe cōtingēter anima enī antixp̄i ſorte in eternū poſt.a. in-
ſtans erit cōtingēter ⁊ tamē nūꝗ̄ erit ita ꝙ ipſa eſt cōtīgē
ter ſed quādocūq; ipſa erit tunc erit ita ꝙ ipſa neceſſario eſt
viſo: igit̃ ꝙ nō vniuerſaliter tenet vnꝰ modꝰ arguēdi ſicut
nec alius cōſideret reſpōſalis diligēter nūquid valeat hu-
iuſmodi ꝯſequētia ſibi propoſita gratia terminorū ꝙ ſatis fa-
ciliter patere poterit ex predictis. Ad alias etiā obiectio
nes que pricipaliter adducte fuerāt cōtra veritatē ſufficien-
ter apparet reſpōſio per illas quattuor regulas ſuperiꝰ po
ſitas. multa enī que pricipaliter propoſita erāt tāꝗ̄ cōueniē
tia ſatis conſtat ex predictis eſſe vera. videlicet ꝙ.a. mobile
intēdet motū ſuū vniformiter a quiete vſq; ad iſtū graduz
vel illum ⁊ tamen nec incipit nec incipiet intendere motuz

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

ſuũ vniformit ⁊ ad illũ gradũ quocũqꝫ demõſtrato. etiaꝫ.
.a. pũctus ꝑtrãſibit .b. lineã. ⁊ nec icipit nec incipiet ꝑ trãſi
re .b. lineã ſed ibidẽ fuerat recitatũ ꝙ .b. linea erit ꝑ tranſita
poſtqꝫ ipſa nõ fuerat ꝑtrãſita ⁊ ipſa nec incipit nec incipi
et eſſe pertrãſita ꝙ eſt manifeſte falſũ. qꝛ ſemp erit dare pri
mũ inſtãs in quo illa linea erit ꝑtrãſita ab illo pũcto a quo
nõ eſt nec fuit ꝑtrãſita. iuxta quod cõcedit ꝙ ille pũctus ꝑi-
us ꝑtrãſibit illã lineã quã ipſa erit ꝑtrãſita ⁊ tamẽ nec ꝑ tẽ-
pus nec ꝑ inſtans ꝑius quãuis dẽ ꝙ altero erit ꝑius per
tẽpus vel per inſtans erit ipſo eodẽ ꝑius ⁊ ad aliud quod
ibidẽ etiã ꝓponitur. ſ. ꝙ motus .a. mobilis erit pertrãſitõ
ipſius .b. linee ⁊ nec incipit nec incipiet eſſe ꝑtrãſitio illius
poteſt ſatis ꝓbabiliter poni quecũqꝫ ps placuerit. ſ. negan
do ꝙ ille motus erit ꝑtrãſitio illius linee. qꝛ nũqꝫ erit ita ꝙ
ille motꝰ eſt pertrãſitio illius .b. linee ſicut poſito ꝙ aliquod
diuidens incipiat diuidere .c. ſupficiẽ extrãſuerſo ſatis ꝓba
biliter poteſt ſubſtineri ꝙ nullꝰ motꝰ ipſius diuidẽtis vnqꝫ
erit diuiſio ipſius .c. ſupficiei. qꝛ cõtinue poſt hoc erit ipſa .c.
ſupficies cõplete diuiſa nec vnqꝫ erit ita ꝙ aliqd diuidit il
lã. ¶ Poteſt ẽt dici ⁊ meliꝰ quo ad cõmunẽ modũ loquẽ
di ꝙ motus .a. mobilis erit ꝑtrãſitio ipſius .b. linee ⁊ in pri
mo inſtanti in quo incipit ille motus eſſe ſupra .b. incipit
ipſe eſſe ꝑtranſitio ipſius .b. nõ qꝛ tũc incipit mobile ꝑ trã
ſire .b. lineã ſed qꝛ tũc incipit .b. linea eſſe in ꝑtranſiri per il
lũ motũ. vnde ſatis ꝓbabiliter poteſt cõcedi ꝙ cõtinue ꝑ to-
tã illã horã erit ille motꝰ ꝑtrãſitio ipſius .b. linee ⁊ continue
erit ita ꝙ ille motus eſt pertrãſitio ipſius linee nõ quia ille
punctus ꝑtranſit illã lineã qꝛ hoc eſt impoſſibile ſed qꝛ illa
linea eſt ipertrãſiri per illũ punctũ. ⁊ quecũqꝫ ps ponatur. ſ.
ꝙ ille motus erit ꝑtranſitio ipſius linee ſiue ꝙ non erit nũ
quaꝫ ſequitur ꝙ ille motus erit huiuſmodi ꝑtranſitio poſt
quã ipſe nõ fuerat ⁊ tamen nec incipit nec incipiet. ¶ Ad
aliud ⁊ ꝙ ibidẽ ꝓponit. ſ. ꝙ .a. mobile intẽdet motũ ſuum
ab aliquo gradu vſqꝫ ad aliũ gradũ ⁊ iã nõ intẽdit ⁊ nõ in
cipit nec incipiet intẽdere. dicit cõſimiliter ſicut ⁊ ꝑius de
ꝑtrãſitione ſpatij ſeu linee ꝙ ſicut pũctus cõtinue fluẽs cõ-
tinue incipiet ꝑtranſire aliquã lineã vel ſpatiuꝫ ⁊ cõtinue
deſinet ꝑtrãſire aliquã lineã qꝛ ꝯtinue erit ita ꝙ ille pũctus
incipit ꝑtrãſire aliquid. ⁊ cõtinue etiã erit ita ꝙ idẽ punctuſ
deſinet ꝑtranſire aliquid ita cõtinue erit ita ꝙ ille pũctus in
tendẽs motũ ſuũ incipit intẽdere motũ ſuũ ab aliquo gra-
du vſqꝫ ad aliũ gradũ ⁊ ꝯtinue erit ita ꝙ idẽ pũctus deſinit
intẽdere motũ ſuũ ab aliquo gradu ad aliũ gradũ. vnde con
ceditur ꝙ .a. pũctus iã incipit ⁊ deſinit pertrãſire aliquã partẽ
.b. linee ⁊ tamẽ nec eſt nec fuit nec erit .a. pũctus pertrãſiẽs
aliquã ptẽ .b. ⁊ cõſimiliter dicitur de intẽſione. nec illa repu
gnãt illis cõcluſionibꝰ ſuperiꝰ poſitis quãuis eni iſta affir
matiua .a. pũctus ꝑtrãſibit aliquã partẽ .b. linee omnio re-
ſpiciat aliquod inſtãs ipſa tamẽ nullã ptẽ tẽporis cõcernit
ſeu requirit ꝓ quo ꝑimo verificet ⁊ ideo ipſam ſequit in-
ceptio ⁊ etiã de initio ſicut ꝑ exponẽtes ſuas liquide pote-
rit apparere. ad aliud etiã ꝙ ibidẽ ꝓpõitur. ſ. ꝙ nõ omne qd
aliquãdo incipiet eſſe in aliquo inſtãti incipiet eſſe. qꝛ nul-
lũ inſtãs futuꝝ in ſe ipſo icipiet eſſe nec in aliquo alio inſtã
ti dicit quod loquẽdo de inſtãti vt inſtãs ẽ quodlibet iſtãſ
futuꝝ quãdo ipſuꝫ erit icipiet ipſũ eẽ ⁊ quod quocũqꝫ inſtã
ti dato ipſũ in eodẽ inſtãti incipiet eſſe ⁊ ipſum in eodẽ in-
ſtãti erit in eodẽ inſtãti deſinet eẽ. qd aũt inſtans ſit in reruꝫ
natura ⁊ quare cõtinue ſit aliud inſtãs ⁊ aliud longe eſt alte
rius perſcrutationis ⁊ multa figmẽta falſa admittit modus
loquẽdi hominũ de inſtãti tpe ⁊ motu ꝓpter breuiloquiuꝫ
⁊ mentis cõceptũ facilius exprimẽdũ. qꝛ in reꝝ natura nõ
eſt aliquid quod eſt inſtans vt inſtãs nec tẽpus vt tẽpus
aut motus vt motus ſicut nihil eſt ſortes prout ipſe eſt hõ
albus nec aliquid eſt plato ꝓut ipſe eſt diſputaturus cras
aut ꝓut ipſe debet hodie reſpõdere ſed iſta ſunt ĩpertinẽtia
ꝓpoſito. ¶ Et ideo ad vltimũ quod ibidẽ ꝓpoſitũ fuerat.
ſ. ꝙ multa incipiũt eſſe ⁊ etiã incipiẽt ⁊ deſinẽt eſſe quoꝝ nul
lũ erit inſtans. dicit negãdo illã ꝓpoſitionẽ iuxta cõmuneꝫ
modũ loquẽdi. qꝛ oẽ ꝙ eſt ẽ in inſtãti eo ꝙ illud inſtãte mẽ
ſurat inſtans ſiue ſit tẽpus vel motus aut etiã inſtans. ¶
Cõtra cõmunẽ modũ exponẽdi illa verba incipit ⁊ deſinit
fieri poſſunt ſophiſmata cõcludẽdo ꝙ quãdoqꝫ ẽ vtraqꝫ ex
ponẽs vera ꝯ̃uis expoſitũ fuerit falſũ. ſicut poſito ꝙ cõtinue
vſqꝫ ad .a. inſtãs erit ſortes maioꝛ platone ⁊ ꝙ in .a. inſtã-
ti erit ſortes equalis platoni aut corruptus aut minoꝛ pla
tone. tũc arguitur ꝙ aliquãdo ſortes deſinet eſſe maioꝛ pla
tone quando plato nõ deſinet eſſe minoꝛ ſorte qd tamen eſt
falſum. qꝛ illa duo mutuo ſe inferũt ſortes deſinit eſſe ma-
ioꝛ platone ⁊ plato deſinit eẽ minoꝛ ſorte. ad illam tamẽ ar-
guitur ꝑ ſuas exponẽtes ſic aliquãdo non erit ſortes maior
platone quãdo plato nõ deſinet eſſe minoꝛ ſorte qꝛ in .a. in-
ſtanti verificat eni illa ꝓpoſitio ꝓ .a. inſtanti. qꝛ ipſa ẽ om
nio negatiua ⁊ immediate ante .a. erit ſortes maioꝛ platone
quãdo plato nõ deſinet eſſe minoꝛ ſorte: igitur aliquãdo de
ſinet ſortes eſſe maioꝛ platone quãdo etiã plato non deſinet
eſſe minoꝛ ſorte. ¶ Conſimiliter arguit poſito ꝙ nullꝰ ho-
mo mouebit in aliqua parte huiꝰ hoꝛe niſi ſortes ⁊ ꝙ in .a.
inſtãti quod ſit finis eiuſdẽ hoꝛe deſinet ſoꝛ. moueri. tũc ar-
guit ꝙ aliquãdo ſortes deſinet moueri quãdo nullus hõ de
ſinet moueri omnino ſicut ꝑius ⁊ ẽt quod i aliquo inſtanti
deſinet ſortes moueri in quo nullꝰ hõ deſinet moueri. qꝛ in
.a. inſtãti nõ mouebit ſortes in aliquo inſtãti in quo nullꝰ
hõ deſinet moueri ⁊ imediate ãte mouebit ſortes in aliquo
inſtanti in quo nullus hõ deſinet moueri: ergo in aliquo in
ſtanti deſinet ſoꝛ. moueri in quo nullus hõ deſinet moueri.
¶ Similiter arguit ꝙ in aliquo inſtãti deſinet ſoꝛ. eẽ ante
quã ipſe deſinet eſſe. ⁊ ꝙ in preſenti inſtãti icipit ſoꝛ. eſſe et
deſinit eſſe ſoꝛ. qꝛ in hoc inſtãti ẽ ſoꝛ. ⁊ in hoc inſtãti nunqꝫ
fuit ſoꝛ. ergo in hoc inſtãti incipit eſſe ſortes ⁊ ꝯſimiliter ar
guit ꝙ nũc incipit eſſe oẽ quod eſt ⁊ deſinit eſſe oẽ quod eſt
⁊ albũ incipit eſſe ſoꝛ. ⁊ nihil incipit eſſe ſor. poſito enim ꝙ
nullũ albũ ſit ſoꝛ. ⁊ ꝙ immediate poſt inſtãs quod eſt pre-
ſens aliquod albũ erit ſortes tũc arguit ſecundum illas ex
ponẽtes ꝙ aliquod albũ incipit eſſe ſortes ⁊ ſic de talibꝰ qua
ſi infinitis. ¶ Sed quo ad primuꝫ ⁊ ſibi ſimilia dicitur ꝙ
ipſa ẽ falſũ ⁊ ipoſſibile nec debet ſic exponi quãtũ illud ⁊ q̄-
cũqꝫ ſimile magis ꝑtẽdit ſignificationẽ totius tẽporalis
quã alicuius cathegorice vnde cõuertit cũ illa tẽporali quã
do nõ diſtinet plato eſſe minoꝛ ſor. ſortes diſinet eſſe maioꝛ
platone. et ex illa ſequit ꝙ in aliquo inſtãti nõ deſinet pla-
to eſſe minoꝛ ſorte ⁊ in eodẽ ſortes deſinet eẽ maioꝛ platone
⁊ illud ẽ ipoſſibile ſicut primũ. ¶ Et ad formã argumen-
ti ſi dicat ꝙ in principio arguit ab exponẽtibus ad expoſi
tã. dicit negando illud aſſuptũ ponẽdo ꝙ illa vltia copula
tiua erit exponẽs illius tẽporalis pme ⁊ cõſimiliter copula
tiua cõſimilis reſpectu alteriꝰ huiꝰ ꝓpoſitionis ſimilis. faci
liter eni apparere poteſt ꝙ illa copulatiua aliquãdo ſortes
nõ mouebit quãdo nullus homo deſinet moueri ⁊ imme-
diate ante ſortes mouebitur quãdo nullus hõ deſinet mo-
ueri non exponi hanc propoſitionẽ aliquãdo deſinit ſoꝛ. mo
ueri qñ nllꝰ hõ deſinet moueri qꝛ relatiões ille i illis duabꝰ
ptibꝰ nõ referũtur ad aliquod illud idẽ inſtans ſed pria ve
rificat ꝓ .a. inſtanti ⁊ ſecũda verificat pro tẽpore imedia-
to .a. inſtanti a pte ante ⁊ idẽ accidit vel cõſimile in quocun
que tali ſophiſmate ideo ⁊c̃. ¶ Ad aliud cũ arguit ꝙ ſoꝛ.
i aliquo inſtanti deſinet eẽ anteqꝫ ipſe deſinet eſſe optie reſpõ
detur diſtinguendo illã penes cõpoſitionẽ ⁊ diuiſionẽ. ſen-
ſus diuiſus ẽ iſte in aliquo inſtãti anteqꝫ ſortes deſinet eẽ
ſoꝛ. deſinet eſſe ⁊ ille ſenſus claudit oppoſita ſenſus cõpoſi
tus eſt iſte ſortes deſinet eſſe in aliquo inſtãti antequã deſi-
net eſſe in illo ſenſu tenendo totũ illud aggregatũ .a. parte p̄
dicati ſatis poteſt cõcedi illa propoſitio ſicut ⁊ illa ſoꝛ. deſi-
net eſſe in aliquo inſtanti ante .a. poſito ꝙ .a. erit primũ in-
ſtans nõ eſſe ſortis. ⁊ ſufficienter apparet ratio diuerſitatis
inter hãc propoſitionẽ ⁊ illã tẽporalẽ precedẽtem qꝛ mul-
to manifeſtius pretendit ſemper illa temporalis ſenſũ diui
ſũ quã faciat data. ¶ Ad alias obiectiones ibidem ẽt addu
ctas. ſ. ꝙ in preſenti inſtanti incipit ſortes. eſſe ⁊ deſinit ſoꝛ
tes eſſe ⁊ incipit eſſe omne quod eſt ⁊ deſinit eſſe omne quod

ẽ ⁊ deſinit eẽ oẽ qd ẽ ⁊ ſic de talibꝰ dicit illa negãdo nec ſe-
quit i hoc iſtãti ẽ ſoꝛ. ⁊ i hoc iſtãti nũquã fuit ſoꝛ. igit i hoc
inſtãti icipit eẽ ſoꝛ. ſed ſequit ꝙ ſoꝛ. icipit eẽ i hoc inſtãti nec
ſic expõit illa ꝓpoſitio in hoc iſtãti incipit eẽ. ſoꝛ. ſꝫ ꝑ huiuſ
mõi copulatiuã i hoc inſtãti ẽ ſoꝛ. ⁊ imediate ãte hoc iſtãs nõ
fuit ſoꝛ. vñ ex illa copulatiua ſatis ꝯuertibiliter ſequit ꝙ i
hoc inſtanti incipit ſortes eſſe. ⁊ illa propoſitio iam incipit
eſſe omne quod eſt exponitur ſic. iam eſt omne quod eſt ⁊
immediate ante iſtãs quod ẽ preſens nõ fuit aliqd qd ẽ ſed
minoꝛ ẽ falſa. vñ illa ꝯuertũt iã icipit eẽ oẽ quod ẽ ⁊ oẽ quod
ẽ iã icipit eẽ ſicut ⁊ illa iã icipiũt oĩa eẽ ⁊ oĩa iã incipiũt eẽ.
Poſſet tñ illa ꝓpoſitio ſubſtineri tãqꝫ vera. ſ. ꝙ iã incipit eẽ
oẽ ꝙ ẽ ⁊ iã neceſſario deſinit eẽ oẽ quod ẽ ⁊ ita de alijs. ⁊ dif
ficile eẽt multũ expſſe illas iprobare ſed ſicut illa duo repu-
gnãt videlicet ꝙ iã incipiũt illa duo eẽ demõſtratis duo-
bꝰ quoꝝ vnũ ẽ eternũ ⁊ aliud iã prio ẽ ⁊ illa duo nõ incipiũt
eẽ ita ẽt appent ⁊ iſta repugnãt videlicet iã incipit vtrũqꝫ
illoꝝ eẽ demõſtratis eiſdẽ ⁊ nõ vtrũqꝫ illoꝝ incipit vnqꝫ
eẽ. vnde i huiuſmõi terminis diſtributiuis nec etiã i nũero
plurali valet huiuſmõi modꝰ exponẽdi vnũ illoꝝ verboꝝ
nec alterũ. Ad vltimũ ibidẽ ꝓpoſitũ. ſ. ꝙ aliqd albũ icipit
eẽ ſoꝛ. ⁊ nihil incipit eẽ ſoꝛ. dr̃ ꝙ copulatiua illa claudit op
poſita nec ſequit nullũ albũ ẽ ſoꝛ. ⁊ imediate poſt hoc aliqd
albũ erit ſoꝛ. g̃ aliqd albũ icipit eſſe ſor. imo deriuatiue ꝑmo
nis nõ ſequit ex ea ꝙ ſoꝛ. icipit eẽ aliqd albũ qꝛ ſtat ꝙ ali-
qd albũ imediate pꝰ hoc erit ſor. ⁊ tñ vigiti annis poſt hoc
nõ erit ſoꝛ. albꝰ qꝛ ſi aliqñ pꝰ iſtãs qd ẽ p̄ſens erit ſoꝛ. albꝰ
ſequit ꝙ aliquod albũ imediate poſt iſtãs quod ẽ p̄ſẽs erit
ſoꝛ. expõit ergo illa ꝓpoſitio albũ icipit eẽ ſoꝛ. illo mõ ſicut
q̄cũqꝫ ꝯſimilis vbi ſuppõit terminꝰ accidẽtalis reſpectu ſ-
bi ſubſtantialis mediãte hoc verbo incipit vel deſinit aliqd
albũ eſt ſoꝛ. poſtqꝫ nullũ albũ quod ẽ vl quod fuit ſoꝛ. igit
albũ incipit eẽ. ſoꝛ. ⁊ illa nũquã verificat niſi ꝓ p̄mo iſtãti
ſor. aliter exponit eadẽ ꝓpoſitio ſic nihil quod ẽ album vel
quod aliqñ erit albũ ẽ ſoꝛ. ⁊ imediate poſt hoc aliqd qd erit
albũ erit ſoꝛ. igit aliquod albũ icipit eẽ ſoꝛ. vnde poſito ꝙ
iã prio ſit ſoꝛ. albꝰ ⁊ quod cẽtũ annis vixiſſet ante hoc i prio
iſtãti quo ſortẽ icepit eẽ i illo eodẽ iſtãti aliquod albũ icepit
eẽ ſoꝛ. ⁊ ꝯſimilr eſt correſpõdetur de hoc verbo deſinit vt po
ſito ꝙ ſoꝛ. iã ſit albꝰ ⁊ deſinat eẽ albꝰ ita ꝙ ipſe nũqꝫ pꝰ hoc
erit albꝰ adhuc i prio inſtãti in quo ſoꝛ. deſinit eẽ aliquod
albũ ẽt deſinet eẽ ſoꝛ. qꝛ albũ illud quod nũc ẽ ſoꝛ. ⁊ qdqd
iã dictũ ẽ de expoſitiõe huiꝰ ꝓpoſitiõis. ſ. albũ incipit eẽ
ſoꝛ. obſeruãdũ ẽt erit de alijs ꝓpoſitiõibꝰ ꝯſimilibꝰ vbi ſic
ſuppõit terminꝰ accidẽtalis reſpectu alteriꝰ ſbſtãtialis me
diãte hoc verbo incipit vel deſinit vñ ſicut i terminis diſtri-
butiuis ⁊ ẽt i nũero plurali fallit illa generalis expoſitõ re
ſpectu illoꝝ vboꝝ ſic ẽt dicer ꝓpẽdit idẽ modꝰ arguẽdi vbi
ſuppõit terminꝰ accidẽtalis reſpectu alteriꝰ ſbalis termi ſim
plicis mediãte altero eorũdẽ verboꝝ. Cõpãdo ẽt duo talia
verba adiuicẽ ſicut in tali ꝓpoſitiõe ſoꝛ. incipit velociꝰ mo
ueri qꝫ ipſemet incipit moueri ſoꝛ. incipit moueri gradu ali
quo quo nõ incipit moueri ſor. incipit eẽ albioꝛ quã aliqs
hõ icipit eẽ albꝰ. ⁊ ſic de talibꝰ mlta fieri ſolẽt ſophiſmata.
ad q̃ oĩa appet poterit reſpõſio expdiet. appõnẽdo ẽt huiuſ
mõi ꝯpationi iſtũ terminũ in ifinitũ frequẽter aggrauatur
difficultas reſpõdẽdi vt tam ſoꝛ. qꝫ plato vterqꝫ in infini
tũ tarde incipit moueri ⁊ ſoꝛ. i ifinitũ tardiꝰ platõe ⁊ in eo-
dẽ cãu incipit vterqꝫ illoꝝ in infinitũ velociꝰ moueri quã
aliqs illoꝝ qd ẽ ſatis ymagiabile poſito ꝙ vterqꝫ illoꝝ inci
piat .a. qete itẽdet motũ ſuũ plõ vniformit ⁊ ſoꝛ. .a. nõ gradu i
tẽſiõis. ⁊ i ifinitũ velociter icipit qlibꝫ illoꝝ pũctoꝝ moueri
quoꝝ iã icipit aliqs in ifinitũ tarde moueri a qete intẽdẽdo
motũ ſuũ. imo in ifinitũ velociter icipit .a. pũctꝰ moueri q
icipit qeſcere. ⁊ ẽt icipit i ifinitũ tarde moueri itẽdẽdo motũ
ſuũ .a. qete ꝙ ſatis ẽt appet ymagiabile poſito qd iã mouea
tur .a. pũctꝰ q ꝯtinue i vna pte ꝓpoꝛtionali huiꝰ hoꝛe icipiẽ
tis. ab illo p̄ſenti iſtãti remittet motũ ſuũ ab ĩfinita veloci-
tate ⁊ i alia pte ꝓpoꝛtiõali oĩno qeſcat ⁊ i tercia i tẽdat motuꝫ
ſuũ a qete ꝯputatis ptibꝰ ꝓpoꝛtionabilibꝰ huiꝰ hoꝛe ver-
ſus illd inſtãs qd iã ẽ p̄ſens ita videlicet qd remotioꝛ eius
medietas dicat p̄ma ⁊ ſic deiceps ⁊ generalr ſimilia poterũt
fieri ſophiſmata reſpectu cuiuſcũqꝫ termi p̄dicabilis de alte
ro ſecũdũ ꝯpationẽ dupli ⁊ quadrupli ⁊ ſic i ifinitũ ⁊ nõ re
ſpectu alteriꝰ. vñ qꝛ aliqd mobile põt moueri alio velociꝰ in
duplo ⁊ ĩ quadruplo ⁊ ſic in ifinitũ id reſpectu huiꝰ termini
moueri ſatis accidũt huiuſmõi ſophiſmata iã p̄miſſa. ſed qꝛ
nihil põt eẽ alio in duplo albiꝰ aut i q̄druplo calidiꝰ vl' fri-
gidiꝰ imo nec i duplo ⁊ hoc loquẽdo de coꝛpe per ſe exiſtẽte
ꝙ nõ coextẽdit cũ alio id nec ẽ poſſibile ꝙ aliqd icipiat eſſe
in ĩfinitũ albiꝰ alio nec ẽt in ifinitũ aliquo alio calidiꝰ vl' fri
gidiꝰ. nec ſeqt ſoꝛ. ⁊ plõ icipiũt eẽ albi ⁊ ſoꝛ. icipit eẽ albioꝛ
quã plõ incipit eẽ albꝰ ⁊ nulla ẽ ꝓpoꝛtio ſꝫ quã icipit ſoꝛ.
eẽ albioꝛ quã incipit plõ: igit ſoꝛ. in ĩfinitũ incipit eẽ albioꝛ
qꝫ plõ ſic. n. ꝯtigeret arguer ꝙ cuilibꝫ ꝯtinui in ĩfinita erit
aliqua pars quia aliqua eſt pars quantitatiua digiti tui
⁊ aliqua alia pars eiuſdem digiti eſt maioꝛ ⁊ nulla eſt ma-
xima maioꝛ illa nec aliqua eſt maxima propoꝛtio ſecunduꝫ
quam aliqua alia eſt maioꝛ: igitur in infinitũ ẽ aliq̃ maioꝛ
illa. ſimilr tu es maioꝛ qꝫ aliq̃ ps quãtitatiua tui ⁊ nulla eſt
ꝓpoꝛtio ſecundũ qꝫ tu eſt maioꝛ aliq̃ pte qꝫtitatiua tui ⁊ tñ
nõ ẽ in infinitũ maioꝛ aliq̃ pte quãtitatiua tui ſed vniuer-
ſalit ad cõcludẽdũ huiuſmõi ꝓpoꝛtionẽ ſic arguẽdo opoꝛꝫ
aſſumi in antecedẽte iſtos termĩos pluſqꝫ in duplo pluſqꝫ
in q̄druplo ⁊ ſic in infinitũ. ⁊ ideo ſi ſortes incipiet eſſe in in
finitũ albioꝛ quã icipiet plato. ſequit ꝙ ſortes erit pluſqꝫ in
duplo albioꝛ quã icipiet plato eſſe albꝰ ⁊ pluſqꝫ in q̄druplo
⁊ ſic in infinitũ ſicut ſi ſortes incipiat in infinitũ velociꝰ pla
tone moueri tũc pluſqꝫ in duplo velociꝰ platone ⁊ pluſqꝫ
in quadruplo velociꝰ platone ⁊ ſic in infinitũ incipit ſoꝛt.
moueri. Multa etiã alia frequẽter vt notũ ẽ accidũt ſophiſ
mata circa eadẽ verba incipit ⁊ deſinit que nec expedit nec
poterũt oĩa recitari ſed ꝓut cõmodius poteris aplica hec ad
illa ⁊ ꝑ maioꝛi pte reſpõſionẽ ſufficientẽ ellicies ex iã viſis.

De maximo ⁊ minimo.

Circa finẽ ſeu terminũ tã actiue potẽtie quã paſſiue
diuiſiones fieri ſolẽt multiplices q̃ difficultatẽ reſ-
pondẽti frequẽter ingerunt reſpõdẽti. q̄drimẽbriſ
aũt diuiſio ad ꝓpoſitũ ꝑtinet in preſenti cũ ſit enim duplex
potẽtia bimẽbrẽ diuiſionẽ vtraqꝫ ãplerat. dũ duplici for-
ſaꝫ termino eã eſtimat aliqs terminari. circa qd eſt igit ad
uertendũ ꝙ reſpectu termini ſeu finis potẽtie actiue per af-
firmationẽ de maximo ⁊ negationẽ de minimo diſiunctiue
eſt talis diuiſio cuilibet aſſignãda. quo ad potentiã vo paſ
ſiuã conſtat euerſa vice penitꝰ diuiſionẽ huiuſmõi dandã eẽ
potentia enim actiua autem terminatur per maximum in
quod poteſt aut per minimum in quod nõ poterit poten-
tia illa data. potentia enim ſortis actiua cum ipſa finita
fuerit erit dare maximum quod ſortes ſufficit poꝛtare aut
minimũ qd nõ ẽ ita de alijs ſimilibꝰ quibuſcũqꝫ ſed poten
tia ſortis paſſiua cuiuſmodi eſt virtꝰ viſiua euerſo ſe habꝫ
modo. qꝛ nõ ẽ dare maximũ qd ſortes põt videre vel mini
mũ quod nõ poteſt ſed maximũ quod ipſe videre nõ poteſt
vel minimũ quod ipſe põt. idẽ ẽt in alijs accidit ſignato eni
quocũqꝫ paſſiuo quod nõ a quolibet actiuo põt pati erit da
re maximũ a quo ipſum pati nõ poterit vel minimũ a quo
poteſt ſicut dato aliquo ſumme frigido ex quo ipſum ab ali
quo ſumme calido poteſt pati ⁊ ab aliquo non poteſt erit
dare minimum a quo poteſt autem maximum a quo non
Videndũ ẽ ergo primo quid ad hoc reqritur ꝙ huiuſmodi
diuiſio fuerit bene data ⁊ poſtea cõſonũ erit oſtendere ſup-
poſita huiuſmodi diuiſione que ſuaꝝ partiũ fuerit concedẽ
da. primo aũt ad hoc ꝙ huiuſmõi diuiſio valida fuerit duo
ſubcõtraria ad ipſaꝫ quodãmõ pertinẽtia preſupponit ge-
neraliter eſſe vera qꝛ ſicut iã prius tactũ erat potentia vni-
uerſaliter finita quecũqꝫ in aliqd põt ⁊ aliqd nõ ⁊ loquẽdo
ſemp eſſẽtialr ⁊ per ſe aliqd eniꝫ põt ſortes poꝛtare ⁊ aliqd
non põt aliquod ſpatiũ poteſt ſortes ꝑtrãſire in hac hoꝛa ⁊
aliquod nõ põt per aliquod tempus poteſt .c. durare ⁊ per
aliquod non poteſt: per aliquod tẽpus põt antichriſtus eſſe

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

futurꝰ ⁊ per aliqđ nõ pōt ⁊ ſic de ſimilibꝰ tā actiuis potētꝰ
q̄z paſſiuiſ ad cognoſcēdū võ ſi diuiſio data ſequēs fuerit āt
nõ videndū eſt p̄mo nūq̄d aliqđ illoꝝ ſub ꝯtrioꝝ p̄dictoꝝ
ſolūmodo verificet ꝓ aliq̄ infinito aut nõ ſi ſic tūc nõ va-
let illa diuiſio vt apud illū q̄ ponēt aliqđ tēpꝰ īfinitū alio
tēpoꝛe infinito foꝛe maius ⁊ ꝙ in īfinitū poterit antixp̄us
eē futurꝰ nõ valeret illa conſequentia ꝑ aliꝙ tēpꝰ pōt anti
xp̄us eſſe futurꝰ ⁊ ꝑ aliqđ nõ pōt g̃ eſt dare maximū tēpꝰ ꝑ
ꝙ ipſe pōt eſſe futurꝰ vel minimū ꝑ ꝙ nõ: antecedēs enī eſt
verū apud eū ⁊ cõſequēs falſuꝫ nullū enī tēpus eſſet maxi
mū tēpꝰ ꝑ ꝙ antexp̄us poterit eē futurꝰ q: nõ finitū nec ali
qđ infinituꝫ q: ꝙ aliq̄d erit futurū ꝑ aliqđ tempus infini
tuꝫ diſtinguendo futurum contra pꝛeſens foꝛmaliter clau
dit oppoſita nec aliqđ eē minimū tēpꝰ ꝑ quod antixp̄us ñ
poterit eē futurꝰ q: opoꝛteret iuxta illā reſpõſionē ꝙ illud
eſſet īfinitū ſed aliꝙ tēpꝰ īfinitū iuxta eādē poſitionē ē alio
tēpoꝛe infinito minꝰ ⁊ ꝑ nullū tēpꝰ infinitū pōt ipſe eē fu-
turꝰ ſicut iā dictū eſt ſeqꝫ igit ꝙ neutrū eſſet veruꝫ. ¶ Si
võ vtrūqꝫ illoꝝ ſub ꝯtrioꝝ ꝓ aliq̄ finito fuerit verū vidēdū
eſt vlteriꝰ nõ q̄d illud reſpectu cuiꝰ ſit diuiſio eo ipſo ꝙ fuit
ſub aliq̄ poterit etiā eſſe ſub q̄cūqꝫ minoꝛi illo aut nõ ſi ſic ſa
tis poterit admitti illa diuiſio tāq̄z ſequēs: verbi gratia eo
ipſo ꝙ ſoꝛ. pōt poꝛtare.a. pōdꝰ pōt ipſe poꝛtare quodcūqꝫ
pōdꝰ minꝰ.a. vel aliꝙ ſibi eq̄le ſi aūt illud reſpectu cuiꝰ ſit
diuiſio ſub aliquo poterit eē ⁊ non ſub quocūqꝫ minoꝛi tē
nõ eſt illa diuiſio admittenda ſimpliciter ſed ſub iſtis dif
ferētijs in caſu huiuſmodi req̄ſitis vt q: ſub aliq̄ q̄ntitate
pōt aliq̄s hõ eſſe ⁊ nõ ſub q̄cūqꝫ minoꝛi illa nec ē dare ſim
pliciter minimā quātitatē ſub q̄ poterit aliq̄s hõ eē nec ma
ximā ſb̄ q̄ ñ poſſit ꝯſimilit ſuppoſito ꝙ.a. ſit aliꝙ calidū vni
foꝛmit difoꝛme ſm̄ ſui remiſſiꝰ extremū t̄minatū ad gradū
mediū totiꝰ latitudiſ caliditatiſ ⁊ h̄ꝫ itēſiuſ extremū ad gradū
mediū iter gradū ſūmū ⁊ illū gradū mediū totiꝰ latitudi-
nis tūc notū eſt ꝙ aliquē gradū remiſſuꝫ caliditatis hꝫ.a.
calidū ⁊ aliquē nõ hꝫ ⁊ tñ nec eſt dare ſimpliciter intēſiſſi-
mū gradū quē hꝫ.a. nec remiſſimū quē nõ hꝫ ⁊ iõ ſicut in
caſu illo eſt aſſignare remiſſiſſimū gradū quē nõ hꝫ.a. vltra
gradū mediū totiꝰ latitudinis ita in caſu pꝛioꝛi erit daꝛ ma
ximā quātitatē citra hāc demonſtratā ſub q̄ nõ poterit hõ eē
⁊ eſt illa q̄ excluſiue terminat totā latitudinē quātitatiſ ſub
cuiꝰ q̄libet intrinſeca poterit aliq̄s hõ eē demõſtrata illa q̄
excluſiue etiā terminat illā eādē latitudinē aſcēdēdo. Et cõ
ſimiliter limitāda ē q̄cūqꝫ huiuſmodi diuiſio q̄ ꝓꝑ talē ob
iectionē litteralē nõ poterit ſimpliciter admitti. ¶ Viſo ḡ
q̄liter aſſignāda eſt talis diuiſio reſtat vlteriꝰ ingrere q̄ ſuaꝝ
ꝑtiū eſt potiꝰ ſubſtinēda ad cuiꝰ intelligenda eſt ſciēdū ꝙ di
uiſio illa ſit vel mediāte termino coī idiſtributo reſpectu rei
mutabilis q̄tenꝰ ad ſenſuꝫ ipſiꝰ ꝯparatiõis ꝓpoſite ꝑtinet
aut mediāte tali termino coī diſtributiuo ſi p̄mo mõ fuerit
nec aliūde habuerit diuiſio illa inſtātiā generaliter ſubſti-
nenda eſt ꝑs ipſiꝰ negatiua ſi võ mõ accidit tūc erit aut me
diāte termino diſtributiuo habēte īfinita ſuppoſita vel tm̄
vnū vel ſaltē finita ſi mediāte termino diſtributiuo habē-
te infinita ſuppoſita potioꝛ erit coiter ꝑs affirmatiua ſi ve-
ro tm̄ vnū ſuppoſitū aut tm̄ finita habeat ⁊ habebit ꝓ q̄
cūqꝫ tp̄e finito: t̄minꝰ ille ſic diſtributꝰ ſatis ſecuꝛ ſuſtineri
poſſit ꝑs ipa negatiua ſic p̄us p̄mū iſtoꝝ patet i exēplo ſatiſ
noto vt ſi q̄ratꝛ aut eſt aſſignare maximū qđ ſoꝛ. ſufficit poꝛ
tare vel minimū ꝙ nõ maximū frigidū ꝙ.a. calidū ſufficit
ſibi aſſimulaꝛ vl' minimū ꝙ nõ maximū ꝑtē.b. medij diffoꝛ
mis q̄z ſufficit plato diuideꝛ vl' minimā q̄z ñ maximū tēpꝰ
ꝑ ꝙ ſoꝛ. pōt durare vel minimū ꝑ ꝙ nõ p̄mū inſtās in q̄
antixp̄us pōt eſſe aut vltimū in quo nõ maximā velocitatē
q̄ ſoꝛ. ꝑ tēpus pōt mouere.a. graue vel minimā q̄ nõ remi-
ſiſſimū gradū intēſioꝛē gradu medio totiꝰ caliditatis vel in
tēſiſſimū q̄ nõ minimū viſibile ꝙ linx pōt ꝑ ſe videre vel
maximū ꝙ nõ ⁊ ita de ſimilibꝰ infinitis q̄rū q̄libet ē ſubſti
nēda ꝑs negatiua cū fiat ꝯparatio reſpectu rei ſatis muta-
bilis q̄ztū ad illud ꝓpoſitū ꝑtinet ⁊ mediāte termino coī in
diffinito ꝙ ſufficiēter appꝫ de illa p̄ma diuiſiõe ꝓpoſita in

q̄ ſit ꝯparatio reſpectu ſoꝛtiſ q̄ ſatis ē mutabiliſ q̄ztū ad poꝛtā
dū aliq̄d ⁊ mediāte illo termino coī indefinito ꝙ ſoꝛ. ſuffi
cit poꝛtare ⁊ idē coꝛreſpõdet accidit in oībꝰ alijs diuiſiõibꝰ
iā p̄miſſis ſꝫ aūt modo ꝯſimili faciliter poterit apparere. ſ.
ꝓpoſita huiuſmodi diuiſiõe mediāte termino diſtributiuo
habēte infinita ſuppoſita potiꝰ ſubſtinēda eſt pars affirma
tiua ſicut in illa aliꝙ eſt maximū graue ꝙ q̄libet ſoꝛtiꝰ ſoꝛ
te pōt poꝛtare vel minimū ꝙ nõ aliq̄s eſt maximus exceſ
ſus q̄ q̄libet gradꝰ intēſioꝛ.a. excedit gradū ſub duplū ad.
a. aut minimꝰ q̄ nõ aliq̄ eſt maxima q̄ntitas q̄ poterit ꝑtrāſi
ri in hac hoꝛa q̄libet gradu velocitatis intēſioꝛi ipſo.a. gra-
du vel minima q̄ nõ ⁊ ita in ꝯſimilibꝰ coiter ſubſtinēda eſt
ꝑs ipſa affirmatiua: tertiū aūt cū ſimili exēplo inducit vt ſi
q̄raꝛ aut eſt dare maximū ꝙ q̄libet hõ pōt poꝛtare vel mini
mū ꝙ nõ minimū ꝙ q̄libet virtꝰ viſiue p̄t ꝑcipe aut maxiūꝫ
ꝙ nõ ⁊ ſic de alijs ſimilibꝰ generaliter tenēda eſt ꝑs nega
tiua oīno ſicut in p̄mo rõ q̄dē iſtiꝰ faciliter poſt tēdit q: cuꝫ
huiuſmodi terminꝰ ſolū finita ſuppoſita habeat oꝫ ꝙ aliꝙ
illoꝝ ſit vltimū ⁊ minime poteris inter oīa reſidua ex q̄ ſeq
tur ꝙ idē erit terminꝰ iſtiꝰ ⁊ totiꝰ diſtributiõis reſpectu oīm
diſtributoꝝ ſi enī ſoꝛ. ſit debiliſſimꝰ hominū q̄cq̄d fuerit
minimū ꝙ ſoꝛ. nõ ſufficit ferre eſt etiā minimū ꝙ nõ q̄libet
hõ ſufficit ferre q: ꝙ ſoꝛ. ñ pōt ferre nõ pōt q̄libet hõ ferre: ⁊
ipſe ſit debiliſſimꝰ q̄cq̄d ipſe pōt q̄libet hõ pōt ⁊ ſic vniuer
ſaliter cū reſpectu finitoꝝ opoꝛteat aliꝙ eſſe debiliſſimū re
q̄rit ꝙ idē ſit terminꝰ illiꝰ ⁊ totiꝰ huiꝰ diſtributiõis ex q̄ ſeqꝛ
eādē reſpõſionē dādā ad huiuſmodi diſtributionē ſicut da
ret ad illud debiliſſimuꝫ quod eſſet pꝛopoſitum ſolum ex
pꝛemiſſiſ igitur reſponſionem elice pꝛo quacunqꝫ diuiſio
ne pꝛopoſita reſpectu rei mutabiliſ mediante termino com
muni indiffinito aut etiam diſtributiuo ſolūmodo haben
te finita ſuppoſita vel infinita. ¶ Si aūt fiat diuiſio reſpe
ctu rei nõ mutabilis q̄tenꝰ ad ꝓpoſitū ꝑtinet ſiue mediante
termino coī indiffinito ſeu diſtributo infinita habente ſup
poſita vel ſolūmodo finita nulla diuerſitas occidit q̄ztū ad
huiuſmodi diuiſionē generalē ſed vl'r tenēda eſt ꝑs affir-
matiua ſed raro inter alias ꝓponit huiuſmodi diuiſio q:
vix de aliq̄bꝰ diſputat q̄ ipſa ſint mutabilia ad plus vel
ad minꝰ. ¶ Pōt aūt ꝓpoſitū in exēplis ꝑ ſuaderi q̄buſdā
vt videlicet nūq̄d eſt dare maximā diſtātiā q̄ ceteris pari-
bꝰ in hoꝛa vnifoꝛmiter ꝑ tranſiri poterit a gradu velocita-
tis vnifoꝛmi aut minimā q̄ nõ pōt maxima caliditatē dif-
foꝛmē huic gradui caliditatis vnifoꝛmi eq̄lē vel minimaꝫ
nõ eq̄lē maximā diſtātiā quā ꝑtrāſiret ſoꝛ. in hoꝛa intēden
do vnifoꝛmiter motū ſuū ab.a. gradu ad.b. aut a q̄te ad.
a. gradū in hoꝛa vl' minimā quā nõ ⁊ ita de alijs in quibꝰ
oībꝰ vniuerſaliter tenēda eſt ſatis ſecure ꝑs affirmatiua q:
cū ſub aliquo termino opoꝛteat diuiſionē huiuſmodi cõti-
neret res ipſa reſpectu cuiꝰ ſit ꝯparatio imutabilis fuerit
ſequet ſemꝑ idē ſaltē quo ad ſui generalitatē cū diuerſiſ enī
circūſtantijs multū narrabit aliq̄d ſpeciale reſpectu eiuſdē
alia enī eēt maxima quātitas q̄ vnifoꝛmiter ꝑtranſiret ce-
teris ꝑibꝰ in hoꝛa.a. gradu velocitatis ⁊ alia q̄ eadē veloci-
tate ꝑtrāſiret vnifoꝛmit ceteris ꝑibꝰ in duabꝰ hoꝛis q: du-
pla ⁊ ita de alijs huiuſmodi: ſed foꝛte iuxta h̄ aꝛ cõſimiliter
i ꝓbādo hāc poſitionē tali medio ſi vl'r idiuiſiõe facta reſpe
ctu rei nõ mutabilis ⁊c̄. tenēda ſit ꝑs affirmatiua ſeqꝛ ꝙ q̄
litcūqꝫ ⁊ q̄buſcūqꝫ differētijs determinet huiuſmodi reſ nõ
mutabilis ſemꝑ tenebit ꝑs affirmatiua ꝯñs falſuꝫ ſic ap-
paret in illa diuiſiõe aliq̄ eſt maxima q̄ntitas q̄ vnifoꝛmit
poterit ꝑtrāſiri in maioꝛi tēpoꝛe q̄z in hoꝛa ceteris ꝑibꝰ.a.
gradu velocitatis vel minima q̄ nõ notū eſt enī ꝙ nulla eſt
maxia ⁊c̄. q: vel.a. gradu ad eq̄te in hoꝛa vnifoꝛmiter per
trāſiret illa q̄ntitas ſi q̄ ſit maxia vl' minoꝛ vl' maioꝛ ſi minoꝛ
vel eq̄lis adeq̄te in tota hoꝛa ꝑtrāſiret ſeqꝛ neceſſario ꝙ ñ
illa in minoꝛi tp̄e quā in hoꝛa pertrāſiret ſi maioꝛ adeq̄te
pertrāſiret.a. gradu in hoꝛa g̊ ⁊ maioꝛ illa data i parte ho-
re q: in nulla ꝓpoꝛtione plꝰ in tota hoꝛa ꝑtrāſiret q̄z in aliq̄
eiꝰ ꝑte. ¶ Ad illud ḡ dicit ꝙ q̄zuis.a. gradꝰ ſit ſecūdū ſe
nõ mutabilis ꝓut videlicet eſt talis gradꝰ vnifoꝛmis ipſe

tm̄ nõ ē mutabilis quo ad ꝓpoſitum iſtiꝰ diuiſiõis ꝓpoſi
te q: nõ limitet ad aliꝙ certuꝫ ex ꝑte tp̄is ⁊ iõ obiectio illa
nõ ꝓcedit ꝯ intētionē ꝯcluſiõis ꝓpoſite. Cõtra p̄dicta tñ vi
debit foꝛte q̄buſdā multa mouere motiua p̄mo videlicet
eo ꝙ ꝑ affirmationē ⁊ negationē ſub diſiunctiõe illoꝝ ter-
minoꝛū maximū ⁊ minimū p̄tēdit huiuſmodi diuiſioneꝫ
aſſignari q̄zcūqꝫ cū tñ ſic poſtea ſtati apparebit mlte ſiūt ⁊
fieri poſſunt diuiſiões huiuſmodi ꝑ alios terminos oino
ab illis duobꝰ terminis diſpatos ſicut ꝑ diuerſaꝫ appoſitio
nē negatiõis ad iſtos termios p̄mū ⁊ vltimū intēſiſſimū
⁊ remiſſiſſimū foꝛtiſſimū ⁊ debiliſſimū velociſſimū ⁊ tardiſ-
ſimū ⁊ ita de multis alijs. ¶ Secūdo aūt de inſufficiētia
aꝛ iſte modꝰ ꝓcedēdi eo ꝙ ibidē innuit tacite ꝙ oīs huiuſmo
di diuiſio fiat reſpectu alicuiꝰ potētie actiue vel paſſiue nul
lā ponēdo differētiā q̄ vna illaꝝ ab altera diſtinguat ꝑter
h̄ aūt frequēter ſit tal' diuiſio nullā huiuſmodi potētiā aliq̄
liꝛ ꝯcernēdo. ¶ Tertio etiā obicit eo ꝙ in multis caſibꝰ nõ
tenet huiuſmodi diuiſio p̄us admiſſa ¶ Quarto opponit
etiā eo ꝙ ſuppoſita veritate tal' diuiſiõis ꝓpoſite accidit mł'
tociēs ꝙ tenēda eſt potiꝰ ꝑs affirmatiua vbi tñ ex p̄miſſis
req̄ret ꝙ ſubſtinēda eſſet negatiua ⁊ eꝯ. ¶ Ad p̄mū iſtoꝛū
reſpõdeo dicēdo ꝙ cā ꝓꝑ quā de ill' duobꝰ terminis fiebat
ibidē mētio ⁊ nõ de alijs fuit illa q: termini illi īter ceteros
ſunt maxie generales ꝙ.n. de numero aliq̄rū eſt intēſiſſimū
dici pōt maximū eorūdē ⁊ ꝙ illoꝝ eſt remiſſiſſimū dici pōt
minimū inter illa ⁊ ꝯſimilit eſt de velociſſimo ⁊ tardiſſimo
foꝛtiſſimo ⁊ debiliſſimo ⁊ ita de alijs ꝙ aūt eſt p̄mū ſm̄ tē-
pus reſpectu alicuiꝰ ſatis pōt intelligi ſub minimo q: p̄us
vniuerſalit ſm̄ nāꝫ eſt illud qđ eſt minꝰ q̄z illud ꝙ eſt ma
ius ⁊ ſic apparet vniuerſalit ꝙ talis diuiſio vel exp̄ſſe fuit
ꝑ illos duos terminos maximū ⁊ minimū vel ſaltē ꝑ alios
illiſ coꝛreſpõdentes. Ad aliud cū obicit ꝙ ibi innuit tacite
ꝙ oīs huiuſmodi diuiſio fiat reſpectu potētie actiue vel paſ
ſiue dicit ꝙ illud etiā ſatis cõcedi poterit de viuocis cū vni
uerſaliter oē ꝙ eſt quodā mõ eſt actiuū vel paſſiuū ⁊ vniuer
ſaliter iueſtigat finis vel terminꝰ illiꝰ reſpectu cuiꝰ diuiſio
illa ꝓponit ⁊ in maioꝛi ꝑte ꝑ huiuſmodi diuiſionē q̄rit ta
lis potētie finis ꝓ vt ipſa actiua fuerit vel paſſiua. ¶ De
alio ēt ꝙ ibidē opponit ꝙ nulla exp̄mit ibi differētia q̄ po
tētia actiua.a. potētia paſſiua ad ꝓpoſitū diſtinguat dicit
ꝙ h̄ faciliter pōt intelligi ex illis ibidē poſitis ponit enim
ibidē ꝙ reſpectu potētie actiue aſſignāda eſt vniuerſaliter
huiuſmodi diuiſio ꝑ affirmationē de maximo ⁊ negationē
de minimo ⁊ ꝯrio mõ reſpectu potētie paſſiue ex quo ꝑpen
di poterit ꝙ potētia actiua eſt illa q̄ eo ip̄o ꝙ ipſa poterit in
maiꝰ ſeqꝛ eā poſſe in minꝰ ⁊ nõ econuerſo ſic ſi ſoꝛ. poterit
poꝛtare cētū libꝛas ipſe pōt poꝛtare viginti ſi ipſe pōt cur-
reꝛ.5o. miliaria i die vl' in hoꝛa duo ſtadia pōt ⁊ ita ď alijs
ſed potentia paſſiua eꝯrio mõ ſe hꝫ q: eo ipſo ꝙ ipſa poterit
in minꝰ id eſt.a. minoꝛi pati ipſa poterit in maius ⁊ nõ eꝯ ſi
enī poterit plato videre granū milij ad finē miliarij a mul
to foꝛtioꝛi eccleſiā beate marie in eq̄li diſtātia. Ad tertiū cū
infert ꝙ huiuſmodi diuiſio p̄us admiſſa nõ ē ſequēs neqꝫ
vã dicit illā negādo ⁊ ꝯſimiliter etiā negat q̄rta obiectio p̄
us facta. Sed ad tertiū ꝓbādū aꝛ foꝛte ſic ſuppoſito. ſ. ꝙ.
a. pūctus diſtet ab ipſo.b. pūcto fixo ſeu ſito ꝑpedalē q̄ntita
tē ⁊ ꝙ nõ quocūqꝫ gradu velocitatis imaginabilis poterit
a. pūctus moueri verſus.b. ſed q̄libet gradu citra.d. gradū
⁊ nõ gradu.d. nec aliq̄ itēſioꝛi tūc in aliquo inſtāti futuro po
terit.a. pūctꝰ tāgeꝛ.b. ⁊ i aliq̄ nõ poterit ⁊ tñ nec erit dare p̄
mū inſtans in quo poterit.a. tāgere.b. nec vltimū in quo
nõ: ponat enī ꝙ.b. pūctus ſic ſit fixꝰ ꝙ ipſe oīno nõ poterit
moueri aut etiā ꝙ.b. nõ poterit moueri velociꝰ verſus.a.
q̄z iā.a. poſitū ꝙ.a. poterit moueri verſus.b. ⁊ h̄ eq̄liꝛ vale
bit vel plꝰ ꝓ argumēto ꝙ enī nõ ſit dare p̄mū inſtās in quo
a. poterit tāgere.b. in caſu illo ſatis appꝫ q: ſi ſic ponat gra
tia exēpli ꝙ illud erit.c. inſtās ⁊ aꝛ tūc ſic.c. inſtās erit p̄mū
in quo poterit.a. tāgere.b. ergo in.c. inſtāti poterit.a. tan
gere.b. ⁊ etiā.a. poterit tangere.b. in.c. inſtanti q: ad illuꝫ
intellectū valet argumētū quo cõceſſo ponat ꝙ.a. tāget.b

in.c. inſtāti ⁊ aꝛ ſic.a. tāget.b. in.c. inſtāti ⁊.a. nõ poterit p̄
us tāgere.b. ſolūmodo ꝓpter diſtātiā iter ip̄ꝫ ⁊.b. ḡ.a. mo
uebit cõtinue verſus.b. ita velocit ſicut ipſuꝫ poterit ꝑ eo
dem inſtanti moueri verſus.b. conſequens falſum quia
nulla eſt maxima velocitas qua poterit.a. moueri ver-
ſus.b. per caſum quia quolibet gradu citra.d. ⁊ nec gradu.
d. nec tanto nec intenſioꝛi poterit.a. moueri verſus.b. vt
ſuppoſitū eſt ḡ nõ eſt dare p̄mū in quo poterit.a. p̄mo tan-
gere.b. q: tūc eſſet dare maximā velocitatē citra.d. ſicut iam
arguitū eſt ꝙ eſt ipoſſibile nec eſt dare vltimū inſtās in quo
nõ q: ſit illud.e. vt p̄us ⁊ aꝛ tūc ſic.e. erit vltimū inſtās in q̄
nõ poterit.a. pūctꝰ tāgere.b. ḡ imediate poſt.e. inſtās pote
rit.a. tāgere.b. ſed in quocūqꝫ inſtāti poſt.e. poterit.a. tan
gere aliqđ pūctū vltra.b. igit ita cito poterit.a. tāgere aliqđ
pūctū vltra.b. ſicut.b. ꝯña ſatis appꝫ ⁊ falſitas ꝯſequētis
aꝛ q: quodlibet pūctū vltra.b. plꝰ diſtat ab ipſo.a. quā.b
⁊ vniuerſaliter prius pōt.a. tāgere pūctū ſibi ꝓpinquioꝛeꝫ
quā remotioꝛē q: pꝛiꝰ neceſſario ꝑtrāſibit.a. minoꝛē diſtan
tiā quā maioꝛē ergo pꝛiꝰ poterit.a. tāgere.b. quā aliquē pū
ctū vltra.b. ergo nõ eq̄ cito ꝑciſe poterit.a. tāgere.b. ⁊ ali-
quē pūctū vltra.b. Silr ſi.a. pūctꝰ pꝰ.e. iſtās poterit tāgeꝛ
b. ⁊ nõ in.e. inſtāti nec ante.e. iſtans. ſequit ꝙ.a. pꝛiꝰ po-
terit tāgere.b. q̄z eēt poſſibile ꝙ.a. tāgeret.b. ꝯñs aꝛ q: tūc
ē imediate poſt.e. inſtās poterit tāgere.b. ⁊ nõ erit poſſibi
le ꝙ.a. ita cito tāgeret.b. igit.a. citiꝰ poterit tāgeꝛ.b. quā eſ
ſet poſſibile ꝙ ipſū tāgeret.b. mioꝛ ꝓbat hec.ſ. nõ ē poſſibi
le ꝙ.a. imediate poſt.e. iſtās tāgere.b. q: ſi ſit poſſibile po
nat igit ꝙ.a. imediate poſt.e. inſtās tāgat.b. ⁊ ſeqꝛ ꝙ cuꝫ
a. in.e. inſtāti tāget aliquē pūctū q̄ nõ pōt poni aliq̄s aliꝰ
q̄z.b. q: quocūqꝫ dato ſubito ꝑtrāſiet.a. pūctꝰ diſtāciā illaꝫ
inter illū pūctū ⁊.b. ex quo nõ poterit poni ꝙ duo puncta
in aliqua linea recta ſint imediata ⁊ tūc habito ꝙ.a. tāget.b
in.e. inſtāti ſeqꝛ oppoſitū cõceſſi. ſ. ꝙ.e. nõ erit vltimū in-
ſtās in quo.a. nõ tāget.b. ſed pꝛimū in quo tāget ipſū ⁊ re
dibit argumētū pꝛiꝰ. factū ꝙ etiā ſtat q̄zuis neget ꝙ.a. in
e. inſtāti tāget aliquē pūctū cū hoc ponēdo illā ꝓpoſitionē
poſitā in eē. ſ. ꝙ.a. imediate poſt.e. inſtās tanget.b. appꝫ
ergo ꝙ nec ſit dare pꝛimū inſtās in quo.a. poterit tāgere.b.
i cāu illo ſuppoſito nec vltimū in quo nõ ꝙ ē ꝯ p̄dicta. Idē
accidit ſophiſma de quocūqꝫ ꝯtigēti futuro ꝙ indifferēter
poterit eē in aliquo inſtāti pꝛioꝛi ⁊ poſterioꝛi nõ tñ imedia
te pꝰ iſtās ꝙ ē p̄ſens ſicut ſuppoſito ꝙ antixp̄us poterit eē
in fine iſtiꝰ hoꝛe ⁊ ēt an̄ finē ſꝫ nõ iſtāti medio eiuſdē hoꝛe
⁊ ſeqꝛ idē ſophiſma. Cõſilr ēt aꝛ ꝙ ſuppoſito ꝙ antixp̄us
ſit ꝙ nec ē dare maxiuꝫ tēpꝰ ꝑ ꝙ antixp̄ꝰ poterit eē nec mini
mū ꝑ ꝙ ipſe nõ poterit eē cū tñ ex pꝛedictis ſeqꝛ ꝙ ē dare
minimū ꝑ ꝙ nõ q: ſit illud gratia exēpli vna dies ⁊ aꝛ ꝙ ꝑ
iſtū diē poterit ipe eē q: in quolibꝫ iſtāti iſtiꝰ diei: ergo ⁊c̄.
Itē in aliquo iſtāti futuro poteris tu eē ⁊ i aliquo inſtanti
ñ ⁊ nec ē daꝛ p̄mū iſtās futuꝝ i quo tu potes eē q: immedi
ate pꝰ iſtās ꝙ ē p̄ſens tu eris nec vltimū iſtās futuꝝ i quo
tu nõ potes eē cū ſimili ratiõe ergo nõ vniuerſaliter ex q̄bꝰ
cūqꝫ huiuſmodi duobꝰ ſub ꝯrijs ſeqꝛ diuiſionē datā eſſe
verā. Itē aliqua ꝑs.a. magnitudis rare ſit ⁊ aliq̄ nõ ⁊ nl'la
ē maxia q̄ rare ſit nec minia q̄ nõ ſuppoſito ꝙ extrēa pūcta
illiꝰ eq̄ velociter moueāt verſus eādē differētiā poſitionis
oīo q̄ſcēte pūcto medio totiꝰ aut ip̄o moto tardiꝰ tñ q̄z ali
qđ illoꝝ pūctoꝛū extrēoꝝ Et idē ēt accidit ſophiſma poſito
ꝙ vl'r illđ ſit albū cuiꝰ ꝑs maioꝛ q̄z aliq̄ eiꝰ medietas ſꝫ ſe et
quālibꝫ eiꝰ ꝑtē ē alba ⁊ qđ.a. ſit aliqđ coꝛpꝰ cuiꝰ vna medi
etas ſit ſecūdū ſe tota alba ⁊ alia ſecūdū ſe tota nigra tūc aliq̄
ꝑs q̄ntitatiua ipſiꝰ.a. ē alba ⁊ aliq̄ ñ ⁊ nec ē aſſignare maxi
mā ꝑtē quātitatiuā ipſiꝰ.a. q̄ ē alba. nec minimā q̄ ñ ē alba
ſi deꝛ.n. maxia ꝑs i cāu illo ipſiꝰ.a. q̄ ē alba ſeqꝛ ꝙ ipa iuxta
iſtū modū loquēdi eēt maxia ꝑs quātitatiua ipſiꝰ.a. coꝛpo
ris qđ foꝛmalr claudit oppoſita q: tūc illa ⁊ ipſū.a. eēnt eq̄
lia ⁊ ſic totū ⁊ ſua pars quātitatiua eēnt eq̄lia ꝙ ē oppoſitū
p̄mi pꝛīcipij nec pōt poni ꝙ aliqua ſit minima ꝑs quātita
tiua ipſiꝰ.a. q̄ nõ ē alba q: quacūqꝫ data tā maioꝛ illa quaꝫ
etiam minoꝛ eadem eſt non alba igitur ⁊c̄. ¶ Itēꝫ aliqua

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

eſt reſiſtẽtia diffoꝛmis cuiꝰ aliq; ptẽ ſufficit .a. diuidẽs diuidere ⁊ aliquã nõ ⁊ nulla ẽ maxĩa reſiſtẽtia cuiꝰ aliquã ptẽ ſufficit .a. diuidere nec aliq̃ ẽ minĩa cuiꝰ nullã ptẽ ſufficit .a. diuidere nulla ẽ .n. maxĩa cuiꝰ aliquã ptẽ ſufficit .a. diuidere q: data quacũq; põt aſſignari aliq̃ reſiſtẽtia maioꝛ multũ diffoꝛmis cuiꝰ aliq̃ ps tñ ſit minoꝛis reſiſtẽtie quã aliq̃ ps illiꝰ reſiſtẽtie pꝛioꝛis nec ẽ dare minimã reſiſtẽtiã cuiꝰ nullã ptẽ ſufficit .a. diuidere q: q̃cunq; tali data erit aſſignare aliquã minoꝛẽ illa cuiꝰ nullã ptẽ ſufficit .a. diuidere q: cũ infinite ptes illiꝰ reſiſtẽtie ſint minoꝛes q̃; ipſa tota ⁊ nulliꝰ ptis iſtiꝰ totiꝰ reſiſtẽtie ſufficit .a. aliquã ptẽ diuidere ſatis ſequit̃ ꝙ ipſa tota reſiſtẽtia nõ ẽ minima cuiꝰ nullã ptẽ ſufficit .a. diuidere. Et cõſimile ẽ illud aliq̃ ẽ caliditas albedo lux intẽſio ſeu q̃litas huiꝰ diffoꝛmis cuiꝰ aliq̃ ps ẽ intẽſioꝛ ipſo .a. gradu caliditatis albedis lucis motꝰ aut alterius huiuſmõi qualitatis ⁊ aliqua pars nõ ⁊ tñ nulla ẽ intẽſiſſima caliditatis albedo lux nõ intẽſio ſeu qualitas huiuſmodi diffoꝛmis cui aliqua pars eſt intenſioꝛ ipſo .a. nec aliq̃ eſt remiſſiſſima cuius eſt aliqua pars .a. gradu intenſioꝛ quia notum eſt cum nulla huius qualitas diffoꝛmis ſit ita intẽſa ſicut aliqua eiꝰ ps q: quẽcũq; gradũ intẽſũ vl' remiſſũ h; aliqua talis qualitas ſub .a. gradu intẽſa vl' remiſſa cõſimilẽ gradũ ⁊ equalẽ põt aliqua talis qualitas habere illa q̃ ẽ itẽſioꝛ q̃litate data ſub .a. gradu ⁊ ẽt quẽcũq; gradũ põt aliqua alia habere q̃ ſit remiſſioꝛ illa eadẽ data ſub .a. gradu frequẽter .n. ſignatis duabꝰ qualitatibꝰ eiuſdẽ ſpeciei diffoꝛmibꝰ illa q̃ h; gradũ multo remiſſioꝛẽ ẽ multo itẽſioꝛ ⁊ ecõtra vnõ in qualitatibꝰ diffoꝛmiter diffoꝛmibus quãuis eq̃les gradꝰ oĩo habeãt eq̃ intẽſos vel remiſſos ſic ꝙ nulla illaꝝ altera earũdẽ h; gradũ aliquẽ qui ꝯſimilẽ ⁊ equalẽ habet vtraq; illaꝝ tñ nõ ſeq̇t̃ ꝙ iſte due qualitates ſint .a. eq̃ intẽſe ſ; ſtat qđ vnũ illaꝝ ſecũdũ quãcũq; ꝓpoꝛtionẽ volueris ſit altera earũ intẽſioꝛ vel remiſſioꝛ ex quo ſequitur ꝙ diuiſio illa ꝓpoſita nõ habet aliquã ptẽ verã. Item aliqua ẽ potẽtia q̃ ſufficit poꝛtare .a. graue ꝑ ſe ꝑ tẽpꝰ ⁊ aliq̃ q̃ nõ ⁊ nulla ẽ minĩa q̃ ſufficit nec maxĩa q̃ nõ ꝙ nulla ſit minima q̃ ſufficit: ar̃ q: tũc .a. eẽt maximũ qđ illa potẽtia ſufficeret poꝛtare ergo reſpectu potẽtie actiue mutabilis eſt dare maximũ in quod ipſa poſſet ⁊ ſic tenẽda eẽt ps affirmatiua diuiſionis facte reſpectu huiꝰ potẽtie cuiꝰ oppoſitũ ẽ ſupiꝰ aſſignatũ ſil'r nulla ẽ minĩa potẽtia q̃ ſufficit .a. poꝛtare ꝑ tẽpꝰ q: difficiliꝰ ẽ poꝛtare .a. ꝑ tẽpꝰ maiꝰ q̃; per tp̃s minus igit̃ ſi ꝑ aliqđ tp̃s ſufficit illa potẽtia poꝛtare .a. ꝑ minꝰ tempꝰ ſufficit aliqua potẽtia minoꝛ ẽt poꝛtare idẽ: ſeq̇t̃ igit̃ ꝙ nulla ſit minĩa nec aliqua ẽ maxĩa q̃ nõ q: cũ illa ſit equalis .a. gradui .ſ. tã potẽs ad poꝛtãdũ ⁊ reſiſtẽdũ ſicut .a. ad deſcẽdẽdũ ſeq̇t̃ ꝙ nõ deſcẽderet .a. reſiſtẽte illa potẽtia niſi ĩfinita tarditate. ſed nõ ẽ poſſibile ꝙ aliq̇d deſcẽdat ꝯtinue ĩfinita tarditate q: tũc deſcẽderet ⁊ nõ deſcẽderet ergo ⁊c̃. multa .n. ꝯſimilia poſſet adduci ad ꝓbãdũ ꝙ nõ vl'r tenet huiꝰ diuiſio q̃ tñ iuxta priꝰ poſita eẽnt admittẽda ſed q: nec hec nec illa efficiat̃ ꝓcedũt ꝯtra aliqđ priꝰ poſitũ vel cõceſſũ iõ ſufficiat hec ꝓ illis. Ad primũ ergo iſtoꝝ cũ ar̃ ibidẽ in caſu ſuppoſito ꝙ nec ẽ dare primũ inſtãs in quo poterit .a. pũctus tãgere .b. nec vltimũ in quo nõ dicit̃ ꝙ ſic q: ẽ dare vltimũ inſtãs in quo nõ poterit .a. tãgere .b. ꝙ ſic debet ĩtelligi in illo inſtãti nõ poterit .a. tãgere .b. nec ante illđ inſtãs et imediate poſt illud inſtãs poterit .a. tãgere .b. vñ ad bonũ intellectũ illud erit vltimũ inſtãs in quo nõ poterit .a. tãgere .b ⁊ primũ inſtãs imediate poſt qđ poterit .a. tãgere .b. ⁊ ita đ ſimilibꝰ. Vñ foꝛte cõtra aliquos ꝓteruiẽtes opoꝛtet limitare q̃;cũq; talẽ ꝓpoſitionẽ aliqđ erit vlteriꝰ inſtãs in quo ñ poterit ſic vel ſic eẽ ad talẽ intellectũ q: de virtute ſermonis appet foꝛte alicui poſito ꝙ .a. pũctꝰ nõ poterit in eternũ manere ꝙ nullũ erit inſtãs vltimũ in quo nõ poterit .a. tãgere .b. q: quocũq; tali inſtãti dato erit aſſignare aliqđ inſtãs vltra illud datũ in quo nõ poterit .a. tãgere .b. q: tũc nõ poterit .a. eẽ ſed illa cauilatio in nullo vadit ad ꝓpoſitũ argumẽti. Sed trãſeo nũc ꝯcedo ꝙ aliqđ erit vltimũ ⁊c̃. ꝙ etiã erit .c. gratia exẽpli ⁊ cũ ar̃ ꝙ nõ imediate pꝰ .c. poterit .a. tãgere .b. q: ſi imediate pꝰ .c. inſtãs poterit .a. tãgere .b. ⁊ nõ in .c. inſtãti tũc nõ citiꝰ poterit .a. tãgere .b. pũctũ q̃; aliqđ pũctũ vltra .b. ⁊ remotꝰ ab ipſo q̃; ẽ .b. Huic dr̃ ꝯcedẽdo ꝯcluſionẽ q: ante quodcũq; inſtãs i quo .a. poterit tãgere .b. poterit .a. etiã tangere aliquẽ pũctũ vltra .b. ⁊ illud vl'r ẽ verũ vbicũq; nõ eſt dare huiꝰ terminũ itrĩſecũ ſed extrĩſecũ. ⁊ in h̃ v̇ificat̃ ps huiꝰ diuiſionis negatiua q: nõ ẽ dare maximũ ꝙ ſoꝛtes ſufficit poꝛtare ſed minimũ ꝙ non ideo qđ quod ſufficit ſoꝛtes poꝛtare maius ſufficit poꝛtare quantumcunq; modicum ſufficit plato videre minus ſufficit ipſe videre cuiuſcunq; quantitatis poterit ſoꝛtes eſſe minoꝛis q̃titatis poterit ipſe ẽt eẽ quãtũcunq; ẽ aliq̃ ps q̃titatiua tui digiti maioꝛ ẽ aliqua eiꝰ ps cuiuſcunq; itẽſiõis ẽ aliqs gradꝰ citra ſũmũ maioꝛis itẽſiõis ẽ aliqs aliꝰ ⁊ etiã citra ſũmũ ⁊ ſic de ꝯſimilibꝰ. Sed ar̃ foꝛte ꝙ p̃mũ ẽ falſũ q: nõ ẽ poſſibile ꝙ .a. pũctꝰ ſic mouẽdo ita cito tãgat pũctũ vltra .b. ſicut .b. ergo .a. nõ poterit ita cito tãgere aliquẽ pũctũ vltra .b. ſicut .b. Huic dr̃ ꝯcedendo ꝯcluſionẽ ⁊ ex iſta nõ ſequit̃ qn ita cito ſicut .a. poterit tãgere .b. poterit ipſũ ẽt tãgere aliquẽ pũctũ vltra .b. q: illa ſecũdũ diuiſionẽ ⁊ alia cõceſſa denotat ſcd̃m ꝯpoſitionẽ. vñ illa bene ſtãt ſimul ita cito ſicut .a. poterit eſſe ad .b. poterit ip̃; eẽ vltra .b. ⁊ tñ .a. ñ poterit ita cito eẽ vltra .b. ſicut ipſũ põt eẽ ad .b. nec .a. poterit eẽ ita cito ad .b. ſicut ip̃; põt eẽ vltra .b. ⁊ cã ẽ q: nõ ẽ poſſibile ꝙ .a. erit ita cito ad .b. ſicut ipſũ poterit eẽ vltra .b. q: nullũ ẽ minimũ tp̃s incipiẽs ab hoc inſtãti ãte eiꝰ finẽ poterit .a. eẽ ad .b. Et ꝑ hoc patet reſpõſio ad aliã foꝛmã pꝛĩcipalẽ i eodẽ argumẽto cum ar̃ ꝙ ſi .a. imediate poſt .c. inſtãs poterit tãgere .b. ⁊ nõ in .c. inſtãti nec ante .c. inſtãs q: .a. priꝰ poterit tangere .b. q̃; erit poſſibile ꝙ ipſũ tãget .b. dr̃ .n. ꝙ illa ꝯña nõ valet q: ñ ſequit̃ q̃;uis .a. imediate poſt .c. inſtãs poterit tãgere .b. qđ .a. poterit tãgere .b. imediate poſt .c. inſtãs antecedẽs .n. ſignificat ſecũdũ diuiſionẽ; ꝯñs autẽ ſecũdũ compoſitionem vnde ſicut iſta ſtãt ſimul imediate poſt .c. inſtãs poterit .a. tãgere .b. ⁊ nõ ẽ poſſibile ꝙ .a. imediate poſt .c. inſtãs tãgat .b. ſic etiã ſtabũt iſta ſimul imediate poſt .c. .a. põt tãgere .b. ⁊ .a. nõ põt tãgere .b. imediate poſt .c. inſtans ⁊ iõ nõ ſeq̇t̃ ꝙ .a. citiꝰ poterit tãgere .b. q̃; eẽt poſſibile ipſũ tãgere .b. q: nõ citiꝰ poterit .a. tãgere .b. q̃; ipſũ poterit nec poterit .a. tãgere .b. ita cito ſicut ipſũ poterit tãgere pũctũ vltra .b. ſicut prius dictũ ẽ. Et cõſil'r reſpõdet̃ ad illud ſophiſma de prĩo iſtãti in quo poterit antixp̃us eẽ vel vltĩo i quo nõ dr̃ .n. ꝙ iuxta ibidẽ ſuppoſita ſeq̇t̃ ꝙ erit ꝯſil'r dare vltimũ inſtãs in quo nõ poterit ipſe eẽ. Et ad argumẽta i oppoſitũ reſpõdet̃ per oĩa ſicut iã reſpõſũ ẽ ⁊ ẽ reſpõdẽdũ ad q̃cũq; ſimilia. Ad ſecũdũ cũ ar̃ ꝙ poſito ꝙ antixp̃s ſit ⁊ nõ poterit in eternũ eſſe ſicut nec põt aliqs hõ quod nec ẽ aſſignare maximũ tp̃s per qđ ipſe põt durare nec minimũ ꝑ ꝙ nõ dicit̃ quod ſic. q: eſt dare minimũ ꝑ qđ nõ poterit ipſe durare q: ſic expõit̃ aliqđ erit tẽpꝰ ꝑ ꝙ ãtixp̃s nõ poterit durare nec ꝑ tãtũ ⁊ quocũq; tẽpoꝛe ſignato minoꝛi illo ꝑ illđ vel ꝑ aliqđ ſibi equale antixp̃s poterit durare. ⁊ ſit illđ .a. gratia exẽpli. ⁊ ad argumẽtũ cũ ar̃ ꝙ antixp̃s poterit durare ꝑ .a. tẽpꝰ. q: ꝑ quolibet iſtãti illiꝰ poterit ipſe manere. ſaltẽ in quolib; iſtãti itrĩſeco illiꝰ dr̃ negãdo ꝯñam. vnde ꝯſil'r reſpõdet̃ quodãmõ h̃ ſicut in ſophiſmate p̃cedẽti. cõcedẽdo .ſ. ꝙ in quolibet inſtãti illiꝰ .a. tẽpoꝛis poterit antixp̃s eẽ. ⁊ tñ ꝙ ipſe nõ poterit eẽ i quolib; inſtãti illiꝰ .a. ⁊ nõ ſeq̇t̃ i quolib; iſtãti ſeu per quodlibet iſtãs ipſiꝰ .a. tẽpoꝛis põt antixp̃s manere. ergo ꝑ q̃;lib; ptẽ ipſiꝰ .a. tẽpoꝛis poterit antixp̃s eẽ. q: ꝑ nullã ptẽ terminatã ad vltimũ iſtãs poterit ipſe maner̃. q̃;uis .n. ꝑ q̃;libet partẽ tẽpoꝛis ꝑ q̃; poterit antixp̃s durare poterit ipſe eſſe ñ tñ poterit ipſe durare ꝑ q̃;libet ptẽ tẽpoꝛis ꝑ quã poterit ipſe eſſe coꝛreſpõdenter ſicut priꝰ dictũ eſt: cauſa aũt ꝓpter q̃; cõcedit̃ ꝙ ipſe nõ poterit viuere ita diu ſicut ipſe poterit eſſe ẽ iſta q: quãtũlibet bene antixp̃s cõſeruabit̃ in eſſe adhuc meliꝰ poterit ipſe conſeruari ⁊ minꝰ in equali tẽpoꝛe debilitari quã debilitabit̃ ꝑ idẽ tẽpus. Ad tertiũ cum arguitur ꝙ nõ valet huiꝰ cõſequẽtia in aliquo inſtãti futuro potes tu eẽ ⁊ i aliq̃: nõ ergo erit dare primũ i q̃ tu poteris eẽ vl' vltimũ i quo tu ñ poteris eẽ dr̃ negãdo ꝯñã. nec ex aliquo pꝰ poſito ſeq̇t̃ ꝯñã valere. q: nũq̃; ita vñ itelligẽda ẽ illa pticularis negatiua p̃ſuppoſita ad huiuſ diuiſionẽ faciẽdã vñ ad ꝯcludẽdũ efficaciter illã diſiũctiuã opoꝛtet ſic arguere ⁊ limitare ãtecedẽs ꝙ aliq̇ erit iſtãs futurũ i quo tu poteris eẽ ⁊ aliq̇ erit iſtãs futuꝝ i quo nõ nec i aliq̃ iſtãti ãte illđ poteris tu eẽ: igit̃ aliqđ erit p̃mũ iſtãs i quo tu poteris eẽ vel vltimũ i quo nõ. Et ꝑ h̃ ẽt reſpõdet̃ ad q̃rtũ ⁊ ad q̇ntũ ꝯiũcti ꝯcedẽdo .ſ. ꝯcluſionẽ ad quã deducit̃ ꝙ iuxta illa ibidẽ ſuppoſita ſequit̃ ꝙ nulla ẽ maxĩa ps .a. coꝛpoꝛis q̃ rareſit nec aliq̃ ẽ minĩa q̃ nõ ⁊ ſil'r ꝙ nulla ẽ maxĩa ps q̃ ẽ alba ipſius .a. coꝛpoꝛis nec minĩa q̃ nõ ẽ alba q̃;uis .n. aliq̃ ps ipſiꝰ .a. rareſit ⁊ aliq̃ nõ nulla tñ ẽ ps ipſiꝰ .a. q̃;titatiua qn maioꝛ ipſa rareſiat. ⁊ ẽt maioꝛ illa cõdenſet̃ ⁊ iõ illa negatiua p̃accepta .ſ. aliqua ps quãtitatiua ipſiꝰ .a. nõ rareſit nõ v̇ificat̃ ad illũ ſenſũ ad quẽ ipſa p̃ſuppõit̃ ad hoc ꝙ ſic arguẽdo ſequat̃ illa diſiũctiua ꝓpoſita. opoꝛteret enĩ ꝙ aliqua eẽt ps quãtitatiua ipſiꝰ .a. q̃ nõ rareſieret nec aliq̃ tãta ſic ẽ illa ꝙ ẽ falſũ ⁊ repugnãs i caſu ſuppoſito. Et ꝯſil'r dr̃ ꝙ ſic opoꝛtet arguere ad ꝯcludẽdũ illã diſiũctiuã aliqua ẽ maxĩa ps .a. q̃ ẽ alba vel minĩa q̃ nõ videlicet ꝙ aliq̃ ẽ ps q̃;titatiua ipſiꝰ .a. q̃ ẽ alba ẽt aliq̃ q̃ nõ nec aliq̃ tãta ſic ẽ illa igit̃ aliq̃ ẽ maxĩa q̃ ẽ alba vel minĩa q̃ nõ ⁊ ſatis valebit ꝯña ſ; añs ẽ falſũ in caſu ſuppoſito ſicut ꝯñs ⁊ vl'r ſicut iã dictũ ẽ de illis tribꝰ negatiuis qualit̃ opoꝛtet ipſas accipere ⁊ intelligere ad hoc ꝙ valet huiꝰ arguẽdi modꝰ ita ẽt ẽ ĩtelligẽdũ de q̇buſcũq; huiꝰ argumẽtis. ſicut ſic arguẽdo aliqđ graue ſoꝛ. põt poꝛtare ⁊ aliqđ nõ põt nec aliqđ tãtũ. aliqua velocitate põt plato mouere aliqđ põdꝰ ⁊ aliq̃ nõ põt nec aliqua tanta. aliquod viſibile poteſt ſoꝛtes per ſe videre ⁊ aliquod non poteſt nec aliquod ita modicum. ⁊ ſic de talibus vniuerſaliter ſimilibus q̇buſcũq;. Et iuxta hoc ſufficient̃ modo patet reſpõſio ad ſextũ ⁊ ſeptimũ. ſ. qđ nõ valet illa ꝯña ſicut ibidẽ arguit̃. aliq̃ ẽ reſiſtẽtia diffoꝛmis cuius aliquã ptẽ ſufficit .a. diuidẽs diuidere ⁊ aliqua ẽ reſiſtentia diffoꝛmis cuiꝰ nullã ptẽ ſufficit .a. diuidere ſeu cuiꝰ reſiſtentie nõ ſufficit .a. diuidere aliquã ptẽ quod idẽ ẽ. ergo aliq̃ ẽ maxĩa reſiſtẽtia diffoꝛmis cuiꝰ aliquã partẽ ſufficit .a. diuidere vel minĩa cuiꝰ nullã ptẽ ſufficit .a. diuidere. quãuis .n. aliqua ſit reſiſtẽtia diffoꝛmis cuiꝰ nullã ptẽ ſufficit .a. diuidere tñ nulla ẽ reſiſtẽtia difformis tãta qn ipſiꝰ vel alteriꝰ tãte reſiſtẽtie diffoꝛmis ſufficeret .a. aliquã ptẽ diuidere q: alicuiꝰ reſiſtẽtie diffoꝛmis multo maioꝛis ſimpliciter ẽ aliqua ps vel eẽ põt minoꝛis reſiſtẽtie quã aliq̃ ps iſtiꝰ reſiſtẽtie pꝛioꝛis date. ⁊ iõ nõ v̇ificat̃ illa negatiua ſufficiẽter quo ad ſenſũ illũ ſecũdũ quẽ ipſa p̃ſuppõit̃ ad huiuſmõi diuiſionẽ faciendã. opoꝛteret .n. ꝙ aliq̃ eẽt reſiſtẽtia diffoꝛmis cuiꝰ nullã ptẽ nec etiã alteriꝰ tãte ſicut ẽ illa ſufficeret .a. diuidẽs diuidere aliquã ptẽ ꝙ ẽ falſũ. et iõ nõ ſeq̇t̃ illa diſiũctiua ꝓpoſita. Et ꝯſil'r ꝑ oĩa dr̃ ad aliđ ꝯcedẽdo ꝙ nulla ẽ intẽſiſſima caliditas diffoꝛmis cuiꝰ nulla ps ẽ intenſioꝛ .a. gradu caliditatis q gratia exẽpli ſit mediꝰ totiꝰ latitudĩs caliditatis nec remiſſiſſima cuiꝰ eſt aliq̃ ps ipſo .a. gradu itenſioꝛ q: nulla eſt caliditas diffoꝛmis remiſſiſſima cuiꝰ aliq̃ ps eſt itẽſioꝛ .a. gradu quin etiam alicuius alterius illa remiſſioꝛis ẽ aliq̃ ps .a. gradu itenſioꝛ nec ẽt aliq̃ eſt caliditas diffoꝛmis itẽſiſſima cuiꝰ nulla ẽ ps .a. gradu intẽſioꝛ qn etiã aliq̃ alia ẽ illa intẽſioꝛ cuiꝰ etiã nõ ẽ aliq̃ ps .a. gradu itenſioꝛ ⁊ iõ nõ ſufficient̃ v̇ificat̃ illa negatiua ad ꝓpoſitũ ſicut nec in alio p̃cedẽti. Et ꝯſil'r dr̃ tã đ albedie diffoꝛmi q̃; de luce diffoꝛmi ⁊ ẽt intenſiõe ſeu q̃cũq; huiuſmõi q̃litate diffoꝛmi q̃ non eſt ita intenſa ſicut aliqua eiꝰ ps. Sed foꝛte cõtra hoc ar̃ ꝙ ꝯñt reſpõdendo habeo dicere ꝙ aliq̃ ẽ itenſiſſima caliditas diffoꝛmis cuiꝰ nulla ps eſt intenſioꝛ .a. gradu q: ſignata tota latitudĩe caliditatis terminata ad .a. gradũ excluſiue ⁊ ſit .b. vna caliditas vniformit̃ diffoꝛmis ſecũdũ illã latitudinẽ ⁊ ſeq̇t̃ ꝙ quãtũcũq; modicũ h; .b. caliditas plꝰ đ tota latitudine caliditatis eẽt aliq̃ eiꝰ ps itenſioꝛ .a. gradu igit̃ iã eſt .b. caliditas intẽſiſſima cuius nulla eſt intenſioꝛ .a. gradu q: cuiuſcũq; caliditatis intẽſioꝛis vel ſibi eq̃lis eſt aliq̃ ps intẽſioꝛ .a. gradu q: nulla eſt caliditas intenſioꝛ .b. qn illa vel ſaltẽ aliq̃ eq̃lis illi habeat aliquã ſui ptẽ intenſioꝛẽ .a. gradu. Et idẽ etiã ar̃ đ huiuſmõi reſiſtentia diffoꝛmi .ſ. ꝙ ẽ dare maximã cuiꝰ nullã ptẽ ſufficit .a. diuidẽs diuidere. Ad h̃ reſpõdet̃ ſicut priꝰ ꝙ nõ ſufficit ad hoc quod aliqua caliditas ſit intenſiſſima cuiꝰ nulla ps eſt intenſioꝛ .a. gradu quod iſtiꝰ nõ ſit aliq̃ ps intenſioꝛ .a. gradu ⁊ cuiuſlib; intenſioꝛis vel ſibi eq̃lis ſit aliq̃ ps ſed ẽt cũ h̃ requiritur qđ nulꝰ caliditatis ita intenſe ſicut eſt illa data ſit aliqua ps .a. gradu intenſioꝛ ⁊ h̃ eſt falſũ ſicut ſatis eſt expꝛeſſũ in reductione iſtiꝰ argumẽti ⁊ ita obiectio illa ita ꝓcedit. Ad vltimũ cũ ar̃ qđ nulla eſt minĩa potentia q̃ ſufficit poꝛtare .a. graue ꝑ tẽpꝰ nec maxĩa q̃ nõ dicit̃ qđ ſic ⁊ qđ aliqua eſt maxima q̃ nõ ſufficit poꝛtare .a. ꝑ tp̃us ⁊ eſt illa reſpectu cuiꝰ .a. graue eſt minimũ qđ illa potẽtia nõ ſufficit poꝛtare ꝑ tp̃us. ⁊ ad argumentũ qñ ar̃ qđ nõ. q: .a. graue nõ ſufficit deſcendere reſiſtente illa potentia cũ ipſa ſit equalis ipſi .a. huic dr̃ qđ ſic ⁊ cũ infert̃ qđ tũc deſcenderet .a. graue cũ tali potentia infinita tarditate negat̃ ꝯña ſ; ſolũ ſeq̇t̃ quod infinita tarditate ſeu in infinitũ tarde incipit .a. deſcendere depꝛimendo illã potẽtiã datã ceteris paribꝰ. quãuis ꝓ illo iſtãti quod iã eſt p̃ſens ſit illa potentia iſto modo equalis .a. gradu ipſa imediate pꝰ h̃ debilitabit̃ ꝑ ſuppoſitionẽ ipſiꝰ .a. ſic qđ imediate poſt h̃ erit .a. graue maioꝛis potentie quã illa ⁊ ſic ceteris paribꝰ ſequit̃ quod infinita tarditate deſcendet .a. graue cũ illa potentia ⁊ quod .a. nõ deſcendet infinita tarditate cũ ipſa nec ꝑ tempꝰ nec per inſtãs imo nunquã deſcendet .a. ſicut nec aliqđ aliud infinita tarditate q: nulla erit infinita tarditas quãuis in caſu ſit cõcedendũ quod infinita tarditas ſꝑ erit q: aliqua ⁊ nõ tãta qn i duplo maioꝛ ⁊ in quadruplo maioꝛ ⁊ ſic in infinitũ. Sed foꝛte contra illud obicit̃ pꝛobando quod illa potentia data ſufficit poꝛtare .a. per tp̃s q: eſt aſſignare aliquã potentiã nõ debilitabilẽ q̃ ſit eq̃ ſufficiẽs ad poꝛtãdũ ſicut eſt illa potentia mutabilis data ⁊ ſit illa nõ mutabilis .b. ⁊ ipſa potẽtia priꝰ data .d. ⁊ ar̃ tunc ſic .b. ⁊ .d. potentie ſunt ſimpliciter equales quo ad poꝛtandũ aliqđ graue ꝑ tẽpꝰ ⁊ .b. potentia ſufficit poꝛtare .a. graue per tẽpus igit̃ etiam .d. ſufficit illud poꝛtare per tẽpꝰ equale aut per aliquod tempus minꝰ quod autẽ .b. potentia ſufficit poꝛtare .a. per tempꝰ ſatis appet q: illa eſt omnio equale reſpectu .a. ⁊ nõ põt debilitari per caſũ ergo ⁊c̃. ¶ Huic dicitur quod iuxta illa q̃ ſupponit̃ reſpectu .b. ⁊ .d. potentiarũ ſequit̃ eas eſſe multa diuerſe ſpeciei. ſupponit enim argumentũ quod .b. potentia ſit oĩno nõ mutabile ⁊ ꝙ .d. ſit mutabile ſic ꝙ difficiliꝰ ſit intenſiue reſpectu .d. potentie poꝛtar̃ .a. per aliquod tempus datũ quã per tempus minus co ⁊ huius oppoſitum ſuppponitur reſpectu potentie .b. ideo cum ille due potentie tantum differant non pꝛopꝛie comperantur adinuicem. admiſſa tantum illa comperatione inter illas dicitur negando conſequentiam illam .b. ⁊ .d. ſũt potentie equales ⁊ eque ſufficientes ad poꝛtandum. ⁊ .b. ſufficit poꝛtare .a. graue per tempus ergo .d. potẽtia ſufficit poꝛtare idem graue per tempus equale aut per aliqđ tempus minus admiſſo enim ꝙ ille potentie ſint ſic comperabiles adinuicem opoꝛtet neceſſario ponere ꝙ .d. ſit eque ſufficiens ad poꝛtandum ſicut .b. quia ex quo .d. potentia eſt intẽſibilis ⁊ remiſſibilis ſequitur ꝙ ipſa poſſet eſſe equalis ipſi .b. potentie ſed quantum ad pꝛimum antecedens aſſumptum ſeu ſuppoſitum ꝙ .b. ⁊ .d. ſint huiuſmõi potentie ſimpliciter eque ſufficientes ad quodcũq; poꝛtandum dicitur ꝙ illud eſt repugnans illi particule ſcilicet ꝙ .d. ſit potentie mutabilis ⁊ .d. non enim ſunt aliqua duo ſimpliciter equalia niſi quo ad illud ſecundum ꝙ illa ſunt equalia conueniant ſimpliciter in eadem natura. vnde non eſt .b. potentia ſimpliciter equalis ſeu eque ſufficiens neq; ſimpliciter maioꝛ neq; ſimpliciter minoꝛ illa ⁊ ſi queratur nunqd .b. potentia ſit magis ſufficiens ad poꝛtandum .a. quam ſit .d. vel non dicitur ꝙ non q: .d. non eſt ſufficiẽs ad h̃ vt pꝰ dictũ ẽ ⁊ ſic ñ ſeq̇t̃ .d. potẽtia ẽ magis ſufficiẽs ad poꝛ-

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA

tādū.a.quā aliqua potēcia ſimpliciter minor ſufficit porta-
re: ergo.d.ſufficit portare.a.ſic nō ſequit̄.d.potētia ē eq̄ ſuf
ficiēs ad portādū.a.ſicut ē.b.potēcia ⁊ eq̄lis illi.⁊.b.ſuffi-
cit portare.a.ergo ⁊.d. Conſimile contingit fieri ſophiſma
reſpectu alicuiꝰ potēcie diuiſiue et ēt in alijs caſibus multi
⁊ cōſimiliter poterit reſpōderi ſufficiēter ergo tenebit diuiſio
prius propoſita cum tamen verificet̄ illa duo ſubcōtraria p̄
ſuppoſita ad ſēſu iſtū ſcōȝ quē ea p̄ſuppōit tal' diuiſio data
Ad quartā obiectionē p̄ncipalē ar̄ ꝙ ſit vā q: frequēter ſup
poſita v̄itate huiꝰ diuiſiōis ꝓpoſite tenēda ē potiꝰ ꝑs affir-
matiua q̄ȝ negatiua vbi tn̄ ex p̄dictis ſeq̄ret̄ ꝙ ſubſtinēda
eēt ꝑs negatiua ⁊ cō.q: ſignato aliquo ſūme calido ꝙ ſit.a.
⁊ vno alio ſūme frigido ꝙ ſit.b.tūc aliquā latitudinē frigi
ditatis pōt.a.corrūpere in.b.⁊ aliquā non pōt.imo aliq̄ ē
latitudo frigiditatis i.b.q̄ȝ nō hȝ.a.corrūpere in.b.nec tan
tā ⁊ tn̄ nulla ē minia quā nō ſufficit.a.corrūpere in.b.ergo
aliq̄ ē maxia in.b.q̄ȝ ſufficit.a.corrūpere cuiꝰ oppoſitū ſeq̄t
ex ſupiꝰ poſitis cū.n.diuiſio illa fiat reſpectu rei mutabilis
mediāte termī cōi idefinito tenēda potiꝰ erit ꝑs negatiua
iuxta regulā priꝰ datā.qḋ aūt nulla ſit minia latitudo frigi-
ditatis in.b.quā ſufficit.a.corrūpere ar̄ ſic q: poſitis.a.⁊.b
in vacuo deductis quibuſcūq; ipedimētis ⁊ iuuamētis cor
rūpet.a.medietatē totiꝰ latitudinis frigiditatis in.b.⁊ nō
maiorē:igit̄ illa medietas totiꝰ latitudīs ē maxia latitudo
frigiditatis q̄ȝ.a.ſufficit corrūpere i.b.ꝯña patet ⁊ aſſūptū
ēt ꝓbat̄ q: cū.a.⁊.b.ſint duo ſūme ꝯ̄ria eq̄lia vtrūq; ſufficit
agere medietatē ſue latitudīs in reliquū q: q̄litercūq; alter
illoꝝ eēt altero maiꝰ ip̄ȝ ſufficeret agere vltra mediū graduȝ
totiꝰ latitudinis in reliquū ⁊ ꝑ idē argumētū neutrū illoꝝ
ſufficit agere maiorē latitudinē caliditatis vl' frigiditatis i
reliquū quā medietatē totiꝰ latitudīs q: cū ip̄a ſint equalia
neutꝝ coꝝ ſufficit agere in reliquū vltra gradū mediū totiꝰ
latitudinis nec ēt gradū mediū:ſequit̄ igit̄ ꝙ ē dare maxiaȝ
latitudinē frigiditatis q̄ȝ ſufficit.a.corrūpere in.b.⁊ ēt ma
ximā latitudinē caliditatis quā ip̄ſū ſufficit agere in.b.per
idē argumētū qḋ erat ꝓbādū. Itē ſignata vna reſiſtētia vni
formit̄ difformis cuiꝰ aliquā ꝑtē ſufficit ſor.diuidere et ali
quā nō.tūc ē dare maximā ꝑtē iſtiꝰ quā ſufficit ſor.diuidere
⁊ nō minimā quā nō qḋ ar̄ ſic.q: cū cuilibȝ pūcto iſtiꝰ reſiſtē
cie intrīſeco correſpōdeat certꝰ gradꝰ reſiſtētie ⁊ aliq̄s ē pun
ctꝰ cui correſpōdet gradꝰ reſiſtētie maior potētia ſortis ⁊ ali
q̄s cui correſpōdet gradꝰ minor.⁊ quibuſcūq; duobꝰ gradi
bus in illa tota reſiſtētia ſignatis erit aſſignare quēcūq; gra
dū int̄ illos ergo erit dare aliquē pūctū in illa reſiſtencia cui
correſpōdebit gradꝰ reſiſtētie equal' potēcie vt ſic loq̄t̄ quo
pūcto ſignato ſequit̄ ꝙ vſq; ad iſtū punctū ſor.ſufficit diui
dere ⁊ nō vlteriꝰ:igit̄ tota ꝑs citra iſtū pūctuȝ ē maxia pars
iſtiꝰ reſiſtēcie quā ſor.ſufficit diuidere. Silr̄ diuidat ſor.cō
tinue quouſq; eēt dio ꝓpter impotēciā ⁊ deſ punctꝰ ille ad
quē ceſſabit ⁊ ſequit̄ ꝙ totū citra illḋ pūctū erit diuiſū ab eo
⁊ tūc vlteriꝰ nō ſufficiet diuidere: ergo illḋ qḋ tūc erit diui-
ſū erit maximū ꝙ ipſe ſufficit diuidere.q: ſi plꝰ ſufficeret di
uidere nō ſtaret diuiſio ibidē quā vltra vl' citra. Itē tenēda
frequēter ē negatiua in huiuſmōi diuiſiōe vbi priꝰ dictū ē
q: ſubſtinēda eēt pars affirmatiua.qḋ arguit̄ ſic q: ꝯtingit
aſſignare aliquā reſiſtētiā vniformit̄ difformē incipiētē ab
a.gradu cuiꝰ quālibet partē ſufficit ſor.diuidere ⁊ aliquam
partē cuiꝰ nō quālibet ſufficit ſor.diuidere ⁊ tn̄ nulla ē ma
xia reſiſtētia vniformiter difformis incipiēs ab.a.gradu cu
iꝰ quālibȝ partē ſufficit ſor.diuidere ſed minia cuiꝰ nō.q:
ſi aliqua eēt maxia ⁊ tūc illā totā reſiſtētiā ſufficeret ſor.diui
dere ⁊ nullā maiorē ergo ip̄ſa eſſet maxia reſiſtētia ſimplr̄ q̄ȝ
ſufficeret ſor.diuidere cuiꝰ oppoſitū ē priꝰ ꝯceſſū. itē nulla
ē maxia quātitas q̄ vniformiter pōt pertrāſiri.a.quolibet
gradu velocitatis in moto locali intēſiori.b.gradu quo vni
formiter i eādē hora poterit pertrāſiri pedalis quātitas q:
illa quātitas maxia ñ ē pedalis quātitas nec maior nec mi
nor pedali quātitate minor.n.poni nō pōt ex quo pedalis
quātitas pertrāſiri poterit vniformiter in hora.b.gradu ve
locitatis nec ē maior q: in nulla ꝓporciōe ē quilibet gradꝰ
velocitatis vltra.b.gradū ipſo.b.gradu intēſior nec illa q̄ȝ

titas data poterit poni pedalis tātū.q: nullꝰ ē gradꝰ vltra
b.quin vniformiter in hora pertrāſiret plꝰ quā pedalis q̄ȝ
titas ſecūdū illū gradū:ergo vniformis pertrāſitio pedalis
quātitas in hora nō correſpōdet alicui gradui intēſiori.b.
ſimiliter pedalis quātitas ē maxia q̄ pertrāſiret vniformit̄
a quolibȝ gradu intēſiori.b.in minori tp̄e quā in hora q: a
quolibȝ gradu intēſiori.b.pertrāſiret vniformiter pedalis
quātitas in minori tp̄e quā in hora ⁊ nulla quātitas ma-
ior pertrāſiret vniformiter a quolibȝ huiuſmōi gradu i mi
nori tp̄e quā in hora q: tūc vt priꝰ tactū ē ſeq̄ret̄ ꝙ eēt ali-
qua ꝓporcio ſecūdū quā quilibet gradꝰ itēſior.b.eēt ipſo in
tēſior qḋ ē ipoſſibile:ſequit̄.n.cū maior quātitas pertrāſi-
tur ceteris paribꝰ a quolibȝ gradu intēſiori.b.in maiori tp̄e
quā in minori ⁊ pedal' quātitas ē maxima q̄ pertrāſiret.a.
quolibet iſtoꝝ in minori tēpore q̄ȝ in hora ſeq̄tur ꝙ illa nō
ē maxia q̄ pertrāſit̄.a.quolibȝ illoꝝ in hora cuiꝰ oppoſituȝ
ex p̄dictis ſequit̄ ad hec reſpōdeo prio ad primū cū ar̄ qḋ eſt
dare maximā latitudinē frigiditatis quā ſufficit.a.calidū
corrūpere in.b.dr̄ quo ad bonū intellectū ⁊ cū illis circūſtā
cijs poſitis ibidē ꝙ hoc ē ꝯcedēdū ſicut ꝓbat argumētū ⁊ ēt
ꝙ ē dare maximā latitudinē caliditatis q̄ȝ.a.ſufficit agere i
b.nec ē illḋ ꝯ̄ aliqḋ priꝰ poſitū ſeu ꝯceſſū q:.a.agēs quātū
ad ꝓpoſitū iſtiꝰ diuiſiōis pertinet nō ē mutabile q: ꝯtinue
erit equale reſpectu.b.ſicut fuit.a.principio ⁊ cō.⁊ iō ſicut
priꝰ poſitū erat erit dare maximū qḋ ſufficit facere vt ſic ibi
nō ſit diuiſio reſpectu rei nō mutabilis ⁊ ſic tenēda ē pars
affirmatiua q:.tn̄ reſpectu actiōis gradꝰ caliditatis intēſio
ris vel remiſſioris ē.a.calidū agēs mutabile reſpectu.b.
q: fortiꝰ agit i ꝓpinquū quā in remotū iō quo ad illḋ tenē
da ē pars negatiua ꝯcedēdo.ſ.ꝙ aliq̄s ē gradꝰ remiſſiſſimꝰ
caliditatis quē nō ſufficit ip̄ȝ inducere in aliquā parteȝ.b.
Ad aliḋ cū ar̄ ꝙ i aliq̄ reſiſtētia vniformiter difformi erit
dare maximā partē quā ſor.ſufficit diuidere.dr̄ ꝙ nō ⁊ cuȝ
infert̄ ꝙ ē dare remotiſſimū pūctū iſtiꝰ reſiſtētie vſq; ad q̄ȝ
ſor.ſufficit diuidere.dr̄ qḋ tenēdo li vſq; excluſiue eſt ꝓpo-
ſitio ꝯcedēda ⁊ ex iſta nō ſequit̄ ꝙ ſor.ſufficit diuidere totaȝ
illā reſiſtēciā terminatā ad iſtū punctū: q: tūc eēt ipſe ſuffici
ens diuidere vſq; ad illū pūctū icluſiue ꝯña falſū q: tūc eēt
poſſibile ꝙ ipſo nō fortificato ipſe diuideret vſq; ad illū pū
ctū incluſiue igit̄ cū nō tā modicū debilitabit̄ ſor.per ſuam
diuiſionē anteq̄ȝ vēiat ad iſtū pūctū qui eēt poſſibile ꝙ ip̄e
minꝰ debilitaret̄ ſeq̄tur ꝙ ab initio fuerit ſor.ſufficiēs ad
diuidēdū vltra iſtū punctū datū.⁊ ſic ar̄ de quocūq; pūcto
ꝙ nullꝰ poſſet poni remiſſius ad quē excluſiue vl' in cluſiue
ſufficeret ſor.diuidere cū tn̄ ſit aliq̄s pūctꝰ ita remotꝰ ꝙ nec
ad ip̄ȝ nec ad aliquē iſtiꝰ reſiſtētie ita remotū ſufficit ipſe di
uidere ⁊ ꝯña ſatis ꝓcedit ſuppoſito ꝙ ſor.ſit debilitabilis
⁊ mutabilis quātū ad ꝓpoſitū iſtiꝰ diuiſiōis ꝑtinet ſicut p̄
us ab initio locutū ē de re mutabili reſpectu iſtiꝰ diuiſioni ſ
propoſite ita.ſ.ꝙ ſor.in diuidēdo ꝯtinue d̄bilitaret̄ alr̄.n.
in reſiſtētia difformiter difformi eēt aſſignare maximā par
tē q̄ȝ ipſe ſufficeret diuidere nec eēt hoc ꝯ̄ aliqḋ priꝰ poſituȝ
nec ꝯ̄ veritatē:in nulla tn̄ reſiſtēcia vniformiter difformi eſ
ſet dare maximā partē q̄ȝ ſufficeret ſor.diuidere.q: ceteris
pibꝰ q̄ȝuis in eternū diuideret in illa nūq̄ȝ deueniret ad fi-
nē iſtiꝰ q: in ifinitū tarderet ip̄e ſuū motū ſecūdū partes ꝓ
porciōales iſtiꝰ. Ad aliā reductionē in illo argumēto prin
cipali ꝯpōit̄ ꝙ ipſe diuideret ꝯtinue ſecūdū vltimū ſui quo
uſq; ipſe eēt ⁊ ſtet ꝓpter impotēciā dicit̄ admittēdo illḋ cū
vlteriꝰ īfert̄ ꝙ tūc maximū diuiſū ab illo erit maximū ꝙ il
le i principio ſufficit diuidere.dr̄ negādo ꝯña q: ipſe p̄ꝰ po
tuit minꝰ fuiſſe debilitatꝰ ꝓpter meliorē āplicationē ēt ꝓ
pter alias circūſtātias ſic ꝙ ꝑ eandē potēciā q̄ȝ ipſe habuit.
a.pricipio ipſe diuiſiſſet plꝰ.ēt poſito ꝙ ipſe diuideret medi
ante acutie.q̄ eſſet linea nulla eēt maxia parſ ab eo diuiſa cū
ipſe ſtaret ⁊ iō argumētū oino nō procedit ſor.n.nō ſufficit
diuidere tantū ſicut ipſe ſufficit diuidere ⁊ iō q: nullum eſt
maximum ꝙ ipſe ſufficit diuidere ⁊ ideo q̄ȝuis q̄ȝtumcumq;
ſufficit diuidere tantum ſufficit ipſe diuidere non tamen
ſufficit ipſe tantum diuidere ſicut ipſe ſufficit diuidere. ¶
Ad aliud cum arguitur quod pars negatiua eſt tenenda

aliq̄ñ vbi priꝰ dictū ē qḋ ſubſtinēda ē ꝑs affirmatiua dr̄ ne
gādo illud ⁊ cū ar̄ qḋ nl'la ē maxia reſiſtētia vniformiter dif
formis incipiēs ab.a.gradu cuiꝰ quālibet ꝑtē ſufficit ipſe
diuidere ſȝ minia cuiꝰ nullā dr̄ qḋ ſic ⁊ cū vlteriꝰ ar̄ ꝙ tūc il
lā totā reſiſtēciā ſufficit ſor.diuidere.dr̄ negādo ꝯñaȝ nō.n.
ſeq̄t̄ q̄ȝlibȝ ꝑtē iſtiꝰ reſiſtētie ſor.ſufficit diuidere igit̄ totā
illā reſiſtētiā ſor.ſufficit diuidere q: q̄libȝ ꝑs iſtiꝰ ē minor reſi
ſtētia q̄ȝ ipſa tota ex quo tota ē vniformiter difformis. Ad
vltiuȝ cū ar̄ ꝙ nulla ē maxia q̄ȝtitas q̄ vniformiter pōt ꝑtrā
ſiri.a.quolibȝ gradu itēſiori.b.gradu i hora dr̄ ꝙ ſic.⁊ ꝙ ē
illa q̄ vniformit̄ ꝑtrāſiret̄.b.gradu i eadē hora ceteris pibꝰ
ſicut argumētū ſatis ꝓbat.q: nulla ē quātitas maior q̄ ꝑ-
trāſiret̄.a.quolibȝ gradu itēſiori.b.i hora quā ꝑtrāſiret̄ ab
ipſo.b.gradu ⁊ admitto ꝙ ipſa ſit pedalis q̄ȝtitas ⁊ tūc cū
ar̄ ꝙ vniformis ꝑtrāſitio pedalis quātitatis i hora nō corre
ſpōdet alicui gradui vltra.b.ꝯcedit̄.et vlteriꝰ negat̄ ꝯña cū
īfert̄ ex illo qḋ pedalis quātitas nō ē maxia q̄.a.quolibet
gradu itēſiori.b.vniformiter ꝑtrāſiret̄ ceteris paribꝰ i hora
imo ꝯcedit̄ qḋ quolibȝ gradu itēſiori.b.ꝑtrāſiret̄ maior q̄ȝ
titas vniformit̄ i hora q̄ȝ pedalis ſȝ nl'la maior q̄ȝtitas quā
pedalis ꝑtrāſiret̄ vniformit̄ i hora.a.quolibȝ gradu itēſiori
b. ¶ Ad aliā formā i eodē cū ar̄ ꝙ pedal' quātitas nō ē ma
xia ⁊c̄. q: pedal' quātitas ē maxia q̄ vniformit̄ ꝑtrāſiret̄ in
minori tēpore quā i hora.a.quolibȝ gradu intēſiori.b.huic
dr̄ negādo ꝯñaȝ eadē.n.ē maxia quātitas q̄ pōt ꝑtrāſiri vni
formit̄ a quolibȝ illoꝝ i hora ⁊ q̄.a.quolibȝ iſtoꝝ pōt ꝑtrāſi
ri vniformit̄ i minori tēpore quā in hora q: in nulla ꝓpor
ciōe ē hora maiꝰ tēpꝰ quā alia ꝑs eiꝰ in nulla.n.ꝓporciōe ē
aliqḋ totū maiꝰ quā aliq̄ eiꝰ ꝑſ quātitatiua. ¶ Habito igit̄
de intellectu ſufficienti ſuperiꝰ poſitoꝝ videbit̄ ꝙ iſta gene
ralit̄ ſufficiēt in hac ꝑte.

De motu locali.

Tria ſūt p̄dicamēta vel genera in qbꝰ ꝯtingit motū
fieri ꝓpriū mutat̄.n.localiter quātitatiue aut q̄lita
tiue q̄libȝ ꝙ mouet̄.⁊ cū vniuerſalr̄ motꝰ q̄libet ſuc
ceſſiuꝰ velox ſit vl' tardꝰ nec aliqd ē idē vniuocū penes qḋ
attēdi poterit velocitas in his tribꝰ.ꝯueniēs ē oſtēdere q̄li
ter q̄cūq; mutatio huiuſmōi quo ad eiꝰ volocitatē ſeu tardi
tatē ab alia ſui generis diſtinguatur ⁊ quia motꝰ localis na
turalr̄ p̄cedit alios tāquā prius circa ipſū in hac ꝑte trāſcur
rēs ſaltē intētō ceteris p̄mittat̄.loci aūt mutatō quāuis di
uerſas habeat ſpēs ⁊ tā eſſētialibꝰ quā accidētalibꝰ differē
tijs pluribus varict̄ ad ꝓpoſitū tn̄ ſufficiet motū vnifor-
mē diſtinguere a difformi. Motū ergo localiū vniformis
ē quo eq̄li velocitate ꝯtinue i eq̄li ꝑte tp̄is ſpatiū ꝑtrāſiret̄ e
q̄le difformis qdē in infinitū variari poterit ⁊ reſpectu ma
gnitudīs ⁊ ēt quo ad tēpꝰ. In vniformi itaq; penes lineaȝ
a.pūcto velociſſime moto' de ſcriptaȝ ſi q̄s huiuſmōi fuerit
quanta ſit totiꝰ magnitudinis mote velocitas vniuerſalr̄
mēſurat̄ ⁊ penes l'ȝ ꝙ pūctꝰ talis vniformiter ſeu difformit̄
mutat ſitū totiꝰ totꝰ motꝰ vniformis dr̄ vel difformis vñ
data magnitudine cuiꝰ pūctꝰ velociſſimꝰ vniformiter mo
ueat̄ quātūcūq; difformiter oia reſidua ⁊ differāt̄ vniformi
ter moueri ꝯcedit̄ tota magnitudo ꝓpoſita.poſito nēpe caſu
quo mote magnitudinis nullꝰ ſit pūctꝰ velociſſime motus
penes lineā quā deſcriberet pūctꝰ qdā q indifferēter velociꝰ
moueret̄ quā aliq̄s i magnitudine illa data tota totiꝰ veloci
tas attēdat̄ ſicut poſito quod ꝯtinue incipiāt corrūpi extrēa
aut quod nulla ſint vltia pūcta illiꝰ ſicut accidet in linea gi-
ratiua q̄ pōit̄ infinita.mouet̄.n.oīs magnitudo mota loca
liter ita velociter ſicut aliq̄ eiꝰ ꝑs aut ſicut aliq̄s eiꝰ pūctꝰ.vñ
in cāu illo indifferēter velociꝰ mouet̄ talis magnitudo quā
aliquis eiꝰ pūctꝰ. Et ideo iuxta illud ꝯcedit̄ tāquā poſſibile
ꝙ ꝯtinue tardiꝰ ⁊ tardiꝰ mouebit̄.a.mobile ꝑ horā ⁊ tn̄ ꝯti-
nue ꝑ eādē horā erit ita ꝙ quilibȝ pūctꝰ eiꝰ qui mouet̄ ve-
lociꝰ mouet̄ quā priꝰ ⁊ intēdit motū ſuū.⁊ ſilr̄ ꝯcedit̄ ꝙ.b.
magnitudo ꝑ horā ꝯtinue eq̄ velociter mouebit̄ ⁊ vniformi
ter ſaltē quo ad tēpꝰ ⁊ tn̄ quilibet pūctꝰ eiꝰ ꝯtinue ꝑ eādem
horā tardabit motū ſuū.p̄mū ꝑ ꝯtinuā corruptionē pūctoꝝ
extrēoꝝ illiꝰ mobilis ſatis poterit verificari.⁊ ſecūdū abſq;
incōueniēti ꝯcedi poterit de linea giratiua.pōt ꝯcedi etiā tā

quā imaginabile ſilr̄ ꝙ.a.magnitudo ꝑ horā ꝯtinue veloci
us ⁊ velociꝰ mouebit̄ ⁊ tn̄ ꝯtinue erit ita ꝑ eādē horā quod
quilibȝ pūctꝰ illiꝰ remittit motū ſuū ⁊ hoc ꝑ aduētū ꝯtinuū
nouaꝝ ꝑtiū ſecūdū extremū velociꝰ motū. Et q̄ȝuis oīs ma
gnitudo mota localiter ita velocit̄ moueat̄ ſicut aliq̄ eiꝰ ꝑs
ex hoc tn̄ nō ſequit̄ ꝙ ita tarde moueat̄ ſicut aliqd eiuſdē.tardi
tas.n.ē q̄ſi p̄uatio velocitatis nō obſtāte ꝙ de virtute ſer-
mōis oīs tarditas ē velocitas ⁊ ecōuerſo.ſicut q̄libȝ ꝑuitas
ē magnitudo.⁊ vniuerſaliter ab habitu ⁊ ꝑfectiōe ſua de
nomināda ē res q̄cūq; habēs illā vñ oē ꝯtinuū quāuis q̄ȝ
cūq; ꝑuitatē habeat quā hȝ aliq̄ eiꝰ ꝑs nō ē tn̄ aliquid ꝙ in
finite ꝑuitatis dicat̄.ꝯſimilr̄ quāuiſ oī tarditate q̄ mouet̄ ꝑſ
iſtiꝰ moueat̄ ⁊ totū nō tn̄ requirit̄ quod ita tarde moueat̄ to
tū ſicut aliq̄ eiꝰ ꝑs. In motu aūt difformi in quocūq; inſtā
ti attēdit̄ velocitas penes lineā quā deſcriberet pūctꝰ velo
ciſſime motꝰ ſi ꝑ tēpꝰ moueret̄ vniformiter illo gradu velo
citatis quo mouet̄ in eodē inſtāti quocūq; inſtāti dato po
ſito.n.qḋ.a.pūctꝰ ꝑ horā ꝯtinue intēderet motū ſuū ñ opor
tet quod in aliquo inſtāti totiꝰ illiꝰ hore intēdat̄ velocitas
eiꝰ penes lineā quā deſcribit pūctꝰ ille in illa hora.ad hoc
.n.quod aliq̄ duo pūcta ſeu aliqua alia mobilia eq̄ velocit̄
moueātur nō requirit̄ quod in equali tēpore equales magni
tudines ꝑtrāſeāt ſed ſtat quod inequales ꝑtrāſeāt in quacū
q; ꝓporciōe volueris imaginari poſito.n.ꝙ.a.pūctꝰ ꝯti-
nue moueat̄.c.gradu velocitatis ꝑ horā ꝑtrāſeūdo pedaleȝ
q̄ȝtitatē.b.pūctꝰ.a.q̄ete incipiat vniformiter intēdere mo
tū ſuū imediate illiꝰ hore acquirēdo.c.gradū ⁊ in ſecūda me
dietate vniformiter remittat ab eodē gradu vſq; ad quietē
tūc notū ē quod i medio iſtāti totiꝰ hore mouebit̄.b.pūctꝰ
c.gradu velocitatis ⁊ eque velociter oīno cū ipſo.a.puncto
⁊ tn̄ in medio inſtāti illiꝰ hore nō erit tāta linea in ꝑtrāſi
ꝑ.b.pūctū ſicut ꝑ.a.ceteris paribꝰ.ſimlr̄ ꝑtrāſeūdo lineā ſo
lūmō finitā quātūcūq; modicā volueris pōt.b.pūctꝰ in i
finitū velocitate motū ſuū q: ſuꝑ p̄mā ꝑtē ꝓporciōalē ali
qua vl'ocitate ſuꝑ ſecundā dupla ⁊ ſuꝑ terciā q̄drupla ⁊ ſic i
īfinitū. Ex quo māifeſte ſeq̄t̄ ꝙ huiuſmōi velocitas diffor
mis ſeu inſtātanea nō attēdit̄ penes lineā ꝑtrāſitā.ſed pe
nes lineā q̄ȝ d̄ſcribet pūctꝰ tal'.ſi ꝑ tātū tēpꝰ vl' ꝑ tātū vni
formiter moueret̄ illo gradu velocitatꝫ quo mouet̄ i illo iſtā
ti dato. Eſt aūt circa itēſionē ⁊ remiſſionē motꝰ local' aduer-
tēdū ꝙ motū aliquē itēdi aut remitti ē dupliciter vniformi
ter ſcilicet aut difformiter. vniformiter enim intenditur mo
tus quicumq; cum in quacūq; equali parte temporis equa
lem acquirit latitudinē velocitatis motꝰ.⁊ vniformiter etiā
remittit̄ motꝰ tal' cū in quacūq; equali ꝑte tēporis equalē d̄
ꝑdit latitudinē velocitatꝫ: difformiter aūt intēdit̄ aliq̄s mo
tꝰ vl' remittit̄ cū maiorē latitudiem velocitatꝫ acquirit vel
d̄ꝑdit in vna ꝑte tp̄is q̄ȝ in alia equali ſibi. Iuxta illḋ etiā
appꝫ ꝙ cū latitudo motꝰ ſeu velocitatꝫ ſit īfinita nō ē poſſi
bile aliqḋ mobile illā vniformiter acquirere i aliquo tēpore
finito ⁊ q: quilibȝ gradus velocitatꝫ ꝑ latitudinē tātūmō fi
nitā diſtat.a.nō gradu ſeu termio p̄uatiuo totius latitudi
nis qui ē quies iō a quiete ad gradū quēcūq; datuȝ ꝯtigit
aliqḋ mobile vniformiter intēdere motū ſuū.ēt ꝯſilr̄ a gra
du dato ꝯtīgit motū vniformiter remittere ad.quietē.⁊ vni
uerſalr̄ a quocūq; gradu ad quēcūq; aliū gradū ꝯtigit vtrā
q; mutationē fieri vniformē circa qḋ ē aduertēduȝ ꝙ ſicut
nullꝰ ē gradꝰ vl'ocitatꝫ q̄ vniformit̄ ꝯtīue mouēdo plꝰ ꝑtrāſi
retur in aliquo tempore equali quam in alio ſic nec ē aliqua
latitudo velocitatis incipiens a non gradu aut ab aliquo
certo gradu per quā cōplete illam vniformiter acquirēdo in
aliquo tēpo aſſignato plꝰ pertrāſitur quā ꝑ eādē ꝑtranſiret̄
in aliquo tp̄e eq̄li illā vniformit̄ deꝑdendo.oīs eni latitu-
do ſiue.a.nō gradu icipiat ſiue a gradu aliquo dū tn̄ ad gra
dū aliquē terminet̄ finitū ⁊ vniformit̄ acq̄rat̄ ſeu deperdat̄
correſpōdebit eq̄lit̄ gradui medio ſui ipſiꝰ:ſic ꝙ mobile illḋ
ipſaȝ vniformit̄ acq̄rēs vel deꝑdens in aliquo tp̄e dato eq̄-
lē oio magnitudinē ꝑtranſibit ſicut ſi ipſuȝ per eq̄le tēpus cō
tinue moueret̄ medio gradu illiꝰ.cuiuſlibet ēt latitudis il-
lius incipiētis a quiete ⁊ termināte ad aliquē certū graduȝ
ē gradꝰ ſuus mediꝰ ſubduplus ad gradū eandē latitudinē

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA GREDOS USAL

terminātez. ¶ Ex quo ſequit ꝙ cuiuſlibꝫ latitudīs termi-
nate ad duos gradꝰ incluſiue vel excluſiue eſt gradꝰ medius
maioꝛ quā ſubduplus ad graduū intenſioꝛē eandē latitu-
dinē terminantez. Ex p̄cedente ſequit ꝙ cū mobile aliquod
a q̄te vniformit intendet motū ſuū ad aliquē certū graduꝫ
ꝙ ip̄m in duplo minꝰ ptranſibit quā ſi ipſuꝫ per idē tēpus
vniformit moueret gradu illo ipſuꝫ latitudinē terminate
qꝛ totꝰ ille motꝰ correſpondebit gradui medio totiꝰ latitudi
nis illiꝰ qui eſt p̄ciſe ſubduplus ad gradū illū qui terminꝰ
eſt eiuſdē. ¶ Sequit ēt ꝙ cū aliquod mobile ſub aliquo
gradu excluſiue ad aliquē gradū incluſiue vel excluſiue intē
det vniformit motū ſuū ꝙ ipſuꝫ plꝰ ptrāſibit q̄ꝫ ſubduplū
ad illud quod vniformit pertrāſiret in eq̄li tpe ſm iſtū gra-
dū ad quē ſtabit intēſio ſui motꝰ. qꝛ vt dictū eſt totꝰ ille mo
tus correſpōdebit gradui ſuo medio qui maioꝛ eſt quā ſub-
duplꝰ ad gradū terminantē illā latitudinē acqrendā quā-
uis eni motꝰ huiuſmodi difformis reſpōdebit eq̄lit gradui
ſuo medio ita velox tn̄ erit totꝰ ille motꝰ cathegorematice ſi-
cut eſt aliqs motus vniformis ſub aliquo gradu intriſeco
totiꝰ latitudinis iſtiꝰ acqrende. ⁊ conſimilit ita tardus. Ad
ꝓbandū autē quod cuiuſlibet latitudinis icipientis a q̄te
⁊ terminātē ad aliquē gradū finitū ē gradꝰ medius p̄ciſe ſub
duplꝰ ad gradū eandē latitudinē terminantē. ſciendū ē q̄d
ſi aliq ſint tres termini ꝯtinue ꝓpoꝛtionales q̄lis eſt pro-
poꝛtio primi ad ſecūdū aut ſecundi ad tertiū talis erit pro-
poꝛtio differentie p̄mi ⁊ medij ad differentiā medij ⁊ tertij
vt. 4. 2. 1. nouez. 3. 1. 9. 6. 4. q̄lis eni ē ꝓpoꝛtio. 4. ad. 2. aut
duoꝝ ad vnū talis eſt ꝓpoꝛtio differentie. 4. ad duo ad dif
ferentiā duoꝝ ad vnū eſt eniꝫ differētia. 4. ad duo binariꝰ
differētia vo duoꝝ ad vnū eſt vnitas ⁊ ꝯſimilit eſt in alijs
ſignatō igit aliquo termino ſub quo infiniti alij termini
ſunt ꝯtinue ꝓpoꝛtionales ꝓpoꝛtione dupla. q̄libet ad ſibi
primū ꝯiungat. ⁊ quāta fuerit differentia p̄mi termini da
ti ad ſecūdū tantum p̄ciſe erit aggregatū ex oibus differen-
tiis terminoꝝ ſequentiū. quāta eni ē p̄ma ps ꝓpoꝛtionalis
alicuiꝰ ꝯtinui vel alicuiꝰ q̄ti finiti tn̄ erit p̄ciſe aggregatū
ex oibus partibꝰ ꝓpoꝛtionalibꝰ reſiduis eiuſdē. cū ḡ q̄libꝫ
latitudo finita ſit q̄dā q̄titas. ⁊ vniuerſalr ſic in oi q̄to me
diū eq̄liter diſtat ab extremis. ita cuiuſlibet latitudis finite
mediꝰ gradꝰ eq̄liter diſtat ab vtroqꝫ extremoꝝ. ſiue illa duo
extrema ſint duo gradꝰ aut vnū illoꝝ fuerit aliqs gradus
a. alteꝝ oio p̄uatio ſiue nō gradꝰ illiꝰ. Sed ſic iā oſtenſuꝫ eſt
dato gradu aliquo ſub quo ēt infiniti. alij ꝯtinue ꝓpoꝛtio
nales q̄libet ad ſibi primū ſignet eq̄lis erit differētia ſeu la
titudo iter p̄mū ⁊ ſcd̄z ſuū. ſ. ſubduplū ſic latitudo ꝯpoſita
ex oibꝰ differētijs ſeu latitudinibꝰ iter oēs gradꝰ reſiduos
ſequētes videlicet duos p̄mos. ergo eq̄lit p̄ciſe ⁊ per eq̄lē la
titudinem diſtabit ille gradꝰ ſecūdꝰ ſubduplꝰ. ſ. ad p̄muꝫ
duplū ab illo duplo ſic diſtabit idē ſecūdꝰ a non gradu ſeu
ab extremo oppoſito illiꝰ magnitudis date. ⁊ ſic vniuerſalr
ꝓbat de oi latitudine incipiēte a nō gradu ⁊ terminata ad
aliquē gradū finitū ꝯtinente ēt gradū aliquē ⁊ ſubdupluꝫ
⁊ ſub q̄druplū ⁊ ſic in infinitū ꝙ eiꝰ gradꝰ mediꝰ eſt p̄ciſe ſub
duplꝰ ad gradū ipſaꝫ terminātē. Vn̄ nō ſolū eſt h̄ verū de
latitudine velocitatis motus icipiētis. a. nō gradu ſed etiā
de latitudie caliditat frigiditatis luminis ⁊ aliaꝝ ſimiliū
q̄litatū. ¶ Conſimilr argui poterit ⁊ ꝓbari q̄tū ad magni
tudinē ptrāſeundā vniformit acqrēdo talē latitudinē mo-
tus incipientē a nō gradu ⁊ terminatā in aliquē gradū fi-
nitū. dictū eni eſt priꝰ q̄d totꝰ ille motꝰ ſeu illa acqſitio corre
ſpōdebit gradui ſub medio. ⁊ ꝯſimiliter ēt ſi ab aliquo gra-
du excluſiue vniformit acqrat latitudo motꝰ ad aliquē gra-
dū terminata finitū. Ex quo ſatis cognoſci poterit in huiuſ
modi vniformi intētione vel remiſſione q̄ta erit magnitu
do ptrāſita ceteris partibꝰ in p̄ma medietate ⁊ quāta i ſcd̄a
cū eni. a. nō gradu ad aliquē gradū vniformis fiat alicuiꝰ
motꝰ intenſio ſub triplū ptrāſibit p̄ciſe in p̄ma medietate
tēpoꝛis ad illud q̄d ptrāſibit in ſecūda ⁊ ſi alias ab eodē gra
du aut ab aliquo alio quocūqꝫ ad nō gradū vniformis fiat
remiſſio triplū p̄ciſe ptranſiret in p̄ma medietate tēpis ad
illud q̄d pertrāſiret in ſecūda. totꝰ eni motꝰ factꝰ in toto tēpo
re correſpondebit medio gradui ſuo illi. ſ. quez habebit in
medio inſtāti illiꝰ tpis. ⁊ ſcd̄a medietas iſtiꝰ motꝰ correſpō
debit gradui medio ſcd̄e medietatis eiuſdē motꝰ qui eſt ſub
duplus ad gradū illā latitudinē terminantē. id̄ cū iſta me-
dietas durabit ſolūmodo p ſubduplū tēpꝰ i q̄druplo minꝰ
ptranſiet p̄ciſe per illā ſecūdā medietatē q̄ꝫ per totū motum
igit totiꝰ magnitudis ptrāſeūde toto motu ptrāſiet tres q̄r
te per p̄mā medietatē iſtiꝰ totiꝰ motꝰ ⁊ vltima q̄rta ptranſiet
per ſcd̄m medietatē eiuſdē. ſequit igit ꝙ in huiuſmodi in-
tenſiōe vel remiſſione vniformi alicuiꝰ motꝰ ab aliquo gra
du vſqꝫ ad nō gradū vl̄ a nō gradu in aliquem gradum in
triplo plꝰ p̄ciſe pertrāſiet per medietatē iſtiꝰ latitudinis itē
ſioꝛē quā remiſſioꝛē. ¶ Motū aūt aliquē vniformit intē
di vel remitti ab aliquo gradu ad aliuꝫ gradū infinitis mo
dis ꝯtingit. qꝛ ab aliquo gradu ad ſuū gradū ſubduplū ⁊ ad
ſuū ſubq̄druplū aut ſubquintuplum aut ſuum ſex qui al-
teri aut ſub ſex qui tertium ⁊ ſic deincepſideo nullus p̄ot
eſſe terminus vniuerſalis penes quem vniuerſaliter cogno
ſci poterit quanto plus pertranſietur per p̄mā medietatem
huiꝰ intenſiōis vel remiſſionis quā per ſecūdā. qꝛ reſpectu
diuerſoꝝ graduū extremoꝝ diuerſa erit ꝓpoꝛtio magni-
tudis ptrāſite in p̄ma medietate tēpoꝛis ad magnitudinē
pertrāſitā in ſecūda ¶ Cognitis tn̄ gradibꝰ extremis ita. ſ.
ꝙ cognoſcat quantū ptranſiret vniformit in tāto tpe vel
in tanto p gradū extremū intenſioꝛē terminantē. ⁊ ꝯſimilit
reſpectu gradꝰ extremi remiſſioꝛis cognoſci poterit p calcu-
lationē quantū ptranſiret in p̄ma medietate ⁊ ēt q̄tū in ſe
cūda. qꝛ cogitis iſto modo extremis gradibꝰ haberi p̄ot etiā
gradꝰ mediꝰ inter iſtos ⁊ etiā gradꝰ mediꝰ int illū gradū me
diū ⁊ gradū intenſioꝛē illā latitudinē terminantē ſꝫ huiuſ
modi calculatio maioꝛē ſolicitudinē ageret quā pfectū. ⁊ id̄
ſufficit ꝙ in oi huiuſmodi caſu reſpondeat generalit ꝙ plꝰ
ptranſiret p medietatē talis latitudis intenſioꝛē quā remiſ
ſioꝛē tn̄ ſꝫ q̄tū p gradū mediū iſtius medietat intēſioꝛis
vniformit ptranſiret in eq̄li tēpoꝛe ſic ip̄a medietas vnifoꝛ
mit acqrit vel deꝑdit. De difformi aūt itēſiōe vel remiſſi-
one ſiue ab aliquo gradu vſqꝫ ad nō gradū. vel eꝯ. ſeu ab ali
quo gradu ad aliquē. aliū nulla poteſt ēe regula q̄tū in tan
to tpe vel in tāto ptranſiret. aut cui gradui intriſeco iſtiꝰ la
titudis correſpōderet talis latitudo motꝰ difformit deper-
dita ſeu acquiſita. qꝛ ſic infinitis modis contingit talez re-
miſſionē ſeu intentionē difformē variari ita ēt īfinitis gra
dibꝰ intriſecis eiuſdē latitudis ymmo cuilibet gradui intri
ſeco iſtiꝰ latitudis ſic acqſite vl̄ deꝑdite poterit totꝰ ille motꝰ
correſpōdere. vn̄ vniuerſalr gradꝰ terminās talē latitudi-
nē ſcd̄z extremū intenſiꝰ ē remiſſius citra aliud extremū eiuſ
dē latitudis cui nō p̄ot totꝰ huiuſmodi motus difformiter
difformis correſpōdere. vnde nec ē poſſibile ꝙ totuſ huiuſ
modi motus ita remiſſo gradui correſpōdeat. ſic idē motus
poterit correſpōdere nec ita intēſo. Cōperanda intēſionem
vnius motꝰ ad remiſſionē alterius. aut intenſionē cū intē
ſiōe aut remiſſionē cū remiſſiōe multa fieri ſolent ſophiſma
ta. poſito eni ꝙ ab eodē gradu. ſ. c. incipiat motus. a. vni-
formit itendi ⁊ ſic vniformit itēdat vſqꝫ ad gradū duplū ad
c. qui ſit. g. ⁊. b. motus in eadē hoꝛa vniformit remittat ab
eodē. c. gradu ad quietez ar ꝙ. a. motus nō eq̄ velociter iten
det ſic remittet motꝰ. b. qꝛ ab ipſo. c. gradu remittet. b. mo-
tꝰ ad gradū ſubduplū ⁊ ſub q̄druplū ⁊ ſub octuplū ⁊ ſic in-
infinitum. igit ſi ab eodez. c. gradu eq̄ velociter intendetur
motus. a. in eodem tpe ſequit ꝙ. a. motus intendet ad gra
dū duplū ad. c. gradū ⁊ ad q̄druplū ⁊ ſic in infinitū ꝯñs fal
ſuꝫ ⁊ ꝯtra caſū qꝛ. a. nō itēdet niſi ad gradū dupluꝫ ad. c. ſ.
ad gradū. g. Et per idez argumentū arguit ꝙ nō ſit poſ-
ſibile aliquē motū vniformiter remitti ad quietē ab aliquo
gradu ſignato. quia tunc eſſet poſſibile ꝙ eque velociter in-
tendatur alius motus ab eodē gradu ad aliū gradū intenſi
oꝛez ꝯñs arguit eſſe falſuꝫ per argumentū modo factū de. a
⁊. b. motibus in caſu poſito. Item poſito ꝙ. a. ⁊. b. motus
vniformiter intendantur ab ipſo. c. gradu aut ab aliquo

alio gradu. a. in duplo velociꝰ ipſo. b. ꝯtinue arguit ꝙ. a.
motꝰ aliqñ erit duplus ad. b. motū quia quocūqꝫ gradu in
tentioꝛi ipſo. c. aſſignato in duplo citiꝰ. acqret. a. gradū illū
quā faciet. b. igitur gradū quadruplū ad. c. in duplo citius
acquirit. a. quā faciet. b. igitur cū. a. fuerit ſub gradu qua-
druplo ad. c. erit. b. ſub gradu p̄ciſe duplo ad. c. igitur tūc
erit. a. motus duplus ad. b. ¶ Et per idem argumentum
poterit argui ꝙ. a. motus per huiuſmodi intentionē poterit
eſſe quadruplus ad. b. ⁊ octecuplus ⁊ ſic deinceps quecūqꝫ
proportione ſignata q̄d eſt manifeſte repugnās ſicut ſtatim
ꝓbat qꝛ ſi. a. motus in p̄ncipio fuiſſet duplus ad. b. vel
incepiſſet intendi vniformiter in duplo velociꝰ q̄ꝫ. b. ⁊ hoc
a gradu duplo ad illū a quo incepiſſet. b. vniformiter intē
di in duplo tardius q̄ꝫ. a. ab illo gradu duplo tunc ꝯtinue
ſtante illa vniformi intenſiōe reſpectu vtriuſqꝫ ꝯtinue ma
neret motꝰ. a. in duplo intenſioꝛ motu. b. p̄ciſe: igitur in
caſu priuſ ſuppoſito in quolibet inſtanti erit. b. eque inten
ſus ſicut eſſet in caſu ſecundo p̄ eodē inſtanti ⁊. a. in quoli
bet inſtanti remiſſioꝛ quā eſſet in eodē inſtanti iuxta ſecun
dū caſum ſeqt ꝙ in p̄mo caſu ꝙ. a. nūq̄ꝫ erit in duplo
velocioꝛ ſeu intenſioꝛ ipſo. b. q̄d erat probandū ans eni ſa
tis probari poterit. qꝛ poſito ꝙ. a. ⁊. b. motꝰ incipiant vni-
formiter intēdi vterqꝫ. a. quiete. a. ꝯtinue in duplo veloci
us. b. p̄ciſe. ⁊ ſequit vt notū eſt ꝙ. a. ꝯtinue erit in duplo
velocioꝛ. b. p̄ciſe qꝛ cū cuiuſlibet latitudinis icipiētis. a.
nō gradu ⁊ terminate in aliquē gradū finitū ſit medius gra
dꝰ p̄ciſe ſub duplꝰ ad gradū eandē latitudinē terminantē
⁊ ad quēcūqꝫ gradū itriſecū iſtius latitudinis in duplo ci-
tius p̄ciſe deueniet ad. a. q̄ꝫ. b. ſequit ꝙ. a. continue erit
motꝰ p̄ciſe in duplo velocioꝛ ipſo. b. ꝙ prius fuit aſſump
tū probandū. ¶ Aliud eſt ſophiſma cū ſimile ꝙ ex iā viſis
ſatis faciliter ſolui poteſt ſuppoſito ꝙ. a. motꝰ vniformiter
incipiat intendi ⁊ intendat. a. gradu duplo ad. c. ⁊ ꝯtinue
eque velociter intendatur p̄ciſe ſicut. b. motus qui vnifoꝛ
miter intendet ab ipſo. c. gradu arguit tūc ꝙ. a. motꝰ conti
nue erit duplꝰ ad. b. qꝛ incipit a gradu duplo ⁊ eque veloci
ter continue intendet ſicut. b. a gradu ſub duplo: ergo conti
nue equaliter diſtabunt. a. ⁊. b. ab inuicē ſicut in p̄ncipio
⁊ in principio fuit. a. motus duplus ad. b. ergo ꝯtinue ma
nebit duplus ad eundē quod tn̄ conſimiliter oio iꝓbatur
ſic priꝰ ¶ Conſimuit etiā ar cōperādo remiſſionē ad remiſ
ſionē vt poſito ꝙ. a. icipiat vniformit remitti in hoꝛa ab ali
quo gradu ad gradū ſub duplū ⁊. b. ab eodē gradu aliquo
a. in duplo velociꝰ ꝯtinue vniformiter remittatur arguitur
ꝙ. b. nō remittet ad quietē ſed ſolūmodo ad gradū ſub qua
druplū ad illū a quo icipit ipſe. a. motus remitti. qꝛ ex quo
b. in duplo velocius p̄ciſe remittet quā a in duplo mino
ri tempoꝛe p̄ciſe deueniet ad quēcūqꝫ gradū remiſſioꝛ illo
a q̄ icipit remitti quā faciet. a. ḡ cū. a. motꝰ fuerit remiſſꝰ ad
gradū ſb̄ duplū erit. b. remiſſꝰ p̄ciſe ad gradū ſub q̄druplū
¶ Ad h̄ oia apparebit reſponſio faciliter ex p̄dictis ſup-
poſito. ſ. cum hx ꝙ velocitas intentionis motus ⁊ remiſſi
onis attendat penes acqſitionē ſeu deperditionē latitudi-
nis motꝰ ⁊ nō penes propoꝛtionē graduū eiuſdē latitudi-
nis deperdite vel acqſite ſicut enim ⁊ priꝰ dictū eſt ſignatis
tribꝰ gradibꝰ ꝯtinue ꝓpoꝛtionabilibꝰ ꝓpoꝛtiōe dupla erit
latitudo inter maximū ⁊ mediū p̄ciſe dupla ad latitudinez
inter mediū ⁊ tertiū. ¶ Quibꝰ viſis dicit in p̄mo argumē-
to ꝙ ita velociter p̄ciſe per totā illā hoꝛā intendet. a. motꝰ
ſicut remittet. b. ⁊ econtra qꝛ equalē latitudinē p̄ciſe acq
rit. a. ſicut deperdet. ⁊ qñ arguit ꝙ. b. motꝰ aliquādo remit
tet ad ſubduplū ⁊ ad ſub quadrupluꝫ ⁊ ſic in infinitū: igit
ſi. a. vniformiter ⁊ eque velociter continue per eandē hoꝛaꝫ
intendet ſequet ꝙ. a. intendet ad duplū ⁊ ad quadrupluꝫ
⁊ ſic in infinitū dicit negando ꝯſequētiā qñ formaliter ſe
quet oppoſitū Ad ſecundū qñ arguit ꝙ in caſu illo erit. a.
motꝰ aliqñ in duplo velocioꝛ ipſo. b. dicit ꝙ illud eſt repu
gnās ſicut ſufficienter ē ibidē probatū. ⁊ ad argumentum
qñ arguit ꝙ quocūqꝫ gradu velocitatis dato ſub quo erit
tā. a. motꝰ quā. b. ꝙ in duplo citiꝰ erit. a. ſub illo gradu quā
b. dicit concedendo illaꝫ ꝓpoꝛtionē. etiā ꝙ in duplo citiuſ
erit. a. ſub gradu quadruplo ad. c. gradum q̄ꝫ. b. ſed cum vl
teriꝰ iſ rt ex illo ꝙ cū. a. p̄mo erit ſub gradu q̄druplo ad. c.
erit. b. tunc p̄mo ſub gradu duplo ad. c. gradū dr negādo
ꝯſequentiā. ⁊ cā eſt qꝛ gradꝰ duplꝰ ad. c. nō eſt mediꝰ inter. c.
gradū ⁊ gradū q̄drupluꝫ ad. c. ſed multo minoꝛ q̄ꝫ medius
inter. c. ⁊ ſuū q̄druplū qꝛ ſicut prius dictū ē gradꝰ medius
inter quoſcūqꝫ duos gradꝰ p equalē latitudinē p̄ciſe diſtat
ab vno gradu extremoꝝ ſicut ab altero ⁊ ecōtra: ſed latitu-
do inter gradū quadruplum ad ſe ⁊ inter gradum ad ipſuꝫ
. c. eſt p̄ciſe dupla ad latitudinem inter. c. gradum ⁊ gra-
dum duplum ad ipſum: ex quo ſatis manifeſte apparet ꝙ
gradus duplus ad. c. non eſt medius inter. c. ⁊ ſuum qua-
druplū ⁊ ita nō ſequit ꝯcluſio intēta. ſ. cū. a. p̄mo erit qua
druplꝰ ad. c. gradu erit. b. p̄mo duplꝰ ad eundē vnde ꝯcedit
tāq̄ꝫ ſatis imaginabile ſeu poſſibile q̄d. a. motꝰ p infinita la
titudinē velocitatis excedet. b. motū ⁊ erit ipo velocioꝛ ſeu
intenſioꝛ ⁊ tn̄. a. motꝰ nunq̄ꝫ erit in duplo velocioꝛ ipſo. b.
quāuis eni in infinitu maioꝛet diſtantia ſeu latitudo ſm
quā ſiat a motꝰ velocioꝛ. b. nō tn̄ ſeqt ꝓpter hoc ꝙ in infini
tū maioꝛabit ꝓpoꝛtio. a. reſpectu. b. nec etiā ſeqt ꝙ ad du-
plū attinget ſicut poſitis duabꝰ quātitatibꝰ ꝯtinuis eq̄lꝰ
quaꝝ vna ꝯtinue vniformiter acqrat duplū ad illud ꝙ ac
qrat altera. ñ ſequit ꝙ aliqñ erit aliq illaꝝ dupla ad reliq̄ꝫ
q̄uis p imaginabile p infinitā quātitate excedet vna illaꝝ
alterā: qꝛ cū ſp totū de nouo acqſituꝫ ab vna ſit duplum ad
totū acqſitū ab altera ⁊ ātiquū eſt equale antiquo nūq̄ꝫ erit
totū aggregatū ex nouo ⁊ antiquo in vna duplū ad totū ag
gregatū ꝯſimilr in altera opoꝛtet eni ꝙ antiquū ꝯſimilr eēt
ꝓpoꝛtionale ad antiquū ſic nouū ad nouū. ¶ Sed ꝯ illud
formate arguit poſito ꝙ. a. ⁊. b. motꝰ ſic intēdat ſaltē diffoꝛ
miter. a. ꝯtinue in duplo velociꝰ. b. quouſqꝫ vterqꝫ illoꝝ
habuerit omnē gradū velocitatis ymaginabilez videlicet
vſqꝫ ad gradū velocitatis infinite ſcd̄m ymaginationez ⁊
ab illo gradu poſtea poīa ꝯſimiliter remittantur vſqꝫ ad. c.
gradū. a. ꝯtinue in duplo velociꝰ. b. ⁊ ſeqtur ꝙ in via remiſ
ſionis erit. a. motꝰ ꝯtinue ſub duplꝰ ad. b. igit in via inten
tionis erit. a. aliqñ duplus ad. b. ¶ Ad illud dicit negan-
do ꝯſequentia qꝛ in remiſſione icipiūt. a. ⁊. b. remitti quaſi
a. nō gradu ⁊ ſubito deperdet vterqꝫ illoꝝ latitudinē infi
nitā ꝙ nō accidit in via intentōis. ⁊ id̄ argumētū nō ꝓce
dit ¶ Ad aliud ꝯſimiliter reſpōdetur cū ponit ꝙ. a. motꝰ
vniformiter incipiat intēdi. a. gradu duplo ſic. b. a gradu
ſub duplo negādo ꝙ. a. motꝰ erit aliqñ duplꝰ ad. b. iuꝫ caſū
illū ⁊ negatur ꝯſequencia illa. a. ⁊. b. ꝯtinue eq̄lit diſtabunt
ſcd̄m eq̄lez latitudinē velocitatis ſic in principio ⁊ in prin
cipio fuit. a. motꝰ duplꝰ ad. b. igit ꝯtinue poſtea aut aliqñ
poſtea erit. a. duplꝰ ad. b. qꝛ eq̄lis exceſſus nō ꝯtinue ſiuat
eq̄lez ꝓpoꝛtionē ſic ſatis apparꝫ tā in quātitatibꝰ ꝯtinuis
quoqꝫ diſcretis ſꝫ exceſſus ꝓpoꝛtiōalis vnde ꝯtinue muta
bit ꝓpoꝛtio ipſius. a. reſpectu. b. quāuis latitudo ſm quā
a. excedit. b. continue manebit equalis: eq̄lis eni exceſſus ē
quo duo excedunt vnum ⁊ quo tres excedunt duo ⁊ tamē
propoꝛtio duoꝛum ad vnum eſt dupla ⁊ trium ad duo eſt
ſolummodo ſex qui altera ⁊ plus adhuc continue variat in
aſcendendo igit. ⁊c̄. ¶ Ad vltimum cum arguitur quod
ſi. a. motꝰ vniformit remittat in hoꝛa ab aliquo gradu ad
ſuū duplū ⁊. b. in eadē hoꝛa vniformit ab eodē gradu quo
⁊. a. incipit remitti ⁊ in duplo velociꝰ remittat q̄d. b. non
remittet ad quietē ſeu ad nō gradū ſed ſolūmodo ad gradū
ſub quadruplū ad gradū illū a quo incipit remittere dr ꝙ
hoc eſt falſuꝫ ⁊ repugnās antecedēti qꝛ tūc. b. deperdet du-
plaꝫ latitudinē ad illā quā deꝑdet. a. ⁊. a. deperdet medie
tatē iſtiꝰ latitudinis q̄ incipit. a. nō gradu ⁊ terminat ad
illū gradū a quo incipit. a. remittere qꝛ iſtiꝰ latitudinis ē
mediꝰ gradꝰ p̄ciſe ſub duplus ad gradū terminantē illā
latitudinē ⁊ ab illo gradu extremo vſqꝫ ad ſuū ſub duplū
remittetur. a. motus igitur cum in equali tempoꝛe conti-
nue vniformiter remittetur. b. ab eodem gradu ⁊ in duplo
velocius. a. ſequitur ꝙ. b. in illa hoꝛa remittet ad quiet:

UNIVERSIDAD DE SALAMANCA

⁊ ad argumentū qñ arguit quod nō q: ad quecūq; gradu;
remittet.a.⁊.b.in illo caſu in duplo citi⁹ preciſe remittet
b.ad eūdē gradū quā.a.ergo cū.b.primo fuerit remiſſus ad
gradū ſub quadruplū erit.a.tūc remiſſus primo ad gradū
ſub duplū.dicit negādo cōſequētiā.quoniā ſeqtur oppoſi-
tū pp̄ter inequalitatē latitudinū inter gradus eque pporti
onales ſicut pri⁹ dictū eſt. Infinita poſſunt fieri ſophiſma-
ta de velocitate mot⁹ localis.et de cōparatiōe vni⁹ mot⁹ ad
aliū de cōparatiōe itēſionis ad remiſſionē mot⁹ ⁊ cōiūgen-
do latitudinem mot⁹ intēſionis ⁊ remiſſionis cū latitudi-
ne velocitatis.ſicut enī cōtingit aliquid moueri veloci⁹ et ali
quid tardi⁹ ⁊ aliquid intēdere motū ſuū ⁊ aliquid remitte
re.ita contingit ⁊ aliquid intēdere veloci⁹ ⁊ aliquid tardi⁹
⁊ ſimiliter remittetur.ſic quod ſicut ymaginata eſt latitudo
velocitatis in motu incipiēs.a.quiete in infinitū aſcendēs
ita etiā eſt imaginabilis vna latitudo intēſionis ⁊ remiſ
ſionis ſcd̄m quā in infinitu; velociter vel tarde contingit
motorē aliquē intēdere motū ſuū vel remittere ⁊ illa latitu
do cōſimiliter ſe habet reſpectu latitudinis mot⁹ ſicut ſe ha-
bet mot⁹ reſpectu magnitudinis ⁊ quātitatis cōtinue vere
pertrāſibilis ſucceſſiue ⁊ cōſimiliter reſpondēdū eſt in vna
cōperatione ⁊ alia cōperādo etiā nomē accidētale motus re
ſpectu nominis eſſentialis ſignificantis motū contingit fre
quenter fieri ſophiſmata vt eſt poſſibile quod.a.punctus
continue moueatur eque velociter ſicut prius ⁊ vniformiter
⁊ tamen quod aliquādo.a.in infinitū tardi⁹ aſcendet vel d̄
ſcendet quā in tali inſtanti vel in tali deſcendebat.vel qd̄
nec aſcendat nec d̄ſcendat.⁊ quod illa diuiſio eſt eque velox
motus ſicut illa prius fuit ⁊ tamē eſt multo tardior diuiſio
vnde diuiſione vniformi cōtinue diuidet tardius ⁊ tardius
⁊ gradu velocitatis in duplo tardiori diuidit.a.multo ve
locius quā gradu multo velociori diuidit.b.⁊ ſic de talib⁹
infinitis:de quib⁹omnibus multa poſſunt fieri ſophiſma-
ta que non expedit recitare. Ideo viſo iā generaliter penes
quid tā; quo ad effectū atendatur velocitas in motu loca
li q: ſecūdū ꝓportionē potētie motoris ad potentiā reſiſti-
tiuam generaliter attēditur velocius in quocūq; motu tan
quā quo ad ei⁹ cauſam ſequitur ſecūda pars huius capitu
li in qua perſcrutabitur penes quid quo ad effectū attēdat
velocitas in augmentatione ⁊ diminutione cōmuniter di-
ctis que rareſactio ⁊ cōdēpſatio appellantur.

d

E velocitate igitur mot⁹ augmētationis cōmu
niter dicta que dicitur rareſactio due ſūt poſitō
nes diuerſe vna.ponit q ſicut velocitas in motu
locali attendit penes lineā deſcriptā a pūcto ve-
lociſſime moto ita velocitas talis augmentationis penes
maximā quantitatē quā acquirit totū acutū:aut aliqua ei⁹
pars.alia ponit quod velocitas motus talis.ſ.rareſactio-
nis attenditur penes latitudinē raritatis quā acquirit totū
aut aliqua pars totius.⁊ illa non multū differt a priori.
Contra primā arguitur concludendo ſecundū illam q vni
uerſaliter velocit augmentatur ſiue rareſit totū chatego-
matice ſicut aliq̄ ei⁹pars ſic ceteris prib⁹ qd̄ aliūde nulla fiat di
minutio maior reſpectu totius quā talis partis aucte ⁊ iuſt
hoc ſequeretur q ſi tumeſceret digitus ſortis ad duplu; in
hora q eque velociter per eandem horā maioraret ſortes ſi-
cut ſuus digitus.⁊ q ita velociter creſceret vna antiqua
quercus quaſi per totū arida ſicut iſta herba demōſtrata que
in equali tempore a minima quantitate quaſi inſenſibili
creuit ad bicubidalem:ſeu tricubidalē quantitatē quod eſt
falſum ⁊ contra cōmunē modū loquendi. ¶ Item etiam ſe-
quitur contra ſecundā opinionē in aliquo caſu quāuis nō
generaliter poterit illud incōueniens inferri contra ſecun-
dā ſicut contra primā eſt enim aſſignare duo corpora rareſac
tibilia puta.a.⁊.b.quor vnū.ſ.a ſit valde modicū vix ali-
quā raritatem habeas quia ferre ſumme denſum quod vni
formiter acquiret in hora totam latitudinem raritatis ab
illo gradu quem iam habet terminatū.ad.c.gradū rarita-
tis:⁊ quod alterum illorum.ſ.b.ſit magne quantitatis et
multū ratū ⁊ acquirat etiam vniformiter equale; latitudi

nem ſiue gradū ſuum ſicut faciet.a.iſto poſito notū eſt.q nō
requiritur q eque velociter maioretur.b.ſicut.a.quamuis
equales latitudines raritatis ſeu quantitatis acquirat vni-
formiter in equali tempore.ymmo ſequitur in tali caſu q
a.velocius proportionaliter rareſit ſeu maioratur qua;.b.
niſi reuertatur ad primā poſitionem ponendo q eque velo-
citer minorantur que equale; quantitatem acquirūt. Item
poſito illa inſufficiens eſt quia mutato illo termino rareſa-
cto ſeu rareſieri in iſtis terminis maioratio ſeu maiorari nō
erit illa reſponſio ad propoſitum niſi concurrat compoſitio
ne priori ſicut ia; dictum eſt. Ideo ſequitur tertia poſitio
quā inter alias in iſta materia reputo veriorem.ſ.q vni-
uerſaliter omnis velocitas talis motus attendit penes pro
portionem quātitatis de nouo vniformiter acquirende in
tanto tempore vel in tanto ad quātitatem prius habitam
ſic videlicet q quibuſcūq; quātis ſeu quantitatib⁹ ſignat
quorū vtrūq; vniformiter in equali tempore augmentabi
tur.ad equalitatem ſui dupli quantūcūq; ſint illa duo ine-
qualia quod ipſa eque velociter augmentabuntur ⁊ illi
agumentationi.ſ.ad duplū correſpondet certus gradus
velocitatis in augmentatione ſicut vniformi pertranſitiōi
pedalis quantitatis in hora correſpondet certus gradus
velocitatis in motu locali ⁊ cuilibet augmentationi vni-
formi que inequali tempore vniformiter acquiretur maior
ꝓportio puta dupla ſex qui altera vel tertia:aut tripla vel
quadrupla ⁊ ſic deinceps correſpōdet maior gradus veloci
tatis in augmentatione ⁊ ſemper diuerſe proportioni corre
ſpondet diuerſus gradus velocitatis ſiue fuerit ſupra pro
portionē duplam ſiue ſub. ¶ Sed contra hanc reſponſio-
nē poteſt argui apparent deducendo ad plura incōuenien-
tia videlicet q aliqua linea rareſiat vniformiter per horam
infinita tarditate q aliqua erit rareſactio vniformis per ho
rā ſecūdū ſe ⁊ qualibet ſui parte ſalte; quo ad tempus ⁊ ta-
mē totū q rareſiet medietate illa continue tardius ⁊ tardi⁹
rareſiet per eandem horā ſecundū ſe ⁊ quālibet ſui partem
Item ſequitur q iam incipit.a.magnitudo maiorari que
infinita velocitate maiorabitur per tempus terminatum
ad inſtās q eſt preſens ⁊ tamē a quiete incipit ipſa magni
tudo maiorari continue velocius ⁊ velocius. ¶ Ad pimū
illor arguitur ponendo q.b.ſit vna linea pedalis quātita
tis que incipiat rareſieri ſic q in preſenti inſtanti incipiat
a.punctus iſtius moueri vniformiter intendendo motu;
ſuum a quiete ⁊ quod nullus punctus intrinſecus iſtius
iam incipiat mouere ſed q incipiat aliquis ⁊ ſic progrediat
mot⁹ rareſactionis vniformiter in tota hora verſus.b.pūc
tum continue quieſcens quouſq; in fine eiuſde; hore fuerit
b.linea ſecundū ſe totā rareſacta. ¶ Et quāuis nulla ſuper
ficies poſſit proprie rareſieri vel condenſari quia nec pote-
rit proprie eſſe rara nec denſa ponitur tamen ille modus lo
quendi cauſa breuiloquij.poteſt enim linea per rareſactio-
nē corporis fieri longior vel breuior quā prius fuerit:qui-
bus poſitis ponitur etiā q ita cito ſicut fuerit aliqua pars
ipſius.a.linee ſecundū ſe totā rareſactā q ipſa continue po-
ſtea continue rareſiat vniformiter.⁊ tunc arguitur ſic.a.b.
linea infinita tarditate ſeu in infinitū tarde incipit rareſie-
ri ⁊ continue per totā horā ita tarde rareſiet ipſa tota.a.b.li
nea ſicut ipſa incipit rareſieri igitur continue per eandē ho-
rā rareſiet ipſa infinita tarditate.conſequentia ſatis appa-
ret.⁊ aſſumptū arguitur videlicet q per totā horā ita tarde
rareſiet.a.b.linea ſicut ipſa incipit rareſieri.quia ita tarde
rareſiet.a.b.linea per totā illā horā ſicut aliqua eius pars
ſecundū ſe totā rareſactam ⁊ infinita tarditate continue rare
ſiet aliqua pars.a.b.ſecundū ſe totam rareſactam igitur ⁊c̄
prima pars antecedentis probat quia continue per totam
horā cum fuerit aliqua pars ſecundū ſe totā rareſactam ra-
reſiet ipſa vniformiter igitur ita velociter rareſiet continue
poſtea illa pars quecūq; demonſtretur ſicut aliqua pars to
tius ſed non velotius rareſiet totā.a.b linea in aliqua pte
iſtius hore quā aliqua eius pars:ergo in quolibet inſtanti
iſtius hore ita tarde rareſiet tota.a.b.linea ſicut in eodem

inſtanti rareſiet aliqua pars ipſi⁹ ſcd̄m ſe totā ante idem
inſtans rareſactā:minor aūt videlicet q per totā horā
datā infinita tarditate rareſiet aliqua pars totius a.b.
linee ſecūdū ſe totā rareſacta.ar ſic p totā horā ita tar-
de mouebitur aliq̄ pars a.b.linee ſecundū ſe totā rare
ſacta ſicut incipit.a.pūctus moueri in primo inſtanti iſti
us hore q: quocūq; inſtanti iſtius hore ſignato in illo
inſtanti mouebit aliqua pars ſcd̄m ſe totā rareſactam
aliqua velocitate ⁊ alia in duplo tardius ⁊ alia in qua-
druplo tardius ⁊ ſic in infinitū q: in nulla ꝓportione
incipiet punctus terminans totā partem rareſactam
cū tota non rareſacta tardius moueri q̄; pro tūc moue
bitur aliquis punctus in aliqua parte ſecūdū ſe totā ra
reſacta:igitur ſequitur q ifinita tarditate continue ra
reſiet aliqua pars ſecundū ſe totā rareſacta:igitur cū cō
tinue ita tarde rareſiet tota a.b.linea ſicut aliqua eius
pars ſecundū ſe totā rareſacta:ſequitur q continue infi
nita tarditate rareſiet ipſa; tota a.b.linea per totā illā
horā q erat propoſitū. Ad ſecūdum ar poſito vt pus q
a.b.linea ſit pedal quantitatis ⁊ incipiat rareſieri ſecū
dū ſe ⁊ quālibet ſui partē vniformiter quo ad partes
ſuas quātitatiuas ab extremo.b.continue quieſcente
⁊.a.ſit punctus velociſſime motus qui continue mo-
ueatur vniformiter eodē gradu velocitatis illo.ſ.quo
ipſe.a.punctus iam incipit moueri ⁊ ſic de quolibet
alio puncto moto quod quilibet cōtinue mouetur vni
formiter nec intēdendo nec remittendo motum ſuu;
b.puncto continue quiſcente ſequitur q tota illa rare-
ſacto continue manebit vniformis q: nullus punctus
intendet motū ſuū nec remittet ſed ꝯtinue mouebitur
quilibet vniformiter ⁊ etiam tota illa.a.b.linea ⁊ tn̄
tota ipſa.a.b.linea iuxta reſponſionē prius datam cōti
nue rareſiet tardius ⁊ tardi⁹ q: cū.a.b.fuerit bipeda-
lis quātitatis non ita cito poſtea acquiret ſibi duplā q̄;
titatem ſicut ia; acquirit ſibi duplā ad illā quātitatē q̄;
ipſa ia; habet ſed in duplo maiori tēpore preciſe q: ex
quelibet punctus motus in ipſa mouebitur continue
vniformiter ſequitur q a punctus in duplo maiori tē-
pore preciſe acquiret bipedalē quātitatē quā pedale;.
Similiter ſi duo inequalia ſecundū ſe tota rareſiāt ſic
vniformiter quo ad ſuas partes quātitatiuas ab extre
mis quieſcentibus punctis velociſſime mot⁹ in iſtis
eque velociter motis omnino illud q eſt minus velo
cius rareſit ⁊ ſi in duplo fuerit minus in duplo veloci⁹
⁊ in triplo minus in triplo velocius ⁊ ita deinceps
ergo ſtante continue equali velocitate in motu locali
cōtinue ſicut.a.b.linea ſit maior ⁊ maior ita rareſieret
ipſa continue tardius ⁊ tardius quod erat tentum.
¶ Ad tertium ⁊ ad vltimum.ſ.q in preſenti inſtan
ti incipit.a.magnitudo maiorari que infinita veloci-
tate maiorabitur per tempus terminatū ad inſtans q
eſt preſens ⁊ tn̄.a.quiete incipit.a.magnitudo maiora
ri cōtinue velocius ⁊ velocius ar ſic ponatur q iam nō
ſit.a.magnitudo ſed q ia; incipiat.a.magnitudo eſſe
que etiam.a.non gradu rareſactionis incipiat rareſi-
eri continue vniformiter rareſactionē intendendo quo
uſq; rareſiat tanto gradu velocitatis in rareſactione de
monſtrato vno gradu bene intenſiori:ponitur igit q
nulla poterit eſſe magnitudo minor q̄; imediate poſt h̄
inſtās quod eſt preſens erit.a.magnitudo creſcat eni;
in quātitate vſq; ad bipedalem vel ad tripedalem quā
titatē ſicut eſt imaginabilis q ia; ſint duo puncta ſibi
inuicē immediata puta.b.⁊.d.⁊ incipiat.b.in infinitū
tarde recedere ab illo.d.ipſo.d.continue quieſcente ⁊
b.puncto continue vniformiter intendendo motū ſuū
quouſq; diſtiterit ab ipſo.d.per bipedalē quantitatē ⁊
imaginet q illa diſtancia cōtinue inter.b.⁊.d.puncta
correſpondeat alicui magnitudini cōtinue ſic augumē
tate ⁊ ſequitur propoſitū iuxta illā reſponſionem data;
quod ar ſic q: a quiete icipit.a.magnitudo maiorari cō

tinue velocius ⁊ velocius per caſum:quia ita tarde in
cipit.a.magnitudo maiori ſicut.b.punct⁹ recedere ab
illo.d.puncto ſed in infinitū tarde incipit.b.recedere
ab ipſo.d.ergo in infinitu; tarde incipit a magnitudo
maiorari⁊ q infinita velocitate etiā incipiat.a.magni
tudo maiorari probat ſic ſi.a.magnitudo incipiat vni
formiter maiorari ſit q in hora ſtāte illa velocitate vni
formi acquiret ſibi duplā quātitatē tūc aliqua certa ve
locitate rareſieret.a.per illā horā ⁊ ſi vniformiter im
mediate eiuſdem temporis acquiret iterū duplā ſibi
tunc in duplo velocius ⁊ ſi in ſub quadruplo tempore
iterum etiā acquiret ſibi duplū in quadruplo velocius
augumentaretur a magnitudo ⁊ ſic in infinitū ſed im
mediate p⁹ h̄ acquiret.a.magnitudo ſucceſſiue q̄;tita
tē ſibi duplā q̄druplā millecuplā ⁊ ſic de quacūq; ꝓpoſi
tione ymaginabili igit immediate poſt hoc in infinitū
maiorabitur.a.magnitudo ⁊ in infinitū velocius ma
iorabitur magnitudo iuxta primā velocitatē datā ⁊ ſi
ſic.igitur īfinita velocitate incipit.a.magnitudo maio
rari quod erat intentū. Conſimile cōtingit fieri ſophiſ
ma d̄ diminutione poſito.ſ.quod diminuatur aliqua
magnitudo vſq; ad nō quātū valet quouſq; non fuerit
aliquid illius ſicut tanget in reductione cōtra reſpon-
ſionē vel ad illud argumentū factū. Multa etia; poſ
ſunt huiuſmodi adduci ſophiſmata cōtra illā reſponſio
nē datā viſa tn̄ reſponſione ad hec premiſſa ſatis ſol-
uētur alia. Ad primū ergo illorū reſpondeo cū arguit
q ab infinitate tarditate vniformit p horā rareſieret dr̄
negando illā tā; impoſſibile; ⁊ nō ymaginabilem ⁊
ad caſu; ibidē ſuppoſitū dicitur admittendo ipſu; ⁊ cū
conceditt q infinita tarditate ſeu in infinitū tarde in-
cipit.a.b.linea rareſieri ⁊ cōceditur etiam q continue
ita tarde rareſieret.a.b.linea ſicut aliqua eius pars ſe
cūdū ſe totā rareſacta ſed vlterius cū aſſumit q conti-
nue in infinitū tarde rareſieret aliqua pars ſecūdu; ſe
totā rareſacta dicit illā negādo q: illa eſt repugnās ex
quo continue vniformiter rareſiet quocūq; pars poſt
q̄; fuerit ipſa ſecūdū ſe totā rareſacta:cōcedit tn̄ q cō-
tinue in infinitū tarde rareſieret:aliqua pars a.b.linee
videlicet pars compoſita ex parte ſecūdū ſe totā rare-
ſacta ⁊ ex pte omnino quieſcēte ⁊ nō valet illa ꝯſequē
tia infinita tarditate mouet:aliqua pars ſcd̄m ſe totā
reſacta igit in infinitū tarde rareſit aliqua pars talis
ſecūdū ſe totā rareſacta quelibet eni; ſecūdū ſe totā ra-
reſacta ita velociter cōtinue rareſiet ſicut pro eodē in
ſtanti rareſieret aliqua ſecūdū ſe totā rareſacta vnde q
cūq; voluerit concedere cōperationē inter motū loca-
lē ſiue motū ſimpliciter ⁊ rareſactionē haberet cōmu-
niter concedere q in infinitū veloci⁹ rareſit aliqua ps
q̄; ipſa eadē mouetur nō tn̄ comparatio illa admitten
da niſi ſupponatur gratia argumēti ⁊ tūc ſi arguatur q
omnis rareſactio eſt aliquis mot⁹ ergo non velocius
rareſit aliquid q̄; ipſu; mouet dicitur negando ꝯſequē
tiā quāuis idē ſit ille motus ſimpliciter dictus ⁊ illa ra
reſactio velocior tn̄ eſt ille mot⁹ pro vt eſt rareſactio
quā prout eſt motus ſimpliciter,dict⁹ ſicut eſt ſatis ima
ginabile q ſortes velocius diuidit q̄; ipſe mouetur ⁊
tn̄ idē omnino eſt mot⁹ ſortis ⁊ ſua diuiſio nec valet
illa conſequētia in argumēto principali infinita tardi-
tate rareſit aliqua pars equaliter cōpoſita ex parte ra-
reſacta ⁊ ex parte non rareſacta ⁊ in nulla proportione
velocius immediate poſt hoc rareſiet aliqua pars a.
b.linee quā ipſa eadē ia; rareſit:ergo non immediate
poſt hoc inſtans q eſt preſens rareſieret aliqua pars
compoſita equaliter ex parte rareſacta ⁊ parte nō rare
ſacta ta; velociter ſicut rareſit illa pars demonſtrata
poſito eni; per ymaginatiōe; q aliqua magnitudo de
albat per partē ante partē in infinitū ſic q continue ps
ſecūdū ſe totā dealbata eſſet vniformit alba ſub.e.gra
du ⁊ q nulla pars equaliter compoſita ex parte de alba

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA

ta eſſet alba ſub aliquo gradu ſed continue fieret aliqua talis pars albioꝛ ⁊ albioꝛ ſicut parſ maioꝛ ⁊ maioꝛ quam medietas iſtius partis ſecundum ſe totam fieret alba tunc nō valeret illa cōſequentia iam nō eſt aliqua pars iſtius magnitudinis date equaliter cōpoſita ex parte dealbata ⁊ parte nō dealbata que ſit alba nec in aliqua propoꝛtione erit aliq̄ pars illiꝰ magnitudiniſ imediate poſt hoc albioꝛ quā ipſa nūc eſt: igiſ nō imediate poſt hoc erit aliq̄ pars illiꝰ alba ſub .c. gradu que iā cōpoſita eſt equaliter ex parte dealbata ⁊ pte nō dealbata antecedēs enim eſt verū ⁊ ꝯñs falſuꝫ. quia immediate poſt hoc erit. aliqua pars alba ſub .c. gradu q̄ iam eſt equaliter cōpoſita ex parte dealbata ⁊ pte non dealbata. ⁊ cōſimiliter non valet illa conſequētia. prius facta in caſu pꝛincipali ⁊ argumentū illud nō procedit. ¶ Ad ſecundū cum arguitur quod aliqua erit rarefactio vniformis per horā qua aliquid continue difformiter rareſieret tardiꝰ ⁊ tardius. de virtute ſermonis poteſt illa concluſio ꝓbabiliter concedi. quamuis enim illa rarefactio manebit vniformis nō tamē manebit ipſa vniformis rarefactio. vnde conceditur q̄ non eſt poſſibile quod aliqua magnitudo vniformiter rareſiet ſecundū ſe totā quo ad tempus niſi quelibet eius pars quātitatiua intendat motū ſuū ⁊ etiā quilibꝫ punctus intrinſecꝰ ipſius. quia ſicut probat argumentū maioꝛ magnitudo ad hoc ꝙ ipſa eque velociter maioꝛetur cū vna alia magnitudie minoꝛi opoꝛtet ꝙ moueaſ velociꝰ localiter ⁊ reſpectu eiuſdē magnitudis nō ſufficit gradus duplus in motu locali ad hoc qꝛ ipſa in duplo velocius rareſiet quam ipſa eadē vel aliqua ſibi equalis in duplo tardius mota localiter ſed requiritur gradus maioꝛ quā duplus ſignatis enim duabus magnitudinibus omnino equalibꝰ puta .a. ⁊ .b. ⁊ rareſiat vtraqꝫ vniformiter quo ad ſuas partes quantitatiuas ab extremo quieſcente punctus velociſſime motꝰ in .a. in duplo velocius pꝛeciſe moueaſ puncto velociſſime moto ipſius .b. ⁊ ſequitur ꝙ .a. non in duplo velociꝰ rareſit vel maioꝛatur quaꝫ .b. qꝛ non ita cito acqrit .a. ſibi q̄druplꝫ ſic̄ .b. ſibi duplū poſito .n. ꝙ vtraqꝫ illaꝝ in pꝛicipio ſit pꝛeciſe pedalis quātitatiſ i eodē iſtā ti quo pꝛimo eſſit .b. bipedalis quantitatis ceteris partibus erit .a. pꝛeciſe tripedalis quantitatis dum enim punctus velociſſime moiꝰ ipſius .b. pertranſibit pūctus velociſſime motus ipſius .a. ſolummodo bipedalem quantitatem. ſequitur ergo quod cum rarefactionem in duplo velocioꝛē ſequitur acquiſicio duple pꝛopoꝛtionis quod gradus duplus in motu locali non coꝛreſpondꝫ in duplo velotioꝛi rarefactioni reſpectu eiuſdem magnitudinis vel equalis. Sed requiriſ gradꝰ duplꝰ vel triplꝰ. Sicut ſufficienſ apparere poterit intuenti ⁊ tāta poterit eē ꝓpoꝛtō iter duas q̄ntitates ieq̄les qua maioꝛ excederet minoꝛē quod quacunqꝫ propoꝛtione ſignata moueatur minoꝛ tardius localiter q̄ ipſa non magis pꝛopter hoc rareſieret tardiꝰ quā illa que eſt maioꝛ ſicut pꝛius dictum eſt. ¶ Ex quo ſatis apparet ꝙ quamuis motus localiter continue maneat vniformis aut difformis velociter ⁊ velociter tardioꝛ ⁊ tardioꝛ non requiritur pꝛopter hoc ꝙ ſic propoꝛtionaliter varietur velocitas in rarefactione quatenus rarefactio eſt. ¶ Ex quo ſatis ſufficienter apparere poterit rñſio ad ſcd̄m argumentū ⁊ ad alia conſimilia que vidētur mouere contra reſponſionem datam. ¶ Ad tertiū ⁊ ad vltimuꝫ dicitur ꝙ concluſio ibidem pꝛopoſita eſt omnino impoſſibilis ⁊ ad caſuꝫ ibidem ſuppoſitum dicitur ꝙ eſt impoſſibilis quoniā nō eſt poſſibile ꝙ ſi incipiat aliqua magnitudo creſcere vl' maioꝛari .a. non quāto quin in infinitum velociter inciperet illa creſcere ſicut pꝛobat argumentum ſufficienter ſaltem iuxta reſponſitionem poſitam. ⁊ ideo tenendo illā reſponſionē ⁊ illū moduꝫ loquendi negatur caſus tāq̄ꝫ impoſſibilis. ¶ Sed ad pꝛobandū caſuꝫ arguitur euidēter ſic poſito gratia argumēti ꝙ eadē magnitudo numero poterit diminui per parteꝫ añ partē vſqꝫ ad non quantū quāuis enim hoc non ſit poſſibile de virtute ſermonis ex quo non claudit contradictionem ſatis poterit admitti gratia diſputationis quo poſito ponitur ꝙ .a.b. ſit littera pedalis quātitatis que incipiat diminui illo modo per partem ante parteꝫ ⁊ ſic diminuatur vſqꝫ ad non quantū continue tñ tardius ⁊ tardius ita quod ab aliquo certo gradu velocitatis in diminutione incipiat diminui continue vniformiter remittendo diminutionē ſuā vſqꝫ ad non gradū diminutionis quia ſicut aliqua poteſt eſſe huiuſmodi diminutio vniformis continue ſcilicet eque velox ſicut pꝛiꝰ ita poteſt aliqua eſſe continue velocioꝛ ⁊ velocioꝛ aut continue tardioꝛ ⁊ tardioꝛ. quibus viſis arguitur ſic .a. b. linea diminuetur continue vſqꝫ ad non quantum vniformiter continue remiſſa ipſius diminutiōe quouſqꝫ remittatur ad nō gradū: ergo econuerſo iterū poterit alia huiuſmodi magnitudo ecōtrario creſcere pꝛopoꝛtionaliter velocius ⁊ velocius .a. non quanto quouſqꝫ ipſa fuerit pedalis quantitatis ſicut eſt iam .a.b. linea qualitercūqꝫ enim poterit aliqua magnitudo diminui conſimiliter econtra poterit creſcere vl' maioꝛari. ¶ Ad illud conſimiliter reſpondeſ ſicut ad pꝛimū negando caſum illū eſſe poſſibilem ſed ꝙ ſic difformiter diminuatur aliqua magnitudo ad nō quantū nec ē poſſibile ꝙ aliqua magnitudo diminuatur vniformiter vſqꝫ ad non quātū in tempoꝛe finito quamuis enī motus ille ſiue actio illa qua diminuens diminuit continue maneat eque velox tamen in infinitum velociꝰ diminuetur ipſa magnitudo illa eadem actione vel eq̄li antequā illa fuerit complete diminuta ad nō quantū quā ipſa incepit diminui eadem actione in pꝛincipio. Contra illud tamen arguitur ſic ſi talis diminutio in infinitum velociter antequā tota magnitudo complete diminuatur ad non quantum ⁊ in nullo inſtanti intrinſeco totius tēpoꝛis erit illa diminutio velocioꝛ quaꝫ in quolibet inſtanti intrinſeco eiuſdem hoꝛe erit aliq̄ pars eius qꝛ nō velocioꝛ erit tota diminutio reſpectu totius magnitudinis in aliqua inſtanti totiꝰ hoꝛe quā in quolibet inſtanti eiuſdē hoꝛe erit aliqua pars diminutionis reſpectu alicuius partis illiꝰ magnitudinis. ſicut enī diminueſ tota illa magnitudo ſucceſſiue ꝑ parteꝫ ante partē vſqꝫ ad non quantū in tota hoꝛa ita pꝛopoꝛtionaliter diminuetur quelibet eius pars in aliqua parte tempoꝛis ſibi coꝛreſpondente ⁊ ſi ſic ergo continue per eandem hoꝛaꝫ infinite velocitatis erit aliqua pars illius diminutionis. ⁊ vniuerſaliter cum omnis motus ſit ita velox ſicut aliqua eius pars: ergo cōtinue per totā hoꝛā erit tota illa diminutio infinite velocitatis quod eſt impoſſibile. Huic dicitur quod non requiritur ꝙ in aliquo inſtanti intrinſeco totius tempoꝛis velotius diminuetur aliqua pars iſtius magnitudiniſ date quam in eodem iſtanti diminuetur ipſa tota magnitudo quia poteſt eſſe quod eque velociter diminuatur quelibet eiꝰ pars ſicut aliqua eius ps ⁊ ſicut totuꝫ ſicut in condenſatione vniformi reſpectu alicuius magnitudinis condenſate ſed pꝛo argumento. poſito q̄ diminuatur pars poſt partem in infinitum per coꝛruptionem ita quod ſecundum quemlibet punctū fiat diminutio per partem ante partem in infinitū quamuis hoc non ſit poſſibile niſi per imaginationem tantum. ¶ Dicitur tunc ſubſtinendo totum caſum cuꝫ pꝛioꝛi reſponſione ꝙ in infinitum velocius continue diminuetur aliqua pars illius magnitudinis quā in eodeꝫ inſtanti diminuetur tota ipſa magnitudo ⁊ quod in infinitum velocioꝛ diminutio eſt aliqua pars totius diminutionis quam ipſa tota diminutio ⁊ tamē omnis motus eſt eque velox ſicut aliqua eius pars quia ſtat

quod tota actio qua ſit diminutio in aliqua parte ⁊ in tota magnitudine continue ſit vniformis. vnde non ſeqniſ medietas iſtius magnitudinis velocius diminuetur quā tota illa magnitudo: ergo motus ille quo diminuitur illa medietas eſt velocioꝛ quā motus quo diminuitur tota magnitudo ſed nō ſequitur in rarefactione vbi aliqua magnitudo vniformiter rareſit ab extremo quieſcente vna medietas velocius mouetur: ergo ipſa velociꝰ rareſiet. Apparet igiſ ꝙ ſicut non eſt pꝛimus caſus admittendus de illa rarefactione ſupꝛa ſic non eſt ſecūdꝰ de illa diminutione ⁊ vniuerſaliter conſimiliter cōtingit arguere de diminutione ſeu condenſatione ſicut de rarefactione ſeu augmentatione ⁊ eadē erit reſponſio. ¶ Arguitur foꝛte adhuc contra illam reſponſionē ex vno pꝛius dicto in parte pꝛecedenti iſtius capituli. poniſ enim ſuperius ꝙ itenſione ſeu remiſſione motuū eque velociter intendeſ illi motus vel remittenſ qui equales latitudines in velocitate motus acquirēt vel deperdēt in equali tempoꝛe: cū ergo in huiuſmodi motibus non ſit aliqua augmentatio vel diminutio quā talis intenſio vel remiſſio ſicut ibidē ponitur ꝙ attendēda eſt in illis equalitas per equalem latitudinē motus vtrobique acquiſitā vel deperditā ſequitur: eadem ratione ꝙ in augmentatione vel diminutione magnitudinis vere continue attendetur equalitas penes equalem quantitatē acquiſitā vel deperditā. Huic dicitur negando conſequentiaꝫ motus enim ⁊ alie huiuſmodi qualitates que ꝯmuniter cōceduns intendi vel remitti non ꝯmuniter arguētur vel diminuuntur ſicut magnitudines vere continue ⁊ per ſe quāte. ⁊ ideo obiectio illa non pꝛocedit ſicut nec alie pꝛecedentes vnde quo ad velocitatem rarefactionis vel condenſationis aut huiuſmodi augmentationis diminutionis ꝯmuniter dicere ſufficiat in pꝛeſenti diſputatio nūc pꝛemiſſa. ⁊ de velocitate alterationis penes quid ipſa attendi poterit tanquaꝫ quo ad eius effectum generaliter inquiratur.

d E velocitate motus alterationis tres ſolēt poſitiones continue ſubſtineri vna eſt ꝙ velocitas alterationis vniuerſaliter attēditur penes gradū. Alia dicit ꝙ velocitas alterationis attenditur penes latitudinem foꝛme acquiſite in comperatione ad ſubiectum ſicqꝫ ꝙ vbi equalis latitudo foꝛme vniformiter acquiritur equali ſubiecto equalis eſt velocitas ⁊ vbi equali ſubiecto vniformiter requiritur maioꝛ latitudo foꝛme eſt alteratio velotioꝛ ⁊ vbi minoꝛ foꝛma acquiritur equali ſubiecto eſt tardioꝛ ſic quidā dicunt ſuſtinentes iſtam opinionē: alij dicunt ꝙ vbi equaliter acquiritur de foꝛma in equalibus ſubiectis nō ſunt ille alterationes vere cōperabiles adinuicē ⁊ concedūt ꝙ tales alterationes q̄ꝫuis ſunt eiuſdē ſpeciei: ſpetialiſſime neutra tamē eſt altera earumdē velocioꝛ aut tardioꝛ aut alteri earūdem equalis. ¶ Tertia ponit ꝙ velocitas vniuerſaliter attenditur penes latitudinem talis foꝛme que vniuerſaliter acquiretur alicui ſubiecto ſiue maioꝛi ſiue minoꝛi in tanto tempoꝛe vel in tanto. Contra pꝛimā opinionem poteſt argui ſic. ſi velocitas alterationis vniuerſaliter attenderetur penes gradū inductum ſequitur ꝙ cū cuiuſlibet qualitatis actiue vl' paſſiue ſit dare gradū intentiſſimū puta gradum ſummū frigiditatis ⁊ etiā caliditatis ⁊ ſic de alijſ huiuſmodi qualitatibus pꝛimis ꝙ eſſet aſſignare maximā velocitatem que poſſet eſſe in tali alteratione illa ſcilicet q̄ continue induceretur gradus ſummus ⁊ tunc ſequitur ꝙ non velocius alteraret alterans foꝛtius quā debiliꝰ ymmo alterans infinitū puta ignis infinitus ſimplex ſi eſſet non poſſet velotius alterare quā iam facit illa modica ſintilla que continue eſt gradus ſummus caliditatis actus ad maioꝛem diſtantiam quā pꝛius. Iteꝫ ſequitur ꝙ due ſunt alterationes inequales quaꝝ neutra in aliqua pꝛopoſitiōe ſit altera earumdem velocioꝛ vel tardioꝛ. quia illa alteratio que incipit induci gradus ſummus ⁊ illa que continue eſt auctus gradꝰ ſummus. Similiter in tali actione vniformiter difformi nullus eſt gradus de nouo inductus quin pꝛius fuit ita intenſius auctus. igitur ita velociter egit alterans pꝛius ſicut iam ⁊ nulla ſuit maxima velocitas que tale alterans immediate ante egit: ergo nulla eſt maxima velocitas qua in pꝛeſenti inſtanti agit ymmo in nullo inſtanti aliqua velocitate agit quia in nullo inſtanti agit aliquem gradum. ¶ Preterea omnis actio caliditatis eſt alteratio ⁊ nulla eſt actio caliditatis quin in eadem vel alia conſimilis poterit eſſe velocioꝛ ſi enim agatur vniformiter gradus ſummus per partē añ partem alicuius paſſi pedalis quantitatis in hoꝛa adeq̄te ⁊ in altero paſſo bipedalis quātitatis ſic ſucceſſiue per omnia etiam agatur ſummus gradus notū eſt ꝙ velocius inducitur gradus ſummus in ſecundo paſſo quaꝫ in pꝛimo moueatur enim aliquis pūctus ita velociter pꝛeciſe ſicut pꝛogreditur inductio ſummi gradus in ſecundo paſſo ⁊ conſimiliter moueatur aliquis punctus ſupꝛa pꝛimū ſic continue ꝙ in vtroqꝫ paſſo ſit talis pūctus motus ſuper ſinē maxime partis ſumme calide in eodem paſſo ⁊ ſequitur ꝙ vnus illoꝝ punctoꝝ moueſ altero continue in duplo velociꝰ ex quo cōtinue vterqꝫ mouebitur vniformiter ⁊ vnus pertranſibit duplū ⁊ ita velociter inducitur ſummus gradus in ſecūdo paſſo ſicut punctus ille mouetur ⁊ ecōtra: igitur velocius induciſ in ſecundo quā in pꝛimo. Similiter in omni mutatiōe eſſentialiter ſucceſſiua ſignato aliquo termino fixo a quo inequaliter diſtant duo mobilia ſi illud quod pꝛopinquius eſt continue velocius moueatur in continuū ⁊ directū quouſqꝫ attingerit terminū illū citius deueniet ad terminū illū quā reliquū quod a pꝛincipio plus diſtitit ⁊ continue tardius mouebitur quouſqꝫ habuerit terminū eundem oppoſitum tamen huius ſequitur ex illa reſponſione que ponit velocitatem alterationis attendi penes gradū quia ſi alterētur aliqua duo inequaliter remiſſe calida illud quod in pꝛincipio eſt intenſius continue erit ſub gradu intenſioꝛi quouſqꝫ ꝙ pꝛius ſuit remiſſius fuerit eque intenſuꝫ cū illo. ergo iuxta illam reſponſionē intenſius cōtinue velociꝰ alterabiſ q̄ꝫdiu ipſuꝫ fuerit intēſiꝰ: ſint igiſ .a. ⁊ .b duo remiſſe calida ⁊ vtrūqꝫ vniforme gratia augumēti .a. intenſius ⁊ .b. remiſſius ⁊ alteretur .a. in hoꝛa ad aliquē gradum intenſioꝛem puta ad .c. gradū ſic ꝙ ipſum in fine hoꝛe erit ſub .c. gradu vniformiter calidꝫ ⁊ ad eundem gradū alteretur .b. in hoꝛa ⁊ ſic alteretur vtrumqꝫ continue ꝙ continue in quolibet inſtanti illiꝰ hoꝛe erit vtrūqꝫ vniformiter calidū .b. continue remiſſius .a. ſic ꝙ in fine erit .b. pꝛimo eque intenſum cū ipſo .a. vtrūqꝫ ſcilcet ſub .c. gradu ⁊ ſequitur vt notum eſt iuxta illam reſponſionē dataꝫ ꝙ .a. continue velocius alterabitur quā pꝛo eodem inſtanti alterabitur .b. ⁊ tñ cū .b. plꝰ diſtet ab ipſo .c. gradu eque cito deueniet ad illum ſicut .a. ⁊ ꝙ illud ſit impoſſibile ſatis apparet qꝛ cū .a. ſit calidius .b. quāuis .a. continue eque velociter omnino caleſieret ſicut .b. ꝯtinue maneret .a. calidiꝰ .b igitur cū iam calefit .a. continue velociꝰ quā .b. a. multo ſoꝛtioꝛi erit .a. continue calidius .b. Iteꝫ cum .a. ⁊ .b. fuerint ſub .c. gradu ponatur ꝙ vtrūqꝫ illoꝝ eque velociter pꝛeciſe remittatur ab ipſo .c. gradu verſus aliquem gradū frigiditatis qui ſit .g. ſicut ipſum idē pꝛiꝰ intendebatur verſus .c. graduꝫ caliditatis. ⁊ ſequitur neceſſario ꝙ .b. velociꝰ remittetur ⁊ attinget ad .g. gradum quia in equali tēpoꝛe pꝛeciſe deueniet .b. ad gradum illum quē ipſum habuit in pꝛincipio. ſicut ipſum nunc intendebatur ab illo gradu ad gradum .c. ⁊ conſi-

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

militer erit de ipſo.a.ꝙ ipſum in fine ſecunde hoꝛe erit
ſub eodē gradu ſub q̄ ipſuʒ fuit in pꝛīcipio cū ḡ in pꝛīci
pio fuit.a.itenſꝰ calidū quā tūc fuit.b. ſequit̄ etiā ꝙ in
fine ſecūde hoꝛe erit.a.intenſius calidū quā in fine eiuſ
dē hoꝛe erit.b.ergo tunc velocius remittetur.b. ver-
ſus.g.gradū frigiditatis quā.a.⁊ eque velocit̄ pꝛeciſe
remittetur vtrūqʒ in ſecunda hoꝛa verſus.g.gradum
ſicut ipſum idem intendetur verſus.c.gradum calidi
tatis:igitur ſicut.b.in ſecunda hoꝛa velocius remitte
tur ita in pꝛima hoꝛa velocius intendetur cuius oppo
ſitum eſt pꝛius pꝛobatū foꝛe ſequens. ¶ Itē iuxta iſtā
reſponſionē ſequitur ꝙ in infinitum tardius inciperet
quodcūqʒ ſimplex agere in aliquod ſimplex ſibi contra
rium quam aliquod remiſſum ageret in aliud remiſſū
aliquem gradū intendendo vel remittendo quia quo
cunqʒ gradu intrinſeco ſignato in tali latitudine quali-
tatis pꝛime in infinitum eſt aliquis gradus iſtiꝰ remiſ
ſioꝛ ⁊ nullus poterit eſſe remiſſioꝛ quā incipit vnū ſim
plex agere in aliud ſimplex in illo inſtanti quo incipiūt
agere ad inuicem:ergo cuʒ omnis velocitas attendat̄
penes gradum inductum nihil poterit tardius agere
quā inciperet quodcūqʒ huiuſmodi ſimplex agere in ali
ud ſimplex ſibi contrarium quācūqʒ pꝛopoꝛtionē ipſuʒ
haberet ad illud ymmo non tardius inciperet minus
agere quā maius quātūcunqʒ eſſet finitum vel infinitū
ſed ad illud reſpondetur ſecundū illam reſponſionem
quod non ſequitur ꝙ in infinitū tardius inciperet hu-
iuſmodi ſimplex agere ⁊c̄. quia nulla alteratō eſt in ali
qua pꝛopoꝛtione alia velotioꝛ vel tardioꝛ.quia cum
omnis velocitas alterationis attendatur penes gra-
dū ⁊ nullius gradus alicuius latitudinis ad aliū gradū
eiuſdem eſt aliqua pꝛopoꝛtio quia nullius īdiuiſibilis
intenſiue ad aliud indiuiſibile intenſiue eſt aliqua pꝛo-
poꝛtio ſicut nec alicuius indiuiſibilis quantitatiue ad
aliud indiuiſibile quantitatiue eſt aliq̄ pꝛopoꝛtio. Con
tra iſtam reſponſioneʒ non opoꝛtet arguere.quia vni-
uerſaliter omnis ſcientia que aliquid tangit de pꝛopoꝛ
tione vnius ad aliud vult quod inter quecūqʒ duo eiuſ
dem ſpeciei eſt aliquis exceſſus finitus quod inter illa
ſit aliqua pꝛopoꝛtio. vnde in his in quibus pꝛopꝛie re
peritur exceſſus pꝛopꝛie dicta reperitur pꝛopoꝛtio . in
quibus vero cōmuniter reperitur exceſſus vel equali
tas pꝛopoꝛtio cōmuniter dicta reperitur. quod autem
arguitur quod nullus indiuiſibilis itenſiue ad aliud in-
diuiſibile intenſiue vna eſt pꝛopoꝛtio ſicut nec alicuius
indiuiſibilis quantitatiue ad aliud indiuiſibile quan-
titatiue.non pꝛocedit quia vniuerſaliter omnis gra-
dus alicuius latitudinis qui ponitur indiuiſibilis intē
ſiue continet omnes alios gradus eiuſdeʒ latitudinis
remiſſioꝛes illo. ⁊ ideo vniuerſaliter omnis gradus
duplus ad alium eſt equaliter diuiſibilis ſaltē imagi-
narie in duos gradus ſubduplos quoꝝ ſcilicet vnus ſit
pꝛeciſe ſubduplꝰ intenſiue ad illū gradum duplū. ſicut
eſt medietas alicuius quātitatis ſubdupla ad eius quā
titatiue duplā ſed nullum indiuiſibile quantitatiue eſt
ſic diuiſibile in duo indiuiſibilia quantitatiue nec ali
quod indiuiſibile quantitatiue cōtinet aliud indiuiſi-
bile quantitatiue vnus enim punctꝰ non continet aliū
punctū nec qualitatiue nec quantitatiue ſed vniuerſa
liter huiuſmodi gradus continet alios gradus remiſſi
oꝛes illo tanquā ſuas partes qualitatiuas . nec eſt ali-
quis huiuſmodi gradus ſimpliciter indiuiſibilis intē
ſiue ſed valde diuiſibilis. ſed pꝛo tanto dicitur apud cō
munē modū loquendi ꝙ huiuſmodi gradus calidita
tis ſeu frigiditatis ⁊ ſic de alijs eſt intenſiue indiuiſibi
lis quia omnis huiuſmodi gradus vel eſt talis quali-
tas vniformis que non habet aliquas partes quātita
tiuas difformes quaꝝ.ſ.quedā ſint intēſioꝛes et q̄dā re
miſſioꝛes vl' coꝛreſpōderet p̄ciſe alicui tali q̄litati vni-
formi.ſ.talis eſſet iō pꝛo pte affirmatiua illiꝰ ꝯcluſiōis
ꝓpoſite tenēda ſcilicet ꝙ nullus gradus ad aliū gradū
eſt certa pꝛopoꝛtio ⁊ etiam pꝛo oppoſita parte poſitio-
nis pꝛime de velocitate alterationis menſuranda ſuf-
ficiant hec iam viſa. ¶ Contra ſecundā poſitioneʒ ar-
guitur bꝛeuiter ꝙ ipſa non ſit vera. quia et ipſa ſequit̄
quod non ſit ymaginabile ꝙ aliquod quantū vniformi
ter alteretur ſecundū omnes ſuas partes ſic ſcilicet ꝙ
continue eque velociter alteretur quelibet eiꝰ pars quā
titatiua ſicut aliqua eiuſdem quia ſemper totum velo-
cius alterabitur quā aliqua eius pars dum ꝯtinue pꝛo
poꝛtionaliter equalem latitudinē acquiret totum ſicut
aliqua eius pars cū ipſum ſit maioꝛis quātitatis. ⁊ cō-
ſequens eſt falſum poſito enim ꝙ.a.ſit aliquod coꝛpꝰ
calidū vniforme remiſſum ꝙ ſic continue alteret̄ per
hoꝛam ꝙ ipſum in quolibet inſtanti maneat vniforme
quouſqʒ fuerit ſumme calidum in fine iſtius hoꝛe ⁊ ſe
quitur ꝙ.a.continue eque velociter alterabitur ſecun-
dū ſe ⁊ quālibet ſui partē. ꝙ arguitur ſic. quia eque velo
citer calefiet quelibet pars quātitatiua ipſiꝰ.a. ſicut.a.
quia continue erunt omnes equaliter calide. ſi enim
pars maioꝛ calefieret velotius quā pars minoꝛ. cū hoc
non ſit niſi quia ipſa eſt maioꝛis quantitatis ſequit̄ ꝙ
in infinitū tardius calefieret aliqua pars quā medietaſ
totius quia in infinitū minoꝛ eſt aliqua pars pꝛopoꝛtio
nalis totiuſqʒ medietas totius ꝙ eſt manifeſte falſum
⁊ per idē argumentū ſequitur ꝙ cuiuſlibet partis totiꝰ
in infinitū tarde calefieret aliqua pars: igitur ad quēli-
bet punctū totius eſſet ita tarda alteratio ſicut aliqua
poterit vel ſaltē nulla poterit eſſe tardioꝛ actio quā eſt
ad quēcūqʒ punctum totius quicūqʒ ſignetur. ¶ Itē ve
locitas alterationis nō poteſt attendi penes latitudi-
nē acquiſitā in comperatione ad ſubiectū qꝛ tunc ſeq-
tur cōſequenter reſpondēdo ꝙ vbi equalis latitudo ac
quirit̄ duplo ſubiecto eſſet dupla velocitas. qꝛ cuʒ illa
velocitas eſſet maioꝛ nō videtur ꝙ in aliqua pꝛopoꝛ-
tione eſſet maioꝛ quā in pꝛopoꝛtione dupla ꝯñs falſuʒ
qꝛ ſi ſubdupla latitudo acquireret ſubduplo ſubiecto
eſſet velocitas ſubdupla ⁊ ita eſſet minoꝛ velocitas q̄ʒ
pꝛioꝛ: igit̄ p̄oꝛ nō eſt ſubdupla ad pꝛimā. Similiter iux
ta iſtā reſpōſionē ſequit̄ ꝙ ſubiectū ſubduplū acq̄rēdo
maioꝛē latitudinē poterit velotius vel equaliter alte-
rari cū ſuo duplo. ponat̄ eni ꝙ.a.ſit ſubiectū ſubduplū.
⁊.b.duplū. ⁊ ſint equaliter remiſſe calida ⁊ eque velo-
citer omnino alteret̄.a. quouſqʒ ipſum foꝛet ſummuʒ
ſicut.b.quouſ.b.foꝛet ſummū quo poſito cū.a.ſit ſubie
ctū minus ⁊ continue eque velociter alterabitur ſicut
b. ſequitur iuxta iſtā reſpōſionē ꝙ. a. continue maioꝛē
latitudinē acquiret quā.b.pꝛo eadē menſura: igitur cū
a.⁊.b. in pꝛincipio ſint equaliter calida oīo ſequit̄ ꝙ.a
citius fiet ſumme calidū quā.b. ꝯñs falſum quia cū ip-
ſa in pꝛīcipio ſint equaliter calida oīo ⁊ eque velociter
pꝛeciſe continue calefiet.b.ſicut.a.⁊ econtra: igit̄ ita ci-
to fiet.b.ſumme calidū ſicut.a.⁊ continue erūt equali-
ter calida. Si aūt ponat̄ ſicut pꝛius dictū eſt ꝙ huiuſ-
modi alterationes non ſunt ꝯperabiles niſi ſit reſpectu
equaliū ſubiectoꝛū cōtra ponat̄ ꝙ.a.⁊.b.ſint due alte-
rationes que per aliqd̄ tēpus erūt reſpectu ſubiectoꝛū
equaliū ⁊ etiā reſpectu latitudinū equaliū ⁊ intēdat̄.a.
alteratio ſic ꝙ ipſa fiet reſpectu maioꝛis ſubiecti ⁊ etiā
maioꝛis latitudinis ſed nō tantū pꝛopoꝛtionaliter ma-
ioꝛetur reſpectu latitudinis ſicut reſpectu quātitatis u
ſubiecto. ⁊ arguit̄ tūc ſic.a.alteratio tunc erit velocioꝛ
quā ipſa pꝛiꝰ fuit ⁊ pꝛius fuit ipſa eque velox cū ipſa.b .
alteratione ⁊ tūc manebit alteratio.b.eque velox pꝛe
ciſe ſicut pꝛius vt ſuppono. igitur tunc erit.a.alteratio
velotioꝛ quā.b.⁊ ſic arguit̄ vniuerſaliter qd̄ oīs altera
tio eſt quacūqʒ eiuſdē ſpeciei velotioꝛ vel tardioꝛ vel
equalis ex quo apparet qd̄ velocitas alterationis pe-

nes latitudinem foꝛme acquirende in comperatione
ad ſubiectū tantū vel' tantū nō eſt attendēda. ¶ Ideo
ſequitur tertia poſitio ⁊ vltima que magis ꝓbabiliter
meo iudicio poterit ſubſtineri videlicet quod oīs ve-
locitas in alteratione attendit̄ penes maximā latitudi
nē talis foꝛme ſeu qualitatis que vniformiter acquire
tur alicui ſubiecto maioꝛi ſeu minoꝛi in tanto tempoꝛe
vel in tanto coꝛreſpondetur. ſicut velocitas in motu
locali attenditur penes longiſſimam lineā quā deſcri
beret pūctus velociſſime motꝰ vniformiter in illa par
te tempoꝛis vel in illa videlicet quod ſignato puncto
illo in.b.paſſo ad qd̄.a.alterans velociſſime agit tunc
penes illā latitudinē ſcd̄m quā gradus iā coꝛreſpōdēs
illi pūcto iclusiue vl' excluſiue diſtat a gradu iſto q coꝛre
ſpōdebit eidē pūcto exclſiue vl' icluſiue i tali iſtāti futu
ro puta in fine huiꝰ hoꝛe vl' in tali iſtanti medio aut in
aliquo tali inſtanti demonſtrato ſi continue eque velo
citer pꝛeciſe ad idem punctū alteraret.a.agēs ſicut in
illo iſtanti iam alterat.a.ad idē punctū attendit̄ maxi-
ma velocitas que in illo inſtanti alterat ſiue vniformi
ter alterat ſiue difformiter. ¶ Sed ꝯtra illā reſponſio
nē arguit̄ multipliciter pꝛimo ſic.ſ.ꝙ agēs in caſu poſ-
ſibili velociꝰ ageret ad pūctū remotū quā ad punctum
ſibi imediatū eiuſdē paſſi vbi cōtinue ageret per totuʒ
⁊ in infinitū velociꝰ ad punctū terminātē ſuā actioneʒ
quā ad punctū ſibi imediatū. ⁊ illud cōcedit̄ eſſe poſſi-
bile reſpectu talis agentis qd̄ ꝯtinue intendit aliq̄ʒ q̄li
tatē pꝛius actā nō tñ agendo in idē paſſuʒ gradū inten-
ſioꝛē quā pꝛius fuit in eodē paſſo qꝛ in tali caſu eſt ſatiſ
poſſibile ꝙ ipſum ad quēlibet punctū remotū illiꝰ paſ
ſi agat agens tale certa velocitate quāuis in infinituʒ
tarde agat ad punctū ſibi imediatū. ¶ Arguit̄ etiā ꝙ
iuxta illā reſponſionē velocitas alterationis nō attēdi-
tur penes pꝛopoꝛtionē potentie alterātis ad potentiā
alterati quo ad eius cauſaʒ qꝛ poſito ꝙ.a.⁊.b.ſint duo
alterātia ſimplicia.a.maiꝰ in quacūqʒ ꝓpoꝛtione volu
eris ⁊.b.minꝰ ⁊ habeat.a.eandem pꝛopoꝛtionē ad aſſi
milandū ſibi.c.ſūme frigidū ſicut.b.ad aſſimilanduʒ
ſibi.d.⁊ ſequit̄ ceteris paribꝰ ꝙ ita cito aſſimilabit̄.c.
ipſi.a.ſicut.d.ipſi.b.ſi velocitas alterationis vniuer-
ſaliter ſequeret̄ pꝛopoꝛtionē potentie alterantis ad po
tentiā alterati ſicut eiꝰ cauſaʒ ſed cū.c.ꝓpoꝛtionalit̄ eſt
maiꝰ.d.ſic.a.eſt maiꝰ.b.ſequit̄ ꝙ velociꝰ aget.a.in.c.
quā.b.in.d.qꝛ equalē latitudinē ⁊ per maiꝰ ſubiectuʒ
in equali tempoꝛe ibi velociꝰ ¶ Itē ponat̄ in aliquo ca
ſu ſaltē per imaginationē ꝙ.c.⁊.d ſint duo remiſſe ca-
lida vnifoꝛma equalia quo ad oēs circūſtantias ⁊ inci
piat vtrūqʒ intendi quouſqʒ vtrumqʒ fuerit ſub aliquo
gradu intenſioꝛi.c.videlicet ſub gradu.e.⁊.d.ſub gra-
du.f.qui ſit remiſſioꝛ.e.intendat̄ eni.c.calidū cōtinue
vniformiter ſecundū oēs ſuas partes quātitatiuas ſic
ꝙ ipſum cōtinue maneat vniforme ⁊ cōtinue ſic inten
dat̄.d.difformiter ſcd̄m ſuas partes quantitatiuas ꝙ
ipſum ſcd̄m ſui intenſius extremuʒ terminet̄ excluſiue
ad illū gradū ſub quo pꝛo tūc erit.c. vniformiter cali-
dū quibꝰ poſitis ſequit̄ ꝙ cōtinue velociꝰ alterabit̄. c.
quā.d.qꝛ cōtinue velociꝰ calefiet.c.quā.d.ſicut appareʒ
manifeſte ſed in nulla pꝛopoꝛtione acquiret maioꝛē la
titudinē caliditatis quā acquiret.d.ſcd̄m ſe vel aliquā
eius partē: igit̄ velocitas illiꝰ alterationis nō attēdet̄
penes maximā latitudinē acquirendā alicui pūcto ip-
ſius.d.incluſiue vel excluſiue cuiꝰ oppoſitū pꝛiꝰ dictū
eſt. ¶ Itē in aliquo caſu intendit̄ aliqua q̄litas puta ca
liditas ⁊ frigiditas ⁊ ſic de talibus. ⁊ ſic etiā aliqd̄ coꝛ-
pus ſemiſſe calidū ꝯtinue erit calidius ⁊ calidiꝰ ⁊ tñ nul
li puncto eiuſdem coꝛreſpodebit gradus intenſioꝛ q̄ʒ
pꝛius coꝛreſpōdebat eidē puncto ſicut eſt poſſibile per
rarefactionē partis calidioꝛis ⁊ cōdenſationē partis re
miſſioꝛis vt poſito ꝙ . a.ſit aliqd̄ coꝛpꝰ remiſſe calidū
cuiꝰ vna tertia ſit calida vniformiter.e.gradu caloꝛiſ.⁊
reſidue due tertie ſint remiſſe calide ſub.f.gradu qui
ſit multo remiſſioꝛ ipſo.e.gradu rareſiat tūc illa tertia
calidioꝛ quouſqʒ ipſa fuerit tanta ſic iā ſunt due reſidue
tertie remiſſioꝛeſ. ⁊ ꝯdēſent̄ ille ad eq̄lē quātitatē ſicut
iam eſt vna illaꝝ ⁊ ſequit̄ ꝙ totū.a.erit multo calidiꝰ
quā ipſum fuit in pꝛincipio ⁊ tñ nullus gradꝰ nec aliq̄
latitudo de nouo acquirit̄ ipſi.a.vel alicui eius parti.
Item ad equalitatē alterationis nō ſolū ſufficit equali-
tas foꝛme inducte ſed etiā requirit̄ equalitas ſubiecti
ſicut expꝛeſſe apparet ex intentione philoſophi ⁊ cōmē
tatoꝛis.7.phiſicoꝝ in textu ⁊ ꝯmento.35.multe etiam
poſſunt adduci huiuſmodi apparētes obiectiōes que
tamē non pꝛocedūt ad bonū intellectū contra reſponſi-
onē datā ſicut nec illa iā aducta. Et ideo reſpondeo ad
pꝛimū cum arguit̄ ꝙ velocitas in alteratione nō ſequi-
tur pꝛopoꝛtionē potentie alterantis ⁊c̄. huic dicitur ꝙ
ceteris paribus velocitas alterationis vniuerſaliter ſe
quit̄ maximā pꝛopoꝛtionē ſecundū quā ſufficit alterās
agere in alteratuʒ aut in aliquā eius partē inexiſtentē
toti vel minimā pꝛopoꝛtionē quā non habet alterans
ad aliquam partem alterati quo ad actionē in illa vt ip
ſa ſic inexiſtit toti non eni requirit̄ quod vniuerſaliter
agat alterās ſcd̄m pꝛopoꝛtionē quā ipſum habet ad al
teratū quo ad actionē ſimpliciter qꝛ foꝛte illa eſt ꝓpoꝛ
tio equalitatis maioꝛis ſeu equalitatis minoꝛis ſicut
accidit in actione ⁊ rarefactione duoꝝ equaliū aduui
cem ſeu in re actione minoꝛis in maiꝰ ⁊ frequenter ēt
ymmo quaſi ſemper accidit quod nulla eſt maxima ꝓ
poꝛtio quā habet agens ad aliquā partem paſſi ⁊ ideo
tunc non ſequit̄ velocitas alterationis maximā huiuſ
modi pꝛopoꝛtionem ſed minimā quā non habet illud
agens ad aliquā parteʒ alterati ⁊ eque velox erit tunc
talis alteratio ſicut vna alia que incluſiue ſequeretur
ad equate illam pꝛopoꝛtionem datam. Ad argumen-
tū cum arguitur in caſu poſito quod.a.alterat velocius
quā.b.quia in equali tēpoꝛe equalē latitudinem inten
ſiue agit per maius ſubiectū. dicit̄ negando cōſequē-
tiam nec velociꝰ alterabitur.c.quā.d.nec eꝯ in caſu il-
lo ceteris paribus ſed continue eque velociter altera-
bit̄ vtrūqʒ ſicut alterū pꝛo eodem inſtanti. Ad aliud
cum arguitur in caſu alio ꝙ.c.continue velocius altera
bitur q̄ʒ.d.qꝛ.c.cōtinue manebit vniformiter ſub gra
du illo qui excluſiue terminabit totā latitudinem ipſi
us.d.concedit̄ concluſio. ſed cū vlterius infertur ex il
lo ꝙ velocitas alterationis non attenditur penes ma
ximā latitudinē acquiſitam ipſi.d. vel alicui eius par-
ti vel pūcto icluſiue vl' excluſiue dicit̄ negādo ꝯñaʒ vñ
cōceditur ꝙ ꝯtinue eque veloci alteratiōe alterabit̄.d
ſicut pꝛo eodeʒ inſtanti alterabit̄.c.⁊ non ſequit̄ ex illo
ꝙ aliquando eque velocit̄ alterabit̄ .d.ſicut.c. ymmo
eſt ſatis poſſibile ꝙ quacunqʒ velocitate finita ſignata
quod ipſa alteret̄ tardius totuʒ.d.cathegoreātice ⁊ tñ
in quacūqʒ pꝛopoꝛtione volueris tardiꝰ cū hoc alteret̄
d.q̄ʒ.c. ꝙ cōtinue vniformiter alterabit̄ illa certa ve-
locitate demōſtrata quacunqʒ enī velocitate alteratur
pars alicuiꝰ eadē velocitate alterat̄ totū cuius eſt pars
illa. ⁊ ex hoc nō ſequit̄ ꝙ ita velociter alteret̄ totū ſicut
aliqua ſui pars. ſicut nō eſt aliqd̄ totū difforme calidū
vel frigidū ꝙ eſt ita calidū vl' frigidū ſicut aliq̄ eiꝰ pars
⁊ tñ q̄ʒcūqʒ caliditatē ſeu gradū habet pars eundē gra-
dū habet totū. nec ſequit̄.c.calidū acquiret ſibi intenſio
rē gradū caliditatis q̄ʒ faciet.d.⁊ ad eodē incipiūt alte
rari igit̄.c.maioꝛi velocitate alterabit̄ q̄ʒ.d.qꝛ nō ma-
ioꝛ eſt latitudo ab aliquo gradu incluſiue ad alium gra
dū incluſiue ꝙ ab eiſdē duobꝰ gradibꝰ excluſiue tanta
eni eſt diſtantiā inter latera alicuius locati q̄ʒta eſt in-
ter latera loci ſui pꝛimi. Ad tertiū cū arguit̄ ꝙ in aliquo
caſu intēditur aliq̄ qualitas cui nō acq̄rit̄ aliq̄ latitudo
de nouo nec aliqs gradus huic dicitur ꝙ de virtute ſer
monis bñ poterit hoc concedi. vñ pꝛo tanto ꝯceditur

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

in tali caſu ꝙ huiuſmodi qualitas intendiť qꝛ ipſa cuȝ ſit difformis ↄtinue correſpondebit gradui vniformi intẽſiori q̃ȝ priꝰ eadẽ correſpõdebat ⁊ oīs q̃litas difformis ẽ ita intẽſa ꝑciſe ſicẽ gradꝰ vniformis cui ipſa correſpõdet. ⁊ iõ cõiter loquẽdo illã latitudineȝ acq̇rit talis qualitas per extenſionem ſue partis intenſioris ⁊ reſtrictionem partis remiſſioris ſecundum quaȝ gradꝰ ille cuiꝰ ipſa tota correſpondebat in pⁱcipio diſtat a gradu cui ipſa correſpondebat in fine ⁊ penes maximã latitudinẽ ſic acq̇ſitã alicui pti totiꝰ iuxꝫ illũ modũ loquẽdi attendiť illa velocitas maxima q̃ tota illa q̃litaſ intẽdeť. qꝛ ſic priꝰ dictũ eſt velociꝰ alterabiť aliq̃ pars quã ipſa tota licet nõ maiori velocitate. Sȝ forte ↄtra illud arguiť ⁊ ↄtra priꝰ poſita in prima pte huiꝰ capituli dicebať enim ibidẽ quod vniuerſaliter oẽ motũ localiter ita velociter mouetur. Igitur eadem ratione ⁊ oẽ alteratũ ita velociť alterať ſicẽ aliq̃ eiꝰ ps. ſimiliť ſi alteratio ipſiꝰ. d. in caſu priori ↄtinue erit ita velox ſicẽ alteratio qua alterabiť. c. q̃re nõ ita velociť alterabiť. d. ſicẽ. c. ſimiliter iuxta hãc reſponſionẽ ad illud vltimuȝ ſequiť ꝙ talis q̃litas poterit ↄtinue intẽdi quãuis q̃libet eiꝰ pars ↄtinue remitteť ꝙ eſt impoſſibile. Ad illa reſpõdeo ad primũ negãdo ↄñaȝ ⁊ cã eſt qꝛ vniuerſaliter oīs magnitudo mota localiter ita velociter accedit ad aliquẽ terminũ fixũ ſicẽ ad eũdẽ accedit aliq̃ ps eiuſdẽ magnitudinis ꝓpinquiſſima eidẽ termino nõ eniȝ citiꝰ deueniet ps ad talẽ terminũ vel ad talẽ quã faciet totũ categoreãtice cuiꝰ eſt illa pars ſed in alteratiõe nõ eſt ita qꝛ nõ ita cito erit tota q̃litas intendenda ſub gradu ita intenſo ſicut erit aliq̃ eius pars nec ita velociter caleſit ſeu frigeſit tota ſicẽ aliq̃ eiꝰ pars. Ad aliud cũ fuit q̃ſitũ qꝛ nõ eque velociť alterãtur. c. ⁊. d. ex q̃ eque veloces ſunt earꝫ alterationes huic diciť ꝙ q̃uis alteratio qua alterať. d. ſit eq̃ velox vel in caſu multũ velocior quã illa alteratio qua alterať. c. aut ẽt aliq̃ ps ipſiꝰ. d. nõ tñ tantũ ꝓportionaliť correſpõdet illa ipſi. d. ſicẽ correſpõdet alteratio eque velox ipſi. c. aut tali parti vł tali ipſiꝰ. d. ⁊ iõ eſt ſatis poſſibile ꝙ tota alteratio fiet continue tardior ⁊ tardior cũ hoc ꝙ totũ alteratũ ↄtinue velociꝰ ⁊ velociꝰ altereť. Ad tertiũ cũ arguiť ꝙ iuxꝫ illã reſponſionẽ ẽ poſſibile ꝙ aliq̃ q̃litas ↄtinue intẽdať ⁊ cõtinue remittať q̃libet eiꝰ ps. diciť ꝙ h eſt ipoſſibile ſed ſatis eſt imaginabile ꝙ ↄtinue intendeť talis q̃litas p horã cũ hoc ꝙ in quolibet inſtanti illiꝰ hore erit ita ꝙ cuiuſlibet ptis illiꝰ q̃litatis remittať aliq̃ ps. ⁊ nõ ſequitur cuiuſlibet ptis remittiť aliq̃ ps: igiť q̃libet pars remittiť ad hoc enĩ ꝙ huiuſmodi q̃litas intendať vel remittať nõ requiriť ꝙ aliq̃ eiꝰ ps per ſe totã intendatur vel remittať. qꝛ ad hoc ꝙ talis q̃litas ſit intẽſior vł remiſſior quã ipſa priꝰ fuit nõ requiriť ꝙ aliq̃ eiꝰ pars ſecundũ ſe totã ſit intẽſior vel remiſſior quã priꝰ fuit eadẽ pars. Ad vltimũ cũ arguiť ex intentione philoſophi ⁊ cõmentatoris. 7. phiſicorꝫ in textu ⁊ comẽto. 33. ꝙ ad equalitatẽ alterationũ non ſufficit equalitas forme inducte ſed cũ hoc requiriť eq̃litas ſubiecti diciť ꝙ philoſophus ⁊ ↄmentator ibidẽ oſtendunt ꝙ talis eq̃litas in alterationibus eſt maxime ꝓprie dicta ⁊ maxime manifeſta. ¶ Pro alijs obiectionibꝰ que etiaȝ adduci poſſunt contra hanc poſitionẽ vltimã elicienda eſt reſponſio ꝓut meliꝰ poterit ex iã dictis. Et ne ſcribentiũ manui ſtuporẽ ingerat nimia narrationis ꝓlixitas.

Explicĩũt regule excellẽtiſſimi Hentiſberi correcte per magiſtrũ ludouicũ de charera patauũ logicã legentem in felici ſtudio padue.

Incipiunt conſequentie Strodi feliciter.

c Onſequentia eſt illatio conſequẽtis ex antecedente. ¶ Et quia poterit aliquod conſequẽs inferri ex antecedẽte debite vel indebite. ¶ Ideo ſecũdũ hoc dicitur aliqua conſequentia bona ⁊ aliqua mala que valet ⁊ que non valet. ¶ Conſequentia bona dicitur cuiꝰ nõ poteſt eſſe ita. ſicut adequate ſignificať per antecedens. quin ſit ita ſicut adequate ſignificatur per ſuũ cõſequens. ¶ Exemplũ de iſta cõſequentia tu es homo ꝫ tu es animal cuiꝰ conſequentie nõ poteſt eſſe ita ſicut adequate ſignificatur per antecedens. ſ. quod tu ſis homo. niſi fuerit ita ſicut adequate ſignificatur per ſuum ↄſequens. ſ. quod tu es animal. ¶ Et econuerſo diciť conſequentia non bona vel non valere quando ſtat ſic eſſe ſicẽ ſignificať adequate per antecedens licet nõ ſit ita ſicut adequate ſignificatur per conſequens ſuum. ſicut de iſta. tu es homo: ergo tu ſedes cuius ſtat ſic eſſe. ſicut adequate ſignificatur per antecedẽs. ſ. quod tu ſis homo licet non ſit ita ſicut adequate ſignificatur per cõſequẽs. ſ. quod tu ſedes. ſtat enim te eſſe hominẽ licet non ſedeas. ¶ Sed duplex diciť cõſequẽtia bona quedam enim eſt conſequentia bona de forma. ⁊ quedam de materia tantum. ¶ Conſequentia bona de forma dicitur eſſe iſta cuius ſi ſic eſſe ſicut adequate ſignificať per antecedens intelligitur ſic eſſe ſicut adequate ſignificatur per conſequens intelligitur. vt tu es homo ergo tu es animal ſi quis enim intelligat te eſſe homineȝ intelligit te eſſe animal. ⁊ ideo dicitur in tali conſequẽtia cõſequens eſſe de formali intellectu antecedentis. ¶ Sed conſequentia bona materialis tantũ dicitur cuius conſequẽs non eſt de formali intellectu antecedentis. ſeruatis tamen conditionibꝰ requiſitis ad conſequentiã bonã vt ſupra dictum eſt. ſicut eſt de iſta conſequẽtia homo eſt aſinus: ergo baculꝰ ſtat in angulo. ſtat enim te intelligere hominem te eſſe aſinũ licet non intelligaa quod baculus ſtat in angulo ideo patet ex dictis deſcriptionibꝰ quod omnis conſequentia bona et formalis eſt bona ⁊ materialis. ſed non ↄuerſo. ¶ Pro conſequentia materiali ſunt due regule. prima regula eſt quod ex impoſſibili ſequitur quolibet ideſt omnis conſequentia cuius antecedens eſt impoſſibile eſt bona de materia. ¶ Secunda regula eſt quod neceſſariũ ſequitur ad quodlibet ideſt omnis conſequentia cuius conſequens eſt neceſſarium eſt bona de materia exemplũ primi. vt homo eſt aſinus: ergo tu curris. exẽplũ ſecundi vt tu ſedes: ꝫ deus eſt. Sicut ergo dicebatur in tractatu precedenti de ypotheticis quod ſtat conditionalem eſſe verã cuius tam antecedens quã conſequens ſunt falſa vt ſi tu es aſinus tu nõ es homo ⁊ ecõuerſo. ſtat conditionalem eſſe falſam cuius tam antecedẽs quã ↄſequẽs ẽ verꝫ. vt ſi tu es hõ. ꝫ tu hõ ⁊ oīs cõditõalis vera ẽ neceſſaria. ⁊ oīs falſa ẽ ipoſſibilis. Similiter dicitur de qualibet conſequentia que nuncupatur propoſitio rationalis diſcurſus argumentatio ⁊ cõmuniter dicitur quamuis improprie argumentum. exemplũ vt eſt de iſtis ↄſequentijs: tu es homo ergo ego ſum homo: tu es aſinus: ergo tu non es homo ideo dicitur quod ſicut conditionalis nihil ponit ineſſe. ſic nec aliqua conſequentia ⁊ ideo concedendo conſequentiã non oportet concedere antecedens vel conſequẽs eiꝰ. ¶ Similiter negando conſequentiaȝ non oportet antecedens vel conſequens negare. quia ↄcedere conſequentiam nihil aliud eſt quaȝ aſſentire quod cõſequẽs tale inferatur ex tali antecedente debite ſed negare cõſequentiam eſt diſſentire quod tale conſequẽs inferatur debite ex antecedente. Et tunc ſtat iſte verſus. Ex falſis verum ex veris nil niſi verum. ¶ Modi auteȝ

cõmunes arguendi ex hoc quod aliqua conſequẽtia ſit bona ſunt iſti.

Si aliqua conſequentia eſt bona ⁊ eius antecedens eſt verum conſequens eius eſt verum.

Si conſequens eſt falſum igitur ⁊ antecedens.

Si aliquando erit ita ſicut ſignificatur per antecedẽs tunc erit ita ſicut ſignificatur per conſequens.

Si aliquando non erit ita ſicut ſignificatur per cõſequens pro tunc non erit ita ſicut ſignificatur per antecedens.

Si antecedens eſt concedendum ſub aliquo cõſequẽs eſt ab eodem concedendum.
Si conſequens eſt negandum igitur ⁊ antecedens.

Si antecedens eſt poſſibile conſequens eſt poſſibile.
Si conſequens eſt impoſſibile: igitur ⁊ antecedens eſt impoſſibile.

Si antecedens eſt neceſſarium conſequens eſt neceſſarium
Si conſequens eſt contingens: ergo ⁊ antecedens eſt contingens vel impoſſibile.

Si antecedens eſt pure negatiuum conſequens eſt pure negatiuum.
Si conſequẽs eſt pure affirmatiuum: ergo ⁊ antecedẽs vel aliqua pars eius.

Si antecedens eſt ſcitum cõſequens eſt ſcitum.
Si conſequens eſt dubium. ergo ⁊ antecedens eſt dubium vel ſcitum eſſe falſum.

Si antecedens eſt dubitandũ ab aliquo conſequens non eſt ab eodem negandum.

Si conſequens eſt negandũ: ergo antecedens non eſt dubitandum.

Si aliquid antecedit ad antecedens illud. idem antecedit ad conſequens.
Si aliquid ſequitur ad conſequens illud idem ſequitur ad antecedens.

Si aliquid ſtat cum antecedente illud idem ſtat cum conſequente.
Si aliquid repugnat conſequenti illud idem repugnat antecedenti.

Si arguatur ex contradictorio conſequentis ad cõtradictorium antecedentis illa ↄña valet.

Si arguatur ex oppoſito conſequentis ad alteram premiſſarum ſequiť oppoſitũ alteriꝰ primi.

Si antecedens eſt intellectum a te: ergo ⁊ conſequẽs eſt intellectum a te.
Si aliqua conſequentia eſt bona: ergo oppoſitum cõſequentis nõ poteſt ſtare cũ antecedente.

b Abitis ergo modis pretactis ſcienduȝ eſt ꝙ in quolibet iſtorum ſi ſumatur contradictorium conſequentis cum minori infertur cõſequentiam non valere: vnde ſequitur cõſequens iſtius conſequentie non eſt veruȝ ⁊ añs eſt verꝫ ꝫ ↄñtia non valet ⁊ ſic de alijs. ¶ Ex iſtis regulis prius poſitis de noticia conſequentie bone vel male poſſunt regule iam collecte probari. Suppono eniȝ quod ita eſſe in deſcriptione conſequẽtie bone ſumatur pro rem principaliter ſuppoſitam vel ſignificataȝ ſic ſe habere vt in tractatu priori ſumebatur. Et arguitur prima regula ſic quia ſi non eſt vera detur gratia argumẽti eiꝰ officium. ſ. ꝙ aliqua conſequentia eſt bona ⁊ antecedens eſt verum ⁊ conſequens non ⁊ cuȝ conſequẽs ſit propoſitio ipſum eſt falſum ſed contra ſequitur eniȝ antecedens eſt verum ⁊ conſequens falſum. ergo ita eſt ſicut adequate ſignificatur per antecedens ⁊ non eſt ita ſicut adequate ſignificatur per conſequens: ergo poteſt eſſe ita ſicut adequate ſignificatur per antecedens licet non ſit ita ſicut adequate ſignificatur per conſequens: ergo per deſcriptionem datam de conſequentia mala ipſa non valet. Secunda regula cõſimiliter probatur. quia dato quod conſequens ſit falſum. ⁊ antecedens non ⁊ cum antecedens ſit propoſitio quia aliter non eſſet conſequentia ſequitur quod antecedens ſit verum ⁊ vltra antecedens eſt verum ⁊ conſequẽs falſum: ergo conſequentia non valet conſequentia iſta probata eſt in probatione prime regule. licet tamen ſequatur: iſta conſequentia eſt bona ⁊ antecedens eſt verum ergo ⁊ conſequens. ¶ Non tamen ſequitur mediantibus verbis de preterito ⁊ futuro vnde non ſequitur illa conſequentia eſt bona ⁊ antecedens erit verum: igitur ⁊ conſequens vel conſequens eius conſequentie fuit falſum: igitur ⁊ antecedens ſtat enim q̃d antecedens eius conſequentie erit verum licet conſequens nunquam poſt hoc erit. ſed bene valet prepoſitis iſtis determinationibus fuit ita: erit ita. Unde. ſequitur iſta conſequentia eſt bona ⁊ erit ita quod antecedens eius eſt verum: ergo tũc erit ita quod conſequẽs eius eſt verum ſuppoſita primaria ſignificatione terminorum ⁊ nõ mutata. Similiter ſequitur fuit ita quod conſequens iſtius conſequentie eſt falſum ergo tunc fuit ita quod antecedens eius eſt falſum. Secunda regula probatur. quia ſi non detur gratia argumenti oppoſitum ſcilicet quod aliquando erit ita. ſicut ſignificatur per antecedens. ⁊ pro tunc non erit ita ſicut ſignificatur per conſequens ⁊ tamen iſta cõſequentia eſt bona. Sed tunc contra ex prima parte ſequitur quod ſi tunc formatur iſta conſequentia ſolum ſignificãdo vt nũc ſignificat quod tunc non valeret. ſed eſſet mala ⁊ ſeqꝰ tũc eſſet mala ſignificãdo ꝑciſe vt nũc ſignificat: ꝫ nũc nõ ẽ bona q̃d eſt oppoſitũ prime ptis ⁊ vltima conſequentia tenet ex vno preſuppoſito ſcilicet q̃d omnis conſequentia bona eſt neceſſaria ⁊ omnis mala eſt impoſſibilis. Quarta regula ſequitur correlarie per eadem media. Iſte tamen modus arguendi non tenet. iſta cõſequentia eſt bona: ergo quandocũqꝫ erit ita ſicut adequate ſignificatur per antecedens pro tũc erit ita ſicut adequate ſignificatur per conſequens quia ſtat quod nunquam erit ita ſicut adequate ſignificatur per antecedens vt hic. tu es papa: ergo tu es preſbiter. ¶ Quinta regula probatur ſuppoſita ſignificatione huius vocabuli concedendum ideſt dignum cõcedi ⁊ negandum ideſt dignum negari ⁊ dubitandum dignum dubitari. ⁊ diſtinguendum ideſt dignum diſtingui. ¶ Et conſimiliter ſupponitur quod nihil dicatur ab aliquo dignum concedi niſi ſciatur ab eodem eſſe verum vel ſequens ab aliquo in obligatione bene admiſſo vel conceſſo vel oppoſito bene neganti. Similiter quod omne negandum ſit ſcitum eſſe falſum vel repugnans alicui bene admiſſo vel cõceſſo. ¶ Iſte ſuppoſitiones non poſſunt probari niſi ex cõmuni modo loquendi probatur ergo regula iſta ſic quia ſi ipſa non eſt vera detur oppoſituȝ. ſ. q̃d ↄña eſt bona ⁊ añs eſt cõcedendum ⁊ ↄñs non: tunc ſic aut ↄñs eſt neganduȝ aut

dubitandū vel diſtinguendū. ſi negandū vel quia falſum vel quia repugnans ſcitum eſſe tale ſi falſum ergo ⁊ antecedens eſt falſum per ſecundā regulā. ⁊ cū antecedēs ſit concedendum: ergo antecedēs eſt ſequēs ex aliquo bene admiſſo. ſed quodcunqꝫ ſit illud admiſſum conſequens eque bene ſequitur ex illo: ergo pari ratione conſequēs foret incōcedendū. ſicut antecedēs minor declaratur. poſito quod .a. ſit antecedēs ⁊ .b. cōſequens ⁊ .bn̄. admiſſum vel conceſſuꝫ ſit .c. tūc ſi ex .c non ſequitur .b. ſicut .a. ergo ſtat eſſe ita ſicut adequate ſignificatur per .c. licet non ſit ita ſicut adequate ſignificatur per .b. ſit ergo ita tunc arguitur ſic .a. c. ad .a. valet cōſequentia ⁊ .c. eſt verum per ipoteſim. quia ſicut adequate ſignificatur per ipſum ita eſt. ergo .a. eſt verū conſequētia tenet per primā regulam. ⁊ vltra .a. eſt verum ⁊ .b. falſum. quia non eſt ſicut adequate ſignificatur per .b. vt poſitum eſt ergo ab .a. ad .b. non valꝫ conſequentia quod eſt oppoſitū prime partis copulatiue. ¶ Sexta regula correlarie per eadeꝫ media poteſt probari ſeu declarari. ¶ Cōtra iſtā regulā arguitur ſic ponēdo qd̄ omnes ꝓpoſitiones ſcite a te eſſe vere maneāt ſic ſcite ⁊ oīs ſcite ēe falſe maneāt ſic ſcite ꝑ vnaꝫ horā. Volo tamē ⁊ impono quod ſi aliqua propoſitio concedetur a te preter iſtam tu es homo quod ipſa ſtatim ſignificet hominē eſſe aſinum. ita quod ſignificent homines propoſitiones continue primarie ſolum niſi tu concedas aliquā quam tunc impono ſignificare vt prius. Iſto poſito tu ſcis iſtam conſequentiā eſſe bonaꝫ tu es homo: ergo tu es animal. quia ante caſum ſciuiſti: ergo poſt caſum adhuc ſcis. ⁊ ibi antecedēs eſt concedendū a te vt patet. quia excipitur in caſu ⁊ ꝯſequēs non quia ſi ſic cum tunc ſignificaret hominē eſſe aſinuꝫ ſequitur quod propoſitio preciſe ſignificans hominēꝫ eſſe aſinum eſt concedenda a te quod eſt incōueniens. ⁊ per hoc patet quod aliqua propoſitio eſt ad quaꝫ nullo modo eſt reſpondendum. ¶ Huic primo poteſt dici negando caſum quia ꝓponit conditionalem impoſſibilem. non enim valet iſta conditionalis. ſi iſta propoſitio tu es animal conceditur a te tūc ipſa ſignificat hominem eſſe aſinum. ¶ Et tunc eodem modo dico ad intellectū datum quod iſta eſt impoſſibilis. quia ly niſi in ſua expoſitione includit conditionalem predictaꝫ Si tamen ponatur quandocunqꝫ per ly ſi admittatur ⁊ negatur iſta conſequentia. conſequens eſt concedendum a me ⁊ quandocunqꝫ ipſum concedam ſignificabit hominē eſſe aſinuꝫ. ergo propoſitio ſignificans preciſe hominē eſſe aſinū eſt concedenda a me quia nō dico quod illa ſit concedenda quia erit conceſſa a me vel quia concedam ipſam. ſed quia eſt digna concedi cuꝫ ſit vera non repugnans. licet tamē non debeaꝫ ipſam cōcedere propter impoſitionem impedientē. ¶ Septima regula probatur ſic quod ſi non valet detur oppoſitum ſcilicet quod antecedens ſit poſſibile ⁊ cōſequēs impoſſibile ⁊ ſequitur antecedens eſt poſſibile. ergo poteſt eſſe ſicut per ipſum adequate ſignificatur ⁊ cum conſequēs ſit impoſſibile non poteſt ſic eſſe ſicut adequate ſignificatur per ipſuꝫ. ergo ſi antecedens eſt poſſibile ⁊ conſequēs impoſſibile non valet conſequentia. ſed ſi conſequens ſit propoſitio que non eſt poſſibilis ipſum eſt impoſſibile. ergo a primo ad vltimum ſi antecedens eſt poſſibile ⁊ conſequens non valet conſequens quod eſt oppoſitum prime partis regule. Octaua regula per eadeꝫ media ſequitur correlarie ex ipſa. ¶ Notandū tamē ꝙ non omne poſſibile poteſt eſſe verum aliquod enim eſt poſſibile quod non ſtat ſignificando preciſe primarie eſſe verū ſicut iſta. nulla propoſitio eſt. vel nulla ꝓpoſitio eſt vera. vel nulla ē propoſitio cathegorica vel nulla ē vniuerſalis. vel nulla ē negatiua. ¶ Similiter iſta omnis propoſitio eſt negatiua. ¶ Ois ꝓpoſitio eſt falſa. ⁊ ſic de ſingulis. Unde ſtat aliquā propoſitionē eſſe contingentem ad vtrūlibet ⁊ non ſtat ſignificando ipſam primarie preciſe eſſe falſam vt iſta aliqua propoſitio eſt. aliqua ꝓpoſitio eſt falſa ⁊ conſimiles. Sequitur enim formaliter hec eſt vera. nulla propoſitio eſt. ergo aliqua propoſitio eſt vera: ⁊ vltra. ergo aliqua ꝓpoſitio eſt: ⁊ ex alia parte ſequitur. iſta eſt vera que preciſe ſignificat quod nulla propoſitio eſt. ergo nulla propoſitio eſt. ⁊ ſic ſi talis propoſitio eſſet vera ſic ſignificando preciſe ſequeretur contradictio. ſ. quod aliqua propoſitio eſt ⁊ nulla propoſitio eſt. ¶ Similiter ſi iſta propoſitio eſt falſa. ſ. aliqua ꝓpoſitio eſt falſa. tunc aliqua ꝓpoſitio eſſet falſa. quia ex oppoſito conſequentis ſequitur oppoſitum antecedentis ⁊ ex alia parte ſequitur iſta eſſet falſa que preciſe ſignificat quod aliqua propoſitō eſt falſa: ergo nulla propoſitio eſt falſa. ¶ Unde patet quod aliqua conſequentia eſt bona cuius antecedens poteſt eſſe verum ſine conſequente quod probatur. quia cum conſequēs ⁊ antecedens ſint propoſitiones diſtincte ſtat vnā eſſe veram alia exiſtente corrupta vel non exiſtente. Similiter conceditur quod inferius poteſt eſſe ſine ſuperiori ⁊ econuerſo licet non poſſit eſſe quod ſuperius ſit ſine inferiori nec ſit conſequentie bone antecedēs verum ſine conſequentie. ſicut in iſta omnis propoſitio eſt affirmatiua. ergo nulla eſt negatiua patet antecedēs poſſe eſſe verum ⁊ conſequens non vt dictum eſt. ⁊ ſi tunc ponatur illa que eſt antecedēs eſſe vera ſignificādo preciſe primarie. tunc ſequitur quod conſequentia non valet. quia tunc ſequitur quod conſequēs non eſt ergo conſequentia non eſt ⁊ per conſequēs non valet. Nona regula arguitur ſic quia ſi conſequēs non ſit neceſſarium poterit non eſſe ſicut per ipſum adequate ſignificatur. ponatur ergo quod non ſit ita ſicut adequate ſignificatur per conſequens ⁊ cum ita ſit ſicut adeq̄te ſignificatur per antecedens quia ans̄ eſt neceſſariū ergo ꝯña non valet quod eſt oppoſitum prime partis regule ¶ Decima regula correlarie ſequitur ex iſta qꝛ ſi conſequens ſit contingens poterit non eſſe. ita ſicut adequate ſignificatur per ꝯn̄s. ſit ergo ita gratia argumenti ⁊ per aduerſariuꝫ ans̄ eſt propoſitio que non eſt contingēs nec impoſſibilis ſequitur ꝙ erit neceſſaria: ergo per priorē regulam cōſequentia talis nō valet. Undecima regula probaſ ſic qꝛ in omni ꝯña formali ꝯn̄s eſt de formali intellectu an̄tis ſed in nulla pure negatiua intelligitur affirmatiua. quia tunc non eſſet pure negatiua ex quo cōtrarios intellectus haberet. ſ. affirmatiuū ⁊ negatiuū. ergo in nulla conſequentia bona et formali. cuius ans̄ eſt pure negatiuū ꝯn̄s eſt affirmatiuū. ¶ Duodecima ſequitur correlarie ex illa. Notandum ergo ꝙ de numero propoſitionuꝫ negatiuarum. Quedā dicuntur pure negatiue. vt ſunt iſte que nō includūt affirmatiuā aliquā vt illa homo nō eſt ⁊ aīal nō eſt ⁊ ſic de ſingulis. Quedam dicuntur negatiue implicantes. vt excluſiua negatiua ⁊ exceptiua negatiua ex quibus poteſt ſequi affirmatiua. ſ. altera exponentiuꝫ ſuax. Sꝫ ꝯtra iſtā regulā arguiſ ſic deꝰ nō eſt: ergo deꝰ eſt illa ꝯña eſt bona per regulas prius datas. ſ. ꝙ ex impoſſibili ſequitur ꝙ licet ⁊ neceſſariū ſequitur ad quodlibet mō tā ans̄ eſt ipoſſibile ⁊ ꝯn̄s eſt neceſſariū. Item ſcd̄o peryermias ph̄us dicit iſtas eqpollere neceſſe ē eſſe ⁊ nō poſſibile eſt nō eſſe: ergo ab non ad aliā valet ꝯña ⁊ ꝯuerſo ⁊ tn̄ vna eſt affirmatiua ⁊ alia negatiua ergo ⁊c̄. Itē primo elenchox dicit ph̄us ꝙ in nō facere intelligiſ facere ⁊ facere eſt affirmatiuū ⁊ nō facere pure negatiuū: ergo in puro negatiuo intelligiſ affirmatiuuꝫ cuius oppoſitum dicebaſ. Item ſequitur non eſt ita ꝙ nihil eſt: ergo aliquid eſt ⁊ tamen antecedens eſt pure negatiuum ⁊ conſequens pure affirmatiuum: ergo ⁊c̄. patet cōſequentia qꝛ oppoſitū ꝯn̄tis eſt poſſibile cū antecedente. ſ. ꝙ nihil eſt ⁊ ꝙ non eſt ita ꝙ nihil ſit.

Ad primū iſtox dicitur ꝙ licet illa ꝯña teneat de materia non tn̄ tenet de forma. nā ſicut dicebatur prius ille due regule nō inferūt ꝯñaꝫ eſſe formalē. licet ex illis inferri poſſit ꝯñaꝫ eſſe bonā vel concedendā. ¶ Conſequentia nāqꝫ formalis diciſ illa cui qualibet ſimilis ideſt in qua ſinguli termini cōſimiles habēt reſpectus omnino adinuicē dicitur eſſe bona. quia ergo conſimilis ꝯña illi date ſcilicet deus nō eſt: ergo deus eſt nō valet vel eſt nō bona vt illa ſor. nō eſt: ḡ ſor. eſt aīal nō eſt ergo animal eſt ⁊ ſimiles. ideo illa non fuit formalis nec aliq̄ talis valet forma. Ad ſecūdū dicēdū eſt vt dictū eſt in primo tractatu ꝙ Ariſto. nō vult illas propoſitiones ſimpliciter equiualere. niſi cū aliquo medio affirmatiuo. Exemplū ſicut nō poſſibile eſt te nō currere ⁊ hec propoſitio tu nō curris ſignificans preciſe prima habet iſtā pro ꝯdictorio. tu curris ergo neceſſe eſt te currere hic arguitur cū medio affirmatiuo. ſ. ꝙ iſte propoſitiones ſunt ꝯdictorie vel poteſt dici ꝙ ph̄us nō capit ly nō negatiue ſed infinite ideo notandū ꝙ cōmuniter diciſ tunc ly non teneri negatiue qn̄ vis denotata per ipſum tranſit in verbū vel in totā cōpoſitionē ſequēteꝫ ſed quādo ly non ſtat in infinite negatur ſolū ſubiectuꝫ vel pars ſubiecti vel predicatū vel pars predicati duꝫ copula principalis nō negetur ⁊ ſic ly nō dicitur negatiue teneri. ſed infinite vt in iſta nō hō currit vel in illa tu es nō hō. Ad tertiū dico ꝙ licet ly facere intelligaſ in non facere non tamē ſequitur affirmatiuā intelligi in negatiua taliter eni intellectū facere nō intelligitur affirmatiue ſed negatiue ⁊ ideo tale facere non eſt affirmatiuū ſed negatiuū. Ex quo ſequitur ꝙ aliquis ſolum verū intelligit intelligendo hominē eſſe aſinū ⁊ falſuꝫ intelligit intelligendo deū eſſe vel hominem eſſe aīal. Nullus tn̄ intelligit vex intelligendo hominē eſſe aſinū affirmatiue nec falſam intelligendo deuꝫ eſſe affirmatiue. Ad quartū dico ꝙ de forma nō valet argumētū. Et cū dicitur oppoſitum ꝯn̄tis non eſt cōpoſſibile cū antecedente concedo ſed hoc non arguit ꝯñaꝫ eſſe formalē ſed arguit ipſam eſſe bonā. ⁊ licet oppoſitū ꝯn̄tis non ſit cōpoſſibile cū an̄te ſicut tamē adequate ſignificatur per oppoſitū ꝯn̄tis ſicut repugnantia ſtat intelligi cū hoc ꝙ ſicut adequate ſignificatur per ans̄ intelligatur. Stat enim ſicut repugnantia intelligere nihil eſſe intelligendo nō eſſe ita quod nihil eſt nam ſequitur nihil eſt. ergo non eſt ita ꝙ aliquid eſt nec eſt ita qd̄ nihil eſt ſicut ſequiſ tu nō es: ergo tu nō es hō nec non hō. Tertiadecima regula demonſtraſ ſic qꝛ ſequiſ ans̄ iſtius ꝯñe eſt ſcitū a te: ergo ſicut illud ſignificat principaliter ſcis eſſe. ⁊ ſicut illud pricipaliter ſignificat ſcis illud ſignificare. ⁊ tu ſcis illud ꝯn̄s ſequi ex illo an̄te: ergo ſicut hoc ꝯn̄s pricipaliter ſignificat ſcis ipſum ſignificare. qꝛ ſi nō ſtat ꝙ tu ſcias aliq̄d ſeq ex intellecto a te ⁊ ꝙ tu nō intelligas illud ꝙ eſt ipoſſibile qꝛ ſtaret te ſcire iſtā ꝯñaꝫ eſſe bonā. tu es hō: ergo tu es bau ꝯn̄s ē falſuꝫ. qꝛ ſi nō intelligis ꝯn̄s nulla poteſt aſſignari cā quare intelligas ꝯñaꝫ: ergo nō ſcis iſtā eſſe bonā ꝙ oppoſite prime partis regule. Confirmaſ ſic. qꝛ facta tibi tali cōſequentia priori tu intelligis reſpectū queꝫ habet ꝯn̄s ad ans̄ ex quo intelligis ⁊ ſcis iſtā ꝯñaꝫ eſſe bonā ſꝫ intellectꝰ illiꝰ reſpectꝰ ꝓſupponit ītellectū extremorū qꝛ aliter ſtaret ꝙ intelligeres reſpectū inter te ⁊ chimerā vel inter te ⁊ nō intelligibile: ergo tu intelligis extrema q̄x vnū eſt ans̄ ⁊ aliud eſt ꝯn̄s: ergo tu intelligis ꝯn̄s: ergo ſicut ꝯn̄s principaliter ſignificat intelligis vel ſcis ipſuꝫ ſignificare ꝙ erat ꝯn̄s prius illatū. ⁊ tunc vltra ſcis iſtā ꝯñaꝫ eſſe bonā: ergo ſciſ ꝙ nō pōt eſſe ita ſicut adeq̄te ſignificaſ per ans̄. niſi ſit ita. ſicut adequate ſignificatur per ꝯn̄s ⁊ ſcis ꝙ eſt ita ſicut principaliter ſignificaſ per ans̄ vt prius eſt aſſumptū: ergo ſcis ꝙ eſt ita. ſicut principaliter ſignificaſ per ꝯn̄s. ⁊ qualitercūqꝫ ꝯn̄s principaliter ſignificat ſcis vel intelligis ipſum ſignificare vt probatuꝫ eſt: ergo tu ſcis ꝯn̄s: ergo ꝯña eſt ſcita a te penultima ꝯña tenet a deſcriptione ad deſcriptū eedē forme ſolent fieri ponendo pro ly ita eſſe rē ſuppoſitā principaliter ſic ſe habere ꝯformādo deſcriptionē propoſitionis ſcite ad deſcriptionē propoſitiōis vere vel falſe. Quartadecima regula ſequiſ ex hac correlarie q̄ poteſt ſic ꝓbari. qꝛ ſi ꝯña eſt bona ⁊ ſcita eſſe bona ⁊ cōſequēs eſt ab aliquo neſcitū an̄cedēs eſt ab eodē neſcitū ſed ſi ꝯn̄s eſt dubiū ipſum eſt ab eodē neſcitū: ergo ſi cōſequēs eſt dubiū ans̄ eſt dubiū vel ſcitum eſſe falſum. Notanter ergo addebaſ ad iſtā regulā ſi ꝯña ſciaſ eſſe bona: qꝛ ſtat ꝯñam eſſe bonā cuius ans̄ eſt ſcitū a te et ꝯn̄s eſt tibi dubiū vel creditū eſſe impoſſibile vt poſito ꝙ credas ſor. nō eſſe currat tn̄ ſor. corā te ita ꝙ videas ipſū tunc h eſt bona ꝯña. Iſte hō currit: ergo ſor. currit cuius ans̄ eſt ſcitū a te ⁊ conſequēs dubiū vel creditū eſſe impoſſibile. Sed contra iſtā regulam arguiſ ſic Poſito primo ꝙ ſcias ſor. eſſe vnū de tribus hominibus. ſ. Sorte Platone ⁊ Cicerone neſcias tamē qs iſtox ſit ſor. tunc facio iſtā ꝯñaꝫ ſor. eſt: ergo iſte hō eſt ſor. poſito ꝙ tu ſcias me demonſtrare ſolū ſor. per ſubiectū ꝯn̄tis ⁊ arguiſ ſic illa ꝯña ē bona ſcita a te ēe bona qꝛ ſcias bene ꝙ pro eodē verificaſ ꝯn̄s pro quo verificaſ ans̄ ⁊ ꝓpter nullā aliā cauſam ſcis ꝯñaꝫ iſtā eſſe bonā. ſ. ſor. currit: ergo iſte ideꝫ hō mouet niſi qꝛ ſcis demōſtrari per ſubiectū ꝯn̄tis ſolū ideꝫ pro quo verificaſ ans̄. ſ. ſor. ſic eſt in propoſito ꝙ prima ꝯña fuit ſcita a te eſſe bona ⁊ ans̄ ex caſu ꝯſtat eſſe ſcitū a te ⁊ tn̄ ꝯſequens nō eſt ſcitū a te nā quocūqꝫ iſtox demonſtrato dubitas an iſte ſit ſor. per caſum. Secundo arguitur ſic ſi fiat iſta ꝯña hoc eſt neſcituꝫ a te: ergo hoc eſt neſcitū a te ⁊ volo tā per ſubiectū antecedentis quā per ſubiectū cōſequētis demōſtrare ꝯn̄s illius cōſequētie quo poſito iſta conſequentia ſcitur a te eſſe bona cuꝫ tu ſcias qd̄ arguendo ab eodē ad idē ꝯña eſt bona ⁊ ans̄ eſt ſcituꝫ a te ⁊ ꝯn̄s ē neſcitū a te qd̄ ꝓbaſ ⁊ q̄ro an ꝯn̄s ſit ſcitū a te an neſcitū ſi ſcitū ⁊ ſcis qd̄ illd̄ ſignificat p̄ciſe ⁊ adeq̄te h eſſe neſcitū a te: ergo ſcis hoc eſſe neſcitū a te: igiſ conſequēs eſt neſcitū a te ⁊ ſcis quod ans̄ ſignificat preciſe ꝙ hoc ꝯn̄s eſt neſcitū a te. ergo ſcis ans̄ ergo antecedēs eſt ſcitū a te ⁊ ꝯn̄s eſt neſcitū a te vt preaſſumptum eſt ergo ſequitur intentū. Si dicitur quod conſequens eſt neſcitum tunc ſic. tu concedis hanc hoc eſt neſcitum a te ⁊ non eſt obligatus ad illam ⁊ bene reſpondes. ergo ſcis iſtam propoſitionem ⁊ iſta eſt antecedens: ergo antecedens eſt ſcitum a te ⁊ conſequens neſcitum per datum ergo ⁊c̄. ¶ Ad primuꝫ iſtorum argumentorum reſpōdetur admittēdo caſum. ſed nego conſequentiam factam. ſtat enim plures eſſe ſort. ⁊ tamen ſi addatur ly aliquis iſtorum trium ad antecedens tunc concedo conſequentiam ⁊ conſequēs ⁊ quādo dicitur conſequens iſtius conſequentie non eſt ſcitum a te nego ⁊ quando arguitur quocunqꝫ iſtorum demonſtrato dubitas an iſte ſit ſor. quero quem iſtorum demonſtras per ly iſte. ſi platonem vel ciceronem cōcedo ⁊ non ſequitur quod dubitas an iſte ſit ſor. demōſtrando ſor. Si per ly iſte demonſtras ſolum ſor. nego illam quocunque iſtorum demonſtro dubitas an iſte ſit ſor. ymmo ſcio ꝙ iſte eſt ſor. dū per ly iſte certificer ſolum ſor. demonſtrari. Et ſi arguitur quod hoc repugnat caſui qꝛ ponit quod non ſciatur de illis tribus quis ſit ſor. ¶ Dico quod illud non repugnat caſui. qꝛ ponit quod neſciam de illis tribus quis eſt ſor. ⁊ tamē ſcio quod iſte eſt ſor. cum per ly iſte demonſtretur ſolum ſor. ⁊ non ſequitur ſcis ꝙ iſte eſt ſor. demonſtrato ſor. ergo ſcis quis eſt ſor. ſtat enim quod tu ſcias ſor. eſſe ſeipſum ⁊ ipſummet eſſe ſort. licet neſcias quis eſt fortes. ſicut ſtat quod ſcias hoc eſſe hoc demonſtrato

ſaturno : licet neſcias quis planetarum ſit ſaturnus.
Scire enim quis eſt ſoꝛ. vel ſaturnus nil aliud eſt quã
per certam cauſam noſcere ſic quod ſi contingat queri
demonſtratione ſenſualiter facta quid hoc eſt determi
nare reſpondeatur ꝙ hoc quod video vel audio eſt ſoꝛ.
vel ſaturnus ſicut enim cõceditur a neſciente quis eſt
ſaturnus quod ſaturnus eſt ſaturnus conſimiliter con-
ceditur ab vno neſciente quis eſt ſoꝛ. ꝙ ſoꝛ. eſt ſoꝛ. vel
hoc eſt ſoꝛ. dũmodo certificetur ſolum ſoꝛ. demonſtra-
ri. ¶ Et ſi dicatur cõtra ſi non certificaretur tibi quis
demonſtretur non cõcederes ꝙ hoc eſſet ſoꝛ. ſed ex de
monſtratione non ſequitur hunc eſſe ſoꝛ. cum non ſeq̃
tur demonſtrato ſoꝛ. per ly hoc: ergo hoc eſt ſoꝛ. ergo li-
cet certificeris non habes concedere illam. Reſpon-
deo negando conſequentiam ⁊ dico quod qꝛ demon-
ſtras ſoꝛ. non eſt talis cauſa quare concedas iſtam pꝛo
poſitionem ſed quia ſcio ſoꝛ. eſſe. ⁊ tunc ſcio iſtã pꝛopo-
ſitionẽ hoc eſt ſoꝛ. ſignificare pꝛĩcipaliter ꝙ hoc ẽ ſoꝛ.
Ad ſcðm argumentuʒ cõmuni via poteſt reſponderi
quando ponitur ꝙ per vtrũqʒ ſubiectũ demonſtretur cõ
ſequẽs nego caſuʒ qꝛ pars pꝛopoſitionis nõ poteſt pꝛo
toto ſupponere cuius eſt pars nec poteſt ipſum demõ-
ſtrare. Et ſi dicatur ꝙ ly hoc eſt vox ſignificatiua ad pla-
citũ: ergo per ly hoc poſſuʒ demonſtrare quicqd placet
mihi negatur ꝯña. Sed ſequitur ꝙ per ly hoc poſſum
demõſtrare ſecũdũ placitũ quicquid eſt poſſibile ipſuʒ
ſignificare demonſtrando. Sed tunc dicitur ſecundũ
iſtam viã ꝙ nõ eſt poſſibile ſic partẽ ſupponere pꝛo ſuo
toto cuius ipſa eſt pars qꝛ tunc eque cito intelligeretur
pars ⁊ totũ ⁊ ſubiectũ ⁊ pꝛedicatũ ꝙ eſt falſuʒ qꝛ natu-
raliter intellect⁹ totius p̃ſupponit intellectũ partis vl'
partiũ intellectus enim compoſitus pꝛeſupponit intel
lectũ ſimpliciũ ⁊ de hoc tamẽ ſit ſicut eſſe poteſt ad pꝛe
ſens qꝛ an illud ſit verũ an non dicetur in tractatu inſo-
lubiliũ dico ergo hic ſecundũ iſtã viã ꝙ eſſet concedẽ-
da iſta ꝓpoſitio que ponebatur pꝛo antecedente ⁊ iſta
eſt ſcita. Verũ tamẽ nego ꝙ añs illius ꝯñe ſit ſcitũ a me
quia illud conſequẽs cũ non ſit intelligibile ipſum non
eſt pꝛopoſitio: ergo non eſt ꝯñs: ergo non ſequitur ex illo
cuʒ nulla ſit ꝯña ex quo ſequitur ꝙ nihil eſt añs: ⁊ ſic añs
non eſt ſcitũ. Multis alijs modis ſcðm diuerſas vias
poteſt ad illud reſponderi ſed qꝛ iſte eſt facilioꝛ ad pꝛe
ſens ſufficit ad pꝛopoſitũ donec viã verã ad talia re-
ſpondendi in tractatu de inſolubilib⁹ clarius perſcrute
mur. Quĩtadecima regula ſic oſtenditur ſit .a. añs ⁊ cõ
ſequẽs .b. tunc ſic .b. eſt negandũ: ergo vel eſt ſcitũ eſſe
falſum vel repugnãs ſi pꝛimo modo ⁊ ſcitur quod fal-
ſum non ſequitur niſi ex falſo ⁊ conſequentia eſt bona:
g̃ ſcitur .a. eſſe falſum: ergo qua ratione .b. eſt negandum
ſimiliter ⁊ .a. Si autem .b. ſcitur eſſe repugnãs alicui
admiſſo vel huiuſmodi tunc cum ſcitur ꝙ .b. eſt de in
tellectu .a. qꝛ ſcitur conſequentia ab .a. ad .b. eſſe foꝛma
lis: ergo .a. eſt idem repugnans: ergo pari ratione ne-
gandũ: ergo antecedẽs eſt negandũ: ergo non dubitan
dũ quod erat aſſumptũ. ¶ Vel ſic ⁊ bꝛeui⁹. ſi cõſequẽs
eſt negandum: ergo ⁊ antecedẽs eſt negandum: conſe-
quentia tenet per ſextam regulam: ergo non eſt dubi-
tandũ quod eſt oppoſitum minoꝛis in regula. ¶ Sex
tadecima regula pꝛobatur ſimiliter vt ſupꝛa ſed iſta con
ſequentia non valet ſic arguendo. talis conſequentia
eſt ſcita a te eſſe bona ⁊ antecedens eſt tibi dubiũ: ergo
conſequẽs non eſt a te negãdum vt depoſita tibi hac
pꝛopoſitione. papa ſedet ⁊ admiſſa notũ eſt hanc con-
ſequẽtiã ſcitã ẽe bonã a te papa ſedet ⁊ g̃ papa ſedʒ añs
eſt tibi dubiũ ⁊ tamen conſequẽs eſt a te negànduʒ qꝛ
depoſitum. Sed contra iſtam regulã arguitur ſic. po-
natur ꝙ nullus rex ſedeat ⁊ credat ſoꝛ. ſine heſitatione
quod rex ſedeat queʒ ſciat plato ſic credere dubitet ta
men plato an rex ſedeat an non ſuppoſito iſto modo ar

guendi vel loquendi de ſcientia contingentium quod
ſcire tale ſcit ſine heſitatione credere cuʒ hoc quod ita
ſit ex parte rei iſtis ſic ſtantib⁹ fiat ꝯña iſta. Soꝛ. credit
ſine heſitatione qð rex ſedet ⁊ iſta eſt ꝙ rex ſedet: g̃ ſoꝛ.
ſcit quod rex ſedet tunc iſta conſequẽtia eſt ſcita a pla-
tone eſſe bona vt ſupponitur ⁊ antecedens eſt ſibi du-
bium ⁊ dubitandum qꝛ neſcit an ſit verum vel falſuʒ
⁊ conſiderat de illo nec credit iſtaʒ copulatiuã ſine he
ſitatione eſſe veram nec etiam credit eſſe falſam ⁊ ta
men conſequens eſt ab eodem negandum quia repu-
gnat caſui vel ponaris tu in loco platonis ⁊ fiet meli⁹.
Reſpondeo pꝛimo de platone dubitando an illud ſci-
licet ſoꝛ. ſcit regem ſedere ſit a platone negandum qꝛ
dubito an ſit ſibi poſitum. quod null⁹ rex ſedeat an nõ
ſi non dico quod iſta non eſt ab eodem neganda ſed du
bitanda ⁊ ſi ſic: nego quod antecedens ſit a platone du-
bitandum quia dico quod licet ſit ſibi dubiũ. eſt tamẽ
ab eodem neganduʒ quia repugnat caſui. ¶ Et ſic di-
co etiam de me quia dum ponitur mihi ille caſus ne-
go quod antecedens illud ſit dubitandum a me conce
do tamen quod eſt mihi dubium licet concedaʒ illam
nullus rex ſedet quandocũqʒ pꝛoponitur quia ſequens
eſt enim pars copulatiue que eſt caſus ⁊ licet concedã
mihi dubium dũmodo ſequatur ex caſu non eſt incon
ueniens ſi tamen arguitur de ſoꝛt. quod illud antecedẽs
eſt ab eodem dubitandum ⁊ conſequens negandum
nego vtrũqʒ pꝛimo nego pꝛimũ quia neutra pars an-
tecedentis eſt ſibi dubia per caſum ⁊ nego ſecundum
quia nõ ſufficit ad hoc vt aliquod ſit negandum quod
ſit falſum ⁊ impertinens ſed quod ſciatur eſſe tale qua-
liter tamen non ſcitur a ſoꝛ. ¶ Et ſi queratur qualiter
ſit reſpondendum a ſoꝛ. ad illud cõſequens dico quod
credendo nec tamen concedendo nec negando nec du
bitando vt patebit diffuſius in obligationibus. Deci-
maſeptima regula declarata fuit in declaratione quĩ
te. ¶ Ex eadem ſequitur coꝛrelarie .xviii. Ex quibus
elicitur quod in qualibet conſequentia medijs non va
riatis quando arguitur a pꝛimo ad vltimum ſi conſe
quentie inter medie ſint bone ⁊ foꝛmales ⁊ conſequen
tia vltima compoſita ſit ex pꝛimo antecedente ⁊ vlti-
mo conſequente eſt bona ⁊ foꝛmalis. vt ex .a. ſequitur
b. ⁊ ex .b. ſequitur .c. ⁊ ex .c. ſequitur .d. ⁊ ex .d. ſequitur
e. ⁊ ex .e. ſequitur .f. tunc conſequentia eſt ſimpliciter
bona ab .a. ad .f. ⁊ dicuntur media continua vel nõ va
riata cum nihil plus ſumitur in antecedente ſequentis
conſequentie quam fuit conſequens pꝛecedentis conſe
quentie. ¶ Contra iſtam regulam ſic arguitur cõmu
niter quia capta illa pꝛopoſitione filius eſt ſequitur ꝙ
ſuus pater eſt ⁊ ex illa ſequitur quod ſuus filius eſt: er
go de pꝛimo ad vltimũ per regulam ſequitur filius eſt
ergo ſuus filius eſt: quod eſt falſum. ¶ Reſpondetur
quod illa non tenet in relatiuis vniuerſaliter niſi con
tinue remaneat relatio ad idem qualiter nõ eſt in pꝛo
poſito. Decimanona regula pꝛobatur ſic ſit .a. antece
dens ⁊ .b. c. ꝯpoſſibile ſtãs cũ .a. tũc ſi .c. nõ ẽ ꝯpoſſibi-
le cũ .b. ꝯ .c. eſt ꝯpoſſibile cum .a. ergo ſtat ſimul eſſe ſi
cut per ambo adequate ſignificatur ponatur tunc quod
ita ſit ⁊ arguitur ſic ita eſt ſicut adequate per .a. ſignifi
catur ⁊ .b. ſequitur ex .a. per ypoſtaſim: ergo ita ẽ ſicut
per .b. ſignificatur adequate ⁊ ita eſt ſicut per .c. ſignifi
catur adequate vt poſitum eſt: ergo .c. ⁊ .b. ſunt compoſ
ſibilia: ergo .c. ſtat cum .b. quod erat pꝛobandum. Ex
iſta regula ſequitur imediate .xx. per eadem media ſed
iſte modus arguendi non valet ſcilicet illa conſequen
tia eſt bona: ergo quicquid ſtat cum antecedẽte ſtat cũ
conſequente quia ex iſto conſequente vniuerſali ſequitur
ſua particularis ſcilicet quod aliquid ſtat cũ antecedẽ
te cuius oppoſitum foꝛte eſt poſſibile cum hoc quod il
la ꝯña ſit bona ſtat enĩ ꝙ añs iſtius ſit ipoſſibile ⁊ tunc

cũ ipſo nihil poterit ſtare. i. eſſe cõpoſſibile vel ſtat ꝙ
nõ ſint plures ꝓpoſitiones quã añs ⁊ ꝯñs. Sʒ cõtra il-
lã regulã põt ſic argui faciendo iſtã ꝯñam .b. lignũ coꝛ-
rũpebatur. g̃ ipoſſibile ẽ illud eſſe: h ꝯſequentia eſt bona
vt patet cum antecedente ſtat iſta quod aliquod ani-
mal currit ⁊ illa pꝛopoſitio non ſtat cũ ꝯñte quia illa nõ
eſt poſſibilis aliqð animal currit ⁊ ipoſſibile ẽ illud ẽe
Huic poteſt dici ſicut in pꝛoxima pꝛecedenti ꝙ ſi rela
tiuũ continue referatur eodem modo ad idẽ concedẽ-
dũ eſſet illud bene ſtare ꝙ aliquod animal currit ⁊ im-
poſſibile eſt illud eſſe demonſtrando lignũ vel referẽ-
do lignũ coꝛruptũ ſed ſi variatur relatio nõ opoꝛtet tene
re per regulã. Sed contra aliqua eſt vniuerſalis cuiuſ
libet ſubiecti ſuppoſito coꝛreſpondet. certa ſingularis
cũ quaꝝ qualibet ſtat ꝓpoſitio aliqua que nõ ſtat cũ iſta
vniuerſali: ergo regula falſa. conſequẽtia tenet qꝛ ille
ſingulares ſufficiẽter numerate ſunt antecedẽs ad iſtã
vniuerſalẽ cũ quib⁹ ſtat vna ꝓpoſitio q̃ ñ ſtat cũ vni-
uerſali: ergo in ꝯſequẽtia bona aliqd ſtat cũ añte quod
nõ ſtat cũ conſequẽte quod eſt oſtenſũ. regula antece-
dens pꝛobatur ⁊ capio iſtã pꝛopoſitionẽ aliquis hõ eſt
modo iſta nõ ſtat cũ hac vniuerſali quilibet homo eſt
ille nec cũ iſta nullus hõ eſt ille cũ quarũ tamẽ ſingula
ribus omnibus ſtat iſta pꝛopoſitio ⁊ ẽ cõpoſſibilis ⁊ ẽ
vera. ¶ Reſpondetur ꝙ .k. ſtet cuʒ oĩbus ſingularibus
diuiſim nõ tñ coniũctim ꝙ requiritur tñ ad hoc ꝙ ipꝛo
baretur regula vñ licet ille ſint vere aliqs hõ eſt ⁊ iſte
hõ eſt ille. ſimiliter aliquis hõ eſt ⁊ iſte hõ eſt ille ſimul
tñ capiendo ſingulares hec eſt falſa aliqs homo eſt et
iſte hõ ẽ ille: ⁊ iſte hõ eſt ille demõſtrando aliũ. ⁊ ſimili
ter dicitur de alia vniuerſali. vl' poteſt dici ꝙ ſingulares
qñ ſic capiuntur diuiſim non ſunt ſingulares illi⁹ vniuer
ſalis. qꝛ continue variantur pꝛedicata pꝛopter diuerſaʒ
relationẽ. ¶ Vigeſima pꝛima regula ſic oſtenditur. ſit .a
añs ⁊ .b. ꝯñs .c. oĩuʒ ꝯſequẽtis .d. oppoſitũ antecedẽ-
tis. tũc ſi ab .a. ad .b. ſit ꝯña bona ⁊ .a. c. ad .d. mala ſtet
gratia argumẽti ꝙ ſit ita ſicut ſignificatur adeq̃te per .c.
cũ hoc ꝙ non ſit ita ſicut adeq̃te ſignificatur per .d. tunc
nõ eſt ita ſicut adeq̃te ſignificatur per .d. ꝙ eſt contradic-
toꝛiuʒ .a per ypoſteſim: ergo ita eſt ſic adeq̃te ſignificatur
per .a. ⁊ ex alia parte ita eſt ſicut adequate ſignificatur
per .c. quod eſt oppoſitum .b. ergo nõ eſt ita ſicut ade-
quate ſignificatur per .b. ⁊ cũ ita ſit ſicut adeq̃te ſignifi-
catur per .a. ſequitur ꝙ ex .a. non ſequitur .b. ꝙ eſt oppoſitũ
pꝛius aſſumpti ſimiliter pꝛobatur regula ſequẽs. ſ. xxij.
que eſt vna de vltimis pꝛo manifeſtatione ꝯñarũ ⁊ ſil
logiſmoꝛũ. Sʒ nõ ſequitur illa ꝯña eſt bona: ergo ex con
tradictorio ꝯñtis ſequitur cõtradictoꝛiũ añtis vel ex op
poſito concluſionis cũ altera pꝛemiſſarũ infertur oppoſi-
tũ alterius pꝛemiſſe. ſtat. enĩ cũ hoc ꝙ iſta ꝯña ſit bona
ꝙ nulla pꝛopoſitio habeat contradictoꝛium. ¶ Sed
contra illam arguitur ſic ex hoc .a. ſequitur hoc .b. ⁊ .c. eſt
cõtradictoꝛiũ .b. ⁊ .d. eſt cõtradictoꝛiũ .a. ⁊ tñ nõ valet
arguẽdo ad hoc .c. ꝙ eſt cõtradictoꝛiũ iſti⁹ .b. ad hoc .d
ꝙ eſt ꝯdictoꝛiũ huius .a. ergo regula falſa. ꝯña tenet. et
ponatur qð .a. ſit iſta tu es homo ⁊ .b. illa tu nõ es aſin⁹
⁊ .c. illa tu es aſinus ⁊ .d. illa tu nõ es homo iſto poſito
patet totũ pꝛeter vltimã particulã que ſic pꝛobatur naʒ
ex .c. ſequitur .a. ſed .d. eſt contradictoꝛiũ .a. ergo .d. repu
gnat .c. ꝯña tenet de ſe vt patet. ⁊ ꝑ ꝯñs ſi .d. repugnat
c. d. non ſequitur ex .c. quod erat pꝛobandũ ⁊ pꝛobatur aſ-
ſumptũ qð ex .c. ſequitur .a. nã ſequitur tu es aſinus: ergo
tu es: ꝯña tenet a tertio adiacente ad ſecũdũ adiacẽs
⁊ vltra tu es: ergo tu es tu: tenet ꝯña quia oppoſitũ cõ-
ſequẽtis repugnat añti: et vltra tu es tu: ergo tu es iſte
homo demonſtrato te: tenet ab vno conuertibili ad
aliud ⁊ vltra tu es iſte hõ: ergo tu es homo patet ꝯña
ab inferioꝛi ad ſuũ ſuperius. ideo bene ſequitur tu es aſi
nus: ergo tu es homo ¶ Reſpondetur bꝛeuiter ꝙ ex .c.
ſequitur .d. ⁊ qñ arguitur ꝙ .d. repugnat .c. ergo non ſequitur

ad idẽ: ꝯña negatur. vnde vniuerſaliter dicitur ꝙ impoſſi
bile includẽs contradictionẽ cuilibet alteri pꝛopoſitio-
ni repugnat ⁊ quãlibet infert ſicut ex tali ſoꝛ. differt ab
ente ſequitur ꝙ baculus ſtat in angulo ⁊ idẽ repugnat vt
patet: bene enĩ ſequitur ſoꝛ. differt ab ente: ergo ſoꝛ. eſt ⁊
idẽ ſoꝛ. nõ eſt ⁊ ſequitur ſoꝛ. eſt ⁊ ſoꝛ. nõ eſt: ergo ſoꝛt. eſt
vel baculus ſtat in angulo ⁊ ſoꝛ. non eſt tenet cõſequẽ-
tia nã pꝛima per ſe copulatiue ꝯñtis ſequitur ex pꝛima
parte añtis. vt a parte diſiũctiue ad totã diſiũctiuã. ⁊
ſecũda ſequitur ex ſecũda vt ab eodẽ ad idẽ: ergo totũ
ꝯñs ſequitur ex toto añcedẽte ⁊ ex toto ꝯñte ſequitur ꝙ ba-
cul⁹ ſtat in ãgulo arguẽdo a diſiũctia cũ ꝯdictoꝛio ꝓme
partis ad aliã partẽ: ergo a pꝛimo vſqʒ ad vltimũ ſeq-
tur ſoꝛ. differt ab ente: ergo baculus ſtat in angulo ⁊ cõ
ſequẽs tñ repugnat añti. qꝛ ei⁹ oppoſita ſequitur ex añte
per eadẽ media quib⁹ ipſum ſequebatur. ¶ Cõcedantur
g̃: tales eſſe poſſibiles. ſi tu ſcis te eſſe lapidẽ tu nõ ſcis
te eſſe lapidẽ. ⁊ .a. contradicit .b. ⁊ ecõuerſo ⁊ tñ ſi .a. eſt
verũ .b. eſt verũ ſignificando pꝛimarie pꝛeciſe vt ſit .a
illud .b. eſt verũ. ⁊ .b. illud nullũ .b. eſt verũ: tunc argui
tur ſic .a. eſt verũ: ergo ſuũ adequatũ ſignificatũ eſt ve-
rũ ſʒ .a. ſignificat p̃ciſe ꝙ .b. ẽ verꝝ. g̃ .b. ẽ verꝝ: g̃ ſi .a. eſt
verum .b. eſt veruʒ Et ſic conceditur ꝙ ſi ſum aſinus ſuʒ
homo ſi ſum aſinus non ſum homo ⁊ conſimiles.
¶ Vigeſima tertia regula ſic oſtenditur ſi conſequẽs
non eſt intellectum a te. ergo nec conſequentia eſt in-
tellecta a te: ꝯſequẽtia tenet. qꝛ intellectus ꝯpoſiti pꝛe
ſupponit intellectũ ſimpliciũ cõponentiũ vt pꝛius dice
batur. Et ſi ꝯña non eſt intellecta a te: ergo non ſcis ꝙ
iſta ſit bona ꝙ eſt oppoſitũ pꝛime partis. ¶ Confirma
tur qꝛ ſi non intelligis ꝯñs. ergo conſequens nihil tibi
ſignificat: ergo nõ eſt tibi pꝛopoſitio. ſed qð nõ eſt tibi
pꝛopoſitio non ſcis ſequi ex ꝓpoſitione intellecta a te
ergo neſcis illð ꝯñs ſequi ex iſto añte itellecto a te. Sʒ
contra fiat iſta ꝯña. tu non intelligis .a. ⁊ .a. eſt: ergo eſt
vnũ nõ ſitellectũ a te ſi queratur quid eſt .a. ſit .a. vna lit
tera non intelligibilis ſicut in rei veritate eſt tũc tu ſcis
iſtã cõſequẽtiã eſſe bonã. qꝛ arguitur a negatiua de pꝛedi-
cato finito ad affirmatiuã de pꝛedicato infinito cũ con
ſtantia ſubiecti ⁊ intelligis añs vt patet nã ſi pꝛopo-
natur tibi illud antecedẽs tu nõ intelligis .a: tu conce-
deres illud bene reſpondendo ſed nõ intelligis ꝯñs qꝛ
nõ itelligis ſubiectũ. ſ. hanc litterã .a. nec pꝛedicatum
qꝛ tũc per pꝛedicatũ tu intelligeres nõ intellectuʒ a te
ꝯñs eſt falſum qꝛ ſolũ intelligis id quod intelligitur a
te: ergo ſolum intelligis intellectum a te. ¶ Huic reſ-
pondetur cõmuniter ꝙ ego intelligo non intellectũ a me
⁊ ꝙ aliqd ſignificat ꝙ nullus intelligit vel nihil ſignifi
cat ⁊ ſimilia. Sed talia ſunt abſurda nulla ratione co-
gente concedere. Ideo reſpondeo aliter concedendo
conſequentiã factã ſed cũ ponitur ꝙ .a. ſit littera nõ in
telligibilis nego caſũ nã dico ꝙ omnis littera cũ ſit re
pꝛeſentatiua ſuimet eſt itelligibilis vt dicebatur in pꝛi
mo tractatu pꝛeſentis operis volo tamen ꝙ non ſit ſi
gnificatiua vel ſit non intelligibilis pꝛo alia re a ſe ip-
ſa vel ſibi ſimili ſicut nec littere ſunt ⁊ tunc ego dico ꝙ
intelligo conſequens pꝛioꝛis conſequentie ⁊ ſubiectũ
vt iam dictum eſt ⁊ etiam pꝛedicatũ quia per pꝛedica
tum non dico ꝙ intelligo non intellectũ a me ſed intel
ligo intellectum a me negatiue vel pꝛiuatiue quod ſu
mo pꝛo eodem vt dicebatur in demonſtratione vnde
cime regule. ¶ Vigeſima quarta ⁊ vltima regula pꝛo
batur ſic. ſit .a. vt pꝛius antecedens ⁊ .b. conſequens.
tunc ſit .c. oppoſitum .b. ꝙ ſi .c. poteſt ſtare cum .a. po-
natur ineſſe. ⁊ habetur quod tam .a. quam .c. ſunt vera
⁊ cum ab .a. ad .b. valet conſequentia ſequitur quod .b.
eſt verum ⁊ .c. eſt verum per pꝛius poſitum: ergo duo
contradictoꝛia inuicem contradicentia ſunt ſimul ve
ra quod eſt ipoſſibile nec itellect⁹ accipit ſʒ licet nũqʒ
ꝯdictoꝛiũ ꝯſequẽtis ꝯñe bene ſtet cũ añte ñ tñ opoꝛtet

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

ꝙ ſemper oppoſitū conſequentis repugnet antecedēti
multe enim propoſitiōes nō ſtant ſimul nec repugnan
tur iſte tu non es albus ⁊ nihil eſt iſta ſunt repugnātia
et quorū vno formaliter ſequitur contradictoriū alte-
rius vt tu ſedes ⁊ tu ſtas nūquā tñ repugnant due ne-
gatiue pure ſtat ergo duo conuertibilia repugnare: vt
tm̄ pater eſt ⁊ nō tm̄ pater eſt nā ex vno ſequitur oppo-
ſitū alterius nā ſi tm̄ pater eſt nō tm̄ pater eſt vt patet
nā ſi tm̄ pr̄ eſt pr̄ eſt ⁊ ſi pater eſt filiꝰ vel filia eſt: ⁊ ſi filiꝰ
vel filia ē ꝗ̄ aliud a patre ē ergo nō tm̄ pr̄ ē imo ſophiſti
ce pōt ꝯcedi ꝙ eadē propoſitio ſibimet repugnet ſicut
ex ipſa ſequitur oppoſitū ſui ipſius vt ex iſta tm̄ pater
eſt ſequitur ſuū oppoſitū nō tm̄ pater eſt ergo ſibi repu
gnat nec oportet repugnātiā duo oppoſita diſtincta ꝑ
extremis exigere ſufficit enim de vno dūmodo ad idē
fuerint diuerſe reſpectꝰ ſicut reſpectu eiuſdē vnū ē per
cutiens ⁊ percuſſuꝫ vel repugnare ſibiipſi poteſt dici
in reſpectu ad repugnantes propoſitiones ad eam ſe-
quentes conceditur ergo in caſu ꝙ ex .a. ſequitur. b. ⁊
tamen contradictoriū .b. conuertitur cū .a.

De generalibus regulis.

a Lias regulas generales ponit Ariſtoteleſ ſecū
do per yerminias .ſ. ab affirmatiua de predica
to infinito ſequitur negatiua de predicato fini-
to ⁊ econuerſo cū conſtantia ſubiecti ſimiliter ab affir
matiua de predicato priuato ſequitur affirmatiua de
predicato infinito ſed non econuerſo. Sed ex affirma
tiua de predicato finito ſequitur negatiua de predica-
to infinito ⁊ econuerſo cū conſtantia ſubiecti que ſic te
nent per hoc principiū .ſ. de quolibet dicitur alterū cō
tradictoriorū incōplexoꝝ ⁊ de nullo ābo eoꝝ ſimul Et
probatur prima regula ⁊ ſequens vt ſi nō ſequitur hoc
eſt non .a. ergo non eſt .a. ſtet tunc oppoſitū .ſ. ꝙ hoc eſt
non .a. ⁊ tñ hoc eſt .a. ⁊ ſic duo contradictoria incōple-
xa predicarent̄ de ly hoc ꝙ eſt contra primū principiū
Itē ſi non valet tal' conſequētia hoc non eſt .a. ⁊ hoc eſt
aliquid ergo hoc eſt non .a. ſtabit igitur oppoſitū cōſe-
quētis cū an̄te .ſ. ꝙ hoc eſt aliquid quod nec eſt .a. nec
non .a. ⁊ ſic de ly hoc diceret̄ nullū contradictoriorū
incōplexorū quod eſt contra primū principiū Itē ſecū
da regula probatur ex deſcriptione termini priuatiui
vt cecū eſt tale quod non eſt videns ſed eſt aptū natū
naturaliter videre licet nō poſſit nec poterit naturali
ter videre ſic ergo ſequitur hoc eſt cecū vel iniuſtū: er
go hoc non eſt videns vel iuſtū ſed non ſequit̄ hoc eſt
non iuſtū demonſtrando aſinū vel nō videns demō
ſtrādo lapidē: ergo hoc eſt iniuſtū vel illud eſt cecū ⁊ hoc
eſt quod dicit philoſophus ī predicamentis .ſ. ꝙ priua
tiue oppoſita differunt .a. contradictorie oppoſitis q:
priuatiuū licet ſignificet habitū ſui poſitiui negatiue tñ
cōnotat aptitudinē ad ipſuꝫ ideo dicit ꝙ oppoſita pri
uatiue habent fieri circa idē ſubiectū ſpecie. Tertia re
gula probatur q: ſi nō ſequit̄ hoc eſt iuſtū ergo hoc eſt
nō iuſtū detur ergo oppoſitū .ſ. hoc eſt iuſtū ⁊ hoc eſt nō
iuſtuꝫ ⁊ ſic duo contradictoria incōplexa ꝑdicabuntur
de ly hoc ⁊ per conſequēs de eodē quod eſt contra pri-
mū principiū. Cōtra iſtas regulas poſſet obijci primo
nāqꝫ ꝓbat̄ illud nō eē ꝑmū principiū .ſ. de quolibet di
citur alterū ⁊ ce. ſtat eni vtrāqꝫ iſtaꝝ eſſe falſam tu es
currēs ⁊ tu es non currens poſito ꝙ tu non ſis ſicut etiaꝫ
falſuꝫ eſt ꝙ tu ſis homo aut non homo. Similiter fal
ſum eſt ꝙ hoc inſtās quod eſt preſens fuit accidens vl'
non accidens ⁊ ꝙ ipſuꝫ erit ſubſtantia vel non ſubſtan
tia. Item ſicut iſti termini homo ⁊ non homo ſunt con
tradictoria incōplexa ſic iſti termini homines ⁊ nō ho
mines ⁊ manifeſtū eſt ꝙ aliqua ſunt que nec ſunt homi
nes nec non homines vt homo ⁊ aſinꝰ ⁊ huiuſmodi.
Iſte etiā terminus homo eſt aſinꝰ contradicit incōple
xe huic non homo ⁊ aſinus ⁊ nullus iſtoꝝ dicit̄ de te.
Iſta enim eſt falſa tu es homo ⁊ aſinꝰ. Similiter iſta
tu es non homo ⁊ aſinus Item capto vno corpore cuiꝰ
vna medietas ſit ſumme alba ⁊ alia ſumme nigra: ar
guitur ſic hoc albū ⁊ hoc nigrū ſunt hoc totū demōſtrā
do iſtas duas medietates: ergo albū ⁊ nigrū ſunt hoc
totū ergo albū ⁊ non albū ſunt hoc totū tenet conſequē
tia quia iſte terminꝰ nō albū eſt ſuperior ad ly nigrū: ⁊
vltra conuertendo ſimpliciter ſequitur ꝙ hoc totū eſt
albū ⁊ non albū ⁊ albū ⁊ non albū ſunt contradictoria
incōplexa ergo de eodē predicantur duo contradicto-
ria inꝯplexa. Et ſimiliter pōt argui ꝯ illud dictū de pri
uatiue oppoſitis ꝓbando ꝙ idē aīal ſit rationale ⁊ irra
tionale corruptibile ⁊ incorruptibile diuiſibile ⁊ indi-
uiſibile ⁊ ſigno animal hominē tunc animaꝫ eius ſigno
que ſit .a. ⁊ eius corpus vel materiā que ſit .b. tunc .a. ⁊
b. ſunt hoc animal q: totū eſt ſue partes. ⁊ .a. eſt diuiſi
bile incorruptibile ⁊ rationale ⁊ .b. eſt diuiſibile corru-
ptibile ⁊ irrationale: ergo rationale ⁊ irrationale cor-
ruptibile ⁊ incorruptibile diuiſibile ⁊ indiuiſibile ſunt
hoc animal: ergo per conuerſioneꝫ ſequitur concluſio
prepoſita Iteꝫ ſi priuatiue oppoſita connotarent apti-
tudinē ad habitū ſuū ergo tales eſſent falſe deus eſt in
corruptibilis celū eſt incorruptibile punctus eſt indi-
uiſibilis ⁊ conſimiles. Iteꝫ poſito ꝙ eruant̄ oculi ſor.
tunc ſor. eſt cecus ⁊ tamen non eſt aptus natus ad vi-
dendū q: nullo modo poteſt videre vel ſi eſt aptus ta
lis aptitudo eſſet fruſtra qm̄ ad finē nō poſſet deduci.
Itē ſequitur prima cauſa eſt infiniti vigoris: ergo eſt fi
niti vigoris q: infinitū quodlibet finitū includit: ergo
iſte terminꝰ infinitū non habet ſemper negationē ſui
habitꝰ .ſ. finiti ⁊ opponit̄ ſibi priuatiue ergo priꝰ dictū
falſuꝫ eſt ex quibus apparet regulas dictas improbari
Ad primuꝫ iſtorū poteſt vno modo dici concedēdo ꝙ
ſi nō ſum nō currens ⁊ non ſequitur ego ſuꝫ ſicut non ſe
quitur ſuꝫ mortuꝰ ergo ego ſum ſic ex illa ſum non cur-
rens non ſequitur me eſſe. Iſtam aūt reſponſioneꝫ vt
eſt determinatū alibi non reputo eē conuenientē. Ideo
dicitur quod illud aſſumptū ſic debet intelligi de quo
libet termino ſimplici ſingularis numeri ſignifican-
te vel ſupponente pro aliquo quod eſt poteſt vere pre-
dicari cū verbo de ꝑſenti vnū contradictoriorū incom
plexorū ⁊ de nullo termino predicant̄ ambo ſimul di
uiſum per quē intellectum patet reſponſio ad primuꝫ
argumentū q: poſito ꝙ non ſim: tunc iſte terminꝰ ego
non ſupponit pro aliquo quod ſit: ideo non ſequitur al
terū contradictoriorū affirmari de iſto. Similiter ad
ſecundū poteſt dici vno modo concedendo quod iſti
ſunt non homines ⁊ tñ non ſequitur ergo quilibet iſto
rū eſt non hō ſed ſequit̄ ecōuerſo in negatiuis tñ nō te
net argumētū a plri ad ſingulare ſicut nō ſequitur iſti
non currūt ergo nullus iſtoruꝫ currit niſi quis poneret
differentiā inter tales iſti non currūt ⁊ non iſti. Aliter
poteſt dici quod regula intelligitur de contradictorijs
incōplexis ſingularis numeri vel dicitur quod termini
tales plris numeri non dicuntur cōtradictoria incōple
xa. Et ſimiliter dicitur ad argumentū ſequens quod
illi termini compoſiti non dicuntur contradictoria in
complexa q: non ſunt termini ſimplices nec termini
quorū vnus ſit determinatio alterius vel etiaꝫ poteſt
concedi iſta de copulato extremo ⁊ tunc negatur iſta
conſequētia ergo tu es non homo quia lꝫ teneat tal's
conſequentia affirmatiue a toto copulato ad eius ſim
plicem terminū non tamen a toto copulato negatiue.
Ad ſequens debet negari quod igitur medietates ſint
iſtud totum ⁊ negatur ꝙ totum eſt ſue partes concedo
tñ ꝙ de intentione phī primo phiſicorū fuerat ꝙ totū
componitur ex ſuis partibus tenendo tamen aliaꝫ vi
am poteſt negari ꝙ generaliter a toto copulato ad ter
minuꝫ ſimpliceꝫ valet arguitum lꝫ quādoqꝫ teneat gra
tia materie vel terminoꝝ. Tunc ad obiecta de priua
tiuis dico concedendo omnes iſtas propoſitiones eē

falſas ſi ly in tenetur priuatiue. ſi tamē teneat̄ negati-
ue pro non. ſicut eſt cōmunis modus reſpondeo con-
cedendo iſtas. ⁊ hoc modo coīter dicit̄ ꝙ quelibet me
dietas eſt inequalis ſuo toti ⁊ hoc eſt de intētione phī
vt ſatis patet. ¶ Sed qn̄ ponit̄ ꝙ extrahant oculi ſor.
dico ꝙ ſor. eſt aptus natꝰ ad videndū nō quod ipſe poſ
ſit videre ſed ꝙ ipſe eſt homo cui naturaliter ineſt vi-
dere. Et cum dicitur ꝙ talis aptitudo eſſet fruſtra: q:
non duceret̄ ad actum negatur ꝯn̄a ſicut non ſequitur
iſte lapis nō deſcendit: ergo nō eſt ſibi naturale ꝙ deſcē
dat vel ille ignis nō cōburit demonſtrando ignē qui eſt
in concauo orbis lune: ergo naturalitas cōburendi ſibi
ineſt fruſtra de iſto tñ tractare nō pertinet ad propoſi-
tū. ¶ Poteſt tñ breuiter reſpōderi ꝙ naturaliter ſorti
ineſt videre q: videre ineſt homini a tota ſpetie. capi
tur tñ videre non pro actu videndi ſed pro viſiuo quia
ibi viſiuū nō capitur actualiter pro vidente q: vidēs
⁊ cecū non ſunt priuatiue oppoſita q: animal dormiēs
non eſt videns neqꝫ cecū ſed viſiuū ⁊ cecuꝫ. Ad aliud
de infinito dico ꝙ non opponit̄ priuatiue ad ly finitum
niſi per additionē excluſionis. vt illud dicitur vigoris
infiniti quod eſt tanti vigoris quocunqꝫ finito demon-
ſtrato ⁊ nō ſoluꝫ tanti vigoris ſed maioris. Poſſet tñ
probabiliter adiūgi regulis prepoſitis ꝙ regula que di
cit ab affirmatiua de predicato infinito ꝙ tenet in ter-
minis non relatiuis. ſicut ſunt iſti termini nō hō ⁊ non
animal. ⁊ nō tenet in relatiuis equiperantie vt conce-
dendū negandū ⁊ etiā tenet ſolū cū predicatuꝫ ponitur
poſt verbū principale ⁊ non a parte an̄ ad verbū ideſt a
parte ſubiecti. Unde nō ſequitur tu hō non es ⁊ tu es
ergo tu es non homo.

Capitulum de ſpecialibus regulis.

m Odo videndū eſt de ſpecialibus regulis con
cernentibus habitudinem terminoꝝ adinui
cem. Pro quo ſciendū eſt ꝙ quibuſcūqꝫ duo
bus terminis demonſtratis vel ſunt ſibi in-
uicem pertinentes vel impertinentes. Impertinen-
tes ſunt quoꝝ vnus de alio indifferēter poteſt affirma
ri vel negari ſuppoſito non corrupto. vt ly albū ⁊ ly ho
mo. ¶ Sed pertinentes ſunt duplices vel q: ſunt de
ſperati ita qꝺ̄ nullꝰ de altero pōt vere affirmatiue ꝑdi
cari. vt homo ⁊ aſinus. Uel ſunt pertinentes ſequela
ita qꝺ̄ ꝓpoſitio in q̄ ponit̄ vnus eſt illatiua ꝓpoſitionis
in q̄ ponit̄ alt̄. Et iſtud eſt duplicit̄ vl' ex vna infert̄ alia
⁊ ꝯuerſo vel ſic ⁊ nō ꝯuerſo. Et vtraqꝫ pars diuidit̄
vel mutuo ſe inferūt reſpectu cuiuſcūqꝫ verbi ⁊ tēporiſ
ſeruata cōgruitate intellectꝰ vel ſolū mediante hoc ver
bo eſt. Si primo modo formaliter ſic dicunt̄ termini
conuertibiles ſimpliciter. Si ſecundo modo forma
liter ⁊ iſtoꝝ quilibet exigit obliquū alteriꝰ in diffinitōe
ſic dicunt̄ termini relatiui vt pater ⁊ filius ⁊ ſimiliter
ex alia parte. Si ex vno termino inferat̄ alter ⁊ nō ecō
tra ſolū cū hoc verbo eſt. ſic terminꝰ a quo nō cōuertit̄
ſubſiſtēdi ꝯn̄a dicit̄ ꝓ̄or. alt̄ poſterior. Sic ly duo ⁊ po-
ſterior ad ly vnū. ⁊ ſicut ly hō ad ly nō hō. Sequit̄ eni
duo hoīes ſunt h: ꝗ̄ vnꝰ hō eſt hic. ⁊ nō ecōuerſo. Silr̄
ſi hō eſt hic non hō eſt hic ⁊ nō ecōuerſo. Si eniꝫ hō eſt
hic pars hoīs eſt hic. Si tamē ex vno termino forma
liter infert̄ alter. ⁊ nō ecōuerſo reſpectu cuiuſcūqꝫ ver-
bi tam a parte ſubiecti quaꝫ a parte predicati in recto
terminus inferēs dicit̄ inferior ⁊ illatus dicit̄ ſuperior
de quibus datur iſta regula. ¶ Ab inferiori ad ſuū ſu-
perius ſine aliq̄ dictione habente vim negationis vel
confundendi prepoſita valet argumentuꝫ que fundat̄
ſuper multa dicta. Porphirii ⁊ Ariſtotelis. ſcilicet de
quocūqꝫ dicitur inferior vt ſpecies de eodē dicitur ſu
perior vt genus. ¶ Item philoſophus in predicamētꝭ
dicit quando alterū de altero predicatur vt de ſubiec-
to ideſt de inferiori quicquid de illo quod predicat̄ di-
citur ⁊ de iſto ꝙ ſubicitur quod itelligit̄ de directa pre
dicatione ꝓducit̄ regula ratione. ¶ Itē cōfirmatur re-
gula per rationē ſic ſit .a. ſuperiꝰ ⁊ .b. inferius. tūc ſi an̄s
alicuiꝰ ꝯn̄e vbi nō eſt dictio habens vim confundendi
verificat̄ pro aliquo ſuppoſito ipſius .b. cū idem ſit ſup
poſitū .a. ſequit̄ pari ratione ꝙ ꝯn̄s ratione ſuppoſiti .a.
eſſet etiā veꝝ ⁊ ſup hac regula fundat̄ ſillogiſmus qui
vocatur expoſitoriꝰ cuiꝰ premiſſe ſunt mere ſimplices
cū quibus habet oīs indiffinita vel particularis reſolui
vt hoc currit. ⁊ hoc eſt homo: ergo hō currit ⁊ ſicut in
tertia ita ⁊ in prima figura. vt hoc eſt currens. ⁊ homo
eſt h: ergo hō eſt currens. ⁊ ſicut in prima etiā in ſecun
da. ⁊ hoc eſt quod dicit philoſophus ſecundo prioruꝫ
quod medio exiſtente hoc aliquid ideſt pronoīe demō
ſtratiuo neceſſe eſt extrema coniungi ideſt conſtituere
concluſionē. ¶ Et nota ꝙ ſimiliter eſt ſilogiſmus reſo-
lutorius negatiuus vt hoc nō currit ⁊ hoc eſt hō: ergo
homo non currit. ¶ Et notandū quod in oī tali ſillogiſ-
mo oportet ꝙ ſolūmō illud ꝙ demonſtratur in maiori
demonſtretur in minori ⁊ ſicut iſte modꝰ ſillogiꝫādi te
net ab inferiori ad ſuū ſuperiꝰ ſine negatione ⁊ ſine ter
mino confundente. Similiter iſte modꝰ negatiuus te
net per iſtā regulā ad inferiori ad ſuū ſuperius cū nega
tione poſtpoſita inferiori ⁊ ſuperiori cū debita conſtan
tia ſuperioris de inferiori. Similiter tenet cū q̄cunqꝫ
dictione habente vim confundendi poſtpoſita. ¶ Et
dicit̄ deon habens vim confundendi que cum prepo
nitur dictioni facit eius ſuppoſitionē mutare cuiuſmo
di ſunt ſigna diſtributiua ⁊ differt aliud ⁊ non idē quaꝫ
ſicut cōparatiuus gradus. ſuperlatiuus incipit deſinit
dictiones excluſiue exceptiue modales. ⁊ omnes ter-
mini officiabiles. cuiuſmodi ſunt ſcire dubitare velle
promittere appere: nota conditionalis ⁊ cetere dictio
nes ſignificantes actus mētales vel officiū mētis quo
modo mutetur ſuppoſitio termini. Quid ſit ſuppoſitio
vel quid ſit terminuꝫ confundere dicetur in tractatu
ſequenti ⁊ ſicut dictū eſt cū negatione prepoſita termi-
no inferiori non valet conſequentia vt ſic arguendo.
tu nō es ſor. ⁊ ſor. eſt aliquis hō: ergo tu non es aliquis
homo ſic non valet conſequentia ab inferiori ad ſuum
ſuperius cū diſtributione ſuperioris ⁊ inferioris prece
dente. ¶ Unde nō ſequitur Omnis homo currit. oīs
homo eſt animal. ergo omne animal currit. nec ſequit̄
quilibet filius iſtiꝰ animalis eſt aſinus demonſtrando
aſinum ⁊ hoc eſt aliquod animal: ergo quilibet filiꝰ ali
cuiꝰ aialis eſt aſinus Similiter non ſequitur quelibet
ſingularis iſtius vniuerſalis eſt vera illa eſt aliqua vni
uerſali.: ergo quelibet ſingularis alicuiꝰ vniuerſalis eſt
vera. Similiter non ſequit̄ tu es cōpoſitus ex omnibꝰ
partibꝰ tui. ⁊ tu es aliqs homo: ergo tu es cōpoſitus ex
omnibꝰ partibꝰ alicuius hoīs qm̄ enim diſtributio nō
cadit ſup terminū ſuperiorem ⁊ inferiorē ſtat ꝯn̄aꝫ eſſe
bonā vt arguendo ab inferiori ad ſuū ſuperius a parte
predicati diſtributione iuncta ſoluꝫ ſubiecto vt oīs hō
eſt albus: ergo omnis hō eſt coloratꝰ omne aīal currit:
ergo oē animal mouet̄. Similiter a parte ſubiecti di-
ctione diſtributiua addita predicato vt homo videt
oē albū: ergo aīal videt oē albū ⁊ quāuis cōfuſionis im
portata per dictionē excluſiuā cuiuſmōi ſunt iſti termi
ni tamē ſolū dūtarat preciſe non cadit ſupra terminuꝫ
imediatū. ſed mediatū: iō ab inferiori ad ſuū ſuperiꝰ a
parte ſubiecti dictione excluſiua addita ſubiectis: teneꝫ
ꝯn̄a vt tantū hō currit: ergo tantū aīal currit ſed a par
te predicati nō valet vn̄ nō ſeqt̄ tātū hō currit: ergo tā-
tū hō mouet̄ ſimiliter nō valet ꝯn̄a cū arguit̄ ab inferi
ori ad ſuū ſuperiꝰ cū dictione habente vim negationis
cadente ſupra ſuperius ⁊ inferius. Unde nō ſequit̄ tu
differs ab aſino ⁊ oīs aſinus eſt aīal: ergo tu differs ab
aīali ſed ſi ly differt poſtponat̄ ſuperiori ⁊ inferiori bn̄
valet ꝯn̄a vn̄ bene ſequit̄ ab aſino differs ⁊ oīs aſinus
eſt aīal: ergo ab animali tu differs ⁊ cōſimiliter dicen

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

dū eſt de aliud ⁊ non idē. Illa.n. ꝓpoſitio tu differs ab aſino ſignificat ꝙ tu es et aſinus eſt ⁊ ꝙ tu nō es aſinꝰ ⁊ iſta tu differs ab homine ſignificat ꝙ tu es: ⁊ hō eſt. ⁊ ꝙ tu nō es hō ⁊ illa eſt falſa ⁊ ſic illa eſt vera ab homie tu differs ⁊ illa falſa tu differꝛ ab hoie ſimiliter nō ſeqꝛ reſpectu poſitiui ꝯpabiliter capti vñ nō ſequitur tu es ita ſapiens ſicut iſte hō ⁊ iſte hō eſt aliqꝛ hō: ergo tu es ita ſapiēs ſicut aliqs hō nec ꝯperatiōe precedēte. vt tu es fortior muſca ⁊ muſca ē aliqđ aial: ergo tu es fortior aliquo aiali nec ſequiꝛ poſſibile ē hᷓ eſſe nigrū ⁊ hᷓ eē albū ergo poſſibile ē albū eſſe nigrū nec ſequiꝛ cōtingit iſtuꝫ hoieꝫ eſſe aial: ⁊ iſte homo eſt hō: ergo contingit hominē eſſe animal nec ſequiꝛ tu ſcis hᷓ currere. ⁊ hᷓ eſt ſoꝛt. ergo tu ſcis ſoꝛ. curreꝛ. nec ſequiꝛ dubito an hō currat ergo dubito an aial currat pⁱma ps patet poſito qđ ſoꝛ. currat añ te ſed tu credas ꝙ nullꝰ ſoꝛ. ſit pro ſcđa parte poniꝛ ꝙ tu ſcias aſinū curreꝛ ⁊ neſcias tñ an hō currat ſimiliter nō ſequiꝛ volo percutere iſtū ⁊ iſte eſt preſbiter: ḡ volo percutere preſbiterū nec ſequiꝛ ꝓmitto tibi venire ad.a. ⁊ ſoꝛ. veniet ad.a. ḡ ꝓmitto tibi venire quo veniet ſoꝛ. nec ſequiꝛ apparet ꝙ hᷓ ſit aſinꝰ ⁊ hᷓ eſt hō: ergo apparet ꝙ hō ſit aſinꝰ: nec ſequiꝛ volo tibi tradere hoc ⁊ hᷓ eſt argentū: ergo volo tibi tradere argentū: nec ſequiꝛ ſi hᷓ currit hō currit ⁊ hᷓ eſt aial: ergo ſi aial currit hō currit añs eni eſt verū demonſtrādo ſoꝛ. ⁊ conſequēs eſt cōditionalis q̄ nō valꝫ: ḡ iſta ē impoſſibilis nec ſequitur tu fuiſti hoc ⁊ hoc eſt album ergo tu fuiſti album: nec ſequitur tu videbis iſtum ⁊ ille eſt papa ergo tu videbis papam. prima enim probatur pono quod nunc primo ſis albus ⁊ cōtinue añ fuiſti niger ſcđa etiā ꝓbaꝛ poſito ꝙ nunqꝫ videbis papā cū hᷓ ꝙ iſte q eſt papa priueꝛ ſua dignitate ⁊ poſtqꝫ non erit papa videbis ipſuꝫ. Notandū ꝙ ſpecies reſpectu ſui generis dicitur inferioꝛ per ſe ſꝫ de vi vocis nihil dicitur ſuperiꝰ ad terminū ſingularē qꝛ tūc ipſe eſſet ſupra aliū cū comparatiuū p̄ſupponat ſuū poſitiuū. Similiter nec aliqꝛ terminꝰ diciꝛ inferioꝛ ꝓprie ad genꝰ generaliſſimū vel ad terminos trāſcēdentes cuiuſmodi ſunt oēs res veꝝ ⁊c. qꝛ ſequereꝛ ꝙ ſupra tales terminos eſſent alij per rationē predictā capitur tamē ly inferius quādoqꝫ pro nō eq̄ cōmuni. ⁊ ly ſuperiꝰ pro nō tam diſcreto: vt quādoqꝫ ly melius pro minꝰ malo ⁊ ly peius pro minꝰ bono ⁊ ly libentius pro minus inuite ſicut dicimus ꝙ ſoꝛ. daret libentiꝰ decē marchas quā velit incarcerari tūc ly libentius ſumiꝛ pro minꝰ inuite ſed inferius ꝑ añs cognoſcitur per talē regulā vnū quodqꝫ ſe habens per appoſitionē poſitiuā reſpectu alterius eſt inferiꝰ eo per accidens vt ly hō albus reſpectu de ly hō. Et dicitur appoſitio poſitiua ꝓpter adiectiua diſtrahentia ⁊ ꝓpter adiectiua ampliatiua ſicut ly potēs preteritū futurum moꝛtuū coꝛruptuꝫ ⁊ ſimilia. Ideo hō moꝛtuus nō eſt inferioꝛ ad ly hō qꝫuis ly hō albus ſit inferius ad ly hō ⁊ ſic de alijs. Sed cōtra iā dicta arguiꝛ ſic ⁊ pⁱmo contra deſcriptioneꝫ terminoꝝ impertinentiū. ſi illi termini ſunt impertinentes quoꝝ vnus de altero poteſt indifferēter affirmari vł negari: igiꝛ cū ly hō poſſit idifferēter affirmari ⁊ negari de ꝓnoie demōſtrāte te vł antichriſtū ſequiꝛ ꝙ iſte terminus hoc ſic demonſtratiuus non pertineret huic termino hō ꝯñs eſt falſuꝫ qꝛ eſt ſuboꝛdinatus ſibi vt ſuperius ⁊ inferius. Reſpōdeo quod per hoc ꝙ diciꝛ indifferenter intelligiꝛ viciſſiꝫ ideſt ꝙ talis predicatio vnius termini de alio vna vice ſit vera. ſic ꝙ ſtat poſtea eſſe falſa nō coꝛrupto tamē ꝓincipali ſuppoſito ſubiecti nec facta ipoſitiōe noua qualiter nō ſtat iſtum terminū hō predicari de ly hoie demonſtrādo vt prius. Item cōtra aliud ꝙ dicebaꝛ iſtos terminos hō ⁊ aſinus eſſe diſperatos ſic ꝙ nullus de alio vere pōt predicari. ꝯ ſtat ꝙ ly aſinꝰ ⁊ ly aial ꝯuertāꝛ ḡ ſtat ly aſinus eque bene predicari de ly hō ſicut ly aial. Huic dicitur cōcedendo cōcluſionē nō tamē manente ſua primaria ſignificatiōe ſicut intelligebatur in regula. Arguiꝛ tñ cōtra illud ꝙ vnus terminꝰ qui preciſe ſignificat ſicut ly hō vere predicaꝛ de ly aſinꝰ ⁊ hoc ex ſua ſignificatione primaria: ergo equalr ly hō predicaꝛ de ly aſinus ⁊ ſic illa eſt vera aſinꝰ eſt hō ꝯñ patet: ⁊ añs probaꝛ qꝛ illa predicatio eſt vera aſinus eſt hois vbi tñ ly hois ſignificat hoieꝫ ſolūmodo. ſicut etiā ipſuꝫ ſignificat ly hō ⁊c. Itē ſi iſti foꝛent termini diſperati hō ⁊ aſinꝰ a multo foꝛtioꝛi hō ⁊ nō hō. ſed nō hō vere predicaꝛ de ly hō: ergo ly hō de ly aſinus ꝯñ tenet añs ꝓbaꝛ qꝛ ly riſibile predicatur de ly homo. ⁊ omne ꝙ eſt ly riſibile eſt non homo quia omnis terminus eſt non homo: ergo non hō predicaꝛ de ly hō ꝯñ tenet in diſamis ⁊ añs eſt veꝝ: ergo ⁊ ꝯñs ꝙ erat probandū. Iteꝫ cū diciꝛ hō ē aial vł tu intelligis per ly aial ſolū hominē vel alia aialia ſi ſolū hominē: ergo nō plura aialia ſignificat tibi predicatuꝫ quā ſubiectū ⁊ per ꝯñs nō eſt ſuperius ad ipſuꝫ ſubiectū ſi intelligis alia aialia vt aſinū hoieꝫ ⁊c. tūc arguitur ſic in iſta ꝓpoſitionē ly hō ſignificat hoieꝫ ⁊ ly eſſe ſignificatur per eſt ⁊ predicatū ſignificat aſinū ex quoꝝ cōpoſitione primarie ſignificantiū ſignificat iſta ꝓpoſitio hō eſt aial: ergo illa ꝓpoſitio ſignificat hoieꝫ eſſe aſinuꝫ ⁊ per ꝯñs predicatur eque vere ly aſinꝰ de ly hō ſicut ly aial ⁊c. Item cōfirmaꝛ qꝛ ly homo ſignificat omnē hominē ⁊ ly aial oē aial ex quoꝝ cōpoſitione ſoluꝫ ſignificat illa ꝓpoſitio: ergo ſignificat omnē hoieꝫ eſſe omne aial ꝙ eſt falſum. Item ⁊ contra dicta debent oppoſito modo ſignificare ſed cuiuſcūqꝫ diſiūctiue eſt vna copulatiua ſibi oppoſita vt patet in prioꝛi tractatu: ergo ſi vnuꝫ cōtradictorioꝝ duobꝰ ſenſibus ſignificabit diſiunctiue alteꝝ ſignificabit contradictorijs ſenſibus copulatiue. Sed iſta hō eſt aſinus ſignificat quod homo eſt aſinus vel quod homo eſt animal: ergo ſuum oppoſitum ſcilꝫ nihil ꝙ ē homo ē aſinus. ſignificabit quod nihil quod eſt homo eſt aſinus ⁊ nihil quod ē hō ē aial quod eſt falſum pro ſcđa parte. Confirmatur per hoc qꝛ quicquid affirmaꝛ in vno ꝯdictorioꝝ negaꝛ in reliquo ſed in illa hō ē aſinus affirmaꝛ hominē eſſe aial. qꝛ illa ſequiꝛ ad iſtā: ergo in ſuo oppoſito nihil ꝙ ē hō ē aſinꝰ negaꝛ hoieꝫ eē aial: ḡ iſta ē falſa. Ad pⁱmū iſtoꝝ rñdeo negādo pⁱmo añs ⁊ dico ꝙ licet in illa aſinus ē hois ſignificet ly hois preciſe id ꝙ ly hō non tñ eodeꝫ modo qꝛ ly hō ſignificat recte hoiem ⁊ ly hois obliq̄. Vel aliter dicitur ꝙ licꝫ ſignificet idē ꝙ ly hō nō tñ preciſe qꝛ talis genitiuꝰ ſignificat hoieꝫ ſignificando ſolū poſſeſſioneꝫ. hominis vel poſſeſſoꝛē. Aliter pōt dici negādo añs primū ⁊ ad ꝓbationē negaꝛ ꝙ ly hois prediceꝛ. ſed ly ens hois vel poſſeſſio hois. Ad aliud cōcedo ꝙ hō ⁊ nō hō ſunt termini diſperati ⁊ cōcediꝛ ꝙ nō hō vere predicetur de ly hō negaꝛ tñ ꝯñ ſi inferꝛ ꝙ hō ē nō hō: qꝛ licet cōcedā ꝙ nō hō vere affirmaꝛ de ly hō nō tñ cōcedo ꝙ ly nō hō vere prediceꝛ de ly hō. Similiter licet concedā ly aſinus ⁊ aliqđ ꝯuertunꝛ negatur tñ ꝙ ly aſinꝰ ⁊ ly aliqđ ꝯuertuntur qꝛ tūc ſi ſic valeret ꝯñ illa tu es aliqđ: ergo tu es aſinus qꝛ predicata conuertunꝛ ⁊c. ſunt paria. Dico: ergo ꝙ hᷓ ꝯñ non valet aliqđ ⁊ ly aſinus conuertunꝛ ⁊ ly aliqđ ē predicatū in añte ⁊ ly aſinus in ꝯñte: ḡ predicatū añtis ꝯuertiꝛ cū predicato ꝯñtis qꝛ ibi arguiꝛ ex puris particularibus vñ cū mediū ſit terminꝰ cōis nil plus ſequiꝛ foꝛmaliter ſilogiſtice qꝫ ſic aliqđ ē aſinus ⁊ aliqđ ē hō: ergo hō ē aſinus. Ad tertiū ꝯcedo ꝙ per ly aial ibi hō eſt aial intelliguntꝛ multa aialia que non ſunt hoies nec aſini ⁊ negatur ꝯñ cū ꝯcluditur ꝙ illa ſignificat mihi adequate ꝙ homo ē aſinus qꝛ opoꝛtet ad hᷓ ꝙ ꝯñ ſit bona ꝙ ly aial non ſolum ſignificet aſinuꝫ. ſed pro illo ſupponat vel capiatur ſolūmodo in illa ꝓpoſitione ſicut in illa propoſitione ſoꝛ. ē albus vbi ly albuꝫ ſignificat albedinē illa tñ ſoꝛ. eſt albꝰ nō ſignificat ſoꝛt. eſſe albedinē ſꝫ ſubſtātiā cū ſolū ſupponat ꝓ ſubſtantia ſic dico in ꝓpoſito ꝙ licet ly aial ſignificet oē animal: ca-

pitur tñ ſoluꝫ pro hoīe pro quo vere hic terminus animal ſupponit ideo illa ē vera ſed hᷓ tñ diffuſius videbitur in tractatu ſequenti vñ patet etiā ſolutio ad confirmationē argumēti vel pōt etiaꝫ ſophiſtice ꝯcedi. ꝙ illa homo ē aial ſignificat hoiem eſſe aſinū ſed tñ negatiue vel diſiunctiue ⁊ nō affirmatiue vel aſſertiue ⁊ ſic. ſ. ꝙ ex illa hō ē animal nō ſequitur illa homo ē aſinꝰ ⁊ ſic nō ſequitur ipſam eſſe falſam homo ē animal. Ad quartum negatur ꝯñ primo qꝛ ex illo añte ſolum ſequiꝛ qđ ſi vnū contradictorioꝝ ſolū diſiunctiue ſignificat duos ſenſus ita ꝙ non copulatiue tūc ſignificabit ſuū oppoſitū oppoſitis ſenſibus copulatiue ſed mō illa hō eſt aſinꝰ non ſolū ſignificat iſtos duos ſenſus diſiunctiue ꝙ hō eſt aſinus vel ꝙ hō eſt aial ſed etiā copulatiue. ideo ſignificabit ſuū oppoſitū diſiūctiue. ſ. ꝙ nullus hō eſt aſinus vel ꝙ nullus hō eſt animal vñ patet eius veritas ꝙ ois ꝓpoſitio ſignificās duobꝰ ſenſibꝰ eque primo ſolū diſiūctiue verificaꝛ ad alterius verificationeꝫ ⁊ ois ꝓpoſitio ſignificās duos ſenſus copulatiue falſificatur ſi aliquis illoꝝ eſt falſus ⁊ iō illa eſt falſa hō eſt aſinꝰ qꝛ copulatiue ſignificat ꝙ hō eſt aſinꝰ ⁊ ꝙ hō eſt aial quoꝝ ſenſuū vnꝰ erit verus alter falſus. ois ꝓpoſitio ſignificās duos ſenſus copulatiue ſignificat eoſdeꝫ diſiūctiue ſed nō ecōuerſo. Sed ad confirmationē argumenti pōt dici quod licet ſequatur tu es aſinus: ergo tu es animal non opoꝛtet quod iſta tu es animal affirmetur in iſta tu es aſinus quia ipſa non eſt in ipſa licet ꝯñs ſit ad iſta ſicut nec iſta baculꝰ ſtat in angulo includiꝛ in illa hō ē aſinꝰ vel pōt dici aliter ꝙ licet in iſta nullꝰ hō eſt aſinus negeꝛ ꝙ tu es aial nō opoꝛtet ipſaꝫ eſſe falſaꝫ qꝛ licꝫ negetur diſiūctiue nō tñ copulatiue ⁊ ſic non ꝓcedunt argumenta facta. Itē cōtra illud ꝙ dicebatur ſuperiꝰ aliquos terminos eſſe ꝑtinētes diſꝑatos ⁊ aliquos ſeq̄la ꝯtra hᷓ arguiꝛ qꝛ iſtiꝰ diuiſionis mēbra coincidunt: ḡ diuiſio inſufficiēs. ꝓbatur añs nā iſti termini ſunt diſperati hō ⁊ aſinꝰ vt iā oſtenſuꝫ eſt ⁊ tñ ex vno termino inferꝛ alter vtꝫ in iſta hō eſt: ergo aſinꝰ eſt ⁊ ecōuerſo nō dr̄ ꝙ ñ dicūꝛ ꝑtinētes ſeq̄la ſolū ex hᷓ ꝙ ſe iſerāt mutuo cū hoc verbo eſt. ſed opoꝛtet ꝙ foꝛmaliter ſe inferāt qꝛ quāuis bñ ſeq̄ꝛ hō eſt: ḡ aſinꝰ ē ⁊ ꝯuerſo ñ tñ foꝛmaliꝛ ſequiꝛ niſi ꝙ neciuꝫ ſequiꝛ ad quodlibꝫ de hoc tñ nō aſſero niſi ſm̄ cōem opinioneꝫ logicoꝝ. ¶ vel pōt dici ad hᷓ ꝙ termini ſint ꝑtinētes ſeq̄la reqriꝛ. quod ex vno foꝛmaliter ſequatur alter a ꝑte ſubiecti cū hᷓ verbo eſt de ſcđo adiacēte. ſed non eſt ſic cū iſtis terminis hō ⁊ aſinꝰ. Itē ꝯtra illud ꝙ diciꝛ ꝙ illi termini ſunt ſimpliciter cōuertibiles qꝛ mutuo ⁊c. ꝯtra arguitur primo de vi vocis. qꝛ nullꝰ terminꝰ diſcurrit ſed talis illatio eſt diſcurſuꝫ facere: ergo nullus terminꝰ infert aliū. Itē ly ex denotat cauſaꝫ principaliter materialē: ergo per illā ꝓpoſitionē arguiꝛ ex añte ad ꝯñs vel ex inferioꝛi ad ſuū ſuperius denotatur añs eſſe materiā ꝯñtis vel inferioꝛem terminū reſpectu ſupioꝛis. Iteꝫ ly chimera infert ly hō a ꝑte ſubiecti ⁊ predicati reſpectu cuiuſcūqꝫ verbi ⁊ nō ecōuerſo: ergo iſte terminꝰ a quo nō conuertiꝛ ꝯñ erit ſuperioꝛ. ſed talis terminꝰ eſt ly hō. ergo ille terminus hō eſt ſuperioꝛ ad iſtū terminū chimera ⁊ non ꝯuerſo añs ꝓbatur inductiue. qꝛ ſequitur chimera fuit eſt vel erit vel pōt eſſe: ḡ hō fuit eſt vel erit vel pōt eſſe ſimiliꝛ a parte predicati vt ſi aliquid eſt vel fuit vel erit vel poteſt eſſe chimera aliquid eſt vel fuit vel erit vel pōt eſſe hō ⁊ nō econtra: ſimiliꝛ cū talibꝰ verbis videlꝫ currit ⁊c. Ad primū iſtoꝝ de vi vocis ꝯcedo ꝯñs tamē ſic debet intelligi ꝙ per ꝯceptū añtis vel talis termini deuenimꝰ ad ꝯceptū talis ꝯñtis ⁊ ꝯuerſo cū quibuſcūqꝫ ꝯſtruiꝛ talis terminꝰ ⁊ ꝯuerſo ⁊ ſcđꝫ iſtū intellectū nō ꝓcedit argumentū verūtñ eſt cōis modꝰ arguēdi vł loquēdi glibet. n. ſcit ꝙ de vi vocis eſt falſus ille ſenſus ꝙ iſte terminꝰ hō iferat ly aial vtilia tñ eſt ꝓpter facilitatē infoꝛmādi. ſunt. n. aliqñ falſa vtilia vt fabule. ⁊ huiuſmodi ꝓpter notitiā veroꝝ q̄ ſolēt coiter per ea ꝑcipi Ad ſcđm negaꝛ ꝙ ly chimera reſpectu cuiuſcūqꝫ verbi inferat ꝓpoſitiones de ly hō diciꝛ. n. ꝙ nō ſequitur chimera opinaꝛ vel intelligiꝛ: ḡ hō intelligiꝛ nec ſeq̄ꝛ loquoꝛ đ chimera: ḡ loquoꝛ de hoie ſimiliꝛ cū multꝫ alijſ ⁊ ſic nō ꝓcedit argumentū. Contra tñ illud ꝙ dicebaꝛ de prioꝛi arguitur qꝛ ſi nō hō eſſet prioꝛ ad iſtū terminū hō ⁊ vnꝰ negatiuꝰ ⁊ aliꝰ affirmatiuꝰ ſequiꝛ negationē eſſe prioꝛē affirmatiōe ꝯñs eſt ꝯ philoſophū pⁱmo poſterioꝝ ⁊ pⁱmo ꝑhiermenias. Similiter ꝓbatur ratiōe eſſe falſuꝫ qꝛ naturalr eſt pⁱoꝛ habitꝰ ꝑuatiōe ſed affirmatio ē habitꝰ reſpectu negatōis: ḡ affirmatio eſt prioꝛ negatione. Reſpondetur vt diē. Ari. in preſenꝛ ꝙ aliq̄ dicūtur pⁱoꝛa tpe vt illud ꝙ eſt antiqus ⁊ aliud ē pⁱus natura vt efficiēs effectu ⁊ ſic ſubſtātia eſt prioꝛ accidēte qꝛ tale accidēs depēdet a ſubſtātia cū ſine ea ñ pōt eē ⁊ aliud pⁱus oꝛdie vt partes toto vel littere ſyllabis ⁊ aliqđ honoꝛe vt virtuoſioꝛ minꝰ virtuoſo. ſꝫ de nullo iſtoꝝ modoꝝ pⁱoꝛitatis loquitur. Ari. in ꝓpoſito poni ſcđm Ari. aliū modū pⁱoꝛitatis diſtinctū ab his. ſ. illū ē ſꝫ quē aliqđ eſt pⁱus a quo non ꝯuertiꝛ ſubſiſtēdi ꝯñ ꝙ allegabatur: ḡ de affirmatōe ⁊ negatōe pōt intelligi in pⁱoꝛitate nālitaꝛ modo ſic dictū eſt. ⁊ ſic non ꝓcedit vltimū argumentū factū.. Quod tñ regula ab inferioꝛi ad ſuū ſuperius nō tenet generalr ꝓbatur qꝛ non ſeqꝛ iſte eſt magiſter de pariſius ergo eſt hō de pariſiꝰ. Similr nō ſequitur iſte eſt albꝰ monachus. ergo eſt albꝰ hō. Nec ſequiꝛ ſoꝛ. ē dñs platonis: ergo ſoꝛ. eſt hō platonis. Nec ſequitur ſoꝛ. eſt apparens aſinus: ergo eſt aliquis aſinꝰ Nec ſequitur iſte terminꝰ chimera eſt ergo: aliquid chimera eſt. Nec ſequitur tu es homo videns ſoꝛ. ergo tu es homo ſoꝛ. Nec ſequitur tu es bonꝰ cythareduſ ergo tu es bonus homo. Nec ſequitur homo currit demonſtrādo ſoꝛ. albū ergo albuꝫ currit. Nec ſequitur ſum homo vidēs vſqꝫ romā. ergo ſum aial vſqꝫ romā. Nec ſequitur aliud a vero eſt falſum cuiꝰ ꝯdictoꝛiū eſt falſuꝫ ergo aliquid eſt falſum cuius contradictoꝛiū ē falſum Nec ſequitur hoc poteſt currere ⁊ hoc aliud a currente: ergo aliud a currente poteſt currere demonſtrādo per ly hoc eſt te ſedenteꝫ ⁊ ſit aliquod currens patet enim añs eſſe veꝝ ⁊ ꝯñs falſuꝫ: qꝛ nullū aliud a currente pōt curreꝛ vt pꝫ ꝑ ſingularia qꝛ ſeq̄ꝛ hoc aliud a currēte poteſt curreꝛ ſꝫ hᷓ eſt vł poteſt eſſe currēs: ergo hᷓ aliud ab hᷓ pōt currere demōſtrādo ſeipſum ꝙ ē falſuꝫ. Itē dicebatur ꝙ non valet argumentū ab inferioꝛi ad ſuū ſuperius negatione ꝑpoſita ſed ꝓbatur ꝙ ſic qꝛ bene ſequitur tu non es hō: ergo tu non es aial ⁊ tñ negatio ꝑponitur inferioꝛi ⁊ ſuperioꝛi etiā ſequitur nullꝰ binariꝰ eſt ergo nullus numerus eſt ⁊ tñ arguitur ibi cuꝫ negatione prepoſita: ergo regula falſa qꝛ ſi aliquid ſit binariꝰ illđ eſt numerus ⁊ non ꝯuerſo. ſimiliꝛ reſpectu cuiuſcunqꝫ verbi. Similr quicquid ſignificat ly binariꝰ ſignificat ly numerus ⁊ aliq̄ plura. ḡ ly numerꝰ eſt ſupioꝛ ad iſtū terminū binarius ꝙ tñ iſta ꝯñ ſit bona. ꝓbatur qꝛ ſi nō ſtet eius oſtēſuꝫ ꝯñtis cū añte ⁊ arguitur ſic. tñ numerꝰ eſt ḡ ille ē binariꝰ vel ternariꝰ vel q̄ternariꝰ ⁊ ſic de ſingulis ⁊ quocūqꝫ dato ſequiꝛ ꝙ binariꝰ eſt qꝛ cuiuſcūqꝫ numeri maioꝛis eſt numerꝰ binarius pars. Iteꝫ dicebatur ꝙ ab inferioꝛi ad ſuū ſuperius negatiue poſtpoſita ꝯñ erat bona ⁊ hoc cū ꝯſtātia ſuperioꝛis de inferioꝛi. Sed contra hᷓ arguitur ſic tūc valerꝫ illa ꝯñ iſte hō nō eſt ⁊ ois hō eſt aial: ergo ał non eſt ꝯñs ē falſuꝫ qꝛ demonſtratur per ly iſte añs nondū genitus vel addā nūc ꝯſumptus. item tunc non valeret iſta ꝯñ homo non currit ergo aial non currit ⁊ ſi ſic ſtet oſtenſum ꝯñtis cū añte ⁊ arguitur ſic oē animal currit ⁊ homo non currit ergo homo non eſt aial quod eſt impoſſibile ꝯñ tenet in barocho. item valeret hec ꝯñ hoc aial nō eſt demōſtrando lapidē ⁊ hoc eſt aliquid ergo aliquid aial nō eſt ⁊ ꝯſimiliter ꝓbatur ꝙ iſte hō eſt ⁊ ꝙ iſte homo non eſt

UNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

hoc animal ē ⁊ hoc animal nō eſt ⁊ ꝯſimilia idē ſolūmō demōſtrādo per ſubiectū. Et ſimiliter formalit̄ ſequit̄ nō aliqd vl̄ nō ens nō ē an̄s: ergo nō ſubſtātia nō ē accidens q2 ſillis forma vʒ vn̄ ſequit̄ non aīal nō currit: ḡ n̄ hō nō currit: ⁊ cā eſt q2 oppoſitū ꝯn̄tis repugnat an̄ti. ſ. ꝙ licet nō hō currit: ⁊ tn̄ aliqd nō aīal nō currit. q2 quod cūqꝫ ſit illud ſignet̄ ⁊ illud erit ſuppoſitū illiꝰ termini n̄ hō ⁊ cū quodlʒ tale currit patebit ipſuʒ currere ⁊ arguit̄ ab inferiori ad ſuū ſuperiꝰ in illa ꝯn̄a cū negatiōe poſtpoſita ſine medio ergo ꝯn̄a nūqꝫ tenet. Itē cū medio videt̄ ſic arguendo nō valere iſtā ꝯn̄am iſtū hoīeʒ nō eſſe aīal adeq̄te ſignificat̄. p. a. ꝓpoſitioneʒ ꝯtingentem ad vtrūlibet ⁊ iſte hō ē aliqs hō. ḡ aliquē hoīeʒ nō eſſe aīal adeq̄te ſignificat̄ per. a. ꝓpoſitionē ꝯtingentē ad vtrūlibet an̄s. n. ē verū ponēdo ꝙ. a. ſit illa iſte hō nō ē aīal ⁊ ꝯn̄s ē falſuʒ q2 tūc cū hoīeʒ n̄ eſſe aīal ſit ipoſſibile: ḡ ſic impoſſibile ē eſſe ſignificat̄ per ꝓpōnē ꝯtingentem ad vtrūlʒ ꝙ ē ipoſſibile ſeu incōueniēs per deſcriptioneʒ ꝯtingentis datā in tractatu precedenti. ¶ Ad primuʒ iſtoꝝ argumētoꝝ dico ꝙ non valʒ argumentū pro quo ſciendū ē ꝙ multotiens lʒ vnꝰ terminꝰ ſit per ſe ſupior ad aliū nō oʒ tn̄ ꝙ cū aliq̄ addito ſit ſupior ad ipſuʒ cum eodē addito ⁊ h̄ ē multotiēs ꝓpter equiuocationeʒ tal' termini rōe cōis ꝯceptꝰ illiꝰ cū tali vel tali iūgit̄ termio vt ly bonꝰ aliud notat cuʒ iungit̄ huic ſubiecto faber ⁊ aliud cū iungitur ad ly hō. Et ad iſtā primā ꝯn̄am dico ꝙ ē fallacia equocationis de iſto termino de q2 in an̄te ꝯnotat graduationē factaʒ in tali loco ⁊ in ꝯn̄te ꝯnotat natiuitatē factā in tali loco. q2 lʒ ps extremi. ſ. p̄dicati antecedent̄ ſit inferior ad partē p̄dicati ꝯn̄tis non oʒ tn̄ vt totū p̄dicatū an̄tis ſit inferiꝰ ad totū p̄dicatū ꝯn̄tis. Et ſilr dr̄ de alia ꝯn̄a ibi tacta. Silr de tertia qō gtūs platonis in an̄te cū addit̄ huic dictioni dn̄s ꝯnotat poſſeſſione in ꝯn̄te vero poſſeſſoreʒ vn̄ denotat̄ in an̄te ꝙ plato poſſidet̄ in ꝯn̄te vero ꝙ poſſidet. Cōſimilr dicit̄ de q̄rta ꝙ lʒ iſte terminꝰ apparēs ſit inferiꝰ ad ly aliq̄lis nō oʒ tn̄ ꝙ ly apparēs aſinꝰ ſit inferiꝰ ad ly aliq̄lis aſinꝰ q2 ly apparens ē terminꝰ ampliatiuꝰ reſpectu ſequentiū. ſic ly apparʒ. vt aliqs pōt apparere chimera q̄uiſ nulla chimera ſit nec ēt appareat. Sed ad quintā pōt ꝓbabiliter negari an̄s ⁊ cōcedi ꝯn̄a q2 ex oppoſito ꝯn̄ſ ſequit̄ oppoſitum an̄tis q2 ſi nihil chimera ē nulla res chimera ē: ergo nullꝰ terminꝰ chimera ē: ergo nec iſte terminꝰ quocūqꝫ demōſtrato chimera ē: pōt tn̄ negari ꝯn̄a dicēdo qō talis terminꝰ diſcretus ille terminꝰ additus alicui dictioni ē ſignuʒ ſuppoſitionis materialis ſubſequentis iſtū terminū diſcretū quale ſignificatum nō eſt ille terminꝰ aliqd nec aliquis terminꝰ cōmunis Ad aliud argumentū dicitur ꝙ ꝯn̄s nō eſt intelligibile quia illud quod ponitur pro ꝯn̄te eſt incōgruū ⁊ regula intelligitur ſalua congruitate. vel poteſt dici vt prius licet ꝙ hō videns ſit inferior ad ly hō non tamē hoc addito hō vidēs hoīeʒ vel ſor. ¶ Ad aliā ꝯn̄am dictuʒ eſt in principio. Ad aliā dico ꝙ ſicut arguendo a ſingularibꝰ ad terminos ſuperiores per an̄s cuiuſmodi eſt ly albū ⁊ ly nigrū ⁊ cōſimiles iſtis debuit argui cū ꝯſtātia ſuperioris de inferiori ⁊ tenebit ſillogiſtice vt dictū ē Ad aliā ꝯſequentiā dicendū eſt ſicut ad aliā. Ad aliam dico ꝙ dubitanda eſt ꝯſequentia ſi cuiꝰ ly eius referat̄ in an̄te ad totū ſubiectū ꝯn̄a tenet per regulā ⁊ antecedens eſt falſum ſi tamē referatur ſolū ad partem ſubiecti. ſ. verū non valet ꝯn̄a nec arguitur per regulā ꝓpter diuerſitateʒ relatiōis. Ad aliā negat̄ ꝯn̄a nec ſillus reſolutorius eſt q2 talis indefinita de verbo ampliatiuo cū dicto confundēs cū ſuo determinabili precedit debet reſolui per demonſtratiua ipſius verbi vt nō ſequitur hoc erit verū ⁊ hoc eſt aliud a vero. ergo aliud a vero erit verum. ſed demōſtratiua deberet capi cuʒ verbo de futuro vt hoc erit verū ⁊ h̄ erit aliud a vero ergo aliud a vero erit verū. ⁊ tunc minor eſt impoſſibilis ſicut illa tu eris differēs ab homine ⁊ ſic poſſʒ argui recte hoc pōt currere ⁊ hoc poteſt eſſe aliud a currente ergo aliud currente poteſt currere ⁊ minor eſt impoſſibilis q2 ſignificat ꝙ h̄ qō eſt vl̄ pōt currere pōt eē aliud ab eo quod eſt vel poteſt eſſe currens vnde nō ſequit̄ hoc eſt aliud a currente: ergo poteſt eſſe aliud a currente quia ꝯſequēs ſignificat ꝙ hoc poteſt eſſe aliud a currente quod poteſt eſſe. ¶ Et tūc ad argumenta deducta contra aliā regulā reſpondeo primo ad primum ꝙ ſolū tenet gratia materie illa regula ab inferiori ad ſuū ſuperius negatione prepoſita. ¶ Ad ſecundū ſimiliter dicitur ꝙ q̄uis non poſſit eſſe ita ſicut ſignificatur per an̄s niſi ſit ita ſicut ſignificatur per ꝯn̄s. tamen dico qō prima conſequentia non eſt formalis. quia ſufficit ad hoc ꝙ non ſit formalis ꝙ ſit ſimilis modus non tenēs ſicut arguendo in alijs terminis vt in ternario. ¶ Ad aliud dicit̄ quod nō recte arguitur. quia non capitur cōſtantia ſuperioris de eodem inferiori quod ſubijciebat̄ in maiori. vnde poteſt apparere ꝙ ly ſor. nō ē terminꝰ ſingularis conſimiliter arguēdo de ſor. ¶ Ad aliud cōſimiliter dico ꝙ conſequentia non valet de forma licʒ de materia teneat. vel verius dicatur quod ſimpliciter non valet niſi cū conſtantia. ſed tunc concedenduʒ eſſet poſſibile eſſe ꝙ nihil quod eſt homo eſt animal et ſi dicatur ꝙ prima eſt neceſſaria homo eſt animal. q2 eſt de primo modo dicendi per ſe ⁊ illa homo eſt riſibilis de ſecundo modo dicendi per ſe vt vult Ariſto. primo poſteriorū debet dici ꝙ non vult phūs ſic eſſe illas neceſſarias quin ſtet ipſas eſſe falſas. ſed intellexit propoſitiones neceſſarias que quandocūqꝫ formantur primarie ſignificando ſunt vere ſupponendo pro rebꝰ que nō ſunt ꝓpoſitiones nec pars vel partes quod dico propter tales aliqua propoſitio eſt ⁊ ſimiles. ¶ Ad aliud vno modo poteſt dici quod indebite ſumit̄ mediū quia debet in minori capi pro medio qō ſubijciebatur totaliter in maiori vt arguendo ſic hoc animal nō eſt ⁊ hoc animal eſt aliquod animal: ergo aliquod animal non eſt tūc minor eſt impoſſibilis. ⁊ illo modo poteſt probabiliter negari ꝙ hō aīal nō eſt. licet concedatur ꝙ hō hoc animal nō ē ſed hic forte diceres ꝙ ſequit̄ homo hoc aīal non eſt ⁊ hoc animal ē aliquod animal ergo homo aliquod animal nō eſt. Huic dicitur quod non ſequitur ſed bene ſequitur: ergo homo animal cui eſt non idem non eſt ¶ Poteſt tamē vt eſtimo meliꝰ reſponderi ad tales dubitando cum tales termini homo animal ſumātur a parte ſubiecti vtruʒ ly animal ſit pars ſubiecti vel predicati poſiti a parte ſubiecti ſi ſecundo cōcedende ſunt. ſi primo modo negande ſunt. ⁊ tūc n̄ hn̄ſumit̄ ꝯſtātia ſubiecti ſiue medij Ad aliō negat̄ ꝙ formalit̄ ſequit̄ nec etiā ſeq̄t̄ materialiter oppoſitum enim conſequentis ſtat cum antecedente. ſ. ꝙ omne non ſuſtantia ſit antecedenſ ⁊ tamē nullū nō ens eſt antecedēs. Et dicit̄ ꝙ illa conſequētia deducta per ſimile diuerſificatur. q2 hic arguitur per negationē termini trāſcendentis qui terminus ſic negatiuus de nullo ē predicabilis illi tn̄ termini infiniti bene ſunt de aliquibꝰ predicabiles ergo ⁊c̄. ¶ Ad aliud non valʒ ꝯn̄a q2 termini in an̄te ⁊ ꝯn̄te ſumunt̄ materialiter ſic nō ſequitur ly hō ē ſpecies ſpecialiſſima: ergo ly aīal eſt ſpēs ſpecialiſſima ⁊ ſimiliter nō ſequitur tu curris eſt propoſitio ſingularis. ergo hō currit ē ꝓpoſitio ſingularis. Ex deſcriptionibꝰ datis ſuperius ſequit̄ aliq̄ re q̄ꝝ prima eſt illa a ſuperiori ad ſuū inferiꝰ ſine aliquo termino habente vim cōfundendi non valet argumentū. ſicut nō ſequitur aliquod animal eſt aſinus: tu es aliquod animal: ergo tu es aſinus: ſecunda regula quod arguendo a ſuperiori ad ſuum inferius diſtributiue affirmatiue non valet argumentum. niſi cum debito medie vniuerſali ſuperioris de inferiori. vnde non ſequit̄ omne animal currit: ergo oīs hō currit. ſed bene valet cū debito medio vt oē aīal currit: oīs hō eſt aīal: ergo oīs homo currit ſed bene valet ꝯn̄a a ſuperiori ad ſuū inferiꝰ negatiue negatione p̄poſita ſupiori ⁊ inferiori ſine medio. Similiter ēt valet ꝯn̄a a ſuperiori ad ſuū inferiꝰ affirmatiue cū dictionibꝰ habentibꝰ viʒ negationis prepoſitis tā īferiori quā ſupiori. vt ſunt differt aliud ⁊ nō idē cū ꝯſtātia ſupioris de inferiori. ¶ Cōtra primū poſſet obiici q2 illa ꝯn̄a valet tu es aīal: ergo tu es hō ⁊ tn̄ arguit̄ a ſuperiori ad ſuū inferiꝰ: ergo ⁊c̄. Itē ſequit̄ aīal eſt: ergo hō eſt ꝓbatur q2 ſequit̄ aīal ē: ergo tantū vnū aīal ē vel plura aīalia ſunt ſi p̄mo mō arguit̄ expoſitorie ſic hoc eſt ⁊ hoc eſt oē aīal: ergo oē aīal eſt. Si dēt h̄ʒ ſignent̄ oīa aīalia ⁊ arguit̄ ſic. hoc aīal eſt ⁊ h̄: ⁊ ſic de ſingulis: ḡ oē aīal eſt tūc vltra oē aīal eſt: ergo oīs hō ē ꝯn̄a patet per mediū intrinſecū neceſſariū. ſ. ꝙ oīs hō ē aīal ⁊ vltra oīs hō ē. ḡ hō ē: ḡ de p̄mo ad vltimū ſequit̄ per xviij. regulā aīal eſt: ergo hō eſt. Iteʒ ꝓbat̄ illa ꝯn̄a aīal eſt: ergo hō eſt nā per antiquā regulā in neceſſarijs non refert enuntiare pticulariter vel vl̄r illa eſt neceſſaria aīal eſt: ergo non refert dicere aīal eſt ⁊ oē aīal eſt ſi ergo aīal eſt ſequitur ꝙ oē aīal eſt ⁊ tūc arguit̄ eo mō quo prius. Item arguitur contra ſecundam reglulā nam ſequit̄ omne animal currit: ergo oīs hō currit q2 ſi non ſequit̄ pono an̄s ⁊ depono ꝯn̄s ⁊ ſequit̄ ꝙ aliqs hō nō eſt aīal ⁊ per modū arguendi ſuperioreʒ tūc nullꝰ hō ē aīal ⁊ tūc in eodē caſu fiat hec ꝯn̄a oē aīal currit: ḡ oīs aſinus currit. q̄ ſi nō valet ſtet oppoſitū ꝯſequētis cū an̄te ⁊ ſeq̄tur vt prius ꝙ h̄ aīal currit ⁊ nullus aſinus currit. Et ſimiliter arguit̄ de q̄cūqꝫ ſpē aīaliū eodem modo q2 ſupponatur gratia argumenti cū ſint finite ſpecies aīaliuʒ ꝙ ſolū ſint viginti ſpecies aīaliuʒ. de q̄ꝝ q̄libet fiat ꝯn̄a vt prius: ⁊ tūc vltima ꝯn̄a erit bona arguendo a ſupiori ⁊c̄. vt dicebat̄ ꝙ eſt ꝯtra regulā vel ſtabūt iſta ſimul. ſ. ꝙ oē aīal currit ⁊ tamē nec aliqs hō currit. nec bos currit ⁊ ſic de alijs ꝙ eſt impoſſibile ⁊ ꝯtra modū arguēdi phi. p̄mo phiſicoꝝ comēto. xvij. vbi ponit talē moduʒ arguēdi ꝯtra parimenidē ⁊ meliſſuʒ. ſ. ſi aliqd eſt vnū ipſuʒ eſt ſubſtātia vel accidens: ſi ſubſtātia: igit̄ hec ſubſtātia hō vel equꝰ ⁊ ſic de alijs. ſi accidēs: ergo q̄le vel quātuʒ: ſi q̄le ergo hec albedo vel nigredo ⁊ ſic de alijs vel aliud taliū: ⁊ per ꝯn̄s ſi aīal currit hō currit vel bos currit vel aſinꝰ currit: ⁊ ſic de alijs: ergo oppoſitū ꝯn̄tis nō poteſt ſtare cū an̄te quod erat admiſſuʒ: ergo male Et ꝯtra illud ꝙ dicebatur tenere a ſuperiori ad ſuū inferiꝰ negatiue ſine medio arguit̄. nā nō ſequit̄ aīal non currit: ergo homo nō currit. q2 an̄s eſt verū ⁊ ꝯn̄s falſū caſu poſſibili poſito. ſ. ꝙ aſinꝰ non currit ⁊ oīs hō currit Iteʒ non ſequit̄ nullū differēs ab ente eſt: ergo nullum differens a ſubſtātia vel ab hoīe eſt cū ſit an̄s verū ⁊ cōſequens falſuʒ quodlʒ. n. differēs ab hoīe eſt q2 aliqō ē differens ab hoīe vt aſinus ⁊ nihil eſt differēs ab hoīe quin illud ſit. igit̄ ⁊c̄. ⁊ tn̄ notū eſt ꝙ iſte terminꝰ ſubſtātia vel hō eſt inferior vel ſaltē nō tā cōis ſicut ly ens. tūc contra illud ꝙ dicebatur tenere a ſuperiori ad ſuuʒ inferius cū iſtis terminis differt aliud ⁊ nō ideʒ cū conſtātia ſupioris de inferiori cōtra ſic arguitur q2 non ſeq̄tur lignū differt ab aīali ⁊ oīs hō eſt aīal: ergo lignū differt ab hoīe q2 oppoſitū ꝯn̄tis ſtat cū an̄te. ſ. ꝙ lignū differt ab animali ꝙ tn̄ nō differt ab homine ꝙ ꝓbatur ſic lignū eſt ⁊ animal ꝙ non differt ab homine eſt ⁊ lignū nō ē animal ꝙ nō differt ab homine: ergo lignū differt ab animali ꝙ nō differt ab homine ⁊c̄. Itē tūc ſequitur tu es aliud quā. b. ⁊ oē ꝙ eſt. b. ⁊ aliud quā. a. eſt. b. ergo tu es aliud quā. b. ⁊ aliud quā. a. ⁊ ſic ſtaret illa ꝯn̄a ꝙ tu es. b. vel. a. ⁊ tn̄ tu es aliud quā. b. ⁊ aliud quā. a. ꝙ ē impoſſibile ⁊ p̄ma ꝯn̄a ꝓbatur q2 iſte terminus ꝯplexꝰ. b. ⁊ aliud quaʒ. a. eſt terminus ſimpliciter inferior ad. b. poſito ꝙ vnū. a. ſit oē. a. diſtinctū a. b. ⁊ vnū. b. ſit oē. b confirmatur ꝯn̄s primū per exponentes poſito ꝙ ſis. a. ⁊ brunell' ſit. b. tūc ſic tu es ⁊. b. ⁊ aliō quaʒ. a. eſt ⁊ tn̄ nō es. b. ⁊ aliud q̄ʒ. a. ergo tu es aliud quā. b. ⁊ aliud q̄ʒ. a. ¶ Ad primū iſtorū dicitur ꝙ illud argumentū tenet ſolū de materia ⁊ non de forma. Ad aliud dicitur ꝙ nō valet illa ꝯſequentia de forma oē animal eſt: ergo oīs hō eſt ⁊ cū dicitur ꝙ tenet per iſtud mediū neceſſarium intrinſecū: nego ꝙ ſit aliqō mediū intrinſecū. q2 vel capitur ibi mediū intrinſecū pro tali oīs hō eſt animal que repreſentatur intellectui per illā conſequentiā vel pro tali que poſſet ex ſubiecto ꝯn̄tis ⁊ antecedentis componi ſed conſtat quod non primo modo. q2 tūc equiualeret ētimema illud huic ſillō perfecto oē animal currit omnis homo eſt animal: ergo omnis homo currit. ⁊ ſic ētimema eſſet ſillus perfectus nec poſſet dici ſecundo modo. q2 pari ratione intelligitur mediū in tali propoſitione omnis homo currit: ergo omnis homo albꝰ currit vel in iſta omnis color vel flos eſt: ergo omnis albedo vel roſa eſt conſequens eſt falſum. ¶ Sed ad illud ꝙ dicebatur incidentaliter in neceſſarijs ⁊c̄. dico ꝙ iſtud non eſt autenticū. quia tunc cum iſta ſit neceſſaria animal eſt homo non refert dicere omne animal eſt homo quod eſt falſum licet in maiori parte teneat in predicatione directa. Ad aliud admitto ꝙ cuiuſcūqꝫ cōſequentie oppoſitū conſequentis ſtat cū antecedēte: ergo ſtabit ſimul ꝙ omne animal currit ⁊ tamen nullus aſinus currit nec homo currit dico ꝙ concedo concluſio de illis. xx. ſpeciebus ſignatis quia licet de facto eſſent omnes ſpecies ex caſu tamē cuʒ poſterioribus bene admiſſis ſequitur ꝙ non ſed ꝙ alicuiꝰ ſpeciei ſit aliquod animal ꝙ non eſt alicuius predictarū. Si tamen ponatur ꝙ non ſint plures ſpecies. xx. tunc nego vt priꝰ vltimā conſequentiā ⁊ cū oppoſituʒ conſequētis ponatur cum antecedente ſtantibus alijs caſibꝰ negatur caſus non quia impoſſibilis ſed quia prioribus repugnās cedentibus tamen prioribus caſibus nego iſtam ſicut illarū aliquā. licet enim nullū illorum conſequentium ſequatur ex illo antecedente: diſiunctiua tamen facta ex omnibus bene ſequitur. ¶ Ad aliud dico ꝙ intelligit̄ negatione prepoſita ⁊ non poſtpoſita vt vbi arguitur. Ad aliud dico ꝙ non arguitur per regulam quia licet ens ſit ſuperior ad ly homo non tamen ly differens ab ente ad ly differens ab homine. nulluʒ enim differēs ad homine poteſt eſſe differens ab ente. ⁊ ſi dicitur cōtra ſigno numerum ex ſor. ⁊ platone pro rebus numeratis. tunc hoc differt ab ente: ergo aliquid differēs ab ente eſt. Poteſt huic dici negando iſtam conſequentiam hoc differt ab ente: ergo hoc eſt differens ab ente quia ſicut ly eſt debʒ reſolui in ly ens vel ſic eſt de ly differt quia debet reſolui in ly differens vel differētia ⁊ ſic cōceditur ꝙ ſor. ⁊ plato differunt ab ente quia ſunt ⁊ ſunt nō ens ⁊ per conſequēs ſunt differentia ab ente. licet nullus illorū ſit differens ab ente. Ad aliud concedo illam conſequentiā ſcilicet quod lignum differt ab animali. ⁊ omnis homo eſt animal: ergo ligniʒ differt ab homine: ⁊ cum ꝓbatur ꝙ ligniʒ differt ab animali ꝙ non differt ⁊c̄. dico ꝙ referendo ly ꝙ ad ly animal conceditur ſi ad ly lignū negatur nec valet vlterius argumentū ꝓbans: q2 diuerſimode fit in an̄te ⁊ ꝯn̄te relatio. Ad vltimū concedo ꝙ iſto caſu ſum. b. vel. a. ⁊ tameʒ ſum aliud quā. b. ⁊ aliud q̄ʒ. a. ⁊ cōcedo coniunctiʒ ⁊ nō diuiſim: ſicut cōceditur ꝙ ſuʒ hō vel aſinꝰ ⁊ tamē differo ab hoīe ⁊ aſino. licʒ nō differā ab aliq̄ illoꝝ nō. n. differo ab homine vel ab aſino: quia tunc nō eſſem homo vel aſinus quod eſt falſum.

Nunc ponende ſunt regule penes deſcriptionē conuertibiliū terminoruʒ diſperatorum ⁊ conuertentiū. ¶ Prima regula a pte predicati ex propoſitione affirmatiua in qua ponitur vnū diſperatorū ſimplex ponitur alterū ⁊ nō econuerſo. vt tu curris ergo tu nō ſedes. Secunda regula ē quando ſubiecta duarū propoſitionū conuertuntur ⁊

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

copule ⁊ predicata ⁊ propoſitiones ſunt eiuſdē quanti
tatis ⁊ qualitatis ⁊ pro eiſdem preciſe ſupponūt ⁊ conſi
militer termini ſe habent quo ad ordinē. tunc ab vna
ad reliquā valet argumentū per primā particulam ex-
cluditur iſte mod⁹ arguendi homo eſt animal: ergo ri
ſibile eſt aſinus vel talis modus animal eſt homo: er-
go aſinus eſt riſibilis. per hoc quod ꝓpoſitiones debēt
eſſe eiuſdē qualitatis ⁊ quantitatis excluditur talis for
ma homo eſt: ergo nullū riſibile ē per hoc quod debēt
pro eiſdem ſupponere remouetur talis modus argu-
endi quilibet homo eſt vnus ſolus homo: ergo quodli
bet riſibile eſt vnus ſolus homo. Per vltimā particu
lam non tenet hec conſequentia homo animal non eſt
ergo homo non eſt animal ⁊ ſic de alijs: ⁊ ſic ab vno cō
uertibili ad ſuum conuertibile tam affirmatiue quam
negatiue eſt bona conſequentia. ¶ Tertia regula ē ꝙ
relatiua dicuntur conuertentia: quia ex propoſitione in
qua predicat illud verbū eſt ſcdm adiacens ⁊ ſubijcit
vnus ſimplex terminus relatiuus ſequitur ꝓpoſitio in
qua ſubijcitur alter termin⁹ relatiuus vt dn̄s eſt ergo
ſeruus eſt ⁊ econuerſo ſilr negatiue tamen cū verbis
adiectiuis non valet conſequentia. ſimiliter cum ver-
bo de preterito vel futuro ⁊ vbi non ſeruentur particu
le dicte non valet conſequentia vnde non ſequitur pa
ter currit: ergo filius currit: pater eſt barbatus: ergo fi-
lius eſt barbat⁹: tn̄ ſequit de materia pater viuit: ergo
filius viuit vel filia ſequit pater eſt hō: ergo filius vel
filia eſt hō: non tn̄ ſequit pater eſt bonus: ergo filius vel
filia eſt bon⁹ vel bona. Similiter nō ſequit pater fuit
vel erit: ergo filius vel filia fuit vel erit. Contra primā
regulā arguit tripliciter primo ſic iſte due ꝓpoſitiones
hoc eſt Pariſius ⁊ hoc nō eſt Rome ſunt de predicat
diſperatis: ⁊ tn̄ ab vna ad reliquā ꝯn̄a nihil valet ꝙ ꝓ
batur demōſtrato deo in vtraqꝫ arguitur ſic hoc ē Pa
riſius ergo hoc non eſt Rome an̄s eſt verū ⁊ ꝯn̄s falſuꝫ
cū de⁹ ſit vbiqꝫ. Similiter nō ſequit ſor. fuit Rome er-
go nō fuit Pariſius. Similiter homo currit: ergo non
hō ſedet. Ad primū dicit ꝙ regula intelligit in termi-
nis nō diuinis: ⁊ ꝓpter hoc nō ꝓcedit argumentuꝫ. Ad
ſecundū dicit ꝙ regula debet intelligi cū verbis de pre
ſenti q̄liter nō arguit hic ergo nō valet. Ad tertiū dicit
ꝙ oportet ſubiecta eodē mō ſupponere ſi argumentuꝫ
debeat tenere qualiter nō eſt in ꝓpoſito vn̄ oportet ſic
arguere hō currit: ergo hō non ſedet ⁊ ſic nō ꝓcedūt ar
gumēta ⁊c̄. Contra ſecundā regulā arguit nā iſti termi
ni aīal ⁊ aīal ſi eſt riſibile conuertunt ⁊ tn̄ nō ſequitur oē
aīal ſi eſt riſibile eſt hō: ergo oē aīal eſt homo qꝛ prima
eſt vera ⁊ patet per ſuas ſingulares quarū quelibet eq
ualet cōditionali bone ⁊ quod termini cōuertant patꝫ
ex deſcriptione cōuertibiliū prius data ſcilicet qn̄ alter
eſt de intellectu alterius ſi quod mutuo ſe inferūt vt ſic
ſi aliquid eſt aīal ſi eſt riſibile eſt animal ⁊ ſi aliqd eſt aīal
illud eſt aīal ſi eſt riſibile. Conſimiliter poteſt argui ꝙ
iſte termin⁹ aīal ſi eſt rudibile conuertit cū ly aſin⁹ ⁊ cū
omnis aſinus ſit aſinus infertur quod omne aīal ſi eſt
rudibile eſt aſinus. ſed hō eſt animal ſi eſt rudibilis er
go hō eſt aſinus. Item fiat hoc argumentū quicquid ſi-
gnificat iſte terminus. a. ſignificat iſte termin⁹. b. ⁊ ecō
uerſo: ergo conuertetur: probatur quia ex hoc ſequitur
quod pro eiſdem ſupponūt per conſequens ex parte il-
lorū terminorū non cauſatur diuerſitas in propoſitione
quo ad veritatem ⁊ falſitatem probatur tamen quod cō
ſequentia nō valet. qꝛ tunc ſequeret ſi tu es hō tu es ho
mines. Item regula data eſt falſa de vi vocis qꝛ nul-
la qualitas poteſt eadē eſſe in diuerſis propoſitionib⁹
nec idem termini. Item non ſequitur omnis aſinus eſt
riſibilis: ergo omnis aſinus eſt hō quia dato ꝙ quilibꝫ
aſinus haberet dn̄m hominē patet antecedens qꝛ qui-
libet aſinus eſt hominis. Item iſti termini ſimpliciter
conuertunt homo ⁊ tantū homo; Similiter ſicut eſt. et
preciſe ſicut eſt ⁊ tamen nō ſequitur homo eſt animal.
ergo tantū hō ē animal. Similiter nec ſequitur. a. pro-
poſitō ſignificat preciſe ſicut eſt: g̃. a. ꝓpoſitio ſignificat
preciſe ſicut eſt. ¶ Item arguitur ꝙ non ſemper licꝫ po
nere vnū conuertibilium loco alterius ⁊ probatur ſic.
quia nō ſequitur riſibile animal currit: ergo homo ani
mal currit. Contra eandem regulam arguitur ſic: naꝫ
iſti termini ſunt conuertibiles ſcilicet contradictoriuꝫ
⁊ contradictoriū contradictorij. ⁊ tamen non ſequitur
contradictorium. a. eſt verum ergo contradictorium
contradictorij. a. eſt verum ſicut non ſequitur contradi
ctorium. a. eſt verum: ergo. a. eſt verū nihil enim eſt cō
tradictoriū contradictorij. a. niſi ipſum. a. ¶ Item non
ſequitur non tu qui es: aſinus es homo: ergo tu qui es
aſinus non es homo vbi tamen arguitur per regulam
ergo regula non tenet antecedens enim eſt veruꝫ quia
ſuum oppoſitum eſt falſum vt patet. ⁊ conſequens fal-
ſum. quia ex ipſo ſequitur quod tu es aſinus: ergo ⁊c̄.
¶ Item contra vltimā regulam arguitur ſic. quia non
ſequitur iſte fuit filius: ergo iſte habuit patrem ⁊ quod
non valeat patet quia oppoſitum conſequentis non re
pugnat antecedenti ⁊ cum antecedens non ſit impoſſi
bile nec conſequens neceſſarium poteſt oppoſitum con
ſequentis ſtare cum antecedente ſcilicet quod iſte fuit
filius ⁊ tamen non habuit patrem. ſed contra quia ſeq
tur iſte fuit filius: ergo ita fuit quod iſte eſt filius ⁊ ſigne
tur inſtans in quo fuit veruꝫ dicere iſte eſt filius ⁊ ſit. a.
tunc in. a. inſtanti non valuit talis conſequentia. iſte eſt
filius: ergo ſuus pater eſt: quia antecedens fuit verum
⁊ conſequens falſum: modo quod prima conſequentia
non valet arguitur ſic poſito quod nunc mater ſor. con
cepiſſet ſor. ex Platone ſic ꝙ plato moriatur ante pro-
ductionem ſor. tunc ſor. fuit filius ⁊ tamen non habuit
patrem quod probatur: quia nonduꝫ plato vixit. quia
tunc plato non fuit pater nec etiam dum plato non vi
xit vt patet ⁊ conſimilis poteſt probari quod vnus fu
it interfectus quem nullus interfecit ſicut quod eſt ali-
quis generatus quem nullus generauit. Ad primum
iſtorum negatur quod iſti termini conuertantur. quia
ſtat aliqd nō eſſe aīal ꝙ tn̄ ē aīal ſi ipſum ē riſibile vt li
gnum ⁊ ſi dicitur contra lignum eſt animal ſi ipſum eſt
riſibile: ergo ipſum eſt animal negatur conſequentia ⁊
ſi dicitur contra conſequens ſequitur ex ſecunda parte
antecedentis: ergo ſequitur ex toto antecedente nega-
tur conſequentia quia non eſt regula. quod quicquid ſe
quitur ex parte antecedentis ſequitur ex toto antecedē
te: niſi quando antecedens eſt vna copulatiua vel copu
latiue ſignificans. ſicut eſt cauſalis vel temporalis ſic
quod pars ſumatur pro parte principali talis copulati
ue in conditionali autem non tenet ſic eſt in propoſito
nec in indiſiunctiua: vnde non ſequitur tu es homo vel
tu es aſinus: ergo tu es aſinus. Sed tunc cum dicitur
quod illi termini aſinus ⁊ animal ſi eſt rudibile con-
uertantur negatur propter eandem cauſam. ¶ Ad ali
ud dico quod non valet conſequentia non enim ſuffi
cit quod quicquid vnus ſignificat alter ſignificet. ſed
oportet quod qualitercūqꝫ qualiter non eſt in propoſi-
to. ¶ Sed contra tunc valet iſta conſequentia. tu es
aliquid aliquo modo: ergo tu es aliquid qualitercunqꝫ
quia quicquid ⁊ qualitercūqꝫ ſignificat predicatū an̄tis
ſignificat predicatū cōſequentis ⁊ econuerſo. Hic di
co negando quod qualitercunqꝫ ſignificat predicatuꝫ
antecedentis ſignificat predicatum conſequētis ⁊ ecō
uerſo. Et ſi dicitur contra qualitercunqꝫ ſignificat pre
dicatum conſequentis ſic enim ſignificat eius pars et
aliqualiter ſignificat predicatum antecedentis: ergo
qualitercunqꝫ ſignificat predicatum antecedētis ſigni-
ficat predicatum conſequentis. ¶ Reſpondeo dubitā

do maiorem an ly qualitercunqꝫ correſpondeat in ei⁹
interpretatione facta per ly modo caſui actio vel abla
tiuo: ſi accuſatiuo conceditur conſequens ſcilicet quod
omnem modum quem ſignificat predicatum vnius ſi
gnificat predicatuꝫ alterius ſed ſi in interpretatiōe cor-
reſpondeat ablatiuo negatur ad illum intellectum ad
quem prius negabatur prima conſequentia. ſic enim
tunc reſoluitur omni modo quo ſignificat ⁊c̄. vnde dico
quod ly omni modo ſignificat omnē modum. ſed non
omni modo. ¶ Aliter poteſt ad idem dici negando ꝙ
predicatū conſequentis qualitercunqꝫ ideſt omni mo
do ſignificat licet concedam ꝙ ſignificat qualitercūqꝫ
ſicut conceditur quod omnis homo ſignificat omneꝫ
hominem tamen nullum hominēꝫ ſignificat. ſicut pro
mitto tibi omnem denarium ⁊ nullū denariū promit-
to tibi. ¶ Ad aliud dico quod de vi vocis regula ē ve
ra quia bene poteſt eſſe eadem qualitas duarum pro-
poſitionū. non enim ſequitur homo eſt idem aſino: er-
go homo eſt aſinus: ſicut non ſequitur homo eſt ſimilis
aſino: ergo homo eſt aſinus. Item enim quandoqꝫ capi
tur generaliter quandoqꝫ ſpecialiter quandoqꝫ nume
raliter. ſed capitur hic primo vel ſecundo modo ideſt
idem genere vel idem ſpecie ⁊ non tertio. ¶ Ad aliud
dicitur quod ſimpliciter non conuertuntur ly riſibilis
⁊ ly homo. ſed quando ſumunt in nominatiuo. ¶ Ad
aliud dico quod aliqua bene talis poteſt concedi ex pro
pria ſignificatione tantū homo eſt animal ſi excluſio nō
cadit ſupra totam cōpoſitionem ſequentē. ſed ſoluꝫ ſu-
pra ſubiectum. ⁊ tunc non habet exponi per vnam co
pulatiuā. ſic homo eſt animal ⁊ nihil aliud ab homine
eſt animal. ſed debet exponi per vnā cathegoricā de co
pulato extremo vt homo ⁊ nihil aliud quā homo ē ani-
mal vbi capitur ly nihil infinite pro non aliud quā ho
mo tunc non eſt propria excluſiua. vnde nō ſequitur ex
ea vniuerſalis de terminis tranſpoſitis ſcilicet oē ani-
mal eſt homo. Notandum eſt enim quod illi termini
conuertuntur homo ⁊ homo ⁊ nihil aliud quam homo
⁊ per ꝯn̄s ly homo ⁊ tantū homo. ¶ Et ſimiliter dica-
tur de ly preciſe ſumendo ipſum excluſiue ſi tamen pro
adequate ſumatur. vt magis cōuenit. poteſt adhuc cō-
cedi aliqua talis homo eſt aſinus ſignificat adequate ſi
cut eſt ⁊ erit ſenſus qui homo eſt aſinus ſicut eſt adequa
te ſignificat dū modo ly adequate determinet ſoluꝫ ly
ſicut eſt ſi tamen determinat ly ſignificat non ſequitur
conceditur ꝙ ſic qualiter eſt adequate demōſtrando ho
minem eſſe ſignificat iſta propoſitio homo eſt aſinus.
ſed iſto modo non ſignificat adequate. ¶ Ad aliud con
ceditur quod probatur dūmodo congruitas ſeruetur.
Ad aliud dico quod licet illi termini cōuertantur quā-
do per ſe ſumuntur ſimpliciter cum ly eſt de ſcdo adia
cente: non tamen vbicunqꝫ: quare dicuntur potius re-
latiui quam conuertibiles. ideo de illis non ſit inſtan-
tia. ¶ Ad aliud dicunt aliqui cōcedendo conſequens
⁊ negando quod ſequatur te eſſe aſinum. ſed contra nā
ibi ſunt ille due compoſitiones affirmatiue ſcilicet tu
qui es aſinus es homo ſed negatio ſequens non negat
precedens: ergo nec negat primaꝫ: ergo non impeditur
ſequela per ſequentem negationem quare eque bene
ex iſta negatiua ſequitur quod tu es aſinus: ſicut ex iſta
affirmatiua. ideo dicitur quod intelligitur quando ter
mini ſunt conuertibiles ſimplices q̄liter non eſt in pro
poſito. ¶ Vel aliter poteſt dici dubitando iſtam con-
ſequentiam an negatio precedens ſubiectum cadat
in primam compoſitionem vel in ſecundam vel in
totam. ſi in totam non valet conſequentia nō eniꝫ vtro-
biqꝫ ſeruatur eadem qualitas vt preſupponit regula ſi
in prima dicitur eodem modo. ſi ſolum negatio ca
dat in ſecundam compoſitionem conceditur conſequē
tia ⁊ negatur antecedens nec tunc datur contradicto-
rium per ablationem negationis prepoſite. ¶ Ad vl-
timū conceditur quod iſte fuit filius ⁊ non habuit patrē
ſed ſufficit quod quando fuit ita quod eſt fili⁹ quod tūc
fuit ita quod eius pater vel mater eſt. Negatur tamen
concluſio deducta ſcilicet quod aliquis fuerit genera-
tus queꝫ nemo generauit quia dico quod iſte plato ge
nerauit ſor. quando ſor. non fuit ⁊ capitur ibi generatus
non pro ſubita generatione a non eſſe ſed pro cauſando
aliquid ex quo fiat ſor. per proceſſum temporis ⁊ ſimi-
liter dicitur de ly corrumpi ⁊ interfici ⁊ nō ſequitur iſte
vir generauit iſtum cū tali muliere: ergo fuit pater ſu⁹.
ſicut non ſequitur iſte ſor. ⁊ iſte plato habuerunt eūdeꝫ
patrem ⁊ eandem matrem: ergo ſor. ⁊ plato fuerūt fra
tres nec ſimiliter de futuro. vnde patet eſſe poſſibile ꝙ
iſte pater erit quando nullum filium vel filiam habe-
bit ⁊ ſimiliter filius erit quando non erit filius ⁊ ſic de
ſingulis.

Ultimo videndum eſt de ypoteticis quarum
prima regula eſt iſta a tota copulatiua ad alte
ram eius partem valet conſequentia. ¶ Se
cunda regula a parte diſiunctiue ad totam
cuius illa eſt pars valet conſequentia. ¶ Tertia regu-
la a diſiunctiua cum deſtructione vnius partis ſup aliā
eſt bona conſequentia. ¶ A cauſali ad vtrāqꝫ eius par
tem valet conſequentia. nam bene ſequitur quia tu es
homo tu non es aſinus: ergo tu nō es aſinus. ¶ Quin
ta regula a temporali ad quamlibet eius parteꝫ eſt bo
na conſequentia vt dum tu curris tu moueris: ergo
tu moueris et quelibet bona tēporalis equiualet vni
copulatiue ſicut patet in predicta que equiualet iſti tu
curris ⁊ tu moueris. ¶ Sexta regula a locali ad quā-
libet eius partem valet conſequentia nam bene ſequi
tur tu es alicubi vbi ego ſum: ergo tu es alicubi. Septi
ma regula a conditionali cum poſitione antecedentis
ſequit poſitio ꝯn̄tis. vt ſi tu es hō tu es aīal ſꝫ tu es hō
g̃ tu es animal. ¶ Octaua regula ab aduerſatiua ad ei⁹
partem indeterminatam valet conſequentia vt quam
uis tu ſis Rome tu non es albus: ergo tu non es alb⁹
ſed omnes iſte regule debent intelligi generaliter cuꝫ
ſignificat ypotetica ex compoſitione ſuarum partiū pri-
marie preciſe ſignificantium. ¶ Contra predictas re-
gulas arguitur ſic ⁊ primo contra primam. non enim
ſequitur aliquid es: tu es aſinus: ergo tu es aſinus vbi
tamen arguitur per regulam: ergo regula falſa. proba-
tur antecedens ſic: quia. a. eſt ⁊ tu es aſinus ⁊ omne. a.
eſt aliquid: ergo ⁊ cetera. probatur antecedens ⁊ ſit. a.
hoc ſcriptum ⁊ tu es aſinus. tunc patet antecedens.
Item non ſequitur. a. eſt negandum ⁊ tu es aſinus: er-
go tu es aſinus: ⁊ tamen non arguitur per regulam pro
batur antecedens ⁊ ſit. a. illa copulatiua deus eſt et tu
es aſinus: tunc ſicut. a. eſt: deus eſt: ⁊ tu es aſinus. ⁊ om
ne ꝙ eſt: de⁹ eſt: eſt neceſſariū g̃. a. ē neceſſarium ⁊ tu es
aſin⁹ ꝓbat ꝯſequentia qꝛ prima pars conſequentis ſe-
quitur ex prima parte antecedentis. ſecunda: ex ſecun
da parte: ergo totum conſequens ex toto antecedente.
Item non ſequitur aliquis homo eſt animal. ⁊ tu es il
le: ergo tu es ille. ⁊ tamen arguitur per regulā probatur
quod non valeat: quia oppoſitum conſequentis ſtat cū
antecedente. vt aliquis homo eſt animal ⁊ tu non es il
le. quia iſte homo eſt animal: ⁊ tu non es ille demōſtrā
do ſortem ⁊ iſte homo eſt aliquis homo: ergo aliquis
homo eſt animal ⁊ tu non es ille. ¶ Contra ſecundaꝫ
regulā arguitur ſic. quia non ſequitur nō tu es aſinus.
ergo non tu es aſinus: vel tu es homo. antecedēs enīꝫ
eſt verum ⁊ conſequens falſum: quia eius contradic-
torium eſt verum ſcilicet tu es aſinus vel tu es homo
⁊ contradicat ſibi pater ex illa regula quod non eſt ve-
rius dare contradictorium vni propoſitioni quam

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

ꝓponere negationem aut ꝓpoſitaꝫ auferre . ſed ſic
eſt in ꝓpoſito ergo ⁊c̄. Jteꝫ nõ ſequit̄ .a. eſt hec ꝓpoſitio
hõ eſt aſinꝰ: ergo .a. eſt hec propoſitio hõ aſinꝰ vel deꝰ
eſt: q: poſito caſu ꝙ .a. ſit ſolũ illa ꝓpoſitio hõ eſt aſinus
tũc arguit̄ ſic hoc .a. eſt hec ꝓpoſitio hõ eſt aſinꝰ: vl' deꝰ
eſt ⁊ quicq̄d ē hec ꝓpoſitio eſt h̄ diſiũctiua: ergo hoc .a.
eſt h̄ diſiũctiua hõ eſt aſinꝰ vel deꝰ eſt ꝙ eſt ꝯtra caſum.
Jtē nõ ſequit̄ h̄ ꝓpoſitio deꝰ eſt: ē ergo h̄ diſiũctiua deꝰ
eſt vel nullꝰ deꝰ eſt .a. ⁊ tñ arguit̄ a ꝑte diſiũctiue ad to-
tã .ſ. ab iſta deꝰ eſt ad iſtã deꝰ eſt vel nullus deꝰ eſt ſicut
dicimꝰ arguẽdo ab iſto termino hõ ad iſtũ terminum
aĩal in tali ꝯña hõ eſt: ergo aĩal eſt. ¶ Cõtra tertiã regu-
lã arguit̄ ſic tu es hõ vel tu es aſinꝰ ⁊ tu nõ es hõ: ergo
tu es aſinꝰ ꝯña tenet per regulã. ⁊ añs ꝓbat̄. nã añs eſt
vna diſiũctiua cuiꝰ illa pars eſt vera .ſ. tu es hõ. ergo to
ta vera. ꝙ ſit diſiũctiua ꝓbat̄ per eiꝰ deſcriptionē. Jteꝫ
valeret tũc hec ꝯña oĩs hõ currit vel oẽm hominē cur
rere hoc .a. ſignificat. ſed nullũ hominē currere hoc .a. ſi
gnificat: ergo oĩs hõ currit. vel loco minoris ponatur
hominē nõ currere hoc .a. ſignificat ⁊ ꝙ nõ valeat pro-
batur ponẽdo ꝙ multi ſedeãt. ⁊ ſit .a. tñ iſta copulatiua
preciſe p̄marie ſignificãs oĩs hõ currit ⁊ nullꝰ hõ currit
prima pars añtis ē a ſimul minor patet. q: nullũ hoĩeꝫ
currere ps .a. ſignificat. ſꝫ quicq̄d ſignificat ps .a. ſignifi
cat totuꝫ .a. ergo nullũ hoĩem currere h̄ .a. ſignificat ꝙ
erat ꝓbandũ. ¶ Jtē nõ ſequit̄ ſor. currit vel ſor. eſt aſi
nus: ſꝫ ſor. nõ currit: ergo ſor. eſt aſinꝰ. poſito ꝙ vnꝰ ſor.
currat ⁊ aliꝰ ſedeat. ⁊ tũc añs eſt verũ ⁊ ꝯñs falſuꝫ. ⁊ tñ
arguit̄ per regulã. Cõtra q̄rtã regulã arguit̄ ſic q: nõ ſe
quit̄ q: tu nõ es hõ tu nõ es hõ: ergo tu nõ es hõ cũ añs
ſit verũ ⁊ ꝯñs falſuꝫ: ⁊ tñ arguit̄ per regulã añs probat̄
q: in illa cauſali ex p̄cedente ꝓpoſitione que eſt cã ſeq̄t̄
alia que eſt effectꝰ ⁊ p̄cedēs cã eſt vera: ergo ⁊ alia: añs
ꝓbatur q: aliq̄ cã tu nõ es hõ: ſꝫ ly q: in cãli nihil deno-
tat. niſi cãm aliquã: ergo illa eſt vera. q: tu nõ es hõ et
añs pꝫ q: ſuũ oppoſitũ eſt falſuꝫ .ſ. oĩ cã tu es hõ: ergo il
la eſt vera. Cõtra quintã regulã arguit̄ q: nõ ſequit̄ tu
es dũ tu es: g̃ tu es ⁊ cũ ſit añs neceſſariũ vt pꝫ p Ari. ſo
pyerminias dicentē ꝙ oē ꝙ ē dũ eſt neceſſario eſt ⁊ ꝯñs
prioris ꝯñe eſt ꝯtingēs: ergo ꝯña nõ valet. Cõtra ſextã
regulã arguit̄ ſic q: nõ ſequit̄ ſi tu curris tu curris ⁊ tu ñ
curris ⁊ tu curris: ergo tu curris ⁊ tu nõ curris. Jteꝫ nõ
ſequit̄ neceſſario moueris ſi tu curris ſed tu curris: er
go neceſſario tu moueris añs .n. eſt veꝝ cũ illa ſit ne-
ceſſaria tu moueris ſi tu curris: ergo neceſſario ⁊c̄. ſed
ꝯñs eſt falſuꝫ: ergo ꝯña nõ valet. Jtē nõ ſequit̄ ipoſſibi
le eſt te currere ſi poſſibile eſt te currere g̃ ipoſſibile eſt
te currere cũ ſit añs verũ ⁊ ꝯñs falſuꝫ nã illa ꝯditional'
eſt ipoſſibilis tu curris ſi poſſibile eſt te currere q̄ adeq̄
te ſignificat te currere ſi poſſibile ē te currere . itē eodē
mõ põt ꝓbari ꝙ non põt eſſe ꝙ tu curras ſi põt eſſe ꝙ tu
curras. item cõtra vltimã regulã arguit̄ ſic q: genera-
liter ex vero ſequit̄ falſuꝫ: ergo ex aduerſatiua q̄lꝫ ps ſua
ſequit̄ ⁊ ꝓbat̄ añs ſic ad verũ vel falſuꝫ ſeq̄t̄ falſum q:
ad falſũ ſeq̄t̄ falſuꝫ: g̃ ad verũ vl' falſuꝫ ſeq̄t̄ falſuꝫ pꝫ: g̃
ꝙ verũ vel falſuꝫ añcedit ad falſuꝫ ſed oē verũ eſt añs
ad verũ vel falſuꝫ: ergo verũ eſt añs ad falſuꝫ ꝓbatur
ꝯña q: quicq̄d añcedit ad añs antecedit ꝯñs: ergo ſic in
ꝓpoſito. Ad p̄mũ põt dubitari ꝯña an ly ⁊ tu es aſinus
ſumatur perſonaliter an materialiter ſi primo mõ ne-
gatur añs ⁊ argumentũ deducēs ſi ſcđo mõ negat̄ ꝯña
prima nec tũc eſt copulatiua vel meliꝰ negat̄ ꝙ .a. ē ali
quid ⁊ tu es aſinus nec ſequit̄ ex caſu niſi ꝙ hoc .a. ſit h̄
ſcriptum ex quo non ſequitur ꝙ ſum aſinus ſicut non ſe
quitur .a. eſt ly ſciens te eſſe aſinum: ergo .a. eſt ſciens
te eſſe aſinum. Ad ſecunduꝫ dubitatur ſimiliter ſi añs
eſt propoſitio cathegorica in qua ſubijcitur ſolum ly .a.
ſi ſic conceditur antecedens ⁊ negatur conſequētia nec
arguitur a copulatiua ſi tamen eſt antecedens ꝓpoſitõ
copulatiua dico quod eſt neganda nec ſequit̄ ex caſu ni

ſi in quantũ eſt categorica. Ad tertiuꝫ dicitur ꝙ prece-
dentes regule non tenent in terminis relatiuis vel in-
telligunt̄ cũ ſit vtraq; pars talis ipothetice per ſe in-
telligibilis qualiter tamen ibi non eſt vel dicitur ꝙ il-
la tu non es ille non contradicit illi tu es ille q: licet re
feratur ad idē añs tamen pro diuerſis ſuppoſitis illiꝰ.
Ad quartũ põt dubitari aut ſequit̄ q: ſi negatio prece-
dens diſiũctionem non trãſeat in totã conceditur con-
ſequentia nec tũc eſt eiꝰ contradictoriũ per depoſitio-
neꝫ negationis q: regula ſoluꝫ intelligit de ꝓpoſitioni
bus cathegoricis. ſi tamen negat totũ ſequens non di-
citur proprie diſiũctiua. ſed eius oppoſitum equiualet
vni copulatiue .ſ. tu non es aſinꝰ ⁊ tu non es hõ. Ad qui
tum dubitatur an ly hec propoſitio determinat ſolum
illaꝫ homo eſt aſinꝰ quia tũc valet conſequentia vel de
terminat totã diſiũctiuã. ⁊ tũc non valet nec eſt tũc diſ
iũctiua ſed cathegorica cuius ly .a. ſubiicitur ⁊ reliquũ
predicatur. Ad ſextuꝫ dico ꝙ non debet argui a parte
diſiũctiue ad totã diſiũctiuã vbi diſiũctiua ſit ps ꝯñtis
ſed vbi ſit totum conſequens. nec dicitur ꝙ arguatur
ab inferiori termino ſolum. ſed a ꝓpoſitione q̄ eſt infe
rior ad aliã ratione termini qui ſubijcitur vel predica
tur in illa Ad ſeptimũ dico dubitando aut antecedēs
capiatur pro copulatiua facta ex vna parte que eſt diſ
iunctiua ⁊ alia que eſt alteriꝰ partis oppoſitum quia ſic
conceditur conſequentia ſed negatur antecedens. ſi ve
ro antecedens pro tota diſiunctiua vt dicebatur nõ ar
guitur per regulã nec valet. Ad octauũ dubito aut illa
omnē hoīeꝫ currere hoc .a. ſignificat ⁊ ſimiliter nulluꝫ
hominē currere ⁊c̄. ſint modales aut de ineſſe ſi primo
modo non contrariãtur ſicut nec ille .a. ſignificat omnē
hominē currere ⁊ .a. ſignificat nullum homineꝫ curre
re nec arguitur tũc per regulã. quia negatio illius ter-
mini nullũ cadit ſolum ſupra ly currere. ⁊ non ſupra ly
ſignificat ſi tamen cadat ſupra ly ſignificat non eſt mo-
dalis ſaltem affirmatiua. ſed pura negatiua repugnãs
caſui ſicut non ſequitur .a. ſignificat nullum hominem
eſſe animal: ergo non ſignificat omnen hominem eſſe
animal ad argumentũ: ergo probans nego conſequen
tiam. Ad nonuꝫ dico ꝙ non valet conſequentia quia
non arguitur cum contradictorio vnius partis illa .n.
ſunt ſubcontraria ſcilicet ſor. currit ⁊ ſor. non currit cuꝫ
iſte terminus ſor. ſit terminus cõmunis vel ſaltē equi
uocus ⁊ non diſcretus ſicut ly canis . Ad decimũ con-
ceditur conſequentia ⁊ negatur antecedēs ⁊ põt vtraq;
iſtarum probabiliter negari ſcilicet ex hac cauſa demõ
ſtrando cauſam qua ſedeo tu es homo ⁊ ſimiliter hac
cauſa non es homo licet conceditur quod non hac cau
ſa ſum homo quia illa non eſt cauſa quare ſuꝫ homo ſi-
cut nec illa eſt cauſa quare non ſum homo ⁊ ſi dicatur
quod illa eſt ſingularis: ergo non refert preponere vel
poſtponere negationem. Huic dico quod conſequen-
tia ſolum non valet quia tenet illa regula in ſingulari-
bus ſimplicibus vel poteſt concedi illa aliqua cauſa
non ſum homo tanq̄; pura negatiua ⁊ negatio quod il-
la quia non ſum homo ſic preciſe ſignificat ſed dico qđ
iſta ſignificat me non eſſe hominem per aliquam cau-
ſam: Sed contra tu non es homo quia tu non es ho-
mo probatur quia tu non es homo propter cauſam q:
tu non es homo: ergo tu nõ es homo quia tu non es ho
mo patet antecedens quia eius oppoſitum eſt falſum
ſi quod tu es homo propecr cauſam qua tu non es ho
mo. Reſpondeo dubitando hoc vltimum an bene de
tur oppoſitum ſi eniꝫ cathegorice ſumatur vtrobiq; cõ
cedo ſi cauſaliter nego quia tunc eſt eius contradicto-
riũ non tu non es homo propter cauſam quaꝫ tu nõ es
homo quod conceditur ſimiliter poſſet ad illaꝫ dici tu
non es homo quia tu non es homo. Ad aliud argumē-
tũ nego iſtã eē neceſſariã ⁊ dico ꝙ nõ plꝰ voluit Ari. in
telligere niſi ꝙ h̄ vniuerſalis ē neceſſaria q̄cq̄d eſt dum

ipſum eſt neceſſario eſt. ¶ Sed contra ſi contingenter
hoc ē duꝫ ipſum ē ergo poteſt hoc non eſſe dum ipſum
eſt: ergo poſſibile ē hoc non eſſe dum ipſum eſt ponatur
ergo quod hoc non ſit dum ipſum ē ⁊ erit contradictio
¶ Reſpondetur quod capiendo in omnibus ꝯſequē
tijs conſequens temporaliter ⁊ nõ categorice ſiue mo
daliter conceditur ſed cum vltimo ponitur poſſibile ē
hoc non eſſe dum ē conceditur temporaliter ſed non
pro vt ē vna modalis ſic quod ly poſſibile cadat ſupra
temporalem ſequentem negatur: ergo caſus cum po-
nitur ſicut non admitto quod hoc non ſit licet hoc ſit ſed
licet hoc ſit admitto quod non ſit. ¶ Ad aliud dicitur
ſi ſit conditionalis negando antecedēs pro prima par
te quia impoſſibilis conditionalis ē ſi ſit copulatiua cõ
cedendo ita reſpondendum ē ad conſequentiam factã
ſi primo modo concedẽdo ſi ſecundo modo nego . Ad
aliud dubitatur conſequentia nam ſi antecedens ſit ca
tegorica modalis ſic quod ly neceſſarium tranſit in totũ
ſequens ⁊ tunc cõſequētia non valet quia ē antecedēs
verum ⁊ conſequens falſum ſicut argumentũ probat
Si tamen antecedens capiatur pro conditionali ⁊ non
modali conſequentia valet ⁊ argumentum probans
non ē bonum. ¶ Ad aliud dicitur vt ad precedēs ad
argumentũ vltime regule nego iſtam conſequentiaꝫ
verum vel falſum eſt antecedens ad falſum ſed oē ve
rum ē antecedens ad verum vel falſuꝫ: ergo omne ve-
rum ē antecedens ad falſuꝫ ſicut non ſequitur animal
ē aſinus ⁊ omnis homo ē animal: ergo omnis homo ē
aſinus vnde conceditur regula quicquid antecedit ad
antecedens antecedit ad conſequens ſed nego ꝙ verũ
ē antecedens ad verum vel falſum quod antecedit ad
falſum ⁊ ſic non procedit argumentum. Finaliter notã
duꝫ ē de copulatiuis ⁊ diſiunctiuis ꝙ iſti modi ſunt ſer
uandi ſcilicet ſi vtraq; pars illiꝰ copulatiue que preci-
ſe ſignificat ex compoſitione ſuarum partium preciſe
primarie ſignificantis ē vera vel alteriꝰ alteri cõpoſſi-
bilis: ergo hec copulatiua ē vera vel poſſibilis. Jtem ſi
vtraq; pars copulatiue ē ſcita a te ⁊ ſcias ꝙ h̄ copula-
tiua ſolum ſignificat adequate ſicut ſue partes: ergo h̄
copulatiua ē ſcita a te. Jteꝫ ſi vtraq; pars copulatiue ē
dubia ⁊ ſcit̄ ꝙ nulla pars repugnat alteri nec ꝙ ex illa
ſequit̄ falſuꝫ: ergo talis copulatiua ē dubia: prima pars
ponit pro copulatiuis factis ex contradictorijs vt rex ſe
det ⁊ nullus rex ſedet: ſecunda particula ponitur pro ta
libus omnis rex ſedet ⁊ iſte ē rex poſito ꝙ vtraq; pars
ſit tibi dubia ſed ſit rex currens corã te quem dubitas
eſſe regem ⁊ propono tibi omnis rex ſedet patet ⁊c̄. ſed
diſiunctiua ē neceſſaria vel poſſibilis cũ vna pars ſit ve
ra vel neceſſaria vel poſſibilis copulatiua tñ ē falſa vl'
impoſſibilis cum vna pars ē falſa vel impoſſibilis ⁊ ē
credita cũ vtraq; pars ē credita . Jtem copulatiua ē cõ
tingens cũ vna pars ſit contingens ⁊ altera nõ impoſſi
bilis nec repugnans. diſiunctiua ē neceſſaria cuꝫ ſit ex
contradictorijs vel diſiunctiua ē neceſſaria quando cõ
ponitur ex oppoſitis repugnantibus vt iſta ſor. nõ cur-
rit vel ſor. mouetur cuius neceſſitas patet per impoſ-
ſibilitatem copulatiue ſibi oppoſite ⁊ ſic de alijs. Et ſic
eſt finis conſequentiarum Strodi.

Expliciunt conſequentie
excellentiſſimi Strodi.

Omnis homo eſt oĩs hõ ꝓbtaur iſte hõ eſt
iſte hõ ⁊ iſte homo eſt iſte homo ⁊ ſic de ſin
gulis: ergo oĩs homo eſt oĩs hõ iſta ꝯña ar
guitur ſic q: ſequitur iſte hõ ē iſte hõ ⁊ iſte
hõ eſt iſte hõ ⁊ ſic de ſingulis : ergo iſte hõ
eſt iſte homo ⁊ iſte hõ ē iſte hõ ⁊ ſic de ſingulis. ¶ Et
tũc arguit̄ ſic Jſte homo eſt iſte hõ ⁊ iſte hõ ⁊ iſte hõ et
ſic de ſingulis: ergo iſte hõ eſt oĩs homo ⁊ ſi ſic oĩs hõ ē
omnis hõ: ergo a p̄mo ⁊c̄. ¶ Preterea iſte homo eſt
iſte hõ ⁊ iſte hõ ⁊ ſic de ſingulis: ſed nõ poteſt eſſe ꝙ iſte
hõ eſt iſte hõ ⁊ iſte hõ ⁊ ſic de ſingulis niſi oĩs homo ſit
oĩs homo ergo ꝯña patet. ⁊ aſſumptuꝫ arguitur quia ſi
poteſt eſſe ꝙ iſte hõ ſit iſte homo ⁊ ſic de ſingulis pona
tur ⁊ tunc ſequitur ꝙ iſte homo non poteſt eſſe iſte ho-
mo ⁊ ſic de ſingulis niſi omnis homo ſit omnis homo.
Jdeo ad primã conſequentiaꝫ reſpondetur cõmuniter
dupliciter: vel dubitando conſequentiaꝫ q: dubitatur
an arguitur ex impoſſibili: vl' concedendo conſequen
tiam ⁊ negando antecedens vnde quocunq; demon-
ſtrato eſt hoc falſum iſte homo eſt iſte homo ⁊ ſic de ſin-
gulis quia vt dicitur hec propoſitio ſingularis ſignifi-
cat quod iſte homo ſit omnis homo quod tamen nõ eſt
veruꝫ ideo negatur probabiliter: ex illa etiam ſequitur
illa que apparet falſa videlicꝫ ꝙ ille hõ eſt ille homo et
ille homo eſt ille hõ ⁊ ſic de ſingulis demonſtrato ſem-
per eodem: ideo negatur prima ſicut ⁊ ſecunda. Sed
nullum eſt argumentũ cogens ad negandum aliquam
illarum vnde ſicut probabiliter negatur illa ita proba
biliter ſuſtinetur eadem dicendo quod ſicut hec eſt cõ
cedenda iſte homo eſt iſte homo ⁊ iſte homo eſt iſte ho
mo ⁊ ſic de ſingulis diuerſis demonſtratis ita concedi
tur illa tanq̄; conuertibilis cum illa ſcilicet iſte homo ē
iſte homo ⁊ ſic de ſingulis igitur elige. ¶ Aliter etiã ar
guitur aliquis homo ē qui ē omnis homo: ergo ſophiſ-
ma verum conſequentia patet ⁊ antecedens arguitur
quia aliquis homo ē ⁊ quililbet homo ē ille: ergo conſe
quentia patet ⁊ aſſumptũ arguitur quia antecedens ē
vna copulatiua cuius prima pars eſt vera ⁊ ſecũda ps
eſt vna vniuerſalis cuius q̄libet ſingularis ē vera cum
prima parte: ergo ⁊c̄. antecedens patet quia quacũq;
ſingulari accepta ipſa ē vera cum prima parte: ergo ⁊c̄.
antecedens patet quia demonſtrando ſor. hec eſt ve-
ra aliquis homo eſt ⁊ iſte homo ē ille ⁊ conſimiliter ar-
guitur de qualibet ſingulari. Jdeo ſi conceditur qđ qua
libet ſingularis ſecunde partis illius copulatiue ē ve-
ra cum prima parte totius copulatiue arguitur tũc ſic
ſi quelibet ſingularis ſecunde partis ſit vera cum illa
vniuerſalis ſic primo ſignificet ⁊ cuilibꝫ ſuppoſito ſub
iecti correſpondeat vna ſingularis ſequitur quod illa
vniuerſalis ē vera ⁊ ſi ſic ſequitur quod tota illa copu-
latiua ē vera. ¶ Jdeo ſi conceditur illa copulatiua ſicut
eſt concedenda contra conſimiliter improbatur vt vi
detur quia illa ē vera copulatiua cuius quelibet ſingu-
laris prime partis ē falſa cum ſecunda igitur. Antece-
dens arguitur quia quecunq; ſingulari prime partis
data illa ē falſa cum ſecunda parte quia demonſtrato
ſor. illa ē falſa cum ſecunda parte videlicet ſor. ē ⁊ qui
libet homo ē ille ⁊ conſimiliter arguitur de quacunq;
ſingulari ⁊ tunc arguendo q̄libet ſingularis prime par-
tis ē falſa cũ ſecũda parte: ergo tota prima pars ē falſa
cũ ſecunda parte: ergo illa copulatiua non eſt concedē
da. Et ſic arguẽdo data prima copulatiua ſequit̄ duo
contraria eſſe ſimul vera cũ eodem tertio quia cõſimi-
liter ſic arguit̄ hãc vniuerſalē eſſe verã cũ illa particu-
lari ſcđo verificari totã hãc copulatiuam .ſ. aliquis hõ
ē ⁊ quilibet hõ eſt ille ſic arguit̄ illã vniuerſaleꝫ negati
uam eſſe veram cum eadem ſcilicet aliquis homo eſt et
nullus homo ē ille: quia quelibet ſingularis ē vera cum
prima ꝑte: ergo ⁊c̄. añs arguit̄ quia demõſtrato ſor. hec
copulatiua eſt vera aliq̄s hõ eſt ⁊ iſte hõ non eſt ille quia

UNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

plato eſt ⁊ iſte hō nō eſt ille demōſtrato ſoꝛ. ergo aliquis hō eſt ⁊ iſte hō nō eſt ille: ɔ̄ña hec arguit̄ q꞉ ex p̄ma pte copulatiue añtis ſequit̄ pꝛima ps copulatiue ɔ̄ñtis ⁊ ſecūde ptes vtriuſqꝫ ſunt heedeꝫ: ergo tota copulatiua ſecūda ſequit̄ ex tota pꝛima vel ponat̄ grā argumenti ꝙ eadē ſit ſcḋa ps vtriuſqꝫ copulatiue ⁊ tūc arguit̄ ꝙ ſcḋa copulatiua ſequit̄ ex p̄ma per argumentū priꝰ factum ❡ Ad pꝛimū iſtoꝝ qñ arguitur ꝙ aliqs hō ē qui eſt oīs hō: negatur ⁊ vltra quando dicit̄ aliquis eſt ⁊ quilibet hō eſt ille: ɔcedit̄ ⁊ vltra negat̄ ɔ̄ña qñ arguit̄ ex illo ꝙ aliquis hō eſt qui eſt quilibet hō: arguit̄ eniꝫ a ſenſu diuiſo ad ſenſuꝫ ɔpoſitū falſuꝫ. Et ad argumentū contra illā copulatiuā ɔceſſaꝫ rn̄det̄ p̄mo negādo ꝙ q̄libet ſingularis pꝛime ptis eſt falſa cū ſcḋa parte ymmo q̄libꝫ ſingularis p̄me partis eſt vera cū ſa pte ⁊ ſi arguit̄ con ſequent̄ ſic illa copulatiua eſt falſa ⁊ non pꝛo ſcḋa parte ergo pꝛo p̄ma. Huic dicit̄ ꝙ ſa pars eſt falſa ⁊ nō p̄ma Et ſi tūc arguit̄ ꝙ p̄ma copulatiua ſit falſa q꞉ ſcḋa parſ eſt falſa q̄ eſt eadē cū ſa pte huiꝰ copulatiue vltimo ne gate. Huic dicit̄ ꝙ nō eſt eadē nec ɔuertibilis cū ea nō obſtante ꝙ voces ſint ſimiles ſicut nec ille ꝓpoſitōes ſunt heedē. Hoc eſt h: hoc eſt hō in quaꝝ p̄ma demonſtratur hō ⁊ in ſa aſinus eſt eniꝫ vna vera ⁊ reliq̄ falſa Ideo qñ arguit̄ ꝙ ſa pars copulatiue ɔceſſa eſt falſa cuꝫ qualibꝫ ſingulari p̄me ptis: negat̄ ⁊ dicit̄ ꝙ nō eſt eadē ꝓpoſitio vniuerſalis ɔiūcta cū illa pticulari ⁊ ɔiūcta cū ſuis ſingularibus ⁊ ſi ponat̄ ꝙ ſit eadē ſic ponitur in ſa reductione illiꝰ argumenti dicit̄ ꝙ pꝛima copulatiua ē falſa nec debet ɔcedi illaꝫ eſſe verā ipſa tñ copulatiua bene poteſt cōcedi. Uñ aliud eſt ɔcedere illā copulatiuam eſſe veram ⁊ aliud concedere illam copulatiuam concedere enim illam copulatiuam quando pꝛoponit̄ ſcilicet aliqs hō eſt ⁊ quilibet hō eſt ille: nō eſt pluſ quā concedere ꝙ aliquis hō eſt ⁊ quilibet hō eſt ille ſed ɔceditur illā eſſe verā eſt cōcedere ꝙ ita ſit totaliter ſicͥ illa ſignificat q̄tenꝰ eſt ꝓpoſitio vera ⁊ h nō eſt verū in caſu illo in quo ponit̄ ꝙ eadē vniuerſalis ſit ſa pars duarū copulatiuaꝝ quaꝝ vna eſt concedenda ⁊ alia neganda Et per h patet reſponſio pꝛo parte ad illā ſecūdā reductionē argumenti vñ qñ arguit̄ ꝙ ɔceſſa pꝛima copulatiua eadē ratione debet ɔcedi hec copulatiua aliqs hō eſt ⁊ nullus hō eſt ille dicit̄ negādo ɔſequentiam. Et ad aliud quando arguitur ꝙ q̄libet ſingularis ſecūde partis puta illius vniuerſalis negatiue eſt vera cuꝫ p̄ma parte negat̄ ⁊ ad ꝓbationē dicit̄ negādo ɔ̄ñam hāc. ſ. plato eſt ⁊ iſte hō nō eſt ille demōſtrato ſoꝛ. ergo aliquiſ hō eſt ⁊ iſte hō nō eſt ille: dicitur. n. ꝙ arguit̄ ab inferiori ad ſuū ſuperiꝰ negatione pꝛepoſita. iō nō valet argumentū vñ ſicut non valet hec ɔ̄ña plato eſt ⁊ ſoꝛ. non eſt ille: ergo aliquis hō eſt ⁊ plato nō eſt aliquis homo ſic non valet iſta plato eſt ⁊ ſoꝛ. non eſt ille: ergo aliqs homo eſt ⁊ ſoꝛ nō eſt ille qm̄ rl̄tm ſemꝑ infert ſuū añs ī cōparatione ad p̄dicatū. ſi quod fuerit vt aliqs hō eſt latro ⁊ tu eſt ille. Et tūc ad argumentū qñ arguit̄ vlterius ex pꝛima parte copulatiue añtis ſequit̄ p̄ma pars copulatiue ɔ̄ñtis ⁊ ſe partes ſunt heedē vel conuertibiles: igitur tota copulatiua q̄ eſt ɔ̄ñs ſequit̄ ex tota copulatiua que eſt añs negatur añs ſicut pꝛius dictū eſt q꞉ relatiuū ſemꝑ refert ſuū añs in cōparatione ad pꝛedicatū. ideo habito diuerſo añte diuerſa erit ſignificatio relatiui. iō nō obſtāte quod ille pꝛopoſitōes ſint omnino ſimiles. in voce tamen non ſunt eedeꝫ nec conuertibiles quo ad ſignificationē. Et qñ ponit̄ vlteriꝰ ꝙ tantū vna ⁊ eadem ſit pars ſa vtriuſqꝫ copulatiue reſpondetur tunc vt pꝛius ꝙ vtraqꝫ copulatiua eſt falſa. vna tamē eſt cōcedenda quando ꝓponitur ⁊ alia neganda. Et ſi tūc arguitur contra hanc reſponſionē ꝙ falſum nunꝗ̄ eſt concedendū niſi homo ſit obligatꝰ vel niſi fuerit verū pꝛo tempoꝛe pꝛolatiōis. ❡ Huic dicitur ꝙ ſic ad hoc eniꝫ ꝙ pꝛopoſitio ſit digna concedi ſufficit ꝙ apud cōmunē modū loquendi ipſoꝝ diſputantiū ſignificꝫ ipſa ipſi reſponſali qualitercūqꝫ ſicut eſt quatenꝰ eſt ꝓpoſitio vna vel ꝙ aut ſibi ſimilis in voce ſit huiuſmodi vel quod ſibi ſimilis obligetur vel ꝙ ipſa aut alia talis aut ɔmunem modū loquēdi ipſoꝛum diſputantiū fuiſſet neceſſaria vel vera pꝛo tempoꝛe ⁊c̄. nulla facta mutatione ex parte tūc que iſte ſignificabatur per ipſam ſed ſoluꝫ nunc ſit falſa per ſolam impoſitionē nouā vt poſito qḋ hec ſit impoſſibilis deus eſt adhuc hoc non obſtāte debet concedi ⁊ negari ipſam eſſe neceſſariam vel veraꝫ ⁊ concedi ipſam eſſe falſam ❡ Si tamen ex pꝛima copulatiua adhuc arguitur quod aliqua ē vniuerſalis vera cum aliqua pꝛopoſitione particulari que tamen eſt falſa cū qualibet ſingulari eiuſdeꝫ particularis qm̄ hec copulatiua eſt vera aliquis homo eſt ⁊ quilibet homo eſt ille ⁊ tamen hec ſecunda pars non eſt vera ymmo falſa cum qualibet ſingulari pꝛime partis. quacūqꝫ. n. data eſt talis copulatiua falſa iſte homo eſt ⁊ quilibet homo eſt ille igitur ⁊c̄. ❡ Huic ſatis reſpondeo vt pꝛius dicendo ꝙ hec concluſio non ſequitur. non enim eadē eſt vniuerſalis in vna copulatiua ⁊ in alia ſicut frequenter iam dictū eſt de virtute ſermonis tamen eſt vera cum qualibet ſingulari pꝛime partis vel ſaltem eſt poſſibile quod ita ſit ſic ſignificando quia licet vna cuꝫ illa copulatiua ſcribātur omnes ſingulares pꝛime partis ita quod ſimul in eodē libꝛo vel folio ſint omnes ille ſingulares ⁊ illa vniuerſalis. ſunt tamen omnes ille ſingulares vere ⁊ etiam illa vniuerſalis vera illa. n. adhuc ſignificaret vt pꝛiꝰ ḡ ⁊c̄. ❡ Preterea homo eſt oīs homo: ergo ⁊c̄. aſſumptum arguitur quia hec eſt neceſſaria ſic ſignificando omnis homo eſt homo ſed eadeꝫ eſt iſta homo eſt omnis homo igitur hec eſt neceſſaria homo eſt omnis homo. antecedens arguitur pꝛo ſecūda parte quia illa pꝛopoſitio omnis homo eſt homo ē iſti quattuoꝛ termini omnis homo eſt hō ſed iſti quattuoꝛ termini ſūt illa pꝛopoſitio homo eſt omnis homo igitur ⁊c̄. Si negatur iſta conſequētia ſicut cōmuniter negatur a minus bene intelligentibus. Contra tunc arguitur iſti termini ſunt illa vniuerſalis ꝓpoſitio omis homo eſt homo ⁊ etiam iſti termini ſunt hec particularis pꝛopoſitio homo eſt omnis homo ⁊ tamen hec particularis non eſt iſta vniuerſalis ſed contra tunc ſequit̄ quod illa particularis eſt alia quam illa vniuerſalis et quod hec pticularis differt ab iſta vniuerſali. ❡ Sed contra ſi hec vniuerſalis pꝛopoſitio ſit alia quam illa particularis: ergo eſt aliquid aliud vel aliq̄ alia quorū vtrūqꝫ ē falſuꝫ nō. n. ē aliqd aliō q꞉ neutra eaꝝ ē aliqd vt ſupponit̄ i caſu nec ē aliq̄ alia quā illa q̄ ſūt illa particularis quia iſti quattuoꝛ termini ſunt ambe pꝛopoſitiones nec vna illaꝝ differt ab alia q꞉ quicquid eſt vnius illaꝝ eſt alterius eaꝝ igitur ⁊c̄. ideo ſi conceditur cōſequentia pꝛima ſicut eſt concedēda ⁊ negatur añs ſcilꝫ quod illi quattuoꝛ termini ſunt ille pꝛopoſitiones. Cōtra iſti termini ſunt vna pꝛopoſitio hec. ſ. omnis homo eſt homo. Sed qua ratione iſti termini ſunt pꝛopoſitio vniuerſalis apud ſic concipientem iſtos terminos erunt illi termini apud alium iſtos terminos modo retrogradādo cōcipientem vna pꝛopoſitio particularis hec ſcilicet homo eſt omnis homo ponitur: igitur quod ſimul a diuerſis diuerſimode concipiantur. Tunc vel iſti termini ſunt aliqua pꝛopoſitio vel nulla. Si aliqua eadem ratione qua ſunt vna ſunt ſecunde pꝛopoſitiōes quoniam ſicut vnus concipit per eos ſic eſſe vel ſic alius per eoſdem concipit aliter eſſe. Et ſi dicitur quod illi termini nō ſunt aliqua pꝛopoſitio: contra tunc ſequitur quod viſa aliqua pꝛopoſitione poſſes tu ſtatim facere ipſam non eſſe pꝛopoſitionem ſolūmodo videndo eam quod non eſt verum: igitur ⁊c̄. Ideo ad hoc ſic reſpondetur quando arguitur pꝛimo ꝙ hec ſit neceſſaria hō eſt oīs hō ſic ſignificādo dicit̄ negādo ɔ̄ñaꝫ. Et

ad argumentū qñ arguit̄ ꝙ hec ꝓpoſitio pticularis hō eſt oīs homo eſt illa vniuerſalis omis hō eſt homo negatur añs q꞉ dico ꝙ qūcunqꝫ iſti termini oīs hō eſt hō ſunt iſta ꝓpoſitio vniuerſalis oīs hō ē hō tūc non ſunt h particularis hō eſt oīs hō. Et vniuerſaliter hoc eſt veꝝ taꝫ in voce q̄ȝ in ſcripto q꞉ nūꝗ̄ ſunt iſti termini ſimul due tales pꝛopoſitiones ⁊ cā ē iſta q꞉ ad h ꝙ iſti termini ſunt h vl'is oēs hō eſt hō requirit̄ ꝙ habeant oꝛdinē talē adinuicē iuxta cōmunē modū pꝛoferēdi vel ſcribendi talem pꝛopoſitionem ⁊ ab hocquod ipſi ſint hec pꝛopoſitio hō eſt oīs hō requirit̄ ꝙ habeant oꝛdinē retrogradū. Unde q̄litercūqꝫ cōcipiātur diuerſimode ſimul illi termini adhuc nō habēt niſi vnū oꝛdineꝫ. iō q̄litercūqꝫ legant̄ vel cōcipiant̄ ſemꝑ ſimplicit̄ ſunt vna pꝛopoſitio ⁊ non ſimul due tales. Concedit̄ tñ ꝙ h vl'is in ſcripto poterit eſſe illa pticularis ⁊ eɔ̄ ſed ſemꝑ negatur ꝙ illa pticularis ē illa vniuerſalis. Cōcedit̄ etiā ꝙ in caſu ē poſſibile ꝙ illa pticularis fuit vel erit illa vl'is ⁊ eɔ̄. nunꝗ̄ tñ ē concedendū ꝙ illa eſt ipſa vl'is. De ꝓpoſitionibus tñ in cōceptu illud apparet dicendū ꝙ ille nec habēt oꝛdinē adinuicē nec ſitū. Sicut ꝓpoſitōes in ſcripto. ideo ibi videt̄ argumentū difficiliꝰ. Conſimiliter tñ reſpondet̄ ibi ſic h dicendo ꝙ pꝛopoſitiones in ɔceptu ſunt intētiones reꝝ extra conceptū vna cū actu concipientis quo actu cōcipiēs ɔponit vel diuidit adinuicem vnā intentionē ab alia vñ illa ꝓpoſitio hō eſt aīal ⁊ iſte due intentiones hō aīal. ⁊ ille actus quo cōcipiēs hanc ꝓpoſitionē cōponit hanc intentionē aīal cuꝫ hac intentione homo. Et hec ꝓpoſitio homo non eſt aſinꝰ eſt iſte due intentiones. homo aſinus ⁊ actus ille quo diuidens negat vel remouet hanc intentionē hō vñ ſicut eſt vnus actus quo cōponit cōponēs ita eſt vnꝰ actus quo diuidit diuidens ⁊ nō eſt ponendū ꝙ hec ꝓpoſitio homo non eſt aſinus ſint quattuoꝛ intētiones reꝝ quaꝝ due ſunt illa copulatiua eſt ⁊ illa nota negans. ſ. non ſed pꝛo iſtis duabus eſt ponendꝰ vnus actus iſtiꝰ diuidentis quo remouet pūctuꝫ a ſb̄o veꝝ tñ aliqñ ad vnā ꝓpoſitionē habendā req̄runt̄ plures actus qñ ſcilꝫ ꝓpoſitio illa cōponit̄ ex pluribus intentionibꝰ pꝛiuatiuis vel diſtributiuis vt pꝛimus motoꝛ eſt pꝛima ſubſtantia abſtracta ab oī materia indiuiſibilis in ptibilis nullā habēs magnitudinē pūctus eſt indiuiſibilis ſituatus. ſimiliter omnis homo eſt oīs hō ⁊ ſic de talibus pꝛopoſitionibus vniuerſaliter in omni tali pꝛopoſitōe ſunt plures actꝰ vñ vnꝰ ē actꝰ ī q̄ ɔponit vel diuidit intꝰ ī tentiones ⁊ aliȷ̄ vel aliquis eſt alius quo cōcipit ſignificatū termini pꝛiuatiui vel diſtributiui ⁊ ſic de aliȷs Ideo ſi arguitur ꝙ eadē ꝓpoſitio in cōceptu eſt pꝛopoſitio neceſſaria ⁊ impoſſibilis vel falſa negatur ɔ̄ña vel añs ex quo concludit̄ illa cōcluſio vt ſi arguitur ſic illa pꝛopoſitio in conceptu oīs homo eſt homo eſt ille due intentiones ⁊ ille intentiones ſunt hec pꝛopoſitio homo eſt omnis: hō ḡ hec ꝓpoſitio omnis hō eſt homo eſt hec ꝓpoſitio homo eſt omnis homo ɔceditur ɔ̄ña ⁊ negat̄ añs vñ non eſt poſſibile ꝙ alique intentiones ſint vna ꝓpoſitio in ɔceptu ſemꝑ. n. requirit̄ actus aliquis cōponendi vel diuidendi qui non eſt intentio alicuiꝰ ⁊ illud ſatis apparet per pb̄m pꝛimo perhiermenias vbi dicit ꝙ copula ꝓpoſitionis puta hoc verbū eſt ſignificat quandā ɔpoſitionē quam ſine ex̄mis non eſt intelligere ⁊ ſemper ad diuerſam ɔpoſitionē intellectus req̄ritur diuerſus actus. Ideo non ɔceditur quod ꝓpoſitō neceſſaria in conceptu erit pꝛopoſitio impoſſibilis nec ecōtra ſicut cōcedit̄ de ꝓpoſitione neceſſaria in voce vel in ſcripto ꝙ erit impoſſibilis quia illi termini poſſunt habere alium oꝛdineꝫ ⁊ nihil aliud requiritur ad hoc ꝙ illi termini ſint alia pꝛopoſitio niſi quod ipſi habeant aliū oꝛdinem iuxta quem aliter ſignificēt quā pꝛius ſed ſic de pꝛopoſitionibꝰ in cōceptu non eſt qm̄ pꝛeter illas intentiones requiritur aliud. ❡ Sed ſi arguitur ex illo ꝙ nullus homo poteſt habere duas pꝛopoſitiones ſimul in conceptu nec aliquam pꝛopoſitionem per tempus ſed ſolum per inſtans quia actus ille non manet niſi quando componit vel diuidit ſed ſolum cōponit vel diuidit ſubito ſeu in inſtanti igitur ⁊cetera. Similiter nunquam aliquis habet duos actus tales ſimul quia non ſimul componit diuerſas compoſitiōes igitur nunquā ſcit aliquas duas pꝛopoſitiones quod ē inconueniens. Ad hoc reſpondetur coniunctim ſic dicendo quod ſimul habet aliquis diuerſas compoſitiones ⁊ ſimul componit diuerſas compoſitiones per tēpus: per tempus enim componere non eſt aliud quaꝫ affirmare vnam intentioneꝫ de alia diuidere negare vnaꝫ ab alia ⁊ ideo quia aliquis ſciens per tempus affirmat diuerſas intentiones de diuerſis ideo per tempus ſimul componit diuerſas cōpoſitiones. Sed adhuc arguitur contra hoc videtur enim quod aliqua ſit pꝛopoſitio in cōceptu que non ſint multe. intentiones ⁊ actus anime componendi vel diuidendi quia capiantur he pꝛopoſitiones in conceptu aliquid eſt ens eſt ⁊ ſic de talibus nulla illaruꝫ habet plures intentiones ſed ſolum vnam ⁊ vnum actum igitur ibi breuiter nō aliter affirmatur aliquid de aliquo quia ibi non eſt actus nec. intentio alia quia ibi non eſt intentio alia nec eadem de ſe ipſa affirmatur quia ſequitur quod ille ꝓpoſitiones eſſent omnino heedem in conceptu homo eſt ⁊ homo eſt homo. ❡ Et eadem ratione quodlibet eſt ⁊ quodlibet eſt quodlibet. quod non eſt veruꝫ. ideo ad hoc reſpondetur conſimiliter ſicut ponitur de terminis pꝛiuatiuis quod ipſi ſimul ſignificant actum et intentionem rei vel conceptum. Sic etiam dicitur quod tales ꝓpoſitiones in conceptu ſunt multe intentiones ⁊ ille actus componēdi. Et ad argumentū quādo arguitur ibi non eſt alia. intentio quam illa intētio homo dicitur quod ſic eſt enim vna intentio generalis quam dat intelligere hec nota copulationis eſt ⁊ eſt illa intentio generalis ens. Et ibi componitur ⁊ affirmatur illa vniuerſalis intentio ens de hac intentione homo vel aliquid ⁊ ſic de aliȷs vnde ſicut terminus pꝛiuatiuus vt pꝛius dicebatur ſimul dat intelligere actuꝫ ⁊ intentionem habitus ita hoc verum eſt cum pꝛedicet ſecundū adiacens dat intelligere actum componendi ⁊ hanc intentionem vniuerſalem ens quādo tamē pꝛedicat̄ tertium adiacens non dat ſic intelligere quia expꝛeſſe ponitur ſuum determinabile ⁊ ſicut ponitur de h verbo ē ⁊ ita de multis aliȷs que poſſunt pꝛedicare ſecundum adiacens de aliȷs enim non apparet non tamē dant omnia eandem intentionē intelligere ſed diuerſa ſignificant diuerſas intentiones ⁊ de ſuis ſignificationibus ſatis patet intuenti. ❡ Preterea foꝛtes eſt omnis homo ergo ⁊c̄. añs arguitur ſic ſoꝛ. eſt vnus homo alius a foꝛte ⁊ qua ratione eſt vnus homo alius a foꝛte ipſe eſt quilibet homo alius a foꝛte ⁊ etiam ipſe eſt ſoꝛ. igitur ⁊c̄. Ideo foꝛte conceditur conſequentia ſicut eſt concedenda ⁊ negatur antecedens. Contra antecedens arguitur ſic foꝛtes eſt iſte homo demonſtrato vno alio a foꝛte. ergo foꝛtes eſt alius a foꝛte. Si conceditur conſequentia tunc arguitur ſi iſta conſequentia eſt bona ⁊ antecedens eſt verum: ergo ⁊ conſequens aſſumptū arguitur ſic ſcilicꝫ ꝙ eſt antecedens verum foꝛ. eſt iſte homo demōſtrato alio a foꝛte. quia demōſtrato vno alio a foꝛte. foꝛtes eſt iſte homo quia demonſtrato vno alio a foꝛte ſoꝛ. eſt ⁊ ſi foꝛ. eſt foꝛ. eſt iſte homo: ergo a pꝛimo ad vltimum demonſtrato vno alio a foꝛte foꝛtes eſt iſte homo ⁊ ſi ſic igitur foꝛ. eſt iſte homo demonſtrato alio a foꝛte. Ad aliud foꝛte reſpondetur negando ſecundā conſequentia hanc ſcilicet ſi foꝛ. eſt ſoꝛ. ē iſte homo quia poſſet eſſe vnꝰ aliꝰ foꝛtes vl'ēt

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

duo ⁊ tunc non valet argumentum. Contra ex iſta reſponſione ſequitur ꝙ ſicut non ē negandum quin poſſent eſſe duo hoīes quorū vterqꝫ poſſet eſſe ſoꝛ. ſic ēt nō foꝛet negandū qn duo poſſent eſſe hoīes quorū alter vel vterqꝫ poſſet eſſe aſinꝰ ⁊ tunc ſequit̄ qꝺ nō foꝛet negandū qꝺ ſoꝛ. poſſet eſſe aſinus ⁊ quod bꝛunellꝰ poſſet eſſe hō. Sed eadē ratione deberet concedi quod hō pōt eſſe aſinꝰ ⁊ capꝛa ⁊ ſic de alijs: nulla. n. eſt ratio iſtiꝰ reſpōſionis niſi quod poſſent eſſe multi tales quoꝝ quilibet foꝛet vocatꝰ ſoꝛ. ⁊ ſic. relinquit̄ ꝙ ſoꝛ. poſſet eſſe aſinus ſeu brunellꝰ pōt enim ſic vocari ꝙ nullus vult negare igit̄ ⁊c̄. Sed tūc foꝛte querit̄ poſito ꝙ ſoꝛ. ſit ⁊ ꝙ poſtea erit vnꝰ alius hō qui vocabit̄ ſoꝛtes. que eſt ratio qꝺ ille hō eſt ſoꝛ. ⁊ iſte alius poſtea nō erit ſoꝛ. cū ita cōiter ⁊ frequentiꝰ foꝛte ⁊ a pluribꝰ vocabit̄ ipſe ſoꝛ. q̄re ergo non cōcedit̄ ipſū foꝛe ſoꝛ. ſed nūc ꝯcedit̄ aliū eſſe ſoꝛ. Similiter ſunt plures Gulielmi plures gualterij plures ricardi q̄re ergo non poſſunt eſſe plures ſoꝛ. Ad hec reſpondet̄ ⁊ pͥmo ad pꝛimū qn̄ ponit̄ ꝙ nūc ſit ſoꝛ. ⁊ poſtea erit vnꝰ alꝰ qui ꝯſimilr̄ vocabit ſoꝛ. ſicͭ iā vocat̄ iſte ⁊ arguitur tūc ꝙ ille terminꝰ hō erit ſoꝛ. ſicͭ iā eſt iſte qꝛ nulla ē ratio q̄re ille ē ſoꝛ. qn per ꝯſimilē ratonē ſeqtur aliū foꝛe ſoꝛ. qn̄ erit. Huic dr̄ ꝙ ſic. vñ non eſt cā q̄re ille ſit ſoꝛ. eo ꝙ ſic vocat̄ q̄uis. n. iſte nunq̄ꝫ fuiſſet vocatꝰ ſoꝛ. ſed ſolūmodo fuiſſet vocatꝰ bꝛunellꝰ adhuc nō minꝰ fuiſſet ſoꝛ. eodē modo ſicut nūc ē: verū tñ iſta ꝓpoſitio in voce vel in ſcripto iſte eſt ſoꝛ. tunc nō fuiſſet vera ſed falſa ⁊ cā fuiſſet qꝛ tūc iſte terminꝰ ſoꝛ. non ſignificaſſet ſoꝛ. ſed aliqd aliud vel nihil iſta tñ ꝓpoſitio in cōceptu iſte ē ſoꝛ. ꝯtinue fuiſſet ita vera ſicͭ nūc eſt vñ pꝛius fuit ita qꝺ ſoꝛ. eſt etiā fuit h̄ ꝓpoſitio vera in cōceptu ſoꝛ. eſt iſte hō ſꝫ nō aliq̄ talis in voce vel i ſcripto fuit vera licet tā in voce quā in ſcripto fuiſſent iſte ꝓpoſitiones ꝯtinue a pꝛimo inſtāti quo ſoꝛ. fuit. Pꝛius eni iſte fuiſſet ſoꝛ. quā iſte fuiſſet vocatꝰ ſoꝛ. ſicͭ poſito ꝙ iſte nō fuit vocatꝰ ſoꝛ. in pͥmo inſtanti in quo fuit ⁊ h̄ cōmuniter eſt veꝝ de quocūqꝫ hoīe q̄litercūqꝫ noīatur. Et tūc per h̄ rñdet̄ ad foꝛmā argumenti qn̄ arguitur ꝙ nulla eſt rō ꝓpter quā iſte eſt ſoꝛ. qn ꝓpter cōſimilē h̄s erit ſoꝛ. dicit̄ ꝙ ſic. Tota eni ratio q̄re iſte hō eſt iſte hō eſt rō ⁊ cā q̄re iſte hō eſt ſoꝛ. ⁊ eꝯ̄ ⁊ iō ſicͭ nō poteſt eſſe aliqua cā q̄re ſcōs hō poteſt eſſe iſte hō ſic nec pōt eſſe aliq̄ cā q̄re ſcōs hō poteſt eſſe ſoꝛ. Et ſi arguit̄ contra hoc ſic Aliqn̄ erit ita ꝙ ipſe eſt ſoꝛ. ergo ipſe erit ſoꝛ. cōcedēda eſt ꝯña negādo añs. Et ad ꝓbationē qn̄ arguitur aliqn̄ erit iſta ꝓpoſitio vera iſte hō eſt ſoꝛ. ſic ſignificādo pꝛeciſe: ergo ⁊c̄. añs arguit̄ aliqn̄ iſte terminꝰ ſoꝛ. ſignificabit illū ſoꝛ. ſicͭ iā ſignificat iſtū ſoꝛ. pꝫ tꝫ igit̄ ſubiectū illius ꝓpoſitiōis cōuertet̄ cū pͣdicato eiuſdē igit̄ ⁊c̄. erit igit̄ iſta vā h̄ ē ſoꝛ. demonſtrando illū futurū Huic dicit̄ ꝙ illa erit vā h̄ ē ſoꝛ. ipā tñ nunq̄ꝫ ſignificabit illū ēē ſoꝛ. nec tūc ille terminꝰ ſoꝛ. ſignificabit ſoꝛ. ſicͭ nec ille terminus h̄ ſignificat h̄ demonſtrādo per ipſū aliqd aliꝺ ab h̄ vñ ſicͭ h̄ ꝓpoſitio h̄ eſt h̄ demonſtrādo platonē nō ſignificat hoc eſſe h̄ demonſtrādo ſoꝛ. ſic nec illa ꝓpoſitio iſte hō eſt ſoꝛ. demonſtrādo illū ſcōꝫ ſignificabit tūc illū eſſe ſoꝛ. Et cā eſt qꝛ cū nulla vox ſignificet naturaliter aliq̄ꝫ rē extra illa vox ſoꝛ. q̄ nūc ſignificat ſoꝛ. ex impoſitione iuꝝ tales ꝓpꝛietates ⁊ mediante tali ratione ipſū ſolū ita ſignificat ꝙ nullū aliū nūq̄ꝫ pōt ſignificare niſi equoce dū ſignificat ſoꝛ. ⁊ iō nō ſignificabit aliū q̄ꝫ nūc ſignificat tūc oīo nō ſignificabit ſoꝛ. vel tūc ſignificabit illos duos equoce vñ licet h̄ ꝓpoſitio tūc erit vā in voce vel in ſcripto iſte hō eſt ſoꝛ. demonſtrādo illo futuro tñ nūq̄ꝫ erit aliq̄ talis vera de illo in ꝯceptu iſte ē ſoꝛ. ⁊ cauſa eſt qꝛ talis intentio in cōceptu nō poteſt imponi ad aliqd nouū ſignificandū ſicut poteſt terminꝰ in voce vel in ſcripto vñ demonſtrando ſoꝛ. ē h̄ ꝓpoſitio vera in voce ⁊ in ſcripto h̄ eſt ſoꝛ. ⁊ ēt in conceptu. ⁊ ſoꝛt.

coꝛrupto pōt iſta eadem in voce vel in ſcripto eſſe vera que iā eſt vera illa tñ in cōceptu q̄ iā eſt vera nunq̄ꝫ poteſt eſſe vera ſoꝛ. coꝛrupto niſi illa intētio ſoꝛ. poterit eſſe intentio vniuerſalis ſignificando quemcūqꝫ ſimilē hominē ſicut diceretur foꝛte ꝙ hec eſt vera h̄ eſt ſtagnū demonſtrato argento ⁊ hec ſimiliter. omne quod eſt ſoꝛ. eſt plato: ⁊ eꝯ̄. ⁊ tñ ſoꝛ. ⁊ plato ſunt duo homines ⁊ nec ſoꝛt. eſt plato nec poteſt eſſe plato nec eꝯ̄. Sed illa cauillatio nō valet in ꝓpoſito qꝛ tūc ille pꝛopoſitiones in ꝯceptu non ſignificabūt ſicͭ ille ꝓpoſitiones in voce ſibi ſimiles ſignificāt. talis. n. ꝓpoſitio vera in ꝯceptu hoc ē ſtagnū demōſtrato argēto h̄ eſt plato demōſtrato ſoꝛ. non ſignificat h̄ eſſe ſtagnū nec illud eſſe platonē ſꝫ ſignificat h̄ eſſe tale metallū cuiuſmodi in rei veritate eſt ſtagnū ⁊ illum eſſe talem hominē cuiuſmodi eſt plato ⁊ eꝯ̄ vnde intentio illa. ſ. ſtagnum in tali caſu tā bene eſt pꝛedicabilis de argento illo demōſtrato quā de ſtagno ⁊ etiam illa intentio plato eſt tunc tam pꝛedicabilis de ſoꝛ. quā de platone ⁊ ideo illa inſtantia non vadit ad pꝛopoſitum. ¶ Iſtis ergo viſis faciliter reſpōdetur ad ſecundā foꝛmā illius queſtionis incidentaliter queſite cuꝫ arguitur ſic. plures ſunt ricardi plures gulielmi ⁊ ſic de alijs ⁊ g̃ plures poſſunt eſſe ſoꝛ. dicit̄ quod non valet conſequentia. ſicut non ſequitur plures poſſunt eſſe homines ⁊ plures aſini ⁊ ſic de aliis: igitur plures poſſunt eſſe iſte homo illo vel iſte aſinus vñ iſti termini Ricardi Guilelmi ſunt termini cōmunes multis quamuis non ſint. Sicut iſti termini homo vel aſinus ⁊ iſte terminus ſoꝛ. eſt ita ſingularis ſicut ille terminus iſte homo. ¶ Ideo ſicut non valet ſecunda cōſequentia iam pꝛepoſita ſic nec valet pꝛima. ¶ Conceditur ergo iſta conſequentia pꝛincipalis argumenti ſi ſoꝛt. eſt ſoꝛt. eſt iſte homo ⁊ vlterius quando arguitur a pꝛimo ad vltimum: ergo demonſtrato alio a ſoꝛ. ſoꝛ. eſt iſte homo conceditur ſimiliter iſta conſequentia dūꝫ tamen ſupponatur quod ſoꝛ. eſt iſte homo aliter enim foꝛet qualibet illarum dubitanda vnde nullo caſu ſuppoſito ducitur illa pꝛima conſequentia ſicut quecunqꝫ poſterioꝛ ſcilicet ſoꝛ. eſt iſte homo demonſtrato alio a ſoꝛ. Si enim ſoꝛ. ſit iſte homo conſequentia eſt bona ſicut argumentum ſatis pꝛobat. Et tunc ad argumentum ſoꝛ. eſt iſte homo demonſtrato alio a ſoꝛ. ergo ſoꝛ. eſt iſte homo demonſtrato platone ⁊ ſic de alijs. Huic reſpondetur negando conſequentiam vnde illa eſt bona iſte homo eſt ſoꝛ. demonſtrato platone alio a ſoꝛte hec tamen non valet ſoꝛt. eſt iſte homo demonſtrato platone pꝛima enim valet quia cum ꝯuertitur cuꝫ hac que eſt bona ſi plato alius a ſoꝛ. demonſtratur ſoꝛt. eſt iſte homo ſecunda tamen non valet quia cum vertitur cum hac que non valet ſi plato demonſtratur ſoꝛ. eſt ille homo. Similiter ſi arguitur contra iſtam pꝛimā conſequentiam dubitatam ſcilicet ſoꝛt. eſt iſte homo demonſtrato alio a ſoꝛ. ſic ſi ſoꝛt. eſt iſte homo demonſtrato alio a ſoꝛt. ergo ſoꝛt. eſt alius a ſoꝛte: negatur conſequentia ſicut non ſequitur ſoꝛt. eſt iſte homo, demonſtrato aſino: ergo ſoꝛ. eſt iſte aſinus demonſtratus ¶ Conſequitur quod ſoꝛ. eſt iſte homo ⁊ demonſtrato ſolūmodo platonem conceditur illā copulatiuam eſſe poſſibilem quia eſt vera copulatiua cuius vtraqꝫ pars foꝛte eſt vera ſcilicet ſolum plato demonſtratur ſoꝛ. eſt ille homo vnde ſiue aliquid demonſtratur ſiue nihil non pꝛopter hoc ſoꝛ. eſt magis vel minus iſte homo. ¶ Ideo ſicut ſoꝛ. eſt ſoꝛ. q̄uis nullus hō demonſtretur ſic ſoꝛt. ē iſte homo quamuis nullus homo demonſtretur patet ergo ꝙ non valet pꝛima conſequentia hec ſed ſoꝛ. eſt iſte homo demonſtrato aliquo alio a ſoꝛte ergo ſoꝛtes ē alius a ſoꝛte. Aliter arguitur ad ſophiſmata ſic. ¶ Aliquis homo poteſt eſſe omnis homo: ergo ſophiſma ē verum conſequentia arguitur ſic

Si aliqs homo pōt ēē oīs hō: igitur ille ē oīs homo vel nō eſt oīs homo: ſi eſt oīs hō habetur ꝓpꝛiū quantū tūc ſequit̄ ꝙ omnis homo eſt omnis hō ſi ipſe non ſit omnis homo igit̄ aliqs eſt homo qui nō poteſt ēē iſte hō demonſtratus ⁊ ſi ſic: ergo iſte nō poteſt eſſe omnis homo hec conſequentia vltia arguit̄ qꝛ aliter ſequeret̄ ꝙ aliquid poſſet ēē omnis hō ⁊ tamē nō poſſet eſſe aliquis homo qui ē nec aliquis hō qui erit ⁊ conſilr̄ ſequit̄ ꝙ aliquis poſſet eſſe oīs homo qui erit ⁊ tamē nullus qui erit poſſet eſſe iſte homo. ⁊ ꝙ aliqs poſſet habere equū quē tu h̄uiſti a rege ⁊ tamē nūq̄ꝫ h̄uiſti aliquē equū a rege nec nūquā habebis aliquē equū a rege ⁊ ſic de alijs. Et ꝙ omnia iſta ſequant̄ data pꝛioꝛi ratione arguitur ſic qꝛ illa nullū coloꝛē habet ad ponendū ꝙ aliqs homo poteſt eſſe omnis homo qui tamē nō eſt oīs homo niſi hūc. ſ. ꝙ poſſibile eſt ꝙ aliqs talis ſit oīs hō. Sꝫ pari ratione imo illa eadē ratione ſequūtur oīa pꝛioꝛa incōuenientia vt patet intuēti. Ideo concedit̄ pꝛia conſequentia hic. ſ. aliquis homo pōt eſſe omnis homo: ergo omnis homo eſt omnis hō ⁊ tūc añs arguitur ſic poſſibile ē hominē eſſe omnē hominē: ergo homo pōt eſſe omnis homo: conſimiliter poſſibile erit omnem hominē eſſe oēm hominē: ergo homo poteſt eſſe omnis homo: ſimiliter poteſt eſſe ꝙ homo ſit omnis hō ⁊ ita erit ꝙ hō eſt ominis homo: ergo homo poteſt eſſe omnis homo. Ad hec oīa ſimiliter reſpōdetur negando quālibet illaꝝ ꝯſequētiarū ⁊ dicit̄ vlteriꝰ gratia diſputationis ꝙ nō vꝫ hic ꝯſequētia homo eſt omnis homo: ergo homo poteſt eſſe omnis homo. ¶ Si eni homo poteſt eſſe omnis homo tūc ſequit̄ vt pōt dici quod homo poteſt eſſe omnis homo q̄ pōt eſſe. cōſequens ipoſſibile ergo ⁊ antecedēs. ¶ In omnibꝰ enim his terminis vt videt̄ valet talis ꝯſequētia ſequit̄. n. antichriſtꝰ poteſt ēē hō ergo antichriſtus poteſt ēē homo: qui pōt eſſe albū poteſt ēē nigrū: ergo albū pōt eſſe nigrū quod poteſt eſſe: et ſic de alijs. Si igit̄ ſi homo poteſt eſſe omnis hō aut igit̄ omnis hō qui poteſt eſſe aut omnis hō qui nō poteſt eſſe ſed non oīs hō qui non poteſt eſſe: ergo omnis homo qui poteſt ēē. Si igit̄ nō eſt poſſibile ꝙ hō erit oīs homo. Et ꝑ hec media poſſet ſuſtineri ꝙ hic conſequētia non valet hō eſt omnis homo ergo hō poteſt eſſe oīs homo: verūtamē illa nō ſatis pꝛobant aliquā ꝯſequētiā nō valere poſſet enim ꝓbabiliter concedi vel negari: elige igit̄. vtraqꝫ enim via ſatis ꝓbabiliter teneri poteſt. Sed contra pꝛimā negatā hāc. ſ. homo poteſt eſſe omnis homo arguit̄ pꝛobando illā. ſic homo erit omnis homo ergo homo pōt eſſe oīs homo aſſūptū arguitur ſic ponatur ꝙ aliqd ſit oīs homo ⁊ etiā ꝑ totam hoꝛā futurā erit ita quod illud eſt oīs homo ⁊ ſimiliter per totā preteritā hoꝛā fuit ita ꝙ illud eſt oīs homo ⁊ ſit illud a gratia exēpli iſto poſito .a. erit oīs hō pꝛobat̄ ſic per hāc totā hoꝛā .a. erit omnis homo: ergo per aliquod tēpus .a. erit omnis homo ergo .a. erit omnis hō. Aliter .a. erit omnis homo immediate poſt hoc inſtās ergo .a. erit omnis homo. Si igit̄ .a. fuit omnis homo ⁊ qua ratione .a. fuit omnis homo .a. erit omnis homo igit̄ ⁊cetera. aſſūptū arguit̄. qꝛ imediate ante hoc inſtās .a. fuit omnis homo ⁊ in pꝛimo inſtās iſtiꝰ hoꝛe igit̄ aliquādo .a. fuit omnis hō igit̄ ⁊cetera. ꝯſequētia patet ⁊ añs arguit̄ qꝛ īmediate ante hoc inſtās .a. fuit homo ſed īmediate ante hoc inſtās nō fuit aliquid aliud homo: igitur īmediate ante hoc .a. fuit omnis hō ⁊ eodē modo arguit̄ ad ꝯſeq̄ns Si igitur ar̄ quod .a. fuit omnis homo qꝛ in pꝛīo inſtans huius hoꝛe. Si igitur arguitur ꝙ .a. fuit omnis homo qꝛ aliquādo fuit ita ꝙ .a. eſt omnis homo vt in pꝛīo inſtans huiꝰ hoꝛe: igit̄ poſt illud inſtās fuit verū dicere ꝙ .a. fuit omnis homo conſequētia patet qꝛ ſi aliquid nunc ē poſt hoc erit ita ꝙ illud fuit: conſimiliter arguit̄ in pꝛopoſito qꝛ ſi tūc fuit ita ꝙ .a. eſt omnis homo: ergo poſt .a. fuit ita ꝙ .a. fuit omnis homo. Pꝛeterea. ſi .a. nō fuit omnis homo nec erit omnis homo: ſequitur ꝙ cū .a. nunc ſit omnis homo ipſe nūc deſinit eſſe omnis homo ⁊ etiā incipit eſſe omnis homo ⁊ qua ratione .a. nunc ſeu in hoc inſtans deſinit eſſe omnis homo ⁊ incipit ēē omnis homo cum totaliter erat ita reſpectu .a. per totā hanc hoꝛā ſequit̄ ꝙ per totā hanc hoꝛā .a. incipiebat eſſe omnis homo ⁊ deſinebat eſſe omnis homo ⁊ incipiet ⁊ deſinet eſſe omnis homo quod non ē poſſibile. Etiam ex hoc argui pōt quod ſi .a. nunq̄ꝫ erit omnis homo nec nunq̄ꝫ fuit omnis homo: ſequitur quod .a. nūq̄ꝫ incipit nec incipiet eſſe omnis hō ſi enim incipit vel incipiet ergo fuit vel erit quoꝝ vtrūqꝫ pꝛius fuit impꝛobatum. Ad hec reſpōdet̄ negādo vt pꝛiꝰ tactū ē ꝙ aliquid erit omnis hō ⁊ ad argumentū illo cāu poſito quādo arguitur ꝙ .a. erit omnis homo neget̄. illꝺ ⁊ ad ꝓbationē quādo arguit̄ ꝙ per totā hanc hoꝛā .a. erit omnis homo neget̄. ⁊ ſimiliter neget̄ illa pꝛopoſitio Immediate pꝰ hoc .a. erit omnis homo ⁊ neget̄ ſimiliter ꝙ immediate ante hoc vel in aliquo inſtās .a. fuit omnis homo vel erit omnis homo ⁊ ad argumētū quādo arguitur ꝙ in pꝛīo inſtās huiꝰ hoꝛe .a. fuit omnis homo neget̄ illa. Et vltra quādo arguit̄ tūc .a. fuit homo ⁊ tūc nihil fuit homo niſi .a. igit̄ .a. tūc fuit omnis homo neget̄ ꝯſequētia. Sed ſequitur ꝙ .a. fuit oīs homo tunc ⁊ in illo inſtāt̄ ⁊ ꝙ .a. fuit omīs hō qui tūc fuit ſed ex hoc nō ſequit̄ ꝙ tunc .a. fuit omnis homo. vñ n̄ valet hec ꝯſequētia .a. fuit omnis homo in illo inſtās ergo in illo inſtās .a. fuit omnis homo Et ꝯſimiliter reſpōdetur ad oēs foꝛmas ꝯſimiles. ſ. ad pꝛimā quādo arguitur ꝙ .a. erit omnis homo. qꝛ per totā hāc hoꝛā .a. erit omnis homo illa negat̄ ⁊ concedit̄ ꝙ ꝑ totā hāc hoꝛā .a. erit omnis homo qui erit ꝑ totā hāc hoꝛā ⁊ negetur conſequētia vlteriꝰ: igit̄ ꝑ totā hāc hoꝛā .a. erit omnis hō Sed ad illā .a. erit omnis homo immediate poſt hoc reſpōdetur negando illā ⁊ negetur ꝙ immediate poſt hoc .a. erit omnis homo ſecūda negat̄ qꝛ ex illa ſequitur ꝙ .a. erit omnis homo ꝙ ē falſum alia negat̄ qꝛ ex illa ſequitur ꝙ .a. erit immediate poſt hoc quod eſt falſum nihil enim erit nec poſſet eſſe immediate poſt hoc quia ſi aliquid erit immediate poſt hoc: ergo illud erit ante omnia inſtantia futura ⁊ ante quodlibet inſtans futurum ⁊ hoc eſt impoſſibile quia nihil erit antequam aliquod inſtanti erit nec erit ante omnia inſtātia futura quia ex illo ſequitur ꝙ illud erit antequā ipſūmet erit ⁊ antequā aliqd erit ꝙ ē ipoſſibile qꝛ nō citiꝰ erit illud nec aliquid aliud q̄ꝫ aliquod inſtās erit ſed illud erit antequā aliquod inſtans erit vt ponit aduerſariꝰ ergo illud erit antequā ipſummet erit ꝙ ē impoſſibile. Nec igitur ꝙ aliquid erit imediate poſt hoc vel quod aliquid fuit imediate ante hoc inſtans ſed ꝯcedit̄ ꝙ imediate ante hoc inſtans fuit aliquid ⁊ quod immediate pꝰ hoc inſtans erit aliquid etiā ſi arguitur ex iſtis ſeq eadem incōuenientia q̄ pꝛiꝰ. ſ. ꝙ aliquid erit ante oīa inſtātia futura ⁊ ꝙ aliqd erit anteq̄ꝫ ipſū erit ſeu antequā aliqd erit dicitur quod illa nō ſequūt̄ ex illis ſicut ex pꝛioꝛibus. Iſte eni ꝓpoſitiones. immediate poſt hoc erit aliquid imediate an hoc fuit aliquid n̄ plus ſignificāt niſi ꝙ ante quodlibet inſtās futurū pꝰ hoc erit aliqd ⁊ ꝙ pꝰ quodlibet inſtans preteritū ante hoc fuit aliqd vel ſic poſſūt expōi imediate pꝰ h̄ aliqd erit ⁊ aliqd erit ⁊ nullū tēpus erit elapſū pꝰ hoc quin ante ipſū aliquid erit Immediate ante hoc aliquid fuit ante hoc aliquid fuit ⁊ nullū fuit inſtās ante hoc quin pꝰ illud aliquid fuit igitur ⁊c̄. vñ aliter dꝫ expōi h̄ ꝓpoſitio imediate pꝰ h̄ aliqd erit ⁊ aliqd erit imediate pꝰ hoc aliter iſta mediate pꝰ inſtās ꝙ ē pñs aliquid erit quāuis iſtās ꝙ ē pñs demōſtret̄ per li hoc in pꝛima ꝓpoſitione ꝓpter diuerſas cautelas ipſiꝰ opponentis ⁊ pꝛopter ſimplicitatem ꝯſequentie vnde demonſtrando inſtās pñs hec conſequentia nō vꝫ imediate ante hoc ſoꝛ. fuit vel mouebatur ⁊ ſic de alijs: ergo poſt quodlibet inſtans p̄tm ſoꝛ. fuit vel mouebat̄ ⁊ ratio eſt qꝛ immediate pꝰ hoc inſtans non valebit hec ꝯſequentia ſic ſignādo: ponat̄. n. gratia exēpli quod ſoꝛ. nunc pꝛimo ſit coꝛruptus vel quieſcat tunc non valet hec conſequentia immediate ante hoc ſoꝛtes fuit vel mouebatur. ergo poſt quodlibet inſtās p̄tm ſoꝛtes fuit vel mouebat̄. Sed. n. iā valeret conſequentia ergo ſic ſignificando nunq̄ꝫ non valebit ſed immediate pꝰ hoc nō valebit ſic ſignificando igitur ⁊cetera. añs arguitur qꝛ immediate pꝰ hoc erit antecedens illius verū ⁊ conſequens falſū

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

igitur ⁊cetera anteceđs patet intuēti ſicut anteceđs ē pro
poſitio neceſſaria.ſ.imediate ante hoc ſor.fuit:ergo ipſa ſic ſi
gnificādo nūquā erit falſa ſed illa propoſitio pꝰ ꝙlibet in
ſtans preteritū ſor.fuit:iā incipit eſſe falſa q: imediate poſt
hoc erit hoc inſtās preteritū ⁊ nūquā erit ita ꝙ poſt hoc in
ſtans preteritū ſor.fuit:igitur ⁊cetera. ¶ Caueas ergo ſic ex
ponere illaꝫ ꝓpoſitionē illa tamē frequēter ⁊ q̄ſi apud om
nes ſic exponiť ⁊ male.debet enī ſic exponi vel intelligi.ime
diate ante hoc ſor.fuit.i.poſt quodlibet inſtans preteritū
añ hoc ſor.fuit ⁊ iſta imediate pꝰ h ſor.erit.i.añ ꝙlibet iñs
futuꝝ pꝰ h ſor.erit.⁊ nō ſeqť ex illo ergo añ quodlibet iſtās
futurū ſor.erit q: poſito gratia exēpli quod ꝑ li hoc demon
ſtreť inſtās craſtine diei vel inſtans futurū ꝑ mille annos
poſt hoc tūc ſicut notū ē nō valet conſequentia. Ex iſta pro
poſitione tamē immediate ante inſtās quod ē pñs ſor.
fuit:ſequiť ꝙ pꝰ quodlibet inſtās preteritū ſor.fuit ⁊ ſic hꝫ
iſta exponi. Etiā ex hac imediate poſt inſtans quod ē preſēs
ſor.mouebiť ſequiť:igiť ante quodlibet inſtās futuruꝫ ſor
tes mouebiť ⁊ bene valet cōſequētia. Iuxta hoc ē aduerten
dum quod non valet hec conſequētia ſor.incipit eſſe ergo
ſortes nunc eſt ⁊ immediate ante hoc non fuit vel ſor. nunc
ñ ē ⁊ imediate pꝰ hoc erit. Et eodem modo cū hoc verbo ď
finit nō valet h cōſequētia ſor.definit eſſe vel moueri vel eē
talis vel talis:ergo ſor.nūc nō eſt ⁊ imediate pꝰ hoc fuit vľ
ſor.nūc ē ⁊ imediate pꝰ hoc nō erit. Eſt.n.vtrobiq̄ꝫ falſa cō
ſequētia arguiť:enī q̄ſi a.ꝑticulari ad ſuā ſingularē.a.ťmi
nis.n.cōibus arguitur ad terminos ſingulares. ¶ Ex hoc
enim ꝙ incipit vel definit arguitur ꝙ nunc incipit vel nūc
definit. Et iō cōcediť iſta ſtare ſimilis quod ſor.definit eſſe
vel moueri vel eſſe talis vel talis ⁊ tamē nec in hoc inſtās
ē ſor.nec immediate ante hoc inſtans fuit ſor.nec pꝰ hoc in
ſtans erit ſor.⁊ ꝯſimiliter cōcediť ꝙ aliqd incipit eſſe ⁊ illud
nec ē in hoc inſtās nec erit pꝰ hoc inſtans ⁊ ſic de alijs. Illa
enim ſequūť ex precedētibus ſicuti pꝫ. Pro prima conclu
ſione pono ꝙ hoc inſtans fuerit anteq̄ꝫ ſor.fuit vel primū
in quo ſortes fuit. Et pro ſecūda poniť ꝙ hoc inſtans erit ⁊
ꝙ illud de quo proponiť ꝯcluſio nūq̄ꝫ erit pꝰ illud inſtās
nec in illo inſtās ſed ante illud inſtās. Tūc notū ē ꝙ quan
do illud incipiet eē erit hec copulatiua vā ſi tūc erit ſic ſignā
do ꝙ hoc incipit eē nec tamen ē in hoc inſtāti nec erit pꝰ hoc
inſtās ⁊ multe ſūt tales propoſitiōes cauilllatorie que ſequū
tur hanc ſicut apparebit reſpicere volēti. ¶ Ad aliud argu
mentū principalis cōcluſionis.ſ.ꝙ ꝑ totā hanc horaꝫ erit
ita ꝙ.a.incipit eē omnis homo ⁊ etiā definit eē omnis ho
mo. Reſpōdeo ꝯcedendo ſicut ꝓbat argumentū.ſequiť.n.
ſi cōtinue erit ita ꝙ.a.ē omnis hō ⁊ nūquā fuit oīs hō nec
nūq̄ꝫ erit omnis hō:ergo cōtinue erit ita ꝙ.a.incipit eē oīs
hō ⁊ cōtinue etiā erit ita ꝙ.a.definit eē oīs hō. Et vlterius
quādo arguiť ex illo ꝙ.a.incipiet eē oīs homo ⁊ deſinet eē
oīs hō. Huic reſpōdetur negando illud ſequi vel eſſe poſſi
bile vnde non valet hec conſequentia continue erit ita quod
a.incipit eē omnis hō:ergo.a.incipiet eſſe oīs hō nec ſeqť
nūc.a.incipit eſſe oīs hō:ergo priꝰ fuit ita ꝙ.a.incipiet eē
omnis homo nec ſeqť in iſto inſtās futuro erit ita ꝙ.a.in
cipit eē omnis hō:ergo in iſto inſtās.a.incipiet eē oīs hō ⁊
eodē modo nō valet conſequētia de preterito ſic arguendo
tunc fuit ita ꝙ.a.ē omnis homo:ergo.a.tūc fuit omnis ho
mo. Si tamē arguiť cōtra hoc.dicendo ꝙ in quibuſcunq̄ꝫ
alijs terminis valet talis cōſequētia vt videť:igiť ⁊ ĩ iſtis
valet anteceđs arguitur q: ſequiť tunc erit ita quod tu es
rome ergo tūc tu eris rome tunc erit ita qđ tu vides ſortes:
ergo tūc tu videbis ſor.tūc erit ita quod tu incipis eē albus
ergo tūc tu incipieſ eſſe albꝰ. Etiā ex hac reſponſiōe ſequitur
quod poſſibile ē aliq̄ꝫ ꝓpoſitionē verā de preterito incipe
re eſſe falſā ſignificādo oīo ſicut priꝰ ⁊ qđ poſſibile ē ꝓpoſitio
nē falſā de futuro incipere eē verā ſignificādo oīo ſicut priꝰ
quorū vtrūq̄ꝫ videť īpoſſibile vnde lꝫ hec propoſitio anti
chriſtus erit vel aliqua talis de futuro indifferenter poterit
eē vera vel falſa nō tamē ē poſſibile ꝙ ipſa vel aliqua talis
incipiat eē vera poſtq̄ꝫ fuit falſa ſic ſignificando vt prius.⁊

eodemmō arguiť de propoſitione vera de preterito. ¶ Ad
hec reſpōdeť ſic ad primū quādo arguiť ꝙ in alijs termis
quaſi ĩ omnibꝰ valet talis cōſequētia:ergo ⁊ in iſtis valꝫ
negeť conſequētia vnde in terminis ſimplicibꝰ nō ꝯpoſitꝭ
bene valet talis modus arguēdi vt tūc erit ita ꝙ hoc ē.er
go tūc hoc erit tūc erit ita ꝙ hoc incipit eē albū:ergo tūc hoc
incipiet eē albū. In terminis tamē ꝯpoſitis vel ſignifican
tibꝰ ꝯpoſitionē nō valet huiuſmodi ꝯſequētia vnde non
ſequiť in cāu priori aliquādo erit ita ꝙ.a.ē oīs homo:ergo
aliquādo.a.erit omnis hō nec ſequiť aliquādo erit ita qđ
hoc neceſſe ē.ergo aliquādo hoc neceſſario erit nec ſequiť ali
qñ erit ita ꝙ ſor.incipit eē tantꝰ quantꝰ ē plato:igiť aliquā
do ſor.incipiet eē tantꝰ quātꝰ ē plato in cāu.n.poſſibili po
ſito foret anteceđs verū ⁊ ꝯſequēs falſū:ergo ꝯſequentia ñ
valet. Ad aliud quādo arguiť ꝙ ē poſſibile ꝙ propoſitio
vera ⁊ affirmatiua de preterito incipiat eē falſa ſignificādo
oīo vt prius ēt ꝙ propoſitio falſa in mā ꝯtingēti incipiet eſ
ſe vera ſignificādo oīo vt priꝰ ꝯcediť vtraq̄ꝫ ꝯcluſio. Et ad
argumentū quādo ꝯcludiť ꝑ ſimilitudinē illā ꝙ in aliqui
bus treminiſ nō foret hoc poſſibile:ergo nūq̄ꝫ negetur ꝯña
Et ſi allegať regula vel auctoritas diciť ꝙ intelligitur de
propoſitionibꝰ ſimpliciū terminoꝝ vt priꝰ ⁊ cetera. Iterū
ad ſophiſma arguiť cōmuniter ſic ꝯtradictoriū ſophiſmatiſ
ē falſū:ergo ⁊cetera anteceđs arguiť q: ꝯtradictoriū ſophiſ
matis ē ꝯcluſio ſillogiſmi facti ex oppoſitꝭ in tertia figura vľ
in ſecūda ꝯña patet.ꝑ.Ariſtoteľ ſecūdo priorum vbi docꝫ
ſillogizare falſū ex duabus premiſſis oppoſitis vna vera ⁊
alia falſa vel vtriſq̄ꝫ falſis diciť.n.ibi quod vniuerſaliter in
ſillogiſmo facto ex oppoſitis negeť idē de ſe ipſo:ergo con
cluſio erit falſa. Si igiť argumēto omnis hō ē oīs homo
vel omnis hō ē nō omnis homo ſed nō oīs homo ē non
oīs homo:ergo oīs homo eſt omnis homo ꝯſequētia patꝫ
q: arguiť a tota diſiunctiua cū ꝯtradictorio vniꝰ partis ad
affirmatiuā alteriꝰ partis anteceđs arguiť prima eniꝫ ps
ē ſatis manifeſta ⁊ ſecunda argumēto.ſ.ꝙ nō omnis ho
mo ē nō omnis hō q: aliquid ꝙ ē nō omnis homo ē non
omnis homo.ergo non omnis homo ē nō omnis hō. ¶
Similiter poniť ꝙ iſte terminꝰ.a.ꝯuertať cū iſto termino
nō oīs hō tūc aliquid ē.a.⁊ nihil aliud ē.a.q̄ꝫ.a.igiť.a.ē
a.⁊ ſic ſi ergo nō oīs homo ē nō oīs homo. Ad primū iſto
rū reſpondeť negādo ꝙ contradictoriū ſophiſmatiſ ē falſum
Ad argumētū diciť ꝙ itelligiť in termis ſimplicibus ſignā
tibus aliquā rē de cuiꝰ intentione ſunt vere ⁊ affirmatiue
predicabiles ſed huiuſmōi nō ſunt iſti termini omnis ho
mo iſte.n.terminꝰ omnis homo licet ſignificet omnem ho
minē tamē ñ ē predicabilis vere ⁊ affirmatiue de aliquo q̄
cūq̄ꝫ.n.demōſtrato erit hec falſa ſic ſignādo hoc ē omnis hō
ſimilr in talibus terminis qui non ſignificāt nō verificatur
regula illa cuiuſmōi ſūt iſti termini chimera mōs aureus
⁊ ſic de alijs. ¶ Ad aliud argumentū diciť ꝙ hec ē negan
da non oīs hō ē nō oīs homo ⁊ ad argumētū vlteriꝰ negeť
ꝯſequētia in añte.n.vtrobiq̄ꝫ illa nota negationis teneť
priuatiue ſeu infinite ſed in ꝯñte teneť negatiue ⁊ ē ꝯſequēſ
contradictoriū huiꝰ oīs homo ē nō omnis homo ⁊ iō illa
ē negāda eodēmō ſicut hec nō omnis hō ē hō ⁊ hoc ē q: e
ius ꝯtradictoriū ē neceſſariū. Et quecūq̄ꝫ poterit aſſigna
ti rō ad cōcedēdū illā nō oīs hō ē ñ oīs hō eadē vľ ꝯſilis po
terit haberi ad ꝯcedendū illā nō oīs hō ē hō vnde ꝯſimiliť
arguiť illa ſicut alia omnino ſic iſte hō ē homo demonſtra
to aliquo hoīe ⁊ iſte homo eſt nō omnis homo ergo non
omnis hō ē hō. ¶ Si igitur dē ꝙ ē hō ē nō oīs hō ergo
omnis homo eſt nō oīs hō ideo certū eſt ꝙ neutra ꝯſequen
tia valet ſicut prius. ¶ Et ſi arguitur contra hoc ꝯcludēdo
ꝙ ex iſtis ſequitur ꝙ nō eſt poſſibile ꝙ non homo ſit anial
vel ꝙ non aſinus ſit:ad hoc reſponderi pōt indifferenter cō
cedendo vel negando tamē aliq̄ ſūt auctoritates vt in pmo
perihermenias. Ex quibus ſequitur ꝙ concedendum ſūt ta
les propoſitiones dū ly non tenetur infinite ⁊ poteſt con
cedi ꝙ ibi tenetur infinite ſed ex communi modo loquen
di in prioribus propoſitionibus negatiuis ſēper tenetur

negatiue. ¶ Aliter arguitur ad ſophiſma Sic ſor.eſt pla
to igitur ⁊c̄ Antecedens arguitur iſta propoſitio eſt vera
ĩ cōceptu ſor..ē plato que naturaliter ſignificat quod ſortes
eſt plato ergo ⁊c̄. Similiter aliqui homines ſunt ſortes ⁊
plato: ⁊ nullus illoruꝫ eſt ſor.ergo ⁊c̄.aſſumptum arguen
do ponatur quod a ſit vnus nūs qui ſit ſortes.⁊plato ⁊ ꝙ
b.ſit vnus nūs qui ſit plato ⁊ a iſto poſito aliqui ſunt ſor
tes ⁊ plato ⁊ nullus iſtorum eſt ſortes Probo quaſi a ⁊.
b.ſunt ſor.⁊ plato ⁊ nullus illoꝝ eſt ſor.igiť ⁊c̄ ¶ Aſſum
ptū arguiť prima ps eſt vera.ſ.ꝙ.a.⁊.b.ſūt ſor.⁊ pla.quia
a.eſt ſor.⁊ plato ⁊.b.eſt.a.⁊ plato ſicut patet intuenti. Ar
guitur etiam ꝙ ſecūda ps antecedentis ē vera.ſ.ꝙ nullus
iſtoꝝ eſt ſor.q: nec.a.eſt ſor.nec.b.eſt.ſor.q:.a.ē ſortes.et
plato eodē modo ēt arguiť de.b. ¶ Ad hec reſpōdetur ad p̄
mū iſtorū patet ſuperiꝰ in rñſione ad illud argumētū plu
res poſſūt eē ſor. Ad ſecūdū breuiter diciť ꝙ ſecūda ps iſtiꝰ
copulatiue ē falſa. ¶ Et tūc ad argumentū quādo arguitur
ꝙ nec.a.ē.ſor.nec.b.ē ſor.ergo nullꝰ iſtorū eſt ſor.demon
ſtratis.a.⁊.b.negeť cōſequētia q: nec.a.nec.b.eſt aliquis
iſtorum ſecundum ſolū ſortes vel plato.ideo ⁊c̄

Secūdum ſophiſma.

Omne coloratū eſt.ꝓbať aliquod coloratuꝫ eſt
⁊ nullū eſt coloratū quin ipm eſt: ergo ⁊c̄. ¶ Si
militer hoc coloratū eſt ⁊ hoc coloratū ē ⁊ ſic ď ſin
gulis ¶ In oppoſitū arguiť ſic aliquod colora
tū nō ē:igiť nō oē coloratū eſt.anteceđs arguiť ſic.hoc colo
ratū nō eſt demōſtrato vno nō colerato:ergo ⁊c̄. Similiter
aliquid coloratū nō ē:igiť ⁊c̄.aſſūptū arguitur.aliquid al
bū nō eſt:igiť aliquid coloratū nō eſt ⁊ ſi ſic:ergo aliquod co
loratū non eſt preterea niſi aliqd coloratū non ſit quodlibꝫ
coloratū eſt tūc vltra:igiť quodlibet ē coloratū.ſi negať con
ſequencia cōtra eadē ratione nō ſequiť quodlibet aſinus eſt
ergo quodlibet eſt aſinus ⁊ tūc iſta quodlibet aſinꝰ ē non ſi
gnificaret ꝙ quodlibet eſt aſinus ſed ſolū ſignificaret ꝙ qđ
libet ꝙ ē aſinus eſt ⁊ poſſet illa ita bene tūc cōcedi ſicut iſta
omnis aſinus eſt. Et ſi cōcediť cōtra arguiť ꝙ ꝯtradictoriū
iſtiꝰ foret cōcedēdū q: hec eſt neceſſaria aliquid aſinus nō ē
q: ē neceſſe ꝙ aliqd aſinus nō ſit q: neceſſe eſt ꝙ aliqd qđ
eſt homo aſinꝰ nō ſit.⁊ tūc ſicut cōcediť ꝙ quodlibꝫ aſinus
ē deberet etiā cōcedi ꝙ nō quodlibet aſinus eſt. Preterea
ſi omne coloratū eſt ergo omne eſt coloratū ꝯſequētia arguiť
q: quelibet ſingularis ꝯſequentis ſequiť ex aliqua ſingula
ri antecedentis:ergo tota vniuerſaliter que cōſequens ſequi
tur ex tota vniuerſali que eſt anteceđs aſſūptū arguiť qa
quecūq̄ꝫ ſingularis vniuerſaliter ꝯſequentis ſeqtuiť capiať
illa ſequiť ex aliqua illa ſingularis antecedētis.q: ſiue ďmō
ſtreť coloratū ſiue coloratuꝫ adhuc valet hec conſequentia
hoc coloratū ē:ergo hoc eſt coloratū ⁊ ſine quacūq̄ꝫ ſingulari
igiť ⁊c̄. Preterea ſi oē coloratū eſt cōtra poniť gratia diſpu
tationis ꝙ nunq̄ꝫ ſūme albū ſit vel ꝙ nūquā albū ſit.poſi
to iſto ſi cōcediť ꝙ oē coloratū ē:ꝯ aliqđ coloratū ñ ē:ꝓbo ali
qđ albū ñ ē:ergo aliquod coloratū ñ eſt.ꝯña probať q: arguiť
ab inferiori ad ſuū ſuperiꝰ negatione poſtpoſita.ergo conſe
quentia bona. Si dicatur ꝙ repugnat quod albū non ſit
contra nō repugnat ꝙ nūq̄ꝫ ſūme albū ſit admittať ergo ꝙ
nullū ſūme albū ſit.⁊ tūc arguitur vt prius quod albū non
ſit q: albū ſūmū nō eſt:ergo albū nō eſt conſequētia hec ar
guiť vt priꝰ. Ad ſophiſma.reſpondeť ꝯcedēdo. Et ad pri
mā conſequētiā in oppoſitū reſpōdeť negando anteceđs ⁊
ad probationē negať conſequentia. Et ſi arguiť vt poſt di
citur ꝙ ibi arguitur ab inferiori ad ſuū ſuperius negatione
poſtpoſita. Huic diciť ꝙ regula ſolum intelligitur vbi ar
guať.a.per ſe inferiori ad per ſe ſuperius ⁊ dicitur per ſe i
ferius ſine quo inferiori nō pōt eē tale ſuperius vt quando
ſic arguitur hō nō ē:ergo aliter nō eſt valet cōſequentia ſimi
liter formalis tamē nō eſt.vnde rariſſime valet aliqua ta
lis cōſequētia de forma vbi arguiť ab inferiori ad ſuū ſupi
us negatione po ſtpoſita aliquādo tamē ſimiliter vt dictū
eſt valet talis cōſequētia.dū tamē arguiť.a.per ſe inferiori

ad per ſe ſuperiꝰ ſicut dictū ē.ſed ſic nō arguiť in propoſito
ergo ⁊c̄. Ad ſecūdā cōſequētiā pricipalē reſpōdeť negando
conſequentiā vnde nō ſequiť aliqd coloratū ñ eſt: ergo non
omne coloratū eſt nec ſequiť aliquid coloratū nō eſt ergo ali
quod coloratū nō eſt:iſte enim terminꝰ aliquid nō determi
natur per hunc terminū coloratū tāq̄ꝫ per ſuū adiectiuū ſed
vterq̄ꝫ terminus tenetur in neutro genere ſubſtātiuo ⁊ ne
gať iſte terminꝰ coloratū ab illo termio aliqd vñ h ꝓpoſitio
aliqd coloratū ñ ē ſignificat ꝙ aliqd nō ſit coloratū ⁊ iō ē ne
ceſſaria ꝓpoſitio. Aliꝰ tñ terminuſ.ſ.aliqđ ñ obſtāte ꝙ ſit neu
tri generis ſecundū cōmunē modū loquendi etiam per gra
maticā approbatū nō ſufficit per ſe ſed oportet vt ſi hiadiū
gatur aliquod determinabile ex eadē parte propoſitionis ſi
cut eſt iſte terminus coloratū vnde hec nō eſt oratio perfec
ta aliquod eſt ſicut hec aliquid ē igiť ⁊c̄. Si queritur tamen
an hec ſit concedēda quodlibet quod eſt aſinus eſt.reſponde
tur ꝙ ad oēm talem potiſſima reſpōſio eſt ipſā primo diſtin
guere ſecundum cōpoſitionē ⁊ diuiſionem.vnde ſiēt notū
eſt ille ſenſus copulatiuꝰ ē vs quodlibet qđ eſt aſinꝰ ē ita ꝙ
hoc totū quod eſt aſinus ſit ſbm ⁊ aliꝰ ſenſus eſt falſus iſte
ſ.quodlibet quod eſt aſinus. Iſte propoſitiones tamē quod
libet coloratum ē quodlibet aſinus ē ⁊ ſic de talibus ſtatiꝫ
negande ſūt q: ſūt conuertibiles cū propoſitionibꝰ impoſſi
bilibꝰ ſicut apparet ꝑ cōmunē modū loquendi. Ad aliam
ꝯſequētiam qñ arguitur oē coloratū ē ergo omne ē coloratū
negeť ꝯſequētia ⁊ ad probationem cōcediť quecūq̄ꝫ ſingu
lari vľis ꝯſequētis data illa ſequiť ex aliqua ſingulari vni
uerſalis antecedentis negeť ⁊ diciť ꝙ nulla eſt ſingularis
vniuerſalis antecedentis niſi in qua demonſtrať coloratuꝫ
ſed infinite ſunt ſingulares ꝯſequētis vel poſſūt eſſe in qua
rū natura demonſtratur coloratū. Ideo ad formā argumen
ti diciť ꝙ quecūq̄ꝫ talis conſequentia eſt bona hoc coloratū
eſt ergo hoc eſt coloratū ſed nulla eſt ſingularis vniuerſalis
antecedentis niſi ſingularis vera. Ideo demōſtrato non co
lorato non eſt illa ſingularis huiꝰ vniuerſalis antecedentis
⁊ ideo argumentū non vadit ad propoſitū. Sed tamē ſiſ⁊
reſpondendo poteſt negari hec conſequentia quelibet ſin
gularis conſequētis infertur ex aliqua ſingulari añtis: igi
tur conſequens ſequiť ex illo antecedēte ſicut.n.ſequitur q̄
libet ſingularis talis vniuerſalis eſt vera:igitur illa vni
uerſalis ē ſic vera poſito ꝙ nō forent plures propoſiones q̄ꝫ
ille due omnis homo ē albus iſte hō ē albus demonſtrato
hoīe albo tūc ſint multi hoīes nigri. Tūc ꝙ illa vniuerſa
lis ſit falſa ſignificādo preciſe ꝙ oīs homo eſt albus patet ⁊
tamē quelibet ſingularis huiꝰ vniuerſalis eſt vera:ſeqť igi
tur ꝙ non valet hec ꝯña q̄lꝫ ſinglis iſtiꝰ vľis ē vā:igiť vni
uerſalis eſt vera ⁊ ſic nec valet iſta ꝯſequentia quelibet ſin
gularis ꝯſequentis ſequitur ex aliqua ſingulari anteceden
tis:ergo ꝯſequēs illud ſeqtur ex illo antecedēte oꝫ.n.quod
cuilibet.ſuppoſito ſubiecti correſpondeat vna ſingularis ſic
ſignificans ⁊ ꝙ illa vniuerſalis ſignificet ſicut ſue ſingu
lares ⁊ ſic arguēdo erit conſequentia bona ⁊ antecedens fal
ſum ſicut prius argutū eſt Ad aliud quando arguitur po
ſito quod nullū ſūme albū ſit vel quod album non ſit admit
tatur poſitō ⁊ quādo arguitur ꝙ non omne coloratū ē quia
albū nō ē conceditur conſequentia ⁊ negetur antecedens ⁊
quādo arguitur anteceđs ſic aliquod albū nō ē ergo albuꝫ
nō ē q: ſūme albū nō ē ergo aliquod albū nō eſt. Huic vlti
mo reſpōdetur negādo ꝯſequentiam q: arguitur ab inferio
ri ad ſuū ſuperius per accidēs q: illud ſupius poſſet eſſe il
lo inferiori non exiſtēte ideo ⁊c̄. Et ſi arguitur contra iſtam
conſequentiā prius conceſſam.ſ.albū non ē:ergo coloratuꝫ
non ē probādo illam conſequentiam non valere q: ſequiť
coloratū ñ eſt:igitur nihil ē coloratum q: ſequitur coloratū
non eſt:ergo nullum coloratum eſt conſequentia hec arguiť
quia:ſi non valet ſtabit obiectum cōſequens cum antecedē
te ſtabunt:ergo iſta ſimul coloratū ē ⁊ aliquod coloratū nō
ē ſed ſequitur coloratū ē: ergo omne coloratum ē:ergo apo
ſito ad vltimum ſtabūt iſta ſimul omne coloratum ē ⁊ colo
ratum non ē que ſunt contradictoria ⁊ iſta conſequentia co

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

loꝛatum eſt:ergo omne coloꝛatū eſt arguit̃ ſic. ſi coloꝛatū eſt ergo vel vnū ē oē coloꝛatū vel multa ſūt coloꝛata ſi vnum ſit omne coloꝛatū ſequit̃ cū illud ſit ꝙ oē coloꝛatū ē ſi multa ſunt coloꝛata tūc quodlibet illoꝝ ē ⁊ quodlibet coloꝛatū ē aliquod illoꝝ:ergo quodlibet coloꝛatū ē:ergo.a.pꝛio ad vltimū ſequit̃ ſi aliqđ coloꝛatū ē ꝙ omne coloꝛatū ē. Et ſi ſic:igit̃ ex oppoſito ſequit̃ eodē modo.ſ.aliquot coloꝛatū ñ eſt:ergo nullū coloꝛatū eſt ſed nō valet hec ꝯſequentia aliqđ albū nō ē:ergo nullū coloꝛatū ē q: arguit̃ ab inferioꝛi ad ſuperiꝰ negatiōe ꝓpoſita. Huic dicit̃ vt pꝛiꝰ ꝙ hec ꝯſeqn̄tia ē bona albū nō ē:ergo coloꝛatū nō ē ⁊ etiā illa albū nō ē:ergo nullū coloꝛatū ē q: ſi pꝛima valet ſecūda valebit vt probauit argumentū. Et ad argumentū quādo dicit̃ qđ arguit̃ ab inferioꝛi ad ſuperiꝰ negatione pꝛepoſita:ergo nō valʒ dicit̃ negādo ꝯſequentiā illa.n.ꝯſequentia ⁊ quelibet talis vbi arguit̃.a.per ſe inferioꝛi ad per ſe ſuperiꝰ negatiōe pꝛepoſita eſt neceſſaria q: per medium neceſſariū pōt reduci in ſillm cathegoꝛicū vel ypotheticum. vnde ſequit̃ aliquod albū nō eſt omne albū ē coloꝛatū:ergo aliquod coloꝛatū nō eſt ⁊ ſi dicit̃ ꝙ ꝯſequētia eſt bona ſed pꝛemi. impugnant huic dicit̃ ꝙ quātūcūqʒ iſte repugnēt tamē iſta mioꝛ ē neceſſaria ⁊ ideo maioꝛ ē īpoſſibilis ⁊ ideo pꝛima ꝯſequentia valet per iſtā ſecūdam ex īpoſſibili ſequit̃ quodlibet ⁊ pꝛo tanto dicitur cōmuniter ꝙ non valet talis conſequentia de foꝛma q: oppoſitū ꝯſequētis ⁊ antecedēs non foꝛmaliter icludūt cōtradictoꝛia. ⁊ ē foꝛmaliter includere cōtradictoꝛia cū hō nō poſſit diſtinguere aut diſtincte imaginari iſta ſtar̃ ſimul ſine repugnātia ꝙ eſt falſū foꝛte ī omni tali cōſeqntia ⁊ ideo rariſſime. valet aliquod tale argumentū de foꝛma vbi arguit̃ ab inferioꝛi ad ſuperiꝰ cū negatione pōt.n. imaginari ſatis iſta ſtare ſimul nullum albū ē ⁊ tamē omne coloꝛatū ē ⁊ etiā iſta nullus homo eſt vel nihil ꝙ eſt hō ē ⁊ tamē omne alʼ eſt verum tamē q: iam non ſtant ſimul nec poſſunt ſimul ſtare ſicut nūquā ſtat aliquod impoſſibile cum aliquo vel aliquibus ideo ab vtroqʒ illoꝛum ad oppoſitū alteriꝰ cōcedit̃ ꝯſequentia. Unde ſicut pꝛius argutū eſt aduertendū ꝙ vniuerſaliter reſpectu huius verbi ē valet talis cōſequentia aliquid eſt:ergo quodlibet eſt aliquid nō eſt:ergo nihil eſt homo eſt ergo omnis homo eſt homo non eſt:ergo nihil ꝙ eſt homo ē coloꝛatum eſt:ergo oē coloratū ē coloꝛatū nō ē:ergo nullū coloꝛatū ē ⁊ ſic de talibꝰ ⁊ hʼ reſpectu iſtiꝰ verbi ſubſtātiui ē in pn̄ti tēpoꝛe. In pꝛeterito.n.vʼl futuro nō valet ꝯmūiter huiuſmōi argumētū lʒ illa cōſequētia valeat aliquis hō erit:ergo oīs hō erit ſed tū illa eſt bōa q: tenet ꝑ hoc medium neceſſariū nullꝰ hō poteſt ſubito coꝛrūpi ſed nō valet de foꝛā reſpectu alicuiꝰ alteriꝰ vbi vnde nūqʒ valet huiuſmōi ꝯſequentia ſicut aʒ cuilibet cū verbo adiectiuo vnde nō ſeqt̃ hō currit:ergo oīs hō currit nec ſeqt̃ aliqs hō nō currit:ergo nullus hō currit. Et ex hoc ſatis ſeqt̃ ꝙ adhuc cū illo verbo ſubſtātiuo ē nō valet ꝯſequentia vniuerſaliter niſi hoc verbū ē pꝛedicet ſcōm adiacēs tm̄ vt ponit̃ in exēplis. Si.n.pꝛedicet tertiū adiacens nō valebit ꝯſequētia hec.n.ꝯſequentia nō valet hō ñ ē albꝰ:ergo nullus hō ē albꝰ nec ſeqt̃ hō ē albꝰ:ergo oīs hō ē albꝰ vnde ſicut nō ſequit̃ hō currit:ergo oīs hō currit ſic nec ſequit̃ hō ē currēs:ergo oīs hō ē currēs q: iſte ꝯñe cōuertūtur ideo ⁊c̄. Preterea arguit̃ ad ſophiſma ſic ſi oē coloꝛatū ē:ergo oē albū ē ⁊ ſi oē albū ē et nullū coloꝛatū icipit eē:ergo nullū albū icipit eſſe cōſequentia patet ſed arguitur ꝙ nō valet hec cōſequentia ponit̃ enī ꝙ nullū coloꝛatū icipiat eē ⁊ ꝙ ſoꝛ.icipiat eē albꝰ ita tū qđ nūc ñ ſit albꝰ nec vnqʒ pꝛiꝰ fuiſſet albus ſed ꝙ iā ſit ſoꝛ. ⁊ ꝑ lōgū tēpꝰ ante hoc fuit ſoꝛ. ⁊ per longū tēpꝰ pꝰ hoc erit ipſe ſoꝛ. tūc. iſto poſito arguit̃ nullū coloꝛatū icipit eſſe ⁊ arguit̃ ꝙ aliquod albū icipit eē q: aliquod albū icipit eē ſoꝛ. ⁊ ſi aliqđ icipit eſſe ſoꝛ. illđ icipit eē:g ⁊c̄ ꝯñā patet ⁊ mioꝛ ꝓ hʼ q: nihil pōt īciper̃ eē ſoꝛ. niſi ſoꝛ. ſed ſi ſoꝛtes icipiat eē ſoꝛ. ſoꝛ. icipit eē q: nō pōt eē ꝙ ſoꝛ. fuit anqʒ ipſe fuit ſoꝛ. igit̃ ⁊c̄. Et arguit̃ aſſūptum.ſ.maioꝛ ꝙ albū incipit eē ſoꝛ. q: nūc nullū album ē ſoꝛ. ⁊ imediate pꝰ hoc aliquod albū erit ſoꝛ. ergo aliquod albū incipit eē ſoꝛ. cōſequētia arguit̃ q: arguit̃ ab exponēt albꝰ ad expoſitū. ⁊ antecedens patet ꝑ caſū ꝯſequētia etiā illa ſic arguit̃ ſequit̃.n.ſi ſoꝛ.ñ ſit albus ⁊ imediate poſt inſtās ꝙ ē pꝛeſens erit ſor. albus:ergo ſor. incipit eſſe albus:ergo eadē ratione valebit hoc argumentū nūc nullū albū ē ſoꝛtes ⁊ imediate pꝰ hoc aliquod albū erit ſoꝛ:ergo aliquod albuʒ incipit eē ſoꝛ. ſimiliter illa ꝓpoſitio ita vere habet expōi per remotionē de pꝛeſenti ⁊ poſitionē de futuro ſicut per poſitionē de pꝛeſenti ⁊ remotionē ð pꝛeterito arguit̃.n.nō poſſēt tales ꝓpoſitiones vere exponi ſor. incipit moueri ſoꝛ. icipit tangere aliquē pūctū quē nō tangit ſoꝛ. incipit pertranſire aliquā ptē proportionalem alicuiꝰ ſpatij. Si ergo iſte exponētes de pꝛeſenti ⁊ de futuro ſint vere ſic ſignādo ſequit̃ ꝙ illa pꝛopoſitio nō ē falſa ſic ſignādo.ſ.ꝙ aliꝗ albū incipit eē ſor. ⁊ ſi ſic:ergo aliꝗ albū incipit eſſe ſor. ſicut prius argutū ē. Ideo ſi dicit̃ in cāu pꝛio ꝙ aliꝗ albū incipit eē ſoꝛ. ⁊ etiā aliꝗ coloratū incipit eē ⁊ ꝙ repugnat ꝙ nullū coloꝛatū icipiat eē ꝯ oē coloꝛatū ē ⁊ oē coloꝛatū imediate iſtāſ ꝙ ē pn̄ſ fuit. ergo nullū coloꝛatū icipit eē. ¶ Preterea nō ſequit̃ ex cāu ꝙ coloꝛatū ꝙ ē ſoꝛ. icipit eē ſoꝛ. nec ꝙ aliqđ coloꝛatū ꝙ ñ ē ſoꝛ. icipiat eē ſoꝛ. ergo ex cāu nō ſeqt̃ ꝙ aliqđ coloꝛatū incipit eē ſor. cōſequētia patet ⁊ antecedēs arguit̃ ſic in caſu iſto ſequit̃ ꝙ nullū coloratū icipit eſſe ſoꝛ. q: nihil icipit eē ſoꝛ. q: nec ſoꝛ. nec aliud.a. ſoꝛ. ꝙ nō ē ſoꝛ. patet q: priꝰ fuit ſoꝛ. ⁊ iā ē ſoꝛ. nec ꝙ nō ē ſoꝛ. icipit eſſe ſoꝛtes q: nihil quod nō ē ſoꝛ. pōt eſſe ſoꝛtes ſed nihil ꝙ nō pōt eē ſoꝛ. incipit eē ſoꝛ. ergo nihil ꝙ nō ē ſoꝛ. incipit eē ſoꝛ. ⁊ vltra:ergo nullum coloꝛatū icipit eē ſoꝛ. Ideo pro iſto cōcedit̃ ꝙ nullū coloꝛatū icipit eſſe ſoꝛtes nec aliquod albū incipit eē ſoꝛtes ſed ſequit̃ ꝙ ſoꝛ. incipit eſſe aliquod albū. Et tūc ad argumentū quando arguit̃ quod ibi arguit̃ ab exponētibus ad expoſitū ⁊c̄. huic dicitur ꝙ nō valet cōſequentia iſta nullū albū ē ſoꝛtes ⁊ imediate poſt inſtās ꝙ ē pꝛeſens aliquod album erit ſoꝛ. ergo aliquod albū incipit eſſe ſoꝛ. Sʒ nec ſequit̃ ex hoc antecedente ꝙ ſoꝛ. incipit eſſe albus ſicut pōt ſatis pꝛobare ſuſtineri nō.n.ſeqt̃. In.a.inſtās aliquod albū erit ſoꝛtes:ergo in.a.inſtās ſoꝛtes erit albus ſicut nō ſequitur imediate poſt hoc aliquod albū erit ſoꝛ. igit̃ imediate poſt hoc ſoꝛ. erit albus ſeu aliquod albū iđ ⁊c̄. Et quādo arguit̃ hec cōſequētia ē bona ſoꝛ. nō ē albus ⁊ imediate poſt inſtans ꝙ eſt pꝛeſens erit albus:ergo ſoꝛ. incipit eē albus:ergo eadeʒ ratione erit iſta bona nullū albū ē ſoꝛ. ⁊ imediate pꝰ inſtanſ quod ē pꝛeſens aliquod albū erit ſoꝛ. ergo aliquod album incipit eē ſoꝛ. negat̃ ꝯſequētia ⁊ cā ē quare nō valet hec ſecūda cōſequentia ſicut pꝛima q: in ſecūda arguit̃ in terminis cōmunibꝰ poſitis.a.pte ſubiecti ſed in pꝛīa arguitur cū terminis diſcretis ſiue in propoſitionibus ſingularibꝰ vñ cuʒ termis vniuerſalibus cōmunibꝰ ſeu pticularibus pꝛopoſitionibns talibus nō reqrit̃ ꝙ valeat huiuſmōi argumentū aliquādo tamē in aliquibus valet huiuſmōi ꝯſequentia ſimiliter ſed hoc nō erit niſi gratia terminoꝝ ſeqt̃.n.nihil ꝙ eſt homo currit ⁊ imediate poſt inſtās ꝙ ē pꝛeſēſ aliquid ꝙ eſt homo currit:ergo aliquid ꝙ eſt hō icipit currere ſed illđ argumentū ſolū tenet gratia terminoꝝ nā ī multis terminis nō valet huiuſmōi argumentū ſic arguendo nulla ps pꝛopoꝛtionalis huius linee ē ptrāſita ⁊ īmediate poſt inſtās ꝙ eſt pꝛeſens aliqua ps pꝛopoꝛtionalis huius linee erit ptrāſita:ergo aliqua ps hꝰ linee icipit eē ptrāſita. ¶ Similiter ſequit̃ nullū inſtans futurū ē ſʒ īmediate pꝰ iſtās ꝙ ē pn̄ſ aliqđ iſtās futuꝝ erit:ergo aliꝗ īſtās futurū icipit eē ⁊ ſilr ī multis alijs terminis nō ſeqt̃ ⁊ iđ ſi querit̃ q̄liter illa ꝓpoſitio aliꝗ albū icipit eē ſor. vʒ dʒ expōi vel aliq̄ talis dicitur ꝙ pōt dupliciter expōi ſic aliqđ albū ē ſoꝛ. ⁊ nullū albū pꝛiꝰ fuit ſor. ergo aliꝗ albū icipit eē ſoꝛ. vel ſic nullū albū ē ſoꝛ. nec aliqđ ꝙ erit albū ē ſoꝛ. ⁊ imediate pꝰ iſtās qđ ē pn̄s ſoꝛ. erit aliqđ albū:igit̃ aliqđ albū icipit eē ſoꝛ. ſic.n.exponēdo erit ꝯñā bōa ſʒ añs illđ ī cāu ſuperiꝰ poſito ē repugnās ⁊ iđ ex pꝛio cāu ñ ſeqt̃ qđ aliqđ albū icipit eē ſoꝛ. nec qđ aliꝗ coloꝛatum incipit eſſe ſed ſequitur ꝙ nullum coloꝛatum incipit eſſe ſoꝛ. ⁊ qđ nullū coloꝛatū incipit eſſe ſuppōit̃. cuiʒ inʼ cāu illo pꝛo pꝛima particula ꝙ nullum coloꝛatū incipiat eē. ¶ Sʒ adhuc arguit̃ quod caſus iſte claudit oppoſita q:

ſi nullū albū in cāu illo incipiat eē ſoꝛ. ⁊ imediate poſt iſtās ꝙ ē pꝛeſens erit ita quod aliquod albū ē ſoꝛ. ſequit̃ quod imediate poſt inſtans quod ē pꝛeſens erit ita quod aliꝗ albū ē ſoꝛ. quod nō incipit nec incepit nec incipiet eſſe ſoꝛtes ⁊ cōſequētia iſta arguit̃ ſic ſitꝰ.n.in iſtāti medio iſtiꝰ hoꝛe gratia argumēti tūc ī iſto cāu in hoc inſtāti aliquod album ē ſoꝛ. ⁊ tamē illud nō incipit eē ſoꝛ. q: illud iā ē ſoꝛ. ⁊ illud pꝛiꝰ fuit ſoꝛ. nec illud icipit eſſe ſoꝛ. q: nō in.a. iſtāti ⁊ ſit.a. pꝛimū inſtās iſtiꝰ hoꝛe cuiꝰ ē hoc inſtās mediū in quo iſtāti nō fuit ſoꝛ. albus ſed ante quod fuit niger ⁊ tūc arguit̃ ſic ñ in.a. illud albū incepit eſſe ſoꝛ. nec ante nec poſt:ergo circa quod nō in.a. patet ex illa reſpōſione data ⁊ quod āte a. inſtās nō incipit illud albū eſſe ſor. arguit̃ q: tūc ſequit̃ vt appꝫ qđ illđ albū incepit eē ꝑ magnū tēpus antequaʒ illud fuit quod ē impoſſibile cōſequentia arguitur ſic illud albū icepit eſſe ante.a. ſed nūqʒ ante.a. fuit illud albū:ergo illud albū incepit eē antequā ipſū fuit ſed ipſū nō incepit eſſe imediate ante.a. igitur ſeqtur cōcluſio.ſ. quod illud incepit eē ꝑ magnū tēpus antequā ipſū fuit quod ē impoſſibile. Similiter nec poſt.a. icepit illud albū eē q: in nullo inſtāti pꝰ a q: in quolibet inſtās poſt.a. fuit illud albū:ergo nūqʒ poſt.a. incepit illud eē ⁊ ſi ſic:ergo nūquā incepit eſſe quod eſt īpoſſibile cū ſit poſtquā nō fuit. Preterea arguit̃ quod ī.a. inſtanti illud albū incepit eſſe ſor. q: tūc incepit eſſe ita quod illud album eſt ſoꝛtes. q: tunc incepit illa ꝓpoſitio eē vera albū ē ſoꝛ. q: immediate poſt.a. illa fuit vera nec in a nec ante a. ergo ⁊c̄ Similiter ſoꝛ. pꝛiꝰ fuit quaʒ albū illud fuit ⁊ per nullū tēpus vel per inſtās ſoꝛ. fuit pꝛius quā fuit illud albū niſi ꝑ totū tēpꝰ in quo ſoꝛ fuit ante a. ergo in.a. incepit illud albū eē ſoꝛ. ¶ Ad argumenta reſpondet̃ Ad pꝛimū quādo arguit̃ quod ex illa reſpōſione ſequit̃ quod aliquod albū eſt ſoꝛ. quod nūquā icepit eē ſoꝛ. neget̃ ꝯcluſio ⁊ ad argumentū dicit̃ quod illud albū incepit eſſe ſoꝛ. ⁊ hoc in eodē inſtās in quo ſoꝛ. incepit eſſe ſoꝛtes quod arguit̃ ſic ſit.c. illud inſtās in quo ſoꝛ. incepit eē tunc arguit̃ ſic oē quod eſt ſoꝛ. incepit eſſe ſoꝛ. in.c. inſtans hoc albū eſt aliquid quod ē ſoꝛ. ergo hoc albū incepit in.c. iſtās eſſe ſoꝛ. cōſequētia patet ⁊ etiā añs:ergo ⁊c̄. Et tūc ad argumentū cōtra reſpōſionē quādo arguit̃ quod illud albū nunquā fuit añ.a. neget̃ illa pꝛopoſitio ⁊ quādo arguit̃ nūquā ante.a. fuit illđ albū:ergo illđ albū nūquā fuit ante.a. negetur cōſequētia q: illud albū fuit ante a ⁊ nō fuit albū ante a Et ad aliud argumētū quādo arguit̃ qđ in.a. inſtās incepit ita eē quod aliquod albū ē ſoꝛ. cōcedit̃ ⁊ vltra qñ arguitur quod aliquod albū incepit in.a. inſtāti eſſe ſoꝛ. negetur ꝯſequētia. Et ad argumētū quando arguitur qđ ſor. pꝛius fuit quā fuit illud albū cōcedit̃ iſta ſed neget̃ illa quod ſoꝛ. pꝰ fuit qʒ illđ albū fuit q: illđ albū fuit ita cito ſic ſoꝛ. fuit ſʒ illđ ñ fuit albū ita cito ſicut ſoꝛ. fuit ¶ Et ad argumentum ſi arguitur ſic ſoꝛ. fuit in.c. inſtans ſed.in.c. non fuit illud albū etiā per magnū tēps pꝰ.c. quādo ſoꝛ. fuit nō fuit illud albū:ergo pꝛiꝰ fuit ſoꝛ. quā illud albū dicit̃ quod non valet ꝯſequētia ſed ſequit̃ ꝙ pꝛiꝰ fuit ſoꝛ. quā fuit illud albū. Cōtra tūc ſequit̃ illa cōcluſio ꝙ quādocūqʒ ſoꝛ. fuit illud albuʒ fuit ⁊ cō ⁊ aliquando fuit ſoꝛ. quādo nō fuit illđ albū cōcedit̃. ¶ Et ſequit̃ ꝙ in aliquo inſtās ſicut in.c. inſtās illud albū incepit eſſe ⁊ tamē tūc fuit ita ꝙ nullum albū incipit eē ſoꝛ. Huic dicit̃ ꝙ illa ꝯcluſio ſatis pꝛobabiliter pōt negari eodē mō ſicut dicit̃ ꝙ quādo ſoꝛ. deſinet eē ſoꝛ. tūc erit ita quod aliqđ deſinit eē ſoꝛ. ⁊ quod hō deſinit eē ſoꝛ. ⁊ qđ motus icipit eē ⁊ ſic de alijs: ⁊ ſic cōcedit̃ ꝙ in cāu iſto poſito in.c. iſtās fuit ita ꝙ aliquod albū incipit eē ſoꝛ. quāuis ſoꝛ. tūc nō incepit eē albus ⁊ quāuis tūc nihil incepit eē albū tū tūc fuit ita ꝙ albū incepit eē ⁊ icipit eē ſoꝛ. q: tunc fuit ita ꝙ albū quod erit incipit eē ſoꝛ ⁊ incipit eē ſicut quādo aliquid deſinit eē ſoꝛ. certū ē quod nihil ꝙ ē nec aliqđ quod erit deſinit eē ſoꝛtes. ſed aliquid quod fuit deſinit eſſe ſoꝛtes ⁊ etiam deſinit eſſe ⁊ ſic de alijs. ¶ Poſſet tamen concedi concluſio ⁊ ꝓbabilius illa.ſ. quod albū incepit eē ſoꝛteſ qñ fuit ita quod nullū albū icipit eē ſoꝛ. Sed tūc ſeqtur qđ nō ē poſſibile ꝙ hō deſinat eē nec quod motꝰ incipiat eē nec breuit̃ ꝙ aliqđ deſinat eē cuiꝰ nō ē dare vltimū itrīſecū vt ſūt hō motꝰ tēpꝰ ⁊ ſic de alijs. Et quod nō eſt poſſibile ꝙ aliquid incipiat eē cuiꝰ nō ē dare pꝛimū itrinſecū ſui eē vt motꝰ ⁊ tps ⁊ ſic de alijs q̄ oīa poſſūt probabiliter ſuſtineri. Quod eni illa ſequant̃ arguit̃ ſic q: ſi ſit poſſibile quod hō deſinat eē ponat̃ ⁊ arguit̃ quod nō: q: neceſſe eſt quod oīs hō ſit:ergo nihil quod ē hō deſinit eē hō ſʒ ꝑ iſtā reſpōſionē ſequit̃ nihil ꝙ ē hō deſinit eē hō:igit̃ nihil deſinit eē hō ſʒ per iſtā reſpōſionē q: ipſa pōit quod ſi aliquid deſinat eſſe hō illud eſt ſed nullo mō ē poſſibile quod hō qui ē deſinat eſſe ⁊ ſicut arguit̃ de iſto pōt argui de oībus alijs pꝛiꝰ tactis iđ ⁊c̄. Preterea arguit̃ ad ſophiſma ſic ꝓbādo ꝙ nō oē coloꝛatū ē q: aliq̄ dicoloꝛatū apparēs nō ē igit̃ ⁊c̄. añs arguit̃ q: apparēs coloꝛatū non ē:ergo aliquod coloꝛatū apparēs nō ē ꝯñā arguit̃ q: quicqđ ē apparēs coloꝛatū eſt aliquod coloꝛatū apparēs:igit̃ ⁊c̄. Similiter aliq̄ duo apparēt ſūme alba qꝝ vnū altero coꝛūdē appet albiꝰ eidē:ergo nō vtrū coloꝛatū eſt ſed vtrūqʒ illoꝝ ē apparēs coloꝛatū:ergo aliquod apparēs coloꝛatū nō ē añs pꝛimi argumēti ſic aſ Ponat̃ quod per totā iſtā hoꝛā icipientē.a. pūti inſtāſ appareāt tibi.a. ⁊.b. eſſe ſūme alba ⁊ quod.a. ꝯtinue ꝑ totā iſtā hoꝛā apparebit tibi albiꝰ quā pꝛiꝰ apparuerit ita quod per totā eandē hoꝛā apparebit tibi quod.a. ē albius qʒ tibi pꝛius apparuerit. Et ſi hoc neget̃ eſſe ꝯpoſſibile caſui ponatur ꝙ ꝯtinue ꝑ eādē hoꝛā appebit tibi quod.a. eſt albiꝰ quā pꝰ ipſū fuit ⁊ quod.b. ꝯtinue appareat ita albū ſicut pꝛiꝰ ſic qđ b. nūquā apparebit aliquo modo variari iſto poſito arguit̃ pꝛimū antecedēs ſecūdū argumenti.ſ. quod aliqua duo apparuit ſūme alba qꝝ vnū altero coꝛūdē appet albiꝰ ⁊ hʼ q: ī cāu illo a. appet ſūme albū ⁊.b. appet ſūme albū ⁊ hʼ reſpectu tui vt ſuppōit ⁊ a. appet albiꝰ.b. pꝛobat̃ q: in pꝛicipio a. apparuit ita albū pꝛeciſe ſicut.b. apparuit ⁊ ecōtra ſed cōtinue pꝰ pꝛimū iſtās iſtiꝰ hoꝛ apparuit tibi. a. ſtēdi vltra gradū quē pꝛiꝰ habuit in pꝛicipio ⁊.b. ꝯtinue apparuit ita albū pꝛeciſe ſicut ipſū apparuit ī pꝛicipio:ergo.a. ꝯtinue pꝰ pꝛimū iſtās iſtiꝰ hoꝛe apparuit albiꝰ.b. Sequit̃ eni.a. ē albiuſ quā ipſū fuit ī pꝛicipio huiꝰ hoꝛe ⁊.a. ⁊.b. ī pꝛicipio huiꝰ hoꝛe fuerūt equaliter alba oīo ⁊.b. ē ita albū pꝛeciſe ſicut ipſūʒ fuit in pꝛincipio:ergo.a. ē albiuſ.b. arguitur tūc ſi. Hec ꝯſequentia eſt bona. Scita a te eſſe bona. ⁊ antecedens appet tibi verum et apparet tibi. Imo bene ſcis ꝙ ex nullo vero ſequitur falſum ergo conſequens apparet tibi verum:ergo apparet tibi quod.a. eſt albius.b. ponitur enim. gratia exempli quod iam ſit medium inſtans totius hoꝛe ⁊ arguitur pꝛo illo inſtans medio. Similiter ſic.a. eſt albius quā pꝛiꝰ fuit ſed.a ⁊.b. in pꝛicipio fuerūt equaliter alba oīo:ergo a. ē albiꝰ quā pꝛiꝰ fuit.b. Iſta ꝯſequētia ē bona ſcita a te eē bona et antecedēti apparet tibi verū:ergo ⁊ ꝯſequens Ideo ſi dicat̃ quod caſus non ē poſſibilis:cōtra pꝛima ps ē ſatis poſſibiliſ.ſ. quod.a. ⁊.b. ꝯtinue appareāt tibi ſūme alba ⁊ ꝓbat̃ quod ſecūda ps ſit cōpoſſibilis pꝛime ⁊ hoc ſic ponit̃ n. quod.a. ⁊.b. iā appareant tibi ſūme alba ⁊ ꝙ ꝯtinue pꝰ hoc appareat tibi quod a. ſit Sūme albū ⁊ quod. a nūqʒ ante hoc apparuerit tibi ſūme albū nec nunquā fuit ſūme albū ⁊ quod cōtinue appareat tibi quod a. ſit albiꝰ quā pꝛius fuit Quod illud ſit poſſibile arguit̃ ſic q: poſſibile ē quod a appareat tibi ſūme albū ⁊ albius quā pꝛiꝰ fuit. Sed qualit̃cūque pōt tibi apparere de aliquo ſic per tēpus poteſt tibi apparere de eodē q: pōt tibi apparere quod cōtinue manet idē tēpꝰ pꝛeciſe ꝑ tēpꝰ.n. pōt tibi apparere quod hoc ē ⁊ ꝙ hoc nō fuit demonſtrato aliquo eodē igit̃ ⁊c̄. Ideo admiſſo totū caſū ſiue ponat̃ iſta particula q̄ relicta fuit tanquā dubia ſiue alia. Ad argumētū quādo arguit̃ quod. a. apparet albius.b. negetur. Et ad vtrūqʒ argumentum dicitur cōcedendo conſequentiam ⁊ negando antecedens q: neutriuſ conſequentie apparet antecedens verum in cāu illo q: non apparet quod.a. ⁊.b. in pꝛicipio fuerūt equaliter alba appa

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

rēt enī qđ .b. ī pꝛīcipio fuerit ſūme albū et quod .a. ī princi
pio nō fuerit ſūme albū īđ appet quod .a. ⁊ .b. ī principio ñ
fuerit equaliter alba. Et ſi arguit̄ ꝯtra hoc ſi .A. ⁊ .b. ī princi
pio apparuer̄ ſūme alba: ergo tūc fuerūt eq̄liter alba. Huic
dicit̄ ꝙ hec ꝯña nō valet nec ex illo añte ſeq̄t ꝙ apparet qđ
a. ⁊ .b. tūc fuerīt eq̄liter alba q: nō ſequit̄ .a. ⁊ .b. tūc appa-
ruerūt equalit̄ alba: ergo apparet ꝙ .a. ⁊ .b. fuere tūc equali
ter alba. Sed ſi arguit̄ ex illa pte ſic ꝙ .a. apparet albius .b
⁊ ēt ꝙ .a. appet albiꝰ ſūme albo q: ſi apparet eē albiꝰ q̄ȝ pri
us appuit ⁊ ipſū priꝰ apparuit ſūme albū: ergo .a. apparet
albiꝰ ſūme albo. Itē ſic ſi .a. apparet albiꝰ quā ipſū priꝰ ap
paruit ⁊ prius apparuit ita album ſicut apparet .b. ergo .a.
apparet albiꝰ quā apparet .b. ſed .b. per caſū appet ſūme al
bū: igit̄ ⁊c. Huic dicit̄ ꝙ cū cāu ſtat multū bene ꝙ .a. appa
reat albiꝰ quā priꝰ appuerit. Et tūc ad argumēta reſpōdet̄
ſil' negādo vtrāqꝫ ꝯñaȝ factā. Ponat̄ .n. ſicut priꝰ pōebat̄ ī
declarādo caſuȝ ꝙ appeat tibi ꝙ .a. nūq̄ȝ appuerit ſūme al
bū ſed remiſſe albū. Sis .n. nūc oblitꝰ qualiter tibi appa-
ruerit de .a. tūc nō valet hec ꝯña appet tibi ꝙ .a. ſit albiꝰ q̄ȝ
nūquā tibi appuerit ⁊ .a. appuit ſūme albū priꝰ: ergo .a. iā
appet albiꝰ quā ſūme albū. Si tñ ſic ar̄ .a. apparet albiꝰ tibi
quam prius apparuit et bene ſcis ꝙ a prius apparuit tibi
ſumme album ergo .a. apparet prius ſumme albo bene va-
leret conſequentia ſed antecedens tunc foret impoſſile ⁊
icludens oppoſita. Si etiam arguitur ſic .a. apparet albiꝰ
quā nūquā priꝰ apparuerit ⁊ aliqñ .a. priꝰ apparuit ſūme
albū: igit̄ .a. appet albiꝰ quā apparuerit .a. tunc qñ appuit
ſūme albū neget̄ ꝯña. Etiā ſi arguit̄ ꝙ fūdamētū iſtiꝰ poſi-
tionis nō valet q: ꝯña ſup q̄ fūdat̄ illa reſpōſio ñ vȝ q: hec
ꝯña nō valet apparet tibi ꝙ .a. ſit albiꝰ quā .a. priꝰ appuerit
ergo .a. apparet tibi albiꝰ quā priꝰ appuerit. Ad hoc reſpō
deo dicēdo ꝙ veritas eſt qđ hec ꝯña nō valet poſſet .n. eē
ꝙ appeat tibi ꝙ .a. eēt albiꝰ quā priꝰ appuerit quāuis .a. ñ
foret vel fuiſſet ſed ſi .a. appareat ſic eē vel ſic opoꝛtet quod
a. ſit. Sed vlteriꝰ dr̄ quod illa reſpōſio nō fūdat̄ ſup illam
ꝯñaȝ ſed ſup vnā regulā neceſſariā ⁊ hāc ꝯñaȝ .ſ. hoc appa
ret tibi prius apparuiſſe album ⁊ appet tibi ꝙ hoc ſit albi
us quā illud priꝰ apparuerit ergo hoc apparet tibi albius
quam ipſum priꝰ appuerit demōſtrato .a. Et vlteriꝰ ſon
dat̄ iſta rñō ſuper hāc regulā q̄cq̄d ſeq̄t ad ꝯñs ſeq̄t ad añs
ſic arguendo ſi ad h̄ ꝯñs .a. appet albiꝰ quā priꝰ apparuerit
⁊c ſeq̄t ꝙ .a. apparet albiꝰ ſūme albo: g̃ ad hoc añs .ſ. hoc
apparet tibi prius apparuiſſe ſumme albū demōſtrato .a
ſeq̄t qđ appet tibi albiꝰ ſūme albo ꝯñs falſū ſicut .n. appet
mãifeſte iſta ꝯña nō valet hoc apparet priꝰ appuiſſe album
⁊ appet quod hoc ſit albiꝰ quā ipſū priꝰ apparuit: ergo hoc
apparet eē albiꝰ ſūme albo ⁊ īđ q: nō valet hec ꝯña .a. prio
ad vltimū dicit̄ ꝙ nō valet illa ꝯña ⁊ ſic fūdat̄ illa rñō ſupi
us poſita. Et ex hac rñone pȝ ꝑ pte reſpōſio ad primā ꝯñaȝ
factā ad introductionē huiꝰ argumēti .ſ. qñ arguit̄ ꝙ aliqđ
coloꝛatū nō ē q: aliquod apparēs coloꝛatū nō ē: ergo aliꝙ
coloꝛatū apparēs nō ē. Huic dicit̄ quod nō valet iſta ꝯña
niſi ſicut ex impoſſibili ſeq̄t quodlibet añs .n. eſt ipoſſibile .ſ.
aliꝙ apparēs coloꝛatū nō ē ſignificat .n. ꝙ aliquod qđ ap-
paret coloꝛatū nō ē ⁊ hoc ē ipoſſibile. Poſſet tñ añs ſophi-
ſtice ſic ſuſtineri aliꝙ apparēs coloꝛatū nō ē ſicut ꝯceditur
illa aliqđ coloꝛatū nō ē q: aliqđ nō ē coloꝛatū ſic poſſet dici
ex pte illa .ſ. ꝙ aliqđ apparēs coloꝛatū nō ē q: aliqđ appens
nō ē coloꝛatū ſed ſiue ſic capiat̄ añs ſiue vt priꝰ adhuc nō va
let ꝯſequentia niſi modo dicto. Sed ꝯ hoc ꝙ dicit̄ .ſ. quod
illud antecedēs ē ipoſſibile ꝑut ſignificat primo mō ⁊ ſicut
ſignificat in rei veritate .ſ. ꝙ aliꝙ appens coloꝛatū nō ē ar
guit̄ ſic. Ponat̄ ꝙ ſoꝛ. aliqñ appuerit tibi currere vel aliud
⁊ quod iā tibi appeat quod ita ē de ſoꝛ. dīo ſicut tibi prius
appuit de ſoꝛ. tūc ar̄ ſic. ſoꝛ. tūc appuit tibi currere ⁊ iā ap-
paret tibi de ſoꝛ. dīo ſicut tūc appuit tibi: igit̄ iā ſoꝛ. appet
tibi currere ⁊ tamē ſoꝛ. non ē: ergo aliqđ appēs nō ē. Huic
dicit̄ vt priꝰ quod ſi aliqđ appet illud ē. Et tūc ad argumen
tū factū neget̄ ꝯña vnde nō ſequit̄ apparet mihi ꝙ ſoꝛ. cur
rit: g̃ ſoꝛ. appet currere. Ad hoc .n. qđ ſoꝛ. appeat mihi curre
re rñdet̄ quod aliquā ſēſationē hēaȝ de ſoꝛ. .ſ. vel audiā vel
tangā vel videā eū. Sed ad hoc quod ſentiā euȝ ſeq̄tur qđ
ipſe ſit ⁊ ſic de alijs. Sequitur: ergo .a. primo ꝙ ſi ſoꝛ. appa
ret alicui ipſe ⁊ ſic arguit̄ de quolibet alio: ergo ⁊c.

Tertiū Sophiſma.

Omnis hō ē totū in quātitate. Probat̄ ſic ois
hō ē in quantitate ſed nullꝰ eſt hō in quātitate q
non eſt aliqđ totū in eadē q̄ȝtitate: igit̄ ⁊c aſſūm ſ
ptū ꝓbat̄ q: ois hō ē in loco ois locus ē quātita
ergo ⁊c. Similiter nullus hō ē hō in aliqua quātitate qui
nō ē aliquod totū in eadē quātitate q: qlibet talis ē aliqs
totꝰ hō in aliq̄ quātitate: ergo ⁊c. Si ꝯcedit̄ ſophiſma ſicut
ē ꝯcedendū: ꝯtra aliqs hō in quātitate nō eſt ꝓbat̄ q: ſoꝛ. in
aliqua quātitate nō eſt q: ī quātitate oculi ſui nō ē ſoꝛtes.
⁊ ſoꝛ. ē aliqs hō: igit̄ ⁊c. Similiter aliqs hō nō ē in quātita
te: ergo ⁊c añs ꝓbo ex tibi dubio. aliqs hō nō ē in loco aliq̄
ergo ⁊c antecedēs ꝓbat̄: ponat̄ ꝙ ſicut foꝛte eſt verū ex tibi
dubio aliqs hō partī ſit ī aqua ⁊ ptīȝ ſit in aere ſic quod ſit
vna eiꝰ medietas in aqua ⁊ alia in aere tūc iſte hō nō ē i ali
quo loco q: ois locꝰ eſt ſuperficies coꝛpoꝛis ꝯtinentis loca
tū ſed nullū ē coꝛpꝰ ꝯtinēs illū hominē: igit̄ ⁊c. aſſūptum
apparet ex cāu arguit̄ tūc ſic ille hō nō ē in loco: ergo nō eſt
in quātitate ꝯſequētia apparet q: nō pōt eē in alia quātita
te quā in loco vel ſaltē nō eſt poſſibile ꝙ ſit in quātitate ni-
ſi ſit in loco: ergo ſi nō ſit in loco nō ē in quātitate. Prete-
rea ſi ois hō ē totū in quātitate: ergo totū ꝙ ē ī quātitate eſt
hō ⁊ eadē ratiōe ſeq̄t ꝙ totū ꝙ ē in anglia vel ꝙ ē ī mundo
ē in oculo tuo ⁊ tūc arguit̄ ſic nihil ꝙ ē in oculo tuo eſt extra
oculū tuū ſed totū ꝙ ē in mūdo ē i oculo tuo. ergo nihil ꝙ ē
in mūdo ē extra oculū tuū: ergo oculꝰ tuꝰ ē totꝰ mūdꝰ. Pre
terea ſi ois hō ē totū in quantitate: ergo ois hō ē aliqđ com
poſitū ex oibꝰ ſuis ptibus in q̄ȝtitate vel ois hō ē q̄libet ps
alicuius hominis in quātitate ꝯſequētia apparet q: arguit̄
hic ad vnā diſiunctiuam conuertibileȝ cū illo antecedente
q: in illo antecedēte vel totū tenetur ſincathegoꝛēatice vel
vl' cathegoꝛēatice ſiue ſic teneat̄ ſiue ſic aliqua ps iſtiꝰ diſiū
ctiue exponit illud antecedēs: igit̄ ⁊c. Sed quelibet ps il
liꝰ diſiunctiue ē falſa: igit̄ ⁊ añs. aſſūptū arguit̄ ſecūda ps.
n. eſt manifeſte falſa ⁊ arguitur quod prima ſit falſa hec .ſ.
omnis hō ē aliquod ꝯpoſitū ex oibus ſuis partibus in q̄ȝ
titate q: ſequit̄ ois homo eſt aliquod compoſitum ex omni
bus ſuis partibus in quantitate: ergo omnis homo eſt cō-
poſitū ex omnibus partibus alicuius compoſiti in quanti
tate vel omnis homo eſt compoſitum ex omnibus partibꝰ
alicuiꝰ hominis in quantitate ſed vtraqꝫ pars cōſequentis
eſt falſa: ergo et antecedens conſequentia arguit̄ ſic quia ille
terminus ſuis eſt terminus relatiuus nec pōt ibi aliquid
referre niſi illū terminū compoſitum vel illū terminū homo
ſed ſiue referat vnū terminū illoꝛum terminoꝛum ſiue reli-
quum ſequit̄ ꝙ illa ꝯſequentia ſit bona: ergo ⁊c. Ad hec re-
ſpondet̄ primo ad primū negando hanc ꝯſequentiam ali-
quis hō in quantitate nō eſt: ergo nō ois homo eſt i q̄ȝtitate
ſicut nō ſequitur aliqs hō aliqđ nō ē: ergo non ois homo ē
aliquid verū tamē iſta propoſitio poſſet diſtingui eo ꝙ poſ
ſe. habere talem ſecundum aliqs homo in quantitate nō eſt
ideſt aliquis homo qui in quantitate eſt homo non eſt vel
talem in aliq̄ q̄ȝtitate hō nō ē iſtoꝛū ſenſuū primus ē ipoſſi
bilis ⁊ ſecundꝰ eſt neceſſariꝰ. Ideo foꝛte negarēt qdā illam
ꝓpoſitionē ſili dādo ſibi primū ſecūdū ipoſſibilē ⁊ aliq cō-
cedūt illā ſimiliter dando ſibi ſecūdū ſēſū neceſſariū ⁊ ita
pōt ſatis ꝓbabilr ꝯcedi q: de ꝯmuni modo loquēdi ſic ſi-
gnificāt tales ꝓpoſitiones ſicut prius dicebat̄ in ſophiſma
p̄cedēti vt aliqs hō aliqđ nō eſt aliqđ coloꝛatū nō ē aliquis
hō denariū nō hȝ lȝ omnis hō habeat denariū ⁊ aliqs hō
caput ñ hȝ vñ ſicut cōcedit̄ ꝙ ois hō caput nō hȝ ⁊ tñ ois
hō hȝ caput ſic cōceditur hic ꝙ ois hō ē ī quātitate ⁊ tamē

aliquis homo in quantitate non eſt ſed ex hoc nō ſequitur g̃
nō ois hō ī quātitate ē nec ſeq̄t ꝙ ñ ois hō ē totū ī q̄ȝtitate
Ad aliud qñ ar̄ ꝙ aliquis hō non ē in loco: ergo nec in quā
titate huic dicit̄ ꝙ illa cōſequentia ſolū tenet gr̄a materie ⁊
ē bona ſimpliciter nō tñ foꝛmalis q: arguit̄ ab inferiori ad
ſuū ſuperiꝰ negatione p̄poſita ſed ad añs reſpondet̄ negādo
⁊ ad caſuȝ qñ ponitur qđ ſit aliqs hō qui partīȝ ſit in aqua
⁊ partīȝ in aere cuiꝰ vna medietas ſit in aq̄ ⁊ alia in aere ad
mittat̄ ⁊ dicit̄ quod ex illo nō ſeq̄tur quin ille hō ſit in loco
cū ſit in aere ⁊ in igne ⁊ i celo ⁊ ſic de alijs: ē enī in quolibet
illoꝝ ſicut hō ē in domo lȝ domus non ſit locꝰ adequatꝰ ali-
cuiꝰ hoīs ſicut nec aer nec ignis vel celū ē locꝰ adequalis ho
minis iſtiꝰ. Et vlteriꝰ qñ ar̄ ꝙ nullū ē vltimū coꝛpoꝛis cō
tinens illū hoīeȝ ſed ois locus ē huiuſmodi: ergo ⁊c. Huic
dicit̄ ꝙ cuiuſlibet coꝛpoꝛis ꝯtinentis illū hoīeȝ aliqđ ē vlti
mū imo infinita ſunt vltima cuiuſlibet coꝛpoꝛis cōtinētis
ipſuȝ ⁊ ita ipſe ē in aliquo vltimo coꝛpoꝛis cū continentis
licet nō in quolibet vltimo illiꝰ q̄re ⁊c. Ad aliud qñ ar̄ qđ
ois hō ē aliquod ꝯpoſitū ex oibus ſuis ptibꝰ: igit̄ ois hō ē
cōpoſitꝰ ex oibus partibus alicuiꝰ cōpoſiti vel ois hō ē aliꝙ
cōpoſitū ex oibus ptibus alicuiꝰ hoīs dicitur negādo cōſe
quētiā ⁊ qñ arguit̄ quod ſic habet referre hoc rl'm. ſuis dici
tur ꝙ nō ſed ſolū ſequitur ꝙ ois hō ē aliqđ cōpoſitū ex ali-
cuiꝰ hoīs oibꝰ partibꝰ vel ois hō ē cōpoſitus ex alicuiꝰ cō
poſiti oibꝰ ptibus ita quod ſꝑ in tale cōſequente p̄cedat ille
terminꝰ alicuiꝰ vel aliquibꝰ illū terminū oibus ⁊ tunc nō ſe
quitur aliqđ incōueniēs. Etiā dicitur vlteriꝰ ꝙ ille cōſequē
tie oēs ſolūmodo ſunt materiales ⁊ bone ſimpliciter nō tñ
bone ⁊ foꝛmales nō enī ſequit̄ ſi aliquid ſit totū qđ ipſuȝ ſit
cōpoſitū q: nō ſequit̄ ſi aīa tua ſit toto qđ aīa tua ſit compoſi
ta ⁊ ſic de alijs non ſequit̄ in aīa ē toto ſcia quā ſoꝛ. hȝ ergo
illa ſcia ē cōpoſita ⁊ ideo qđ ſuperiꝰ arguebat̄ de hoīe ſoluȝ
tenet gratia terminoꝝ nō gratia modi arguendi ſeu gratia
foꝛme. Ad aliud etiā quando ar̄ quod in oculo tuo ē totuȝ
qđ eſt in mūdo etiā ꝙ oculꝰ tuꝰ eſt totū qđ eſt in mūdo ⁊ vl
tra qđ oculꝰ tuus eſt totꝰ mūdꝰ dicit̄ qđ illud vltimū nō ſe
quitur ſed omnia prius dicta ſunt vera .ſ. qđ in oculo tuo
ē totū qđ eſt in mūdo ⁊ ꝙ oculus tuꝰ ē totū qđ deꝰ aliqñ fe-
cit ⁊ ſic de alijs Et nec ex illis nec ex aliq̄ iſtaꝝ: ſequit̄ aliꝙ
incōueniens qñ ſicut eſt verū ꝙ oculꝰ tuꝰ ē aliꝙ totū ꝙ ē in
mūdo ſic ē verū ꝙ oculꝰ tuꝰ ē totū quod ē in mūdo ⁊ ſi ar̄ vl-
teriꝰ qđ oculꝰ tuꝰ eſt quodlibet qđ eſt in mūdo dicitur quod
nō valet cōſequētia ⁊ ſi tūc arguit̄ ꝯtra accipiendo iſtū termi
nū totū ſincathegoꝛematice illa cōſequētia bona ſed ex tibi
dubio ita accipit̄ ibi ille terminꝰ: igit̄ ⁊c. Huic dicitur qđ
ibi nō accipitur nec dubitat̄ an ibi ſic accipiat̄ iſte terminꝰ
totū vtrū tñ ſic accipiatur vel nō de virtute ſermonis habe
ret ipſe reſpondens dubitare ſed hoc non habet cōcedere qđ
iam ipſe dubitat q: de coī modo loquēdi ſic accipit̄ vnde
vlr iſte terminus totū poſitꝰ a pte predicati accipitur cathe
goꝛematice vel ſic deberet accipi ille terminꝰ totū ſic poſitus
ſommū cathegoꝛematice niſi de nouo ſignificet aliter q̄ȝ pri
us ⁊ eodē modo oēs tales termini ſicut iſti termini oīa in
finita ⁊ ſic de talibꝰ vnde hec eſt vera infinita ſunt finita ſed
hec eſt ſimiliter falſa finita ſunt infinita ⁊ hec ē vera oia cō-
poſſibilia iſtoꝛū ſunt aliqua iſtoꝝ ⁊ tñ hec eſt falſa aliq̄ iſto
rū ſunt oia ꝯpoſſibilia iſtoꝝ. Et cā vtriuſqꝫ eſt qđ in vna ꝓ
poſitione iſte terminus oīa tenet̄ ſincathegoꝛematice ⁊ ē pro
poſitio vniuerſalis ⁊ eodē modo iſte terminꝰ infinita in alia
tamē ꝓpoſitione falſa iſte terminꝰ oīa tenet̄ cathegoꝛema
tice. Et eodē modo iſte terminꝰ infinita tenet̄ cathegoꝛema
tice in illa propoſitione falſa .ſ. finita ſunt infinita. Et ē ter
minū teneri ſincathegoꝛematice ſic pro oibus ſuis ſuppoſi
tis ſupponere vt per illā ſuppoſitionē non cōtingat illuȝ
terminū predicari de aliquo vel aliquibꝰ ſuis ſuppoſitis
ſicut cū dicitur infinita ſunt finita. Notū eſt ꝙ iſte terminꝰ
infinita. Supponit pro finitis q: pro duobꝰ tribꝰ ⁊ quat
tuoꝛ ⁊ ſic in infinitū ⁊ tamē ꝓpter illā ſuppoſitionē nō con
tingit illū terminū infinita predicari de aliquibus illoꝝ q:
nō ſequit̄ infinita ſunt finita ergo iſta finita ſunt infinita
vel iſta finita ſunt infinita. Et eodem modo ē de alijs tali
bus terminis duplicibus qui aliquādo tenētur cathegore
matice ⁊ aliquādo ſincathegorematice ſed ſemꝑ a pte predi-
cati debēt teneri cathegorematice ⁊ a parti ſubiecti ſincathe
gorematice niſi limitent̄ ad certā ſignificationē a pte ſubie
cti ſed propter limitationē debent illi termini teneri a parte
predicati ſincathegorematice vnde quātūcūqꝫ ſupponat̄ ꝙ
iſte terminus infinita teneatur ſincathegorematice in iſta
ꝓpoſitione finita ſunt infinita nunq̄ȝ propter h̄ tamē ē cō
cedēda illa propoſitio ſicut iſta infinita ſunt infinita q: vel
oino habebit ſignificationē extraneā vel iſte terminus ibi
tenebitur cathegorematice ⁊ ſic ē propoſitio impoſſibil' veꝝ
tamē ita non ē per oia de iſto termino totuȝ poſſet enī tam
a pte ſubiecti q̄ȝ a pte predicati teneri cathegorematice vel
ſincathegorematice in differenter vnde hec concedi pōt totū
quod ē in mundo ē in oculo tuo ſicut conceditur iſta in ocu
lo tuo ē totū qđ ē in mundo ⁊ negat̄ ꝯña vlteriꝰ cū arguit̄
igit̄ in oculo tuo ē q̄cquid ē in mūdo ⁊ quādo dicitur tu du
bitas an iſte terminꝰ totū teneatur ſincathegorematice Ad
hoc reſpondeo aliter q̄ȝ prius cōcedendo ꝙ dubito ⁊ vltra ſi
arguit̄ quod dubito an illa ꝓpoſitio ſit vera concedendo ſed
nō ꝓpter hoc volo reſpondere dubie ad ipſaȝ quia in rei ve
ritate quācūqꝫ propoſitione habita in voce vel in ſcripto du
bito an illa ſit vera de virtute ſermonis tamē multas cōce
derē ⁊ nō q: ſcio illas eē veras ſed q: de coī modo loquēdi
ipſe vel ſibi ſimiles ſignificant p̄ciſe ſic ē ſicut ſunt dictū ſupe
rius in p̄mo ſophiſmate nā h̄ reſponſio iā dicta ē verioꝛ q̄ȝ
p̄ma quia magis vadit ad veritatē ſmonis ⁊ p̄ma acutioꝛ
ꝓ ſophiſma p̄terea ſi ois hō eſt totū in quātitate ⁊ ſoꝛ. ē hō
ergo ſoꝛ. ē totū in quātitate. Et arguitur qđ nō q: ſoꝛ. nō ē
quātus igitur ⁊c. aſſumptū arguit̄ q: ſoꝛ. nō ē tātus p̄ciſe
quāta ē aliqua ps ſui neget̄ minoꝛ aliq̄ pte ſui negetur ma
ioꝛ aliqua parte ſui. ergo ſoꝛ. nō ē quātꝰ cōſequentia patet
⁊ antecedēs arguitur q: ſoꝛ. nō ē tantꝰ p̄ciſe quāta eſt aliq̄
pars ſui quia tunc foꝛet equal' alicui ſeu parti qđ ē cōtra il
lud principiū oē totū ē maius ſua parte nec ſoꝛ. ē minoꝛ ali
qua ſui parte a foꝛtioꝛi nec ſoꝛ. eſt maioꝛ aliq̄ ſui parte q: ſi
ſic: ergo ſoꝛ. ē maioꝛ quā ē aliqua pars ſoꝛ. ⁊ arguitur ꝙ nō
q: ſoꝛ. foꝛet maioꝛ quā totū ſuū coꝛpꝰ ꝙ ē falſuȝ. Similit̄
ſoꝛ. tūc foꝛet maioꝛ quā h̄ pars ſoꝛ. ⁊ quā iſta ⁊ ſic de alijs ⁊
ſic ergo foꝛet maioꝛ q̄ȝ oēs partes ſoꝛ. ꝯñs ē falſū ⁊ impoſſi
le. Similit̄ ſi ſoꝛ. foꝛet maioꝛ aliq̄ ſui pte ⁊ oē qđ alio ē ma
ius excedit illud quo ex maiꝰ per aliquē exceſſuȝ: ergo per
aliquē exceſſuȝ ſoꝛ. foꝛet maioꝛ aliq̄ ſui parte cōſequēs ē fal
ſum vt patet intuenti q: quocūqꝫ exceſſu dato per illū exce
ſuȝ nō eſt maioꝛ aliqua ſui parte quia capiatur ille exceſſus
⁊ totum reſiduū ⁊ ſignet̄ cōpoſitū ex iſto reſiduo ⁊ medieta
te iſtiꝰ exceſſus tunc ita eſt quod nō ē maioꝛ iſta parte per to
tū illū exceſſuȝ. Ad hec reſpondet̄ negando illaȝ conſequen
tiam de foꝛma ſoꝛ. non eſt tantꝰ p̄ciſe quāta ē aliqua pars
ſui nec minoꝛ aliq̄ pte nec maioꝛ: g̃ nō ē quātus ſicut nō ſe
q̄tur foꝛtes non eſt tātus p̄ciſe quātꝰ ē aliqs hō nec mi-
noꝛ aliquo homine nec maioꝛ aliquo homine: ergo non ē
quantus quia antecedens eſt verū ⁊ conſequens falſuȝ ve
rum tamē iſta conſequentia pōt eſt bona ſimpliciter quia
neceſſarium eſt quod ſi ſoꝛ. ſit ipſe ſit tantus p̄ciſe quanta
eſt aliqua pars ſui quia eſt neceſſarium quod ſit tantus
quātum eſt coꝛpus ſuum ⁊ nō minoꝛ coꝛpoꝛe ſuo nec ma
ioꝛ ⁊ ideo eſt tantus quanta eſt aliqua pars ſui ⁊ nec eſt ma
ioꝛ nec minoꝛ quam aliqua pars ſui ſed p̄ciſe tantus ⁊c.
Et tunc ad argumentum quando arguitur quod ex hoc ſe
quitur ꝙ pars ⁊ totū cuius ē pars ſint equalia conceditur ⁊
vltra quādo allegatur ꝙ oē totū ē maius ſua parte tanquā
principiuȝ dicitur ꝙ itelligitur ſic quod omne totū ꝯtinuū
ſua parte ē maius vl' denotatur per hāc ꝙ quocūqꝫ totū ꝯti
nuo dato illiꝰ aliq̄ parte ē ipſuȝ totū ꝯtinuū maiꝰ vel pōt
gloſari ſic omne totum eſt maius ſua parte quantitatiua ſu
pra quod eſt aduertendum quod duplex ē pars .ſ. quantita
tiua ⁊ qualitatiua pars q̄litatiua eſt materia propinq̄ ma
xima vel materia p̄ma mixta vl' foꝛma viſta cuiꝰ ipſa ē pars.

UNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

Pars quãtitatiua ẽ illa que ꝯponitur ex pte materie ⁊ ex pte forme extēſe vnde ſic loquēdo de pte quãtitatiua conceditur qꝺ oē totū eſt maiꝰ ſua pte. ſ. quãtitatiua. Et tūc ſi arguit vt priꝰ ꝯ iſtã reſpōſionē ꝯcludendo ꝙ totū foret maiꝰ quã oēs ſue ptes quãtitatiue dicitur ꝙ hoc non ſequit vnde iſta ꝯſequentia nō valet hoc totū ẽ maiꝰ ſua pte quãtitatiua: ergo hoc totū ẽ maiꝰ iſta pte ⁊ iſta ⁊ ſic de alijs: arguit enī ibi ad vnã propoſitionē de copulato extremo vbi deberet argui ad vnã copulatiuã vnde iſta ꝯſequentia ẽ bona. Hoc totū ẽ maiꝰ ſua pte quãtitatiua ⁊ iſta ẽ ps quãtitatiua illiꝰ igit hoc totū ẽ maius illa pte ⁊ hoc totū ẽ maiꝰ ſua pte quãtitatiua ⁊ hec eſt ps quãtitatiua huiꝰ: ergo hoc totū ẽ maiꝰ iſta ⁊ ſic de ſingulis copulatiue copulatis tñ ſeu ꝯiunctis nō valet ꝯſequentia. Et ſi q̄ritur qualiter debeat fieri deſcenſus per vnã ꝓpoſitionē tñ dicit ꝙ iſte deſcenſus tūc fiet per hãc notã diſiunctionis vel ſic arguendo hoc totū ẽ maiꝰ aliqua ſui pte ergo vel hac vel hac ⁊ ſic de ſingulis. Et tūc qñ arguitur ꝙ oē ꝙ eſt altero maiꝰ excedit illud per aliquē exceſſuz: ergo ſi ſoꝛ. ſit maioꝛ quã aliqua ps quãtitatiua ſui per aliquē exceſſuz ẽ maioꝛ quã aliq̃ ps quãtitatiua ſui. Huic pōt reſpōderi dupliciter vel negando ꝯſequētiã vel ꝯcedendo eã vnde ad virtutē ſermonis pōt ꝯcedi illa ꝯſequentia ⁊ añs ⁊ ꝯñs dicendo ꝙ totꝰ ſoꝛ. ẽ vnꝰ exceſſus ⁊ per illū exceſſū ſoꝛ. eſt maioꝛ quã aliq̃ ps quãtitatiua ſui q: per ſe ipſuz ſoꝛ. eſt maioꝛ ⁊c. Sed reſponſio nō vadit ad argumētū nec ad intellectū argumēti iō nō valet niſi ad ſtañ in verbis oino. Et iō reſpōdēdo bñ ad argumētū nec conſequētia q: añs ẽ verū ⁊ ꝯñs falſuz ſicut nō ſeqtur oi numero finito ẽ aliqs numerꝰ finitꝰ maioꝛ per aliquē exceſſuz: ergo per aliquē exceſſuz aliqs numerꝰ finitꝰ ẽ maioꝛ oi numero finito. Et etiã nō ſeqtur ſoꝛ. ẽ maioꝛ quã ipſe pꝰs fuit ergo p aliquē exceſſuz ſoꝛ. ẽ maioꝛ quã ipſe pꝰs fuit cōtra tñ illud ꝙ dicit ꝙ ſoꝛ. ẽ maioꝛ quã aliq̃ ps q̄ntitatiua ſui arguit ſic. Si aliqd ſit alicuius quelibet pars quãtitatiua ẽ equal' alicui parti quãtitatiue ſoꝛ. ⁊ ecōtra illud ẽ equale ſoꝛ. ſed quelibet ps quãtitatiua alicuiꝰ ptis quãtitatiue ſoꝛ. ẽ equalis alicui parti quãtitatiue ſoꝛ. ⁊ ecōtra ergo ſoꝛ. ẽ equalis alicui pti quãtitatiue ſoꝛ. conſequentia patet q: ſit iſte terminꝰ .a. ꝯuertibil' cū iſto termino ps quãtitatiua ſoꝛ. Tunc arguit ſic quelibet ps quãtitatiua .a. eſt equal' alicui pti quãtitatiue ſoꝛ. ⁊ quelibet pars quãtitatiua ſoꝛ. ẽ equalis alicui pti .a. igitur ſoꝛ. ⁊ .a. ſunt eq̃les ꝯñia hꝺ patet p pmã regulã. ſ. Si aliquid ſit cuiꝰ q̃libet ps quãtitatiua ſit eq̃lis alicui pti quantitatiue ſoꝛ. ⁊ ecōtra vel illud ⁊ ſoꝛ. ſūt equalia ſed .a. ẽ huiuſmodi ergo .a. ⁊ ſoꝛ. ſunt equalia. Huic dicit ꝙ illa prima ꝯſequētia ẽ bona hec. ſ. Si aliqd ſit cuiꝰ ⁊c. Et vltra qñ arguit ꝙ .a. ẽ huiuſmodi dicit negãdo illã q: nullū .a. ẽ huiuſmōi ſic̄ manifeſte appet intuēti. Et ad argumētū qñ arguit q̃libet ps q̄ntitatiua .a. ẽ equal' alicui pti quãtitatiue ſoꝛ. ⁊ ecōtra igit .a. ẽ huiuſmodi negat ꝯñia. Ad hoc eni ꝙ valeret cōſequentia illa requireretur qꝺ ille terminꝰ .a. foret terminꝰ diſcretꝰ vel ꝙ nō haberet infinita ſuppoſita. Sed q: neutrū ẽ verū in ꝓpoſito iō nō valet ꝯñia facta: igit ⁊c. Preterea arguit ꝙ ſoꝛ. nō ẽ maioꝛ aliqua pte quãtitatiua ſui q: tūc eadē rōne ſeqtur ꝙ ſoꝛ. fuit maioꝛ q̄ꝫ aliqua ſui ps quãtitatiua. Cauſa enī q̄re ponit qꝺ ſoꝛ. ẽ maioꝛ quã aliqua ps q̄ntitatiua ſui ẽ hꝺ. ſ. q: ſoꝛ. eſt magnꝰ ⁊ aliqua ps quãtitatiua ſui ẽ magna ⁊ nulla ẽ tanta ſicut ſoꝛ. iō ſoꝛ. ẽ maioꝛ quã aliqua ps quãtitatiua ſui. Sed ſic conſimiliter arguit ſi ſoꝛ. fuit q: tūc ipſe fuit magnus ⁊ etiã pars quãtitatiua ſoꝛ. fuit magna ⁊ nulla fuit ita magna ſicut fuit ſoꝛ. ergo ſoꝛ. fuit maioꝛ quã fuit aliq̃ ps quãtitatiua ſui iō forte cōcedit ꝯñs ſicut ẽ concedēdū ⁊ arguit qꝺ ꝯñs ſit falſuz poſito qꝺ ſoꝛ. fuerit ꝯtinue argumētatꝰ p aliqꝺ tps terminatū ad hꝺ inſtãs pñs tūc iſto poſito arguit qꝺ ſoꝛ. nō fuit maioꝛ quã fuit aliq̃ ps quãtitatiua ſui q: quãcūqꝫ quãtitate data quã ſoꝛ. habuit eq̃lē ⁊ maioꝛē illa habuit aliqua ps quãtitatiua ſoꝛ. ergo nō maioꝛ fuit ſoꝛ. quã fuit aliq̃ ps quãtitatiua ſui ꝓbãdo q: nō maioꝛē quãtitatē ſoꝛ. habuit quã aliq̃ ps ſui: igit ⁊c. ꝯñia apparet ⁊ añs arguit q: q̄cūqꝫ quãtitate data quã ſoꝛ. habuit añ hꝺ inſtãs tãtã habuit aliq̃ ps: igit ⁊c. q: ſi nō detur aliq̃ quãtitas quã ſoꝛ. habuit ante hꝺ quãta nō habuit aliq̃ ps quãtitatiua ſoꝛ. ⁊ q̄cūqꝫ detur ſit iſta ⁊ arguitur tūc qꝺ tãtã quãtitatē habuit aliq̃ ps ſoꝛ. q: ſoꝛ. nūc ẽ maioꝛ quã tūc fuit .a. igit tūc .a. fuit minꝰ q̄ꝫ nūc ẽ ſoꝛ. ſed qꝺlibet minoꝛ ſoꝛ. ẽ aliqua ps quãtitatiua ſoꝛ. maioꝛ: igit ⁊c. Similiter .a. tūc fuit minꝰ quã nūc ẽ ſoꝛ. in aliq̃ ꝓportione ſed infinite ſunt ptes quãtitatiue ſoꝛ. quaꝝ q̃libet pꝰs fuit minoꝛ ſoꝛ. in minori ꝓportione quã ẽ illa ꝓportio data q̄cūqꝫ det: ergo aliqua ẽ ps quãtitatiua ſoꝛ. q̃ nūc ẽ maioꝛ ⁊ priꝰ fuit maioꝛ q̄ꝫ ẽ .a. quãtitas pꝫ iſta argumēta forte cōcedit añs ſicut ẽ cōcedēdū ſed vlteriꝰ negat ꝯñia illa. ſ. q̄cunqꝫ quãtitatē priꝰ habuit ſoꝛ. tãtã habuit aliq̃ ps q̄ntitatiua ſoꝛ. ergo ſoꝛ. nō fuit maioꝛ quã fuit aliq̃ ps quãtitatiua ſoꝛ. q: ſoꝛ. fuit maioꝛ quã aliqua ps ſui lꝫ in nã ꝓportione fuit ipſe maioꝛ quã fuit aliq̃ ps quãtitatiua ſui eodē mō ſic̄ ẽ maioꝛ lꝫ in nã ꝓportiōe. Sꝫ arguit ꝯ hꝺ ſic ꝯ eodē rōe ſeqt ꝙ ſoꝛ. fuit maioꝛ q̄ꝫ .p. poſito tñ ꝙ ſoꝛ. q̄ꝫ .p. ꝯtinue p aliqꝺ tps terminatū ad hoc inſtãs qꝺ ẽ pñs fuiſſet argumētati ita tñ ꝙ ſoꝛ. ꝯtinue ante hoc fuiſſet maioꝛ platone ⁊ nunc pmo ipſi ſint eq̃les tc̄ iſto poſito eadē rōne appet ſeq ꝙ ſoꝛ. fuit maioꝛ quã .p. fuit ſicut ꝙ ſoꝛ. fuit maioꝛ quã aliq̃ ps quãtitatiua ſui q: ſic̄ ꝯtinue añ hoc inſtãs fuit ita ꝙ ſoꝛ. ẽ maioꝛ quã aliq̃ ſui ps ſic ꝯtinue añ hoc fuit ita qꝺ ſoꝛ. ẽ maioꝛ q̄ꝫ ẽ .p. ideo ꝯcedit in iſto caſu qꝺ ſoꝛ. fuit maioꝛ quã fuit .p. ꝯ tra .p. fuit tantꝰ ſicut fuit ſoꝛ. q: ſi ſoꝛ. ⁊ .p. nūc non forēt ſed nūc pmo forent corrupti ⁊ cū hoc fuiſſent argumētati ꝯtinue ſicut fuerunt vel ſicut ponitur tunc oī eis tūc plato fuiſſent tantus ſicut fuiſſet ſoꝛ. ⁊ econtra ſed tunc plato non fuiſſet maioꝛ quã iaꝫ fuit nec ſoꝛ. tūc fuiſſet minoꝛ q̄ iaꝫ fuit ergo .p. fuit tãtus ſicut fuit ſoꝛ. ꝯñia patet ⁊ añs arguitur. ſ. qꝺ .p. tunc fuiſſet tantus etcetera quia tunc plato habuiſſet tantam quãtitatem quantam habuit forte ⁊ econtra ergo ⁊c. Similiter ſoꝛ. tūc nūq̄ꝫ fuiſſet maioꝛ quã fuit plato q: in nullo inſtãti fuit ſoꝛ. tantꝰ ſicut fuit pla. igit ⁊c. ideo ad argumētū reſpōdeo negãdo qꝺ ſequitur eadē rōne qꝺ ſoꝛ. fuit maioꝛ quã fuit plato in caſu poſito. Et qñ arguitur ad hoc ꝓbando negatur ꝯñia ⁊ dicitur qꝺ cã q̄re ſoꝛ. fuit maioꝛ q̄ꝫ aliqua ps quãtitatiua ſoꝛ. ñ hec ẽ ꝙ ꝯtinue fuit ita ꝙ ſoꝛ. ẽ maioꝛ quã aliqua ps quãtitatiua ſui ſed q: ſoꝛ. fuit magnꝰ ⁊ quelibet ps quãtitatiua ſoꝛ. fuit magna ⁊ nulla fuit tanta ſicut fuit ſoꝛ. ſed ſic non ẽ de platone q: .p. fuit tãtꝰ ſicut fuit ſoꝛ. Sed ad aliud argumētū qñ arguitur ſoꝛ. cōtinue fuit maioꝛ platone ergo plato ꝯtinue fuit minoꝛ ſoꝛ. ⁊ ſi ſic ergo .p. nūq̄ꝫ fuit tantꝰ ſic̄ fuit ſoꝛ. ꝑterea ſi plato fuit tãtꝰ ſicut fuit ſoꝛ. ⁊ ſoꝛ. ⁊ plato ꝯtinue ſimul fuerunt ergo ſoꝛ. fuit eq̃l' platōi ⁊ ecōtra qꝺ ẽ falſuz ⁊ ꝯ caſuz ſimilit plato nunq̄ꝫ fuit tãtꝰ ſicut fuit ſoꝛ. ꝓbat q: quãdocūqꝫ plato fuit ipſe fuit minoꝛ ſoꝛ. ⁊ quãdocūqꝫ ipſe fuit minoꝛ ſoꝛ. non fuit tãtus ſicut ſoꝛ. ergo quãdocūqꝫ .p. fuit ipſe nō fuit tãtus ſicut fuit ſoꝛ. ſimiliter plato ī nullo inſtãti fuit tantꝰ ſicut fuit ſoꝛ. ſed pla. nō fuit maioꝛ quã ipſe fuit in aliquo inſtãti ergo ⁊c. Ad hec reſpōdetur pmo negando hãc ꝯñiam plato continue fuit minoꝛ forte quãdocūqꝫ ipſe fuit ergo nō fuit tantꝰ ſicut fuit ſoꝛ. Et ad illud qñ arguitur ſi plato fuit tantꝰ ſicut fuit ſoꝛ. ⁊ ſoꝛ. ⁊ plato ꝯtinue ſimul fuerū ergo ſoꝛ. fuit equal' platoni ⁊ ecōtra negatur ꝯñia vnde nec in caſu iſto nec in alio ſeqtur ſoꝛ. īmediate ante hec fuit tãtus ſicut mediate ante hoc fuit .p. ⁊ ecōtra ergo ſoꝛ. ⁊ .p. īmediate ante hoc fuerūt eq̃les añs enī in caſu iſto eſt verū ⁊ ꝯñs falſuz ergo ⁊c. Ad aliud qñ arguitur ſic quãdocūqꝫ .p. fuit ipſe fuit minoꝛ ſoꝛ. ⁊ quãdocūqꝫ ipſe fuit minoꝛ ſoꝛ. nō fuit tãtꝰ ſicut fuit ſoꝛ. ergo nunquã fuit tantus plato ſicut fuit ſoꝛtes. Huic dicitur concedendo conſequentiam ⁊ negando minoꝛē. Et dicitur ꝙ quando plato fuit minoꝛ ſoꝛ. ipſe fuit tantus ſicut fuit ſoꝛ. ¶ Et quando arguitur quod in nullo inſtanti fuit plato tantus ſicut fuit ſoꝛtes conceditur ⁊ vlterius quando arguitur quod ipſe non fuit maioꝛ quam ipſe fuit in aliquo inſtanti huic dicitur negando illud ⁊ conceditur quod ipſe fuit maioꝛ quam ipſe fuit in aliquo inſtãti ⁊ ſiliter ſoꝛ. q: neuter eoꝝ fuit ī aliq̃ inſtanti tantus ſicut ipſe fuit in aliquo inſtanti ideo ſoꝛtes

⁊ plato fuerunt maioꝛes quam fuerunt in aliquo inſtãti. Et ſi arguitur vlterius ex iſto quod plato fuit in aliquo inſtãti maioꝛ quã ipſe fuit in aliq̃ inſtãti q: ipſe fuit magnꝰ in aliquo inſtanti ⁊ ī nullo īſtãti fuit ita magnꝰ ſic̄ ipſe fuit in aliquo inſtanti: ergo ipſe fuit maioꝛ in aliquo inſtanti quam ipſe fuit in aliquo inſtanti ꝯñia appatet per prioꝛes cauſas ſuperius poſitas ⁊ conceſſas. Huic dicitur quod non valet hꝺ conſequentia ⁊ quod conſequens eſt impoſſibile ⁊ antecedens eſt verum ſicut quando arguit ſic aliqua pars quãtitatiua ſoꝛtis eſt magna ⁊ nulla eſt tanta ſicut eſt aliqua ergo aliqua ẽ maioꝛ quã ẽ aliqua notuꝫ eſt quod conſequentia non valet quia antecedens eſt verū ⁊ conſequēs impoſſibile. Et tunc ſi queritur cauſa quare valet vna conſequentia prius poſita conſimiliter omnino arguendo vt videtur ⁊ non iſta huic queſtioni poteſt dici cauillatoꝛie quod in prioꝛi conſequentia oppoſitū conſequentis repugnat antecedenti. Sed ſic non eſt in iſta vltima nec penultima ideo ⁊c. Verū tamen iſta reſponſio non ponit aliquã cauſaꝫ magis notã quã ſi diceretur quod iſta conſequētia non valet quia non valet. Ideo poteſt dari alia reſponſio ad illã conſequētiaꝫ ſic quod in prioꝛi conſequentia que valet fit comparatio reſpectu duoꝝ terminoꝝ quoꝝ vnꝰ ſolum habet vnicū ſuppoſitū vel ſuppoſita finita tantuꝫ comparatur enim ſoꝛtes ad ſuas partes quantitatiuas ſed in hac penultima conſequentia ⁊ in vltima que non valent fit comparatio reſpectu duoꝝ terminoꝛuꝫ quoꝝ vterqꝫ habet infinita ſuppoſita vel ſaltē habere poteſt ſic ſignificando in quocūqꝫ tempoꝛe finito ideo reſpectu illoꝛum terminoꝛum non valet huiuſmodi comparatio ſicut apparet in alijs: ſequitur enim tu vides vnã partem ergo tu vides multas partes: tu tangis vnã partem ergo tu tãgis infinitas partes Sed ſic nō ſequitur tu vides vnuꝫ hominē: ergo tu vides multos homines: tu vides vnum animal ergo tu vides infinita animalia ⁊ cauſa quare non valet conſequentia ſatis facilis ẽ intueri. Adhuc forte arguitur contra iſtam propoſitionem ſcilicet plato fuit tantus ſicut fuit ſoꝛtes ꝙ ex illa reſponſiōe ſeqtur ꝙ .p. fuit tantus ſicut fuit ſoꝛ. ⁊ aliqñ ipſe fuit minoꝛ ſoꝛ. ⁊ tñ ipe nūq̄ꝫ incipit eſſe tantus ſicut fuit ſoꝛtes nec vnquã deſinebat eſſe minoꝛ ſoꝛte nec deſinit nec incipit. Et arguitur contra iſta ſi concedantur ſicut ſunt concedenda quia ſi plato fuit tantus ſicut fuit ſoꝛtes ergo vel per tempus vel per inſtãs ipſe fuit tantus ſicut fuit ſoꝛtes quia ſi aliud fuit ipſum fuit vel per tempus vel per inſtans aliter enī nō poſſet imaginari aliqs eē niſi vel p tps vel p inſtãs. Si ergo fuit .p. per tps tantus ſicut fuit ſoꝛtes ſignetur primū inſtans illius tempoꝛis ⁊ ſequitur quod in illo inſtanti incipit .p. foꝛe tantus ſicut fuit ſoꝛtes ⁊ eodem modo ſi .p. ſolūꝑ inſtãs fuit tantus ſicut fuit ſoꝛtes ſignetur illud inſtans ⁊ ſequitur quod tunc incipit .p. etcetera. Et ſi incipit eſſe tantus ſicut fuit ſoꝛtes tunc deſinebat eſſe minoꝛ ſoꝛte ergo ⁊c. Ad hec reſpondetur ſimul negando vtrunqꝫ ſcilicet quod plato per tempus fuit tantus ſicut fuit ſoꝛtes etiam quod per inſtans fuit tantus ſicut fuit ſoꝛtes. Sicut enim manifeſte patet per prius poſita nec per tempus nec per inſtans fuit .p. tantus ſicut fuit ſoꝛtes. Et vlterius tunc quando arguitur quod ſi aliud fuit ipſuꝫ fuit vel per tempus vel per inſtans huic dicitur concedendo iſtam conditionalem ⁊ tunc quando arguitur vlterius ergo ſi plato fuit tantus ſicut fuit ſoꝛtes ⁊c. dicitur quod non valet conſequentia ſicut non ſequitur iſte numerus erit demonſtratis duobus qui nunquã ſimul erunt ergo iſte numerus erit per tempus vel per inſtans. ¶ Et ſi arguitur ſic plato fuit tantus ⁊c. ⁊ non ab eterno fuit plato tantus ergo aliquando incipit eſſe tantus ⁊c. etiam ſi ſic arguitur ad alterã partem .p. aliquando fuit minoꝛ ſoꝛte ⁊ iã non eſt minoꝛ ſoꝛte ergo aliquando deſinebat vel deſinit eſſe minoꝛ ſoꝛte dicitur quod neutra valet verū tamen bene ſequit hec diſiunctiua ſcilicet plato deſinit eſſe minoꝛ vel deſinebat eſſe minoꝛ ſoꝛte ſed non ſequitur quod incipit eſſe tantus ſicut fuit ſoꝛtes vel īcipit ⁊c. licet plato nūc primo ſit equalis ſoꝛti quia non ſequitur nunc primo plato eſt equalis ſoꝛti ergo nunc primo plato eſt tantus ſicut eſt ſoꝛtes vel fuit ſoꝛtes ſicut patet ex predicatis. Nunquã tamen poteſt probari regula conſequentia prius poſita ſcilicet quod plato aliquando fuit minoꝛ ſoꝛte ⁊ poſtea fuit tantus ſicut fuit ſoꝛtes ⁊ tamen non deſinit eſſe minoꝛ ſoꝛte nec deſinebat eſſe minoꝛ ſoꝛte q: nunquaꝫ pōt probari niſi in tali caſu vbi ponitur ꝙ plato in principio talis hoꝛe vel tempoꝛis fuit minoꝛ ſoꝛte ⁊ continue fuiſſet augumentatus plato ſicut et ſoꝛtes vſqꝫ ad tale inſtans in quo fuiſſent equales ceteris paribus et quod tunc aliqua pars magna platonis deſinebat eſſe pars platonis ſic ꝙ adhuc ſit plato minoꝛ ſoꝛte tunc enim iſto poſito ſequitur quod .p. aliquando fuit minoꝛ ſoꝛte poſtea tantus ſicut fuit ſoꝛtes ⁊ tamen non deſinebat eſſe minoꝛ ſoꝛte nec deſinit eſſe minoꝛ ſoꝛte non eniꝫ deſinit quia adhuc eſt minor ſoꝛte ⁊ imediate ante hoc inſtans erat minor ſoꝛte ⁊ immediate poſt hoc inſtans erit minoꝛ ſoꝛte ponatur vna cū prius poſito ⁊ a multo foꝛtioꝛi prius non deſinebat plato eſſe minoꝛ ſoꝛte quia continue prius ipe fuit minoꝛ ſoꝛte: igitur ⁊c. Et ꝯſimiliter ſicut iam ſunt ꝯceſſe iſte ꝯcluſiōes de preterito ſunt ꝯſimiles concedēde de futuro ſcilicet quod plato ẽ minoꝛ ſoꝛte ⁊ erit tantus ſicut erit ſoꝛtes ⁊ tamen quãdocunqꝫ plato erit ipſe erit minoꝛ ſoꝛte. Ex quo ſequitur qꝺ nunq̄ꝫ incipiet eſſe tantus quãtus fuit ſoꝛtes nec vnquã deſinet eſſe minoꝛ ſoꝛte verū tñ ẽ aduertendū qꝺ ſi plato iaꝫ ẽ minoꝛ quã ẽ ſoꝛtes ⁊ erit tantus q̄ꝫtus eſt ſoꝛtes quod plato incipiet eſſe tantus ſic̄ ẽ ſoꝛtes ⁊ deſinet eſſe maioꝛ quã ẽ ſoꝛtes ⁊ eodeꝫ modo etiã ſequitur ſi plato non ẽ tantus ſicut erit ſoꝛtes in tali inſtãs vel in tali futuro quocunqꝫ demonſtrato ⁊ ipſe erit tantꝰ ſicut erit ſoꝛtes in iſto inſtanti ergo plato incipiet eſſe tantꝰ ſicut erit ſoꝛtes in iſto inſtanti ⁊ deſinet eſſe minoꝛ quã erit ſoꝛtes iſto inſtanti. Sed forte contra hoc arguitur ſic ponendo quod ſoꝛtes nunc ſit bipedal' quantitatis ⁊ .p. pedalis quãtitatis ⁊ augumentet ſoꝛtes continue vniformiter per hoꝛã incipientē a preſenti inſtanti quouſqꝫ ſit quadripedalis quãtitatis ⁊ .p. augumentetur vniformiter per eãdē hoꝛã quouſqꝫ ſit tripedalis quãtitatis ⁊ non vltra iſtis poſitis .p. ẽ minoꝛ quã nunc eſt ſoꝛtes ⁊ erit tantus ſicut ẽ ſoꝛtes ⁊ tamen nunq̄ꝫ incipiet eſſe tantus ſicut eſt ſoꝛtes quod arguitur ſic .p. enī erit tantus ſicut eſt ſoꝛtes ſicut patet ex caſu quia .p. erit maioꝛ quã eſt ſoꝛtes ſicut patet manifeſte ex caſu ⁊ quod .p. nūcquã incipiet eſſe tãtus ſic̄ ẽ ſoꝛ. arguit ſic. Si .p. aliqñ incipiet eē tãtꝰ ſic̄ ẽ ſoꝛ. ergo aliqñ erit ita ꝙ .p. incipit eſſe tãtꝰ ſic̄ eſt ſoꝛ. ⁊ arguit ꝙ nō q: ꝯtinue p hãc hoꝛã erit ita ꝙ ſoꝛ. ẽ maioꝛ platōe ⁊ imediate poſt pñs inſtãs erit maioꝛ platōe ⁊ ſi ſic ergo nūq̄ꝫ erit ita ꝙ .p. incipit eē tantꝰ ſic̄ ẽ ſoꝛ. Silr ſi .p. incipiet eſſe tantꝰ ſic̄ ẽ ſoꝛ. .p. incipiet eē equaliter ſoꝛ. Silr ſi .p. aliqñ incipiet eē tantꝰ ſicut ẽ ſoꝛ. ergo poſtea erit ita ꝙ .p. incipit eē tantꝰ ſic̄ ẽ ſoꝛ. ꝯſequēs eſt falſum ⁊ ꝯ caſuꝫ. Similiter ſi .p. incipiet eē tãtꝰ ſic̄ eſt ſoꝛ. eadē rōne ſi ſoꝛ. nō fuit maioꝛ q̄ꝫ ipe nunc ẽ ſeqt ꝙ .p. icipit eē maioꝛ quã fuit ſoꝛ. Et arguit ꝙ nō q: p totã hãc hoꝛã cōtinue erit ita qꝺ plato nec ẽ nec fuit tãtꝰ ſicut fuit ſoꝛ. Similiter ſi plato in aliquo iſtãti incipiet eē maioꝛ quã fuit ſoꝛ. in illo inſtãti erit plato maioꝛ quã erit ſoꝛ. añ illud inſtãs. Aliter enī nō foret plato tunc maior quã fuit ſoꝛ. Sed hoc ẽ falſuꝫ ⁊ ꝯ caſuꝫ quia quocunqꝫ inſtanti dato iſtiꝰ hoꝛe in illo inſtanti erit ſoꝛ. maior platone ergo ⁊c. Ad hec reſpondetur negando primo hanc conſequentiam plato incipiet eſſe tantus ſicut ẽ ſoꝛ. ergo aliqñ erit ita quod plato incipit eē tantus quãtus eſt ſoꝛtes. Et ſi queratur tunc qualiter debet exponi illud verbum incipiet: dicitur quod non indiget expoſitione. Si tamen omnino voluerit oppoſitiōes hr̄e expoſitionē illiꝰ dicit qꝺ iſta ꝓpoſitio .p. icipiet eē tantus ſicut ẽ ſoꝛtes ſic probatur in aliquo inſtanti vt in .a. vel in .b erit .p. tantus ſicut ẽ ſoꝛ. ⁊ nunquam ante illud inſtans erit .p. tantus ſicut ẽ ſoꝛtes ergo tunc .p. incipiet eē tantus ſicut ẽ ſoꝛ. Et ſi arguitur contra reſponſionem datã

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

ſic. Si ī aliquo īſtāti aliquid erit tale vl' tale vel hoc vel illud ergo in illo inſtanti erit ita quod ipſuʒ ē quicquid ſit in mūdo etiā ſi in aliquo īſtāti erit .p. tantus vel tantus vel talis vel hic vel ibi: ergo in iſto inſtanti erit ita quod ipſe ē tantꝰ ⁊c̄: ergo eadem ratione ſi in aliquo inſtanti plato incipiet eſſe tātꝰ ſicut ē ſor. ita erit in eodeʒ inſtanti quod ipſe incipit eſſe tantꝰ. Similiter ſi tunc plato incipiet eſſe tantus ſicut ē ſor. ergo tunc erit .p. incipiens eſſe tantus ſicut ē ſor. ⁊ ſi ſic ergo tunc erit ita qꝺ ē icipiens ⁊c̄. Ad h̄ reſpondetur primo concedendo iſtas conſequētias cum hoc verbo erit. Et vltra quando arguitur ex illis conſequentijs tanquā cōceſſis eadem ratione quod ſi .p. incipiet ⁊c̄. dicitur quod non valet conſequētia. Et cauſa quare valent priores cōſequentie reſpectu huius verbi ē ⁊ non vltima quia ibi arguitur in terminis ſimplicibus hic vero arguitur in terminis compoſitis denotantibus comparationeʒ ideo etcetera. ¶ Unde cum verbo adhuc ſubſtantiuo eſt aliquando in termis compoſiti non valet conſequentia quia non ſequitur ſortes erit cras omnis hō qui ē in bello mōte: igitur cras erit ita ꝙ ſortes ē omnis hō qui ē in bello mōte notū ē enim qꝺ in caſu poſſibile ē antecedens veruʒ ⁊ cōſequēs falſuʒ. Similiter nō ſequitur ſortes fuit hō qui ē albꝰ: ergo ita fuit quod ſortes ē homo qui ē albus ⁊ ſic de alijs multis terminis non valet huiuſmodi conſequentia cū hoc verbo ē ſic nec valet in propoſito cū hoc verbo incipit ⁊ ſic nō ſequitur p. incipiet eſſe tātus ſicut ē ſor. ergo erit ita quod .p. incipit eſſe tantus ſicut ē ſor. Vnde iſta ſtant ſimul plato nō incipiet eſſe tantus ſicut ē ſortes ⁊ tamen erit ita quod .p. icipiet eſſe tantus ſicut ē ſortes etiam quod .p. non poteſt eſſe tantus ſicut eſt ſor. ⁊ tamen erit maior ſorte. Ponitur enim ꝙ ſor. nunc ſit ita magnus quod .p. nō poſſit eſſe tantus ſicut nec quicunqꝫ homo poteſt eſſe ita magnus ſicut iaʒ ē aliqs hō ⁊ vltra ponitur quod ſor. minuetur vel proprie vel violenter ⁊ improprie quouſqꝫ ſit multo minor platōe. Iſtis poſitis notū ē quod ſequūtur iſte cōcluſiōes propoſite. ſ. qꝺ plato erit maior ſorte ⁊ tamen non pōt eſſe tantus ſicut ē ſor. ⁊ ſimiliter ita erit quod incipit eſſe tantus ſicut eſt ſortes. et tamen nunquā incipiet ⁊c̄. poſito qꝺ .p. aliquando fuiſſet tantus ſicut eſt ipſe nunc ⁊ quod nunquā fuiſſet maior quā ipſe nunc eſt ⁊ quod ipſe incipiat augeri ⁊ continue per horā que incipiat a preſenti inſtanti augeatur tūc cōtinue per totā iſtā horā erit ita quod plato incipit eſſe maior quā ipſe prius fuit ⁊ tñ nunquā incipiet eſſe maior quā ipſe prius fuit quod arguitur ſic q: ſi nō ponitur ergo cū caſu quod .p. incipiet eſſe maior quā ipſe prius fuit ⁊ ſequit qꝺ in quocūqꝫ inſtanti huius hore incipiet eſſe maior quā ipſe prius fuit ⁊ tñ in quolibet inſtanti huiꝰ hore erit .p. maior quā ipſe priꝰ fuit quod claudit oppoſita q: ſi in īſtāti medio erit .p. maior quā ipſe priꝰ fuit ⁊ etiā imediate ante mediū inſtās erit ipſe maior quam ipſe prius fuit: ergo in iſto inſtanti non incipiet .p. eſſe maior quam ipſe prius fuit. Etiā arguit ſic ſi .p. tunc incipiet eſſe maior quā ipſe prius fuit ⁊ .p. ſolū fuit ante hoc: inſtans ergo plato tunc incipiet eſſe maior quā ipſe prius fuit ante hoc inſtans quod nunc eſt cōſequēs falſuʒ q: plato nūc incipit eſſe maior quā ipſe prius fuit ante hoc inſtās ⁊ cōtinue per totā horā erit ipſe maior quā ipſe fuit ante hoc inſtans. Ideo dicitur ſicut eſt dicēdū cōcedēdo iſtas cōcluſiones. ſ. qꝺ cōtinue per totam iſtā horā erit ita quod plato incipit eſſe maior quā ipſe prius fuit ⁊ nunqꝫ incipiet plato eſſe maior quā ipſe prius fuit ⁊ quod ante finem iſtiꝰ hore ipſe erit tantus ſicut ipſe erit ante fineʒ iſtius hore ⁊ tñ nunquā incipiet eſſe tātus ſicut erit ante finē iſtiꝰ hore ſed deſinet eſſe tātus ſicut ipſe erit ante finē iſtiꝰ hore q: incipiet poſtea eſſe maior quā erit īmediate ante finē iſtiꝰ hore vl' deſinit totaliter eſſe ⁊ ideo deſinet eſſe tātus ſicut erit ante finē iſtiꝰ hore licet tñ nunc nō ſit tātus nec vnquā poſt hoc incipiet eſſe tātus ſicut priꝰ fuit dictū ad vnū cōſimile ſophiſma Adhuc arguitur contra illā propoſitionē conceſſaʒ quod plato vel ſortes erit ita magnꝰ ſicut ipſemet erit poſito quod vterqꝫ cōtinue augumentet quouſqꝫ vterqꝫ corrūpat q: ſi ſic augumētetur ſortes tunc non habebit tātā quātitatē quātā ipſe habebit probo quia tūc nō erit maxima quātitas quā ſortes habebit q: quacūqꝫ data quaʒ ſor. habebit adhuc poſtea habebit maiorē ſicut apparet ex caſu: ergo nulla erit maxima quātitas quā ſor. habebit ⁊c̄. ⁊ ſi ſic ergo ipſe nō habebit tantā quātitatē quātā ipſe habebit. Si negatur cōſequentia contra ſtabit ergo oppoſitū. ſ. quod habebit tātaʒ ⁊c̄. ⁊ tamen nullā tantā habebit: ſequitur igitur ꝙ habebit tā magnā quātitatē ⁊c̄. ⁊ tñ nulla talis erit: igitur habebit aliquā quātitatē que nūqꝫ erit etiā eadē ratione qua conceditur quod ſor. habebit tantam quantitatē ⁊c̄. poſſet concedi quod ſor. habebit ita modicam quātitatē ſicut ipſe habebit quod eſt impoſſibile q: non poteſt eſſe aliqua quātitas ita modica ſicut eſt aliqua qꝫ ſor. habebit ſi ergo nō poteſt eē aliqua talis: ergo ſortes nō poteſt habere aliquā talē ⁊ conſimiliter oino arguitur in ꝓpoſito qꝺ nulla poteſt eſſe aliqua maxima quātitas quam ſor. habebit pro iſto ſorte dicitur ſicut eſt dc̄m in caſu non tamen vlr̄ ē hoc verū in omni caſu. ſ. quod aliqua erit maxima quātitas quā ſor. habebit ⁊ eſt illa que iam eſt maxia quā ſor. habet. ſ. totū corpus ſor. poſito quod ſor. īproprie augmētetur. ſ. per rarefactionem in qua nullū nouū adueniat eius ſed fiat illud idem quod nunc eſt maioris quātitatis. ſ. cōtinue maius quouſqꝫ ſor. corrumpatur tūc dicit in caſu illo quod illa erit maxima quātitas quā ipſe vnquā habebit q: cōtinue erit eadem numero ⁊ cōtinue erit ita qꝺ iſta ē maxima quātitas quā ſor. habebit ſi cōceditur arguitur adhuc quod ipſa non erit maxima quā ſor. habebit q: hec quantitas nunquā erit tanta ſicut eſt aliud quod eſt tm̄ preciſe ſicut erit ſor. probo quia ſi ſic ſit ergo gratia exempli quod plato ſit tantus preciſe ſicut eſt ſor. tunc arguitur ſic. Hec quātitas erit tanta ſicut ē .p. ⁊ plato ē pedalis quantitatis vel tante vel tante quātitatis ergo iſta quantitas erit tante vel tante quātitatis conſequens falſum quia continue erit minor tanta quantitate cū illa quātitas demōſtrata ſit tanta preciſe quātus erit ſortes. Similiter illa quantitas quā tu dicis fore maximaʒ quā habebit ſor. in nullo inſtāti erit maxima quam habebit ſortes ergo ⁊c̄. Similiter ſi hec erit maxima quantitas quā habebit ſortes ergo nunquam habebit maiorem iſta ⁊ iam habet illam ergo ſortes nunquam augumentabitur quod eſt contra caſum. Ad hec reſpondetur primo ad primuʒ quando arguitur quod hec quantitas nunquaʒ erit tanta ſicut ē aliquid quod ē tātum preciſe ſicut erit ſortes. Huic dicitur concedendo quod nihil ē nec eſſe poteſt tantum preciſe ſicut erit ſortes eo ipſo enim quod poneretur aliquid eſſe tantum preciſe ſicut erit ſortes in caſu iſto: ſequitur quod ipſum ē maius quam erit ſortes. Ideo conceditur illa negatiua ⁊ nō procedit argumētum vlterius Ad aliud quando arguitur quod iſta quantitas in nullo inſtanti erit maxima quā ſortes habebit ergo nunquam erit maxima quam ſortes habebit negatur conſeqūtia vt priꝰ frequenter negantur conſimiles. ¶ Ad vltimum quando arguitur quod ſi iam habet illam quantitatem ⁊ nunquam habebit maiorem iſta: igitur nunquam augumentabitur: negatur conſequentia quia ⁊ ſi ſortes nunquam habebit maiorem quantitatem iſta habebit tamen quantitatem maiorem quam eſt iſta quia iſta erit maior quam ē iſta igitur ⁊c̄. Iuxta hoc arguitur frequenter qꝺ propoſitio affirmatiua de preterito ſignificando preciſe ſicut prius ſignificauit quando fuit vera incipit eſſe falſa. Et ſimiliter qꝺ propoſitio falſa de futuro in materia contingēti ad vtrunlibet incipiet eſſe vera ſignificando preciſe ſicut ſignificauit quando fuit falſa ⁊ quod aliqua propoſitio de futuro erit vera ⁊ ē vera ⁊ tamen nunquam erit aliqua talis. Sibi correſpondens vera de preſenti nec vnquam erit ita de preſenti ſicut illa ſignificat de futuro ⁊ eodem modo quod aliqua propoſitio ē vera de preterito ⁊ tamen nunquā fuit ita de p̄ſenti ſicut ipſa ſignificat ⁊ econtra: etiam quod aliqua eſt propoſitio vera de preſenti ⁊ tamen nunquā erit aliqua propoſitio de preterito vera ſibi correſpondens

quotquot ſint propoſitiones de preterito ſic ſignificantes nec vnquam fuit aliqua propoſitio de futuro vera ſibi correſpondens ſed continue per horam fuit quelibet talis de futuro ſibi correſpondens falſa vel impoſſibilis: omnes iſte concluſiones ſatis faciliter haberi poſſunt per priꝰ dicta ad aliquas iſtarum tamen oportet ſupponere diſſos caſus in diuerſas particulas pro vt ſuperiꝰ ſupponebat vñ ē aliq̄ illaꝝ qn ipā ſequat̄ i aliquo prius poſito ſicut apparebit intuenti.

¶ Quartū ſophiſma.

Omnis homo ē vnꝰ ſolꝰ homo ꝙ arguit̄ ſic: ois hō qui ē vnꝰ ſolꝰ homo ois homo ē homo qui ē: ergo ois homo ē vnꝰ ſolꝰ homo. Similiter qlibet homo ē vnꝰ ſolus hō: ergo ois homo ē vnus ſolꝰ homo. Similiter tm̄ vnus ſolus hō ē homo: ergo ois homo ē vnus ſolus hō cōſequētia patet. Et antecedens ar̄ ſic: qlibet hō ē vnꝰ ſolꝰ homo: ergo tm̄ vnꝰ ſolꝰ homo ē homo ꝯſequētia patet per regulā generalē ab vniuerſali ad ſuā excluſiuā d̄ terminis trāſpoſitis valet ꝯſequētia: preterea ois hō ē aliquis hō ⁊ oē ꝙ eſt aliquis homo ē vnꝰ ſolus homo ergo ⁊c̄. Aſſumptū ar̄ ſic omnes hoies ſunt aliq hoies ergo ois homo ē aliquis homo ꝯñā patet. Similr tñ negat̄ ꝯñā ipſa pōt argui ſic oēs hoies ſt aliq hoies: ergo aliqui homines ſūt oēs homines ergo illoꝝ hominū ois homo ē aliquis hō. Si nō valet iſta cōſequētia ſtabit ergo oppoſitū Stabūt ergo iſta ſimul. ſ. quod aliq ſunt oēs hoies ⁊ tñ illoꝝ nō ois homo ē aliquis homo. Sed cōtra ſignet̄ tunc aliqd qꝺ eſt homo qꝺ nō eſt aliqs homo illoꝝ. Et ſi dicat̄ ꝙ illud erit vna mulier cōtra tunc vel iſte homo vel iſta hō demōſtrata iſta muliere ē iſtorū hoīuʒ demōſtratis oibus ſed nō ē verū quod iſta ē iſtoꝝ hominū q: erit incongrua: ergo verū ē quod iſte ē iſtorū eadē demōſtrata. Ideo ſi dicat̄ quod maior ē falſa in prima cōſequētia. ſ. oēs hoies ſunt aliq hoies ⁊ ſic iſta falſa aliqui hoies ſunt oēs hoies q: iſte terminꝰ aliq nō ſupponit niſi ꝓ maſculis: ſed ar̄ ꝙ ſit vera q: oēs viri ⁊ oēs mulieres ſūt aliqui hoies ⁊ oēs hoies ſūt oēs viri ⁊ oēs mulieres: ḡ oēs hoies ſunt aliqui homines iſta cōſequētia patet accipiēdo iſtū terminū oēs collectiue ⁊ ſic tenēdo iſtū terminū antecedēs ſatis patet igit̄ ⁊c̄. nā ſicut patet ꝑ grāmaticū genꝰ maſculinuʒ cōcipit. ſe. igit̄ ⁊c̄. Itē ex iſto ar̄ maſculinū genꝰ in plurali poteſt indifferent̄ ſignificare res maſculini generis ⁊ feminini q: h̄ ē ſatis congrua ⁊ vera iſti currunt demonſtratis viris ⁊ mulieribꝰ currentibꝰ: ergo eadeʒ ratione erit hec vera ⁊ cōgrua iſte currit demōſtrata muliere ⁊ ſic ſequit̄ quod hoc ſophiſma eſt verū nulla eni ponit̄ alia cauſa quare ē falſuʒ niſi q: maſculinū adiectiuū nō ſignificat rem feminini generis ſed reſtringit ſuū ſubſtātiuū vt ſolū ſupponat pro maſculis. Et ideo ar̄ cōmuniter ad oppoſitū ſophiſmatis ſic omnis homo ē vnꝰ ſolus homo: ergo ois hō ē hō maſculus ⁊ vltra ergo mulier ē homo maſculꝰ conſequēs ē falſuʒ ergo ⁊ antecedēs. Ad ſophiſma reſpondet̄ negando ſophiſma poſſet tñ ſophiſma ſophiſtice ſuſtineri ⁊ concedi negando cauillatorie hanc conſequētiā ois homo ē vnus ſolus homo mulier ē homo ergo mulier ē vnus ſolꝰ homo dicendo quod nō ē cōſequētia q: illud qꝺ ponit̄ in loco conſequētis nō ē propoſitio ſed vna oro incongrua vl' dico ꝙ cōſequentia nō valet q: antecedēs eſt veꝝ ⁊ conſequēs ē falſuʒ vnde ex illis premiſſis non ſequitur illa cōcluſio ſed ſequitur ꝙ mulier ē vna ſola homo. Sed ad litterā hec reſpōſio ē minꝰ ſufficiēs q: in alijs terminis ſatis valet huiuſmodi conſequētia arguendo oīno ſicut prius argutū ē ſic. ſ. ois homo ē vnꝰ ſolus homo omne aīal rationale ē homo: ergo omne aīal rationale eſt vnꝰ ſolꝰ homo notū ē ꝙ cōſequētia ē ſatis bona nec pōt poni aliqua rō diuerſitatis q̄re hec ſecunda valet ⁊ nō prior cū ſit idē modus arguendi ⁊ in eiſdē terminis oīno vnico ſolo excepto ideo reſpōdet̄ ſicut ꝑus negādo ſophiſma Et ad argumēta in oppoſitū reſpondet̄ p̄mo ad primū concedendo cōſequētiā ⁊ negando minorē Ad ſecūdū etiā dicit̄ negando cōſequētiā ⁊ qñ arguitur quod iſte ꝓpoſitiones conuertunt̄ de quibus arguit̄ dr̄ ꝙ non obſtante ꝙ ſubiecta conuertant̄ ⁊ predicata ⁊ cauſa ē q: ſubiecta illaꝝ ꝓpoſitionū qꝫuis ſint cōuertibilia tñ pro eiuſdem preciſe non ſupponunt ⁊ ſi arguitur ꝙ ſic quia vtraqꝫ illarū propoſitionū ē propoſitō vlis affirmatiua: ergo vtriuſqꝫ ſubiectū ſupponit pro quolibet eiꝰ ſuppoſito ergo ⁊c̄. huic dicitur ꝙ non valet iſta cōſequētia talis propoſitio eſt vlis ergo ſubiectū iſtius ſupponit pro quolibet eius. Suppoſito q: in illa propoſitione quilibet homo ē vnus ſolus homo iſte terminus homo ſupponit ſolū pro maſcul' q: ſuum adiectiuū ē ſolū maſculini generis. Ad aliud argumentuʒ quādo arguitur tm̄ vnus ſolus homo ē homo: ergo ois homo eſt vnus ſolus homo cōceditur conſequētia ſed nec antecedens ⁊ quando arguitur probando antecedens ſic qlibet homo eſt vnꝰ ſolꝰ homo: ergo tm̄ vnus ſolus homo eſt homo nec conſequētia ⁊ gloſatur regula ſicut prius. ſ. ꝙ requiritur ꝙ terminus excluſiue ⁊ illius vniuerſalis pro eiuſdē precile ſupponāt ſi pro aliquibꝰ ſupponūt ſic nō eſt in propoſito. Ad aliud quando arguitur ois homo ē aliq' homo ⁊c̄. conceditur cōſequētia ſed nec antecedēs. Et qñ arguitur antecedēs ſic oēs homines ſunt aliqui homines ergo ois hō ē aliquis homo nec cōſequētia. Et ad argumētū vlteriꝰ qñ ar̄ ꝙ hec eſt incōgrua iſta iſtoꝝ hominū ē hō demōſtrata muliere per li iſta ⁊ oibus hoibus per li iſtorū dicitur ꝙ illa non eſt incōgrua ſed eſt vera: vnde ſicut ē hec vera iſta homo ē de numero iſtoꝝ hominū demōſtratis oibus hominibus ſic hec eſt vera iſta iſtorū hoīum ē homo quia ex priori ſequitur ipſa ſecūda. Et quando arguitur vlterius ꝙ maſculinū genus in numero plurali ſimul ſignificat rem maſ. generis etiā rem fe. generis: igitur eadē ratione ſic ſignificat in ſingulari ⁊ ſic ſequitur ꝙ illa propoſitō eſt vera mulier ē aliquis homo igitur ⁊c̄. huic dicitur ꝙ hec vltima cōſequentia nō valet ſicut nec penultima primo qñ arguitur in plurali ſic ſignificat ergo ⁊ in ſingulari ſic ſignificabit conſequētia non valet veruʒ ē tamen quod aliquando maſculinum genus in numero ſingulari ſignificat reʒ feminini generis ſed hoc eſt accidentaliter quemadmodum dicendo iſte numerus ē binarius demonſtratis duabꝰ mulieribus iſte populus currit ⁊ ſic de alijs. Sʒ propter hoc nō ſequitur quod mulier ē aliquis homo nec quod aliqua talis predicatio ſit vera mulier eſt vnus ſolus homo vel bonus homo ⁊ ſic de alijs. Et quando arguitur quod hec predicatio ē vera in numero plurali iſti ſunt aliqui homines demonſtratis viris ⁊ mulieribus dicitur quod hoc eſt ſatis poſſibile quia ibi genus licet ſignificet res feminini generis cum hoc etiam ſignificat res maſculini generis vnde ſi demonſtrentur ſolummodo mulieres non foret iſta propoſitio vera ſic ſignificando iſti ſunt aliqui homines ſʒ in numero ſingulari cuʒ debeat. m. genus predicari de aliquo requiritur quod verificetur de illo ſolo ⁊ ideo quando affirmatur de feminino genere pro tunc ſaltem vt ſic non affirmatur de aliquo maſculino ideo illa predicatio non ē vera vt cōmuniter niſi addatur illud maſ. genus nomini collectiuo vel nomini numerali prius vt exemplificatū eſt. Hec enim predicatio ē ſatis vera mulieres ſunt aliquis populus aliquis numerus ⁊c̄. ergo ⁊c̄. Sed contra hanc reſponſionem arguendo. Si iſta predicatio ſit falſa demonſtratis ſolis mulieribus iſti ſunt aliqui homines ⁊ iſta ſit vera iſti ſunt aliqui homines demōſtratis viris ⁊ mulieribus ſequitur quod viginti ſint homines albi quorum ſolus ſortes deſinit eſſe albus ⁊ tamen immediate poſt preſens inſtans non erunt aliqui homines albi. Ex hoc ſequitur quod tantum iſte homo deſinit eſſe albus demonſtrato ſortes ⁊ tamen duo homines deſinūt eſſe albi ⁊ tres deſinunt eſſe albi ⁊ ſic de alijs vſque ad viginti quod non eſt verum eodem modo etiam ſequitur quod tu vides omnes homines qui ſunt in anglia vel q ſunt albi vel nigri p̄ter ſor. ⁊ tñ nullū hominem nec aliquos homines nigros vel albos vides quod hoc ſequitur: arguitur ſic pro primo enim ponitur gratia exempli ꝙ ſint .19. mulieres albe ⁊ quod ſortes ſit omnis homo maſculus albus tunc iſto

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

poſito demonſtratis ſortes ⁊ illis mulieribus hec eſt ve
ra iſti ſunt.xx.homines albi ⁊ nullus iſtoꝝ eſt albꝰ niſi ſor.
Hec concedo tñ non fuit tacta ſuperiꝰ ponit̄ ergo cū ſuperiꝰ
poſitis ꝙ ſortes deſinat eſſe albus ⁊ ꝙ nulla mulier nec q̄d
aliquod al breuiter ꝙ nihil deſinat eſſe albū niſi ſor. ⁊ tunc
ſequitur iſta ccluſio propoſita.ſ.quod viginti ſunt homi-
nes albi quoꝝ tñ vnus .ſ.ſor.deſinit eſſe albus ⁊ tñ ime-
diate poſt inſtans quod eſt preſens non erunt aliqui homi
nes albi ⁊ cetera. Sed tunc quando arguit̄ vlterius quod
ſolus ſor.deſinit eſſe albus ⁊ tñ duo homines ⁊ tres ⁊ qua
tuor deſinunt eſſe albi dicitur negādo iſtā tanꝙ impoſſibi
lē. Et ad argumētū ſi arguitur cōtra duo homines deſi-
nunt eſſe albi probat̄ nunc ſunt duo homines albi ⁊ ime-
diate poſt hoc non erūt duo homines albi :ergo illi duo deſi
nunt eſſe albi dicitur quod nō valet cōſequētia ad hoc eniꝫ
quod aliqua deſināt eſſe alba requirit̄ quod quodlibet illo
rū deſinat eſſe albū quod nō eſt verū in propoſito Si enim
iſta cōſequentia valeret iſta nunc ſunt alba ⁊ nō imediate
poſt hoc iſta erunt alba ergo iſta deſinūt eſſe alba ſequitur ea
dem ratione quod deus ⁊ oia mundi deſineret eſſe q: iſta
omnia nunc ſunt ⁊ imediate poſt hoc nō erunt: ergo iſta de
ſinunt eē conſequens eſt falſuꝫ adhoc enim quod aliq̄ deſi-
nant eſſe requiritur quod quodlibet illoꝝ deſinat eē ſed con
tra poſito quod iaꝫ videas viginti homines ⁊ imediate poſt
preſens inſtans non videbis plures quā .19.homines tūc
adhuc deſineres videre viginti homines q: iaꝫ vides vigin
ti homines ⁊ immediate poſt hoc nō videbis viginti ho-
mines ergo ⁊ cetera ⁊ ſi deſinis videre viginti homines in
caſu illo ſignent̄ :ergo illi viginti ⁊ arguitur tunc tu deſinis
videre iſtos viginti homines:ergo iſtos viginti homineſ
deſinis videre ⁊ vltra ergo iſti viginti deſinunt videri a te ⁊
iaꝫ per caſum nullus illoꝝ deſinit videri a te niſi ſor. Huic
reſpondet̄ cōcedendo vſqꝫ ad vltimā cōſequētiaꝫ iſtos vi-
ginti deſinis videre:ergo iſti viginti deſinūt videri a te iſta
conſequentia eniꝫ nō valet q: antecedens eſt verū ⁊ conſe-
quens falſum in oibus enim antecedentibꝰ hoc verbū de
ſinis refertur ad pſonā videntē ſed in vltio cōſequente refert̄
hoc verbū deſinit ad res viſas ⁊ ideo propter variationem
nō valet iſta cōſequētia vltima ⁊ eodē modo dicendū eſt ad
oia conſimilia tu deſinis ſcire viginti propoſitiones tu inci
pis ſcire viginti propoſitiones ⁊ ſic de aliis ſed contra hāc
reſponſionē ar̄ forte ſic probando hanc cōſequētiā iſtos vi
ginti deſinis videre ergo iſti vigiti deſinūt videre a te q: hic
arguitur p illā regulā generalē ab actiua ad ſuā paſſiuaꝫ oiſ
eniꝫ actiua eſt apta nata inferre aliquā paſſiuā ergo cū illō
aūs ſit actiua ex ipſo ſequitur aliqua paſſiua ⁊ nō aliā igi-
tur ⁊c̄. huic dicitur quādo allegat̄ illud pro regula genera-
li ꝙ nō ē generaliter poſitū alicubi ab .a.regula q: tñ habēt
aliquid ratiōis ⁊ q: vulgaris ē dicitur quod in iſto argumē
to nō arguitur directe ab actiua ad paſſiuā ad hoc enim q̄d
directe arguat̄ ab actiua ad paſſiuā oportet quod illud ver
bū actiuū foret verbū principale antecedentis ⁊ ſimiliter q̄d
illud paſſiuū foret verbū principale cōſequētis ꝙ nō eſt ve
rū in propoſito:poteſt ergo dici ꝙ regula itelligit̄ vbi argui
tur directe ab actiua ⁊c̄. ſed tñ ſi hec reſponſio nō ſufficit ip
ſi opponenti reſponderi poteſt cauillatorie q̄d iſta conſequē
tia eſt bona vel quod oportet arguere ſic iſtos deſinis vide
re ergo aliquod iſtoꝝ deſinit videri a te quocunqꝫ eniꝫ poſi
to caſu iſta conſequētia ſic ſignificando erit ſatiſ bona contra
tñ glo. iſtius regule ar̄ ſic iſta conſequētia nō valet promit
to tibi denariū:ergo denariꝰ tibi promittitur ois homo vi
det aliquē hominē:ergo aliquis homo videt̄ ab omni ho-
mine ⁊ ſic de aliis ⁊ in quolibet iſtoꝝ arguitur per illā re-
gulā ergo ⁊c̄. Huic dicitur quod in nullo illoꝝ arguit̄ per
illā regulā regula eni non plus ponit niſi quod ab omni ac
tiua poteſt argui ad aliquā paſſiuā ſeu ad aliquā ꝓpoſitio-
nem in qua principale verbū ſit paſſiue vocis ſimile illi ac
tiuo poſito in antecedēte quod dicit̄ eſſe propoſito actiua ſꝫ
ex iſto nō ſequitur quod q̄litercūqꝫ arguatur ab actiua ad
ſuā paſſiuā ſit conſequētia bona ⁊ ideo iſta argumenta non
procedūt ex prima eni propoſitione ſequitur quod tibi pro
mittitur denariꝰ ⁊ ex regula ſequit̄ quod ab omni homine
videt̄ aliquis homo ⁊ ſic de ſimilibꝰ Sed contra ar̄ promit
to tibi denariū: ergo denariꝰ tibi promittit̄ vel valet cōſe-
quētia per illā regulā vel nō. Si valet contra per cōmunē
poſitionē notū eſt cuicūqꝫ intuenti quod poteſt eſſe quod
promittā denariū q̄uis nullꝰ denariꝰ ſit in toto mundo et
quāuis nullꝰ denariꝰ promittatur Et ſi non valet iſta cōn
ſequētia cū non poſſit fieri aliud conſequēs ſequit̄ quod re
gula adhuc indiget prolixiori gloſa. Huic dicitur quod iſta
conſequētia facta nō valet .ſ. pmitto tibi denariū ergo de-
narius tibi promittitur. Sed arguitur quod ſic ponat̄ gra
tia exempli quod aliquis nullū denariū tibi promittendo
pmittat tibi denariū ⁊ poſtea ſoluat tibi denariū tūc ar̄ ſic
iſte ſoluit tibi denariū:ergo ſoluit tibi denariū quē pmiſit
vel denariū quē nō pmiſit. Si ſoluit tibi denariū quē pro
miſit ⁊ ſolūmodo ſoluit tibi .a.denariū ergo promiſit tibi a
denariū ergo.a.denariꝰ fuit tibi pmiſſuſ. Si ſoluit tibi de
nariū quē nō pmiſit arguit̄ tunc. Iſte pmiſit tibi vnū de
nariū quem nō ſoluit ad huc nec ſoluebat: ergo ad huc tene
tur tibi ſoluere denariū pmiſſuꝫ vel ſatiſfacere p denario
tibi pmiſſo q: ad huc nō ſatiſfecit p denario quem pmiſit.
Si dicat̄ quod ſic dicendo breuiter quod ſatiſfecit p denario
quē promiſit q: ſoluit .a. denariū per capitulū cōtra tunc ſe
quitur ſatiſfecit p denario quē pmiſit ergo aliquē denariū
pmiſit ⁊ ſi ſic habetur ꝓpoſitū ideo ſi dicit̄ quod nullomodo
ſatiſfecit pro denario quē pmiſit q: nullū pmiſſit tunc ar-
guitur ſic iſte pmiſit tibi vnū denariū quē adhuc non ſoluit
nec aliquo mō ſatiſfecit p illo:ergo adhuc tenet̄ tibi ſoluere
vel ſatiſfacere p denario pmiſſo ḡ cū ſoluerit vnū denariū ip
ſe hꝫ adhuc ſoluere aliū ⁊ eadē ratione tertiū ⁊ ſic deinceps
conſequēs falſū ſimiliter poſtq̄ꝫ ſoluit illū denariū verū ē
quod ipſe ſoluit debitū ⁊ ſatiſfecit pro debito q: amplius
nō tenet̄ ſoluere aliquid tibi ceteris paribꝰ ⁊ nihil ſoluit ni
ſi a denariū ergo .a. denariꝰ erat debitꝰ ⁊ nō niſi q: fuit p
miſſus ergo. a. denarius erat pmiſſus Ad hec ſic reſpōde
tur primo quādo arguitur ꝙ iſta cōſequētia ſit bona pmit
to tibi denariū ergo denariꝰ tibi pmittit̄ dicitur quod iſta
cōſequētia non valet Et ad probationē qū ponitur caſus
ille admittatur totus caſus. Et quando arguitur iſte ſoluit
tibi denariū aut igitur denariū quē promiſit aut denariuꝫ
quē nō promiſit dicitur quod ſoluit denariū quē non pro
miſit ⁊ vltra quando ar̄ ergo ipſe adhuc tenet̄ ſoluere dena
riū promiſſuꝫ dicitur quod conſequētia nō valet. Ipſe eni
in ſoluēdo .a. denariū ſatiſfecit pro illa promiſſiōe licet nō
ſoluerit denariū quē promiſit q: nulluꝫ promiſit ideo ⁊c̄.
breuiter igitur ad formā negat̄ cōſequētia ad aliud quādo
ar̄ ꝙ ipſe ſoluit debitū dicitur ꝙ hoc eſt falſuꝫ nec ſatiſfecit
pro debito q: nihil fuit debitū ꝙ ipſe tenebat ſoluere aliq̄d
ergo aliquid fuit debitū ſibi ſoluere nec cōſequētia ipſe eniꝫ
ſatiſfecit pro iſta promiſſione nō tñ pro debito q: nihil te
nebatur ſoluere ſed tenebatur ſoluere aliquid iā tñ nō tene
tur q: ſatiſfecit pro illa promiſſione ratiōe cuiꝰ ipſe teneba
tur ſoluere denariū dicitur ḡ ꝙ nō valet iſta ꝯña pmitto de
nariū ergo denarius promittitur ⁊ qū ar̄ in principali ar-
gumento concludendo ꝙ iſta regula gloſata indiget vlterio
ri glo. q: nō pōt ibi argui ad aliā propoſitionē dicitur ꝙ ſic
vnde ſic ar̄ promitto tibi denariū ergo a me promittitur
denarius ⁊ illud conſequens non habet aliquaꝫ obiectio
nem ſicut nec conſequentia.

¶ Quintū ſophiſma.

Omnis homo qui eſt albus currit quod non argui
tur ſic aliquis homo albus eſt tronchatus pedes ⁊
nullus talis poteſt currere ergo ⁊c̄. Ad oppoſitum
ar̄ ſic. Ex tibi dubio aliquis homo albus currit ⁊ nulluſ eſt
homo albus quem ſcis nō currere ergo dubitas an omnis
homo albus currat ergo non habes negare quod omnis ho-
mo albus currit nulla facta obligatione Ideo ad ſophiſma
reſpondetur cōmuniter ipſum dubitando verum tñ nullū
argumentū factū probat quod ſophiſma eſt dubitandū iſta
conſequentia enim.non valet ex tibi dubio aliquis homo
albus currit ⁊ nullus eſt homo albus quam ſcis non cur
rere:ergo dubitas an omnis homo qui eſt albus currat po
teſt enim eſſe ꝙ ſcias omnem hominem album currere vel
ſaltem ꝙ ſcias ꝙ aliquis homo albus non currit quamuis
totū illud antecedens ſit verū ſic ſignificādo primarie. ⁊c̄ aſ
ſūptū patet intuenti ponit̄ enim ꝙ quelibet hoiem album
ſcias currere ⁊ ꝙ ſcias ꝙ iſti homies ſint oēs homines albi
ſicut tu potes ſcire ſatis bene ſcis communiter dicta ſicut tu
ſcis ꝙ rex anglie eſt magnus dñs ⁊ ꝙ papa ē ſacerdos et ꝙ
roma eſt pulcra ciuitas ⁊ ſic de aliis ꝯſimilibus que non ſcit̄
aliter niſi quod tu credis firmiter ſic eſſe ſine heſitatione ali
qua et ita eſt ⁊ ideo ſcis ⁊ iſto mō loquit̄ linconienſis de ſci
re cōmuniter primo poſteriorū capitulo ſecūdo :parꝫ igitur
ꝙ cū illo antecedēte aſſūpto ſtat ꝙ ſcis ꝙ omnis homo al-
bus currit. Etiā cū eodē antecedente ſtat ꝙ tu ſcis ꝙ aliqs
homo albus nō currit poteſt eni eſſe ꝙ bene ſcias ꝙ aliqs
homo albus nō currit licet neſcias quis ſit iſte ſicut tu ſcis
ꝙ aliquod iſtorū duorū eſt verū demōſtratis iſtis duobꝰ cō
tradictoriis rex ſedet nullus rex ſedet neſcis tamen quod
iſtorū eſt verū ponat̄ autē hoc ⁊ tunc apparebit manifeſte
quod conſequentia non valet: dicit̄ tamen cōtra iſtā reſpon
ſionē datā ad ſophiſma quia ſi dubitat̄ ſophiſma vel ſcitur
eſſe poſſibile vel dubitat̄ eſſe poſſibile. Si dicat̄ ſicut ē di-
cendū ꝙ ſcit̄ bene ꝙ ipſū non eſt ipoſſibile ſignificādo pima
rie ꝙ omnis homo qui eſt albꝰ currit ꝯ:arguit ꝙ illō ſi ipoſ
ſibile ex tibi dubio ſic ois hō q ē albꝰ currit:ḡ ois hō q ē albꝰ
pōt currere, ſed ex tibi dubio cōſequēs ē ipoſſibile. Nā ex ti
bi dubio nō ois hō qui eſt albꝰ pōt currere ſicut hō qui ē trū
catꝰ pedes vel ſic diſpoſitꝰ ꝙ ipſe nullo modo pōt currere:er
go ipoſſibile ē illū hominē albū currere ſed hoc ſophiſma
ſignificat omnē hominē albū currere:ergo ſignificat ſicut i-
poſſibile eſt eſſe ergo ipſū ē impoſſibile. ¶ Aliter arguit̄
omnis homo q ē albꝰ currit:ergo aliq̄ currens pōt eſſe hō
qui ē albꝰ ⁊ arguit̄ ꝙ nō:ponit̄ eni ex tibi dubio ꝙ omnis
homo albus ſit diſpoſitus ſic ꝙ nullo modo curret̄ poſſit
tūc nullū currēs pōt eſſe hō qui eſt albus. Sed quod ñ pōt
eſſe nō eſt poſſibile eſſe:ergo nō eſt poſſibile aliq̄ currēs eē
hominē qui eſt albus. Sed hoc ſophiſma ſignificat ꝙ aliq̄
currens eſt homo qui eſt albꝰ ergo hoc ſophiſma ē impoſſi-
bile ex tibi dubio. Ad hec reſpōdet̄ primo ad primū negan-
do hāc ꝯſequētiā aliquis homo albꝰ nō poteſt currere ⁊ ali-
quē hominē albū ipoſſibile eſt currere. Et hoc ſophiſma ſi-
gnificat ꝙ omnis hō albus currit:ergo hoc ſophiſma ſigni
ficat ſicut non poteſt eſſe quamuis enim nullus hō qui ē al
bus poteſt currere poteſt tamē eſſe ꝙ omnis hō qui ē albuſ
currit ſicut poſito ꝙ nullus hō currat poteſt tamē eſſe ꝙ ali-
quis hō currat iō nō valet iſta ꝯſequentia ſed eſt negāda ſi-
cut negat̄. ⁊ ad aliud quādo arguit̄ ꝙ ſi ois homo qui ē al
bus currit :ergo aliquod currens poteſt eē homo qui eſt al-
bus cōcedit̄ ꝯſequētia ⁊ vlteriꝰ quādo arguit̄ quod nulluꝫ
currēs pōt eē hō qui ē albꝰ q: nullus homo qui eſt albus
poteſt eē currēs huic dicit̄ ꝙ hoc ē poſſibile ſed ex iſto non
ſequitur quod ſophiſma ſit ipoſſibile ſic ſignificando ſed ſo-
lū ſequit̄ ꝙ ſophiſma pro tūc nō ſit verū. Ideo ad formā ar
gumenti vlteriꝰ quādo arguit̄ nullus homo qui eſt albus
pōt currere ſed quod nō poteſt currere nō eſt poſſibile curre
re:ergo nō eſt poſſibile aliquē hominē currere qui eſt albꝰ
negat̄ ꝯſequentia vnde ſicut nō valet hec ꝯſequentia nullꝰ
homo qui eſt albuſ poteſt eſſe:ergo nō eſt poſſibile quod ali
quis hō albus ſit ita nec valet alia ⁊ ꝙ vltima nō valeat
ſatis patet intuenti poſito enim ꝙ nullus hō ſit albus ante
cedens ē verū ⁊ ꝯſequēs falſū. Sed cōtra hāc reſpōſionem
ſequit̄ ꝙ ois homo qui eſt albus currit ⁊ tamē nullus hō
qui eſt albus poteſt currere que ſūt cōtradictoria vel antece-
dētia imediate ad cōtradictoria. ⁊ hoc arguit̄ ſic q: per iſtam
reſpōſionē licet nullus hō albus ſit poteſt tamē eſſe ꝙ ois
homo albus currit:ponat̄ igit̄ ꝙ ois homo albꝰ currat licet
nullus hō albus ſit ⁊ tūc arguit̄ ſic ſi nullus homo albus ē
ergo nullus hō qui eſt albus poteſt currere ꝯſequentia pa-
tet per priorē reſponſioneꝫ ⁊ oppoſitū iſtiꝰ conſequentis
cū antecedente plāe claudūt oppoſita : ſequit̄ igit̄ ꝙ illa cō
ſequentia ſit bona ⁊ antecedēs eſt altera particula:cāus ergo
conſeques ſequit̄ ex caſu. Sed ex alia pte caſus ſequitur ꝙ
omnis homo q eſt albus currit:ergo ſtabūt iſta ſimul ꝙ nul
lus homo qui ē albuſ poteſt currere ⁊ tamen ois homo qui
eſt albus currit ꝙ erat probandū. etiā arguit̄ ſic ponat̄ ꝙ oiſ
homo albus currat ⁊ ꝙ nullus iſtorū poſſit currere demō
ſtratis omnibuſ hominibus qui ſūt ⁊ qui erūt in iſto die ꝙ
iſte cāus ſit poſſibilis manifeſte patet p iſtā reſpōſioneꝫ q:
ipſa ponit ꝙ quāuis nullus homo qui ē poſſit currere ad-
huc tamē pōt eſſe ꝙ omnis hō currit q: adhuc poſſibile eſ-
ſet omnē hominē currere. Ideo admiſſo caſu illo arguit̄ ſic
omnis homo albus currit ⁊ nullꝰ eſt hō niſi aliquis iſtorū
demōſtratis omnibus hominibus qui ſūt ⁊ qui erūt i iſto
die :ergo aliquis homo iſtoꝝ currit ſed per caſū nullus iſto
rū poteſt currere:igit̄ ⁊c̄. ꝯſequentia patet ⁊ aſſūptum argui
tur ſic. ſ. ꝙ nō eſt aliquis homo niſi aliquis iſtoruꝫ q: ſi iſta
dies ē:ergo nullus ē homo niſi qui ē vel qui erit in iſta die
ſed omnis hō qui ē in iſta die vel qui erit in iſta die ē aliq
iſtorū vt apparet per caſū q: per li iſtorū demonſtratur ois
homo qui ē vel qui erit in iſta die ſed ois homo demonſtra
tus per li iſtorū ē aliqs iſtorū:ergo omnis hō ē aliqs iſtoꝝ
Similiter arguit̄ ſic ſi aliquis ſit homo qui nō ſit aliqs iſto
rum capiat̄ ille ⁊ tūc arguit̄ ſic iſte non eſt aliquis iſtorum
ſed omnis hō qui eſt in iſto die vel qui erit in iſto die ē ali
quis iſtorum:ergo iſte non ē nec erit in iſto die ⁊ tamē iſta
dies ē ſicut patet per caſum in antecedēte q: ſequit̄ demon-
ſtro omnes hoies qui ſūt ⁊ qui erūt in iſto die:ergo iſta di-
es ē. ⁊ ſi ſic ſequit̄ ꝙ aliquis homo ē qui non eſt nec erit in
iſta die et tamē iſta dies ē ꝙ nō ē poſſibile. Similiter eadē
ratione qua dicit̄ ꝙ aliquis homo ē qui non ē aliquis iſto-
rum poſſet dici ꝙ nullus hō qui ē. ē aliquis iſtorū ⁊ tamē
p li iſtorū demonſtrant̄ oēs hoies qui ſūt ⁊ qui erūt i iſta
die ꝙ non ē verū ⁊ illud etiā ſequit̄ ꝯtra reſpōſionē datam
Ponit̄ enim quod omnis homo currit ⁊ ꝙ nullus iſtoruꝫ
poſſit currere demonſtratis omnibus hominibus qui ſūt
vel qui erūt in eternū. Eadeꝫ ratione qua admittit̄ prior
caſus. ſ. quod omnis homo currit licet nullus iſtorū poſſit
currere demonſtratis. ⁊c̄. ē iſte admittendus ſicut manifeſte
patet intuenti:ergo ſi primꝰ addmittat̄ ⁊ iſte admittet̄. Sꝫ
admiſſo iſto cāu ſequit̄ iſta ꝯcluſio. ſ. ꝙ omnis homo currit
⁊ tamē nullus homo ē aliqs iſtorum demonſtratis omni-
bꝰ hominibus qui ſunt vel qui erunt in eternū ꝙ videt̄ im
poſſibile:igit̄. ⁊c̄. Ad hec reſpōdetur primo ad primū quā
do arguit̄ ꝙ omnis homo albꝰ currit licet nullus homo qui
ē albꝰ poſſit currere dicitur ꝙ illud nō ē admittēdū. Et ad
argumentū quādo arguit̄ ꝙ ſic q: poteſt eſſe ꝙ omniſ homo
albus currat licet nullus homo qui ē albus poſſit currere
dicit̄ negādo iſtā q: ſignificat ꝙ poſſibile ē ꝙ omnis homo
albus currat licet nullus homo qui ē albus poſſit currere h
ē ipoſſibile ⁊ quando dicit̄ ꝙ hoc ponit prior caſus dicitur
quod non ſed ponit hāc ꝓpoſitionem licet nullus homo q
ē albꝰ poſſit currere pōt tamē eſſe ꝙ omnis homo qui ē albꝰ
currat ⁊ iſte ē ſēſus diuiſus aliꝰ vō ē ſēſus ꝯpoſitꝰ p iſtā .n.
denotat̄ ꝙ q̄uis nullꝰ hō q ē albꝰ poſſit currere. Adhuc tñ
ē poſſibile ꝙ omnis homo qui ē albus currat ſicut q̄uis tu
ſedeas vel nō curras adhuc tamē ē poſſibile te currere. alia
tamē ꝓpoſitio ē ſenſus compoſitus et denotat ꝙ illud totū
ē poſſibile. ſ. ꝙ omnis homo albus currit lꝫ nullus hō qui
ē albus poſſit currere ⁊ hoc ē impoſſibile ⁊ ideo non proce
dit argumentū. Cū nō admittatur ille caſus. ¶ Ad aliud
quādo arguitur ꝯſimiliter illa ꝓpoſitio. ſ. ꝙ omnis homo
albus currit ⁊ quod nullus hō qui ē albus pōt currere dici-
tur vt priꝰ quod iſta cōcluſio ē impoſſibilis ⁊ ad argumen-
tum componitur ille caſuſ admittitur ⁊ tūc negatur illa mi
nor. ſ. quod nullus ē hō niſi aliquis iſtoruꝫ ⁊ dicitur quod
illa ē repūgnās quamuis illa in rei veritate ſit vera ⁊ ad p
bationem conceditur totum vſqꝫ ad illam propoſitionem
omnis homo qui ē vel erit in iſta die ē aliquis iſtorum di

B

mur enim ꝙ iſta ē repugnãs vt prior. Et ad argumentū quo arguit̄ ꝑ li iſtoꝝ demõſtret̄ oīs hõ qui ē vel q̄ erit ī iſta die demonſtrat̄ per li iſtorū ⁊ oīs hõ demonſtratus per li iſtoꝝ ē aliquis iſtoꝝ: igit̄ ⁊c. dicit̄ negãdo minorem. ſ. ꝙ oīs homo demõſtratꝰ ꝑ li iſtoꝝ ē aliq̄s iſtoꝝ. Contra tūc aliq̄s homo demõſtrat̄ ꝑ li iſtoꝝ qui nõ ē aliq̄s iſtoꝝ qui ē: igit̄ iſte. Et quicūq3 dr̄ eadē ratione qua ipſe nõ ē aliq̄s iſtoꝝ vnꝰ aliꝰ ēt nõ ē aliquis iſtoꝝ ⁊ ſic de ſingulis ⁊ ſic ſequit̄ ꝙ nullus ſit aliquis iſtoꝝ ſicut arguit̄ in ſecundo argumēto ⁊ tñ ꝑ li iſtoꝝ demõſtrant̄ oēs homines huic dicitur ꝙ hoc argumentū nõ probat quod in caſu iſto nõ aliq̄s hõ niſi aliq̄s iſtoꝝ põt tamē indifferenter cõcedi vel negari hec propoſitio aliquis hõ ē aliq̄s iſtoꝝ: hec enim cõſequētia nõ valet per li iſtoꝝ in hac ꝓpoſitione nullus iſtorum põt currere demõſtrat̄ oīs hõ qui ē ⁊ qui erit: ergo aliquis homo ē aliq̄s iſtoꝝ. Sic eni arguendo poteſt ꝓbari qđ tu es aſinus ſi iſta ꝯña ⁊ iſte modꝰ arguendi valeret q2 tūc eodē mõ valeret hec ꝯſequētia oē demõſtratum per hoc pronomē hoc ē aſinꝰ: igit̄ hoc ē aſinꝰ ſit rei veritas quod tu demonſtreris quãuis eni tu demõſtreris adhuc tñ ē poſſibile quod oē demõſtratū per hoc pronomē hoc ē aſinus ſicut patet ex predictis arguit̄ tūc ſic oē demonſtratū per hoc ꝓnomē h̄ ī iſta propoſitione h̄ ē aſinꝰ ē aſinꝰ: ergo h̄ ē aſinꝰ iſta ꝯſequentia ē bona ⁊ antecedens ē poſſibile: ergo conſequens ē poſſibile: ergo poſſibile ē quod hoc ſit aſinꝰ ſed ex dubio tibi tu es hoc: ergo poſſibile ē quod tu ſis aſinus ꝙ ē impoſſibile. iõ cõcedit̄ quod nec illud argumentū nec iſte caſus probãt ꝙ aliq̄s hõ ē aliquis iſtoꝝ. Et ideo ad tertium argumentū reſpõdet̄ admittēdo caſum illū. ſ. ꝙ oīs hõ currit ⁊ quod nullus iſtoꝝ põt currere demonſtratis omnibus hominibꝰ q̄ ſūt vel q̄ erūt in eternū ⁊ quãdo dicitur ꝙ ex hoc ſequit̄ ꝙ iſti ſūt oēs homines qui ſūt vel qui nunquã erunt ⁊ nullus hõ ē aliquis illoꝝ dicit̄ ꝙ iſta copulatiua ē mere ipoſſibilis q2 claudit oppoſita. Et quãdo arguit̄ ꝙ nullus hõ ē aliq̄s illoꝝ dicit̄ quod hoc ſequit̄. ⁊ ſequit̄ quod iſti non ſunt omnes homines ⁊ ſequitur quod iſti non ſunt nec erunt aliqui homines ſicut manifeſte patz intuenti. Et quãdo arguit̄ cõtra omnes homines demonſtrantur ꝑ li iſtoꝝ: ergo aliqua iſtorum demõſtratorū ſūt homines. huic dicit̄ dubitãdo iſtã ꝯſequentiã accipiendo illū terminū iſtoꝝ demonſtratiue certū ē quod nõ valet conſequētia tenēdo illū terminū relatiue pro vt refert̄ ad totū illud antecedēs homines demonſtrati per li iſtorum ⁊ non ſolū ad aliud terminū iſtoꝝ ſic erit propoſitio vera ⁊ conſequentia bona ⁊ vlteriꝰ ex illo conſequente nullomodo ſequit̄ quod aliquod iſtoꝝ ē homo. Sed dicitur forte cõtra hãc reſponſionē cū non occurrãt argumenta qđ iſta poſitio omnino voluntaria ē nec adducit rationē nec auctoritatem pro ſuo fūdamēto īmo ē ꝯtra mltas auctoritates q2 iſta reſpõſio habet negare quodlibet argumentum ab vniuerſali ad ſuã ſingularē vbi ē ita ꝙ vniuerſalis ē neceſſaria ⁊ ſingularis cõtigēs ꝙ appet ꝯ ariſtotilē prio prioꝝ ⁊ ſecūdo ⁊ ēt videt̄ eē ꝯ. Ariſto prio poſterioꝝ vbi docet ꝙ demonſtratio vlis ē melior ⁊ potior demõſtratõe ꝑticulari q2 ſcita vli ſcit̄ etiã ſingularis ſ3 ñ eꝯ. Ex h̄. n. appet ꝙ velit ꝯña3 ab vli ad ſingularē valere cuiꝰ oppoſitū põit h̄ rñſio. Vñ ꝓ iſtis reſpõdet̄ ꝓbãdo prio ꝙ iſta ſtãt ſimul. ſ. ꝙ oīs hõ currit ⁊ tñ nullꝰ iſtoꝝ põt currere demõſtratis oībꝰ homībꝰ q̄ ſūt ⁊ demõſtrēt̄ gratia exempli oēs hoīes q̄ ſūt ⁊ q̄ erūt ⁊ arguit̄ ſic oīs hõ currit: ergo aliq̄s iſtoꝝ currit vel: igit̄ iſta cõſequētia ē bõa vel nõ ſi ſit bõa: ergo quicūq3 erit ipſa vel alia ſic preciſe ſignificãs ipa bõa erit ⁊ arguit̄ ꝙ nõ q2 ſeq̄t̄ aliq̄s iſtoꝝ currit: igit̄ iſti ſūt ⁊ ſi ſic ſeq̄t̄ iſti nõ poſſūt eē: ergo nullꝰ iſtoꝝ põt eē ſ3 cras erit ita ꝙ iſti nõ ſūt nec poſſūt eē q2 ante craſtinū diē corrūpet̄ aliq̄s iſtoꝝ ⁊ quãdocūq3 nūc aliq̄s iſtoꝝ nõ erit iſti ñ erūt: ergo cras erit ita ꝙ iſti nõ poſſūt eē cū phiſice loquēdo nõ poſſūt eē ſi ipſi nõ ſūt poſtq̄3 fuerūt ſeq̄t̄: igit̄ ꝙ cras erit ipſū aña poſſibile. ſ. oīs hõ currit ⁊ illud aña ipoſſibile. ſ. aliquis iſtorum põt currere vel: ergo aliquis iſtorum currit: ergo tunc non valebit iſta conſeq̄ntia. ſ. oīs hõ currit: ergo aliquis iſtoꝝ currit ⁊ ſi ſic: ergo nūc nõ valet cū nūc ſignificet ſicut etiã tūc ſignificabit vt pono ergo iſta ꝯña nõ valet ſic ſignificãdo: ergo ſtabit oppoſitum ꝯſequentis cū antecedēte: ergo iſta ſtabūt ſimul oīs hõ currit ⁊ nullus iſtorum currit. nec põt currere demonſtratis oibus hominibꝰ q̄ ſūt ⁊ q̄ erūt. Quãtū ad illud ꝙ hec reſpõſio ē ꝯ multas auctoritates. Ariſtotē is. ſ. prio prioꝝ ⁊ ſecūdo ⁊ prio poſterioꝝ ⁊ frequēter in alijs locis ꝯ alias auctoritates alioꝝ hic dicit̄ ꝙ hec reſponſio multas auctoritates põt habere ⁊ habet pro ſe. Sed nulla ē auctoritas cõtra eã ſi bene intelligat̄ ſicut apparebit reſpicere volēti libros priꝰ allegatos vel alios de materia illa in prio. n. poſterioꝝ philoſophꝰ ponit expreſſe ꝙ nūquã ex neceſſario ſequit̄ ꝯtingēs nec ex poſſibili ſeq̄t̄ ipoſſibile ex q̄ imediate poteſt haberi ꝙ vniuerſali neceſſaria nõ ſequit̄ ꝯtingens ſingularis. Illud etiã põt haberi prio perihermenias ab ariſtotile ⁊ in multis alijs locis iõ ⁊c. Et ſup hoc aduerte ꝙ nõ ē cõcedendū poſito iſto caſu ꝙ omnis hõ albꝰ currit ꝙ iſte homo albꝰ currit l3 ī rei veritate demõſtret̄ hõ albꝰ. Si tñ ſupponit̄ illud ſophiſma ⁊ deide ꝓponit̄ iſte hõ albꝰ currit demõſtrato homine albo niſi ſciat̄ ꝙ ipſe ſit albus etiã ꝙ ipſe currat dubitanda ē iſta propoſitio qm̄ dubia ē in rei veritate ⁊ nullomõ ſequitur ex ſophiſmate nec ex aliquo adhuc ſuppoſito. Ex hoc enim ꝙ apponēs demonſtret hominem albū nõ ſequit̄ ꝙ iſte hõ albus currat nec illa propoſitio ſingularis ſequit̄ ex illis duobus. ſ. ex ſophiſmate ⁊ ex demõſtratione illa q2 nõ ſequit̄ oīs homo albus currit ⁊ demonſtro hominē albū: ergo iſte hõ albus currit. Sed forte hoc ꝯñs repugnat illi antecedēti q2 ſi ſit rei vitas ꝙ iſte hõ ē albus ⁊ quod iſte ē ſic diſpoſitꝰ ꝙ ipſe nõ põt currere tūc notū ē ꝙ illud antecedēs ⁊ illud cõſequens repugnãt ideo q̄cūq3 tali ſingulari ꝓpoſita ipſa ē negãda vel dubitanda niſi ipſa ſciat̄ eē vera vnde nulla ſingularis talis ē magis cõcedēda quã ſi nullus caſus poneret̄ niſi ſupponat̄ aliquid de aliquo ſingulari. Preterea arguit̄ ad ſophiſma ſic ſi omnis hõ albꝰ currit ⁊ oē qđ currit vel icipit vel icipiet currere: ergo omnis hõ albꝰ incipit vel incepit currere. Et arguo quod ñ ſequit̄ ad hoc ꝙ hõ albus currat quod ipſe incipiat vel incepit currere ꝓbo q2 aliq̄s homo albus curret q̄ adhuc non currit ⁊ ipſe nec incepit currere nec incipiet currere ꝙ arguitur ſic q2 põat̄ ꝙ ſor. aliquãdo erit albus et quod curret tūc ⁊ currit et currebat ꝑ tēpꝰ terminatū ad inſtãs preſens ⁊ qđ iſte nõ ſit albus. iſto poſito ꝓponit̄ iſte hõ albꝰ curret ⁊ notandū ē qđ iſta ſequit̄ q2 cãus ē ꝙ curret quãdo erit albus. Et arguitur tūc ꝙ ipſe nõ incipit currere ſicut apparet manifeſte ex cãu nec incipiet currere. Ponitur. n. ꝙ ꝯtinue curret vſq3 ſit albus ⁊ vltra quouſq3 corrumpatur. ¶ Si dicit̄ ꝓ iſto ꝙ prima ꝓpoſitio ſit negãda iſta. ſ. iſte hõ albꝰ curret q2 iſta implicat ꝙ iſte hõ ē albus quod ē cõtra caſum Cõtra ex iſta reſpõſione ſequitur quod nullus hõ albus poteſt eſſe niſi qui ē hõ albus etiam ſequit̄ poſito quod nūc ñ foret aliq̄s hõ albus ſed ꝙ cras q̄libet hõ foret albus ꝙ nullus hõ albꝰ erit ⁊ ſequit̄ ꝙ nullꝰ hõ albꝰ fuit l3 viginti aut mille fuiſſēt homines albi ⁊ ꝙ nullū albū erit hõ quoꝝ q̄libet ē manifeſte falſū. Cõſimiliter ēt ſequit̄ ex eadē reſpõſione ꝙ nullus homo poteſt generari ⁊ quod nullus homo generabitur ⁊ ſic de talibus infinitis quorum quodlibet eſt falſum nec eſt aliquod fundamentum ꝙ moueret aliquem ad ponendum illa ſi bene diſcurrat̄ hec tamen ponūtur frequent̄ ⁊ adhuc aliq̄ maiora. Sed iſta reſponſio ē ſolū reſpõſio voluntaria. ideo ſupponitur modus loquendi philoſophi vbi concludit et vult ex intētione ꝙ termini cõmunes ſupponētes reſpectu verbi de futuro vel de preterito vel verbi ampliatiui poſſint ſupponere ꝓ futuris ⁊ ꝓ preteritis ⁊ pro his que poſſūt eſſe ſicut ꝓ his de p̄ſenti hoc etiam appet ratione qm̄ ſi iam ſit ita ꝙ album ē priꝰ fuit ita quod album erit. Et eodē modo ſi aliquãdo erit ꝙ hoc albū currit: ergo iam ē ita ꝙ hoc album curret ⁊ iſta propoſitio iſte homo albus curret ſic preciſe ſignificat: ergo ⁊c. Ideo forte cõcedit̄ ſicut ē concedendum ꝙ iſte homo albꝰ curret.

Et vlterius etiam conceditur iſta concluſio. ſ. ꝙ iſte homo albus non incipit currere nec incipiet currere ⁊ curret ⁊ iã nõ currit. Et vlterius quãdo arguit̄: ergo nõ ſequitur ꝙ aliq̄s homo albus currat ꝙ ipſe incipiat currere vel priꝰ incepiſſet currere. Dicit̄ negãdo ꝯſequentiam ſequitur. n. homo albus currit: ergo ipſe incipit currere vel prius incepit currere ꝙ ſtatim ꝓbari põt ſic q2 ſi iam ē ita ꝙ hoc currit demõſtrato iſto homīe ⁊ aliqñ nõ fuit ita: capiatur ergo totū tēpus añquã fuit ita ⁊ totū tēpus poſtq̄3 fuit ita ⁊ ſequitur quod in iſto inſtãti medio iſte homo albꝰ incepit currere ſiue tūc fuit albꝰ ſiue niger de iſto nõ ē cura. Sed ꝯtra ex hac reſponſione ſeq̄t̄ illa ꝯcluſio videlicet quod iſte hõ albus ñ īcepit currere nec vnq̄3 incipiet currere nec vnq̄3 incepit currere ⁊ aliquãdo tamē pꝰ illud inſtãs quod nūc ē preſēs erit ita ꝙ iſte hõ albꝰ incipit currere ante illud inſtãs huic dicit̄ breuiter cõcedendo ꝯcluſionē ſicut ſatis ſequit̄ ex cãu ⁊ ſi arguit̄ cõtra iſtã ſic iã ē verū in hoc inſtãti ꝙ iſte hõ albꝰ non incipit nec vnquã incepit currere: ergo nūquã poſt hoc inſtans preſens erit ita ꝙ iſte hõ albus incepit currere ante h̄ inſtãs eodē demonſtrato negat̄ conſequentia. Sed ꝯtra arguit̄ forte ſic ſi iſte hõ albus nõ incepit currere ante hoc inſtãs ⁊ nihil põt eſſe ante hoc inſtãs ꝙ nõ prius fuit ante h̄ inſtãs: ergo iſte hõ albus nõ põt incipere currere ante hoc inſtãs ⁊ tūc arguit̄ vlterius ſic iſte hõ albus nõ incepit currere nec põt incipere currere ante hoc inſtãs: ergo nūquam poſt hoc inſtãs põt eſſe ita ꝙ iſte hõ albꝰ incepit currere ante hoc inſtãs ⁊ ſi ſic: ergo nūquã pꝰ hoc inſtãs erit ita ꝙ iſte homo albus incepit currere ante hoc inſtãs. Sed pro iſto dicit̄ neganda ꝯſequentia penultia hãc. ſ. iſte hõ albꝰ nõ põt incipere currere ante hoc inſtãs nec vnquã incepit currere ante hoc inſtãs: ergo non põt eē pꝰ hoc ita ꝙ iſte hõ albus incepit currore ante hoc inſtãs antecedens enim ē verū ⁊ conſequēs falſū in caſu poſito iõ ⁊c. Sed cõtra hoc arguitur ſic qua ratione cõcedit̄ ꝙ iſte hõ curret ⁊ non incipit nec incepit nec incipiet currere debet ēt cõcedi ꝙ ꝯtinue erit ita ꝙ iſte hõ albus incipit currere ⁊ tamē iſte homo albus nūquã incipiet currere ꝙ claudit oppoſita in ꝓpoſito ⁊ conſequentia arguit̄ ſic q2 dicit̄ quod iſte hõ albus curret q2 iſte curret ⁊ iſte erit albus ſed pro iſto arguit̄ ſic quod iſte hõ albus incipit currere q2 iſte hõ albus nõ currit q2 nõ ē albꝰ ⁊ immediate pꝰ hoc iſte homo albus curret: ergo iſte hõ albꝰ incipit currere ſed ſi cõcedit̄ ꝯñs in inſtanti preſenti eadē ratõne deberet ꝯcedi ī quolibet īſtãti ⁊ ꝑ q̄l3 īſtãti q̄uſq3 erit iſte albꝰ ſuppoſito priori caſu tūc ſequit̄ ꝙ aliqñ erit ita ꝙ iſte hõ albus incipit currere quãdo iſte hõ albus nõ icipiet currere qđ claudit oppoſita ſicut prius dicebat̄ ideo ſi negatur iſta cõſequentia vel antecednes iſtiꝰ pro ꝯſequētia illa arguit̄ ibi arguit̄ ab exponētibus ad expoſitum: ergo. ⁊c. pro antecedente arguit̄ ſic iſte hõ albus nõ currit q2 iſte hõ non ē albus. ſi negat̄ iſta ꝯſequētia dicēdo ꝙ cõſequēs implicat quod iſte homo albus ſit et nõ currat. Contra ex hoc ſequeretur ꝙ hoc implicaret albū nõ currit: Si negat̄ conſequentia cõtra tūc fiat argumentū illud cū iſta prepoſitione album non currit ſicut prius fiebat cū alia ⁊ ſequit̄ eadem difficultas ſic arguendo nullū albū iã currit ⁊ imediate pꝰ hoc aliqđ albū curret: ergo aliqđ albū icipit currere ideo ꝓ iſto argumēto forte dicit̄ negãdo minorē ꝓpoſitionē illã. ſ. imediate pꝰ hoc aliqđ albū curret q2 ñ imediate pꝰ h̄ curret aliqđ ꝙ imediate pꝰ h̄ erit albū. Sed ꝯ reſpõſionē iſtã ar̄ ſic ex iſta ſeq̄t̄ ꝙ aliq̄ ꝓpoſitio vã ⁊ affirmatiua dꝰ preterito cuius vitas nullomõ depēdet a futuro incipiet eē falſa. Si dicit̄ ꝓ iſto vt prius concedendo hãc ꝯcluſionem ſicut erat probatū de iſtis propoſitionibus ſor: fuit tantus ſicut fuit plato et ſor. fuit oīs hõ rome ⁊ ſic de talibus quarū quelibet in cãu poſſibili prius fuit vera ſic ſignificãdo ⁊ tamē ē quelibet talis modo falſa ſicut prius arguebat̄ eſſe poſſibile contra adhuc ex priori reſponſione ſequit̄ ꝙ propoſitio ſimplex. ſ. de ſimplici ſubiecto ⁊ ſimplici predicato vera ⁊ affirmatiua de preterito cuiꝰ veritas nullo modo dependet. a. futuro incipit eē falſa ſignificãdo ſic preciſe vt prius quãdo fuit vera q2 ſecūdū iſtã reſpõſionē niſi aliquid ꝙ ſit albū vel aliquid ꝙ erit albū in. a. inſtãti erit in. a. inſtãti nullū albū erit in. a. inſtãti: ergo eadē ratione nihil ꝙ ē albū fuit nigrū ſequit̄ qđ nullū albū fuit nigrum q2 nihil fuit ſimul albū quando ipſū fuit nigrum: ponat̄ ergo ꝙ iã aliquid ſit albū ꝙ prius fuit nigrū ⁊ ꝙ ipſū incipiat eſſe nõ albū ⁊ ſit gratia exempli ꝙ nihil ſit albū ꝙ fuit nigrū niſi hoc vel pars eius nec erit aliquod tale per totã hanc horã ⁊ ponat̄ etiã ꝙ quelibet pars eiꝰ deſinat eſſe alba iſto poſito ſequit̄ tūc iſta concluſio. ſ. qđ hec ꝓpoſitio ſimplex vera ⁊ affirmatiua albū fuit nigrū iã incipit eſſe falſa ſic ſignificando ponat̄ eni ꝙ illa propoſitio ſit ⁊ erit ꝯtinue ſic ſignificãdo quod hoc ſequat̄ arguitur ſic imediate ex iſta reſponſione prius poſita q2 iã iſta propoſitio albū fuit nigrum fuit vera ⁊ eſt vera quia quod eſt album fuit nigrū ⁊ immediate poſt hoc falſa quia immediate poſt hoc non erit ita quod album quod eſt fuit nigrum nec poteſt eſſe ita quod aliquid fuit album in eodem inſtanti in quo ipſū fuit nigrum ſed ipſa propoſitio preciſe ſignificat ſecūdū datã reſponſionē quod albū quod ē fuit nigrū vel quod fuit albū quando ipſū fuit nigrū ergo cū illa diſiunctiua imediate poſt hoc erit falſa ſicut iam probatū eſt ſequitur quod illa propoſitio ſic ſignificãdo preciſe imediate pꝰ hoc erit falſa. Sed forte dicitur ad hoc quod nõ ſequit̄ concluſio illa propoſita q2 hec propoſitio de qua arguitur. ſ. albū fuit nigrum non ē ꝓpoſitio ſimplex q2 ꝯuertitur cū tali diſiūctiua que ē multū ꝯpoſita ſicut patet in argumento facto Sed cõtra ex iſta reſponſione ſequitur ꝙ nulla propoſitio affirmatiua vel negatiua de preterito vbi ſaltem ſupponitur terminus communis ſit ſimplex q2 non illa homo fuit nec illa albū fuit ⁊ ſic de alijs talibus q2 prima illarū ſignificat ꝙ homo qui ē vel qui fuit: ⁊ ſecūda ſignificat ꝙ album ꝙ ē vel ꝙ fuit. fuit: ſi ergo ꝓpoſitio non ſit ſimplex q2 ſua ꝯuertibilis ñ ſit ſimplex ſeq̄t̄ ꝙ nulla propoſitio talis erit ſimplex ꝙ non eſt verū ideo forte dicit̄ aliter in primo negãdo illã propoſitionē minorē vt prius ſed aliter reſpondet̄ dicendo vlterius. ſ. ꝙ ex hac ꝓpoſitione imediate poſt hoc iſte homo albus curret formaliter ſequit̄ ꝙ iſte q̄ ē homo albꝰ imediate poſt hoc curret vel iſte qui imediate pꝰ hoc erit albꝰ imediate pꝰ hoc curret ex iſta propoſitione tñ homo albꝰ curret imediate pꝰ hoc ñ ſequit̄ iſta diſiūctiua formaliter nec aliter q̄3 ſicut ex ipoſſibili nõ. eni3 ē poſſibile ꝙ aliquid curret immediate poſt hoc nec quod aliqđ erit imediate pꝰ hoc ſicut patuit alias ideo forte dicitur ponendo hanc reſponſionem quod non ſequitur aliquod inconueniens prius tactum. Et iſta reſponſio ſatis videtur conformari communi modo loquēdi q2 in alijs ꝯſimilibus videtur tenere huiuſmodi ꝯſequentia q2 ſequitur vt apparet. Tūc rex erit londonis: cras cancellariꝰ predicabit: ergo q̄ eſt rex vel qui tūc erit rex erit londonis ⁊ qui ē cãcellariꝰ vel qui cras erit cancellariꝰ predicabit: hodie epiſcopꝰ veniet ad villã: ergo qui ē epiſcopꝰ vel qui hodie erit epiſcopus hodie veniet ad villã ⁊c. Sed cõtra hoc arguitur ſic ſi rex erit tūc londonis ergo tunc rex erit londonis ſimiliter ſi cancellarius predicabit cras: ergo cras cancellarius predicabit ſi epiſcopꝰ hodie veniet ad villã: ergo hodie epiſcopꝰ veniet ad villã iſte concluſiones ſatis apparēt ex omni modo loquendi. ſi ergo ex illis conſequentibus ad illas diſiūctiuas priꝰ arguitas valeat ꝯſequētia ⁊ quicq̄d ſequit̄ ad cõſequens ſequit̄ ad antecedēs: ergo conſimiliter eedē diſiunctiue ſequūtur ad iſta antecedentia. Ex quibꝰ ſequitur iſta concluſio quicquid ſequitur: ergo ex iſta propoſitione tunc rex erit londinis ſequitur ex iſta rex erit tunc londonis. ideo forte dicitur negãda iſtã cõſequentiam ſicut oportet ſecundum iſtam reſponſionem rex erit tūc londonis: ergo tunc rex erit londonis, cancellarius predicabit cras: ergo cras cancellarius predicabit. Contra ex hoc ſequitur quod cancellarius predicabit cras ⁊ tamen bis centum annis nullus cancellarius predicabit etiam ꝙ rex cras erit londonis ⁊ tamen cras nullus rex erit

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

londonis tunc quilibet rex erit ſcotie ⁊ ſic de talibus multis q̄ nõ apparēt vera. ideo aliter reſpõdet ad primā ꝯſequentiam. ſ. iſte hõ albꝰ nõ currit ⁊ imediate pꝰ hoc iſte hõ albus curret: ergo iſte hõ albꝰ incipit currere dicit negando ꝯñaꝫ q: lꝫ icipiat hõ albꝰ currere nõ ꝓp hoc ſequit ꝙ hõ albꝰ incipiat currere ad hoc. n. quod iſte hõ albꝰ incipiat currere requiritur ꝙ iſte homo incipiat currere iõ ſicut nõ valet iſta conſequentia iſte homo incipit eſſe currens: ergo iſte homo incipit eſſe currens ſic nec valet iſta conſequentia iſte homo albus non currit ⁊ immediate poſt hoc iſte homo albꝰ curret: ergo iſte hõ albꝰ incipit currere in cãu enim poſito foret antecedēs verū cõtinue vel ſaltē quãdo iſte hõ nõ foret albus ⁊ inciperet eſſe albus ⁊ ꝯñs falſū ideo. ⁊c. Sꝫ forte ad huc arguit ꝙ hec reſponſio ē diminuta vel falſa quoniam adhuc cū hac reſponſione ſtant eadē incõueniētia. ſ. quod cãcellarꝰ predicabit cras ⁊ tamē bis centū annis nõ predicabit aliqs cancellarius. Et albū videbit a te per totū iſtum diē ⁊ tamē in iſto mēſe non erit aliquod albū viſū a te ⁊ ſic d̄ talibus. Ad illud dicit ꝯcedendo iſtas ꝯcluſiones iam tactas dicit tamē quod iſte nõ ſūt eedē cū illis que priꝰ ſequebãtur cõtra reſponſionē aliā concluſiones. n. priꝰ arguite ſūt iſte rex erit tūc londonis ⁊ tamē tūc nullus rex erit londõis cancellarꝰ predicabit cras ⁊ tamē cras nullus cãcellarius predicabit ⁊ ſic de talibꝰ que ſatis apparēt impoſſibiles nec ſūt iſte ꝯuertibiles cū illis precõceſſis iſte. n. nõ cõuertunt cras nullus cãcellarꝰ predicabit ⁊ cras nõ predicabit aliqs cãcellarꝰ nec iſte tūc nullus rex erit londonis ⁊ tūc non erit londonis aliquis rex ſicut nec iſte heri ſor. albus nõ fuit ⁊ heri nõ fuit ſor. albus poſito. n. ꝙ ſor. ſit albus ⁊ ꝙ heri fuit ⁊ ꝙ nunꝗ̄ fuerit albꝰ ē prīa falſa ⁊ ſecūda vera ⁊ ꝯſimile ē de alijs prius tactis. Aliter arguit ad principale probãdo ſophiſma eſſe impoſſibile q: nõ ē poſſibile ꝙ aliqs hõ ſit albus: ⁊ ſophiſma ſignificat quod aliquis ſit albus ergo. ⁊c. aſſumptum arguitur quia ſi aliquis homo poſſit eſſe albus. ⁊ ad hoc ꝙ aliquid ſit album requiritur quod quelibꝫ ps quantitatiua illius ſit alba ſequitur tūc ꝙ alicuius hominis poſſet quelibet ps quãtitatiua eſſe alba: ꝯſequēs eſt falſū q: nec ſanguis nec quelibet ps carnis ſicut ſatis patet Iõ pro iſto forte dicit quod non requiritur quod quelibet pars hominis albi ſit alba ſed ſufficit quod pars maior q̄ꝫ medietas eiꝰ ſit alba ad hoc quod iſte hõ ſit albus dato igit ꝙ vna medietas ſor. poſſit eē alba ⁊ ē ps ſor. maior ſua medietate vt dicit ꝯcedi põt qõ ſor. põt eē albꝰ. Sꝫ ꝯ̄ ad hec ſicut prius nõ quelibet pars iſtiꝰ medietatis põt eē alba ſicut nõ põt quelibet pars totiꝰ hoīs: ergo qua ratione nõ põt eē albꝰ ſecūdū ſe totū ita nec põt iſta medietas ſecūdū ſe totã eē alba. Et ſi ſic cū ad hoc ꝙ ſor. ſit albꝰ requirit qõ ſua ps maior medietate ſor. ſit alba ſecūdū ſe ⁊ quamlibet ſui ꝑtē iõ ſor. nõ põt eē albꝰ. Ideo forte dicit ſicut ē dicendū qõ ad hoc ꝙ ſor. ſit albus nõ requirit ꝙ quelibet iſtiꝰ ps ſit alba nec etiã ꝙ maior ps eiꝰ quã medietas ſit alba ſecūdū ſe ⁊ quãlibet ſui ptē ſed ſufficit quod ſuperior medietas ſortis ſit alba ſecundū ſuas ptes extrinſecas ita ꝙ ad quēlibet pūctū extrinſice ſupficiei ſupioris medietatis ſortis vel ſorte. faciei ſortis terminet albedo ſufficiens ad denominãdū aliquid eē albū dicit. n. iuxta ꝯmunē modū loquēdi ꝙ hõ ē albus eo ꝙ pellis ſue faciei ē alba nõ obſtãte ꝙ ptes interiores illiꝰ faciei non ſint albe. Sed contra hãc reſpõſionē ſequitur ꝙ ſor. ē albus ⁊ plato ē niger ⁊ tamē plato habet maiorē ptē albã ſecūdū ſe ⁊ quãlibet ſui ptē quã habet ſor. ⁊ hoc eſt concedendum vt poſito ꝙ ſor. ſolū habeat faciē albã plato vero faciē nigrã ſed tamē habeat pedes albos valde vel aliquã aliã magnã ptē quã eē albã nõ requirit ad hoc ꝙ ipſe ſit albꝰ. ex iſta reſponſione etiã ſequitur ꝙ ſor. nõ ē albꝰ ⁊ erit albꝰ ⁊ tamē continue remittet tota ⁊ maxia albedo ſor. ſecūdū ſe ⁊ quãlibet ſui ptē. ad hoc enī quod ſor. ſit albus nõ ſufficit ꝙ aliqua ps extrinſeca faciei ſue ſit alba. Sed requirit ꝙ tota facies ſor. ſit alba vl' ſaltē pſ maior medietate iſtiꝰ faciei: ponit ḡ qõ vna ps faciei eiꝰ mior medietate eiuſdē ſit modo alba ⁊ quod eiuſdē partis albe tota albedo ꝯtinue remittat ſecūdū ſe totã per aliquod tēpꝰ ⁊ per idē tēpꝰ rare fiat iſta ps faciei alba quouſqꝫ extendat illa ps ꝑ totã faciē ſor. ita tamē quod ipſa exiſtente alba extendat ipſa ꝑ totã faciem ſor. quo poſito ſequit ꝯcluſio propoſita q: in fine hore ceteris paribꝰ ſor. erit albꝰ ⁊ tamē maxia albedo ſor. erit remiſſior quã modo ē. Sit gratia exēpli ꝙ illa ps ſit rareſacta ſit maxia ps alba vel in qua adequate extendit albedo. iõ iuxta cõmunē modū loquēdi iã ꝯceſſū. ſ. ꝙ oīs hõ cuiꝰ facies eſt alba ē albꝰ ꝯcedit ꝯcluſionē iſtã eē poſſibilē. ¶ Sꝫ ꝯ̄ iſtã cõcluſionē ſic arguit ſi nūc ſor. nõ ſit albꝰ ⁊ ꝯtinue quelibet ps ſortis alba ⁊ per totã hãc horã remittet ſecūdū ſe ⁊ quãlibet eiꝰ ptē ⁊ nulla albedo de nouo intēdet: ergo nulla ps ſortis ſecūdū ſe totã albeſiet in hac hora ⁊ tunc arguit ſic facies ſor. iã nõ ē alba ſecūdū ſe ⁊ quãlibet eiꝰ ptē nec in hac hora albeſiet ſecūdū ſe ⁊ quãlibet eiꝰ ptē: ergo ĩ hac tota hora nõ erit facies ſortis alba ſecūdū ſe ⁊ quãlibꝫ eiꝰ ptē ⁊ ſi ſic cū ſor. nõ ſit albꝰ niſi eiꝰ facies ſit alba ſecundū ſe ⁊ quãlibet eiꝰ partē ſequit quod ſor. nõ erit albꝰ in tota iſta hora nec ĩ fine eiuſdē cuius oppoſitū dictū ē ſuperiꝰ ideo pro iſto dicitur negãdo hanc conſequentiam de forma facies ſortis iaꝫ nõ eſt alba ſecūdū ſe totã ⁊ quãlibet eiꝰ partem ⁊ non albeſiet ſecundū ſe ⁊ quamlibet eiꝰ partē: ergo nõ erit alba ſecundum ſe ⁊ quamlibet eius partē q: poſſet eē ſicut dicebatur ĩ caſu predicto quod aliqua ps ſortis foret alba aliqua non alba ⁊ quod ps nõ alba albeſieret ⁊ quod alia non intenderet nec diminueret quo poſito in fine foret iſta facies alba ſecūdū ſe ⁊ quãlibet partē iſtiꝰ ⁊ iã non ē alba nec albeſiet ⁊ iõ nõ valet cõſequentia facta. ſed qualitercūqꝫ ſit de iſta conſequentia non tamē concedendū ē ꝙ facies ſortis poterit eſſe alba ſecūdū ſe ⁊ quãlibet eiꝰ ptē q: notū ē quod aliqua ſunt ptes interiores faciei que nõ poſſūt eē albe ſicut ſãguis neruus ⁊ oſſa ſicut priꝰ dictū ē de ꝑtibꝰ ſortis. ideo non conceditur in caſu poſito quod in fine huius hore erit facies alba ſecūdū ſe ⁊ quãlibet ſui ptē ſed quod tunc cuiuſlibet ꝑtiſ extrinſice faciei iſtiꝰ erit ps aliqua extrinſica alba ⁊ quando arguit quod nõ q: nulla ps quãtūcūqꝫ modica albeſiet ſecūdū ſe ⁊ quamlibet eiꝰ ptē: ergo cū iã nõ cuiuſlibet ꝑtis extrinſice ſit aliqua ps alba nec in fine hore erit cuiuſlibet ꝑtis extrinſice aliqua ps alba negat ꝯſequentia q: iſte ptes q̄ modo ſūt albe licet modo nõ ſint extrinſice partes reſpectu totius faciei tamē in fine iſtiꝰ hore erūt extrinſice reſpectu totiꝰ faciei ſicut ſatis apparet ꝑ caſū poſitum. ⁊ ſi arguit adhuc ex iſta reſponſione ſequit quod ꝯtinue aliqd albeſiet cuiuſque libet albedo ꝯtinue remittet ꝑ eandē horã q: ad hoc quod facies ſor. ſit alba nõ requirit quod cuiuſlibet partis extrinſice ſit aliqua ps extrinſica alba q: tūc ſequit quod quãtūcūqꝫ modica ps extrinſica alicuiꝰ faciei foret nigra quod illa facies non foret alba ꝯſequens falſū ⁊ ꝯ̄ ꝯmunē modum loquendi arguit: ergo ſic in aliquo inſtãti ante finē huius hore. hec facies ſortis erit alba anteq̄ꝫ quelibet talis ps eiꝰ extrinſica erit alba ⁊ ꝯtinue ab iſto inſtãti vſqꝫ ad finē hore albeſiet iſta facies: ergo cõtinue erit maior ⁊ maior ps alba quam prius fuit ⁊c. ⁊ etiam continue remittet omnis albedo in aliqua pte alba: ergo ſequit concluſio huic dicit ꝙ iſta ꝯcluſio ē ſatis poſſibilis illo modo loquendi admiſſo. ſed tñ iſta concluſio non ſequitur in caſu iſto poſito niſi cū hoc põatur quod proportionabiliter velociꝰ rareſiat ps alba quaꝫ ipſa remittat in albedine poſſet enim ita tarde rareſieri ps alba ⁊ ita velociter remitti ps ipſa eadem ꝙ facies iſta. a. primo inſtanti in quo foret alba continue foret minus alba ⁊ minus non obſtante quod continue maioraretur parſ alba in quãtitate. ſed forte ex iſta reſponſione arguitur ꝙ nullus homo poſſet eſſe ſumme albꝰ vel quod aliquis homo foret albior aliquo homine ſumme albo ꝙ eſt impoſſibile ⁊ ſequentia arguitur ſic q: ſi aliquis homo poſſet eſſe ſumme albus aut: igitur requireretur tunc quod quelibet pars illius hominis foret ſumme alba aut ſufficeret quod cuiuſlibet partis extriſice ſue faciei aliqua pars extrinſica foret ſūme alba non primo modo quia hoc foret impoſſibile ſicut

prius dictū ē frequēter ĩfinite ſūt. n. ptes hoīs quaꝝ nulla poteſt eē alba: ergo a multo fortiori non poſſunt eē ſūme albe ideo ſi dicit ꝙ ſecūdo mõ erit: arguit cõtra adhuc ſicut ꝑus vel requirit ꝙ quelibet ps talis faciei foret tūc ſūme alba vel non ſi ſic ſequit quod nõ tantū ſufficit ps ſūme alba ad denoiandū totã faciē eē ſūme albã ſicut ſufficit ps remiſſe alba ad denominandum totam faciē eſſe remiſſe albam ꝙ nõ videt verum quia qua ratione ꝓpter vnam partem ſūme albã denominat totus homo ſūme albus cū nõ quelibet ps eiꝰ poterit eſſe ſūme alba: igit ēt ſimiliter videtur ꝙ poterit facies eiꝰ dici ⁊ eſſe ſūme alba quãuis non quelibet ps eiꝰ talis extrinſica foret ſūme alba. ideo forte dicitur ⁊ cõcedit quod totus homo eſt ſūme albꝰ ⁊ ſua facies quamuis nõ cuiuſlibet partis extrinſice ſue faciei ſit aliqua pars extrĩſica ſūme alba. Sed forte tūc ex iſto arguitur ꝙ iſte homo adhuc poſſet eē albior quã tūc ē q: poſito ꝙ maior pars faciei foret ſūme alba tūc forēt iſte homo ⁊ etiã iſta facies ſua albiores quã modo ſunt q: tūc ſicut prius tactū ē iſta facies foret albior eo ꝙ haberet maiorē partem albã ſūme quã priꝰ ergo. ⁊c. Similiter ſic arguit tunc haberet ille hõ albedinē totã quã nūc habet ⁊ aliquã additã: ergo foret albior quam prius incipiat: igit pars maior fieri ſūme alba ⁊ ſequit ꝙ totus hõ erit albior quã prius ⁊ ipſe prius fuit ſūme albꝰ igit ⁊c. Pro iſto qñ arguitur qõ nullus hõ põt eē ſūme albꝰ dicit gratia diſputationis ꝙ ſic nõ tamē credo hoc eē verū ⁊ ad argumentū qñ arguit ꝙ ſi aliquis hõ poſſet eē ſumme albus ſequitur quod ipſe poſſet fieri adhuc magis albuſ dicit quod non ⁊ quãdo dicit nūqd requiritur quod cuiuſlibet ꝑtis extrinſice faciei vel totius hominis aliqua pars extrinſica ſit alba dicit quod requirit ſaltē ꝙ cuiuſlibet partis extrinſice faciei ſue ſit aliqua pars extrinſica alba ⁊ tunc ad argumentū quãdo dicit quod tunc nõ tanta ps ſumme alba ſufficit ad denominandum facieꝫ eē ſūme albã ſicut ſufficit pars remiſſe alba ad denominandū faciē remiſſe albam concedit cõcluſio imo ps maior ſūme alba requirit ad denominãdū aliquid eſſe ſūme allbū quam pars remiſſe alba ad denominandū aliquid eē remiſſe albū. Sed adhuc forte cõtra arguitur quod talis nõ foret ſūme albus quãtūcunqꝫ eius facies eſſet ſūme alba q: ſi tūc vna cū tota facie ſumme alba foret adhuc alia pars corporis ſumme alba totꝰ ille hõ eſſet albior quã prius q: tūc haberet maiorē albedinē quaꝫ prius: igit. ⁊c. huic dicit negãdo ꝯſequentiã q: illuꝫ hominē eē magis albū vel minus albū nõ attendit penes hoc quod homo ille habeat maiorē partē vel minorem ſed eo qõ talis pars certa puta facies vel pellis ſua extrinſica ſuit minus alba vel magis alba ideo ſi talis ps dicit ſūme alba et totus homo dicit ſūme albꝰ ſi remiſſe alba dicit totus hõ remiſſe albus ſed tamen ad hoc quod aliquis homo foret ſūme albus melius diceretur ꝙ requiritur quod cuiuſlibet partis extrinſice foret aliqua pars extrinſica ſumme alba ⁊ illud forte non eſt poſſibile ⁊ ideo dicitur quod nõ ē poſſibile quod aliquis homo ſit ſumme albus verum tamen ſatis poteſt ſuſtineri gratia diſputationis ⁊ ideo non oportet illud negare niſi illud petãt argumenta ſeu aliqua priꝰ conceſſa vel poſita: preterea ſi aliquis hõ poſſet eſſe ſūme albus ſeu albꝰ tunc vel foret dare minimū gradū qui ſufficeret ad hoc quod aliquis hõ foret albꝰ vel maximū qui non ſufficeret. Si det minus tunc ſequitur quod aliquid eſſet ita remiſſe albū ſicut aliquid poteſt eē cõſequens falſum q: illud vel haberet aliquem gradū vltra gradū mediū vl' non ē ſic cū quelibet gradꝰ vltra mediū ſufficit ad hoc quod aliquid ſit albū: ergo vel aliquis foret gradus immediatꝰ gradui medio vel nihil foret ita remiſſe albū aliquo gradu vltra mediū ſicut aliquid poteſt eſſe conſequentia apparet ⁊ prīa pars diſiunctiue cõſequentis ē impoſſibilis: ergo ⁊c. ideo pro iſto forte dicitur ſicut eſt dicendum quod eſt dare maximum gradū qui non ſufficit ad hoc quod aliquid ſit album ⁊ ille eſt gradus medius. Sed arguit quod non q: ſequit tunc quod ſi aliquid debeat albeſieri ꝙ nunc non eſt album ipſum prius habebit gradū illū mediū antequã ipſū erit albū conſequens falſū ⁊ conſequentia arguit ſic q: ſi aliqõ tale erit albū quod modo nõ eſt albū ⁊ illud non erit albuꝫ antequã habuerit aliquē gradū vltra mediū ⁊ prius habebit mediū quã aliquē vlteriorē: ergo ipſū nõ erit albū antequã habuerit illū gradū medium ⁊ arguitur ꝙ ſic põatur. n. ꝙ ſor. debeat albeſieri ab aliquo extrinſico incipiendo a ꝑtibus exterioribus. ſ. per partē ante partē ĩ infinitū quo poſito ſequitur ꝙ ſor. nõ priꝰ habebit gradū mediū quam ipſe erit albus q: nõ eſt dare primū inſtans in quo ſor. habebit gradū mediū q: quandocūqꝫ habebit gradū medium habebit gradū intenſiorē aliter. n. ſequeretur quod agens illud equaliter ageret in partē ſibi propinquam ⁊ remotã ꝙ non ē verū ideo in primo inſtãti in quo incipit habere gradū medium ēt incipit habere gradū intenſiorem ⁊ incipit eē albꝰ ergo eque cito incipit eſſe albus ſicut ipſe incipit habere gradū mediū: ergo non prius habebit gradū mediū quam ipſe erit albus quod fuit probandū ideo ꝓ iſto dicitur vt prius ꝙ ē dare maximū gradū qui non ſufficit ad hoc quod aliqd ſit albū ⁊ iſte eſt gradus mediꝰ. ⁊ ad argumentū quando arguit tūc illõ albeſiendū prius habebit gradum mediū quã ipſū erit album dicitur ꝙ non ſequitur ⁊ quando arguitur vlterius quod prius habebit gradū mediū quã aliquem gradū vltra mediū huic dicit etiam quod non oportet nec hoc eſt poſſibile niſi ipſum vel aliqua pars ipſius ſecundū ſe totã alteret vniformiter ad albedinem quod non eſt verum nec poſſibile in caſu ſuperius poſito q: agens extrinſicum nunquã alterat vniformiter per totã aliquam partē imo velocius ſemper partē ſibi propinquã quã remotã iõ pro iſto argumento dicit negãdo antecedens. ſ. quod ſor. prius habebit gradum medium quam aliquem vltra medium. Sed forte arguitur ꝙ ſic q: nullum gradū vltra medium habebit ita cito ſicut medium ⁊ habebit aliquē gradū vltra mediū ⁊ etiã medium: ergo citius habebit mediū q̄ꝫ aliquē vltra mediū huic dicit ꝙ non valet hec conſequētia q: immediate poſt tale inſtans habebit gradū medium ⁊ aliquem vltra mediū ⁊ ſi adhuc arguitur ſic medius gradꝰ erit primus quem ſor. habebit poſt tale inſtans. ſed nullus vltra mediū erit primus: ergo prius habebit mediū quam aliquem vltra medium huic dicitur negando antecedens q: quocunqꝫ gradu medio dato ille non erit primus queꝫ ſor. habebit poſt. a. inſtans. ſit. a. illud inſtans in quo incipit habere gradū medium q: quicunqꝫ gradus medius detur iſte erit extenſus per aliquam partē ⁊ prius erit aliqua ps illius diſpoſita per gradū mediū quam illa tota pars ideo ⁊c. verū tamē adhuc quãuis antecedens foret verū ſi poſſet ita eſſe non valeret ꝯſequentia ſicut nõ ſequitur hoc inſtanſ erit primū inſtãs preteritū demonſtrato preſenti: ergo hoc inſtans erit prius preteritū quã aliquod iſtorū demonſtratis omnibus futuris ſimiliter non ſequitur hoc pūctum erit primum punctum pertranſitū ergo hoc erit prius pertranſitū quã aliquod aliud ab hoc quia imediate poſt hoc erit hoc pūctū pertrãſitū ⁊ etiã punctū aliꝰ ab hoc arguendo tñ ſic in terminis q nõ habent nec incipiūt habere infinita ſuppoſita bene valet huiuſmodi argumentū ſimpliciter non tñ gratia modi arguendi ſed potius gratia terminorū vnde bene ſequitur ſor. curret ad. a. ⁊ nullꝰ aliꝰ homo ita cito curret ad a ſicū ſor. igit ſor. priꝰ curret ad. a. ⁊c. ſꝫ adhuc forte arguitur ꝓbãdo iſtã ꝓpoſitionē negatã. ſ. ſor. prius habebit gradū mediū quã aliquē vltra mediū q: ſi nõ cum ſor. habebit gradū mediū ⁊ etiam vltra mediam: igitur eq̄ cito ſor. habebit gradū vltra mediū ſicut mediū conſequens eſt falſūꝫ q: nullū vltra mediū habebit ita cito ſicut mediū vt prius argutū eſt ideo pro iſto dicitur negando iſtam cõſequentiam factam ⁊ ſi arguitur tunc ex illo iſta concluſio. ſ. quod ſor. non ita cito habebit gradum aliquē vltra medium ſicut mediū nec citius nec tardius huic dicitur concedēdo conſequentiam ⁊ cõceditur ꝙ nec ita cito habebit mediū ſicut vltra mediū ⁊ hoc q: nullus erit primus gradus quē

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

ſoꝛ. habebit pꝰ. a. ſicut prius dictū ē iō nullū nouū gradum
habebit ita cito ſicut habebit aliquē gradū nouū vnde ſicut
nō ita cito erit inſtās ſicut erit inſtās q: nullū erit primū in
ſtās ſic nec ita cito habebit gradū mediū ſicut habebit gradū
mediū vl' gradū vltra mediū ⁊ ſi ar̄ ex h quod plures erunt
gradus medij ⁊ nō tantū vnꝰ huic dicif ꝙ hoc ē neceſſariū
in oī tali caſu nā vbicūqꝫ ē aliqs gradꝰ mediꝰ ibi ſunt infi-
niti gradus medij ⁊ ſi tūc q̄raf quare vnꝰ latitudinis dici
tur eſſe tantū vnus gradus medius. huic dicitur quod hoc
ē q: licet talis latitudinis ſint plures gradus medij ſecūdū
numerū tn̄ oēs illi ſunt equales intēſiue ⁊ quilibet iſtoꝛū ē
cuilibet iſtoꝛū alteri. a. ſe equalis in ēſiue licet nō ſecūdū ex
tēſionē in ſubiecto. Sicut apparet ſi aliquid foꝛet vniformi
ter coloꝛatū vel calefactū gradu medio coloꝛis vel albedis
itē arguif ad ſophiſma ſic nullus hō pōt currere: ergo non
oīs hō q ē albꝰ currit ꝯſequentia patet ⁊ aſſūptū arguitur
ſic non ē poſſibile ꝙ aliqs hō currat: ergo ⁊c̄. antecedēs ar-
guif ſi aliqs hō curreret: ergo ipſe pertrāſiret aliqꝙ ſpatiū ſed
nō ē poſſibile qđ aliquis ptrāſeat aliquod ſpatium: ergo nō
eſt poſſibile quod aliquis hō currat. Pꝛo iſto foꝛte dicif ſi-
cut ꝯmuniter dicif ꝙ ſatis poſſibile ꝙ aliqs hō ptrāſeat ali
quod ſpatiū q: aliter ſequif quod hō ptrāſiret ⁊ nihil ptrā
ſiret loqueref ⁊ tn̄ nihil loqueref ⁊ quod ſapientiſſimuſ hō
mūdi neſciret quid diceret quātūcūqꝫ loqueref ex magna de
liberatiōe ⁊ ꝙ ſoꝛ. pōt pertrāſire aliquod ſpatiū ⁊ nō ē poſ-
ſibile ipſū ptrāſire idē ſpatiū ⁊ ꝙ ſoꝛ. ꝙ ptrāſibit aliqđ puta
a. nec tamē erit vnqꝫ ptrāſiens illud nec ē poſſibile ꝙ ptrā
ſeat illud ⁊ aliquod agēs ageret ⁊ tn̄ nihil ageret ⁊ ꝙ nō ſoꝛꝫ
poſſibile duos diſputare ſimul vel quod aliqđ diſputant
quoꝝ neuter arguit nec reſpondet aliqua reſponſione ideo ꝓ
iſtis foꝛte cōcedif ꝙ aliqs ptrāſit aliquod ſpatiū ſicut priꝰ
dictū ē ſed arguif ꝙ nō ſit enim ſpatiū. a. ⁊ ſoꝛ. qui pertran
ſit arguif ſic ſi ſoꝛ. in hoc inſtāti ptrāſeat. a. ſpatiū cū ſoꝛ. pri
us puta imediate ante inſtās ꝙ ē pꝛeſens cōſimiliter oīno
mouebaf ſup. a. vt ſuppono ſicut ipſe modo mouef ſequif
quod qua ratiōe i hoc inſtāti ſoꝛ. pertrāſit. a. ſpatiū in quoli
bet inſtāti pꝛeterito in quo mouebaf ſup. a. ptrāſiuit ſoꝛ. a.
ſpatiū ꝙ ē falſū q: a. ſpatiū nō ē adhuc ptrāſitū ponif eniꝫ
quod ſoꝛ. ſit imedio. ſed foꝛte pꝛo iſto dicif ꝙ ſoꝛ. ptrāſit hoc
ſpatiū ſed nō ptrāſit in hoc inſtāti q: nō pōt aliquis ptran
ſire aliquid in inſtāti ſed in tēpoꝛe ⁊ ideo aſſūptū ē falſū quā
do arguif ꝙ ſoꝛ. ptrāſit hoc ſpatiū in hoc inſtāti. ⁊c̄. ⁊ iō non
ꝓcedit argumentū vt dicif cōmuniter. a. magnis ſed ꝯtra
ex iſta reſponſione ſequif quod nihil mouef in aliquo in-
ſtāti ⁊ ꝙ nullus motꝰ ē in inſtāti nec aliquod tēpꝰ ē in in-
ſtāti ⁊ qua ratione nec motꝰ nec tempus ē in iſtāti ſequitur
quod nulla res pmanēs per tēpꝰ foꝛet in inſtāti q: tota ra-
tio ſic dictū ē q: inſtās nō menſurat aliquē motū ſucceſſi
uū nec inſtās menſurat tempus nec eſt menſura aliqua per
quā pꝛeciſe aliquid mouetur ⁊ iō dicūt quod talia non ſunt
in inſtāti ſed ꝯſimiliter ē de rebꝰ alijs pmanētibus puta d
homine de aſino ⁊ de celo ⁊ huiuſmodi nullū eni inſtās ē ꝓ-
cisa ſeu adequata menſura iſtoꝛū ſicut enim motꝰ ſoꝛtis nō
mēſuraf p inſtās tātū ita nec ſoꝛ. ergo qua ratione nō con-
ceditur ꝙ motꝰ ē in inſtāti nec deberet concedi cōſequenter
quod ſoꝛtes eſt in inſtanti ſed foꝛte ꝓ iſto adhuc arguitur
ꝙ non q: tempus ⁊ motus ⁊ huiuſmodi res ſucceſſiue nō
ſunt in inſtāti q: nō ſimul ſunt ſecūdū oēs eiꝰ partes ſꝫ vna
illarum partiū ē pꝛeterita alia futura ⁊ nulla ē vna ps que
modo manet ſecundū quālibet eiꝰ partē ſed ſic non eſt de ho
mine ⁊ ſic de alijs permanentibus ipſa. n. ſunt ſimul ſecun-
dum oēs ſuas partes ⁊ ideo talia dicuntur permanentia
eo ꝙ perfecte manēt ⁊ ſunt in inſtāti ſed alia dicuntur ſuc-
ceſſiua ⁊ non ſunt in inſtāti contra hāc reſponſionem argui
tur ſic talia ſucceſſiua vel ſunt aliqua exiſtentia in rerū natu
ra vel non ſunt ſed tantū imaginabilia ſi ſint aliqua exiſtē
tia in rerū natura vel ſunt indiuiſibilia vel nō ſi ſunt indi-
uiſibilia: ergo ipſa ita vere ſunt in inſtanti ſicut anima ho-
minis eſt vel punctus aliquis ſi ſint diuiſibilia: igitur ipa
ſunt coꝛpoꝛa ſecundum ſe exiſtentia ⁊ diuiſibilia vel ſunt ac
cidentia extenſa ad extenſionem alicuius foꝛme vel materie
diuiſibilis vel quicquid dicatur de eis ſi ſint vere diuiſi-
bilia in rerū natura tunc ipſa erunt ſituata ⁊ diuiſibilia ſe-
cundum diuiſionem huius ſitus ⁊ ſi ſic: igitur ita vere ſūt
ſimul ſecundum omnes ſuas partes ſicut homo vel aſinus
quicquid enim aliter dicatur de eiſdem non eſt intelligibi-
le ponendo illa eſſe diuiſibilia. Si enim motus eſt res ali-
qua vel erit mobile vel erit accidēs extenſum in mobili vel
accidens indiuiſibile in eodem vel extra ipſum ⁊ eodem
modo erit de tempoꝛe ⁊ ſi ſic ita vere erunt ipſa in inſtanti
ſicut homo vel aſinus ⁊ hoc eſt concedendum ponendo qđ
aliquid ſit inſtanti vel aliquid ſit inſtans preterea iſta cauil
latō non euadit ad argumentum quamuis enim gratia diſ
putationis concedatur ꝙ nullus motus eſt in inſtanti nec
quod aliquid pertranſeat aliquid in inſtanti. Adhuc ſtat
argumentum concedendo ꝙ eſt poſſibile ꝙ ſoꝛtes pertran
ſit. a. quia tunc ponitur illud ⁊ arguo tunc ſic nunc ſoꝛ. per
tranſit. a. ⁊ mouebatur ſoꝛtes ſuper. a. ſicut nunc mouetur
ſuper. a. igitur cum ſoꝛtes nunc pertranſeat. a. pꝛius ſoꝛtes
pertranſibat. a. Similiter nunc eſt ita quod ſoꝛtes pertran
ſit. a. ergo eodem modo pꝛius fuit ita quod ſoꝛtes pertranſit
a. ⁊ ſi ſic: igitur ſoꝛtes pꝛius pertranſiuit. a. Ideo pꝛo iſto di
citur foꝛte ꝙ ſoꝛtes infinities pertranſiuit. a. ⁊ tamen. a. nū
quam fuit pertranſitum nec eſt pertranſitum. Et dicitur foꝛ
te quod iſta conuertūf ſoꝛtes pꝛius infinities pertranſiuit
a. ⁊ ſoꝛtes pꝛius fuit infinities impertranſeundo. a. ⁊ ideo
ſicut ſoꝛtes fuit infinities. Impertranſeundo. a. ita ſoꝛtes.
infinities pertranſiuit. a. ⁊ tamen. a. nunquam fuit pertrā
ſitum. ¶ Sed contra ex hoc ſequitur quod ſoꝛtes infiniti-
es pertranſiuit. a. ⁊ tamen modo poteſt eſſe quod nunquaꝫ
pertranſiuit. a. quia cum ſoꝛtes ſit ſupꝛa medium punctuꝫ
ſi tunc quieſceret nec vnquam moueretur vltra tunc non ꝑ
tranſiret. a. nec ante pertranſiuiſſet. a. etiam ſi modo foꝛet ſoꝛ
tes ſupꝛa medium punctum ⁊ deſineret. a. eſſe ſequitur qđ
ſoꝛtes nunquam pertranſiuit. a. ſed nunc poſſet eſſe quod
ſoꝛtes non moueretur vlterius vel quod. a. deſineret ſeq-
tur: ergo concluſio pꝛopoſita que ſi concedatur ſicut eſt conce-
denda iuxta reſponſioneꝫ. ¶ Contra ponatur: ergo quod
ſoꝛtes moueatur ſuper. a. ⁊ quod ipſe aliquando pertranſi-
bit totum. a. ⁊ plato moueatur ſuper. b. per vnam hoꝛam
cum ſimiliter omnino ſic vt ſoꝛtes mouetur ſuper. a. ⁊ per
eandem hoꝛam ita tamen quod plato non pertranſibit to-
tum. b. ſpatium quo poſito ſequitur iuxta iſtam reſponſio
nem quod immediate poſt inſtans quod eſt pꝛeſens ſoꝛtes
pertranſibit. a. ⁊ immediate poſt inſtans ꝙ eſt pꝛeſens erit
ita quod ſoꝛtes pertranſit. a. ⁊ pertranſiuit. a. infinities ⁊ ta
men non immediate poſt inſtans quod eſt pꝛeſens plato
pertranſibit. b. ⁊ non immediate poſt hoc erit ita quod pla
to pertrāſit. b. nec pertranſiuit. b. ſed que eſt ratio diuerſita-
tis cum omnia ſint paria pꝛopter hoc quod. a. erit pertran
ſituꝫ. a. ſoꝛte ⁊. b. non. a. platone. Et ſi dicitur quod hoc ſuf
ficit pꝛo iſta reſponſione arguitur quod non q: ſit modo gra
tia argumenti aliquod inſtans intrinſicum iſtius hoꝛe ⁊ ar
guitur ſic plato omnino ⁊ conſimiliter per omnia mouetur
ſuper. b. ſicut ſoꝛtes mouetur ſuper. a. ⁊ continue ante hoc ſi
militer mouebatur ſuper. b. ſicut ſoꝛtes ⁊c̄. igitur qua ratio
ne ſoꝛ. modo pertranſit vel pꝛius pertranſiuit. a. ſequitur
quod plato nunc pertranſit ⁊ pꝛius pertrāſiuit. b. quia tan-
tum pꝛeciſe pertranſitum eſt. a. platone de. b. ſicut pertran
ſitum eſt. a. ſoꝛte de. a. Similiter ex reſponſione ſequitur qđ
aliqua duo mouentur eque velociter pꝛeciſe continue puta
ſoꝛtes ⁊ plato ⁊ cōtinue. a. b. inſtanti vſqꝫ ad. d. erit ita qđ
maximum pertranſitum. a. ſoꝛte ē equale maximo pertran
ſito a platone ⁊ econtra ⁊ continue tamen per idem tempuſ
erit ita ꝙ ſoꝛtes. pertranſiuit poſt. b. inſtans in cētuplo ma
ius ſpatiū quā plato pertrāſiuit pꝰ illud. b. iſtās ponaf. n.

quod. b. ſit vnum inſtans in quo tam ſoꝛ. quam plato inci
piant eque velociter moueri omnino ⁊ ſic moueanf vſqꝫ
ad. d. inſtans in quo inſtans deſinat plato moueri ⁊ mo-
ueatur ſoꝛ. vlterius quouſqꝫ pertranſiuerit centuplū ſpa-
tiuꝫ ad maximū tunc pertranſitū a platone ⁊ ſequitur con
cluſio pꝛopoſita. Contra reſponſionem iam datam ſeqtur
etiā iſta cōcluſio quaſi in omni motu locali. ſ. quod aliqua
eſt maxia q̄ꝫtitas ptranſita ab iſto mobili ⁊ tn̄ illud mobi
le ꝑus ptrāſiuit in duplo maioꝛē q̄ꝫtitatē iſta data vl' foꝛte
i ducētuplo maioꝛē q̄ꝫtitatē ⁊ ſic in īfinitū qđ nō videf veꝝ
Etiā ſequitur quod mobile ptrāſiret totū ſpatiū ſup ꝙ mo
uetur etiā ſequif ꝙ vnꝰ punctꝰ duꝫ tangit aliū punctū ptrā
ſit totā diſtātiā citra romā etiā ſequif qđ duo ſunt puncta
quoꝝ vnū altero mouef in centuplo velocius vel in quacū
qꝫ velocius ꝓpoꝛtione imaginari ⁊ tn̄ illud qđ cōtinue tar-
diꝰ mouef pertranſit in cētuplo vel in quacūqꝫ volueris ꝓ
poꝛtione lōgioꝛē lineā quieſcenteꝫ in eq̄li pte tēpoꝛis quaꝫ
illud qđ velociꝰ mouef ponif eni qđ illud ꝙ mouef velociꝰ
in eadē aut maioꝛi ꝓpoꝛtione mouebif p minꝰ tēpus etiā
ſeqtur qđ aliqđ albefaciēs imediate poſt hoc inducet in ſoꝛ-
te tātā albedinē ſicut vnquā habebit ſoꝛ. ⁊ albedinē ſum-
mā ⁊ tn̄ nullꝰ gradꝰ albedinis imediate poſt hoc habebif. a.
ſoꝛ. Et ſimiliter per vnū annū incipientē ab inſtanti pꝛeſē
ti non habebit ſoꝛ. aliquā albedinē. Et qđ illud ſequaf cō-
ſequēter reſpondēdo ⁊ ſuſtinēdo illā reſponſionē ar̄: ſic q:
ſic pꝛius ar̄ eſt ex illa reſpōſiōe ſeqf quod in motu locali mo
bile ptranſibit tm̄ ſpaciū imediate poſtqꝫ ipſuꝫ incepit mo
ueri ſicut ptranſibit in toto tempoꝛe poſito ꝙ continue mo-
uebif ſuper vnū ⁊ idē ſpaciū quātūcūqꝫ magnū ſit illud ſpa
ciū ⁊ hoc q: cōtinue per totū illud tēpꝰ erit ita qđ illud mo-
bile ptranſit totū ſpaciū: ergo ꝯſimiliter erit in motu altera
tionis ꝙ imediate poſt initiū totiꝰ alterationis tm̄ inducet
alterās quātū vnquā poſtea inducet continue enim erit ita
ꝙ illud inducit totā iſtā albedinē ſiue caliditatē ſiue aliam
qualitatē quā aliquādo inducet ſicut cōtinue erit ita quod
pertranſit totū ſpaciū. Si eni dicaf qđ nō imediate poſt pri
mū inſtans inducet totā illā albedinē ſiue caliditatē ſiue ali
quā aliā quācūqꝫ qualitatē nec continue ꝑ totā iſtā hoꝛam
erit ita qđ ipſuꝫ inducit totā albedinē vel qualitatē talē. Cō
tra tūc ſequif qđ nō cōſequēter ſuſtineref pꝛima reſponſio
q: tūc nō poteſt negari quin agens agit ⁊ alterat ſeqtur tūc
qđ agit nihil agendo qđ priꝰ fuit negatū vel tūc ipſuꝫ agit
albedinē aliquā ⁊ qua ratione def qđ ipſū agit aliquā albe
dinē ſequif qđ ipſuꝫ agit totā albedinē quā aliquādo aget
igif ⁊ cetera. Sed foꝛte dicif qđ agit vnū gradū albedinis
qui priꝰ nō fuit vel qđ agit aliquā albedinē pꝛius inductā
ſed vtrūqꝫ iſtoꝝ eſt īpoſſibile in alteratione diffoꝛmi ꝑ to-
tuꝫ quod eni ageret priꝰ actū eſt ſimpliciter impoſſibile ⁊ qđ
ageret nouū gradū qui pꝛius nō fuit ⁊ hoc actiōe ꝑ totū diſ
foꝛmi eſt impoſſibile quia in tali actione nō ē dare gradum
intenſiſſimū ſicut eſt pꝛius tactū ſequif igif qđ ſi tale agēs
in tali caſu aliquid ageret quod ipſum totā albedinē inducē
dam aget eodē modo ſicut mobile cōtinue ptranſibit totum
ſpaciū pertranſeundū ⁊ ſi ſic ſequitur concluſio ꝓbanda ex
iſta reſponſione que in rei veritate eſt impoſſibilis ſicut ſunt
multe alie que ſequuntur ex illa. Ideo foꝛte dicitur ſicut eſt
dicenduꝫ ad ꝑmā pꝛopoſitionē iſtius argumenti pꝛincipa
lis illaꝫ ſcilicet non eſt poſſibile quod aliquis pertranſeat
aliquod ſpacium concedendo ⁊ quando vlterius arguitur
ex illo quod nihil mouetur ⁊ quod nullus homo currit ne
gatur conſequentia ⁊ ſi ſic arguitur aliquis homo currit: er
go pertranſit aliquod ſpacium huic dicitur negando conſe
quentiam ⁊ conceduntur oēs ille concluſiones pꝛepoſite. ſ. ꝙ
agens agit ⁊ tamen nihil agit loquitur ⁊ tn̄ nihil loquitur
⁊ ſi arguitur ex iſto quod aliquis homo loqtur qui nō pōt
loqui ſic arguendo qui nihil poteſt loqui nō pōt loqui ſed
quē nō eſt poſſibile loqui aliquid ille nihil non poteſt loq
ergo quē non eſt poſſibile aliquid loqui ille nō poteſt loqui
ſed non foꝛtē imo nullū hominē poſſibile ē aliquid loqui:
ergo nullus homo poteſt loqui huic dicitur cōcedendo cōſe
quētiā ſed nego antecedens h eni ē falſa nullū hominē poſ
ſibile eſt aliquid loqui q: ex iſta ſequitur qđ nullus homo
poteſt loqui quod eſt falſuꝫ ⁊ ſi arguitur pꝛobādo iſtā ſic nō
eſt poſſibile aliquē hominem aliquid loqui: ergo nullū ho-
minē poſſibile eſt aliquid loqui negatur ꝯſequētia ſicut nō
ſequitur nō eſt poſſibile ꝙ albū ſit nigrū: ergo nullū albuꝫ
poſſibile eſt eſſe nigrū. Albū enim poteſt eſſe nigrū licet nō
ſit poſſibile quod albū ſit nigrū ⁊ ideo quia albū poteſt eſſe
nigrū albū poſſibile eſt eſſe nigruꝫ vnde iſta conuertuntur
albū pōt eē nigrū ⁊ albū poſſibile eſt eē nigrū ⁊ eodē mo-
do pꝛobatur vna ſicut reliqua. Sequitur enim hoc poſſibi
le eſt eſſe nigrū ⁊ hoc eſt albū: ergo ⁊c̄. Et ideo dicitur quod
ſicut eſt concedendū quod homo pōt loqui aliqđ ita etiaꝫ de
bet cōcedi qđ hominē poſſibile eſt loqui aliquid ⁊ cōſimili
ter reſpōdetur ſi arguitur quod homo facit aliqđ qđ ipſe nō
poteſt facere dicitur quod non. Et ſi iterū arguitur contra
ſoꝛ. loquitur. a. pꝛopoſitionem ⁊ non eſt poſſibile ſoꝛteꝫ lo
qui. a. pꝛopoſitionē: ergo ipſe loquitur. a. pꝛopoſitionem
quā non poteſt loqui dicitur negando conſequentiam ⁊ ſi
arguitur tunc quod ſequitur ſalteꝫ quod ipſe faciet aliquid
tale ⁊ tn̄ non eſt poſſibile ipſum facere illud huic dicitur cō
cedendo concluſionē vnde nō eſt poſſibile ꝙ aliquis faciat
aliqđ niſi illud ſubito poſſit fieri ⁊ in inſtanti ſicut foꝛte eſt
actus anime ⁊ multiplicando luminis ſicut ponunt aliqui
⁊ ſicut eſt foꝛma vltima animalis talia eniꝫ que nō habēt
ſucceſſiuam generationem ita quod pars non pꝛecedit par
tem fiunt in inſtanti tantum ⁊ agens agit ipſa quando
ſunt facta quia ipſa ſunt ſimul in fieri ⁊ in facto eſſe ⁊ ſi q̄ri
tur ratio quare magis agens facit ea in inſtanti cum tunc
ſint facta complete quam in aliquo inſtanti poſterioꝛi huic
dicitur quod pꝛo tanto tunc facit ea quia tunc agens facit
quod ipſa ſunt poſtquam nec iſta nec aliqua pars alicuiꝰ
eoꝝ pꝛius fuit ſed ſic non erit in aliquo inſtāti poſteriori
vel pꝛioꝛi reſpectu eorum nec etiam ſic eſt in aliqua genera
tione ſucceſſiua ideo ⁊c̄. Sed foꝛte arguitur adhuc in iſto
pꝛincipali argumento qđ ſoꝛ. imediate poſt initiū ſui motꝰ
ptrāſibit. a. vel nunqꝫ pertrāſibit. a. q: ſi nō imediate poſt
initiū ptranſibit. a. ergo eadē ratione in nulla parte totiꝰ
hoꝛe pertranſibit. a. quia in q̄libet parte ſolūmodo pertran
ſibit partem illius: igitur in pꝛima mediate huius hoꝛe
non pertrāſibit. a. igif imedio inſtanti erit adhuc. a. pertrā
ſeundū ⁊ ſi ſic cū ſoꝛ. non pertranſibit. a. in ſecunda medie-
tate iſtius hoꝛe nec inſtanti medio nec ante illud inſtans
mediū ſequitur quod nunquā pertranſibit. a. ſimiliter con
tinue ante finem illius hoꝛe. a. erit pertranſeundum igitur
nunquā ante finē erit. a. pertranſitū igitur ante finem illiꝰ
hoꝛe ſoꝛ. non pertranſibit. a. neqꝫ in fine nec poſt qui tunc
continue quiſcet ⁊c̄. Similiter ſequitur quod ſoꝛ. aliquādo
trāſibit. a. nūc nō ptrāſibit. a. ⁊ tn̄ nec icipit nec icipiet ptrā
ſire. a. Etiā ſequitur qđ ſoꝛ. aliquādo pertranſibit. a. ⁊ non
in eternū ⁊ tamen nūquā deſinet pertranſire. a. Pꝛo iſtis
duabus foꝛmis dicitur concedendo vtranqꝫ. Et ad argu-
mentum quod ſoꝛtes nunquam pertranſibit. a. quia in nul
la parte totius hoꝛe pertranſibit dicitur negando conſe-
quentiā ſoꝛ. enim ptranſibit in tota hoꝛa totū. a. ⁊ in par-
te hoꝛe partem. a. Et ad argumētū quando arguitur quod
in inſtanti medio etiam erit ita quod. a. eſt pertranſeundū
ergo tunc erit ita quod ſoꝛ. pertranſibit. a. huic dicitur ne-
gando antecedens ⁊ ſi arguitur quod tunc non erit. a. per-
tranſitum ⁊ fuit aliquando pertranſeundum: ergo remane
bit. a. pertranſeundum negatur conſequentia ſicut nec va-
let iſta conſequentia plato ⁊ cicero fuerunt videndi. a. ſoꝛte
⁊ adhuc non ſunt niſi: ergo adhuc ſunt videndi ponatur
enim quod vnus videbatur heri ſic etiam non valet hec
conſequentia. Aliquando fuit ita quod ſoꝛ. pertranſibit. a.
igitur adhuc pertrāſibit. a. quia in quolibet intrinſeco iſtiꝰ
hoꝛe erit antecedens verū ⁊ conſequens falſum. ¶ Unde
in nullo inſtanti intrinſeco huius hoꝛe erit. a. pertranſi-
tum nec etiam pertranſeundum. ¶ Poſſet tamen di-
ci aliter ſcilicet quod. a. per totam hoꝛā erit pertranſeūdū ⁊

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

quod ſor. aliquando deſinet ptrāſire .a. ſ. in vltimo inſtāti hoꝛe ⁊ tñ nunquā incipit nec incepit nec incipiet ptranſire .a. Sed h̄ reſponſio fallax hꝫ fundamētū non eñi hꝫ aliam rationem pro ſe niſi conſequentiam prius negatam ſcilicet hoc ſpacium aliquando fuit ptranſeundum ⁊ adhuc nō eſt nec fuit pertranſitum: ergo adhuc eſt pertranſeundum. Sed hec reſponſio ſicut prius declaratū eſt non ē neceſſaria ſed tantū apparens ꝓbabilis. Tunc etiā apud iſtam reſponſionē foꝛet cōcedēdū qꝺ aliq̄ ſunt duo mobilia ſeu duo puncta eq̄ velociter mota per hoꝛā ceteris paribꝰ quo ad preſentia vel futura ⁊ tñ vnū illoꝝ pertrāſibit centuplā lineā ad maximā lineā [illegible] ſitā in eadē hoꝛa ab altero illorū. Poſita eñi ꝙ .a. pri[illegible] uiſſet motum ſuper eādē lineā per vnū annū ante co[illegible] nuando motū vſqꝫ in finē iſtius hoꝛe ita qꝺ in fine date hoꝛe ſit tota linea primo ptranſita .a. b. a. pūctoꝝ quod .b. in hoc inſtanti incipiat moueri ſup eādē lineā pertranſeundo in totā hāc hoꝛā centeſimā partē iſtius linee date tūc ſequitur qꝺ .a. ptrāſibit totā illā lineā in hac hoꝛa ⁊ .b. ſolūmodo centeſimā ptem ita qꝺ non magis iteꝝ ſequit ꝙ vnꝰ pūctus ſubito pertranſibit totā hāc lineā quia imediate ante vltimū inſtans date hoꝛe ideo dicitur qꝺ pꝛoꝛ reſponſio ē certioꝛ quā ſecūda vtrāqꝫ tñ quodā modo ꝓbabilis ſed foꝛte arguitur adhuc in iſto argumento principali dato ꝙ ſor. pertranſibit ante finē talis hoꝛe ſicut ponit data reſponſio quod ſor. ptranſibit .a. anteqꝫ .a. erit ptrāſitū a ſoꝛte. Pꝛobo qꝛ .b. erit primū inſtans in quo .a. erit ptrāſitū ſit .b. vltimū iſtiꝰ hoꝛe mēſurantis motū ſoꝛtis ſuper .a. ⁊ tunc arguit ſic .b. erit p̄mū inſtans in quo .a. erit pertrāſitū: ergo .a. erit ptrāſitū ante .b. ſed ſor. pertranſibit .a. ante .b. ergo ſor. prius ptranſibit .a. quā .a. erit pertranſitū quod fuit ꝓbandū ⁊ qꝺ hoc ſit falſum arguit qꝛ ſi ſor. prius pertranſibit .a. quā .a. erit pertranſitū: igitur vl' per tempus vl' per inſtans prius ſor. pertranſibit .a. quā .a. erit pertrāſitū ꝯſequens falſum qꝛ nō p tēpus qꝛ imediate ante .b. a. nō erit ptranſitū nec p inſtās p idē argumentū tūc eñi ſequitur ꝙ duo inſtantia ſint imediata qꝺ ē impoſſibile. Similiter arguitur qꝺ ſor. nō pertrāſiuit .a. ante .b. vel qꝺ .a. erit ptranſitū ante .b. ponit enim gratia exempli qꝺ .b. nunc foꝛet tūc arguit ſic ſor. prius pertranſiuit .a. igitur .a. priꝰ fuit ptrāſitū .a. ſor. cōſequētia arguit ſic ſor. pꝰ pertranſiuit .a. igitur cū nō citiꝰ pertranſiuerit .a. q[illegible]ā .a. fuit pertrāſitū .a. ſor. a. priꝰ fuit pertrāſitū .a. ſor. Similit ſi modo nō foꝛet .a. nec aliq̄ eiꝰ ps adhuc ſor. priꝰ ptrāſiuiſſet .a. poſito ꝙ ſor. fuiſſet motus ſup .a. ſicut mō mouebat ſup .a. g̊ pꝰ h̄ erit ita qꝺ .a. fuit ptrāſitū a ſoꝛte ⁊ nunqꝫ niſi ante .b. igitur tūc fuiſſet ptrāſitū ante .b. Sed modo ſor. mouebat ſuper .a. p oīa ſicut tūc igit iā .a. fuit ptrāſitū .a. ſor. ante .b. qꝺ erat ꝓbandū. Similit poſito ꝙ in .b. inſtāti nō erit ſoꝛtes ſed cōtinue ante .b. mouebat ſor. ſicut p̄us poſitū ē tūc adhuc ſor. pertranſiſſet .a. ⁊ etiā .a. foꝛet ptranſitū .a. ſor. ⁊ nūquā niſi ante .b. igit ⁊c̄. Similiter ſi i .b. inſtāti erit ita quod ſor. ptraſiuit .a. igit tūc erit ita qꝺ ante .b. inſtās ſoꝛtes fuit pertrāſiens .a. igit prius fuit ita qꝺ ſor. ptrāſit .a. igit .a. p̄us fuit pertrāſitū. Ad hec reſpondet primo ad p̄mū cōcedēdo qꝺ ſor. p̄us pertranſibit .a. quā .a. erit ptranſitū. Et qñ arguit vlteriꝰ ꝙ nō qꝛ nec per tps priꝰ nec p inſtans: igitur nō prius dr̄ negando ꝯñaꝫ ſicut nō ſequit nec p tempus nec per inſtans erūt oīa inſtantia añ .b. priꝰ quā erit .b. igit illa nō erunt priꝰ quā erit .b. negat ꝯña. Et ſi arguitur ex illo qꝺ aliqd erit altero priꝰ ⁊ tñ nec per tēpus nec per inſtans huic dicit qꝺ hoc ē ipoſſibile nec ſeqtur ex aliquo iā poſito qꝛ non valet hec ꝯña ſor. priꝰ ptranſibit .a. qꝫ .a. erit ptrāſitū. Et tñ nec p tps nec p inſtans: igit aliqd erit altero prius qꝺ non erit eodē priꝰ p tempꝰ nec p inſtās. Ad aliud qñ ar̄ ad idē ſic ſor. prius ptrāſiuit .a. ergo prius fuit pertrāſitū .a. ſor. negat ꝯña ⁊ dicit vlteriꝰ ꝙ ſor. pertrāſiuit .a. qñ .a. nō fuit ptrāſitū ⁊ antequā .a. fuit ptrāſitū. Et tūc ad argumētū qñ ar̄ ponēdo qꝺ .b. foꝛet ⁊ .a. nō foꝛet ſed tñ qꝺ cōtinue ſor. fuiſſet motꝰ ſuper .a. ſicut. Et modo ſeqtur ꝙ .a. tūc fuit ptrāſitū ante .b. qꝛ aliqñ poſt .b. fuiſſet verū dicere ꝙ ſor. priꝰ ptrāſiuit .a. Et ꝙ fuit ptrāſitū .a. ſor. huic dicitur ꝙ nō imo tūc nō foꝛet verū in .b. ꝙ ſor. ptrāſiuit .a. nec tūc foꝛet dare maximū qꝺ ſor. pertranſiuit. Soꝛ. eñi tē pertrā[illegible]iſſet qꝫlibet partē .a. linee nō terminatā ad illud extremū verſus ꝙ ſor. mouebat ⁊ nullā ptē .a. terminatā ad illud extremū iō ſor. tūc nō pertrāſiuiſſet .a. ſed ſolūmodo ptē iſtius. Et ita nūquā poſt .b. fuiſſet verū dicere ꝙ .a. fuit pertrāſitū .a. ſor. ſed foꝛte ꝯ hanc reſponſionē arguit ſic in caſu iſto ſor. pertrāſiuiſſet quēlibet pūctū .a. quē pertrāſiuit modo ante .b. ergo qua rōne ſor. nūc ptrāſiuit .a. ante .b. et tūc ptrāſiuiſſet .a. ante .b. qꝛ ad hoc ꝙ ſor. pertrāſiuiſſet .a. nō requirit ꝙ pertranſiuiſſet vltimū punctū .a. ſed ſufficit ꝙ pertrāſiuiſſet quēlibet pūctꝰ. Citra vltimū aliter eñi ſeqtur ꝙ mō ſor. nō pertrāſiuit .a. ante .b. notū ē enim quod ſor. non pertrāſiuit vltimū pūctū .a. ante .b. igit ⁊c̄. Similiter ⁊ ſor. nūc nō ptrāſiuit ante .b. pluſqꝫ tūc feciſſet ⁊ nūc ſor. pertrāſiuit ipſuꝫ .a. ante .b. igit tunc etiā pertrāſiuiſſet ante .b. Ad hec dicitur qñ arguitur primo quod ad hoc ꝙ ſor. pertranſiuiſſet .a. ante .b. nō requirit quod pertrāſiuiſſet vltimū pūctū .a. ante .b. dicitur concedendo hoc eſſe verū ſicut pꝛobat argumentū. Et tūc qñ arguitur vlterius quod foꝛtes pertranſiuit quemlibet pūctum .a. eodē modo ac ſi .a. manſiſſet in fine: igitur etiā tūc ſor. pertranſiſſet totū .a. dicitur negando conſequentiam ad hoc eniꝫ quod foꝛtes pertranſiſſet .a. reqrit quod .a. manſiſſet in fine vnde iuxta hoc conceditur qꝺ aliq̄ duo mobilia .ſ. duo pūcta eq̄ velocit mota ſup duas lineas eq̄les ceteris paribꝰ p̄ter hoc ꝙ vna iſtarū i fine manebit alia nō: ⁊ vnū iſtoꝝ mobiliū pertranſibit totā lineā ſuā añ finē iſtiꝰ hoꝛe ⁊ alius nō pertrāſibit ſuā ⁊ ſi arguitur ſicut prius quod neuter iſtoꝛū altero eoꝛū p[illegible] ctoꝛū plus pertranſibit cū iſta duo continue per iſtam hoꝛā eque velociter mouebuntur ceteris paribus huic dicitur quod ſic quia vnus iſtoꝛuꝫ punctoꝛum pertrāſibit totam lineam ſuam ⁊ erit dare maximam lineam quā ipſe pertrāſibit ante fineꝫ iſtius hoꝛe ſed de altero non erit ita quia nō ē dare maximam lineā quā ipſe pertranſibit ſed minimaꝫ quā nō pertranſibit ſic quod talē non pertranſibit ſed quācūqꝫ minoꝛē illa vel ſibi equalem pertranſibit ⁊ iſta erit tota linea ſuper quā mouetur. Et ideo vnū iſtoꝛum altero plus pertranſibit ſed in nulla pꝛopoꝛtione ⁊ hoc ē quia eſt dare vnius maximam lineā pertranſitā quia non vtriuſqꝫ. Et ex hoc patet reſponſio huius vltime ad aliam foꝛmam inductionis ſuperius factam ⁊ ad aliam foꝛmam quando arguitur ſi in .b. inſtanti erit ita quod ſor. prius pertranſiuit .a. igitur in .b. inſtanti erit ita quod ſor. fuit prius pertranſiens .a. ⁊ ſi ſic igitur .a. prius fuit pertranſitū huic dicitur quod non valet iſta conſequentia ſor. prius pertranſiuit .a. ergo ſor. prius fuit pertranſiens .a. imo conceditur quod ſor. prius pertranſiuit .a. quando non fuit pertranſiens .a. ⁊ quādo .a. nō fuit pertranſitū ⁊ quod ſor. fecit hoc vel illud quando ipſum non fuit factum ſicut carpentariꝰ prius faciet .a. domuꝫ quam .a. domꝰ erit facta ⁊ ſic erit de omni re que fiet que non poteſt ſubito fieri vnde ſi foꝛtes pꝛoferet aliquam pꝛopoſitionem prius pꝛoferet eam quam ipſa erit pꝛolata ⁊ ſi ſor. dealbabit platonem ſucceſſiue prius dealbabit ipſum quā ipſe erit albus ⁊ ſic de alijs talibus ſucceſſiuis actionibus quarum effectus in aliquo inſtanti primo erunt. De alijs tamen actionibus quarum effectus nunquam primo erunt non eſt neceſſarium quod agentia prius faciant eas quam ſui effectus erunt vnde ſi ſor. debeat coꝛrumpere aliquam rem animatam non requiritur quod ipſe prius coꝛrumpet eam quam ipſa erit coꝛrupta quia foꝛte poſt inſtans preſens immediate coꝛrumpet eam ⁊ immediate poſt inſtans preſens erit coꝛrupta ideo non citius coꝛrumpet eam quam ipſa erit coꝛrupta.

¶ Sicut foꝛtes non citiꝰ diuidet talē vel talem lineam quam ipſa erit diuiſa ⁊ ſi arguitur quod foꝛtes diuidet aliquod quod ipſe nunquam tanget nec aliquid aliud ⁊ etiaꝫ quod diuidet aliquid poſtquam illud erit diuiſuꝫ ⁊ quādo ipſum erit diuiſum ⁊ coꝛrūpet aliquid poſtquam ipſum

erit coꝛruptum. Quia ponatur quod foꝛtes incipiat diuidere .a. ſuperficiem vel coꝛrumpere .b. coꝛpus tūc ſicut patet per datā reſponſionem ſuperficies imediate poſt hoc erit diuiſa ſed poſt hoc inſtās foꝛtes diuidet eā: igit diuidet iſtā poſtquam iſta erit diuiſa ⁊ tamen nec foꝛtes nec aliquid aliud vnqꝫ tanget iſtā ſupficiē nec aget in rē iſtā coꝛrūpēdā. Ad hec oīa reſpondet cōcedēdo ea p̄ter hoc qꝺ ſor. diuidet iſtā lineā vl' ſupficiē poſtqꝫ ipā erit diuiſa. Et ad argumētū ꝓ iſto ꝓbādo reſpondet negādo ꝯñam. Ad hoc eñi qꝺ ſor. diuidat aliqd poſtqꝫ ipſuꝫ fuit diuiſuꝫ reqrit qꝺ ipſuꝫ fuerit diuiſuꝫ in aliquo inſtāti ⁊ ſor. poſtea diuidat illud poſt illud inſtās ꝙ ē falſuꝫ ⁊ impoſſibile. Et ſi arguitur ex iſto qꝺ aliqd erit qꝺ in nullo iſtāti erit ⁊ nūquā erit ita qꝺ ipſuꝫ ē ⁊ qꝺ aliqd erit ꝙ ipoſſibile ē eſſe qꝛ diuiſio huiꝰ ſupficiei erit huiuſmodi ipſa eñi nō erit in aliquo inſtāti vt apparet qꝛ in nullo inſtāti erit iſta in quo hec ſupficies erit diuiſa ſꝫ imediate poſt hoc erit diuiſa: igit ⁊c̄. Et cōſimilit ar̄ ꝙ ipoſſibile ē hāc diuiſionem eē vel aliquā aliā qꝛ nō ē poſſibile ꝙ ipſa ſit qñ ipſa ſupficies ē integra nec qñ ē diuiſa: igit nūqꝫ ē poſſibile ipſaꝫ eſſe ⁊ cōſimilit ar̄ de q̄cūqꝫ alia diuiſione. Ad hec oīa dicit ꝙ qlibet eoꝝ ē ipoſſibile ⁊ ad argumētū qñ ar̄ p̄mo ꝙ diuiſio a ſuperficiei erit ⁊ in nullo inſtāti dicit ꝙ hoc ē ipoſſibile ⁊ ad argumentū vlteriꝰ qñ ar̄ qꝺ iſta ſupficies imediate poſt hoc erit diuiſa ⁊ in nullo inſtāti erit diuiſio illiꝰ ſupficiei in quo inſtāti hec ſupficies erit diuiſa: g̊ in nullo inſtāti erit diuiſio iſtiꝰ ſupficiei huic dicitur ꝯcedēdo ꝯcluſionē ſed vlteriꝰ ſi ar̄ ex illo cōſequēte ꝙ diuiſio illius ſuperficiei nō erit in aliquo inſtāti dicit ꝙ nō valet cōſequētia ⁊ cā ē h̄ qꝛ illa diuiſio erit qñ nō erit diuiſio illius ſupficiei vnde totꝰ ille motꝰ erit diuiſio illiꝰ ſupficiei ⁊ ideo illa diuiſio erit qñcūqꝫ ille motꝰ erit ⁊ quocūqꝫ inſtāti i quo ille motꝰ erit ſed in nullo inſtāti erit ⁊ ille motꝰ diuiſio illiꝰ ſupficiei qꝛ illud agēs in nullo inſtāti diuidet illā ſupficieꝫ ⁊ nunquā erit ille motꝰ diuiſio illiꝰ ſuperficiei niſi qñ agēs diuidet illā ſuperficieꝫ ⁊ hoc erit in quolibet tpe incipiente ab iſto inſtanti in quo agēs incipit vel incipiet diuidere illā ſupficiē ſꝫ in nullo inſtāti talis tpris ⁊ ꝯſimilit dicit ad aliā foꝛmā qua ar̄ qꝺ aliqd erit qꝺ ipoſſibile ē eſſe qꝛ h̄ diuiſio erit ⁊ ipoſſibile ē hāc diuiſionē eſſe: g̊ aliqd erit ꝙ ipoſſibile ē eſſe dicit negando ꝯñam ſicut nō ſeqtur albū erit nigrū ⁊ impoſſibile ē albū eē nigrū: igit aliqd erit nigrū ꝙ impoſſibile ē eſſe nigrū. Et ſi ar̄ ex iſto qꝺ aliq̄ diuiſio erit p vnū diē vel per mille ānos ⁊ tñ in nullo inſtāti erit illa diuiſio huic pōt dici ſatis ꝓbabilit cōcedēdo cōcluſionē ſicut p totā hāc hoꝛā ⁊ quālibet eiꝰ ptē ſor. ptranſibit aliqꝺ ſpaciū ⁊ tñ in nullo inſtāti ptrāſiuit aliqd nec in aliquo inſtāti erit pertrāſitio alicuiꝰ ſpacij ⁊ tñ per hoꝛā totā erit ptrāſitio alicuiꝰ ſpacij ⁊ ſimilit dicit i ꝓpoſito ſed foꝛte ad euitādā iſtā concluſionē dicit alit .ſ. ꝙ hec diuiſio erit in aliquo inſtanti diuiſio ⁊ cōcedit ꝙ hec diuiſio ē ⁊ ſi tūc ar̄ qꝺ hec diuiſio q̄cūqꝫ detur nulliꝰ ē diuiſio qꝛ nec diuiſi nec itegri vl' cōtinui huic dicit foꝛte cōcedēdo cōcluſioneꝫ .ſ. ꝙ hec diuiſio ē ⁊ tñ h̄ diuiſio nulliꝰ ē diuiſio ſed ē alicuiꝰ qꝛ ē motꝰ alicuiꝰ nō tñ ē diuiſio alicuiꝰ ⁊ dicitur ꝙ nō ſeqtur iſte motꝰ alicuiꝰ ē motus ⁊ iſte motꝰ ē h̄ diuiſio: g̊ h̄ diuiſio ē alicuiꝰ diuiſio ſed ſolū ſeqtur ꝙ hec diuiſio ē alicuiꝰ vel foꝛte dicit alit ⁊ apparent qꝺ hec diuiſio ē alicuiꝰ diuiſio qꝛ ē diuidentis diuiſio ſicut motꝰ ē mouētis motꝰ ⁊ ptrāſitio ē p trāſeūtis ptrāſitio. Sꝫ ꝯ hec ar̄ p̄mo ꝯ p̄mā reſponſitionē qꝛ ſi aliqñ erit ita quod hec diuiſio ē qꝛ aliqñ erit hec diuiſio igit eadē ratione ſi aliqñ erit diuiſio alicuiꝰ aliqñ erit ita ꝙ diuiſio alicuiꝰ ē ꝙ eſt negatū ⁊ cōſequētia patet p iſtam reſponſionē p̄us poſitaꝫ ſimilit ſicut ponit iſta reſponſio qꝺ diuiſio ē alicuiꝰ ⁊ nō eſt alicuiꝰ diuiſio ꝯfoꝛmiter etiā habet ponere quod diuiſio ē ⁊ tamen in nullo inſtanti ē diuiſio ꝙ ē impoſſibile. Cōtra ſecūdā reſponſionē etiā ar̄ ſic ſi hec diuiſio ē alicuiꝰ diuiſio .ſ. ipſiꝰ diuidētis diuiſio: g̊ eadē ratione coꝛruptio ē coꝛrūpētis coꝛruptio ⁊ generatio generantis generatio: Et tūc ſequitur qꝺ alicuiꝰ incoꝛruptibilis ē coꝛruptio ⁊ alicuius rei ingenerabilis ē generatio poſito caſu qꝺ aliqꝺ incoꝛruptibile ⁊ in generabile incipiat coꝛrumpere vnū ⁊ generare aliud ſicut poſito ꝙ ſol incipiat coꝛrumpere frigiditatē generationeꝫ caliditatis ⁊ ſeqtur tūc qꝺ p totā iſtā hoꝛā ſimul erit generatio ſolis coꝛruptio eiuſdē ⁊ tñ nulliꝰ ē vel erit generatio niſi rei que ē vel erit ingenerato eſſe vel ingenerari nec alicuiꝰ ē vel erit coꝛruptio niſi rei q̄ coꝛrūpet: g̊ ſol generabitur ⁊ coꝛrūpet ideo foꝛte ad hoc dat alia reſponſio ꝯcedendo .ſ. ꝙ aliqñ erit ita ꝙ h̄ diuiſio ē alicuiꝰ diuiſio ⁊ vlterius qñ ar̄ ꝙ nō qꝛ nec ē continui diuiſio nec ē diuiſi diuiſio huic dicit tūc ꝙ ē continui diuidēdi diuiſio ⁊ qñ arguit ꝙ nō qꝛ ſi talis diuiſio foꝛet diuidendi diuiſio ſeqtur ꝙ aliqd diuideret illud diuidēdū ꝯſequēs impoſſibile qꝛ ſicut p̄us ꝓbatū eſt de ptrāſitione .ſ. ꝙ nō ē poſſibile ꝙ aliquid pertranſeat aliquid aliud ita non ē poſſibile ꝙ aliquid diuidat aliqd aliud ⁊ ſi ſic igitur iſta diuiſio nō ē alicuiꝰ diuidēdi diuiſio huic dicit tūc ꝙ nō valet hec ꝯſequētia hec diuiſio ē alicuiꝰ diuidēdi diuiſio: igitur aliqd diuidit illꝺ diuidendū ſed ſolū ſequit ꝙ aliqꝺ diuidēdū ſit in diuidi ab aliquo diuidēte ⁊ ꝙ aliquod diuidēs ſit in diuidēdo aliquid diuidēduꝫ ⁊ h̄ reſponſio inter ceteras a p̄ma ē maxime ꝓbabilis. Arguitur tñ ꝯ hanc ſic ſi aliqñ erit ita ꝙ aliq̄ diuiſio ē alicuius diuiſio qꝛ per totā talē hoꝛā erit alicuiꝰ diuiſio. Tūc ſeqtur eadē rōne ꝙ aliqñ erit ita ꝙ aliqua diuiſio alicuiꝰ ſuperficiei eſt ſiue diuiſio alicuiꝰ linee ⁊ arguitur quod nō qꝛ tūc non erit ita qꝺ aliq̄ linea ē indiuidi quia nō illa quā modo incipit agens diuidere qꝛ agens adhuc nunqꝫ diuidebat pteꝫ iſtius linee nec iſtius ſuperficiei ⁊ ſequitur ꝙ in aliquo inſtanti eſt diuiſio alicuius linee vel ſuperficiei ⁊ tñ poſt illꝺ inſtans poterit eſſe ꝙ nunqꝫ fuit diuiſio iſtius etiā ſequit ꝙ in aliquo inſtanti ē alicuiꝰ diuiſio ⁊ tamen agens quod facit iſtā diuiſionē omnino quieſcit in iſto inſtāti: h̄ foꝛma ē que maxime mouet. contra iſtā reſponſioneꝫ ⁊ quod illud ſequitur conſequēter reſpondendo arguitur ſic quia iſta reſponſio ponitꝰ qꝺ diuiſio talis linee vl' ſuperficiei ē qꝛ illa linea ſeu ſuperficies iam incipit diuidi vl' ē in diuidi ſed in primo inſtanti in quo agens incipit diuidere tūc eſt aliqua ſuperficies que diuidi incipit ⁊ que tunc eſt indiuidi ergo tūc eſt diuiſio iſtius linee vel ſuperficiei ⁊ tunc agens quieſcit oīno a tali actione vt ſuppono ponitur enim ꝙ tunc incipiat diuidere ⁊ tūc ſeqt cōcluſio ꝓpoſita Sꝫ p iſto adhuc poſſet dici ꝙ plus requiritur ad hoc quod diuiſio alicuius ſit qꝫ ꝙ illud incipiat diuidi ſed requiritur quod agens ꝯtinuet actionē ſuā per quā diuidatur ipſuꝫ diuidendum ſed hoc ē falſum in p̄mo inſtanti in quo agēs incipit diuidere ſeu agere. Iō foꝛte dr̄ qꝺ nō ſeqtur cōcluſio ꝓpoſita. Sed adhuc ar̄ qꝺ ſic qꝛ ponat qꝺ diuidēs aliqꝺ p̄us diuiſiſſet motu cōtinuo ad mediū et cōtinuādo cū icipiat diuidere ptē .b. medij. Sit tñ .b. mediū non cōtinuū cū .a. ſed ſoluꝫ modo ꝯtiguū ⁊ tūc ſequitur qꝺ diuiſio .b. vel alicuiꝰ ſupficiei .b. eſt tamē agēs tūc p̄mo incipit agere in .b. ponit enim gratia exēpli ꝙ foꝛet vnū aliud agēs voluntariū a pꝛoximatū ad aliꝺ extremū iſtiꝰ oīno ſicut iam appꝛoximatur h̄ agens quod etiā incipiat diuidere partes .b. ſed quod illꝺ quieuerint ibidē per magnū tēpꝰ terminatū ad h̄ inſtans ⁊ tunc ſequitur vt apparet ꝙ qua ratione ē ponēdū quod tūc erit diuiſio ſuperficiei appꝛoximate primo agenti etiaꝫ tūc ē diuiſio ſupficiei imediate agenti ſecūdo quieſcēti ⁊ ſi ſic ſeqtur cōcluſio ꝓpoſita ſimiliter iuxta iſtā reſponſionem ſeqtur qꝺ ita cito erit diuiſio medie ſupficiei ſicut prie imo vltime ſicut prie quod ar̄ ſic qꝛ in nullo inſtāti erit diuiſio alicuiꝰ linee vel ſupficiei niſi qꝛ i iſto iſtāti erit aliqs motus vel actio per quā diuidet tal' linea vel ſupficies ⁊ adhuc nō i iſto inſtāti ſed poſt illud iſtans ponitur: ergo quod cōtinuetur idē motꝰ vel eadē actio ita quod eodē motu in numero diuidantur omnes ſuperficies vel linee diuidende illius coꝛpus ⁊ tunc ſequitur quod ita cito erit diuiſio vltime ſuperficiei ſicut prime ¶ Sed foꝛte dicitur quod illud non ſequitur quia iſte motus non erit diuiſio talis linee vel talis linee ſuperficiei antequā iſta linea vel ſuperficies incipiat diuidi p iſtū motū ⁊ nō eq̄ cito incipient oēs

UNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

linee diuidi ꝑ iſtū motū :ergo ⁊c. Sed ꝯ iſte motꝰ erit diuiſio totius corporis diuidendi antequam illud corpus incipiat diuidi :ergo eadem ratione erit diuiſio alicuius ſuperficiei antequam ipſa incipiat diuidi per iſtum motuʒ ideo tūc forte dicitur quod non erit diuiſio alicuius ſupficiei antequā ipſa incipiat diuidi ꝑ iſtū motū. Jdeo tūc forte dicit̄ qꝺ nō erit diuiſio alicuiꝰ ſupficiei antequā ipā erit indiuidi ꝑ iſtū motū ſicut nec ē aliqs motꝰ diuiſio alicuius corporis antequā illud corpus ſit indiuidi ꝑ iſtū motū. Sed ꝯ hoc ar̄ ſic totū corpꝰ erit indiuidi anteq̄ʒ ipſuʒ incipiat diuidi: ergo eadē ratione ſupficies media erit indiuidi anteq̄ʒ ipſa incipiat diuidi ⁊ ſi ſic etiā ſequit̄ cōcluſio ꝓpoſita ſed forte ꝓ iſto dicit̄ ⁊ bene ꝙ ſupficies nō ē indiuidi anteq̄ʒ ipſa incipiat diuidi ⁊ cā ē q: ipſa nō hʒ p̄ciſā mēſurā ⁊ ad eq̄tā ſicut regreret totū corpus diuidēdū ⁊ ideo nō ſeq̄tur licet totū corpus ſit indiuidi anteq̄ʒ ipſuʒ incipiat diuidi ꝙ ꝓp hoc ſupficies etiā erit idiuidi anteq̄ʒ ipā incipiat diuidi ſed ꝯ ex hac reſponſione ſeq̄tur ꝙ aliq̄ ſupficies q̄ de p̄ſenti ē ꝯtinua ⁊ ꝑ tp̄s terminatū ad illud inſtās erit ꝯtinua ⁊ tñ aliqñ erit diuiſa ⁊ tñ nūquā erit idiuidi ꝙ arguit̄ ſic q: ponat̄ ꝙ a corpꝰ ſic diuidet̄ ꝙ ſit dare p̄mū inſtās in quo .a. erit cōplete diuiſuʒ ⁊ ſignet̄ ſupficies ipſiꝰ que vltimo diuidet̄ q̄ ſit .b. Et arguit̄ tūc ſic ꝙ .b. nūq̄ʒ erit indiuidi q: ꝑ dictā reſpōſionē b. nō erit indiuidi anteq̄ʒ incipiat diuidi ſed cū .b. incipiet diuidi tūc .b. nō erit diuidi ſed indiuiſo eē q: .b. nō incipiet diuidi ante vltimū inſtās ſicut apparet intuenti ⁊ tūc .b. erit indiuiſo eē ꝑ caſuʒ: igit̄ ⁊c. Similiter retento eodē caſu ſeq̄tur qꝺ aliq̄ ſupficies diuidet̄ q̄ iā ē cōtinua ⁊ tñ nec iaʒ ē diuiſio illiꝰ nec vnquā erit diuiſio illiꝰ q: ꝑ iſtā reſponſionē nō erit diuiſio alicuiꝰ ſupficiei anteq̄ʒ ipā incipiat diuidi ſed qñ ipſa ſupficies incipiet diuidi tūc nō erit diuiſio iſtiꝰ q: nō erit motꝰ nec actio q̄ diuidet̄ iſta ſupficies q: tūc iſta ſupficies erit indiuiſo eē ⁊ agēs oino q̄ſcet vt ſupponit̄. Et cōſimiliter arguit̄ de p̄ma ſupficie diuidēda poſito qꝺ agēs iā quieſceret ⁊ modo p̄mo inciperet diuidere ꝑtes iſtiꝰ corpis tūc eniʒ nō ē diuiſio iſtiꝰ corporis q: tūc q̄ſcet agēs nec adhuc diuidit nec vnq̄ʒ erit diuiſio iſtius ſupficiei q: in nullo inſtanti erit iſta ſuperficies diuidenda nec in aliquo inſtanti incipiet iſta ſuperficies diuidi :ergo ꝑ iſtaʒ reſponſionē nūq̄ʒ erit diuiſio iſtiꝰ ſuperficiei ⁊ hoc pōt cōcedi Ex hijs oibꝰ elige probabile.

¶ Sextū ſophiſma.

Anima antixp̄i neceſſario erit ponat̄ ꝙ antixp̄s nō ſit Sed qꝺ ipſe erit contingēt tñ ita qꝺ nō ſit determiatū adhuc qñ ipā erit iſto poſito ſophiſma nō ē verū ſic ſignificando arguitur tñ qꝺ ſic q: aīa antixp̄i aliqñ neceſſario erit q: ipſa neceſſario erit poſt .a. ponitur qꝺ .a. erit p̄mū inſtans in quo antixp̄s erit ⁊ arguit̄ tūc ſic aīa antixp̄i erit in .a. inſtāti: ergo poſt .a. inſtant ipā neceſſario erit ꝓbo ꝯñam q: tūc poſt .a. inſtans ipſa erit ꝑpetua ⁊ incorruptibilis: ḡ poſt .a. inſtans ipſa nō poterit nō eē ⁊ ſi ſic ḡ tūc ipſa neceſſario erit ſed ꝓ iſto forte dicit̄ ſicut ē dicēdū ꝙ nō valet hec ꝯña poſt .a. iſtās ipſa erit eterna ſeu ꝑpetua: igit̄ poſt .a. nō poterit nō eſſe ꝯ hoc arguitur ſic. Si ipſa erit eterna poſt .a. ⁊ ipſa poterit non eē pꝰ .a. tūc ſequit̄ qꝺ aliqꝺ eternū poterit nō eſſe ⁊ arguitur quod non quia ſi aliquod eternū poterit nō eſſe: ponat̄ igit̄ ꝙ illud eternū non erit ⁊ habētur ꝯdictoria q: ſi illud erit eternū ipſuʒ erit ꝑ tēpus infinitū ⁊ ꝑ poſitū nō erit igit̄ ⁊c. ſʒ ꝓ iſto forte dicitur diſtinguendo hāc ꝓpoſitionē aliqꝺ eternū pōt nō eē eo qꝺ iſte terminus eternū pōt ſupponere ꝓ eo ꝙ ē eternuʒ aut ꝓ eo ꝙ poteſt eſſe eternuʒ vnde p̄mo modo accipiendo hāc ꝓpoſitionē ē iſte ſenſus aliquid qꝺ ē eternū pōt nō eſſe ⁊ adhuc iſte ſenſus ē verus ſcḋm aliquos q: aliq̄ ē ꝑs elementi ſimplicis ſcʒ terre vel ignis q̄ in eternū erit ſicut pōt poni ſatis ꝓbabiliter ⁊ iſta poterit nō eē q: iſta ē corruptibilis ſicut ꝑs ſimplex ſed non oportet illud dici quia ſatis poteſt poni ꝙ quelibet ꝑs talis elemēti aliqñ corrūpet̄ q: nulla ē quin poſſit ſibi approximari ꝯriuʒ ⁊ ſibi forte approximabit̄ ponitur eniʒ ſicut ē ſatis ꝓbabile qꝺ terra ſit in ꝯtinuo motu vſq; frequēter moueat̄ ita qꝺ illa terra q̄ nūc ē ꝓpe cētrū aliqñ in tēpore eterno forte diſtabit ꝑ multa miliaria a centro ⁊ tūc ſatis defacto pōt ſibi approximari ꝯriū ⁊ cōiter ponitur de igne qꝺ ꝑ diuerſas exalationes pōt q̄cūq; ꝑs aliter diſponi quā mō ē diſpoſita ⁊ ſic tādē pōt ſibi approximari ꝯriū ⁊ ſic pōt ſatis bene rationabilit̄ poni ꝙ continue ē aliq̄ ꝑs ignis ſimplex. Et etiā aliqua ꝑs terre ⁊ pars valde magna. Et tñ aliqñ corrūpetur q̄libet q̄ mō ē ſimplex vel mixta ⁊c. Aliꝰ ē ſenſus .ſ. aliqꝺ ꝙ pōt eē eternū pōt nō eē ⁊ iſte ſenſus etiā ē verꝰ ⁊ verificatur de aīa humana tm̄ ⁊ adhuc ſcḋm opinionē cōmētatoris tertio de aīa illud nō foret verū quia ipſe ponit eādē eē aīam intellectiuā numero in oibꝰ hoibus ⁊ hoc creditur eē phiſicū Difficile ē eni aſſignare ſeperationē anime intellectiue a corpe ⁊ ad qd iſta deſeruiret poſt eiꝰ ſeperationē a corpore ⁊ vbi foret phiſice loquēdo ⁊ qꝺ ipſa non poterit corrūpi ⁊ difficilimū ē diſtinguere vnā ab aliā cū ſint eiuſdē ſpeciei ſpecialiſſime ⁊ eq̄lis ꝑfectiōis. Et nullā includūt cōdictionē materialē cū neq; ſint in ſitu neq; in corpore aliquo tāq̄ʒ forma in ſubiecto. Jdeo phiſice loquēdo vel oportet ponere formā vltimā hominis eē corruptibilē ſicut formā bruti ſicut poſuit alexander vel eādē numero eſſe ſicut ponit auerrois cōmētator ſʒ iſta philoſophia ē ꝯ fidē ⁊ veritatē ideo redeat ad ſophiſma iſta diſputatio ꝯcedendo .ſ. iſtā cōcluſionē p̄us argutā ꝙ aliqd quod pōt eſſe eternū pōt nō eē ſicut aīa ātixp̄i. Et ad argumētū vlteriꝰ qñ arguitur ponēdo iſtā de in eē hāc .ſ. aliqꝺ eternū non erit dicit̄ qꝺ iſta ē impoſſibilis: vnde ſicut nō valet cōſequētia albū pōt eſſe nigrū: ergo poſſibile ē qꝺ albū ſit nigrū ſic nō ſeq̄tur aliquod eternū pōt nō eſſe :ergo poſſibile ē quod aliquod eternū nō erit ſed aīs ē verū ⁊ cōſequēſ īpoſſibile ſʒ ꝯ ſi aliquod eternū p̄t ñ eē illud vl̄ ē eternū vl̄ nō ē eternū ſʒ pōt eſſe eternū ſi nō ſit eternū ſed ſolūmodo pōt eſſe eternū tūc ex iſto non ſeq̄tur quod aliqꝺ eternuʒ poterit nō eē q: illud nō ē aliqꝺ eternū ſimiliter ſi aliquod eternū pōt non eē aut illud eternū ē aut nō ē ſi illud eternū nō ē: ergo aliquod eternū nō ē ſed ꝯñs ē impoſſibile ⁊ cōſequentia arguitur q: arguitur ab inferiori ad ſuū ſuperiuſ ꝑpoſita negatione. Ad hoc dicitur ſicut p̄us ꝙ nullū ē eternū quod pōt non eſſe. Et qñ vlterius arguitur qꝺ tūc nō ſequitur ꝙ aliquod eternū pōt non eſſe q: illud non ē eternū dicitur negando ꝯñam vnde ſicut prius dicebatur iſta ſtant ſimul aliqꝺ eternū pōt non eſſe. Et tñ omne eternuʒ ē tale quod ipſū non poteſt non eē ſic vt oīs hō ē hō q non poteſt eē antixp̄us. Et tñ aliqs homo p̄t eē antixp̄s ⁊ oīs homo ē talis quod non poteſt de nouo generari ⁊ tñ aliqs homo vt puta filiꝰ tuꝰ p̄t de nouo generari ⁊ ſi arguitur ex iſtis qꝺ oīs homo non p̄t de nouo generari ⁊ quod oē eternū non p̄t non eſſe dicit̄ quod non valʒ ꝯña ⁊ cā ē q: apud coīem modū loquēdi antecedēs ſolū ſignificat quod oīs homo q ē non poteſt de nouo generari ⁊ qꝺ oē eternū quod ē non poteſt non eē ſed ꝯñs plꝰ ſignificat q: hec ꝓpoſitio oīs homo non poteſt generari ſignificat quod nullus homo poteſt generari ⁊ iſta ſignificat quod nullus homo qui eſt nec aliqs homo q poteſt eē poteſt generari. Et hoc ē falſuʒ ⁊ ꝯſimilit̄ ſignificat q̄libet tal̄ ⁊ ideo non ꝓcedit argumentū. Ad ſecūdā ꝯñm p̄us factā ꝓbādo quod aliquod eternū non ē q: hoc eternū non ē demōſtrata aīa antixp̄i dicit̄ ꝙ ꝯña non valʒ ⁊ ad ꝓbationē dicitur quod ſupiꝰ frequēter in alijs ſophiſmatibꝰ ponitur reſponſio .ſ. quod requiritur quod arguatur .a. ꝑ ſe inferiori ad ſuū ꝑ ſe ſuperiꝰ ⁊ ibideʒ exponūtur illi termini ideo ⁊c. Sed forte adhuc arguitur ꝙ aīa antixp̄i non poteſt non eē pꝰ .a. q: ipſa īeuitabiliter erit poſt .a. probat̄ quia poſt .a. non poterit eſſe quin ipſa erit poſt .a. ¶ Similiter ipſa eternaliter erit poſt .a. ¶ Similiter in .a. inſtanti ipſa incipiet eſſe neceſſario poſt .a. probatur quia in .a. erit iſta copulatiua vera ſic ſignificando anima antichriſti nunc non eſt neceſſario poſt .a. ⁊ immediate inſtans quod ē preſens erit vera. Sed ex iſta copulatiua ſequitur ꝙ aīa antixp̄i incipit eſſe neceſſario poſt .a. igit̄ ⁊c. Ad hec reſpōdet̄ ⁊ primo ad primū qñ arguit̄ ꝙ

hec aīa erit ineuitabiliter poſt .a. dicit̄ qꝺ non iſta eni ꝓpoſitio ſignificat ꝙ nō poterit euitari qn ipſa erit pꝰ .a. ⁊ hoc ē falſuʒ. Et ad argumentū qñ ar̄ ꝙ cōtinue poſt .a. erit ineuitabile ipſam fore: ergo poſt .a. ipſa ineuitabiliter erit: negat̄ cōſequētia ſicut nō ſequit̄ poſt .a. erit neceſſariū ipſaʒ eſſe: ergo poſt .a. ipſa neceſſario erit q: licet in .a. erit ita quod ipſa neceſſario erit poſt .a. tñ modo non eſt ita qꝺ ipſa neceſſario erit ſicut licet cras erit ita qꝺ tu es oīs homo q cras curret in bello mōte tñ forte tu nō eris oīs homo q cras curret in bello monte: ⁊ conſimiliter dicit̄ in propoſito. Et ad aliaʒ formā quādo arguit̄ eternaliter erit poſt .a. igitur ipſa neceſſario erit poſt .a. dicit̄ negādo cōſequētiā ⁊ ſi arguitur vt p̄us ꝙ poſt .a. ipſa non poterit non eſſe poſt .a. q: ſi poſt .a. poterit non eſſe cū ipſa erit in .a. ſequitur ꝙ ipſe poterit incipere non eſſe poſt .a. vel deſinere eſſe poſt .a. qꝺ ē impoſſibile. ideo pro iſto dicitur negādo conſequētiā vltimo factā. Et ad aliud qñ aſſumitur qꝺ poſt .a. ipā nō poterit nō eē quia tunc erit eternaliter ⁊ eterna. Huic dicit̄ negando cōſequentiā q: licet iſta tunc erit eterna tñ mō pōt eē quod ipā nō erit tūc eterna q: nūc pōt nō eē futura poſt .a. ideo ⁊ poſt .a. poterit nō eē futura poſt .a. Ad aliud quādo arguit̄ ꝙ ipſa in .a. inſtāti incipiet eſſe neceſſario poſt .a. dicit̄ quod nō. Et ad argumentū qñ ar̄ vlterius quod tūc erit ita ꝙ incipit eē neceſſario poſt .a. dicitur ꝯcedendo illud ſicut argumētū ſatis probat. Et vlteriꝰ ſi ar̄ erit ita quod ipſa incipit eſſe neceſſario pꝰ .a. igit̄ ipſa incipiet eē neceſſario poſt .a. dicit̄ negando ꝯſequentiā ſicut prius frequenter negabat̄ ꝯſimilis in primo ſophiſmate ⁊ in proximo p̄cedenti. Sed forte ali̇r ar̄ ſic ſi anima antixp̄i erit ⁊ iā non ē ipā ē futura ſed oē futurū neceſſario erit: ergo ⁊c. aſſumptū ar̄ ſic vt ſi nō ſtet oppoſitū ꝙ aliquod futurū nō neceſſario erit ⁊ ar̄ qꝺ iſta ſit falſa q: ſi aliqꝺ futurū nō neceſſario erit: ponitur igit̄ qꝺ illud ꝙ ē futurū nō erit ⁊ arguitur ꝙ illud claudit oppoſita quia ſi illud ſit aliquid ꝙ ē futurū illud erit ⁊ per poſitū nō erit ergo ⁊c. Sed ꝓ iſto forte dicit̄ ſicut ē dicendū ꝙ non valet conſequentia aliquid qꝺ ē futurū pōt nō eſſe: igit̄ poſſibile ē ꝙ aliquid ꝙ ē futurū nō erit ſicut priꝰ dicebat̄ in cōſimili ⁊ ideo bene cōceditur ꝙ iſta propoſitio claudit contradictione ſed ipſa nullo modo :ſequitur ideo ⁊c. Sed adhuc cōtra illā ꝓpoſitionē ar̄ ſic neceſſe ē qꝺ oē futurū erit: igitur nihil ꝙ ē futurū poterit nō eē. Sed dicit̄ negando cōſequētiam q: ar̄ a ſenſu compoſito vero ad ſenſuʒ diuiſuʒ falſum vnde neceſſe ē quod oē futurum erit: ſed nō omne futuruʒ neceſſe eſt fore vel eē futuꝝ ſicut neceſſe ē omnē hoiem eē animal ⁊ tñ nullū hoieʒ neceſſe ē eē aial. Sed contra hoc arguitur ſic ſi aīa antixp̄i ſit futura ipſa neceſſario erit cōſequentia ar̄ ſic quia ſi ipſa ē futura deꝰ ſcit eam eē futurā ⁊ credit eaʒ eſſe futurā ſed deus nō pōt decipi nec ſcientia dei pōt eſſe incerta: ergo ipſa anima nō pōt nō eē futura quia ſi poſſet. Tūc ſequeret̄ ꝙ deꝰ nūc ſcit aliquā ꝓpoſitionē ⁊ ſciuit ante hoc per tempus eternū ⁊ tñ poteſt modo eē imo tu potes modo facere quod deus nūq̄ʒ ſciuit iſta nec credidit. Etiā arguitur ſic h propoſitio ē vera ⁊ prius fuit vera ſic ſignificādo aīa antixp̄i erit: ſignet̄ ergo iſta ⁊ ſit .a. capiat̄ tūc hec ꝓpoſitio .a. fuit veꝝ ⁊ ſit iſta .b. ⁊ arguit̄ tūc ſic .b. eſt ꝓpoſitio neceſſaria ⁊ ex .b. ſic ſignificando ſeq̄tur ꝙ ipſa aīa erit: ergo ipſa aīa neceſſario erit cōſequētia ar̄ ſic q: in tali ꝯña aīs ē neceſſariū: igit̄ ⁊ ꝯñs. Ar̄ eni ſic .a. fuit verū: igit̄ iſta aīa erit demōſtrata aīa antixp̄i aīs ē neceſſariū: ergo ⁊ ꝯñs ꝙ illud aīs ſit neceſſariū ar̄ ſic q: ipſuʒ ē vna ꝓpoſitio v̄a ⁊ affirmatiua de p̄terito: ergo ē neceſſariū ſimiliter ad idē ar̄ ſic omne quod fuit neceſſe ē fuiſſe: ſed hec veritas fuit: ergo neceſſe ē hanc veritatem fuiſſe demonſtrata .a. propoſitione vera. Et arguitur tūc ſic neceſſe ē hanc veritatem fuiſſe: igitur eſt neceſſe hāc aīaʒ eſſe futurā cōſequētia ꝓbatur vt p̄us q: ſequitur hec veritas fuit ſic ſignificādo: igit̄ ipſa aīa erit aīs ē neſſariū q: ſignificat preciſe ſicut neceſſariū ē eē q: ſolū ſignificat vt ſupponitur quod hec veritas fuit ſed ſicut iaʒ ꝓbatū ē neceſſe ē hāc veritatē fuiſſe: ḡ illud aīs ſignificat ſic neceſſe ē eē: igitur ipſū ē neceſſariū. Et ſi ſeq̄tur ꝙ etiā ꝯñs ſit neceſſariū .ſ. iſta aīa erit: ḡ ipſa neceſſario erit ad hec argumēta reſpondet̄ ⁊ p̄mo ad primū cōcedendo iſtas cōcluſiōeſ ibidē argutas .ſ. ꝙ deus aliquā ꝓpoſitioneʒ nunc ſcit eē verā ⁊ per tp̄s ſciuit ſic eē ſicut illa ſignificat ⁊ tñ mō pōt eē qꝺ ipſe nunq̄ʒ ſciuit nec credidit iſtā ſed ꝙ nūc ſcit ipſā eē falſā Et iuxta hoc conceditur eē poſſibile ꝙ ſor. mille annis elapſis ſcripſit vnā ꝓpoſitionē verā ⁊ tñ cras vel hodie imo qñcūq; tibi placuerit tu potes facere ꝙ ſor. nūq̄ʒ ſcripſit illaʒ ꝓpoſitionē verā ſicut poſito ꝙ ſor. ſcripſiſſet ꝙ in tali hora curres in bello mōte vel facias aliqꝺ tale futurū qꝺ mere dependet a tua voluntate: notū ē tūc qꝺ nō neceſſario facies illud ideo tu poteris nō facere illud ⁊ ſi tu nō facies tūc ſor. nō priꝰ ſcripſiſſet talē ꝓpoſitionē verā cū tu poſſis ḡ facere ꝙ tu nō facies illud patet qꝺ tu potes facere qꝺ nō ſcripſit illud verū. Et iuxta hoc conceditur etiā qꝺ aliq̄ ē ꝓpoſitio vera in hoc inſtāti ⁊ tñ illa eadē in hoc inſtāti poteſt eē falſa ⁊ ſua ꝯdictoria v̄a. Et per hoc dicit̄ ad ſecūdā formā qñ .ſ. arguitur ſi hec veritas fuit neceſſe ē hāc veritatē fuiſſe q: oē qꝺ fuit neceſſe ē fuiſſe dicitur negādo ꝯſequētiā vñ nō ſequit̄ oē qꝺ fuit neceſſe ē fuiſſe hec veritas fuit: ergo neceſſe ē hāc veritatē: fuiſſe ſed ſeq̄tur ergo hāc veritatē neceſſe ē fuiſſe ſicut etiaʒ in iſtis terminis nō valet huiuſmodi cōſequentia oēm planetā neceſſe ē eē aliquis planeta lucet in iſtis ſcholis: ergo neceſſe ē aliquē planetā lucentem in iſtis ſcholis eē ſed ſequitur ꝙ aliquē planetā lucentē in iſtis ſcholis neceſſe ē eē arguebatur eni p̄us a ſenſu diuiſo ad ſenſuʒ cōpoſitū ſed forte arguitur adhuc qꝺ ſi hec ꝓpoſitio ſit vera ipſa nō pōt eē falſa quia ſi ipſa nō ſit falſa ⁊ poterit eē falſa: ḡ poterit incipere eē falſa ſed arguitur quod nō q: ſi poterit icipere eē falſa ⁊ ipſa prius fuit vera: ponat̄ igitur qꝺ ipſa incipiat eē falſa poſtq̄ʒ ipſa fuit vera ⁊ notū ē quod in caſu iſto clauduntur oppoſita q: ſi iſta incipiat eē falſa ſic ſignificando ⁊ fuit vera ſic ſignificando: ergo ipſa erit falſa ſic ſignificando ⁊ fuit vera ſic ſignificando. Arguitur tunc ſic ipſa fuit vera ſic ſignificando: ergo iſta aīa erit ⁊ ipā erit falſa ſic ſignificando: ergo iſta aīa non erit patet: igitur qꝺ ſi iſta ꝓpoſitio incipiat eē falſa poſtq̄ʒ fuit vera ⁊c. illud claudit oppoſita. Et ſi ſic ergo ipſa non poteſt eſſe falſa q: ad hoc qꝺ eſſet falſa poſtq̄ʒ fuit vera requiritur quod ipā inciperet eſſe falſa ſed hoc nō eſt impoſſibile ergo ⁊c: ſimiliter ſi aliqua propoſitio ſit vera in hoc inſtāti quod eſt preſens iſta in hoc eodem inſtanti nō poteſt eē falſa quia ſi in hoc inſtanti poteſt eē falſa cū tñ nunc ſit ipſa vera: ſequitur quod ipſa poſſit mutari in hoc inſtāti .a. veritate in falſitatem: ergo aliqua poſſet eē mutacio facta in hoc inſtanti que adhuc nō ē facta qꝺ ē impoſſibile quia nihil poteſt eē in hoc inſtāti niſi qꝺ eſt in hoc inſtanti. Ad hec reſpondetur primo ad primum quando arguitur quod hec propoſitio non poteſt eē falſa poſtquam fuit vera quia non poteſt incipere eē falſa poſtq̄ʒ fuit vera dicitur negando conſequētiaʒ ⁊ quando arguitur vlterius ſi ipſa erit falſa poſtquaʒ fuit vera: ergo ipſa incipit vel incipiet eē falſa poſtquaʒ fuit vera, dicitur quod iſta conſequentia ē bona ſed vlterius tunc non valet conſequētia ſic arguēdo ex iſta: igitur ſi poteſt eē falſa poſtquam fuit vera ipſa pōt incipere eē falſa poſtquam fuit vera ſed forte arguitur contra iſtam propoſitionem iam conceſſaʒ hāc .ſ. ipſa poteſt eē falſa poſtquam fuit vera arguitur ſic nō poteſt eē qꝺ ipſa erit falſa poſtquaʒ fuit vera: ergo ipſa non poteſt eē falſa poſtquam fuit vera. Sed huic dicitur quod non valet conſequentia ſicut non ſequitur non ē impoſſibile quod ergo habeam ſolus eundem denarium quē tu habes: igitur nō poſſum habere ſolus eundē denarium queʒ tu habeſ. Ad ſecundā formā quādo arguitur quod nulla ꝓpoſitio que vera in hoc inſtanti poteſt eſſe falſa in eodem inſtanti quia ipſa non poteſt mutari a veritate in falſitatē in hoc inſtanti dicitur negādo conſequentiam. Et quādo arguitur vt prius ſi ipſa debeat eē falſa in hoc inſtanti cū ipſa ſit vera in eodem inſtanti requiritur quod ipſa mutetur a veritate in falſitatē: ergo cum ipſa non poſſit mutari a veritate in falſitatem ſequitur qꝺ ipſa nō pōt eē falſa

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

Dicitur negando ꝯſequentiã vt in priori forma conſimili vnde nõ eſt ita de iſta propoſitione va de cõtingenti futuro ſicut ē de vna alia propoſitiõe vera vel falſa de preſenti que ē determinate vera vel determinate falſa vnde de talibus bene valꝫ huiuſmodi argumẽtũ q: ſi aliqua talis poteſt eſſe falſa poſtq̃ꝫ fuit vera vel econtra iſta poteſt incipere eſſe falſa vel econtra. ¶ Et poteſt etiam mutari a veritate in falſitatem id eſt fieri falſa poſtq̃ꝫ fuit vera ⁊ econtra. Sed ſic non ē de propoſitionibꝰ de futuro ⁊ maxime de negatiua que non poteſt mutari a veritate in falſitatẽ ſicut nec affirmatiue poſſunt mutari a falſitate in veritatẽ vñ notandũ ē quod propoſitio affirmatiua de futuro in materia cõtingenti poteſt incipere eſſe falſa poſtq̃ꝫ ipſa fuit vera ſicut iſta tu eris aliquãdo erit falſa poſtq̃ꝫ fuit vera. Sed nunq̃ꝫ poteſt aliqua affirmatiua de futuro falſa incipere eſſe vera nec eſt poſſibile ꝙ ipſa erit vera poſtq̃ꝫ fuit falſa. Et ecõtra ē de ꝓpoſitione negatiua de futuro de materia contingenti. Ipſa enim poteſt mutari a falſitate in veritatẽ ⁊ poteſt incipere eſſe vera poſtq̃ꝫ fuit falſa ſed nõ poteſt icipere eſſe falſa poſtquam ipſa fuit vera vnde illud ꝙ prius dictum ē de hac propoſitione iſta anima erit demonſtrata aĩa antexpi. ſ. qđ iſta poteſt eſſe falſa ⁊ non põt incipere eſſe falſa ſoluꝫ tenet gratia materie quia per ſubiectũ iſtius ſignificatur res que non poteſt corrumpi licet ipſa poſſit non eſſe. ſ. aĩa intellectiua vñ cõceditur ꝙ iſta propoſitio. ſ. aĩa antixpi erit poteſt incipere eſſe falſa poſtq̃ꝫ ipſa fuit vera ⁊ cauſa ē quia aliquãdo erit ipſa anima quando non erit anima antichriſti q: aliqñ erit iſta aĩa quando antixp̃s non erit ideo ⁊c̃. Et nõ poſſunt iſte propoſitiones de futuro ſic mutari a falſitate in veritatẽ ſicut alie contingentes de preſenti quẽadmodũ dictũ ē quia eo ipſo quod aliqua talis affirmatiua de futuro modo ē vera ſic ſignificando: ſequitur quod ipſa nunquã fuit falſa ſic ſignificando ⁊ hoc vbi iſta propoſitio eſt de terminis ſimplicibus ⁊ mere ſimplex ſicut ē iſta homo erit. Sor. curret plato diſputabit ⁊ huiuſmodi in alijs tamen propoſitionibꝰ de futuro que ſunt de terminis compoſitis vel includentibꝰ cõpoſitionẽ non ē impoſſibile ipſas incipere eẽ veras poſtq̃ꝫ fuerunt falſe ſicut prius dictũ ē in primo ſophiſmate. Et in tertio de iſtis ꝓpoſitionibus ſortes erit omnis homo qui erit in hoc loco vel in iſta ciuitate ſor. erit tantꝰ ſicut erit plato ⁊ ſic de alijs huiuſmodi. Iteꝫ arguitur ad principale ſic. a. neceſſario erit ⁊ nullũ. a. erit niſi anima antixpi erit: ergo aĩa antixpi neceſſario erit ponatur quod. a. erit totũ tp̃s in quo antixp̃s erit vel in quo eius anima erit ⁊ arguitur vt prius ſed tunc forte conceditur conſequentia ⁊ negatur ꝓpoſitio minor. ſ. quod nullũ. a. erit niſi anima antixpi erit ⁊ hec reſponſio ſatis ē ꝓbabilis reſpondendo ad argumentũ ſicut ad vnaꝫ obligationem ſed iſta reſponſio non vadit ad argumentũ ſicut alias dictũ ē de conſimilibꝰ reſpõſionibus ideo arguitur contra hanc reſponſioneꝫ ꝓbando hanc minorem ſic quia ſi anima antixpi erit nulluꝫ tp̃s erit in quo anima antixpi erit niſi anima ãtixpi erit ⁊ ſi ſic: igitur nullũ inſtans erit niſi anima antixpi erit illa enim conuertuntur. ſ. iſte terminus. a. cũ iſto toto complexo tempus in quo anima antichriſti erit modo: ſequitur nullum tempus erit in quo omnia antixpi erit niſi anima antixpi erit ergo ⁊c̃. ideo ꝓ iſto forte cõceditur minor ſed negatur maior hec. ſ. a. neceſſario erit dicitur enim forte ⁊ male quod hec. a. neceſſario erit iplicat qđ anima antixpi neceſſario erit qđ ē falſum. Sed contra hãc reſponſionẽ arguitur ſic ꝓbando hanc propoſitionẽ. a. neceſſario erit quia hoc tempus neceſſario erit ⁊ hoc ē vel erit. a. ergo. a. neceſſario erit conſequentia patet ⁊ antecedens ſimiliter quia hoc ē totũ tempus eternũ: ergo hoc tempus neceſſario erit. Et in hoc tẽpore erit anima antixpi: ergo hoc ē tempus in quo antixp̃s vel eius anima erit ergo ipſuꝫ ē. a. ideo forte dicitur ad hoc argumẽtũ ſicut dicendũ niſi volueris omnino cauillare ſicut prius tactum ē negando conſequẽtiã ſicut non ſequitur aliquis ſciens antixp̃uꝫ eſſe futurũ neceſſario erit ⁊ nullus ſciens antixp̃uꝫ eſſe futurũ erit niſi antixp̃us erit ergo antixpꝰ neceſſario ē futurus ē enim antecedens verũ ⁊ cõſequens falſuꝫ. Nam deus qui ſcit antixp̃uꝫ eſſe futurũ neceſſario erit Et tñ nullus qui ſcit antixp̃uꝫ eſſe futurũ erit niſi antixp̃s ſit futurus pro tanto quia niſi antixp̃s ſit futurꝰ nullꝰ ſcit antixp̃m eſſe futurũ ⁊ ſi nullus ſcit antixp̃m eſſe futurũ nullus qui ſcit antixp̃m eſſe futurũ erit ⁊ ſic a primo: ſequitur ꝙ nullꝰ qui ſcit antixp̃m eſſe futurũ erit niſi antixp̃s erit ⁊ cõſimiliter reſpondetur ſi ponatur ſicut cõmuniter ponitur ꝙ. a. ſit maximũ tẽpus incipiens ab hoc inſtanti in cuius nullo inſtans antixp̃s erit arguendo tũc ſicut prius. a. de neceſſitate corrumpetur ⁊ nõ corrumpetur niſi antixp̃s erit: igitur antixp̃s de neceſſitate erit dicitur enim quod nõ valet conſequẽtia ſupponẽdo ꝙ ille due cõſequẽtie conuertantur. ſ. hec nũc facta ⁊ iſta maximũ tempus incipiens ab hoc inſtans in cuius nullo inſtans erit antixp̃s de neceſſitate corrũpetur ⁊ nullũ maximũ tp̃s incipiens ab hoc inſtans in cuiꝰ nullo inſtãs erit antixp̃s corrumpetur niſi antixp̃s erit: ergo antixp̃s de neceſſitate erit antecedẽs eniꝫ ē verũ ⁊ cõſequẽs falſuꝫ ⁊ verificatur illud antecedẽs oĩno ſicut in priori exẽplo verificabatur illud antecedẽs ibi poſitũ. Sed ad huc forte arguitur contra iſtam negatam probando. ſ. ꝙ ſi. a. de neceſſitate corrumpetur ⁊ nõ corrũpetur niſi antixp̃s erit antixp̃s neceſſario erit quia: ſequitur hoc de neceſſitate corrũpetur demõſtrato. a. ⁊ hoc nõ corrũpetur niſi antixp̃s erit: ergo antixp̃s de neceſſitate erit hec cõſequẽtia ē bona ⁊ hec cõuertitur cũ priori quia in iſta ſolũmodo. a. demonſtratur ꝯtinue ergo ⁊c̃. Et ꝙ iſta cõſequẽtia ſit bona arguitur ſic quia ſequitur hoc corrũpetur ergo antixp̃s erit ꝯſequẽtia ꝓbatur q: ex oppoſito ſeqtur oppoſitũ ſequitur eñi antixp̃s nõ erit: ergo hoc nõ corrũpetur ſicut eñi aſſumptũ ē in priori ꝯſequẽtia hoc nõ corrũpetur niſi antixp̃s erit: ergo ſi antixp̃s nõ erit hoc nõ corrũpetur. Et ſi ſic: ergo ſi hoc corrũpetur antixp̃s erit. Et arguitur tunc ſic iſta cõſequẽtia ē bona ⁊ antecedẽs iſtiꝰ ē neceſſariũ: ergo ⁊ cõſequẽs ꝙ antecedẽs ſit neceſſariũ patet q: hoc de neceſſitate corrũpetur ſicut prius ē aſſumptũ ⁊ illud antecedens preciſe ſignificat ꝙ hoc corrũpetur: ergo ē antecedẽs neceſſariũ. Et ſi ſic ergo ⁊ cõſequẽs ē neceſſariũ. ſ. antixp̃s erit: ergo antixp̃s neceſſario erit. Et forte cõſimiliter arguitur ſub iſto termino. a. ꝓbando iſtã conſequẽtiã valere de. a. ſicut modo argutũ ē de hac vltima conſequẽtia arguitur eñi ſic. a. corrũpetur: ergo antixp̃s erit iſta conſequẽtia ē bona antecedẽs ē neceſſariũ: ergo ⁊ ꝯſequẽs. Ad hec reſpondetur et primo ad primũ qñ arguitur ꝙ iſta prior conſequẽtia valet quia hec cõſequẽtia bene valet ⁊c̃. ⁊ hec ē conuertibilis cũ iſta huic dicitur negãdo hãc minorẽ ⁊ ſi arguitur ꝙ ſic q: in ſecunda conſequẽtia demonſtratur ſolũmodo. a. huic dicitur ꝙ propter hoc non ſequitur ꝙ iſte conſequẽtie conuertãtur ſicut nec conuertuntur iſte due conſequẽtie neceſſe ē ſi cõtradictoria contingentia ſint ꝙ vnum illoꝝ ſit verũ: ergo neceſſe ē ſi contradictoria contingentia ſint ꝙ hoc illorum ſit verũ demonſtrato vero illorũ vnde ſicut demonſtratis duobus contradictorijs contingentibus nõ conuertuntur iſte due propoſitiones verũ iſtoꝝ ē verũ ⁊ hoc iſtorum ē verũ demonſtrato vero ipſoꝝ ⁊ non valet conſequentia veꝝ iſtoꝝ ē verũ: ergo hoc ē verũ ſic nec conuertũtur iſte due ꝓpoſitiones. a. corrũpetur ⁊ hoc corrũpetur demonſtrato. a. nec iſte due. a. de neceſſitate corrũpetur ⁊ hoc corrũpetur de neceſſitate. Et ſicut nõ ſequitur iſte homo nõ ē ergo homo non ē: ſic nec formaliter ſequitur hoc corrũpetur: ergo. a. corrũpetur licet. a. ſolũmodo demonſtretur ⁊ cauſa ē quia iam aliquod tempꝰ ē. a. ⁊ poteſt eſſe in hoc eodem inſtanti qđ ideꝫ tempus nõ ſit. a. ſicut modo iſte homo demõſtrato ſor. ē homo ⁊ cras erit ita quod iſte homo nõ ē homo. Et per hoc patet reſponſio ad ſecundam formam factam quãdo arguitur ſic. a. corrũpetur: ergo antixp̃s erit: dicitur enim concedendo illam conſequẽtiam q: notũ ē quod ex oppoſito ſequitur oppoſitũ quia ſi antixp̃s non erit nullum maximũ tempus incipiẽs ab hoc inſtãti in cuius nullo inſtãti erit antichriſtus corrũpetur. immo tunc maximum tempus tale foret totũ tp̃s eternũ incipiens ab hoc inſtãti quod nũq̃ꝫ

corrũpet cõcedit: igitur iſta ꝯña tãquã neceſſaria ſic ſignificãdo Sed quãdo arguitur vlterius ꝙ antecedẽs iſtius ē neceſſariũ. ſ. hoc. a. corrũpetur. huic dicitur ꝙ nõ. Et ſi arguitur forte ex tibi dubio ſic. a. de neceſſitate corrũpetur: ergo neceſſe ē ꝙ. a. corrũpetur ⁊ ſi ſic: ergo illud antecedẽs eſt neceſſariuꝫ ex tibi dubio ad hoc dicitur negãdo hanc ꝯſequentiã. a. neceſſario corrũpetur: ergo neceſſe ē ꝙ. a. corrumpetur q: ãtecedẽs foret verũ ⁊ ꝯſequens falſũ ⁊ arguitur ibidẽ a ſenſu diuiſo ad ſenſũ ꝯpoſitũ ſicut hic aliquod viſum. a. te de neceſſitate erit: ergo neceſſe ē ꝙ aliquod viſũ. a. te erit ponatur eñi ꝙ videris mõ celũ ⁊ tũc antecedẽs vt notũ ē. ē verũ ⁊ cõſequẽs falſũ ⁊ ꝯſimiliter ē i propoſito: ergo ⁊c̃. Sꝫ forte adhuc retẽta eadẽ ſignificatiõe iſtius termini. a. arguitur aliter ſic ſi antichriſtus erit primo in aliquo inſtãti: ergo in iſto inſtãti corrũpetur. a. ergo ſi in aliquo inſtãti poterit antichriſtus incipere eẽ in iſto inſtãti. a. poterit corrũpi. Sed arguitur qđ nõ q: ſit ita gratia exẽpli quod antichriſtus erit primo in. b inſtãti ponitur ꝙ. b. erit vltimũ inſtans centũ annorũ incipientiũ ab hoc inſtanti quod nũc ē preſens. Tũc ſequitur quod. a. corrũpetur primo in. b. inſtãti ⁊ ꝙ. a. nõ poterit prius corrũpi probo q: illi centũ anni nõ poterit prius corrumpi ⁊ illi ſunt. a. igitur nec. a. prius poterit corrũpi. Sed antichriſtus poterit eẽ in aliquo inſtanti. ante. b. ergo non in quolibet inſtanti poterit. a. corrũpi quod poterit eſſe primũ inſtans in quo antichriſtus erit vel arguitur. In quolibet inſtanti in quo antichriſtus poterit eẽ primo poterit. a. corrũpi ſed in inſtãti medio inter inſtans preſens ⁊. b. poterit antichriſtus eſſe primo: igitur in iſto inſtãti medio poterit. a. corrũpi. Sed illud erit inſtans mediũ totius. a. vt ſequitur ex caſu: ergo. a. poterit corrũpi in inſtãti medio ſui ꝙ eſt impoſſibile. Sed forte pro iſto dicitur ꝙ antichriſtus nõ poterit eſſe ante. b. ſicut nec. a. poterit corrũpi ante. b. q: ſi ãtichriſtꝰ erit ante. b. a. corrũpetur in aliquo inſtanti ante. b vt prius argutũ ē ꝙ videtur impoſſibile q: . a. non poterit corrũpi ante. b. Sed contra hanc reſponſionem arguitur ſic Si antichriſtꝰ non poterit eẽ ante. b. cũ adhuc nõ ſit determinatũ quod ipſe erit in. b. ergo eadem ratõne ipſe non poterit eſſe primo in aliquo inſtanti poſt. b. Et ſi ſic ſequitur ꝙ ipſe non poterit eſſe primo in aliquo inſtanti alio quã in. b quod eſt falſum q: tunc ſequitur quod pater ſuus nõ poterit generare ipſũ ante. b. nec poſt. b. ſed neceſſario ſi generabit ipſum generabit in. b. Similiter ex iſto ſequitur eadem ratione vt videtur ꝙ ſi antichriſtus nunquã erit ipſe nõ poterit eſſe q: eo quod ipſe non erit ante. b. ipſe non poterit eſſe ante. b. ſicut ponit iſta reſponſio: ergo eadẽ ratione ſi ipſe nũquã erit ipſe non poterit eſſe quod eſt falſũ q: multa poſſũt eſſe que nunq̃ꝫ erũt. Ideo pro iſto forte dicitur ſicut eſt dicẽdũ quod antichriſtus poterit eẽ ante. b. ⁊ ad argumentum quãdo arguitur: ergo. a. poterit corrũpi ante. b. negatur ꝯña ⁊ vlterius quãdo arguitur ꝙ ſi ãtichriſtus erit in aliquo inſtãti. ante. b. a. corrũpetur in aliquo inſtanti ante. b. conceditur ꝯña. Et quãdo arguitur ex illo igitur ſi antichriſtus poterit eẽ in aliquo iſtãti añ. b. a. poterit corrũpi in aliquo inſtãti ſeu terminari ad aliqđ iſtãs ante. b. negatur conſequentia ſicut non ſequitur ſi antichriſtus preciſe ſit pedalis quãtitatis quodlibet ſibi equale eſt preciſe pedalis quantitatis: igitur ſi antichriſtus poterit eſſe preciſe pedalis quantitatis quodlibet quod eſt ſibi equale poteſt eſſe preciſe pedalis quantitatis. ¶ Ponitur gratia exempli quod antichriſtus nunc eſſet bipedalis quantitatis ⁊ poſſet eſſe preciſe pedalis tũc notũ ē quod nõ quodlibet quod eſt ſibi equale põt eẽ pedalis quãtitatis q: aliq̃ ē pars celi bipedalis quantitatis q̃ ē eq̃lis antichriſto ⁊ iſta pars celi nõ põt eẽ maior nec minor quã ipſa mõ ē ideo ipſa nõ põt eẽ preciſe pedalis q̃ꝫtitatis lꝫ antichriſtꝰ poſſet eẽ preciſe pedalis quãtitatis. vñ nõ valet ꝯſequentia. facta. ſ. ſi antichriſtus põt eẽ pedalis quãtitatis qlibet ꝙ ē ſibi eq̃le põt eẽ preciſe pedalis quãtitatis ⁊ qñ arguitur ꝙ ſic q: ſi antichriſtus ē preciſe pedalis q̃ꝫtitatis qlibet ꝙ ē ſibi equale eſt preciſe pedalis quãtitatis huic dicitur ꝙ bene ſequitur de in eſſe non tamẽ ſequitur vltra: igitur ſi antichriſtus põt eẽ. ⁊c̃. Et cauſa ē q: aliquid nũc eẽt eq̃le ſibi quod alias poſſet eẽ ⁊ eẽt ſibi ineq̃le ⁊ etiã illđ idẽ ꝙ eẽt ſibi eq̃le nõ eẽt ſibi eq̃le ſi foret preciſe pedalis quãtitatis. Et ꝯſimiliter per oĩa dicitur ad priorẽ ꝯſequentiã de. a qua arguitur quod. a. poterit corrũpi ꝑ tẽpꝰ ante. b. dicitur enim ꝙ hoc ē falſũ per ſuppoſitũ. Supponitur. n. ꝙ. a. nõ corrũpetur in aliquo inſtanti ante. b. ⁊ notũ ē ꝙ. a. nõ poterit corrũpi ante illud inſtãs in quo ipſũ corrũpetur q: nullũ tẽpꝰ poterit corrũpi ante illud inſtãs in quo corrũpetur. Ideo. a. nõ poterit corrumpi ante illud inſtans. Et ad argumentum quo arguitur ꝙ ſic quia poſſibile eſt ꝙ. a. corrumpetur in aliquo inſtanti añ. b. q: antichriſtus poterit eẽ in aliquo iſtãti añ. b. huic dicitur ꝙ hoc ē verũ ſed ex iſto nõ ſeqtur. ꝙ. a. poterit corrũpi in aliquo inſtãti añ. b. Et ſi arguitur ꝙ iſta nõ ſtant ſimul. poſſibile ē ꝙ. a. corrũpetur añ. b. ⁊ tñ nullũ. a. poterit corrũpi añ. b. dicitur ꝙ ſic Sicut ⁊ iſta poſſibile ē ꝙ veꝝ iſtorũ ſit ꝓpoſitio nullus rex ſedet. demonſtratis illis duobꝰ ꝯtradictorijs rex ſedet nullꝰ rex ſedet ⁊ tñ nullũ verũ ꝙ ē aliqđ iſtorũ põt eẽ iſta ꝓpoſitio nullus rex ſedet poſito ꝙ iſta ſit vera rex ſedet Similiter poſſibile ē ꝙ oẽ aĩal ꝙ ē i iſta domo ſit aſinus. ⁊ tñ nullũ aĩal quod ē in iſta dõ põt eẽ aſinꝰ. accipiatur vna illaꝝ propoſitionũ in ſẽſu ꝯpoſito ⁊ alia in ſenſu diuiſo ẽt ſatis appet ꝙ iſta nõ repugnãt ⁊ eodẽ mõ ſtãt iſta ſimul in ꝓpoſito. ſ. poſſibile ē ꝙ. a. corrũpetur añ. b. ⁊ tñ nullũ ē. a. ꝙ poterit corrũpi añ. b. Sed forte adhuc arguitur qđ nõ ⁊ hoc ꝑ vnã reſpõſionẽ priꝰ datã ad vnũ argumentum in iſto ſophiſmate. Ibidẽ. n. dicebatur qđ terminꝰ ſupponẽs reſpectu verbi ampliatiui vt puta iſtiꝰ verbi põt. põt ſupponere pro eo quod ē aut pro eo quod põt eẽ ⁊ ꝑ hoc dicebatur iſta ſtare ſimul aliquod eternũ põt nõ eẽ ⁊ oẽ eternũ ē tale qđ nõ põt nõ eſſe ⁊ hoc ꝓ tãto quod aliqđ põt eẽ eternũ ꝙ nũc nõ ē eternũ ſicut ibidẽ dicebatur pro aĩa intellectiua antichriſti ex iſto arguitur ꝙ male negatur in propoſito ꝙ. a. poterit corrũpi in aliquo inſtãti añ. b. ꝯcedendo ꝙ poſſibile ē ꝙ. a. corrũpetur añ. b. q: vel põt aliqđ aliđ ab hoc eẽ. a. demõſtrato. a. vel nõ põt ſi nõ põt: igitur ſicut nõ ē poſſibile hoc corrũpi ante. b. ſic nec eſt poſſibile. a. corrumpi ante. b. cuius oppoſitum conceditur. Ideo ſi dicitur ꝙ aliud ab hoc poteſt eẽ. a. ꝙ ẽt põt corrũpi añ. b. tũc ſequitur ꝙ aliqꝰ. a. ꝙ põt eſſe põt corrũpi añ. b. ⁊ ſi ſic: ergo. a. põt corrũpi añ. b. cuiꝰ oppoſitũ prius ē poſitũ. Ideo pro iſtis ē aduertendũ qñ q̃ritur an aliqđ aliud ab hoc demõſtrato. a. põt eẽ. a. dicitur ꝙ nõ ⁊ ad argumentũ quãdo vlteriꝰ arguitur: ergo nõ ē poſſibile ꝙ. a. corrũpetur ante. b. ſicut nec ē poſſibile quod hoc corrũpetur añ. b. huic dicitur negãdo ꝯſequẽtiã. Et ſi arguitur ſic: ponatur igitur cũ ſit poſſibile ꝙ. a. corrũpetur añ. b. ⁊ ſit. e. totũ tẽpꝰ inter hoc inſtãs ⁊. b. ⁊ tũc arguitur ꝙ. e. corrũpetur añ. b. q: . a. corrũpetur añ. b ſed. a. nõ põt eẽ aliud quã. e. ſicut ponit iſta reſpõſio: ergo. e. corrũpetur añ. b. ꝙ ē ĩpoſſibile. Ad hec reſpõdetur ꝙ iſta duo repugnãt nihil aliud ab. e. põt eẽ. a. ⁊. a. corrũpetur añ. b. ⁊ ideo ſubſtinẽdo ꝙ nihil aliud ab. e. põt eẽ. a. non debet hoc admitti. ſ. a. corrũpetur añ. b. ⁊ ſi arguitur ꝙ ſic. q: ſicut eadẽ reſpõſio ponit licet nihil aliud ab. e. poterit eẽ. a. tñ põt admitti quod. a. corrũpetur añ. b. cũ hoc ſit poſſibile cũ iſto huic dicitur quod nõ valet ꝯſequentia iſta qua arguitur ꝙ debet admitti quod. a. corrũpetur añ. b. cũ hoc ſit poſſibile licet nihil aliud ab. e. poterit eẽ. a. q: lꝫ vnũ iſtorũ ſit verum ⁊ reliquũ ſit poſſibile iſta duo tñ nõ ſũt ꝯpoſſibilia vñ poſito quod ſor. ſit oẽ exiſtẽs in iſta dõ adhuc eſt poſſibile qđ oẽ aĩal quod ē in iſta domo ſit aſinus ⁊ tamẽ tũc nihil põt eẽ animal quod ē in iſta dõ niſi ſor. Ideo cõceſſo quod ſortes ē in iſta domo nõ dꝫ admitti quod oẽ animal quod ē i iſta domo ē aſinꝰ lꝫ hoc ſit poſſibile q: ē repugnãs. Et ideo ſicut tũc nõ valet hec ꝯña poſſibile ē quod omne aĩal quod ē i iſta dõ ſit aſinus ⁊ nihil põt eſſe animal quod ē in iſta dõ niſi ſor. ergo poſſibile ē quod ſortes ſit aſinus. ſic nec valet cõſequẽtia prius facta poſſibile ē quod. a. corrũpetur ante. b ⁊ nihil põt eſſe. a. niſi. e. ergo poſſibile ē quod. e. corrumpetur ante. b. q: licet nihil aliud ab. e. poterit eſſe. a. tñ poſſibile ē ꝙ aliquid aliud ab. e. ſit. a. ſicut poſſibile ē quod aliud

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

quã ſoꝛ. ſit aĩal quod ē ĩ iſta domo lʒ tñ nullũ aliud animal
a. foꝛte poſſit eē aĩal ꝙ ē in iſta domo accipit̃ eñi vna in ſē
ſu cõpoſito ⁊ alia in ſēſu diuiſo ⁊ iſta ſatis bene ſtãt ſimul.
Aliter arguit̃ ad pꝛĩcipale ſic ſit. a. pꝛimũ inſtãs inquo an
tichꝛiſtus erit. vt in pꝛĩo caſu ⁊ arguit̃ tũc vt pꝛius quod
aĩa antichꝛiſti neceſſario erit pꝰ. a. q2 aĩa antichꝛiſti vel erit
neceſſario pꝰ. a. vel ɔtingēter ſʒ nõ erit ɔtingēter pꝰ. a. quia
tũc qua ratione ipſa erit ɔtingēter pꝰ. a. in aliquo inſtanti
ſeq̃tur quod in quolibet inſtãti pꝰ. a. ipſa erit contingen-
ter pꝰ. a. ⁊ tũc ſequitur quod ꝑ tēpus eternũ ipa erit ɔtingē
ter quod arguitur eē ſalſũ q2 ſi ꝑ tantũ tēpus erit ipſa ɔtin
genter ſequitur quod aliquãdo in iſto tēpoꝛe erit ita quod
ipſa ē contingenter ɔſequens ſalſũ. q2 quandocũq3 erit ita
ꝙ ipſa ē erit ita qꝺ ipa neceſſario eſt. Similiter ſi nũc ſit ita
quod ipſa erit contingēter pꝰ. a. cũ nõ eternũ erit ita quod ip
ſa erit ɔtingenter pꝰ. a. ergo aliquãdo deſinet eſſe ita. Aut
igitur ante. a. vel in. a. vel pꝰ. a. ſi in. a. vel ante. a. ſeq̃t qꝺ
pꝛius deſinet eē ita quod ipſa erit cõtingēter pꝰ. a. quã ipſa
erit contingēter pꝰ. a. ɔſequētia patet q2 nec in. a. nec ante.
a. erit illa ɔtingēter pꝰ a. ſʒ ſolũmõ pꝰ. a. ipſa erit ɔtingēter
pꝰ. a. ergo ⁊c̃. ⁊ conſequēs videtur eē ĩpoſſibile. ſ. quod pꝛi
us deſinet eē ita quod ipſa erit contingēter pꝰ. a. quam ipſa
erit ɔtingēter pꝰ. a. in alijs eniʒ ē ĩpoſſibile quod enim ſoꝛ.
pꝛius deſinet eē albꝰ quã ipſe erit albus vel quod pꝛiꝰ de
ſinet eē ita ꝙ ſoꝛ. erit albꝰ q̃ʒ ipſe erit albꝰ ē magis ĩpoſſibi
le ⁊ ſic de alijs infinitis Ideo ſi dicit̃ ꝙ poſt. a. deſinet eē ita
quod aĩa antichriſti erit ɔtingēter pꝰ. a. ɔtra ſicut pꝛiꝰ quo-
dã mõ tactũ ē in nullo inſtãti pꝰ. a. deſinet eē ita ꝙ ipſa erit
cõtingēter pꝰ. a. q2 in nullo inſtãti pꝰ. a. erit ita quod ipſa
erit ɔtingēter poſt. a. q2 tã in. a. quã ēt in quolibet inſtanti
pꝰ. a. erit ita quod ipſa neceſſario erit pꝰ. a. ⁊ ſequit̃ ipſa ne
ceſſario erit pꝰ. a. ergo ipſa nõ erit ɔtingenter pꝰ. a. ⁊ ɔſeq̃n
tia hec ſic ſignificãs in quolibet inſtãti pꝰ. a. erit bõa ⁊ ante
cedēs erit verũ: ergo ⁊ conſequēs pʒ igit̃ quod in nullo inſtã
ti pꝰ. a. erit ita quod ipſa anima erit ɔtingenter pꝰ. a. ⁊ ſi ſic
igit̃ in nullo inſtãti pꝰ. a. deſinet eſſe ita ꝙ ipſa erit ɔtingē
ter pꝰ. a. q2 tũc ſequit̃ quod in eternũ pꝰ. a. deſinet eē ita qꝺ
ipſa erit ɔtingenter pꝰ. a. ⁊ tamē in nullo inſtãti pꝰ. a. erit
ita quod ipſa erit ɔtingēter pꝰ. a. ideo foꝛte dicit̃ ſicut ē dicē
dũ quod ante. a. deſinet eē ita quod ipſa erit ɔtingēter pꝰ. a
Et ad argumentũ pꝛiꝰ factũ quo arguitur quod pꝛius deſi-
net eē ita ꝙ ipſa erit ɔtingēter pꝰ. a. quã ipſa erit contingē-
ter pꝰ. a. dicitur ɔcedendo ɔcluſionē ⁊ quãdo dicit̃ ꝙ ſimilis
ɔcluſio in alijs terminis eſt ĩpoſſibilis Conceditur ꝙ hoc eſt
verũ ⁊ dicitur ꝙ hec ɔcluſio ɔceſſa ɔſiſtit per terminos mul
tũ ɔpoſitos ⁊ nõ ē propoſitio ſimplex ſic vt alias dictũ ē. Et
iõ non ſequitur lʒ aliq̃ talis ꝑpoſitio in terminis ſimplici-
bus ſit ĩpoſſibilis ꝙ illa ſit impoſſibilis vnde ſicut pꝛius
ꝓbatũ ē iſta anima in eternũ erit ɔtingenter ⁊ tamē nũquã
erit ita ꝙ ipſa ē contingēter. Sed quãdocunq3 erit ipſa aĩa
tũc erit ita ꝙ ipſa neceſſario ē Cõſimilis tamē ɔcluſio cum
hoc verbo erit in terminis ſimplicibus foꝛet impoſſibilis.
Eſſet enim impoſſibile ꝙ ſoꝛ. erit albꝰ ⁊ nũquam erit ita ꝙ
ſoꝛ. ē albꝰ ꝙ ſoꝛ. erit hõ ⁊ nunquam erit ita ꝙ ſoꝛtes. eſt
homo qꝺ ſoꝛ. erit ⁊ nũquã erit ita qꝺ ſoꝛtes. eſt ⁊ ſic de alijs
ideo ⁊c̃. Sed foꝛte arguitur adhuc quod data reſponſio ſit.
ſalſa. ſ. ꝙ ante a. deſinet ita eē ꝙ ipſa anima erit cõtingēter
erit ɔtingenter poſt. a. q2 tũc ſequitur ꝙ ante. a. erit ita ꝙ ip
ſa aĩa erit neceſſario poſt. a. ⁊ tũc ante quã ipſa anima erit ita
ꝙ ipſa erit neceſſario. Et arguit̃ quod nõ q2 cũ iã nõ ſit ita
quod ipſa anima neceſſario erit poſt. a. ⁊ aliquãdo ante. a.
erit ita quod ipſa neceſſario erit pꝰ. a. igitur aliquãdo añ. a.
incipiet eē ita quod ipſa neceſſario erit pꝰ. a. ɔſequētia hec
ꝓbatur q2 iã ē hec propoſitio ſalſa iſta anima neceſſario erit
poſt. a. ⁊ aliquãdo ante. a. erit iſta vera ſic ſignificãdo: ergo
aliquãdo ante. a. ipſa incipiet eſſe vera: ergo tũc incipiet eē
ita ſicut ipſa ſignificat ſed ipſa pꝛeciſe ſignificat qꝺ ipſa ani-
ma neceſſario erit poſt. a. ergo ⁊c̃. ¶ Et tũc arguitur ſic. In
aliquo inſtanti ante. a. incipiet eſſe ita quod ipſa neceſſario
erit pꝰ. a. ergo in iſto inſtãti erit ita quod nõ põt ĩpediri qn

iſta anima erit ⁊ tñ ɔtinue ante illud inſtãs potuit iſta ani
ma nõ fuiſſe futura. Sed arguit̃ quod hoc eſt ĩpoſſibile q2
ſit illud inſtãs. d. gratia exēpli ⁊ arguit̃ ſic in. d. inſtanti nõ
erit aliq̃ cã pꝛoductiua illiꝰ aĩe in aliqua pꝛopoꝛtione foꝛ-
tioꝛ quã eadē cã erit imediate ante. d. inſtãs ceteris paribꝰ
poſito. ſ. ꝙ ɔtinue foꝛtificet̃ quelibet cã iſtiꝰ ſucceſſiue ab hoc
inſtãti quod ē pꝛeſens vſq3 ad. d. inſtãs ⁊ arguitur tũc ſic ĩ
nulla ꝑpoꝛtione erit illa cã ꝑductiua iſtius anime foꝛtioꝛ
in. d. inſtãti quã ĩmediate añ. d. ſed imediate añ. poterit que
libet cã ĩpediri ab aliquo agēte finito: ergo in. d. inſtãti pote
rit quelibet cã ĩpediri ab aliquo agente foꝛtioꝛi. Similiter
quãcũq3 ꝑpoꝛtionē habeat aliq̃ cã ad iſtũ effectũ in. d. inſtã
ti equalē pꝛopoꝛtionē põt aliquod agens ɔtrariũ habere ad
ĩpediendũ iſtũ effectũ in eodē inſtãti. Similiter ſi cõtinue
ante. d. potuit iſte effectus impediri ab aliquo agente finito
igitur ēt ĩ. d. inſtãti poterit ille effectus impediri ab aliquo
agente foꝛtioꝛi aliter ſequitur quod infinitũ difficilius erit
impedire iſtũ effectũ in. d. inſtãti q̃ʒ in aliquo inſtãti añ. d.
q2 tũc nõ poterũt aliqua agētia ipſũ ĩpedire ſicut ponit iſta
reſponſio ⁊ ɔtinue añ poterit aliquod agēs ſatis debile im
pedire ipſũ. Similiter tũc nõ poterit ĩpediri qn ipſa aĩa
erit: ergo iã ē verũ ꝙ ipſa neceſſario erit ꝙ ē falſum ⁊ ɔſeq̃n
tia iſta arguitur ſic q2 ſicut in. d. ante quã ipſa erit. erit verꝫ
quod ipſa neceſſario erit ita ante. d. erit verũ ꝙ talis cã que
erit in. d. neceſſario erit ponitur igitur qꝺ in. e. inſtanti erit
ita quod iſta cã neceſſario erit in. d. ⁊ arguitur tũc ſic pꝛo. e.
inſtanti iſta cã neceſſario erit in. d. ſed ſi iſta cã erit in. d. ipſa
anima neceſſario erit pꝰ. a. ergo in. e. inſtanti erit ita ꝙ ipſa
anima neceſſario erit pꝰ. a. vel in. a. quod ē ſalſũ ⁊ cõtra re-
ſponſionē datã. Et ɔſequētia arguitur q2 in. e. inſtãti vale
bit hec ɔſequētia iſta cã erit in. d. ergo iſta aĩa erit in. a. ⁊ tũc
antecedēs ē neceſſariũ ſicut pꝛius argutũ ē: ergo ⁊ tũc erit cõ-
ſequēs illud neceſſariũ ⁊ ſi ſic: ergo tũc erit ita quod iſta ani
ma neceſſario erit in. a. Et ɔſimilit̃ ar̃ quod nũc ē ita quod
ipſa neceſſario erit in. a. arguendo de vna cã pꝛioꝛi oĩo ſicut
de iſta q̃ erit inde ꝓbãdo. ſ. ꝙ ante. e. erit neceſſariũ ꝙ iſta
cã erit in. e. ⁊ ſic de alijs ꝑ oĩa ſicut iã argutũ ē de vna. iõ foꝛ-
te dr̃ ĩ pꝛincipio ſicut ē dñdum ad hoc argumētũ ꝙ in. d. ĩ
ſtãti incipiet eē ita quod ipſa anima neceſſario erit exponē
do li incipit ꝑ remotionē de pꝛeſēti ⁊ poſitionē de futuro vt
ſic verificet̃ iſta ꝑpoſitõ. ſ. in. d. inſtãti nõ erit ita quod iſta
anima neceſſario erit ſed ĩmediate pꝰ. d. inſtãs erit ita quod
iſta anima neceſſario erit. Et ſi ar̃ tũc quod in. d. inſtãti iſta
anima poterit ĩpediri: ergo ⁊ imediate pꝰ. d. iſtãs ipſa pote
rit impediri dr̃ ɔñaʒ ɔcedēdo. vnde nõ ɔcedit̃ ꝙ pꝰ. d. iſtã ſ
iſta nõ poterit ĩpediri ſed quod ɔtinue pꝰ. d. iſtãs erit ita ꝙ
iſta nõ poterit ĩpediri. Sed ex hoc nõ ſequit̃ quod pꝰ. d. in
ſtãs iſta nõ poterit ĩpediri ſicut pꝛius frequēter declaratuʒ
ē qꝺ nõ tenēt huiuſmõi ɔſequētie. Sed adhuc vident̃ ſta-
re argumēta pꝰ facta. iõ ad ea reſpõdet̃ ⁊ pꝛĩo ad pꝛimũ q̃ʒ
do dicitur ꝙ in. d. inſtãti erit ita qꝺ iſta aĩa neceſſario erit
dr̃ quod nõ ſed tũc. incipiet eſſe ita ſicut iã dictũ ē. ita quod
tũc nõ erit ita. Sed imediate pꝰ erit ita ⁊c̃. Et tũc ad argu
mētũ ſi arguitur quod imediate pꝰ. d. erit ita quod illa ani-
ma poterit impediri huic dicitur quod hoc ē verũ nec hꝰ ne
gatur ſicut pꝛius dictũ ē. Et ſi arguitur quod non. imme-
diate pꝰ. d. erit ita quod ipſa nõ poterit ĩpediri q2 nõ im-
mediate pꝰ. d. erũt oēs cauſe ꝑductiue iſtius anime in aliq̃
ꝑpoꝛtione ſenſibili foꝛtioꝛes quã ipſe erunt in. d. ceteris pi
bus ſicut pꝛius dictũ ē. Sed in. d. inſtãti potuerũt ſatis fa
ciliter ĩpediri: ergo imediate pꝰ. d. inſtãs erit ita quod ipſe
potuerũt ĩpediri ne pꝛoducãt illã animã reſpõdet̃ negando
cõſequentiã ⁊ quãdo arguitur ex iſto quod ĩmediate pꝰ. d.
inſtans erit ita quod iſte cauſe erũt in infinitũ foꝛtioꝛes ad
ꝑducendũ iſtã aĩam quã in. d. inſtãti fuerũt huic dicit̃ etiã
quod hoc ē impoſſibile nec hoc ſequitur ex aliquo pꝛius po
ſito. Et ſi tũc arguitur quod ſic quia tũc erit ita quod ille cau
ſe vel illa cauſa nõ poterit impediri. ¶ Et tamen in. d. in-
ſtanti ſatiſfaciliter poterũt ĩpediri huic dicitur quod hoc po
teſt eſſe licet ille cãe nõ ſint ſenſibiliter foꝛtioꝛes. immo licet fo

rent multo debilioꝛes quã in. d. inſtanti. Et hoc pꝛo tanto
q2 iſte potētie ɔtrarie q̃ tũc ſatis bñ fuerũt appꝛoximate ad
ĩpediendũ. Iã non ſũt nec poſſũt appꝛoximari vel foꝛte nõ
ſũt ad ĩpediendũ. Sicut tunc fuerũt. Sicut poſito qꝺ puer
habuiſſʒ auē in manu ſua q̃ euolaſſet ab eo tũc nõ poſſet de
tinere eã lʒ auis eſſet ſatis debilioꝛ ad volãdũ quã fuit qñ
habuit eã in manu ſua qñ tñ habuit eã in manu ſua. Satis
bene potuit tenere eã. iõ licet puer ſit foꝛtioꝛ quã pꝛius fuit
⁊ auis debilioꝛ nõ ſeq̃tur ꝑpter hꝰ ꝙ ſi pꝛius potuit detine
re auē illã adhuc poſſit detinere eã. Et ɔſilr̃ dr̃ in pꝛopoſito
Sed q2 hoc nõ ſufficit pꝛo ſecũda foꝛma pꝛius facta in hꝰ ar
gumēto. iõ reſpõdet̃ ad eã qñ. ſ. arguit̃ ꝙ ſi in. d. inſtãti in
cipiet eē ita qꝺ hec aĩa erit neceſſario in. a. vel pꝰ. a. ergo ea-
dē ratione in aliquo inſtãti añ. d. erit neceſſarium quod iſta
erit in. d. vel quod talis cã erit in. d. negat̃ ɔña. ſicut ɔmuni
ter ponit̃ exēplũ de molari deſcendēte qꝺ ipſe neceſſario de
ſcēdet ad cētrũ q2 cũ erit ad. g. pũctũ tũc erit neceſſariũ quod
deſcendet ad centrũ q2 tũc nõ poterũt aliq̃ agētia ĩpedire qn
deueniet ad cētrũ. ſit ergo vnꝰ pũctꝰ diſtãs a centro mũdi ꝑ
minimũ ſenſibile vel per vnã modicã diſtãtiã ⁊ ſicut arguit̃
quod cũ molaris iſte fuerit ad. g. neceſſario erit in cētro ita
arguit̃ quod cũ fuerit in pũcto ſupioꝛi equaliter diſtãti. a. g
tũc deueniet neceſſario ad. g. ⁊ ſic arguitur de omnibꝰ pun-
ctis medijs inter. g. ⁊ ſupremũ ſeu vltimuʒ. Et circa iſtud
ē aduertēdũ ꝙ ꝑpter caſũ iſtũ frequēter negãt multi ɔſeq̃n
tiã a pꝛĩo ad vltimũ ɔcedendo tñ oēs ɔſequentias int̃ me
dias que reſpõſio tñ includit cõtradictionē: ſint ergo tria pũ
cta quoꝛũ quolibet diſtet equaliter a reliquo q̃ ſint. b. c. d. et
ſit mobile. a. Et arguitur ſic. ſi. a. erit in. b. a. erit in. c. Et ſi
erit in. c. ipſũ erit in. d. ergo. a. pꝛimo. ſi erit in. b. erit ĩ. d. añ
cedēs ē neceſſariũ ſic. ſ. quod nõ põt ĩpediri quin. a. erit in.
b. vel fuerit in. b. vel ē in. b. ergo ɔſequēs iſto mõ ē neceſſa
riũ. Pꝛo iſto negat̃ ɔſequētia. a. pꝛimo ad vltimũ ⁊ ē dicen
dũ. quod non valet ɔſequētia. a. erit in. c. ergo. a. erit in. d.
Et ad argumētũ quãdo arguit̃ ꝙ ſic q2 ſequitur. a. nũc ē in
hoc ſitu: ergo erit ad. b. pũctũ: ergo eadē ratione immo ɔſimi
liter omnino ſequitur ſi. a. erit in. b. a. erit in. c. ergo ſi ē in. c.
erit in. d. ɔſimiliter huic dr̃ ꝙ nulla talis cõſequentia ē foꝛ-
malis nec ē ſimpliciter bona. ita. quod quandocũq3 fuit vl̃
ē vel erit fuit vl̃ ſit vl̃ erit talis ɔſequētia bona ſed iã de pꝛe-
ſenti valet hec cõſequentia. a. eſt in hoc ſitu: ergo erit ad. b.
pũctũ omnino ſicut valet modo hec ɔſequentia hoc inſtans
ē demõſtrando inſtãs quod nunc ē pꝛeſens: ergo tu nõ cur
ris. hoc inſtãs ē: ergo ſoꝛ. nõ vl̃t. a. volubile ⁊ ſic de talibus
Iã enim foꝛte ſunt tales ɔſequentie bone ſed hoc ē ꝑ accidēs
pꝛius enim aliquãdo nõ valerēt tales ɔſequentie q2 aliqñ
potuit fuiſſe ꝙ in hoc inſtans curriſſes vel fuiſſes rome ⁊
ſic de talibus ⁊ ɔſimiliter dicitur in pꝛopoſito. Nã licet mõ
ſequitur. a. ē in hoc ſitu cũ iſtis circunſtantijs: ergo erit ad.
b. pũctũ vel in. b. ſitu tñ pꝛopter hoc nõ ſequitur quod. ſi. a
erit in. b. ſitu: ergo erit in. c. vl̃ in. d. q2 quãuis erit in. b. nõ
ſequitur quod erit in. b. cũ illis circũſtantijs pꝛopter quas
erit in. c. q2 foꝛte cũ venerit ad. b. erit. a. impeditũ ne ipſuʒ
moueatur vlterius licet tamē nõ pꝛius potuit. a. impediri
ne veniret ad. b. vel ſaltē licet. a. pꝛius nõ impediretur qn
deueniret ad. b. Quia in rei veritate non eſt dare minimũ
tempus in quo põt impediri ſed maximum in quo nõ põt
De iſto tamen non curatur ad pꝛeſens dicitur: ergo quod
non valet iſta conſequentia. a. erit in. b. ergo. a. erit in. c. Et
ſi arguitur quod iſta conſequentia eſt bona de pꝛeſenti ſicut
pꝛius argutũ ē. a. ē in. b. ergo erit in. c. ſicut ⁊ iſta mõ valet.
a. eſt in hoc ſitu demõſtrato iſto in quo nũc ē: ergo erit in. b
huic dicit̃ quod iſta cõſequētia nõ valet ſed foꝛte in. b. in-
ſtãti valebit ſicut modo valet alia. Et ſi arguitur qꝺ ſi iſta
ɔſequētia valebit in. b. inſtãti ⁊ tunc ſignificabit oĩno ſicut
nũc ſignificat: igit̃ ⁊ nũc valet huic dicit̃ ꝙ hic nõ ſequit̃ ta
lis. n. ɔſequentia que nũc valet ꝑ accidēs nũc valet foꝛte ⁊
nũq̃ʒ valebit nec valuit ſic ſignificãdo ſicut pꝛius fuit exem
plificatũ de iſta ɔſequētia hoc inſtãs ē: ergo ſoꝛ. nõ vult. a.
volubile ⁊ ſic de alijs que valēt per accidēs tantũ ⁊ nũquaʒ

pꝛius valuerũt ſic ſignificãdo vnde iuxta hoc ē aduertendũ
quod licet de aliqua re futura in aliquo inſtãti ante quã ipa
erit. erit neceſſariũ quod ipſa fuit vel ē vel erit nõ tamen de
qualibet re erit ɔſimiliter neceſſariũ. Sed aliqua in quoli-
bet inſtãs ante quã ipſa erit poterit ĩpediri ⁊ inquolibet in
ſtãti antequã ipſa erit: erit ita quod ipſa ſatis poterit impe-
diri quod ipſa nõ erit vt poſito quod ſoꝛ. moueat̃ localiter
ad pũctũ a volũtarie omnino Tũc in quolibet inſtãti ante-
quã tãget. a. pũctũ ipſe poterit nõ eē tacturus. a. pũctũ ⁊ ſic
de alijs multis effectibꝰ futuris nõ tamē de omnibꝰ poſi-
to enim vt pꝛius ꝙ molaris deſcendat ⁊ nõ ſint ibi aliqua
pꝛecedentia q̃ poſſint ipſũ impedire ne deſcenderet ad. a. pũ
ctũ tũc notũ ē ꝙ nõ in quolibet inſtãti anteq̃ʒ deueniet ad
a. pũctũ poterit ĩpediri ne tãgat ſeu deueniat ad. a. pũctum.
Similiter ſi modo ſit ignis appꝛoximatꝰ aq̃ ſufficiēter. iã
pꝛo hoc inſtãs nõ põt ĩpediri quin agat vel incipiat agere
pꝛiꝰ tamē potuit ĩpediri. Et ɔſimiliter ꝑ oĩa dicit̃ de iſta aĩa
ꝓuecēda. ſ. ꝙ in aliquo inſtãs antequaʒ ipſa erit: erit ita ꝙ
ipſa poterit impediri ne erit ⁊ in aliquo inſtãti anteq̃ʒ erit
erit ita ꝙ nõ poterit impediri. Et hoc ſatis apparet per exē
pla frequētiſſime. iã poſita licet enim. iã nõ ſit aliquod im-
pediens ne molaris ille deueniet ad. b. pũctũ tñ antequaʒ
deueniet ad. c. pũctũ ſatis poterit impediri. ne deueniet ad
d. ⁊ ſic dicit̃ in pꝛopoſito ⁊ per hoc ſatis apparet reſponſio
ad vltimã foꝛmã qua arguit̃ quod ſi in aliquo inſtãs ante
quã ipſa aĩa erit. erit ita ꝙ ipſa neceſſario erit ꝑpter hoc etiã
modo ē ita ꝙ ipſa neceſſario erit notũ ē eñi ꝑ hec iã dicta qꝺ
illud nõ ſequitur. Et iuxta iã dicta ē aduertēdũ ꝙ lʒ in cãu
ſophiſmatis nõ ponat̃ quod antichꝛiſtus ſit ſed erit et iam
nõ ſit nõ ꝑpter hoc debet ſophiſma negari ſed dubitari ſicut
deberet nullo caſu ſuppoſito. Et cã ē q2 iã foꝛte ſũt cãe ꝑdu
ctiue antichꝛiſti ſic diſpoſite ꝙ nõ poſſēt ĩpediri qn iſta aĩa
erit ⁊ foꝛte iõ nũc ē neceſſariũ ꝙ iſta anima erit demonſtra-
ta anima antichꝛiſti ⁊ ita foꝛte mõ ē verũ ꝙ anima antixp̄i
neceſſario erit iõ ⁊c̃. ¶ Et iuxta hoc arguitur ad pꝛincipale
ſic. ¶ Signētur omnia q̃ poſſũt ꝓmouere ꝑductionē iſtiꝰ
anime ⁊ omnia q̃ poſſũt impedire. ne iſta anima erit. Et ar
guitur tũc ſic iſta omnia ꝓmouētia vel ſunt foꝛtioꝛa quam
omnia impedientia vel debilioꝛa vel equalia. Si equalia
vel debilioꝛa cũ iã accepta ſint omnia que poſſũt pꝛomoue
re ſeq̃tur ꝙ cũ ipſa ſi equalia vel debilioꝛa ipſis impedienti
bus nõ põt pꝛoduci: ergo ſi ipſa nõ erit iſta non neceſſario
erit. ¶ Et ſi iſta ꝓmouētia ſint foꝛtioꝛa q̃ʒ oĩa impedientia
ergo ſequit̃ ꝙ nulla poſſũt impedire qn iſta anima erit. ſeu
ꝑducet̃: igit̃ ſi pꝛoducet̃ ipſa neceſſario ꝑducet̃ ſed per caſũ
pꝛimum ipſa erit: igitur vt nũc arguitur: ergo iſta neceſſario
erit ſed pꝛo iſto dicitur quod illud aſſũptũ ē poſſibile. ſ. qꝺ
aliqua ſint omnia que poſſunt pꝛomouere pꝛoductionē illiꝰ
anime vel aliqua ſint omnia que poſſũt impedire. q2 iam
ſũt infinita que poſſũt ꝓmouere ⁊ infinita poſſũt eē ꝓmo-
uētia q̃ nũq̃ʒ erũt ꝓmouentia. Et ſimiliter impediētia ⁊ nõ
poſſũt aliqua imaginari ꝓmouentia qn ēt alia poſſit eē ꝓ
mouētia. Et iõ includit ɔtradictionē ꝙ aliqua foꝛēt omnia
q̃ poſſunt pꝛomouere ⁊ que poſſũt impedire. Et ſi arguitur
de preſenti. ſ. ſignētur omnia q̃ nũc ſunt pꝛomouētia ⁊ om
nia que nũc ſunt impedientia ⁊ cõcludat̃ vt pꝛius dicit̃ qꝺ
argumētũ nõ pꝛocedit ad aliquã ptē q2 quecũq3 nũc ſũt ꝓ
mouētia alia etiã que nũc nõ ſũt poſſũt eē impedientia ideo
⁊c̃. ¶ Aliter arguitur ad pꝛincipale ſic ſi anima ãtichꝛiſti ē
futura ⁊ nõ neceſſario ē futura: aut ergo ē dare maximũ tem
pꝰ ꝑ qꝺ illa anima põt eē nõ neceſſario futura aut minimũ
tēpꝰ ꝑ ꝙ nõ põt eē nõ neceſſario futura ⁊ hoc diſtinguēdo
futurũ ɔ̃ pꝛeſens iſta ɔña patet. Sed arguitur iſtã nõ vale-
re pꝛo vtraq3 pte diſiuncti pꝛimo ꝓ pꝛima parte nã non eſt
dare maximũ tēpus per quod iſta põt eſſe futura poſito qꝺ
iſta poterit eſſe vel nõ eē indifferenter q2 ſignetur tēpus il-
lud quod ſit. a. Et arguitur tũc ſic per totũ. a. tempus pote
rit iſta anima eſſe futura: ergo in fine. a. tempoꝛis poterit
iſta anima eſſe pꝛimo ſed in quolibet inſtans in quo pote-
rit eſſe illa pꝛimo in aliquo poſt illud poterit illa eſſe pꝛi

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

mo:ergo pꝰ finē.a.iſta poterit eē ꝑo:ergo per maiꝰ tempꝰ quā per.a.iſta poterit eē futura. Similiter ſi nō ꝑ maius tēpꝰ quā ꝑ.a.poterit iſta eē futura:tūc ſequitur ꝙ nō poſſent generari niſi ab iſto hoie demōſtrato iſto q generabit illū nec ab alia muliere niſi ab iſta q̄ in rei veritate erit mater ſua ꝙ nō ē verū q: aliqs hō vt.b.hō poterit generari ab aliquo hoie ⁊ qua ratione pōt generari ab vno homine a quolibet ſufficienti ad generationē poterit idē.b.generari nulla.n.aſſignari ratio poſſet q̄re poſſet.b.hmōi generari ab vno homine ita quod nō ab alio Et qua ratione duo erunt homines quoꝝ vterqꝫ poterit generare.b.ſequitur quod duo erūt hoies quoꝝ vterqꝫ poterit generare antichriſtū ⁊ ſi ſic ſequitur quod ꝑ maius tēpꝰ quā ꝑ.a.poterit antichriſtus eē futurus. ¶ Similiter anima antichriſti poſſet ꝑficere aliā materiā omnino quā erit iſta quā ipſa ꝑficiet q: ad diuerſitatē materie ſecūdū numerū nō diuerſificabiꝛ forma illa ſeu anima ſecūdū numerū ſicut nec ꝑꝑ diuerſas partes materiales quas tu habes mō alias quā in primo inſtanti in eſſe tui habuiſti es tu mō aliꝰ quā tu fuiſti:ergo idē antichriſtus pōt a diuerſis generari ſicut ꝑ diuerſa alimēta pōt nutriri ⁊ generari. ¶ Ideo forte pro iſto diciꝛ ſicut ē dicēdū qꝺ ē dare minimū tēpꝰ ꝑ ꝙ antichriſtꝰ nō poterit eē futurꝰ ⁊ illud ē totū tēpꝰ eternū q: ꝑ illud tēpꝰ nō pōt antichriſtus eē futurꝰ ſed per quodlibet tēpus futurū minus pōt eſſe futurus. Et ſi arguiꝛ ɔtra illud de virtute ſermonis q: illud tēpꝰ infinitū nō ē modicū tēpꝰ:ergo nō ē minimum tēpꝰ ꝑ ꝙ antixp̄s nō poterit eē futurꝰ. huic ſatis ꝓbabiliꝛ pōt dici ⁊ diciꝛ ꝙ nō valet hec ɔſequētia.q: ex iſto āteceedēte hoc ē minimū ⁊c̄.nō ſequiꝛ ꝙ hoc tēpus ē minimū nec ꝙ hoc tēpꝰ eſt modicū ſicut apparet ſatis ex ɔmuni modo loquēdi. Sed forte ad ꝓpoſitū arguiꝛ ſic ſi per quodcūqꝫ tēpꝰ finitū poterit āntichriſtus eē futurus:ergo ꝑ aliquod tempꝰ poterit antixp̄s eē futurꝰ ⁊ ꝑ tēpus duplū ad illō ⁊ q̄druplū ad illud ⁊ ſic deinceps:igitur ꝑ tempus īfinitū poterit antichriſtus eē futurus ⁊ arguiꝛ ꝙ nō q: nō ē poſſibile antichriſtū nec aliquid aliud eē futurū per tēpꝰ infinitū.q: ſi ſic ponatur. ¶ Et tūc ſequiꝛ ꝙ antichriſtus erit ⁊ nō erit ⁊ arguiꝛ ſimiliter quod in nullo inſtāti erit ipſe probaꝛ q: in q̄libet inſtāti erit ipſe futurus:ergo ⁊c̄. ¶ Similiter ex hac reſpōſione ſequiꝛ ꝙ a diuerſis hoibꝰ pōt antichriſtus generari ⁊ tūc qua ratione ab vno poterit generari ſeq̄ꝛ ꝙ.a q̄libet ſufficienti alio a ſeipſo poterit generari ⁊ tunc ſequitur quod ipſe poterit generari a filio ſuo ⁊ quod ipſe poterit generare patrem ſuum ⁊ matrem ſuam ⁊ ſic de alijs que omnia appent ⁊ ſunt impoſſibilia ideo pro iſto diciꝛ p̄mo qn̄ arguiꝛ qꝺ antichriſtus poterit eē futurus ꝑ tēpus infinitū diciꝛ qꝺ hoc ē impoſſibile. nec hoc ſequitur nec ſeq̄ꝛ qꝺ ꝑ tēpꝰ infinitū poterit antichriſtus eſſe futurꝰ. ſꝫ ſeq̄ꝛ ꝙ per infinitū tēpus poterit antichriſtꝰ eē futurꝰ ⁊ hoc ē ɔcedēdū Et vlteriꝰ qn̄ arguiꝛ qꝺ nō q: nō ē poſſibile quod per infinitū tēpꝰ antichriſtꝰ erit futurꝰ:ergo nō ꝑ infinitū tēpꝰ poterit eē futurus huic diciꝛ negādo iſtā ɔn̄am ſicut prius frequētiſſime negata ē ɔſimilis antichriſtꝰ tn̄ poſſet eē futurꝰ ꝑ tēpꝰ infinitū hn̄ ſeq̄reꝛ qꝺ eēt poſſibile ipſū eē futurū per tēpꝰ infinitū. ſed antecedēs ē ipoſſibile ſicut ɔn̄s ⁊ ſimiliter ē iſta ꝓpoſitio ipoſſibilis ꝑ tēpꝰ infinitū pōt antichriſtus eē futurꝰ. Et ſi q̄riꝛ q̄re iſte propoſitiōes ſūt ipoſſibiles ⁊ nō iā ɔceſſe huic dꝛ quod facilis ē cā diuerſitatis q: in vltīa propoſitiōe ɔceſſa iſte terminꝰ īfinitꝰ teneꝛ ſincategorematice ⁊ denotaꝛ ſolūmō ꝑ iſtā ꝓpoſitionē ꝙ ꝑ aliqꝺ tēpꝰ finitum pōt antichriſtus eē futurus ⁊ nō ꝑ tātū qn̄ ꝑ maius.ſ.duplū ⁊ q̄druplū ad illud poterit ipſe eē futurꝰ ⁊ ſic in infinitū ⁊ hoc ē verū in alijs vero ꝓpoſitiōibꝰ ipoſſibilibꝰ iſte terminꝰ infinitū teneꝛ categorematice ⁊ ſignificaꝛ ꝑ eas qꝺ antichriſtus poterit eē futurꝰ ꝑ tēpꝰ infinitū ⁊ quod ē poſſibile qꝺ ātichriſtꝰ i eternū erit futurꝰ ꝙ claudit formaliꝛ ɔ̄dictionē. Et cā q̄re iſti termini ſic diuerſimode teneꝛ in iſtis ꝓpoſitionibꝰ ē priꝰ dicta in p̄o ſophiſmate iō ⁊c̄. Sed forte aliꝛ ſic aꝛ ɔtra hāc reſpōſionē. Si ꝑ infinitū tēpꝰ poterit antichriſtus eē futurꝰ:ergo antichriſtꝰ diutiꝰ poterit eē futurꝰ

qꝫ in rei veritate ipſe erit futurꝰ poniꝛ.n.quod ipſe ſit futurꝰ. Et ſi ſic:ergo antichriſtꝰ poterit citiꝰ generari quā ipſe generabiꝛ:igitur ⁊ citiꝰ corrūpi quā ipſe corrūpeꝛ:ergo eadē ratiōe ipſe poterit corrūpi antequā ipſe generabiꝛ. Et ſi negatur ɔn̄a ɔtra arguitur ꝙ ſic q: ipſe poterit corrūpi an̄.a. inſtās pōatur ⁊ cū hoc ſtat ſatis qꝺ.a.inſtās erit primū inſtās in quo ātichriſtꝰ erit q: ſicut pōit reſpōſio in aliquo īſtāti generabiꝛ ⁊ pōt an̄ illud iſtās generari aꝛ tūc ſic ātichriſtꝰ pōt corrūpi ante.a.⁊ ipſe p̄o generabiꝛ in.a.inſtāti:ergo ipſe poterit corrūpi an̄ illud inſtās in quo ipſe primo erit igitur an̄ īſtās in quo generabiꝛ iō forte hn̄ ɔceditur hec cōcluſio arguta ſed tn̄ dꝛ qꝺ ex hac nō ſequitur prior.ſ.qꝺ ipſe poterit corrūpi an̄quā ipſe generabitur. Sꝫ ſi hoc aꝛ dꝛ negādo ɔſequētiā ⁊ ɔſimiliter illā ɔſequētiā antichriſtꝰ poterit corrūpi an̄quā ſor.generabitur ⁊ ſor.eq̄ cito ꝑeiſe generabiꝛ ſicut antichriſtꝰ:ergo ātichriſtꝰ poterit corrūpi an̄quā ipſe generabitur. Sꝫ ɔtra hāc reſponſionē arguitur ſic iſta reſpōſio nullū colorē hꝫ ꝓ ſuo fūdamēto niſi quod nō ē poſſibile ꝙ antichriſtus corrūpetur antequā generabitur ſꝫ illud nihil ē q: tūc ɔſimiliter haberet negare oēs iſtas propoſitiōes antichriſtꝰ pōt generari citiꝰ quaꝫ ipſe generabitur ipſe pōt eē maior quā ipſe ē vel erit ipſe poterit eē peior qꝫ ipſe erit ⁊ ſic de talibꝰ multis q̄ oēs ɔcluſiones vt notuꝫ eſt ſūt ſatis vere iō ɔſequēter reſpōdēdo ɔceditur iſta propoſitio.ſ.antichriſtꝰ poterit corrūpi antequā ipſe generabitur. Et ſi arguitur quod nō q: nō ē poſſibile ꝙ ipſe corrūpetur antequā ipſe generabitur dꝛ negādo ɔn̄am ſicut ēt negāda ē i ɔſimilibꝰ. Ad alias ꝓpoſitiōes priꝰ argutas.ſ.ꝙ ſi ꝑ infinitū tēpꝰ poterit antichriſtus eē futurꝰ ipſe poterit generari a filio ſuo ⁊ poterit generare patrē ſuū dꝛ ꝙ nulla iſtaꝝ ſeq̄tur:hn̄ tn̄ ſequitur ꝙ antixp̄s poterit generari ab vno homie q poterit eē filiꝰ ātichriſti ⁊ ipſe poterit gēraꝛ vnū hominē q poterit eē pr̄ ātichriſti ⁊ ſic de alijs. Ex iſto tn̄ nō ſeq̄tur ꝙ ipſe poterit generare patrē ſuū neqꝫ matrē ſuā vn̄ ſi arguitur ſecūdo negāda ē ɔn̄a. Aliter arguitur ad ꝑncipale ſic ponatur ꝙ antichriſtꝰ nūc ſit. Sed hoc lateat te.quo poſito arguitur ſic antichriſtꝰ ē:ergo aīa antichriſti neceſſario ē ɔn̄a pꝫ. Sꝫ arguitur ꝙ nō valet q: ſi aīa antichriſti neceſſario ē:igitur ipſa neceſſario erit ⁊ arguitur ꝙ nō q: ſi modo eſt neceſſario ⁊ ipſa neceſſario erit:ergo ipſa ſemper neceſſario erit. Et arguitur ꝙ non quia in nullo inſtanti neceſſario erit nec in aliquo tēpore futuro neceſſario erit:ergo nūqꝫ neceſſario erit ɔn̄a.pꝫ ⁊ aſſūptū arguitur q: quocūqꝫ tēpore finito dato in iſto tēpore aliqn̄ nō erit iſta aīa:ergo i iſto tēpore poterit non eſſe quia quando non erit in iſto tp̄e poterit non eſſe i iſto tempore:ergo non neceſſario erit in iſto tempore Et ɔſiliꝛ arguitur de quocūqꝫ iſtāti futuro. Sed forte dicitur ꝓ iſto ſicut ē dn̄duꝫ ɔcedēdo.ſ.ꝙ nō neceſſario erit iſta aīa i iſto tēpore futuro quocūqꝫ dato.nec neceſſario erit in iſto īſtāti quodcūqꝫ ſignetur. Sed in iſto tēpore neceſſario erit iſta aīa ⁊ ɔſimiliter in quolibet iſtāti futuro erit iſta aīa neceſſario ɔtra hāc reſpōſionē arguitur. Neceſſe eſt ꝙ iſta aīa erit i quolibet iſtāti futuro ⁊ in quolibet tempore finito futuro:ergo iſta aīa neceſſario erit i quolibꝫ inſtāti futuro.ɔn̄a pꝫ ⁊ aſſūptuꝫ arguitur ſic. Aliq̄ propoſitio neceſſaria ſignificat preciſe ꝙ iſta aīa erit inquolibet iſtās futuro. Et oīs propoſitio neceſſaria ſignificat ſicut neceſſe ē eē:ergo ⁊c̄. Ain̄s probatur q: hec propoſitio ē neceſſaria ſic ſignificādo. Iſta aīa erit inquolibet iſtās futuro:ergo ⁊c̄. Iō ꝓ iſto dicitur ſicut ē dicēdū ɔcedēdo ɔcluſionē.ſ.iſta aīa neceſſario erit i quolibet iſtāti futuro ⁊ ſi arguitur ex iſta ꝙ iſta aīa neceſſario erit i iſtāti illo vel i illo ⁊ ſic de alijs.ad q̄ſlibet iſtarū dicitur negādo ɔn̄aꝫ. Sicut.n.non ſeq̄tur de neceſſitate omnis hō ē aīal ſortes ē hō:ergo de neceſſitate ſortes ē animal/ ⁊ nec ſequitur de neceſſitate iſta anima erit ī quolibet inſtanti futuro ⁊ hoc eſt vel erit vnum inſtans futurum ergo ꝺ neceſſitate iſta anima erit in iſto inſtanti. ¶ Et ſi arguitur ex iſto ꝙ in nullo inſtāti futuro neceſſario erit iſta aīma ꝙ fuit prius argutū ſic iſta anima nō neceſſario erit in iſto inſtanti:ergo in iſto inſtāti nō neceſſario erit:ſicut ſeq̄ꝛ

in alijs terminis.non neceſſario eris.in hoc loco.ḡ ī h̄ loco nō neceſſario eris. Huic dicitur ꝙ hec vltima ɔſequētia hn̄ valet ſed prior nō nec ſeq̄tur hec vltia ɔn̄a valet:ergo ⁊ prior Et ſi q̄riꝛ cā diuerſitatis ex quo ē ɔſimilis modus arguēdi vtrobiqꝫ diciꝛ ꝙ hec vltia ɔn̄a eſt bōa q: antecedēs iſtius ɔuertiꝛ ⁊ ɔſequēte cū eiuſdē ſed ſic nō ē in priori ɔn̄a hec.n. ꝓpoſitio hec aīa neceſſario erit in hoc inſtāti ſignificat ꝙ non pōt eē qn̄ ipſa erit in hoc inſtāti ſed hec ꝓpoſitio in hoc iſtāti neceſſario erit hec aīa ſignificat qꝺ in hoc inſtāti non poterit eē qn̄ iſta aīa erit vnde hec propoſitio de preſēti. In hoc iſtāti ē hec aīa neceſſario nō ɔuertitur cū iſta aīa neceſſario ē ī hoc inſtāti ꝙ ſatis apparet q: p̄ia in cāu vera ē ſic ſignificādo.ſ.ꝙ in hoc inſtāti neceſſe ē hāc animā eē ⁊ hoc ē veruꝫ ⁊ alia ē falſa ſignificādo quod neceſſe ē hāc animā eē ī h̄ iſtāti. Sed ſic diuerſimode nō ſignificāt he propoſitiōes in hoc loco neceſſario ē hoc locatū ⁊ hoc locatū neceſſario ē in hoc loco q: nimis extraneū foret a tribuere prime illarū ꝓpoſitionū hūc ſenſū.ſ.ꝙ in hoc loco ē aliq̄d neceſſario ꝙ ē locatū q: foret iſto mō ɔcedēdū ꝙ in ſorte ē aliquid neceſſario ⁊ i quolibet homine ē aliquid neceſſario quia in quolibet homine eſt aliquid quod neceſſario eſt.ſ.aīa intellectiua nec poteſt dici ꝙ in hoc loco ē tale vel tale neceſſario q: in hoc loco ē neceſſariū tale vel tale eē q: iſta ſtaret ſimul.ſ.ꝙ in hoc loco nō ē tale aliq̄d ⁊ tn̄ in hoc loco neceſſariū ē tale eē. Sequiꝛ igiꝛ quod nullus aſſignabitur ſenſus prime propoſitioni earū qn̄ ⁊ ille idē rationabiliter aſſignabitur ſecūde earūdē ⁊ ſic iſte due ɔuertūtur ⁊ nō alie due priores:pꝫ igiꝛ ꝙ vna iſtarū ɔſequētiarū ē bōa ⁊ alia nō valet. Sed forte aꝛ ɔtra h̄ ſic. Si ī medio inſtāti craſtine dici neceſſario erit hec aīa ⁊ non neceſſario erit in iſto inſtāti:igiꝛ tūc neceſſario erit in aliquo īſtāti:ergo vel erūt ſimul duo inſtātia vel tūc erit in aliquo inſtāti quod tūc nō erit quoꝝ vtrūqꝫ ē ipoſſibile ⁊ ɔn̄a arguiꝛ ſic pōiꝛ.n.gratia exēpli quod aīa an̄xp̄i erit in.a.inſtāti ſicut priꝰ ponebaꝛ ⁊ mō ſit ante.a.inſtās ⁊ arguitur tunc ſic. in.a.inſtanti iſta aīa neceſſario erit ⁊ quandocunqꝫ iſta erit neceſſario erit in aliquo inſtanti:ergo in.a.inſtanti ipſa erit neceſſario in aliquo inſtanti conſequentia patet ⁊ maior ē ɔcedēda ⁊ minor ꝓbaꝛ q: quādocunqꝫ iſta aīa erit neceſſe ē iſtā fore in aliquo inſtāti q: in eternū erit ita quod iſta aīa neceſſario erit in aliquo inſtāti ⁊ ſi ſic ſeq̄tur ꝙ q̄ncūqꝫ iſta aīa erit ipſa neceſſario erit in aliquo inſtāti. Et arguitur ꝙ nō q: quādo erit in.a.nō neceſſario erit in.a.nec in īſtāti alio ab.a. Similiter arguiꝛ ſic nūc iſta aīa neceſſario ē in aliquo inſtāti ⁊ nō neceſſario ē in aliquo inſtāti ꝙ nunc nō ē preſens q: tale nō ē:ergo neceſſario ē in hoc inſtāti qꝺ ē preſens.huic diciꝛ ɔcedēdo.totū vſqꝫ ad iſtā propoſitionē in.a.inſtāti iſta aīa neceſſario erit in aliquo inſtāti ⁊ ɔcediꝛ ēt iſta ꝙ tūc neceſſario erit in.a.inſtāti vel inſtāti quod non erit.a.ſꝫ quando arguitur.tunc non neceſſario erit in.a.ergo tunc neceſſario erit inſtanti quod non erit.a. Reſpondetur quod non valet conſequentia. Sicut poſito ꝑ poſſibile quod neceſſe foret iſta duo ɔtradictoria contingentia eē ſic ſignificādo. Rex ſedet nullus rex ſedet. Tūc ſequiꝛ vt notū ē ꝙ neceſſario alterū iſtoꝝ foret verū.⁊ nō neceſſario foret iſta affirmatiua vera nec neceſſario foret iſta negatiua vera ⁊.iō ſicut tūc nō valeret iſta ɔſequētia neceſſario alterū iſtorū ē verū ⁊ non neceſſario ē hec vera:ergo neceſſario ē iſta vera ſic nec mō valēt iſte ɔſequētie prius facte de futuro aut de preſēti aꝛ.n.a ſēſu ɔpoſito vero ad ſenſū diuiſū.falſū ſicut hic neceſſario in tali inſtāti erit hō ⁊ in iſto inſtāti nō erit ſor.ergo neceſſario erit aliqs hō qui non erit ſortes. In alijs terminis ē etiā huiuſmōi turpiſſimus modꝰ arguēdi.vt hic. Scio quod alterū iſtorū ɔ̄dictoriorū ɔtingētiū ē verū.⁊ illud nō ē verū nec ſcio quod illud ē verum demōſtrato altero ɔſequētia.n.hec nō indiget negatiōe iō ⁊c̄. Sed adhuc arguitur ɔtra hāc propoſitionē prius ɔceſſam ꝓbādo.ſ.quod in nullo inſtāti futuro neceſſario erit hec aīa poſito quod ipſa nūc ſit.q: ſi in aliquo inſtāti futuro neceſſario erit iſta aīa:ergo pꝰ illud inſtās erit ita quod in iſto iſtāti ipſa fuit neceſſario ⁊ eodē mō poſito ꝙ iſta prius fuiſſet ſequiꝛ quod iſta an̄ hoc inſtās quod nūc ē fuit neceſſario ⁊ arguitur quod nō q: quādocūqꝫ iſta fuit.iſta fuit ɔtingenter ꝓbatur q: in quolibet inſtāti.⁊ in quolibet tēpore in quo ip̄a fuit ip̄a potuit nō fuiſſe:ḡ ⁊c̄.aſſūptū arguatur ſic i p̄o inſtāti in quo illa fuit iſta potuit nō fuiſſe q: ipſa potuit adhuc fuiſſe futura ⁊ ſi adhuc fuiſſet futura diſtinguēdo futurū cōtra preſens iſta nō fuiſſet in iſto inſtāti:ergo ⁊c̄.huic diciꝛ p̄o qn̄ arguitur quod quādocūqꝫ ipſa aīa fuit ipſa fuit cōtingēter negādo iſtā ꝓpoſitionē q: quādocunqꝫ ipſa fuit ipſa fuit neceſſario. Et ad argumētū quādo aꝛ quod in p̄o inſtāti in quo ipſa fuit ipſa potuit nō fuiſſe negatur iſta ⁊ ad argumētū quādo arguitur ꝙ tūc adhuc potuit fuiſſe futura ɔceditur hoc ⁊ ēt ɔceditur ɔn̄s.ſ.ꝙ iſta potuit non fuiſſe in iſto inſtāti. Sed vltra nō ſeq̄ꝛ.ꝙ in iſto inſtāti iſta potuit nō fuiſſe q: in iſto inſtāti non fuit poſſibile ipſā nō eē.nec iſta tūc fuit potēs ad nō eē tn̄ ante illō inſtās iſta potuit nō fuiſſe in iſto inſtāti iō ɔcediꝛ ꝙ nō neceſſario fuit in iſto inſtāti.ſed ɔtingēter fuit in iſto inſtanti Sꝫ tūc vltra non ſequitur.ꝙ ipſa fuit ɔtingenter ſicut nō ſequitur.deus ē ɔtingenter in inſtāti ꝙ ē preſens:ergo deꝰ ē cōtingēter Sed ſicut deꝰ ē cōtingenter in hoc inſtanti:⁊ tamen in hoc inſtāti ē neceſſario demōſtrato eodē inſtāti ita ɔtingēter fuit iſta aīma in iſto inſtāti ⁊ tn̄ in iſto iſtanti iſta fuit neceſſario. Et iuxta hoc ē aduertendū:qꝺ de preterito nō valet huiuſmōi ɔſequētia neceſſe ē quod hec aīa fuit in iſto inſtāti:ergo hec anima fuit neceſſario in iſto inſtāti de futuro tantum bene valet huiuſmodi ɔſequentia q: ſequitur neceſſe ē quod hoc erit in iſto inſtāti:igitur hoc neceſſario erit in iſto inſtāti tamē illud ē falſū quocūqꝫ demōſtrato. Et iuxta hoc probaꝛ ⁊ cōceditur hec propoſitio que apparet falſa.neceſſario erit aliquid quod nō neceſſario erit.ꝓbatur.n.hec propoſitio ſic. neceſſe ē quod aliquid erit quod nō neceſſario erit:ergo neceſſario erit aliq̄d quod nō neceſſario erit. Sed hec cōſequētia poterit negari ponēdo inſtātiā de preterito ſicut prius poſitū ē ⁊ iō aliter probatur ſic neceſſario erit aliquod ɔtingens ad vtrūlibet probatur.q: neceſſe ē quod aliquid huiuſmōi ɔtingēs:erit ergo neceſſario aliquod huiuſmōi cōtingens erit ⁊ arguitur tunc ſic neceſſario erit aliquod contingens huiuſmōi.⁊ nullū contingēs ad vtrūlibet neceſſario erit.ḡ neceſſario erit aliquod ɔtingens ad vtrūlibet ꝙ nō neceſſario erit ⁊ ideo conceditur tanquam neceſſarium quod neceſſario erit aliquid quod non neceſſario erit ¶ Et ſi arguitur quod nihil neceſſario erit quod non neceſſario erit:ergo non neceſſario erit aliquod ⁊c̄.dicitur negando conſequentiā arguitur enim a ſēſu diuiſo verū ad ſēſū ɔpoſitū falſum ideo ⁊c̄.ſed forte adhuc arguitur cōtra propoſitionē priꝰ cōceſſam.ſ.ꝙ hec aīa fuit neceſſario q: nō videtur aliqua ratō propter quā debet iſta concedi niſi q: neceſſe ē ꝙ hec anima fuit ſed hec reſponſio non ſufficit q: coſimiliter ɔtingit arguere ꝙ tu neceſſario fuiſti q: neceſſe ē qꝺ tu fuiſti ⁊ ſic poſſet probari ꝙ neceſſario fuiſti in eccleſia vel curriſti in bellomōte ⁊c̄.ideo pro iſto dicitur vt priꝰ quod iſta non ē cā nec ratio quare iſta anima neceſſario fuit. Sed hec ē ratio iſtius q: iſta anima fuit quādo nō potuit non eē ⁊ in quolibet inſtāti in quo iſta fuit:iſta nō potuit nō eē ideo ⁊c̄. Sed ſic nō ɔtigit arguere de eē tui in eccleſia fuiſti.n.i eccl'ia qn̄ potuiſti nō eē i eccleſia.⁊ cucurriſti i bellomōte qn̄ potuiſti nō currere ideo ⁊c̄. Sed cōtra hāc reſponſionem arguitur ſic pōatur enim ꝙ tu ſedeas ⁊ arguitur ſic in hoc inſtāti tu ſedes ⁊ in eodē inſtāti tu potes nō ſedere:ergo ſimul tu potes ſedere ⁊ nō ſedere ſit in prioribus terminis in hoc inſtāti tu es in eccleſia ⁊ in hoc inſtāti tu potes nō eē i eccleſia:ergo ſimꝛ tu potes eē ⁊ nō eē in eccleſia ꝙ ē impoſſibile conſequētia apparet ⁊ antecedens arguitur per reſponſionem datā dicit enim illa reſponſio ꝙ quādocūqꝫ fuiſti in eccleſia potuiſti nō eē in eccleſia. Preterea qua ratione conceditur quod in hoc inſtanti tu potes ſtare quāuis tu nō potes ſtare in hoc inſtanti q: in hoc inſtanti.tu es potēs:ſtare videtur ɔcedēdū quod in hoc inſtāti tu eris epiſcopus quāuis tu nō eris epiſcopus in hoc inſtāti vel in hoc inſtanti eris rome quā

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

nis in hoc inſtāti ſis rome ꝙ ē īpoſſibile ⁊ illō ſolet ꝯcedi a quibuſdā. propter quādā euidentiam q: ſicut in hoc īſtanti tu potes ſtare ita in hoc inſtanti tu es futurus epiſcopus: igitur ſicut ꝯceditur ꝙ in hoc inſtanti tu potes ſtare vel eē epiſcopus apparet concedendum quod in hoc inſtāti eris epiſcopus ꝙ ē īpoſſibile. Jō pro illo dicitur ꝙ nō valet iſta ꝯña in iſto inſtāti tu es futurus epiſcopus vel ī hoc inſtāti ē ita ꝙ tu eris epiſcopus: ergo in hoc inſtanti tu eris epiſcopꝰ añs enī ē verū ⁊ ꝯſequens falſū ⁊ pro ſimilitudine allegata dicēdū ē ꝙ ipſa nullo mō arguit iſtā ꝯſequētiā valere q: nō ſequitur tūc antixp̄s erit futurus: ergo tūc erit antichriſtus q: tūc ſequitur ꝙ ipſe nūc eēt q: ipſe nūc ē futurꝰ reſpectu tñ huiꝰ verbi pōt: bene valet huiuſmodi ꝯña. ſ. ſi tūc erit illud potēs ad eē ſēdū tūc poterit eē ⁊ cā ē iſta q: hoc verbū pōt ē verbū ampliatiuū quod nō implicat aliud niſi potētiā ad eē niſi ſit ratione alicuius determinabilis ſibi adiūcti vñ aliter ſignificat hec propoſitio in hoc inſtanti antichriſtus pōt eē ⁊ aliter iſta antichriſtus pōt eē in hoc inſtanti. Prima enī ſignificat quod in hoc inſtāti ē poſſibile antichriſtū eſſe ⁊ alia ſignificat ꝙ poſſibile ē antichriſtū eē ī hoc inſtāti. in ſecūda. n. propoſitione iſte terminus inſtāti determinat hoc verbū pōt ⁊ nō in p̄ia ⁊ iō nō ꝯuertit̄ prima cū ſecūda ⁊c̄.

Septimū ſophiſma.

O Mnis propoſitio vel eiꝰ ꝯtradictoria ē vera ponat̄ ꝙ quelibet propoſitio habeat ꝯtradictorium
o tūc arguit̄ ꝙ ſophiſma ſit verū q: ē vna vniuerſalis cuiꝰ quelibet ſingularis ē vera: ergo ſophiſma verū. Similiter arguitur ſic aliq̄ propoſitio vel eiꝰ ꝯdictoria ē vera ⁊ nulla ē ꝓpoſitio quin ipſa vel eiꝰ ꝯtradictoria ē vera: ergo quelibet propoſitio vel eius ꝯtradictoria ē vera. Jō ſi ꝯcedit̄ ſophiſma ꝯtra ſequitur oīs propoſitio vel eiꝰ ꝯtradictoria ē vera: ergo tantū verū ē ꝓpoſitio vel eiꝰ ꝯtradictoria ꝯſequēs ē falſū. q: ēt falſū. ē ꝓpoſitio vel eius ꝯtradictoria ⁊ nullū falſū ē verū iō ⁊c̄. Similiter arguitur ſic oīs ꝓpoſitio vel eius ꝯtradictoria eſt vera: omnis propoſitio vel eius contradictoria eſt falſa: ergo falſum eſt verum ꝯſequētia arguit̄ in primo tertij figure. Et ꝯſimiliter arguitur ſic ſi oīs ꝓpoſitio vel eius ꝯtradictoria ē vera: ergo eadē ratione oīs ꝓpoſitio vel eiꝰ ꝯtradictoria ē falſa. Et ex iſto arguit̄ qō oīs ꝓpoſitio vel eiꝰ ꝯtradictoria nō ē vera ⁊ vltra igit̄ nulla propoſitio vel eiꝰ ꝯtradictoria ē vera. Similit̄ nō oīs ꝓpoſitio vel eius ꝯtradictoria ē vera q: aliqua ꝓpoſitio vel eiꝰ ꝯtradictoria nō ē vera: itē qua ratione ꝯcedit̄ ꝙ oīs propoſitio vel eius ꝯtradictoria ē vera foret etiā ꝯcedendū ꝙ oē īpoſſibile vel neceſſariū ē verū ⁊ ꝙ oīs hō vl' aſinꝰ ē aſinus ⁊ qō oē īpoſſibile vel poſſibile eſt poſſibile ⁊ ſic de alijs talibus q̄ videntur falſa ideo reſpondetur forte ad ſophiſma diſtinguēdo ipſū ſecūdū ꝯpoſitionē ⁊ diuiſionē negādo vtrūq; eius ſenſū. Senſus ꝯpoſitus ſophiſmatis ē talis oīs propoſitio vel eiꝰ ꝯtradictoria ē vera ita ꝙ totus iſte terminus propoſitio vel eius ꝯtradictoria ſit ſubiectū ⁊ ſic ſophiſma ē vna vniuerſalis affirmatiua de diſiuncto ſubiecto ſignificās ꝙ quelibet ꝓpoſitio vel eius ꝯtradictoria ē vera. Senſus diuiſus ē iſte oīs ꝓpoſitio ē vera vl' eiꝰ ꝯtradictoria ē vera. i. vel cuiuſlibet propoſitiōis ꝯdictoriū ē verū ⁊ iſte ſenſus ēt negat̄ tāq; īpoſſibilis cū caſu ſuppoſito ſophiſmatis. ℂ Sed ꝯ hanc reſponſionē ſatis ſtat argumentū priꝰ poſitū ad ſophiſma ⁊ maxie ſecūdū argumētu; Similiter ponat̄ gratia exēpli ꝙ duo contradictoria eēnt oēs ꝓpoſitiōes quorū vnū ſit. a. aliud. b. ⁊ arguit̄ tūc ſic hec propoſitio vel eiꝰ ꝯtradictoria ē vera demonſtrata. a. ⁊ hec ꝓpoſitio vel eiꝰ ꝯtradictoria ē vera demōſtrata. b. ergo vtraq; iſtarū vel eiꝰ ꝯtradictoria ē vera ⁊ nō ē aliqua ꝓpoſitio niſi aliq̄ iſtaꝝ: ergo q̄libet ꝓpoſitio vel eiꝰ ꝯtradictoria ē vera iō forte dr̄ ſicut eſt dicēdū ꝙ ſēſus ꝯpoſitꝰ iſtiꝰ ſophiſmatis nō ſignificat ſicut prius dicebat̄ nec totꝰ iſte terminꝰ ꝓpoſitio vel eiꝰ ꝯtradictoria ē ſubiectū ſophiſmatis ſ; ſolū diſtribuit̄ iſte terminꝰ ꝓpoſitio ⁊ ſophiſma ſignificat p̄ciſe ꝙ oīs propoſitio ē propoſitio q̄ vel eiꝰ ꝯtradictoria ē vera. ⁊ iō ſuppoſito ꝙ cuiuſlibet propoſitionis ſit aliquod ꝯtradictoriū ſophiſma ē ꝯcedēdū in ſenſu ꝯpoſito. ℂ Et ad ſ argumēta. contra iſtā ꝑtē reſpōdet̄ p̄io negando. primū. Et qñ dicit̄ ꝙ ē diſcurſus in p̄io tertie figure dicit̄ ꝙ nō. non enī ꝯcludit̄ maior ē extremitas de minori extrēitate. Maior extrēitas. n. ī tertia figura. ē totꝰ predicatiuꝰ terminus q̄ relinquit̄ in maiori ꝓpoſitione dēpto medio termino cum ſigno affirmatiuo vel negatiuo ⁊ ꝯſimiliter ē de minori extremitate: cū ergo in hac propoſitiōe maiori iſtiꝰ diſcurſus oīs ꝓpoſitio vel eiꝰ ꝯtradictoria ē vera ſolū ſupponat iſte terminus propoſitio: ergo ille ſolū terminꝰ propoſitio ē medius terminꝰ in iſto diſcurſu: ſeq̄tur igitur ꝙ iſte terminus vel eiꝰ ꝯtradictoria tenebit̄ a parte predicati: ergo erit tāq; ps maioris extremitatis ⁊ ꝯſimiliter ē in minori propoſitione ⁊ iō ꝯcluſio ſequens ex illis duabꝰ p̄miſſis ſic diſpoſitis erit iſta propoſitio q̄ vel eius ꝯtradictoria ē falſa ē propoſitio q̄ vel eius contradictoria ē vera. Et ſi arguit̄ ꝙ in iſta ꝯcluſiōe ſūt quidā termini extranei qui nō ſūt in aliq̄ p̄miſſarū: ergo nō ē ſillogiſmꝰ. ℂ Huic dicit̄ ꝙ nō valet iſta ꝯſequētia hoc. n. freq̄nter accidit vbi vtraq; p̄miſſarū vl' altera fuerit in alibꝰ diuiſis vl' ꝯpoſitis q̄ nō ſūt termini ſimplices ſic appebit forte ī iſto ſophiſmate oīs hō ⁊ duo hoīes ſūt tres hoīes vel in iſto oē verū ⁊ deū eē differūt iō ⁊c̄. Ad aliā formā qñ arguitur. oīs propoſitio ⁊c̄. igit̄ tātū verum ē propoſitio vel eius ꝯtradictoria dicit̄ negādo ꝯña;. ⁊ ſi arguit̄ iſta ꝯña ꝑ regulā ab vniuerſali ad ſuā excluſiuā. ⁊c̄. dicitur ꝙ ibi nō arguit̄ ab vniuerſali ad ſuā excluſiuā. q: hec eſt excluſiua iſtiꝰ vniuerſalis tātū ꝓpoſitio q̄ vel eiꝰ ꝯtradictoria ē vera ē propoſitio ⁊ iſta ē ſequēs ex caſu ſophiſmatis ſicut hoc ſophiſma. S; iſta nō ē ꝯuertibilis cū; priori: ergo ⁊c̄. Ad aliā formā qñ arguit̄ ꝙ oīs propoſitio vel eiꝰ ꝯdictoria ē falſa dicit̄ ꝯcedēdo ꝯcluſionē ⁊ etiā ꝙ oīs propoſitio vl' eiꝰ ꝯtradictoria nō ē vera. S; qñ arguit̄ ex iſta ꝙ nulla propoſitio vel eius ꝯtradictoria ē vera. dicit̄ negādo ꝯſequentiā ⁊ ꝯcedit̄ ēt qō aliq̄ propoſitio vel eiꝰ ꝯtradictoria nō eſt vera ſ; negat̄ ꝯña vlteriꝰ ſi ar: ergo nō oīs propoſitio vl eiꝰ ꝯdictoria ē vera nec iſta ꝑticularis ē ꝯtradictoria ſophiſmatis. Et ſi ar̄ ꝙ ſic. q: iſta ē ꝑticularis negatiua de eiſdē terminis de qbꝰ vel faltē ꝯſilibꝰ ē ſophiſma vniuerſalis affirmatiua ergo iſta ꝯtradicit ſophiſmati dicit̄ ꝙ nō valet ꝯña q: ad h̄ qō iſte due propoſitiōes quarū vna ē vniuerſalis ⁊ alia ꝑticularis ꝯtradicāt requirit̄ qō termi iſtarū oēs diuerſimode ſupponāt in vna propoſitiōe earū ⁊ in alia. Sicut apparet in iſtis ꝓpoſitionibꝰ oīs hō ē aīal. aliqs hō non ē aīal. In vna. n. iſtarū iſte terminꝰ hō ſuppōit ꝯfuſe diſtributiue ⁊ ī alia ꝯfuſe ⁊ nō diſtributiue ⁊ eodē mō iſte terminꝰ aīal hēt diuerſā ſuppoſitionē in vna ⁊ in alia ꝑticulari cū in vniuerſali ſuppōat ꝯfuſe tātū in particulari vero ꝯfuſe ⁊ diſtributiue diſtribuit̄. n. ſeu ꝯfūdit̄ ꝑ iſtā notā negatiōis nō. S; ſic nō ē de iſtis termīs propoſitio vel eiꝰ ꝯtradictoria ī iſtis propoſitionibus omnis propoſitio vel eius contradictoria eſt vera aliqua propoſitio vel eius contradictoria non ē vā vt appet reſpicere volēti nec iſta ꝑticularis ꝯtradicit ſophiſmati. S; iſta nō oīs propoſitio vel eiꝰ ꝯtradictoria ē vera ⁊ ſi arguit̄ qō ſic q: iſte due ꝯuertūt̄. ſ. nō oīs propoſitio vel eiꝰ ꝯtradictoria ⁊ aliq̄ propoſitio vel eius ꝯtradictoria nō ē vera huic dicit̄ ꝙ nō Et propter cām nūc tacta; q: iſti termini nō ſupponūt dio ꝯſimiliter ī vtraq; illarū nō obſtāte ꝙ vtraq; ſit particularis. Ad vltia; forēt q̄ arguit̄ ꝙ oēs ille propoſitiōes forēt ꝯcedēde oē neceſſariu; vel īpoſſibile ē vera oīs hō vel aſinꝰ ē aſinus ⁊ ſic de alijs. Huic dicit̄ ꝯcedēdo oēs tales propoſitiōes ſicut ⁊ ſophiſma ſuppoſito tñ vt priꝰ diſtinctionē earū ſecūdū ꝯpoſitionē ⁊ diuiſionē ⁊ tūc reſpōdēdū ē ad oēs ꝯñas propoſitas ſicut mō reſpōſū ē ad inſtātias factas ꝯtra ſophiſma. Sed forte arguit̄ ꝯtra hāc reſpōſionē probādo ꝙ aliq̄ ē ſingularis vera ⁊ affirmatiua de p̄ſēti ⁊ tñ q̄lib; res demōſtrata ꝑ eiꝰ ſubiectū ē alia quā res ſignificata ꝑ eiꝰ p̄dicatū q: dmōſtrato ſolo hoīe ꝑ illā miſſionē ē h̄ ſingularis vera iſte hō vel aſinꝰ ē aſinꝰ ⁊ ſic de alijs. ſeq̄t̄ ğ ꝓpoſitū ſ; pro iſto dr̄ ꝯcedēdo ꝯcluſionē in talibꝰ. n. termīs ꝯpoſitis nō ē icōueniēs notū ē. n. ꝙ demonſtrādo ſolū hominē ē hec ſingularis vera h̄ vel aſinꝰ ē aſinꝰ ⁊ tñ ibi nulla res demōſtrata ꝑ ſbiectū ē res ſignificata ꝑ p̄dicatū ⁊ tñ ē ꝓpoſitio affirmatiua: ğ ⁊c̄. ℂ Sed forte arguitur ad p̄ncipale ſic aliqua duo ꝯdictoria ſunt falſa: ergo non omnis propoſitio vl' eius ꝯdictoria eſt vera ꝯſequētia patet ⁊ aſſumptū ar̄ ſic q: aliq̄ duo ꝯdictoria ſūt vā: ergo aliq̄ duo ꝯdictoria ſunt falſa ꝯña patet ⁊ aſſumptū ar̄ q: ſignēt̄ iſta duo ꝯtradictoria deus ē deꝰ ē nullus deus eſt deus ē ⁊ ponit̄ ꝙ q̄libet tal' ꝓpoſitio deꝰ ē primarie ſignificet deū eſſe ⁊ quelibet tal' nullus deꝰ ē primarie ſignificet nullū deū eē ⁊ ꝙ h̄ propoſitio deꝰ ē deꝰ ē ſignificet deū eē talē ꝓpoſitionē deus eſt ⁊ ꝙ h̄ nullꝰ deus ē deus eſt ſignificet nullū deū eſſe talē ꝓpoſitionē deꝰ ē tūc iſtis poſitis patet ꝙ iſte due ꝓpoſitiones deꝰ ē deꝰ ē nullꝰ deꝰ ē deꝰ ē ꝯtradicūt ⁊ iſte due ſunt vere q: notū ē ꝙ h̄ ē vera nullus deus ē deꝰ ē ⁊ h̄ ſimiliter deus ē deꝰ ē q: iſta ē duo vera igitur ⁊c̄. ℂ Jſta enī ē due propoſitiones quaꝝ vtraq; ē vera vt pono igitur ⁊c̄. Arᵉ ergo tūc ſic: iſte due ꝓpoſitiōes ſunt vere q: vera iſtaꝝ eſt duo vera ⁊ alia eſt vna propoſitio vā ⁊ iſte due ꝓpoſitiones ſunt duo ꝯtradictoria: ergo duo ꝯtradictoria ſunt ſimul vera ſed forte ꝑ iſto dicit̄ ꝙ nulle due p̄poſitiones poſſunt ēe vna ꝓpoſitio q: vt dicit̄ nō ē poſſibile ꝙ eadē copula deſeruiat ſimul diuerſis propoſitionibꝰ ꝙ tñ foret verū ſi due propoſitiones foret vera ꝓpoſitio ſ; h̄ reſpōſio nā ē q: natura pōt aſſignari cā ex quo iā tal' copula pōt deſeruire vni ꝓpoſitioni q: ſic iā copulans intelligit per illā ꝓpoſitionē qñ vni alteri homini aliter ꝯponēti vel copulanti ꝑ eādē copulā iſta eadē etiā tunc deſeruiret pro vera alia ꝓpoſitione in ſcripto. ℂ Etiā ex hac reſpōſione ſeq̄tur ꝙ nō ſit poſſibile ꝙ ps p̄poſitiones categorice ſit vera propoſitio ⁊ tūc ſeq̄tur ꝙ poſito ꝙ nō foret aliqua tal' propoſitio hō ē aſinus niſi vna que p̄ciſe ſignificet ꝙ hō foret aſinus. Et ꝙ aliqs ꝯponeret eā cū iſto termino eſt falſum ita qō reſultaret talis propoſitio hō ē aſinus ē falſum tūc licet iſta propoſitio hō eſt aſinus ſignificaret ſibi ꝙ hō foret aſinus tñ iſta propoſitio foret ſibi falſa q: per reſponſionē datā tunc nō foret aliqua talis propoſitio homo ē aſinus cuius oppoſitū ſequitur manifeſte ex caſu ſuppoſito, ideo forte conceditur ꝙ ps propoſitionis pōt eē propoſitio ⁊ ꝙ due propoſitiōes in ſcripto ſūt vera propoſitio ſcripta. ℂ Sed cū hoc dicit̄ forte vlteriꝰ ꝙ nulla propoſitio ē vera niſi que p̄ciſe ſignificat ſicut eſt ⁊ ita nō ſequitur vt dicit̄ qō duo contradictoria ſint vera quia quibuſcūq; demonſtratis alteru; iſtoꝝ ē veꝝ ⁊ alterū falſu; q: alterū iſtorū ſignificat ſicut eſt ⁊ alterū aliter quā ſic eſt. ℂ Sed ꝯtra iſtā reſponſionē ar̄ ſic q: h̄ propoſitio deꝰ ē deꝰ ē ē vera ⁊ ipſa ſignificat aliter q̄; ē ſatis enim patet ꝙ iſta ſignificat aliter quam ē ⁊ tñ iſta ē vera ſicut prius argutū ē q: ē duo vera nā ē due propoſitiones quaꝝ vtraq; ē vera q: vtraq; iſtaꝝ p̄ciſe ſignificat ſicut ē per caſu;. Et arguitur tūc ſic vtraq; iſtaꝝ ē vera: ergo iſte due ſunt vere ꝯña patet ar̄ tūc ſic iſte due ſunt vere ⁊ iſte due ſunt h̄ propoſitio propoſita: ergo h̄ propoſitio propoſita ē iſte due propoſitiones vere ⁊ ſi ſic ergo ipſa eſt duo vera ergo ē vera. ℂ Similiter ſi quelibet propoſitio vera ſignificat p̄ciſe ſicut ē ſequitur ꝙ propoſitio falſa ſignificaret p̄ciſe ſicut ē ꝙ ē impoſſibile ⁊ ꝯña ar̄ ſic quia ſignetur vna propoſitio vera q̄ ſit due propoſitiōes q̄rū vna eſt vera ⁊ alia falſa ſicut iſta p̄us capta h̄. ſ. nullꝰ deꝰ ē deꝰ ē ⁊ arguit̄ ſic hec ꝓpoſitio vera ſignificat p̄ciſe ſicut ē ⁊ hec propoſitio ſignificat p̄ciſe ſicut ſignificant ſue ptes. ſ. nullus deꝰ ē deꝰ ē q: h̄ ē ille due: ğ iſte due ſignificāt p̄ciſe ſic ē ⁊ ſi ſic: ğ vtraq; iſtaꝝ ſignificat p̄ciſe ſicut ē ⁊ vna iſtaꝝ ē propoſitio falſa ⁊ īpoſſibilis: ğ propoſitio falſa ⁊ īpoſſibilis ſignificat p̄ciſe ſicut eſt ꝙ erat ꝓbandū ideo forte pro iſto negat̄ talis conſequentia iſta propoſitio ſignificat p̄ciſe ſicut eſt ⁊ iſte due ſunt iſta vera: ğ iſte due ſignificant p̄ciſe ſicut ē ſed ꝯtra iſtā reſpōſionem ar̄ ſic ponat̄ qō ſint due ꝓpoſitiones negatiue magne que ſint q̄ttuor tales ſimplices ſignificātes vt p̄us ⁊ ar̄ tunc ſic iſte due magne propoſitiones negatiue ſignificant p̄ciſe ſicut ē ⁊ iſte due ſunt iſte q̄ttuor: ergo ille q̄ttuor propoſitiones ſignificāt p̄ciſe ſicut eſt ꝯña ꝓbatur q: tūc iſte q̄ttuor propoſitiōes ſunt due propoſitiōes ſignificantes p̄ciſe ſicut ē: ergo iſte q̄ttuor propoſitiones ſunt propoſitiones ſignificantes p̄ciſe ſicut eſt. Quod forte ꝯcedit̄ ſicut cōmuniter ſed negat̄ ꝯſequētia vlterius: igit̄ iſte q̄ttuor propoſitiones ſignificāt p̄ciſe ſicut ē. Sed contra hanc reſponſionē ar̄ ſic ſi iſte quattuor propoſitiones ſunt propoſitiōes ſignificantes p̄ciſe ſicut ē ſed iſte quattuor nō ſunt ille propoſitiones quā iſte quattuor: ergo iſte q̄ttuor propoſitiōes ſunt q̄ttuor propoſitiones ſignificantes p̄ciſe ſicut ē ⁊ ſi ſic ergo iſte quatuor ſignificant p̄ciſe ſicut ē ſed due iſtarū ſunt falſe ſicut patet per caſum: ergo propoſitiōes fale ſignificāt p̄ciſe ſicut ē ꝙ erat probādū ideo pro iſtis dicitur in p̄ncipio ꝙ ſatis probabilit̄ pōt ꝯcedi iſta ꝓpoſitio. ſ. ꝙ ꝯdictoria ſunt vā ⁊ etiā ꝙ ꝯtradictoria ſunt falſa ⁊ duo ꝯtradictoria ſibi inuicē ꝯtradicentia. Sed tñ tūc nō ſequit̄ ſi duo ꝯdictoria ſunt vera: ğ duo ꝯtradictoria ſunt falſa poſito enī; ꝙ iſta duo ꝯtradictoria propoſita forent oēs propoſitiōes ſic ſignificādo hoc. ſ. deꝰ ē deus ē nullus deꝰ ē deꝰ ē tūc duo ꝯtradictoria ſibi inuicē ꝯtradicētia forēt vā ⁊ nulla duo ꝯtradictoria forēt falſa ꝙ tñ aliq̄ duo poſſent eē falſa ſimul poſſet ꝯſimiliter probari ſicut probatur ꝙ aliq̄ ſunt vera q: ſignētur iſta duo aliqs hō ē chimera ē nullꝰ hō ē chimera ē notū ē eni; qō iſta affirmatiua ē falſa ⁊ iſta negatiua etiā q: ipſa ē duo falſa igit̄ ⁊c̄. Et ſi q̄rit̄ q̄re nō ſeq̄t̄ ſi duo ꝯtradictoria ſunt vera: ergo duo ꝯtradictoria ſunt falſa cū tñ bene ſeq̄tur ſi ꝯtradictorioꝝ huiꝰ ē verū igitur hoc ē falſum. Huic dicit̄ ꝙ pro tanto non ſequit̄ q: q̄uis duo ꝯtradictoria ſint vera iſta tñ nō ſunt duo vera vñ nō ē poſſibile qō duo ꝯtradictoria ſint duo vera q: tūc eēt poſſibile qō duo ꝯtradictoria eſſent duo vera quoꝝ vtrūq; eēt vū; qō ē poſſibile. Et iuxta iſtū itellectū vult philoſophꝰ quod nō ē poſſibile qō duo ꝯtradictoria ſint vera vel falſa idēſt qō duo ꝯtradictoria ſint duo vera vel duo falſa. Et ex iſto ſatis apparet quod nō vadit ꝯtra ſophiſma quāuis ponatur ꝙ duo talia contradictoria ſint vera vel falſa iſta enim bene ſtant ſimul qō oēs propoſitiōes ſunt vere ⁊ tñ aliq̄ ē propoſitio falſa ⁊ iſta etiā oēs propoſitiones ſunt falſe ⁊ aliq̄ ē propoſitio vera nec ſeq̄tur ex iſtis qō verū ē falſū nec ꝙ propoſitio vā ē propoſitio falſa. Et qō prime due ſtāt ſimul patet poſito qō iſte due deꝰ ē deꝰ ē forent oēs propoſitiones ⁊ iſte due vere forēt vna propoſitio falſa vt priꝰ. Et qō alie due poſſent ſimul ſtare patet ſimiliter poſito qō iſte due propoſitiones nullus rex ē rex ſedet forēt oēs propoſitiones falſe ⁊ qō iſte due falſe forent hec vā nullus rex ē rex ſedet ⁊ ideo ꝯcedit̄ iſta poſſe ſimul ſtare ⁊ per hoc ſatis patet quod nō valet iſta ꝯña duo ꝯtradictoria ſunt falſa ğ nō oīs propoſitio vl' eiꝰ ꝯtradictoria ē vā ſic p̄us dicebat̄ ſ; forte aliter ſic ꝯtra ſophiſma duo ꝯtradictoria ſunt duo falſa: ergo nō oīs propoſitio vel eiꝰ ꝯtradictoria ē vera ꝯña patet ⁊ aſſumptū ar̄ q: poſſibile ē qō due ꝯtradictoria ſūt duo falſa: ergo ⁊c̄. aſſumptū arguitur q: ſignentur hec duo ꝯtradictoria. Rex ſedet nullus rex ſedet ſic ſignificādo. Et arguit̄ tūc ſic poſſibile ē qō ꝯtradictoriū huius ſit falſum ⁊ h̄ ē falſū demōſtrata ꝯtinue hac propoſitiōe rex ſedet pōit̄ gr̄a exēpli qō iſta ſit falſa ⁊ ar̄ tūc ſic iſta copulatiua ē vera ⁊ ex iſta copulatiua ſeq̄t̄ ꝙ poſſibile ē ꝙ duo ꝯdictoria ſint duo falſa igit̄ ⁊c̄. antecedēs ar̄ quia ex iſta copulatiua ſeq̄t̄ qō poſſibile ē qō ꝯtradictoriū huiꝰ falſu; ſit demonſtrata iſta rex ſedet ⁊ qō hec p̄poſitio rex ſedet ſit falſa ⁊ ar̄ tūc ſic h̄ ē falſu; ⁊ ꝯtradictoriū huiꝰ ē falſu;: ğ duo ꝯtradictoria ſūt duo falſā antecedens huius ꝯſequentie ſeq̄tur eſſe poſſibile ex prima copulatiua: ğ ex eadē ſeq̄t̄ ꝯſequēs eſſe poſſibile ⁊ ſicut prius dictū ē iſta copulatiua ē vera: ergo ⁊c̄. ⁊ qō ex iſta copulatiua ſeq̄tur antecedēs eſſe poſſibile probat̄ ſic q: iſta copulatiua p̄ciſe ſignificat qō poſſibile ē qō ꝯtradictorium huius ſit falſum ⁊ quod hoc ſit falſum igitur et cetera: aſſumptū arguitur quia iſta copulatiua ſignificat p̄ciſe ſicut ſignificant iſte due propoſitiones cathegorice que copulantur ad inuicem ſicut quelibet copulatiua de cōmuni mō loquēdi ſignificat ſicut ſue ptes ſed iſte propoſitio

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

nes categorice preciſe ſignificant ꝙ poſſibile ē quod contra
dictoꝛiuꝫ huius ſit falſuꝫ ⁊ q̄ꝺ hoc ſit falſum ꝗ ⁊c̄. aſſūptū
arguitur q: iſta categorica poſſibile ē ꝙ ꝯdictoriū huius ſit
falſuꝫ p̄ciſe ſignificat ꝙ poſſibile ē ꝙ ꝯdictoꝛiū huius ſit fal
ſum ⁊ alia p̄ciſe ſignificat ꝙ hoc ē falſū ⁊ iſte due non ſunt
aliqua tertia ꝓpoſitio nec tāꝗ̄ ps tertie ꝓpoſitiōis: ergo iſte
due p̄ciſe ſignificant ꝙ poſſibile ē ꝙ ꝯdictoꝛiū huius ſit fal
ſum ⁊ ꝙ hoc ſit falſū ꝙ fuit ꝓbandū. ¶ Sed ꝓ iſto dicitur
q̄ꝺ nō valet illud argumentū prius factū h ꝓpoſitio poſſi-
bile ē quod ꝯdictoꝛiū huius eſt falſum preciſe ſignificat q̄ꝺ
poſſibile ē ꝙ ꝯdictoꝛiū ſit huius falſum ⁊ alia p̄ciſe ſignifi
cat ꝙ hoc ē falſuꝫ: ꝗ iſte due p̄ciſe ſignificant ꝙ poſſibile ē ꝙ
ꝯdictoꝛiū huius ſit falſū ⁊ ꝙ h ē falſuꝫ ſed ſeq̄tur ꝙ iſte due
ſignificāt ꝙ h ē falſū ⁊ ꝙ poſſibile ē ꝙ ꝯdictoꝛiū huiꝰ ē fal-
ſuꝫ ⁊ hoc ē veꝝ ⁊ ſic ſignificat iſta copulatiua. Et ꝑ hoc ſatis
patet reſpōſio ad argumētū q: ē negandū ꝙ iſta copulatiua
ſignificat ſic aſſumit in argumento ⁊ ad ꝓbationē dꝫ reſpon
deri negando ꝯñam iſtā negatā. ¶ Et ſi ar̄ ꝙ in alijs ꝓpo
ſitionibꝰ bene valet huiuſmodi ꝯña q̄ꝛ̄ ſeq̄tur ſi iſta ꝓpoſi
tio rex ſedet ſignificat p̄ciſe ꝙ rex ſedet ⁊ iſta nullꝰ rex ſedet ſi
gnificat preciſe ꝙ nullꝰ rex ſedet ⁊ iſte due nō ſunt aliq̄ vna
ꝓpoſitio nec tāꝗ̄ ps alicuiꝰ: ꝗ iſte due p̄ciſe ſignificāt quod
rex ſedet ⁊ ꝙ nullꝰ rex ſedet ⁊ ſic de alijs q̄buſcūꝗ̄ talibus
ꝓpoſitionibꝰ ꝯſimilit̄ valebit ꝯña negata. ¶ Sed huic di
citur negādo ꝯñam q: in ꝓpoſitionibꝰ p̄oꝛibꝰ apponit̄ vnꝰ
terminꝰ ratione cuiꝰ diuerſimode prepoſiti vl̄ poſtpoſiti mu
tat̄ tota ſignificatio ꝯſequētis igit̄ ⁊c̄. ¶ Aliut enī ſignificat
hec ꝓpoſitio poſſibile ē q̄ꝺ ꝯdictoꝛiū huiꝰ ſit falſū ⁊ q̄ꝺ hoc
ē falſum ꝗ̄ iſta hoc ē falſū ⁊ poſſibile ē ꝙ ꝯdictoꝛiū huius
ē falſuꝫ p̄ma enī ē ipoſſibile ⁊ ſecūda vera ⁊ ideo nō valet
ꝯña a prima ad ſecūdā q̄re ⁊c̄. ¶ Sed foꝛte arguit̄ adhuc
in caſu dī ꝯ p̄mā ꝓpoſitionē negatā .ſ. ꝙ duo ꝯdictoꝛia
ſunt duo falſa q: aliq̄ ſunt duo ꝯdictoꝛia que imediate poſt
hoc erūt duo falſa ⁊ q̄cūꝗ̄ duo erūt imediate poſt hoc erūt ſi
mul: ergo ſi duo ꝯdictoꝛia imediate poſt hoc erūt duo falſa
ipa ſimul erūt duo falſa ⁊ ſi ſic: ꝗ poſſibile eſt ꝙ iſta ſint duo
falſe. Ponat̄ enī ꝙ aliq̄ꝺ ſit ꝯtinuū puta linea aliq̄ pedal̄
cuiꝰ vna ps ꝓpoꝛtional̄ ꝯtinue ſit .a. ⁊ alia .b. ita ꝙ p̄ma ps
ꝓpoꝛtiōal̄ ſit .a. ⁊ ſecūda .b. ⁊ tertia .a. ⁊ q̄rta .b. ⁊ ſic deinceps
⁊ incipiat moueri .c. pūctus ſup iſtā lineā ipſaꝫ ꝑtranſeun
do ⁊ h ab iſto extremo vbi ptes ꝓpoꝛtionales ſunt mino
res ⁊ arguit̄ ſic imediate poſt hoc .c. tanget pūctū mediū .a.
⁊ quādocūꝗ̄ erit ita ꝙ .c. ſic tangit .a. Erit hec falſa ſic ſigni
ficando .c. tāgit .b. ponat̄ ꝙ iſta ꝓpoſitio tūc ſic ſignificet ⁊
ſic immediate poſt hoc erit hec falſa .c. tangit .b. ⁊ imediate
poſt hoc erit hec falſa .c. non tangit .b. quia immediate
poſt .c. tanget .b. igitur ⁊c̄. Aſſumptum vtrobiꝗ̄ arguitur
ſcilicet immediate poſt hoc .c. tāget .b. ⁊ immediate poſt hoc
tangat .a. q̄ꝺ arguitur quia immediate ⁊ cōtinue poſt hoc
.c. tāget .a. vl̄ .b. ſicut notū ē ſequit̄ ex caſu ſed nō p̄us tāget
.a. quam .b. nec ē ꝯ: ergo imediate poſt hoc tanget .a. ⁊ .b.
aſſumptū arguit̄ inter quodcūꝗ̄ .a. ⁊ .b. ſunt infinita .a.
⁊ infinita .b. igit̄ nullū erit p̄mū .a. ꝙ .c. pūctus tanget
nec aliq̄d erit p̄mū .b. ꝙ ipſe tāgit igit̄ ⁊c̄. ¶ Similit̄ ime
diate poſt h .c. punctus ꝑtranſibit aliquam partē ꝓpoꝛtio
nalem iſtius linee ſed antequam aliquam partem propoꝛ
tionalē ꝑtrāſeundā pertranſibit infinita .a. ⁊ infinita .b. ideo
⁊c̄. ¶ Ideo foꝛte ꝯcedit̄ ſicut ē ꝯcedendū tāꝗ̄ ſequens q̄ꝺ
i̅mediate poſt h .c. tanget .a. ⁊ etiā .b. ⁊ ꝙ imediate poſt h
erūt h duo ꝯdictoꝛia falſa .ſ. .c. tangit .a. ⁊ nō tāgit .a. ⁊ ſimi
liter imediate poſt h erūt iſta vera. Et ad argumentū vlte
rius q̄ꝛ̄ arguit̄ ꝙ iſta erūt ſimul falſa dicit̄ negando ꝯñam
⁊ q̄ꝛ̄ arguit̄ ꝙ ſi imediate poſt h erūt aliq̄ duo vera iſta ſimul̄
erūt vera dicit̄ negādo ꝯñaꝫ ⁊ cauſa ē q: q̄cunꝗ̄ duo q̄ erūt
iſta erūt in eodē inſtanti vel in diuerſis inſtantibus ⁊ nō
ē poſſibile ꝙ aliqua due infinities incipient eſſe vel infi-
nities deſinent eſſe ſed ē ſatis poſſibile ⁊ veruꝫ in caſu ſup
poſito ꝙ aliq̄ duo ꝯdictoꝛia infinities incipiēt eſſe vera ⁊ in
finities deſinent eſſe vera. Et ideo nō valet ꝯña facta Sed
foꝛte arguitur incidētaliter ꝯ ꝓpoſitionē ꝯceſſaꝫ .ſ. ꝙ ſi im

mediate poſt hoc erūt aliqua duo ipſa ſimul erunt q̄re ime-
diate poſt hoc erūt infinite partes proportionales alicuius
tēpoꝛis incipientis ab hoc inſtanti q̄ nō ſimul erūt igitur
⁊c̄ antecedens arguitur q: ſignet̄ vna hoꝛa incipiens .a. p̄
ſenti inſtāti ⁊ arguit̄ ſic imediate poſt h erūt infinite partes
proportionales huiꝰ hoꝛe q: ſic notū ē ante quodlibet in-
ſtans futurū erunt infinite partes ꝓpoꝛtiōales iſtiꝰ hoꝛe
⁊ nulle tales ptes propoꝛtionales iſtius hoꝛe erunt ſimul
igitur ⁊c̄. ¶ Sed ꝓ iſto dicit̄ ſicut prius dicebat̄ in alio ſo
phiſmate ꝙ ſi tēpus ſit aliq̄d diuiſibile tūc ptes iſtius ſimul̄
ſunt ſicut alterius cōtinui ⁊ ideo ad foꝛmā argumenti facti
dicit̄ negādo aſſumptū .ſ. ꝙ nulle tales ptes ꝓpoꝛtiōales ſi
mul erūt. ¶ Nec ē concedēdū niſi ꝓpter modū loquendi
ꝙ aliquod tēpus incipit eſſe ſed de virtute ſermonis cre
dit̄ negādū eſſe quod tēpus incipit eſſe ſeu poteſt incipere
eſſe q: tēpus nō ē aliud ꝗ̄ celū vl̄ motus celi: ſicut nec mo
tus celi nec celū poſſunt incipere eſſe ſicut nec pōt tēpus ſed
illud ē ex ſophiſma. ¶ Ideo dicit̄ ꝙ in caſu ſuppoſito non
ſeq̄tur ꝙ iſta cōtradictoꝛia ſimul erunt falſa ſic vt nec ſunt̄
vera ſꝫ foꝛte arguit̄ ꝙ ſic q: immediate poſt hoc erit vtraꝗ̄
ſingularis iſtius vniuerſalis vera vtrūꝗ̄ iſtoꝝ ē falſuꝫ: er
go imediate pꝰ hoc erit iſta vniuerſalis vera ſic ſignificādo
⁊ ſi ſic: ergo imediate poſt hoc erit ita ꝙ vtrūꝗ̄ iſtoꝝ ē falſū
ꝙ erat ꝓbādū ſed hic dicit̄ ꝙ nō valet iſta ꝯña imediate poſt
hoc erit vtraꝗ̄ ſigularis iſtiꝰ vniuerſal̄ vera: igit̄ imediate
pꝰ hoc erit iſta vniuerſal̄ vera. Et ſi ar̄ ꝙ tūc ſequit̄ q̄ꝺ ali-
qua vniuerſal̄ erit falſa q̄ꝛ̄ q̄libet ſigularis eiꝰ erit vera hic
dicit̄ q̄ꝺ hoc ē ſatis poſſibile ⁊ in iſto caſu bene ſeq̄tur q̄ꝺ
hec vniuerſalis erit falſa in tēpoꝛe in quo vtraꝗ̄ ⁊ q̄libet
ſingularis iſtius erit vera in nullo tñ inſtāti erit iſta falſa
in quo vtraꝗ̄ ſingularis iſtius erit vera q: in nullo inſtan
ti erit vtraꝗ̄ ſingularis iſtiꝰ vera. ¶ Et ſi arguat̄ adhuc
q̄ꝺ iſta vniuerſalis erit vera q: ſi vtraꝗ̄ ſingularis ipſius
eſſet vera in p̄ſenti inſtāti iſta tūc eſſet vera: ergo ſi immedi
ate poſt inſtās p̄ſens erit vtraꝗ̄ ſingularis iſtius vera im
mediate pꝰ inſtans p̄ſens erit iſta vniuerſalis vera ſed hic
dicit̄ q̄ꝺ nō valet ꝯña. Et iuxta hoc ꝯcedit̄ ꝙ aliq̄ ē ꝯſequē
tia bona ⁊ foꝛmalis cuius vtraꝗ̄ p̄miſſarū imediate poſt
hoc erit vera ⁊ iſtiꝰ ꝯſequēs cōtinue erit falſum vel ipoſſibi
le quia hec cōſequētia ē huiuſmodi hoc iſtoꝛum ē falſum ⁊
hoc iſtoꝝ falſum ergo vtrūꝗ̄ iſtoꝝ falſum ē vtraꝗ̄ enim
iſtarū p̄miſſarū immediate pꝰ hoc erit vera ſicut prius pro
batū ē ⁊ conſequens tñ nunquā erit verū ſic ſignificando.
Et ſi arguitur iſta cōſequentia ē bona ⁊ antecedens iſtius i
mediate pꝰ hoc erit verū ⁊ immediate pꝰ hoc erit conſequēs
illius: ergo conſequens iſtius immediate pꝰ hoc erit verū
huic dicitur ꝙ antecedens iſtius nunꝗ̄ erit verū quāuis
eni vtraꝗ̄ ps copulatiue antecedentis erit vera iſta tñ tota
copulatiua nunꝗ̄ erit vera ⁊ ſi ar̄ q̄ꝺ ſic q: ſi iſte ptes erunt
vē: ꝗ ita erit ſicut iſte partes ſignificabunt: ꝗ cū iſte ptes ſi-
gnificent ⁊ ſignificabunt ſicut ipſa copulatiua ita erit ſicut
copulatiua ſignificabit ⁊ ſi ſic: ergo iſta copulatiua erit ve
ra ſicut ⁊ iſte partes. Huic dicitur ꝙ non valet iſta conſe-
quentia iſte due partes erunt vere ſic ſignificando: ergo ita
erit ſicut iſte ſignificāt ſeu ſignificabūt. Et ſi ar̄ ꝙ ſic q: erit
ita ſicut iſta ſignificabit ⁊ ita erit ſicut iſta ſignificabit ergo
ita erit ſicut iſte ſignificabunt hic dicitur negādo conſequē
tiam ⁊ cauſa ē. Quia non erit ita ſicut iſte due ſignificabūt
niſi iſte ſignificabunt ſicut erit in aliquo inſtāti ſed iſte nec
ſignificabant nec ſignificabunt ſicut erit in aliquo inſtan
ti: ergo ⁊c̄. aſſumptum ſatis patet quia in nullo inſtanti
erit ita quod hoc ē falſum ⁊ ꝙ hoc ē falſum demonſtratis il
lis duobus contradictoꝛijs prius datis igitur ⁊c̄. Et ſi ar
guitur vt prius quod ita erit ſicut iſte due ſignificabūt q:
iſte due erunt vere. Nam ſi modo iſte due foꝛent vere foꝛet
ita ſicut iſte due ſignificarent: ergo cum ſimiliter de futuro
ſi ille due erunt vere erit ita ſicut ille due ſignificabunt pre
terea ſi iſte due erūt vē ⁊ nūꝗ̄ erit ita ſicut iſte due ſignificabūt
ꝗ erūt vē q̄ꝛ̄ ſignificabūt aliꝰ ꝗ̄ erit pro iſtis reſpondetur
dicendo pro primo quod huiuſmodi modus arguendi non

vniuerſaliter tenet ſꝫ frequētiſſime nō valet ſicut prius q̄s
imediate in iſto eodē ſophiſmate ſatis apparuit. ¶ Et etiā
in alijs vbi ſic arguitur ſi ſoꝛ. erit nunc tantus ſicut eſt plato
⁊ econtra ſoꝛ. ⁊ plato eſſēt nunc equales: igitur ſi ſoꝛtes erit
tantus ſicut erit plato ⁊ econtra ſoꝛtes ⁊ plato erunt equa-
les. ¶ Et ſic de talibus multis quarum nulla ē ꝯcedēda
¶ Ad aliā foꝛmā dicit̄ ꝯcedēdo ꝯcluſionē .ſ. q̄ꝺ iſte ꝓpo
ſitiōes erūt vē q̄ꝛ̄ ideſt in tpe in quo nō erit ita ſic iſte ſigni
ficabunt imo ille ſignificabūt ꝯtinue ſicut nō poteſt eſſe.
¶ Et ſi ar̄ ꝙ hoc nō eſt poſſibile de aliq̄ vna ꝓpoſitione vi
delicet ꝙ ipſa erit vera ⁊ nunꝗ̄ erit ita ſicut iſta ſignificat
vel ſignificabit: ergo eadē ratiōe etiā illud erit ipoſſibile de
duabus ꝓpoſitionibꝰ .ſ. ꝙ iſte erūt vere nunꝗ̄ tñ ſignificā
do ſic erit. Huic dicit̄ ꝙ nō valet iſta ꝯña q: ſi aliq̄ vna ꝓ
poſitio erit vera ipſa erit ꝓpoſitio vera in aliquo inſtanti ꝙ
tñ minime req̄rit̄ de duabꝰ ꝓpoſitionibꝰ q: due erūt vere
licet in nullo inſtanti. Sed in duobꝰ diuerſis inſtātibus ſi
cut iſta duo ꝯdictoꝛia propoſita erūt vera ⁊ in nullo inſtan
ti erūt vera ſed in diuerſis inſtantibus. Et ideo ſicut ꝯcedi
tur duo ꝯdictoꝛia erūt vera ⁊ nunquā erit ita ſicut iſta ſigni
ficāt ſeu ſignificabūt ita infinite alie propoſitiōes ꝯtingen-
tes erūt vere. Et nūquā erit ita ſicut iſte ſignificabūt nec vn
quā erit ita ſicut aliq̄ due illaꝝ ſignificabūt ſic ſunt iſte due
tu curris tu diſputas poſito q̄ꝺ nūquā ſimul curres ⁊ diſ-
putabis ⁊ ſic ꝯſimiliter de quibuſcūꝗ̄ alijs.

Octauū. Sophiſma.

iSti ferunt lapidem ponat̄ quod ſoꝛ. ⁊ plato ferant
vnū lapidē ⁊ quod nec ipſi nec aliq̄s ipſoꝛū ferat
aliquid niſi illū lapidē vel partē iſtiꝰ ⁊ ſit iſte lapis
queꝫ ferunt .a. tunc arguitur ſic iſti ferunt .a. lapidē: ergo
iſti ferunt lapidē. Et arguit̄ ꝙ non q: neuter iſtoꝛū fert ali-
quid quod arguitur ſic q: nullus illoꝝ fert .a. nec aliquā p
tē .a. nec aliq̄s iſtoꝝ fert aliquid aliud quā .a. vel partē .a.
vt ſupponit̄: ergo neuter illoruꝫ fert aliquid ꝯña patet ⁊ aſ
ſumptū arguit̄ q: neuter ipſoꝛū fert .a. q: ſit .a. gratia exem
pli ita grauis ꝙ nullꝰ iſtoꝝ ſufficiat ferre tūc arguit̄ ſic nul
lus iſtoꝛū ſufficit ferre .a. ergo nullus iſtoꝝ fert .a. nec aliq̄s
iſtoꝝ fert aliquā partē .a. ꝙ arguit̄ ſic q: q̄ ratione aliquis
iſtoꝛū fert vnā medietatē ipſe fert aliā medietatē ponat̄ enīꝫ
lapis in equali diſtantia ab vtroꝗ̄ iſtoꝝ. Similiter nul
la medietas nec aliq̄ pars illius lapidis eſt maximū ꝙ ali-
quis illoꝛū fert q: quecunꝗ̄ pars dicatur ferri ab aliquo
eoꝝ adhuc maioꝛ ps fert̄ ab aliquo iſtoꝝ ſi ipſa ferat̄ ab ali
quo q: q̄cūꝗ̄ det̄ iſta nō p̄ciſe fertur ab vno eoꝝ q: q̄cunꝗ̄
modica pte data iſta ps ꝓut i exiſtit toti deſcēderet niſi aliꝰ
iuuaret ad ſuppoꝛtādū eā: ꝗ q̄ rōne dicit̄ ꝙ ſoꝛ. fert aliquā
modicā ptē foꝛet dicēdū ꝙ ſoꝛ. fert totū .a. q: ſicut iſta pars
deſcenderet nūc niſi ſoꝛ. iuuaret ad ſuppoꝛtādū illā vel oīno
ferret iſtā ita .a. nūc deſcenderet niſi ſoꝛ. iuuaret ad ſuppoꝛ-
tādū. Et ſic .a. deſcēderet niſi ſoꝛ. iuuaret ad ſuppoꝛtādum
ita illa ps deſcēderet niſi plato iuuaret ad ſuppoꝛtādū iſta:
ergo q̄ rōne ꝯceditur ꝙ ſoꝛ. fert iſtā partē quacūꝗ̄ data ſo
ret etiā ꝯcedēdū ꝙ ſoꝛ. fert totū .a. ꝯſequēs falſuꝫ ſicut pri
us eſt argutū ⁊ ſi ſic: ergo ſoꝛ. nō fert aliꝗ̄ partē .a. ergo nec
plato ſeq̄tur: igitur ꝙ nullus iſtorum fert aliquid: ⁊ argui
tur tunc ſic nullus illoꝛum fert aliquid: ergo nullus illo-
rum fert aliq̄ ⁊ vltra igitur nullꝰ illoruꝫ fert. Sed foꝛte pro
iſto dicit̄ negando hāc vltimā ꝯñaꝫ ⁊ ꝯcedēdo hāc conclu
ſionē q: vterꝗ̄ iſtoꝝ fert ⁊ tñ nullus iſtoꝛū fert aliq̄d vel
aliq̄ ⁊ ꝙ ſoꝛ. fert ⁊ tñ nihil fert nec aliq̄ fert. Sequit̄ enī ꝙ
ſi iſte nihil fert etiā nō fert aliqua q: q fert multa fert vnū ⁊
perſuadetur hec reſponſio per argumēta prius facta ⁊ ꝯfir
mat̄ per ꝯſimilē reſponſionē p̄us poſitā in alio ſophiſma-
te vbi concedit̄ ꝙ aliq̄d agit ⁊ illud tñ nihil agit ⁊ ſic dicit̄
in propoſito ꝙ aliq̄s fert q nihil fert. Sed ꝯ hāc reſponſio
nē ar̄ ſic ſi nullꝰ iſtoꝛū fert aliquid: ergo iſti duo nō ferūt ali
q̄d nec ſunt ferētes aliq̄d ꝯña iſta ar̄ q: ſi nō valet ſtet: ergo
oppoſitū ꝯſequētis cū antecedente ⁊ ar̄ tūc ſic iſti duo ſunt
ferētes aliq̄d: ergo aliq̄s iſtoꝛū ē ferēs aliq̄d ⁊ ſi negatur hec
ꝯña tūc ſequitur hec ꝯcluſio .ſ. q̄ꝺ multi ſunt ferentes ali-

quid ⁊ tñ nullus illoꝝ ē ferēs aliq̄d ⁊ eadē rōne videt̄ eē ꝯ
cedēdū q̄ꝺ multi ſunt ferentes aliq̄d ⁊ nullꝰ illoꝛū ē ferens
aliq̄d ꝙ ē impoſſibile: ponit̄ enīꝫ in caſu primo q̄ꝺ ſoꝛ. ſit in
magna propoꝛtione foꝛtioꝛ platōe ut in cētuplo. Tūc ar̄ ſic
ſoꝛ. ⁊ plato fert ⁊ nullꝰ iſtoꝛū fert aliquid: ergo ſoꝛ. non fert
aliq̄d pluſꝗ̄ plato nec minꝰ: ergo eq̄lit̄ p̄ciſe fert ſoꝛ. ſic pla
to ponit̄ tūc loco ſoꝛ. vnꝰ aliꝰ eq̄lis platoni q ferat ꝯſimilit̄
ſicut fert plato ⁊ notū ē q̄ꝺ ceteris pibus .a. lapis deſcendet
q: ꝑ caſuꝫ ſoꝛ. nō ſufficiebat p̄us ferre .a. Et tūc ſunt foꝛtioꝛ
multo quā modo ſunt illi duo nūc ferentes: ꝗ .a. deſcendet
⁊ ar̄ q̄ꝺ nō q: iſti duo nūc ferūt eq̄liter ſic prius ferebāt alij
duo ꝓbo nūc plato fert eq̄liter ſicut p̄us vt pono ⁊ ſocius
platonis nūc fert eq̄liter ſicut plato q: ē ita foꝛtis ceteris pi
bus ſed plato prius ferebat eq̄liter oīno ſicut ſoꝛ. ꝗ iſte qui
modo venit fert eq̄liter ſicut priꝰ ferebat ſoꝛ. igitur .a. non
deſcendet magis quā prius. Preterea ſequit̄ q̄ꝺ difficiliꝰ
ē foꝛti ſic ferre nihil ferendo quā ferre vnū quartariū frumē
ti vel mille libꝛas quod videt̄ abſurdū ⁊ poſito etiā q̄ꝺ ſoꝛ.
ferat ſolus vnū puū lapideꝫ vel vnā piſā cū hoc ꝙ ſic iuua
ret platonē ferre .a. lapidē ⁊ q̄ꝺ vnꝰ puus puer ferret vnā fa
bā ſequit̄ tūc q̄ꝺ iſte puer ferret pluſꝗ̄ ſoꝛ. ⁊ quā ſoꝛ. tunc
ſufficeret ferre ⁊ ſoꝛ. tñ ē foꝛtiſſimus hō ⁊ puer debilis duo
rū dierū ponit̄ enī q̄ꝺ ſoꝛ. nō ſufficeret ferre vnā fabā cū il-
lis circumſtantijs. Preterea ſequit̄ in p̄mo caſu quod ſoꝛ.
fert .a. ꝓbat̄ ſoꝛ. ſolūmodo impoꝛtando non aliud ab .a. vl̄
pte eiꝰ facit ⁊ reſiſtit ne .a. deſcēdat: ꝗ ſoꝛ. fert .a. ideo dicit̄ in
principio ꝯcedendo ſophiſma. Et ad argumētū in oppoſi-
tū q̄ꝺ ar̄ ꝙ nullus illoꝛū fert aliq̄d dicit̄ q̄ꝺ aliq̄d pōt ferre
aliud dupliciꝰ vel ꝑ ſe ⁊ totaliter .i. abſꝗ̄ iuuamento alteriꝰ
a medio aeris in quo ē vel a parte vel ptibꝰ illiꝰ poꝛtātis ⁊
ſic dicit̄ ꝙ equꝰ fert hominē equitātē vl̄ aliq̄d pōt ferre aliō
per accidēs .i. cū iuuamēto ſenſibili alteriꝰ ſopoꝛtantis ⁊ ſic
dicit̄ ꝙ hō plꝰ pōt ferre in aqua quā in aere ⁊ ideo dicit̄ ꝙ
ſecūdo modo loquēdo de ferre ē iſta ꝓpoſitio negāda nullꝰ
iſtoꝛū fert aliq̄d imo ē ꝯcedendū q̄ꝺ vterꝗ̄ illoꝛū illo mo-
do .i. partialiter fert totū .a. ⁊ primo modo loquendo dicit̄
ꝙ nullꝰ iſtoꝝ fert aliq̄d ſꝫ iſte modus loquēdi nō dꝫ ibidē
ſuſtineri q: illa videt̄ negare quod aliq̄s iſtoꝝ fert aliquid
aliquo modo ꝙ eſt falſum nec dꝫ etiā ſimiliter ꝯcedi q̄ꝺ ali
quis iſtoꝝ fert aliquid niſi ſuppoſita diſtinctione illa ⁊ tūc
ad ſecūdum modum loquendi concedendum ē quod vterꝗ̄
iſtorum fert totum .a. ⁊ vterꝗ̄ iſtoruꝫ ſufficit ferre totū .a.
⁊ ſi queritur an aliquis iſtorum ferat aliquid ſimpliciter ⁊
abſꝗ̄ alia diſtinctione dicitur quod iſte terminus ferre ali-
quid eſt duplex ſiue equiuocus ⁊ ideo quotiens illud po-
nitur dꝫ cōtinue diſtingui donec limitet̄ ad certū ſenſum
potiꝰ tñ ē concedēdū ꝙ vterꝗ̄ iſtoꝝ fert .a. ꝗ̄ ꝙ nullꝰ iſtoꝝ
fert aliquid ſi reſpondens voluerit reſpōdere ſine diſtinctio
ne ⁊ hoc ꝓpter hāc cauſā q: ſequit̄ ſoꝛ. fert .a. ꝑtialiter: ergo
ſoꝛ. fert .a. ⁊ nō ſequit̄ ſoꝛ. nō fert .a. ꝑ ſe ſolus: ergo ſoꝛ. nō
fert .a. Sed tūc ex iſto foꝛte ar̄ deducēdo plura q̄ vident̄ in
ꝯueniencia .ſ. ꝙ ſoꝛ. fert aliquid quod ipſe nō ſufficit ferre
vel ꝙ ſoꝛ. ſufficit ferre quicquid oēs homines ſufficiunt fer
re ⁊ quod ipſe ſufficit ferre tm̄ ſicut vnus aliꝰ qui ē in centu
plo foꝛtiter eo ⁊ quod ipe ſufficit trahere nauē ⁊ foꝛte trahit
quā nō ſufficiunt mille homines mouere. Et poſito quod
ipſe emiſſet vnū equū pro decem libꝛis ꝙ ipſe dedit pro
quolibet pilo illius equi deceꝫ libꝛas ⁊ ſic de talibus infini
tis que apparēt impoſſibilia ideo pro iſto dicitur quod quā
do ponitur aliqua talis propoſitio quod ipſa eēt diſtinguē
da propter equiuocationē illius verbi facere trahere vel
mouere ⁊ tūc facta illa diſtinctiōe ꝯcedenda ē illa ꝓpoſitio
pro iſto ſenſu qui ē verus ſi habuerit ſenſum vnū affirma
tiuum verū vnde ſoꝛ. partialiter tātum ſufficit poꝛtare ſic
foꝛtiſſimus homo mundi ⁊ ſicut conceditur q̄ꝺ vna muſca
tantum ſufficit poꝛtare ſicut vnus equꝰ ſiue mouere quia ꝑ
tialiter tantum ſufficit facere ⁊ ſic de ſingulis ⁊ ſi arguitur
quod non quia muſca nō ē ita foꝛtis ſicut homo vel equꝰ
igitur non tantum ſufficit mouere vl̄ poꝛtare huic dr̄ vt pri
us ꝙ mouere aliq̄d eſt dupliciꝰ vl̄ ꝑtialit̄ vl̄ ꝑ ſe vñ hñ ſeq̄t̄

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

q̄ muſca nō ſufficit tm̄ portare ꝑ ſe ſicut aſinꝰ vl hō nec mo
uere tm̄ ꝑ ſe ⁊ tn̄ muſca ſufficit mouere tm̄ ſic hō vel equꝰ ⁊
ſi q̄rat vt pꝰ vtrū muſca ſufficit tm̄ mouere ſic hō vl equꝰ dr̄
vt prius q̄ iſta ē oīno diſtinguēda nec aliq̄ ps diſtinctiōis debꝫ
ſimplicit̄ cōcedi vel negari anteq̄ꝫ diſtinctio fuerit facta vl
ſuppoſita ſed habita illa diſtinctiōe pōt ꝯcedi illa ꝓpoſitio
muſca pōt mouere vel portare tm̄ ſicut fortiſſimꝰ hō mūdi
ſiue equꝰ ꝑ iſto ſenſu dato ⁊ ꝯſimiliter ē reſpondēdū ad cō
ſimilia verū tn̄ iſta cōcluſio nō ſequit̄ ex iſta reſponſione poſi
to q̄ vnꝰ emiſſet vnū equū pro duabꝰ libris q̄ tūc dediſſet
duas libras ꝑ quolibet pilo eiꝰ q: ille nō emit aliquē piluꝫ
illiꝰ eq nec aliq̄ꝫ ptē illiꝰ eq ſed ſolū totū equū ⁊ rō q: actꝰ cor
poris nō fert̄ in aliquā ptē illius eq ſed ſolūmodo in totum
equū ſic q̄n aliqs paſcit equū vl leonē ſiue aliud aīal nō pa
ſcit aliquā ptē illiꝰ ſed ſolūmō illud aīal ⁊ nō ptē illiꝰ nec pi
los illiꝰ ſic preſbiter q̄n baptizat puer̄ nō baptizat caput
ſeu aliq̄ꝫ ptē illꝰ ſimiliter q̄n aliqs hō vocat̄ ſor. nulla eiꝰ ps
vocatur ſor. ⁊ ſic quodāmodo ē in ꝓpoſito. ſ. q̄ hō emit to-
tū equū ⁊ nullā eiꝰ ptē ſed forte ꝯ hanc reſponſionē ar̄ ſic ſi
in ēptione eq nō emeret̄ aliq̄ ps cōſimilit̄ ſeq̄ret̄ q̄ in ēptio
ne vniꝰ pāni itegri nō emeret̄ aliq̄ ps pāni ⁊ ſtat q̄ due vlne
pāni emeret̄ ⁊ nō emeret̄ aliq̄ vlna ſic laici dicūt q̄ aliqs hꝫ
duos denarios vel duas libras denariorū ⁊ nō hꝫ denariū
aliquā nec vnā librā q̄ ē impoſſibile preterea q̄libet ps eq
tā eſt tua ⁊ prius nō fuit aliq̄ tua: ergo emiſti quālibet ptē il
lius vel aliūde q̄ꝫ ex ēptōe habes quālibet eiꝰ ptē poſtq̄ꝫ nō
habuiſti aliquā eiꝰ ptē. ¶Pro iſto dr̄ primo ad primū q̄n dr̄
qḋ ſimiliter ſeq̄tur qḋ nō emeres aliquā ptē pāni in emē-
do multos pānos integros huic dicit̄ q̄ nō ſeq̄tur q: pānꝰ
eſt diuiſibil̄ in multas ptes vt puta in multas vlnas ⁊ in
multas alias menſuras quarum q̄libet eſt eiuſdē nominis
⁊ denominationis vel diffinitiōis ſic totꝰ pānꝰ ſic tn̄ nō eſt
de equo ſed tn̄ ar̄ q̄ in ēptiōe vniꝰ pāni integri tm̄ dares ꝓ
quolibet pilo ⁊ ꝓ q̄libet vlna ſicut ꝓ toto pāno. Huic di-
citur q̄ nō ſeq̄tur qḋ ꝓ qualibet pte illiꝰ pāni que eſt ps ꝓ
vt eſt ſub iſto nomine vl diffinitiōe tm̄ dares ſicut ꝓ toto
ꝯcedit̄ tn̄ qḋ tm̄ daret̄ ꝓ q̄libet vlna ſic ꝓ toto pāno. Et ſi
ar̄ ex iſto qḋ cariꝰ emiſti illā vlnā quā totū pānū ⁊ qḋ emiſti
illam vlnā valde care q: plꝰ dediſti de iſta quā illa valuit
poſito etiā qḋ vnꝰ aliꝰ hō emiſſet vnā aliā vlnā per ſe vniꝰ
panni ꝓ tribꝰ ſolidis ſeq̄tur vt appet qḋ ipſe emiſſet illā vl
nā vnā minori p̄cio quā tu q̄ emiſti vnā cōſimil̄ pāni pro
quinque marchis ⁊ iſta maniſeſte apparēt ſeq̄ q̄ vident̄ ab-
ſurda valde ꝓ iſto reſpōdet̄ primo ad primū ⁊ dicit̄ qḋ nō
ſeq̄tur qḋ carius emiſti illā vlnā quā totū pānū nec ſeq̄tur
qḋ ita care emit̄ iſta vlna nec aliq̄ ps illiꝰ ſed totꝰ pānus q:
ꝓ nulla pte illiꝰ pāni dabat̄ ꝑ ſe tm̄ ſic ꝓ toto pāno ⁊ ideo
nō ita care emebat̄ iſta ps ſic totꝰ pānꝰ. Et ꝑ h̄ patet reſpō
ſio ad vltimā formā factā. ſ. qḋ nō ſeq̄t qḋ cariꝰ emebat̄ iſta
vlna ꝑ q̄ dabat̄ quinq̄ꝫ marche quā iſta ꝑ q̄ dabant̄ ſolū
tres ſolidi. Et rō ē q: iſte quinq̄ꝫ marche nō dabāt ꝓ illa vl
na ꝑ ſe ſed ptialit̄. Ad aliā formā q̄n arguit̄ qḋ plꝰ dabat̄ ꝓ
illa quā illa valuit. Huic dicit̄ diſtinguendo de iſto termi
no nō valere ſic diſtinguebat̄ de alijs terminis q: valere tm̄
vel tm̄ eſt dupliciē videlicet per ſe ⁊ partialit̄ cū alio ⁊ ideo
accipiendo iſtū terminū valere ꝓ valere cū alio ē negāduꝫ
qḋ plꝰ dabat̄ ꝓ iſta vlna quā ipſa valuit q: cū alijs valet
illa vlna marchas quinq̄ꝫ ⁊ forte iſtuꝫ modum loquendi
habēt merchatores ⁊ etiā mercēnarij ſin iuramētiſ emēdo ⁊
vēdēdo. Et ſi arguit̄ vt prius qḋ ex reſpōſiōe ſequit̄ qḋ hec
vlna valet tm̄ ſic totꝰ pānꝰ q̄ eſt in mūdo ⁊ ſic aliquod vendi
bile in toto mūdo huic oīno reſpōdet̄ ſic ad aliā ꝯſimilē re-
ſpōdebat̄ ad illā. ſ. muſca ſufficit tm̄ mouere ſicut equꝰ for
tiſſimꝰ iō elige meliorē reſponſionē tibi. Ad aliā formā q̄n
arguitur quod emiſti quālibet ptē equi ēpti. a te q: nūq̄ q̄
libet ps illiꝰ equi ē tua poſtq̄ꝫ nulla ps fuit tua ⁊ nō aliter
habuiſti aliq̄ꝫ ptē q̄ꝫ ex ēptiōe: g̃ emiſti q̄libet ptē illius
equi neget̄ ꝯña eſt eni q̄libꝫ ps illiꝰ equi tua nō q̄ emiſti il
lā ptē ſed q̄ emiſti totū equū: vn̄ ex ēptiōe totiꝰ equi fit q̄li
bet ps eq tua ⁊ nō ex ptis ēptiōe. Sed aliqs forte diceret q̄

nulla ps illiꝰ eq ē tua ſed quelibet ps illius eſt ps illiꝰ equi
nā ex ſecūda reſpōſiōe ſeq̄ret̄ q̄ tu haberes duo capita ⁊ ſex
pedes vel forte mille tibias ⁊ tot capita ⁊ q̄ os tuū foret tm̄
q̄ꝫtū ē os equi tui ⁊ q̄ naſus tuꝰ lāberꝫ culū canis tui q̄ pi
tet poſito q̄ canis tuꝰ lāberet anuꝫ pp̄riū cū naſo ſuo ⁊ ſic
de talibꝰ multis q̄ apparēt ⁊ ſūt valde incōueniētia. Ideo
forte reſpondet̄ cōcedendo q̄ q̄libet ps illiꝰ eq eſt tua ſicut ē
cōcedēdū ⁊ negādo q̄ nulla ps equi tui ē tua poſtq̄ꝫ nō fuit
tua ſed ꝯ hāc reſpōſionē ar̄ ponēdo q̄ tu habes vnū equū q̄
ſit pr̄ alteriꝰ equi ⁊ ar̄ q̄ ille equꝰ nō erit tuꝰ q: iſte pater nō
erit tuꝰ ⁊ iſte pat̄ ē iſte equꝰ: g̃ iſte equꝰ nō eſt tuꝰ ꝯña patet
ꝑ reſponſionē ⁊ maior q: ponit q̄ nulla ps equi tui ē tua
⁊ minor patet per caſuꝫ: g̃ ⁊c̄. ſimiliter ex iſta reſponſione
ſequit̄ q̄ nullꝰ poſſet tibi dare ptē alicuiꝰ aīalis licet tibi da
ret totū aīal qḋ nō ē verū ideo dicitur qḋ q̄libet ps equi tui
eſt tua ⁊ nulla ps equi tui eſt ps tua vn̄ naſus canis tui eſt
tuꝰ ſed nō eſt naſus tuꝰ ſicut nec os equi tui ē tuū os nec os
tuū ⁊ tn̄ eſt tuū ſicut iſte pater ē tuꝰ ſed nō ē pater tuꝰ demō
ſtrato vno equo q̄ ē pat̄ reſpectu alteriꝰ equi vt priꝰ erat ſup
poſitū. Et ſi ar̄ qḋ iſta repugnant videlicet q̄ naſus canis
tui eſt tuꝰ ⁊ nō ē naſus tuꝰ q: ſi naſus canis tui ē tuꝰ: g̃ eſt
naſus tuꝰ vel nō naſus tuꝰ ſed ē nō naſus tuꝰ ⁊ ē: g̃ ē naſus
tuꝰ ꝯña patet ⁊ aſſumptū ar̄ q: ſi naſus canis foret nō naſus
tuꝰ cū iſte ſit tuꝰ foret tuꝰ nō naſus: ergo naſus canis ē nō
naſus tuꝰ q̄ eſt impoſſibile ſimilit̄ iſte naſus eſt tuus ⁊ nō
ē aliud quā naſus qui ē tuꝰ: ergo ē naſus tuꝰ. Ad hec reſpō
det̄ primo ad primū q̄n ar̄ qḋ naſus canis ē nō naſus tuꝰ.
Huic dicit̄ cōcedēdo iſtā ꝓpoſitionē licet tn̄ aliq̄n negat̄ cō
ſimilis ꝓpoſitio ⁊ cōſimilis modus arguēdi vt ſic arguen
do hoc nō ē lignum albū ⁊ hoc ē: ergo hoc ē nō lignū album
demonſtrato ligno nigro ſupponitur enim ibidem quod
totꝰ iſte terminꝰ lignū albū non teneat̄ priuatiue cuiꝰ oppoſi
tū ſuſtinet̄ in ꝓpoſitiōe hic ꝓpoſita illa. ſ. naſus canis tui
ē nō naſus tuꝰ gratia argumēti ⁊ etiam ex modo loquendi
nunc currente ⁊ iō concedit̄ h̄ tāq̄ꝫ vera q̄ naſus canis tui
ē non naſus tuꝰ ⁊ vlteriꝰ q̄n arguitur naſus canis tui ē nō
naſus tuꝰ negat̄ ꝯña q: in antecedēte vterq̄ꝫ terminorū po
ſitor̄ a pte p̄dicati negat̄ vl infinitat̄ ſed in ꝯñte nō niſi alit̄
iſtor̄ ideo nō valet ꝯña. Ad aliā formā q̄n arguitur q̄ na
ſus canis tui ē naſus tuꝰ q: naſus canis tui ē tuꝰ ⁊ non eſt
aliud q̄ꝫ naſus qui ē tuꝰ: ergo ē naſus tuus negat̄ ꝯña vn
de licet naſus canis tui nō ſit aliud niſi naſus qui ē tuꝰ nō
ē tamen naſus tuꝰ. Et ſi q̄rat̄ cū naſus canis tui ſit tuus ⁊
nō ē naſus tuꝰ q̄d tuū igit̄ ē naſus canis. Huic dicit̄ ſatis
cauillatorie ⁊ vere q̄ hoc tuū ē naſus canis tui demonſtrato
naſo canis tui. Et ſi arguitur tūc ſic hoc tuū ē naſus canis
tui: ergo iſte naſus tuꝰ ē naſus canis tui. Dicit̄ q̄ nō valꝫ
iſta ꝯña ſicut nec iſta iſte pat̄ erit demōſtrato equo q̄ ē pater
alterius equi ⁊ ē tuus: ergo iſte pater tuus erit. Et cōſimili
ter reſpondet̄ ad oēs tales inſtantias fraudulētas. Aliter
arguitur ſi ſor. ſufficit ꝑ ſe portare aliquē lapidē per aliqḋ
tēpus ⁊ aliquē nō ſufficit per ſe portare per aliquod tēpus
ergo ē dare maximū lapidē vel grauiſſimū quē ipſe ſufficit
per ſe portare per tēpus vel minimū quē nō ſufficit per ſe
portare per tempus ꝯña ar̄ ſic ſignetur aliqs lapis quē ſor.
nūc ſufficit per ſe portare per tempus ⁊ augumētet̄ in potē
tia quouſq̄ꝫ ſor. nō ſufficiat portare eū per tēpꝰ ⁊ ſit iſte la
pis .a. grā argumēti. Et ar̄ tūc ſic ſor. Iā ē ſufficiēs ad por
tādū. a. graue ⁊ aliq̄n erit īſufficiēs ad portādū a graue g̃ īci
pit vel īcipiet eē inſufficiēs ad portādū. a. graue ſꝫ nō inci
pit nūc eſſe ⁊c̄: vt ſuppono igitur aliq̄n incipiet eē inſuffici
ens ⁊c̄ ſignet̄: ergo illud inſtans ⁊ queritur vtrū in iſto in-
ſtanti fortes ſufficiet portare. a. per tempus vel non ſi dica
tur quod ſor. tunc erit inſufficiens ad portandū. a. graue ꝑ
tps tunc ſequitur q̄. a. graue erit minimꝰ lapis vel ſaltem
minimū graue q̄ ſor. nō ſufficit ꝑ ſe portare ꝑ tps iſtis pi-
bus ⁊ ſi tūc erit ſufficiēs ad portādū. a. graue ſeq̄t q̄ a. tūc
erit maximū quod ipſe ſor. ſufficit portare per tps ⁊c̄. quia
immediate poſt illud inſtans erit fortes inſufficiens ad
portāduꝫ. a. q: in illo inſtāti incipiet eē inſufficiēs ad por

tādū. a. ꝑ caſuꝫ ⁊ h̄ ꝑ remotionē de preſenti ⁊ poſitionē de fu
turo patet: igit̄ qḋ ſi ſor. ſit ſufficiēs ad portādū. a. graue ſi
ue inſufficiens ad portādū. a. graue qḋ erit dare minimū q̄
ſor. nō ſufficit portare vel maximū qḋ ⁊c̄. et h̄ per ſe ⁊ ꝑ ali
qḋ certū tēpus ⁊ iō ſi cōceditur diuiſio in principio ſicut eſt
cōcedenda ſaltē ad iſtū intellectū qḋ eſt dare maximū graue
q̄ ſor. ſufficit ꝑ ſe portare ꝑ tps vl minimū qḋ nō ⁊ illud hꝫ
ſic expōi h̄ nō ſufficit ſor. portar̄ ꝑ ſe ꝑ tpſ nec aliq̄ ita graue
⁊ q̄libet minꝰ graui iſto, vl q̄libꝫ minꝰ graui iſto aliq̄ eq̄lit̄
graue ſor. ſufficit ꝑ ſe portar̄ ꝑ tpſ. Alit̄ ad h̄ ar̄ qḋ nō ē dar̄
maximū qḋ ſor. ſufficit portare qḋ ſi ſic ſit illud. a. gratia ex
ēpli ⁊ ferat ſor. a. ⁊ tūc ar̄ ſic difficilius ē ſor. portare. a. per
totā horā q̄ꝫ medietatē hore ⁊ ſic in infinitū: ergo ſi ſor. ſuf
ficiat ferre. a. ꝑ horā. a. nō ē maximū qḋ ſor. ſufficit porta-
re antecedēs patet ⁊ ꝯña ar̄ q: ſi ſor. ferat. a. ꝑ horā vel ꝑ qḋ
cūq̄ꝫ aliud certū aſſignatū tps: g̃ aliq̄ ē graue maiꝰ graue.
a. q̄ eq̄ difficile foret forti ferre, ꝑ medietatē tāti tpiſ ſic. a. ꝑ
totū tpus datū ⁊ iaꝫ ſufficit ſor. portare. a. ꝑ ſe ꝑ totū tpus
g̃ ipſe ſufficeret ferre maiꝰ graue. a. per medietatē tāti tpis.
Similiter ſor. inferendo. a. cōtinue debilitabit̄ cū alijs pi
bus: g̃ quocūq̄ꝫ tpe dato quo ſor. fert. a. erit ſor. debilior in
inſtāti medio eiuſdē tpis q̄ꝫ in p̄ncipio eiuſdē tpis: g̃ ſi. a.
ſit maximū q̄ ſor. ſufficiebat portare ī p̄ncipio iſtius hore
pſe ⁊. a. cōtinue ita graue ſicut in p̄ncipio fuit ⁊ ſor. cōtinue
erit debilior: igitur in nullo inſtāti poſt ipſū inſtās illius
tpis dati erit ſor. ſufficiēs portare. a. per ſe ⁊ ſi ſic igit̄ in p̄n
cipio ſor. nō fuit ſufficiens portare. a. ꝑ ſe ꝯña patet q: ſor.
nō debilitabitur aliunde niſi ex ſupportatiōe. a. igit̄ in p̄n-
cipio incipit ipſū eſſe inſufficiēs ad portādū. a. per ſe. a. nō
alterato alit̄ q̄ꝫ in eodē inſtāti. Ideo ꝑꝑ hec argumēta ⁊ alia
ꝯſimilia q̄ poſſunt reduci cōcedit̄ q̄ non eſt dare maximum
quod ſor. ſufficit per ſe portare ꝑ tempus ſuppoſita n̄ali
debilitatione ſor. inferēdo ſi tn̄ eſſet poſſibile q̄ maneret ꝯ
tinue eque potēſ ſicut in p̄ncipio notū ē q̄ eēt dare maximū
q̄ ſor. ſufficit portare ꝑ ſe ꝑ tēpꝰ ⁊ ſtaret q̄. a. foret maximū
q̄ ipſe ſufficit ꝑ ſe portare per horā vel per diē vl per ānuꝫ
licet. a. foret tāte potētie ad deſcendēdū ſicut ſor. foret ad ſe
rendū. a. vel ſuſtinēdū ſed nō credit̄ eſſe poſſibile q̄ ſor. fe-
ret aliqḋ tm̄ graue q̄n ipſe debilitaret̄ ⁊ hoc tūc nō foret ma
ximū q̄ ſor. ſufficit per ſe portare ꝑ tēpꝰ ideo eſſet dicēduꝫ
q̄ iſte ꝯtinue debilitabit̄ in tali latiōe. Tūc ad p̄mā diſpo
ſitionē dr̄ q̄ nō ē dar̄ maximū q̄ ſor. ſufficit portar̄ ⁊c̄. ſꝫ ē
dare minimū q̄ ſor. ſufficit portare ⁊c̄. ⁊ ſic hꝫ iſta ꝓpoſitio
ꝓbari h̄ nō ſufficit ſor. ꝑ ſe portare ꝑ tēpꝰ ſed qḋlibet minꝰ
graue iſte ſufficit ꝑ ſe portare ꝑ tēpꝰ vel cuiuſlibet minꝰ gra
ue iſto aliqḋ graue eq̄le ſufficit ſor. ꝑ ſe portare ꝑ tēps. Ar
tn̄ qḋ nō q: det̄ illud qḋ ſit. a. ⁊ q̄rit̄ vtrum potētia moti
ua illius. a. verſus deorſum ſit minor potentia portatiua il
lius ſor. vel maior vel eq̄lis nō minor q: tūc ſor. ſufficit
portare maiꝰ. a. ⁊ ſic. a. nō foret minimū qḋ ſor. nō ſufficit
per ſe portare. Si maior ſit potētia. a. quā potētia ſor. g̃ in
ter potētiā. a. ⁊ potētiā ſor. infinite ſunt potētie q̄ꝫ q̄libet ē
maior potētia ſor. ⁊ minor potētia. a. ⁊ nullā talē ſufficit ꝑ
ſe ſor. potar̄: igit̄. a. nō ē minimū qḋ ſor. nō ſufficit ꝑ ſe por
tare iō forte ponit̄ q̄ potētia. a. ē eq̄lis potētie ſor. ⁊ eꝯ. Sꝫ
ꝯ ex iſto ar̄ q̄. a. nō ē minimū q̄ ſor. nō ſufficit ⁊c̄. q: ſi a. fo
rꝫ tāte potētie ſicē ſor. ⁊ eēt ſupra poſitꝰ ſor. tūc nō deſcēde
ret nec ſufficeret iſtis pibꝰ deſcēdere q: ſi. a. deſcēderet iſtis
pibꝰ ⁊ tāta ē potētia motiua illiꝰ. a. verſus deorſuꝫ quāta
ē potētia portatiua illiꝰ ſor. ſeq̄t̄ q̄. a. deſcēderet ex ꝓportio
ne eq̄lis ꝯñs īpoſſibile itē ſi. a. deſcēderet ⁊ tāta ē potentia
motiua illiꝰ. a. v̄ſus deorſuꝫ quāta ē potētia portatiua il-
liꝰ ſor. ad impediendū. a. ne deſcendat ſeq̄tur qḋ. a. deſcen-
deret infinita tarditate ⁊ ſi ſic. a. nō deſcenderet deprimēdo
ſor. Tūc enī ſeq̄tur vt videt̄ qḋ. a. deſcēderet ⁊ q̄. a. nō de-
ſcēderet nō eni deſcēderet. a. niſi infinita tarditate vt argu
tū ē ſed nō ē poſſibile qḋ deſcēderet infinita tarditate q: ſi
a. deſcēderet īfinita tarditate ꝯtinue q̄eſceret vt facilit̄ argui
p̄t: g̃ ⁊c̄. ⁊ qḋ. a. deſcēderet īfinita tarditate ar̄ ſic nihil p̄t tar
diꝰ deſcēdere q̄ꝫ tūc faciet. a. ⁊ aliqd pōt deſcēdere īfinita tar

ditate: g̃ deſcēdet infinita tarditate q̄ claudit oppoſita ⁊ ꝯña
patet ⁊ minor ꝓbat̄ ſic aliqd pōt deſcēdere aliq̄ tarditate ⁊
aliqd in duplo maiori tarditate ⁊ aliqd in triplo maiori tar
ditate: g̃ aliqd pōt deſcendere infinita tarditate ⁊ maior ar̄
ſic videlicet qḋ nihil pōt deſcēdere tardiꝰ ⁊c̄. q: nec maiꝰ. a.
nec minꝰ. a. nec eq̄le. a. nō maiꝰ. a. q: q̄libet maiꝰ. a. ceteris
pibꝰ eſt grauiꝰ. a. ⁊ ꝑ ꝯñs velociꝰ deſcēderet quā. a. ſicut no
tū ē nec minus. a. q: nullū minꝰ deſcēderet ꝑ reſponſioneꝫ
datā vt patet ⁊ etiā ꝑ hoc qḋ ſor. ē ꝑ ſe ſufficiens portare q̄
libꝫ minꝰ. a. ⁊ ꝑ ꝯñs nullū minꝰ deſcenderet tardiꝰ vel velo
cius. a. nec eq̄le. a. deſcēderꝫ tardiꝰ quā. a. ceteris pibus q:
nulla poſſet aſſignari rō q̄re deberet: ſeq̄tur igit̄ ꝓpoſituꝫ
¶Preterea ſi nihil ſit maximū graue q̄ ſor. ſufficit per ſe por
tare ꝑ tēpꝰ ſequitur qḋ ſor. nō ſufficit tm̄ portare per tem-
pus per ſe quantum ipſe ſufficit portare per ſe per tem-
pus. Et ratione eadē ſeq̄tur q̄ ſor. nō eſt ita ſufficiēs ſicut
ipſemet ē ſufficiens nec eſt ita fortis ſicut ipſemet ē fortis ⁊
tūc ſeq̄tur qḋ ē fortior ſeipſo vel debilior ex quo nō eſt ita
fortis ſicut ipſemet eſt fortis quod eſt īpoſſibile ⁊ p̄ma ꝯña
ar̄ ſic quia ſi iſta non valeat ſtet igitur oppoſitū cōſequentis
cū antecedēte ⁊ ſtabūt iſta ſimul q̄ nō ē dare maximū q̄ ſor.
ſufficit per ſe portare per tempus ⁊ tn̄ tm̄ ſufficit per ſe por
tare per tēpus quātū ipſe ſufficit per ſe portare per tēpus
ponat̄: igitur hoc ⁊ ſic totū q̄ ipe portat. b. ⁊ q̄rat̄ an ſor. ſuf
ficit portare maius graue hoc. b. per ſe ⁊c̄. vel nō ſi non ſeq
tur quod. b. eſt maximū quod ſor. ſufficit portare ⁊c̄. portat
enī. b. ⁊ nullū maius graue ſufficit portare ⁊c̄. igit̄ ⁊c̄. Si
dicat̄ q̄ ſufficit portare grauiꝰ. b. ⁊ iā nō portat grauiꝰ. b. g̃
iā n̄ portat tm̄ q̄ꝫtū ipe ſufficit portar̄ ꝑ ſe ⁊c̄. ſeq̄t: g̃ ꝓpoſi-
tū videlicet quod ſor. nō ſufficit portare per ſe ⁊c̄. quātū ip
ſe ſufficit per ſe portare ⁊ ſi ſic ſeq̄tur quod ſor. ſufficit per ſe
portare aliquid ⁊ tamen non ſufficit per ſe portare tantum
quātū ipſe ſufficit per ſe portare nec maius nec minus. Si
militer arguitur ſic potentia ſor. eſt tanta quāta eſt potētia
motiua illius. a. verſus deorſum: ergo qua ratione. a. ſup
ficit deprimere ſor. ſufficit impedire. a. ne deſcendat ipſuꝫ
ſupportando. Arguit̄ etiam ſic potentia ſor. non ſufficit tā
tū in comperatione ſua ſicut potentia. a. ſufficit in ꝯperatio
ne ſua: ergo potentia ſor. non eſt ita potens ad impediendū
a. ſicut potentia. a. ad deſcendendū. Et ex iſto arguitur ſic
aliqua eſt potētia qua ſor. eſt potentior ad impediendū. a.
ne deſcendat ipſum ſupportando quā ipſa ſit ad deſcenden
dum ⁊ aliqua eſt potentia que magis ſufficit deſcēdere quā
ſor. ſufficiat ad impediendū ipſum ne deſcendat: ergo aliq̄
ē potētia q̄ ſufficit eq̄lit̄ deſcēdere p̄ciſe ſicut ſor. ſufficit im
pedire illā ſed q̄cūq̄ꝫ talis det̄ iſta erit maxima quā ſor. ſuf-
ficit impedire q: quelibet maior plꝰ ſufficit deſcendere quā
ſor. ſufficiat īpedire: g̃ q̄libet maior deſcēdet ſeq̄tur igitur q̄
iſta potentia q̄ equaliter ſufficit deſcendere ſicut ſor. ſufficit
iſtā īpedire ē maxima quā ſor. ſufficit impedire ſed iſta eſt
minor. a. potētia ſic ſatis ſeq̄tur q: ſor. ſufficit eā īpedire ⁊
nō ſufficit īpedire. a. igitur iſta potētia ē minor. a. potētia.
Et ar̄ tūc ſic ſit iſta potētia tūc ſeq̄t̄. c. potētia ē minor. a. po
tētia ⁊ inter quaſcūq̄ꝫ duas potētias ineq̄les ſunt multe
potētie maiori potētia iſtarū minores ⁊ minori potētia iſta
rū maiores: ergo inter. a. potētiā ⁊. c. potētiā ſūt multe hu
iuſmodi potētie quar̄ q̄libꝫ ē minor. a. ⁊ maior. c. ergo. a.
potētia nō eſt minima quā ſor. nō ſufficit īpedire: ergo nec
a. graue eſt minimū graue q̄ ſor. nō ſufficit ꝑ ſe portare ⁊c̄.
quod erat ꝓbādū ideo ad hec reſpondetur p̄mo ad p̄mū q̄n
ar̄ quod. a. graue deſcēdet infinita tarditate. Dicitur quod
hoc nō ſeq̄tur nec ē hoc poſſibile ſicut ibidē arguitur ⁊ quā
do arguitur ſic nihil poteſt deſcendere tardius quam. a. de-
ſcenderet ceteris paribus igitur. a. deſcendet infinita tardi
tate deſcendet. a. ⁊ hoc eſt veruꝫ ſicut infinita tarditate mo
uetur aliqs p̄ūctus in celo ⁊ tn̄ q̄libet p̄ūctus in celo moue
tur certa velocitate ⁊ hoc vniuerſaliter eſt verū de facto vbi
aliquid de facto mouet̄ motu locali cuiꝰ aliquis p̄ūctus ꝯti
nue q̄eſcit per aliqḋ tpus q̄ infinita tarditate mouet̄ aliqs
p̄ūctus illius corporis per tpus vel forte per horā vt poſi

UNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

to ꝙ aliqđ corpꝰ rareſiat vniformiter aliquo extremo eius
quieſcente tūc aliquis pūctus eius mouetur aliqualiť velo
citer aliqs in duplo tardius aliqs in triplo tardiꝰ ⁊ ſic in in
finitū immo infinita tarditate moueť aliqs pūctus illius cor
poris nullꝰ tñ pūctus illius corporis moueť infinita tardi
tate ⁊ ſic erit in ꝓpoſito oīno ꝑter hoc ꝙ iſte terminus .a. ē
terminꝰ ſingularis ſimpliciter ſignificās illud graue ⁊ iſte
terminus pūctus eſt terminuſ cōis ſignificās infinitos pū
ctos ⁊ ſic in ꝓpoſito quo ad aliud attenditur ꝯparatio inter
illa ibidē. n. cōceditur de preſenti ꝙ infinita tarditate mo
uetur aliqs pūctus ſed hic cōcediť de futuro ꝙ infinita tar
ditate mouebiť .a. vnde ſicut ibidē infinite ſunt velocitateſ
in tali rarefactione ita in propoſito in infinitis inſtanti
bus cōtinue mouebiť cōtinue velocitando motum ſuum
vnde ſicut de preſenti mouetur aliquis punctus aliqua
velocitate aliquis in duplo tardius et ſic in infinitū ſicut
.a. de futuro mouebitur in aliquo inſtanti aliqualiter veloci
ter ⁊ in aliquo inſtanti in duplo tardius ⁊ aliqñ in quadru
plo tardius ⁊ ſic in infinitū. Ideo infinita tarditate moue
bitur .a. deſcendendo nunꝙ̄ tñ mouebitur .a. infinita tardi
tate qꝛ nunꝙ̄ mouebitur aliqua tarditate qua in aliquo tē
pore vel in aliquo inſtanti erit infinita ſicut nec eſt impoſ
ſibile ꝙ aliquid moueatur tarditate infinita qꝛ tūc ſequiť
ꝙ illud mouebiť in aliquo inſtāti tarditate īfinita qđ clau
dit oppoſita. Et ſi ar̄ ſic ſi aliqd nē moueť ita tarde ſicut .a. ali
qñ deſcēderet illud moueť īfinita tarditate ſꝫ illđ nō moue
reť tardiꝰ quā .a. ḡ .a. deſcēderet infinita tarditate. Sꝫ huic
dr̄ ꝙ ex iſto antecedente ſequiť contradictionis vtraqꝫ ꝑs
ſ. qđ ſi aliquid moueť in hoc inſtanti ita tarde ſicut .a. deſcē
det in aliquo inſtanti illud moueret tardius quā .a. deſcen
det ⁊ non mouentur tardiꝰ ꝙ̄ .a. deſcendet. Sed ſor. adhuc
arguitur contra illud qđ .a. deſcendet tardiꝰ quā .a. deſcen
det in aliquo inſtanti qꝛ non deſcendet in aliquo inſtanti
ita tarde ſicut ipſum deſcendet in aliquo inſtāti. Sꝫ huic
poteſt conſimiliter oīno reſpōderi ſicut prius in alio ſophiſ
mate eſt reſponſuꝫ ita cito erit inſtans ſicut erit inſtans ita
modica eſt aliqua ꝑs proportiōaliſ ſor. ſicut eſt aliqua pars
ꝓportionalis ſor. ita magnus erit ſor. in aliquo inſtanti ſi
cut erit ſor. in aliquo inſtāti ita velociter mouebiť ſor. in ali
quo inſtanti ſicut ipſe mouebitur in aliquo inſtanti poſito
ꝙ ipſe continue remittet vniformiter motū ſuū quouſqꝫ nō
mouebitur ⁊ ſic de talibus multis que oīa ibi negantur po
nendo ꝙ ibidē non confundantur aliquis iſtorū terminorum
vnde ꝯdicitur ita cito erit inſtans ſicut erit inſtans ille pri
mus terminus inſtans ibidē nō ꝯfunditur ſed ſupponit
ibi diſiunctiue ſicut ſupponit primus terminus inſtans
in iſta propoſitiōe aliqđ inſtās erit ita cito ſicut erit inſtās
⁊ ita impoſſibilis ē prima ſicut regula ⁊ ꝙ ipſe primus ter
minus inſtans in prima propoſitione ſupponat diſiuncti
ue ⁊ non diſtributiue apparet ſic quia ſub omni termino cō
fuſo per huiuſmodi cōparationēꝫ cōtingit deſcendere copu
latiue ad ſua ſuppoſita cū cōſtantia ſubiecti qꝛ ſeqtur ſor.
eſt maior quā aliqua pars quātitatiua ſui hec ꝑs ē quātita
tiua ſui : ergo ſor. eſt maior hac parte. Similiter ſequitur
hoc mouebiť ita cito ſicut ⁊ inſtans craſtine diei hoc erit in
ſtans craſtine diei : ergo hoc mouebitur ita cito ſicut erit hoc
inſtrans craſtine diei. Similiter plato eſt ita fortiſ ſicut ho
mo ſor. eſt homo igitur plato eſt ita fortis ſicut ſor. ⁊ ſic de
talibus omnibꝰ ſed nō contingit deſcendere ſub primo ter
mino inſtans in iſta propoſitione ita cito erit inſtans ſicut
erit inſtans qꝛ non ſequitur ita cito erit inſtans ſicut erit in
ſtans ⁊ hoc inſtans erit : ergo ita cito erit hoc inſtans ſicut
erit inſtans qꝛ tñ ſecūdū talē reſponſionēꝫ foret antecedens
verū ⁊ cōſequēs falſūꝫ demōſtrato aliquo inſtanti futuro
⁊ cōſequēs foret impoſſibile aput oēm reſponſionē ⁊ cōmu
nē modū loquendi de inſtanti. ſ. ꝙ in quolibet tēpore infi
nita ſunt inſtātia ⁊ ꝙ nulla duo ſimul erunt nec aliq̄ duo
erunt propinquiſſima ſed inter quecūqꝫ duo inſtantia fini
ta ſunt inſtantia ⁊ nullū eſt primū inſtans nec aliqđ erit ꝑ̄
mū inſtans quod erit ⁊ qđ cōtinue erit vnū inſtans aliud
tñ quā prius fuit ⁊ ſic de talibus que fundāt modū loquē
di de inſtantibus notū ē ꝙ ē impoſſibile qđ hoc inſtans vel
aliqđ aliud inſtans erit ita cito ſicut erit inſtans ⁊ ideo con
ſimiliter ſupponūt termini vnius ꝓpoſitiōis ſicut alterius ⁊
omnes iſti termini illarū propoſitionuꝫ ſed ſicut negať iſta
particularis aliqđ inſtans erit ita cito ſicut erit inſtans ita
negatur iſta indefinita ita cito erit inſtans ſicut erit inſtans
⁊ ꝓpter eādē cauſaꝫ negant oēs ꝓpoſitiones hic poſite ſicut
ibi negant ⁊ ꝓ hoc diciť ad iſtā propoſitionē argutā in hoc
argumento. ſ. qđ .a. deſcēdet tardius quā deſcēderet in ali
quo inſtanti negādo iſtā nec poteſt ipſa probari ꝑ aliquod
argumentū ibi factū verū tñ ſi reſpondens voluerit poterit
cōcedere eā tāquā probabiliter ſuſtinenda. Et ſi arguitur
qđ nō qꝛ .a. nō deſcēdet in aliqua propoſitione tardius ꝙ̄
ipſuꝫ deſcendet in aliquo inſtāti igitur .a. non tardius de
ſcendet quam deſcendet in aliquo inſtanti ſimiliter ſi aliꝙ
mouebitur ita tarde p̄ciſe ſicut .a. mouebitur in aliquo inſtā
ti idē mouebitur ita tarde ſicut .a. mouebiť ſed illud nō mo
uebitur tardiꝰ qua mouebitur .a. in aliquo inſtāti : ergo .a.
nō mouebiť tardiꝰ quā ipſuꝫ mouebiť in aliquo inſtāti.
ſimiliter ſi .a. mouebitur tardius quā ipſuꝫ mouebiť in ali
quo inſtanti ⁊ nunc nō moueť tardiꝰ quā ipſuꝫ mouebitur
in aliquo inſtanti : ergo incipit vel incipiet moueri tardius
quā ipſuꝫ mouebitur in aliquo inſtāti ſimiliter nihil pōt
moueri maiori tarditate ꝙ̄ erit tarditas qua mouebiť .a. in
aliquo inſtanti : ergo nihil pōt moueri tardius quam moue
bitur .a. in aliquo inſtāti ſimiliter nec per tꝑs nec per iſtās
mouebitur .a. tardius quā ipſuꝫ mouebiť in aliquo inſtā
ti : ergo nūꝙ̄ mouebitur tardiꝰ quā mouebitur in aliquo in
ſtāti. Ad h argumenta reſpondetur ſimul negando quāli
bet iſtarū ꝯſequētiarum vel eius antecedēs primo ſatis patet
ꝙ nō valet iſta conſequētia .a. in nulla proportione moue
bitur tardius quā ipſū mouebitur in aliquo inſtanti : ergo
.a. nō mouebiť tardiꝰ quā ipſū mouebitur i aliquo iſtāti ſicut
non ſequitur in nulla proportione erit ſor. maior quā erit
aliqua pars quātitatiua ſui igitur ſor. nō erit maior quam
erit aliqua pars quantitatiua ſui : hec hora in nulla ꝓpor
tione durabit diutius quā durabit aliqua pars ipſius ho
re : igitur hec hora non durabit diutius quā aliqua ꝑs hu
ius hore. Pro ſecūda facta dicitur vt prius quod antece
dens claudit oppoſita videlicet ꝙ aliquid mouebitur ita
tarde preciſe ſicut .a. mouebitur in aliquo inſtanti qꝛ idem
mouebitur tardius quā mouebitur .a. in aliquo inſtanti
ſicut prius argutū eſt ⁊ illud nō mouebitur ita tarde in ali
quo inſtanti ſicut mouebitur .a. in aliquo inſtanti igiť nun
quā mouebitur ita tarde preciſe ſicut .a. mouebitur in ali
quo inſtanti qꝛ iſte terminꝰ preciſe includit .in ſe menſurā
adequatā. ſ. tempus vel inſtans per quod mouebiť ita tar
de ſicut mouebitur .a. in aliquo inſtanti ꝙ eſt impoſſibile.
Ad tertiam formā quādo arguitur qđ .a. incipit vel incipi
et moueri tardiꝰ ꝙ̄ ipſuꝫ mouebiť in aliquo inſtanti huic
dicitur ꝙ conſequentia non valet conſequens tamen illud
poteſt concedi in caſu poſito de .a. qꝛ in iſto caſu .a. incipit
moueri cōtinue intendens motuꝫ ſuū .a. quiete ſꝫ cū alias
remittit motum ſuum conſimiliter ſicut motum intendit
⁊ ꝑ eoſdē gradꝰ tūc nō incipiet in principio moueri tardius
ꝙ̄ mouebitur in aliquo inſtāti nec poſtea etiaꝫ incipiet mo
ueri. Ideo nō valꝫ ꝯña illa facta cōcediť tñ ꝯñs iuxta iſtam
reſponſiōeꝫ. ſ. ꝙ incipit moueri tardiꝰ quā ipſuꝫ mouebiť
in aliquo inſtāti ⁊ hoc etiā pōt cōcedi in oī caſu vbi ē ita qđ
aliqđ mobile incipit intendere motū ſuū a quiete ⁊ nō ab
aliquo gradu excluſiue ſiue incipiat intendere motū ſuū vni
formiter ſiue diſformiter ⁊ in oī tali caſu eſt ꝯcedēdū ꝙ mobi
le īcipit moueri tardiꝰ ꝙ̄ ipſuꝫ mouebiť in aliquo īſtāti pꝰ
⁊ tñ ipſū nūꝙ̄ deſinet moueri tardiꝰ quā ipſū mouebiť ī ali
q̄ iſtāti qñ ipſuꝫ ſic īcipit intēdere motū ſuū a qete ⁊ nūꝙ̄
deſinet tardiꝰ moueri ꝙ̄ ipſū incipit moueri qñ ipſū ſic īci
pit intēdere motū ſuū a qete qꝛ ī quolibet iſtāti in quo ipꝫ
mouebiť velociꝰ ꝙ̄ ipſū īcipit moueri ⁊ etiā ꝯcediť ꝙ non
ꝑt aliꝙ mobile moueť tardiꝰ ꝙ̄ taľ mobiľ īcipit moueri qñ

ipſum incipit intendere motū ſuū a quiete ⁊ Ideo non
poteſt aliquod mobile deſinere moueri tardius quam
tale mobile incipit moueri poteſt tamen illud mobile
conſimiliter alias remittendo motū ſuū deſinere mo
ueri ita tarde ſicut hoc incipit ⁊c. ⁊ tardius quā ipſum
mouebitur in aliquo inſtanti poteſt tamen dici in caſu
iſto ꝙ .a. nunc incipit moueri ita tarde ſicut ipſum mo
uebitur in aliquo inſtanti ⁊ tardius quā ipſum moue
bitur in aliquo inſtanti ⁊ nec tamen ipſum deſinit nec
vnꝙ̄ deſinet moueri ita tarde vel tardius ſic mouebi
tur .a. in aliquo inſtanti ſicut prius dictum eſt. Et ſi ar
guitur ꝙ ſic quia iam incipit facere ſic vel ſic ⁊ nō inter
nū faciet ſic : ergo deſinit vel deſinet ſic facere. Huic di
citur quod iſta conſequentia eſt bona quia ibidem de
monſtratur aliquis certus actus vel actio vel motus
qui vere durabit per tempꝰ vel per inſtans ſicut ⁊ alia
actio quecūqꝫ ſed ſic non eſt in ꝓpoſito ſicut nec hic ſor
tes incipit diuidere .b. ſuperficiē vel .c. lineā : ergo deſi
nit vel deſinet diuidere .b. ſuperficiem vel .c. lineaꝫ ſit
.c. vna linea quam ſortes incipit diuidere ⁊ notū eſt ꝙ
non valet conſequentia ⁊ cauſa eſt quia per nullū tem
pus vel per aliquod inſtans diuidet ſor. illā lineaꝫ ſed
in quolibet tempore terminato ad hoc inſtans vel inci
piente ab hoc inſtanti ꝙ eſt preſens ⁊ in cuiſlibet tem
poris incipientis ab hoc inſtanti : inſtanti intrinſeco erit
iſta linea diuiſa. Et conſimiliter eſt reſpondendū poſi
to quod ſortes iam primo ſit ⁊ continue debeat mino
rari quouſqꝫ non ſit tunc notū eſt quod ſortes incipit eſ
ſe ita paruus ſicut vnꝙ̄ erit ⁊ tamen non deſinit eſſe ita
paruus ſicut vnꝙ̄ erit nec deſinet. ⁊ ſic de conſimilibꝰ
non eſt inconueniens nec poteſt argui ex iſto ꝙ aliquid
incipit eſſe ꝙ non in eternū erit ⁊ tamen ipſum non de
ſinit nec deſinet eſſe ſicut ſatis apparet intuēti ad quar
tum quando arguitur ꝙ .a. deſcēdet tardius quā infini
ta tarditate dicitur ꝙ hoc eſt impoſſibile. Et ad argu
mentū quādo arguitur ꝙ ſic dicitur negando cōſequē
tiam ſicut non ſequitur in infinituꝫ longa eſt aliq̄ pars
iſtius linee ⁊ iſta linea eſt maior quam aliqua eiꝰ pars
igiť iſta linea eſt maior quaꝫ aliqua pars infinite linee
vel quā linea infinita poſito enim ꝙ aliqua linea debe
at rareſieri giratiue quouſqꝫ ſit infinita ſi remaneret in
fine rarefactiuis ſicut ē ſatis poſſibile vel ſaltiꝫ imagi
nabile foret antecedens verum ⁊ conſequēs falſuꝫ qꝛ
in tali caſu nō ſequiť ꝙ iſta linea erit īfinita ſꝫ ſequiť qđ
iſta linea nō erit īfinita qꝛ in q̄libet inſtāti in q̄ ipſa erit
ipſa erit tantū finita : ergo ipſa nūquā erit infinita : igiť
a multo fortiori nūꝙ̄ erit ipſa maior quā infinita poteſt
tamē cōcedi cū caſu priori ꝙ infinita tarditate maiori
tarditate .a. deſcendat hoc ſequitur ibi ſicut in caſu rare
factionis ſequiť ꝙ infinita parte illiꝰ linee erit iſta linea
maior ſicut infinito numero eſt numerꝰ finitꝰ maior ⁊
ſic de aliis cōſimilibꝰ ſicut ſatis patet in alio ſophiſma
te ad quintā rationē diciť ſimiliter negādo ꝯñam iſtaꝫ
.a. nō poteſt deſcēdere tardiori gradu quā ipſuꝫ deſcen
det in aliquo inſtanti : ergo .a. nō poteſt moueri tardiꝰ
quā ipſum mouebiť in aliquo inſtanti qꝛ ad hoc ꝙ ali
quid mouebitur tardius quaꝫ ipſum mouebitur in ali
quo inſtanti non requiritur ꝙ ipſum mouebitur tardi
ori gradu quā ipſuꝫ mouebitur in aliquo inſtanti ſicut
poſito quod aliquid mouebitur localiter cuius nullus
punctus ſit velociſſime motꝰ nec ita velociter ſicut ali
quis punctus illius tunc illud mouebitur velociꝰ quā
aliquis punctus illius ⁊ tamē nullo gradu mouebitur
quo non mouebitur aliquis eius punctus ponať eniꝫ
quod continue intendant omnia puncta motꝰ ſuos ita
tamen quod in nullo inſtanti erit dare punctum velo
ciſſime motū quouſqꝫ totum corrūpatur vnde ſicut in
caſu poſito per totā iſtam horā mouebitur illud mobi
le velocius quolibet puncto illius ⁊ tamen nullo gra
du mouebitur illud mobile quo non mouebitur aliqs
eius punctus quia non eſt dare maximū gradum quo
illud mobile mouebitur nec quo mouebiť aliquis pun
ctus illius ſicut in priori caſu nullus eſt tardiſſimꝰ ſeu
minimus gradus quo .a. deſcendet toto iſto tempore
nec aliquis eſt minimus gradꝰ quo .a. deſcendet in ali
quo inſtanti ideo non ſequitur ꝙ quāuis .a. mouebitur
tardius in toto tempore quā in aliquo inſtanti ꝙ tardi
ori gradu vel maiori tarditate mouebitur .a. quā in to
to tempore vel in aliquo inſtanti ad ſextam ⁊ vltimaꝫ
formā ibidem factam dicitur negando conſequentiaꝫ
iſtam ſcilicet .a. nec per tempus nec per inſtans moue
bitur tardius quam ipſum mouebitur in aliquo inſtā
ti : ergo non mouebitur tardius quā ipſum mouebitur
in aliquo inſtanti ſicut non ſequitur nulla duo inſtantia
erunt per tempus vł nec per inſtans : ergo nulla duo in
ſtantia non erunt ſicut nec ſequitur nec per tēpus nec
per inſtans erit ſortes tantꝰ ſicut erit plato : ergo ſortes
non erit tantus ſicut erit plato nec per tempus nec per
inſtās ſor. diuidet .c. lineam : ergo ſor. non diuidet .c.
lineam ⁊ ſic de talibus multis infinitis conſequentiis
quarum conſequentiaruꝫ nulla valet ſed quacūqꝫ vna
re ſimplici naturali demonſtrata ſeu compoſita ſi illa
res non erit per tempus nec per inſtans : igitur illa res
non erit : bene valet conſequentia in talibus tamē ter
minis compoſitis ſicut prius argutum eſt nō valet cō
ſequentia cōmuniter : ſicut patet inuenti. Ideo iſtis vi
ſis reſpondetur vlterius ad argumentum principale
quando arguitur quod nihil poteſt deſcendere tardius
quam .a. deſcendet iſtis paribus dicitur concedendo
illam propoſitionem ſicut dictum eſt prius ⁊ quod nec
per tempus nec per inſtans mouebitur .a. ita tarde ſi
cut ipſum mouebitur ſed a quolibet tempore quod in
cipiet .a. preſenti inſtanti vel cuiꝰ temporis hoc inſtās
preſens eſt inſtans extrinſecum mouebitur .a. ita tar
de ſicut ipſum mouebitur. Ideo pro forma argument
cōceditur quod nec maius .a. nec minus .a. nec equa
le .a. mouebitur vel poteſt moueri tardius quaꝫ .a. de
ſcendet quia infinita tarditate deſcendet .a. ⁊ ita tarde
ēt incipiet qđcūqꝫ graue eq̄le .a. iſtis paribꝰ deſcēdere
ſic iā ipſuꝫ incipit deſcendere ideo ſi ſortes ꝯtinue ma
neret equalis potētie ſicut eſt in principio ⁊ ipſo .a. non
fortificato non deſcenderet dum ſor. ſecundum vltimū
ſue potentie viteretur ipſuꝫ ſupportando ſed licet ſor.
ſe habeat in principio in proportione equalitatis ad .a.
tamen iſta proportio non durabit niſi per hoc inſtans
preſens tantum ſed continue erit proportio .a. ad ſortē
maior ⁊ maior ideo .a. continue velocitabit ſuum de
ſcenſum ſicut frequenter eſt dictum ideo non procedit
argumentum. Ad aliud quando arguitur quod ſortes
non ſufficit per ſe portare tantum quantuꝫ ipſe ſufficit
portare ⁊ hoc per ſe dicitur concedendo cōcluſionem
quia aliter ſicut probat argumentum eſſet dare maxi
mū quod ſortes ſufficit per ſe portare per tempus mo
do hoc eſt falſum ⁊ prius negatum. Sed quando ar
guitur ex iſto vlterius quod eadem ratione ſequitur
quod ſortes non eſt ita fortis nec ita ſufficiens ſicut ip
ſe eſt ſufficiēs huic dicitur quod iſta ſūt falſa nec ſequū
tur iſta nec aliquod iſtorum ex reſponſione data nec ex
hoc ſequitur quod ſortes ſufficit tantum per ſe porta
re quantum ipſe ſufficit portare per ſe quia ſicut prius
argutum eſt non eſt dare maximum quod ſor. ſufficit
portare per ſe per tempus. Et ideo cōceditur quod ex
iſto ſequitur quod ſor. non ſufficit tantum per ſe porta
re per tempus ſicut ipſe ſufficit portare per ſe nec maiꝰ
nec minus ſicut ibidem argutum eſt ad aliam formaꝫ
quando arguitur ſic potentia ſortis eſt tanta quanta
eſt potentia .a. : ergo qua ratione potentia .a. ſufficit de
ſcendere deprimendo ſor. potētia ſortis ſupportabit .a.
ne deſcendat. Sed pro iſto dicitur negādo iſtam conſe
quentiā quia licet potentia ſor. ſit tanta iam quanta eſt

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

a potẽtia nunq̃ tamen poſt hoc erit ipſa tanta ymmo
naturaliter plus debilitabit potentia ſortis ad ſuppor-
tandum quam potentia .a. grauis ad deſcendendum
Ideo licet potentia ſor. ſit iam tanta ſicut potentia illi⁹
.a. ipſe tamen continue debilitabitur in reſiſtendo cete
ris paribus ⁊ ideo non eſt ita ſufficiens ad ſupportan-
dum .a. ſicut .a. ad deſcendendū. Sed contra hanc re-
ſponſionem arguitur ſic potentia ſortis nūc non eſt mi
nor potentia .a. licet continue poſt hoc erit ipſa minor
tota potentia .a. ergo eadem ratione potentia ſor. nunc
non eſt inſufficiens ad portandū .a. quamuis continue
poſt hoc erit inſufficiens ad portandū .a. Similiter ca
piatur vna potentia inanimata que ſit tanta ſicut nunc
eſt potentia ſortis que potentia non ſit ita debilitabilis
ſicut eſt potentia ſortis ſed continue erit equalis poten
tie ſicut iam eſt non obſtante quod ipſa ſupportat .a. et
tunc arguitur ſic hec potantia eſt ſufficiens ad ſuppor-
tandum .a. graue ⁊ potentia ſortis eſt tāta ſicut eſt illa
igitur potentia ſortis eſt ſufficiens ad ſupportandū .a.
graue vel ſequitur iſta concluſio quod alique ſunt due
potentie equales omnino ⁊ vna ſufficit portare .a. gra
ue ⁊ alia nō ſufficit quod apparet falſum. Ad hec reſpō
detur primo ad primū quando arguitur quod potētia
ſortis non eſt iam minus ſufficiens ad portandum .a.
graue quamuis cōtinue poſt hoc debilitabitur impor-
tando .a. graue huic dicitur quod negatiua iſta eſt vera
quia huius oppoſitum implicat falſū ſcilicet quod po-
tentia ſortis eſt minus ſufficiens ⁊c̄. Sed iſta reſpon-
ſio non vadit ad propoſitum argumenti. Ideo pro iſto
dicitur quod potentia ſortis non eſt ſufficiēs ⁊c̄. que ſic
continue debilitabitur naturaliter que ſi maneret non
debilitata naturaliter foret ſatis ſufficiens ⁊ cetera. ſub
eodem gradu: ſub quo nunc eſt. ¶ Et ad argumentū
quando nunc arguitur quod potentia ſortis nunc non
eſt minor eo quod continue poſt hoc naturaliter erit mi
nor huic dicitur quod hoc eſt verum. Sed quando vl
terius arguitur: ergo eadem ratione nunc non eſt inſuf
ficiens eo quod cōtinue poſt hoc erit inſufficiens. huic
dicitur quod conſequens eſt verum ſed quia nō valet
iſta conſequentia potentia talis continue poſt hoc erit
inſufficiens ad huiuſmodi operationem: ergo nunc eſt
inſufficiens ad huiuſmodi operationē nec eſt iſta cau
ſa quare ſortes eſt inſufficiens ⁊c̄. Sed hec eſt cauſa q2
ſua potentia iam non ſufficit per ſe ſufferre tantā paſ-
ſionem ab .a. per tempus portando ipſū .a. ſicut .a. na
turaliter in ipſum eſt actiuum cum iſtis circumſtantijs
Ad aliam formā quando arguitur quod ſortes ſufficit
per ſe portare .a. ⁊c̄. quia vna potentia equalis potētie
ſor. ſufficit per ſe portare .a. per tempus huic dicit ne-
gando conſequentiam: ⁊ conceditur quod alique ſunt
due potentie omnino equales quarū vna ſufficit per
ſe portare .a. per tēpus ⁊ alia non que fuit concluſio ibi
dem arguta ⁊ cauſa eſt vt predictum eſt iuxta argumē-
ta precedentia quia licet iſte due potentie ſint omnino
equales quarum vna tamen illarum eſt altera magis
duratiua eiuſdem gradus ⁊ diſpoſitionis ſicut ipſa nūc
eſt. Et ideo iuxta hoc conceditur quod alique ſunt due
potentie quarum vna altera earūdem in duplo eſt for
tior ⁊ tamen iſta que eſt magis debilis ſufficit agere
aliquem actum ⁊ multas actiones difficiles quas non
ſufficit fortior earūdem agere per ſe. Sed tamen non
ſequitur quod minor potentia ſufficit per ſe agere for-
tiorem ⁊ intenſiorem actionem. Sed forte ſequitur ꝙ
ſi alique ſint due potentie equales ſimpliciter ⁊ quod
iam tam difficilem actionē ſimpliciter ⁊ intenſiue ſuf-
ficit vna illarum agere quod equalem actionem ſuffi
cit altera illarum agere per ſe ⁊ cauſa eſt quia difficul-
tas actionis attenditur penes potentiam ipſā actiuā
naturaliter agentem talem actionē ⁊ maxime penes
potentiam talem a qua intenſiſſime prouenit huiuſmo
di actio vnde iuxta illud erratur frequentiſſime ſignan-
do difficultatem actionis intenſiue ſecundū proportio
nem inter agens ⁊ ſuam reſiſtentiā dicendo quod ſem
per a minori proportione agentis ad ſuam reſiſtentiā
reſultat maior difficultas intenſiue ⁊ ita concedunt ꝙ
in qualibet remiſſione proportionis maioris inequa-
litatis ad proportionem equalitatis ſi agens continue
agit ſecundum talem remiſſionem ſequitur quod infi
nita erit difficultas in illa actione ante finem illius re
miſſiōis ⁊ hoc ſequitur expreſſe quia proportionaliter
ſicut remittetur proportio agentis ad reſiſtentiam ita
creſcit difficultas actionis ſcilicet agentis ad ſuam re
ſiſtentiam. ¶ Remittitur ab aliqua proportione ad
ſubduplam ⁊ ſic in infinitum ſicut patet intuenti: igitur
conſimiliter intenditur difficultas actionis: ergo cū
in infinitum remittitur proportio agentis ad ſuam re
ſiſtentiam in infinitum etiam intendetur difficultas
actionis ⁊c̄. ⁊ ideo dicunt quod a proportione equali-
tatis non poteſt prouenire difficultas actionis ſicut nec
poteſt ab iſta proportione prouenire motus. Et confir-
matur hanc reſponſionem per cōmunia experimenta
⁊ dicunt quod ſi maiori velocitate ſufficit agens face-
re aliquid etiam ſufficit facere illud minori velocita-
te ceteris paribus ⁊ proportionaliter cū ipſum agat
ita velociter ſicut ipſū ſufficit agere maxima agit dif
ficultate quia illud non ſufficit agere maiori difficulta
te ⁊ proportionaliter ſicut accedit ad iſtam velocitatē
ita intenditur difficultas actiōis ſed velocitas in agē-
do attenditur penes proportionem agentis ad paſſū
ſuum: ergo ⁊ difficultas ⁊c̄. Sed contra hanc reſpōſio-
nem arguitur primo quod iſta reſponſio ⁊ ratio quā iſta
reſpōſio ducit pro ſuo fundamento repugnant dicitur
enī in primo quod difficultas actionis attenditur pe
nes proportionem agentis ad ſuam reſiſtentiam ⁊ qḋ
continue ſicut minoratur proportio ſic creſcit difficul-
tas. Sed ex iſto arguitur quod difficultas actionis ſe-
quitur tarditatem dum fiat actio ſecundū vltimū ſue
potentie ipſius proportionis agentis ad ſuam reſiſten-
tiam quia iſta tarditas ſequitur proportionem ſicut ⁊
alia velocitas: igitur vbi eſt maior tarditas ibi eſt ma
ior difficultas actionis cuius oppoſitum adducit hec
reſponſio pro ſuo fundamento vt apparet poſitū enī
eſt quod quando agens agit maxima velocitate tūc eſt
maxima difficultas quam ipſum ſufficit agere igitur
cum illa difficultas ſit tantum finita ſub gradu finito
difficultatis ſequitur quod non in infinitum creſcit illa
difficultas cum remittatur proportio maioris inequa
litatis ad ꝓportionē eq̄litatis ipſo principali agēte ꝯtinue ex
iſtēte i agēdo finito ſic ipſū ſufficit agere: ḡ ꝯtinue ma
nebit equalis difficultas actionis cuius oppoſitum eſt
poſitum quouſq; ceſſet ad proportionem equalitatis
quia ibidem argutū eſt quod quando agens agit gra
du velociſſimo quo ipſum agens ſufficiebat agere tūc
egit maximā difficultatem quā ſufficiebat agere poſito
etiam quod continue aget velociſſimo gradu quo ipſū
ſufficit agere in tali inſtanti ita quod continue per totā
horam ſit ita quod hoc agit velociſſimo gradu quo ip-
ſum ſufficit in preſenti inſtanti agere. ⁊ quod continue
per totam eandem horam remittatur proportio agen
tis ad reſiſtentiam ſuam. ita quod in fine hore ſit pro-
portio agētis ad ſuam reſiſtentiam proportio equalita
tis ſequitur quod continue aget agens tantam difficul
tatem quā tam ipſum ſufficit agere: ergo continue ma
nebit equalis difficultas actionis ſicut prius cuius op-
poſitum eſt prius poſitum ¶ Per iſtam reſponſionem
dicitur primo vt prius quod continue ſicut remittitur
proportio agentis ad ſuam reſiſtentiam ita creſcit dif-
ficultas actionis quod tamen non eſt verum ponendo
quod cōtinue ſit equalis difficultas actionis quando
agens agit ſecundum vltimū ſue potentie ⁊ velociſſi-

mo gradu quo ipſum ſufficit cū alijs circūſtantijs age
re quod etiam prius erat poſitum in confirmatione il-
lius reſponſionis. ¶ Preterea arguitur contra iſtam re
ſponſionem ſic ſi difficultas actionis ſequitur propor-
tionem agentis ad ſuam reſiſtentiam ſequitur quod in
finite difficultatis foret portare piſam modicā vel mo-
uere aliquem pillum in capite tuo vel vnum modicū
ſtramen ⁊ quod ita facile eſt mouere pondus maximū
ſicut vnam piſam. ¶ Primo enim arguitur quod infini
te difficultatis ſit portare vnam pixam modicam quia
tanta eſt difficultas ad portandum vnam pixam quā
modica eſt proportio alicuius motoris ad portandum
eandem ſed non tam modica eſt proportio alicui⁹ mo-
toris ad portandum eandē quin minor eſt proportio
alicuius motoris ad portandum eandem ⁊ hoc in du-
plo minor ⁊ in triplo minor ⁊ ſic in infinitum: ergo infi
nita eſt difficultas portare hanc pixam conſequentia
patet ⁊ antecedens probatur per iſtam reſponſionem
conſequenter eſt conſequens illud ponendum ⁊ conce
dendum quod tamen eſt impoſſibile ⁊ viſa probatio
ne tunc ſtatim apparet qualiter ſequitur alia concluſio
propoſita ſcilicet quod eque difficile eſt mouere vnā
pixam ſicut vnum maximū pondus ⁊ portare pixam
ſicut vnum maximū pondus quia equalis eſt propor-
tio alicuius potentie ad portandum pixam ſicut eſt ta-
lis ad portandum maximum pond⁹ demonſtrata vna
potentia que ſatis bene ſufficit portare illud pondus ſi
cut forte camelus poſſet vel aliquod huiuſmodi ani-
mal forte ⁊ arguitur tunc ſic talis eſt difficultas ad por-
tandum illud pondus qualis eſt proportio illius potē-
tie portantis ad potentiam motiuam illius ponderis
⁊ econtra ⁊ cum ſimiliter talis eſt difficultas portare il
lam pixam qualis eſt proportio illius potentie portan
tis ad potentiam motiuam illius pixe ſed equalis eſt
proportio potentie portantis illam pixam ad potentiā
motiuam illius pixe ſicut eſt potentie portantis illud
pondus ad potentiam motiuam illius ponderis vt po
no: igitur tanta eſt difficultas portare illam pixam ſi-
cut portare illud pondus conſequentia patet iuxta iſtā
reſponſionem: ergo ⁊c̄. Ideo dicitur quod difficultas
actionis attenditur penes potentiam naturaliter agen
tem iſtam ⁊ tale agens quod eſt maxime diſpoſitum
naturaliter ad iſtam actionem faciendam vnde diffi-
cultas pertranſeundi vnam leucham vel viginti leu-
chas in hora attenditur ſimpliciter penes potentiam
curſiuā vni⁹ cerui vel aīalis optime diſpoſiti ad currē
dū q̄cūq; fuerit difficultas iſta ⁊ difficultas portādi vnū
pondus graue ſiue mediocre non attenditur ſimplici-
ter penes potentiam portatiuam vnius muſce vel ali
cuius debilis animalis ſic diſpoſiti ſed penes potentiā
animalis naturaliter optime diſpoſiti ad portandum
⁊ ſic de alijs difficultatibus quibuſcūq; ⁊ ſicut animal
naturaliter eſt magis vel minus diſpoſitum ad huiuſ-
modi difficultates faciendas ſic magis vel min⁹ atten
ditur iſta difficultas penes potentiam illius animalis
ſic diſpoſiti ad iſtam actionem faciendam. Ideo ſicut
dicebatur in principio ſi ſint due potentie equales iſte
due poſſunt facere equalem difficultatem intenſiue et
ſimpliciter. licet tamen vna iſtarum altera earumdē
ſufficiet facere maiorem actionem extenſiue quia ta-
lis difficultas non attenditur ſimpliciter penes poten
tiam talem vel talem ita determinatam quod non ſe-
cundum aliam ſed indifferenter ſecundum quācunq;
potentiam ſufficientem facere eā ſicut difficilius eſt
mouere .a. per horam quam per medietatem hore ex-
tēſiue ⁊ nō itēſiue q2 q̄cūq; potētia data que ſufficit mo
uere aliquod mobile per aliquam partem alicuius ho
re illud idem ſufficeret illud mobile per totam illam
horam mouere vel per annum dato quod non debili-
tetur in agendo ideo equalis difficultas intenſiue eſt
quelibet pars actionis talis ſicut tota actio non tamen
extenſiue. Ad formam quando arguitur quod aliqua
eſt potentia qua ſortes eſt potentior ad impediendum
.a. ne deſcendat quam ipſum ſit ad deprimendum ſor.
ſic deſcendendo ⁊ aliqua eſt potentia qua ſor. eſt mai⁹
potens ad impediendum .a. ne deſcendat quam eſt .a.
ad deprimendum ſor. in deſcendendo: ergo aliqua eſt
potentia que preciſe ſufficit tantum ad deſcendendum
ſicut ſor. ſufficit ipſum portare. huic dicitur quod hec
conſequentia eſt bona tanquam ex impoſſibili eſt enī
antecedens illius conſequētie impoſſibile ſcilicet hoc
aliqua eſt potentia que magis ſufficit deprimere ſortē
quam ſor. ſufficit ſupportare ipſum quod non eſt poſſi-
bile ⁊ ita non eſt mirabile quamuis ex vno impoſſibi-
li ſequatur aliud impoſſibile ⁊ ſic non procedit argumē
tum. ¶ Preterea arguitur ad ſophiſma ſic ſit .a. aliqḋ
graue quod ſortes ſufficit per ſe portare per tempus
vel mouere ⁊ creſcat grauitas .a. quouſq; .a. ſit ita gra-
ue quod ſortes non ſufficiat illud portare nec mouere
ponatur tamen quod continue ſicut creſcit grauitas .a.
quod ſortes ita fortificetur non tamen in tanta propor
tione tunc iſto caſu poſito vel eſt dare primū inſtans in
quo ſortes erit inſufficiens ad portandum .a. per ſe vel
vltimum in quo non erit inſufficiens ad portandum.
.a. per ſe ſi detur primum inſtans in quo ſor. erit inſuf-
ficiens ad portandum .a. per ſe per tempus vlterius ſi-
cut prius probatū eſt ponatur quod .b. ſit illud inſtās
gratia exempli. ⁊ arguitur tunc ſic in .b. inſtanti ſor. erit
inſufficiens ad portandum .a. per ſe ⁊ cetera. ⁊ tūc erit
ſufficiens ad portandum quodlibet minus .a. ⁊ cetera
igitur .a. erit minimum quod ſortes tunc non ſufficiet
per ſe portare per tempus ⁊ arguitur quod hoc ſit fal-
ſum. quia ſi in .b. inſtanti ſortes erit fortior quam in ali-
quo inſtanti citra .b. ergo in .b. inſtāti ſufficiet ſor. por-
tare maius quam in aliquo inſtanti citra .b. ⁊ in quoli-
bet inſtanti citra .b. ſor. ſufficiet portare .a. ⁊ .a. non erit
in aliqua proportione maius quam ipſum erit ante .b.
ſequitur tūc quod ſortes ſufficiet portare .a. quod erat
negatum ſed conſequentia iſta arguitur ſic ſi ſort. tunc
erit fortior quam in aliquo inſtanti citra .b. ergo tunc
plus ſufficiet portare per ſe quam in aliquo inſtanti ci-
tra .b. quia ſi ſor. ſit fortior platone vel tali vel tali ſor.
ſufficit plus portare per ſe quam aliquis illorum quo-
cunq; eſt fortior: ergo conſimiliter ſi in .b. inſtanti erit
ſor. fortior quam in aliquo inſtanti citra .b. in .b. inſtā-
ti erit ipſe ſufficiens ad portandum maius quam in
aliquo inſtanti citra .b. aliter enim appareret quod nō
erit ipſe tunc fortior quam prius niſi ipſe ſufficeret fa-
cere plus quam prius ſufficiebat. Si illud conceditur
arguitur tunc ſic ſortes erit ſufficiens in .b. inſtanti ad
portandum melius quam in aliquo inſtanti citra .b.
ponatur igitur quod tunc portabit plus quam ipſe erit
ſufficiens ad portandum in aliquo inſtanti citra .b. et
queritur tunc vtrum illud quod ſortes portabit tunc
erit grauius vel minus graue .a. vel equale .a. ſi illud
erit grauius .a. vel equale ipſi .a. ⁊ ſortes tunc portabit
illud per ſe: ergo tunc ſufficiet ipſe per ſe portare .a. ſi il
lud ſit minus .a. ergo in aliquo inſtāti ante .b. a. fuit pre
ciſe tantum ſicut tunc erit illud vel maius quam tunc
erit illud ⁊ continue ante illud inſtans ſortes ſufficie-
bat portare .a. ergo continue ante illud inſtans ſor. ſuf-
ficiebat portare .a. illud quod eſt contra caſum pona-
tur enim quod ſor. tunc portabit illud quod tunc erit
maius quam aliquid quod ſortes ſufficiebat portare
ante .b. ſequitur igitur quod non ſtat cum caſu quod il-
lud erit minus .a. ergo erit maius .a. vel equale .a. et

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

ſortes tunc ſufficiet portare illud igitur tũc ſufficiet portare.a. ſicut prius argutum eſt. Jdeo pro iſto forte dicitur admittendo totum caſum quouſq; fiat conſequentia iſta quod in.b.inſtanti ſor. ſufficiet portare maius quam citra.b.quia tunc erit ipſe fortior quam in aliquo inſtanti citra.b.huic dicitur negando iſtam conſequentiam. Et quãdo arguitur vlterius tunc quod ſortes tunc erit magis ſufficiens per ſe ad portandũ quaȝ in aliquo inſtanti citra quia ipſe erit fortior tũc quam prius huic dicitur concedendo conſequentiam ⁊ quando arguitur ex iſto ſi ſortes tunc erit magis ſufficiens ⁊ cetera.tunc ſortes ſufficiet per ſe plus portare huic dicitur negando conſequentiam vt ⁊ cauſa eſt quia quamuis ſortes tunc erit fortior quam prius tamẽ nihil erit maximum quod ipſe ſufficiet per ſe portare ante .b.ſicut nec vnquam aliquod erit maximum quod ipſe ſufficiet per ſe portare ante.b.⁊ ideo non ſequitur quod ipſe tunc ſufficiet maius portare quam prius ſufficiebat portare quia nullum maius graue tunc ſufficiet portare quod prius non ſufficiebat portare quia tunc ſufficiet ſortes portare illud idem ceteris paribus iuxta caſum poſitum. ¶ Sed contra hanc reſponſionem arguitur ſic ponitur enim gratia exempli quod.b. inſtans ſit nunc et arguitur tunc ſic ſortes eſt nunc ſufficiens plus portare quam vnquam prius fuit ergo nunc ſufficit plus portare quam prius ſufficiebat portare quod arguitur ſic quia nunc ſufficit portare aliquid ⁊ nunquã prius ſufficit portare tantum ſicut nunc ſufficit igitur ſortes nunc ſufficit plus portare quam nunquam prius ſufficiebat potare conſequentia patet ⁊ antecedens arguitur quia quocunq; inſtanti dato ante. b. in illo inſtanti dato non ſufficit ſortes tantum per ſe portare ſicut iſte nunc ſufficit per ſe portare accipiẽdo iſtuȝ terminum portare continue pro per ſe portare ⁊ iſta vltima propoſitio probatur ſic quia ſi in aliquo inſtanti vel aliquo tempore ſufficiebat ſortes portare tantum ſicut ipſe mõ ſufficit portare ⁊ nunc ſufficit tantũ portare quantũ tũc ſufficiebat ex quo nũc n eſt minus ſufficiẽs quã ipſe tunc fuit:igit ipſe nũc ſufficit portare tantũ ſicut ipſe nũc ſufficit portare quod eſt cõtra prius poſita ⁊ immediate contra hanc reſponſionem quia tunc ſequitur quod tũc ſortes ſufficit portare.a. vel quod.a. tunc non eſt minimum quod ſortes non ſufficit portare ſicut ſatis patet ponendo quod ipſe portet nunc tantum ſicut ipſe ſufficit nunc portare ⁊ queritur vtrum portat maius.a. vel minus.a. vel equale.a.⁊ habetur propoſitum ſi maximum quod ipſe portat ſit minus.a.igitur illud in aliqua proportione eſt minus.a. ergo inter a.⁊ illud ſunt infinita quorum quodlibet eſt minus .a. ⁊ tamen nullus illorũ ſufficit ſortes portare quia quodlibet iſtorum eſt maius quaȝ maximum quod ipſe nũc portat ⁊ ipſe nunc portat tantum ſicut ipſe ſufficit portare. Jgitur ⁊ cetera. ¶ Sed forte pro iſto dicitur quod ſortes portat tantum quantum ipſe ſufficit portare ⁊ nihil eſt maximum quod ipſe portat ſicut nihil eſt maximum quod ipſe ſufficit portare in rei veritate Sed hec reſponſio eſt rudis ⁊ ridiculoſa quia notum eſt quod ſi ſortes portat aliquod vnum ita quod non aliquod aliud quam illud idem vel partem illius tunc illud totum eſt maximum quod ipſe portat ⁊ ſi portet plura diſtincta numero que non ſunt partes alicuius illorum adhuc iſtorum aliquod eſt maximum eorundem ita quod nullum iſtorum eſt maius illo quia nullum iſtorũ eſt infinitum ⁊ adhuc ſi foret aliquod iſtorum infinitum bene valeret conſequentia facta ideo reſponſio iſta nulla eſt. Sed contra priorem reſponſionem arguitur ſic iterum ſor.nunc eſt ſufficiens plus portare quam prius fuit probatio immediate poſt hoc erit ſor. ſufficiens plus portare quam nũc ſufficit ⁊ ſimiliter omnino imediate an̄ hoc fortificabat ſicut imediate an̄ hoc fortificabitur:ergo ſicut immediate poſt hoc ſortes erit ſufficiens ad plus portandum quam nunc ſufficit ſic iſte eſt ſufficiens plus portare quam immediate ante hoc ſufficiebat portare in alijs enim terminis videtur illa conſequentia vtrobiq; valere ſequitur enim ſi ſortes fortificet ꝯtinue ſicut in caſu poſito ponit quod ſicut continue erit ita quod immediate poſt inſtans quod eſt preſens erit ſortes fortior quam ipſe eſt illa cõtinue erit ita quod ipſe eſt fortior quam ipſe prius fuit et ſic de alijs poſito quod ſortes continue recedat ab.e.pũcto tunc continue erit ita quod ſortes immediate poſt inſtans quod eſt preſens plus diſtabit ab.e.puncto q̃ȝ ipſe diſtabit ab.e.puncto in preſenti inſtanti ⁊ quod cõtinue erit ita quod ipſe plus diſtat ab.e.puncto in preſenti inſtanti quam vnquam prius ſiue immediate ante inſtans quod eſt preſens diſtabat ab.e.puncto:ergo conſimiliter valebit conſequentia prefata ſimiliter arguitur ſic ſortes ſufficit portare. a. probatio potentia ſortes eſt ſufficiens ad portandum . a. quod videtur ſic quia iſta vel ſaltim tanta requiritur ad portandum.a.⁊ non maior requiritur ad portandum: igitur illa ſufficit conſequentia apparet quia ſi iſta tunc nõ ſufficiat:ergo ad hoc quod.a. portarentur aliqua potentia requiritur maior conſequens eſt falſum:ergo ⁊ cetera. ⁊ antecedens iſtius conſequentie arguitur ſic tanta potentia quanta eſt potentia ſortis requiritur ad portandum.a. non enim indiget probatione quia probatur per iſtam reſponſionem quod non maior potentia requiritur ad portandum.a.quam potentia ſortis arguitur ſic quia nulla maior requiritur quia ſi aliqua maior requireretur ſit illa.d.gratia argumenti. ¶ Et arguitur ſic inter potentiam ſortis ⁊.d.potentiam ſunt infinite potentie quarum quelibet eſt maior potentia ſortis ⁊ minor.d.ergo nulla illarum maior potentia ſortis ſufficit portare .a.cuius oppoſitum tamen eſt,verum ⁊ quelibet illarum eſt maior potentia ſortis vt iaȝ acceptum eſt:ergo non quelibet potentia maior potentia ſortis ſufficit portare.a.cuius oppoſitum tamen eſt prius dictum quia licet ſortes fortificetur plus ⁊. a.foret eque graue precise ſicut ipſum nunc eſt ſor. ſufficeret portare.a.quia quantuncũq; modicum minus graue foret.a.quam nunc eſt ⁊ ſortes foret ita potens ſicut nunc eſt ipſe ſufficeret portare.a. ſicut immediate ſequitur ex reſponſione data per caſum quod eſt veruȝ in caſu illo ⁊ cetera. Jdeo forte negatur quod inter potentiã ſortis ⁊.d.potẽtiã ſint infinite potẽtie quaꝝ quelibet ẽ maior potẽtia ſortis ⁊ minor potẽtia.d.⁊ dicit forte qꝺ.d.potẽtia ⁊ potẽtia ſortis ſunt due potentie immediate ita quod inter illas potentias non eſt aliqua potentia media ⁊ quod. d. potentia eſt maior potentia ſortis ⁊ tamen in nulla proportione eſt maior. ſicut potentia ſortis eſt maior quam prius fuit ⁊ tamen in nulla proportione eſt maior quam prius fuit ⁊ notum eſt quod hec reſponſio claudit oppoſita quia ſi.d.potentia ſit maior potentia ſortis tunc proportio.d.potentie ad a.graue eſt maior quam proportio potentie ſortis ad a.graue vel iſte due proportiones ſunt diuerſe ſpeciei vel non ſed ſiue ſic ſequitur quod.d.potentia in aliqua proportione qua potentia ſortis eſt maior quia ponatur quod due proportiõnes eiuſdem ſpeciei vel diuerſarum ſpecierum ſint immediate ita quod inter illas non ſit aliqua proportio non eſt intelligibile ſecunduȝ illos terminos. Similiter ſi.d.potentia ſit maior potentia ſortis ⁊ non in aliqua proportione ſignetur vna alia potentia ſortis que conſimiliter eſt maior.d.potentia ſicut.d.potentia eſt maior potentia ſortis ⁊ ſit illa

potentia.g.⁊ ſi volueris ſignentur ſupra.g. quecunq; potentie finite vel infinite ⁊ probatur quod nulla illaꝝ eſt maior potentia ſortis in aliqua proportione quia.g. potentia non eſt maior potentia ſortis in aliqua proportione quod arguitur ſic ⁊ ponitur quod ſortes debeat fortificari quouſq; habeat.g.potentia vel ſibi equalem ⁊ arguitur quod ſortes immediate poſt hoc habebit.g.potentiã vel ſibi equalẽ q: ſortes imediate poſt hoc habebit.d. potentiam probatio quia immediate poſt hoc habebit maiorem potentiam quam iã habet quia fortificabit continue ⁊.d.eſt potẽtia maior potentia ſortis ⁊ in nulla proportione maior:ergo ſortes immediate poſt hoc habebit.d.potentia vel ſibi equaleȝ ⁊ immediate poſt cum habuerit.d.potentiam vel ſibi equalem habebit.g.potentiam vel ſibi equalem conſequentia arguitur ſic quia ſi non immediate poſt hoc habebit.d.potentiam ⁊ immediate poſt hoc habebit g.potentiam vel ſibi equalem.g. aliquando habebit d.potentiam vel ſibi equalem quando non habebit.g potentiam vel ſibi equalem ſignetur:igitur inſtans et illud inſtans non erit immediate poſt hoc inſtãs quia tunc duo inſtantia forent ſimul ⁊ immediata quod eſt impoſſibile:igitur illud.e.mediate poſt hoc:ergo diſtabit ab iſto inſtanti per tempus medium ſed in quolibȝ inſtanti iſtius temporis ſortes habebit. d. potentiam vel ſibi equalem vt prius argutum eſt:igitur ſimiliter inſtanti medio eiuſdem temporis habebit ſortes.g. potentiã vel ſibi equalem vel ſequitur quod ſortes nõ continue fortificabitur quouſq; habuerit.g .potentiaȝ quia.g.potentia eſt potentia quaȝ habebit ſortes poſt d.ſicut.d.erit potentia quam ipſe habebit poſt illaȝ potentiã quã ipſe iã habȝ ſic ponit iſta reſpõſio ĩpoſſibilis Et conſimiliter arguitur quod quocunq; tempore dato ſiue inſtanti quod neceſſario ſequitur quod ſicut immediate poſt hoc ſor.habebit.g.potentiam ſic probatur conſimili modo quod immediate poſt hoc habebit quãcunq; aliam potentiam ſimilem maiorem.g.⁊ ſic probatur quod ſortes immediate poſt hoc habebit tales potentias infinitas quia in quocunq; inſtanti habebit ipſe aliam ⁊ aliam potentiam ſi ipſe continue fortificetur:ergo cũ immediate poſt hoc erunt infinita inſtantia elapſa ⁊ preterita de nouo ſequitur quod immediate poſt hoc ſortes habebit tales potentias infinitas ſed ſortes in nulla proportione immediate poſt hoc erit fortior quam nunc eſt quia nec in duplo nec in triplo ⁊ ſic de alijs proportionibus ⁊ ſi ſic:ergo nulla talis potentia per quaſcunq; potentias diſtans a potẽtia ſortis eſt in aliqua proportione maior potentia ſortis ⁊ tamen quelibet illarum mediaruȝ eſt maior potentia ſortis quod impoſſibile. Jdeo pro iſto dicit quãdo arguitur quod tunc ſufficit ſortes plus portare quaȝ prius quia ipſe ſufficit portare aliquid ⁊ prius etiaȝ ſufficiebat portare aliqd ⁊ nunq; ſufficiebat portare tãtũ ſicut ipſe nunc ſufficit:ergo nunc ſufficit plus portare quam prius huic dicitur negando conſequentiam ⁊ cõceditur vt prius quod ipſe non ſufficit portare tantuȝ quantũ ipſe ſufficit portare nec ipſe ſufficit portare tãtum quantum ipſe prius ſufficit portare quia ſicut non eſt aliquod maximuȝ quod ipſe ſufficit portare ſic nec eſt aliquod maximũ quod ipſe prius ſufficiebat portare nec aliquid fuit maximum quod ipſe prius ſufficiebat portare. Et ſi arguat qꝺ.a.fuit maximũ qꝺ ipſe ſufficiebat portare quia ipſe ſufficiebat portare. a. ⁊ non ſufficiebat portare maius.a.ergo.a.fuit maximum ꝙ ipſe ſufficiebat portare.huic dicitur negando antecedens prius enim ſufficiebat portare maius.a.quia cõtinue quando ipſe portabat.a. ſufficiebat ipſe portare maius.a.quia.a.non fuit maximum quod ipſe ſufficiebat portare ſed bene eſt concedendũ quod ſortes nunq; ſufficiebat portare maius quam fuit.a.⁊ tunc arguendo ex iſto non valet huiuſmodi conſequentia ſor.ſufficiebat portare.a.⁊ ſortes non ſufficiebat portare maius quã fuit.a.ergo.a.fuit maximum quod ſortes ſufficiebat portare quia in nullo inſtanti fuit ita magnum quin ſortes ſufficiebat portare maius illo. Et ſi forte arguitur ſic ſortes prius ſufficiebat portare maius.a.⁊ ſor.eſt ita fortis ſicut nunquam prius fuit vel fortior:ergo adhuc ſufficit portare maius illo vel ſic ſor.ſufficiebat portare maius.a. ⁊ ſortes non ſufficiebat portare maius quam fuit.a.ergo ſortes ſufficiebat portare maius quã eſt. Ad hec dicitur quod neutra illarum conſequentiarum valet quia licet ſortes ſit ita fortis ſicut prius fuit ſic eſt.a.grauius quã prius fuit in aliquo inſtanti in quo ſortes ſufficiebat portare ipſum ⁊ ſecunda non valet q: licet ſortes ſufficiebat portare.a . ⁊ maius . a . tamen nunc non eſt ita paruum vel ita leue ſicut ipſum prius fuit quando ſortes ſufficiebat portare.a. vnde non ſequitur pater tuus fuit aliquando maior te ⁊ tamen nõ fuit maior quam tu fuiſti:ergo fuit maior quam tu es ponatur enim quod tu ſis ⁊ prius per annuȝ fuiſti multo maior quam vnquam fuit pater tuus. Ad ſecundã formam in principali quando arguitur quod ſortes nunc ſufficit portare plus quam prius ſufficiebat quia immediate poſt hoc ipſe ſufficiet plus portare quam nunc ſufficit:ergo eadem ratione ipſe plus ſufficit portare quam immediate ante hoc ſufficiebat portare huic dicitur negando iſtam conſequentiam. Et ad probationem:⁊ ad alias conſequentias in alijs terminis dicitur quod illa ſimilitudo non arguit quod hec conſequentia ſit bona licet ille ſint bone quia in caſu iſto non eſt dare maximum quod ipſe ſufficit per ſe portare ſed eſt dare minimum quod ipſe non ſufficit per ſe portare ibidem autẽ in omnibus propoſitis eſt dare tale vl' tale maximum vnde quando ſortes continue fortificatur eſt dare maximã quantitatem vel maximam potentiã quam ipſe habet ⁊ etiam in motu locali vbi ſor. continue recedit ab.e.puncto ſicut ibidem ponebatur dico quod continue erit dare maximam potentiam per quã diſtat ſortes in tali inſtanti vel in tali ab.e. puncto ſed ſic non eſt in propoſito non enim eſt dare maximum quod ſortes ſufficit modo portare ſicut dictum eſt frequentiſſime ⁊ ideo ſimilitudo iſta poſita non facit ad valorem iſtius conſequentie. Ad tertiam formam ⁊ vltimã quando arguitur quod ſortes nunc ſufficit portare a.quia potentia ſortis eſt ſufficiens ad portandum.a. huic dicitur negando iſtam propoſitionem. Et ad argumentum quando arguitur quod ſic quia illa requiritur ad portandum.a.⁊ nulla maior requiritur: ergo illa ſufficit:dicitur negando conſequentiaȝ quia licet nulla potentia maior requiratur ad portandum. a.tamen ad portandum.a. requiritur potentia maior illa ſicut ſi aliqua duo contingentia ad vtrumlibet ſint contradictoria requiritur quod alterum illorum ſit veruȝ nullum tamen illorum requiritur eſſe verum ſequitur ergo quod aliquod illorum ſit verum ⁊ nullum illorum ſequitur eſſe verum ⁊ ſic ad portandum.a. requiritur potentia maior potentia ſortis ⁊ nulla potentia maior potentia ſortis requiritur ad portandum.a.niſi tu volueris omnino cauillatorie dicendo quod potẽtia maior potentia ſortis requiritur ad portandum .a. quia potentia celi ⁊ prime cauſe ⁊ ſic de talibus ſed notum eſt ꝙ hec reſponſio eſt minus cauillatoria quia nulla talis potentia ibi requiritur tanquam agens immediatuȝ ſed tanquam cauſa mediata conſeruans cauſam immediatam ⁊ ideo loquendo iuxta hoc quod eſt ad propoſitũ argumenti dicitur ibidem quod requiritur potẽtia maior ſicut prius dicebatur ⁊ nulla potentia maior requiritur ſicut ſatis probant argumenta prius facta ad iſtam

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

partem. Et ideo quando arguitur ſic hec potentia requiritur ad portandum.a.⁊ nulla maior requiritur ergo hec potentia ſufficit dicitur negando conſequentiā quia oppoſitum ſequitur quia ſi aliqua talis potētia requiritur ad portandum.a.⁊ nulla maior requiritur ad portandum.a.ſequitur quod ipſa non ſufficit per ſe portare.a.per tempus quia tunc iſta minor erit potentia quam aliqua que ſufficit per ſe portare.a.ideo ⁊ cetera Preterea arguitur ad principale ſic ſignetur aliquod graue quod ſit maius quaꝫ ſortes ſufficit portare in magna proportione ⁊ remittatur grauitas illius quouſqꝫ ſortes ſufficiat portare in duplo grauius illo ⁊ remittat̄ illud continue per totam iſtam horam que ſit.a.⁊ ſit continue ſortes eque fortis preciſe ſicut nunc eſt ⁊ arguitur tunc ſic ſortes iam non ſufficit portare.a.⁊ aliquā ſufficiet portare.a.ergo aliquā incipiet ſufficere portare.a.quia nunc non incipit ſignetur ergo inſtans ⁊ ſit illud.b.tunc in.b.inſtanti ſortes ſufficiet portare.a.vel non ſi non contra tunc incipiet ſufficere portare.a.ipſo non fortificato: ergo tunc ſortes erit ſufficiens portare.a.ponatur tunc quod ita cito incipiet ſortes portare.a.ſicut erit ſufficiens ad portandum.a.⁊ nunquam prius vel quod ipſe portabit.a.ita cito ſicut ipſe erit ſufficiens ad portandum.a.quia ſit ita cum caſu quod a.cōtinue deſcendat quouſqꝫ ſortes per ſe ſupportabit a.⁊ arguitur tūc ſic in.b.inſtāti.a.nō deſcēdet quia tūc ſequitur quod foret dare vltimum inſtans intrinſecum motus quia tunc deſcenderet.a.⁊ non poſt illud inſtās quia continue poſt illud inſtans quieſcet quia continue poſt erit ſortes ſatis ſufficiens ad portandum.a.⁊ ita cito portabit.a.ſicut erit ſufficiens ad portandum.a. igitur ⁊ cetera. Et arguitur tunc ſic continue ante.b.inſtans deſcendet.a.⁊ non in.b.inſtanti ⁊ tunc erit extra locum ſuum naturalem ⁊ in medio in quo ſufficeret ſatis moueri ſi non impediretur ab aliquo alio quam.a. medio vel eius reſiſtentia intrinſeca ⁊ non impeditur ab alio quam.a.forte vel eius potentia: ergo ſortes tūc portabit ipſum: conſequentia patet ex ſignificatione iſtius termini portare: ponitur enim in caſu quod medium non impediat ipſuꝫ.a.deſcenſu ſicut eſt ſatis poſſibile in multis caſibus quod deducatur reſiſtentia medij ſic quod totum medium moueatur verſus eandeꝫ differentiam poſitionis verſus quam mouetur tale graue vel quod mediuꝫ diuidatur per aliquod graue ante ipſum vel aliquo tali modo ſatis bene poteſt deduci reſiſtentia medij quod etiam ponitur in caſu poſito et tunc ſequitur quod in.b.inſtanti ſortes portabit a.ceteris paribus ⁊ ſi ſic: ergo ſortes ſufficiet tunc portare.a. ¶ Ideo ſi conceditur quod in caſu iſto erit dare primum inſtans in quo ſortes ſufficiet per ſe portare.a ⁊ fiat ſemper locutio de portare per ſe arguitur tunc ſic ſortes non ſufficiet portare.a.in.b.inſtanti quia ſi ſic ſequitur: ergo iſta concluſio quod aliqua ſunt duo equalia preciſe quoruꝫ vnum eſt eque bene applicatum ad platonem ſicut aliud ad ſortem ⁊ ſortes ⁊ plato ſunt eq̄ fortes preciſe ad portandum talia ⁊ tamen ſortes ſufficit portare.a.quod ſibi applicat̄ ⁊ plato nō ſufficit portare.b.quod ſibi applicatur ꝯſimiliter omnino nec etiā ſortes ſufficiet portare.b.licet eque bene applicaret̄ ſibi ſicut iam applicatur ſibi.a.quod hec cōcluſio ſit impoſſibilis ſatis arguitur ſic quia ex quo illa duo.a.⁊.b. ſunt eque grauia preciſe ceteris paribus que ergo foret ratio quare ſortes ſufficeret portare.a.⁊ non ſufficeret portare.b.non videtur quod poſſet aliqua ratio aſſignari nec bene poteſt eſſe ⁊ quod iſta concluſio ſequatur arguitur ſic ponatur quod ſortes ⁊ plato ſint eque fortes preciſe ⁊ ſic de omnibus particulis ibidem poſitis in pte affirmatiua illiꝰ ꝯcluſiōis ꝑ parte negatiua ꝯcluſiōis poſito.qd̄.b.graue per medietatē hore deſcē-diſſet ꝯtinue acquirēdo maiorē grauitatē ⁊ maiorē ita qd̄ eſt hoc inſtāti ſit ipſum.b.ita graue ſicut nūc eſt ⁊ ꝙ ipſum poſt hoc erit grauius quam nunc eſt tunc illo poſito ſequitur quod nec ſortes nec plato eſt ſufficiens ad portandum.b.probatio quia quantumcūqꝫ plato bene in hoc inſtanti applicetur ad.b.graue ipſuꝫ tamē.b deſcendet ſicut immediate ante hoc deſcendebat probatio quia aliter ſequitur quod ſolummodo requieſceret per inſtans vt puta per.b.quia continue ante.b.deſcendebat ⁊ continue poſt.b.deſcendet: ergo ſi in.b.inſtanti non deſcendet tunc ſolummodo quieſcet per inſtans quod arguitur ſic ſi in illo inſtanti ſufficiet ſortes vel plato portare.b.⁊ immediate poſt hoc nō ſufficiet aliquis illorum portare.b.ceteris paribus ſequitur qd̄ b.eſt maximum graue quod aliquis iſtorū ſufficiet portare: quod eſt oppoſitum prius poſiti ideo ſequitur qd̄ nullus iſtorum ſufficit portare.b. ergo eadem ratione nec.a.ſimiliter arguitur quod ſortes non ſufficit in.b. inſtanti portare.a.quia ſortes in.b.inſtanti non eſt magis ſufficiens quam prius fuit quia grauitas illius continue remittetur ſed ſi grauitas illius.a.non remittetur ceteris paribus tunc ſortes non ſufficeret portare: ergo nunc non ſufficit conſequentia patet ⁊ aſſumptuꝫ probatur ſcilicet quod ſortes non eſt magis ſufficiens ad portandum.a.propter hoc quod grauitas eius remittitur quia tunc ſequitur quod ſi grauitas illius.a.velocius remitteretur quam iam remittitur quod ſortes tunc ſufficiet magis portare.a. quam.iaꝫ ſufficiet tunc ſequitur quod ſortes ſufficit portare maius graue.a.cuius grauitas velocius remittetur quam nunc remittitur.a.quod eſt impoſſibile quia tunc ſequitur quod prius fuit magis ſufficiens portare.a.quaꝫ in.b. inſtanti quia quacunqꝫ velocitate finita remittitur aliqua maior quantitas quam ſit.a.velocius quam nunc remitteretur.a.adhuc non immediate poſt hoc erit illa ita modica ſicut immediate ante hoc fuit grauitas tota ipſius.a.igitur ſi ſortes ſufficeret portare illaꝫ grauitatem maiorem quecunqꝫ velocius remittetur ſequitur quod immediate ante.b.ipſe ſufficiebat portare.a.quod erat probandum. Ideo in principio ad hoc argumentum ſicut in quocunqꝫ alio conſimili vbi nulla pars potentie acquiritur ſubito vel deperdit̄ in agēte nec in paſſo ⁊ vbi agens debilitatur in agendo naturaliter dicitur quod non eſt dare primū inſtans in quo ſor.vel plato ⁊ ſic de alijs erit ſufficiens ad portanduꝫ per ſe.a.per tempus vel ad mouendum per ſe per tempus ſed ſortes incipit de preſenti vel incipiet de futuro per remotionem de preſenti ⁊ poſitionē de futuro eſſe ſufficiens ad portandum.a.per tempus per ſe ſic quod tunc non erit ſufficiens portare.a.per ſe. Ad argumentum in oppoſitum quando arguitur quod in.b. inſtanti ſortes portabit.a.poſito quod ſortes portabit a.ita cito ſicut erit ſufficiens ad portandum.a.huic dicitur cōmuniter multi concedendo illud ſcilicet quod in.b.inſtanti ſortes portabit.a.⁊ quando arguitur etiā quod ſortes tunc ſufficiet portare.a.huic dicitur etiam quod hoc de virtute ſermonis eſt verum ſed hoc non eſt ad propoſitum argumenti quia in.b.inſtanti nō ſufficiet portare.a.per tempus per ſe ſed ſolummodo ſufficiet portare.a.per inſtans ⁊ hoc per ſe. Et ſi arguit̄ qd̄ non ſicut arguitur in principali reductione huius argumenti quia tunc ſequitur iſta concluſio ibidem propoſita quod aliqua duo ſunt equaliter grauia ceteris paribus ⁊ ſortes ſufficit portare vnum illorum ⁊ non ſufficit portare alterum hic dicunt quod vtrumqꝫ iſtorum tam.a.quam.b.ſortes ſufficit portare per inſtans non tamen per tempus. Et idem conceditur de quocunqꝫ graui cuius potentia eſt equalis potentie ſortis ſcilicet quod ſortes ſufficit portare illud per inſtans ⁊ quando

arguit̄ quod aliquid ſolum quieſcet per iſtans huic etiā dicunt concedo concluſionem ⁊ hoc eſt ſatis poſſibile quia nunquam mouetur aliquid cum reſiſtentia niſi ex ꝓportione maioris inequalitatis. Ideo ſi potentia motiua ⁊ reſiſtentia ſint equales.⁊ ſi iam incipiat iſta potentia motiua eſſe maior illa reſiſtentia.tunc ceteris paribus mobile non mouetur.⁊ immediate poſt inſtās quod eſt preſens ipſuꝫ mouebitur ⁊ forte immediate ante illud inſtās ipſuꝫ mouebatur. Et ſi arguitur quod hoc mobile in iſto inſtanti mouetur quia nunc ſe habet aliter quam prius ⁊ forte tangit aliquem punctum quem immediate ante illud inſtans ⁊ quem immediate poſt hoc non tanget ⁊ omnes puncti quieſcūt continue: ergo ipſum mouetur huic dicitur quod non valet conſequentia ſed adhuc requiritur quod ſe haberet in proportione maioris inequalitatis ad ſuam reſiſtentiam ⁊ ideo non ſequitur quod tunc moueretur illud mobile.ſed forte iſta reſiſtentia fert ipſum per inſtans ſolum ſicut ſolet cōmuniter dici verum tamen melius poteſt dici quod nihil ſufficit portare.a.niſi quod ſufficit portare.a.per tempus ⁊ quod impedire aliquid per inſtans ſolum ne deſcendat nō eſt portare illud ſed impedire aliquid per tempus a deſcenſu ne deſcendat eſt portare illud ſi ſic ſupportando impediat illud ne deſcendat. Et iuxta vulgarem modum loquendi pondus non portatur niſi impediatur per tempus a deſcenſu ſenſibili quia vulgariter loquendo dicitur qd̄ ſortes non portat.a.niſi per tēpus ſenſibile impediat.a ne deſcendat ⁊ niſi appareret per tempus ſenſibile qd̄ ipſe portaret.a.quia quantuncunqꝫ modicum tempus eſt ſenſibile aut per ſe aut per accidens. ¶ Ideo melius dicitur quod impedire aliquid a deſcenſu per tempus notabile eſt portare illud ⁊ ſic loquendo dicitur vt prius quod non eſt dare primum inſtans in quo ſortes erit ſufficiens ad portandum.a.per ſe ſed eſt dare vltimum inſtans in quo erit inſufficiens ad portandum.a.per ſe antequam erit ſufficiens ad portanduꝫ a.per ſe ⁊ ſic de talibus alijs difficultatibus faciendis quas non ſufficit ſortes facere nec immediate poſt inſtans quod eſt preſens ſufficiet facere ⁊ aliquando ſufficiet ⁊ addatur ibi illa particula vltimum in quo erit inſufficiens antequam erit ſufficiens quia forte inſtans non erit vltimum inſtans in quo erit inſufficiens ſed poſt illud inſtans aliquando debilitabitur quouſqꝫ fuerit debilis ſicut modo eſt vel ſicut aliquando fuit ⁊ cetera. Et tunc ad argumentum quando arguitur quod in.b.inſtanti ſortes erit ſufficiens portare.a. quia tunc incipiet portare dicitur quod non valet iſta conſequentia ⁊ cauſa eſt quia licet ſortes tunc incipiet portare.a.hoc tamen eſt quia continue.a.debilitabitur quia ſi non debilitaretur vlterius tunc non inciperet ſortes portare.a.ſed ſortes non magis vel minus eſt ſufficiens portare.a.licet.a.debilitaretur quia licet a.debilitetur ſortes non eſt fortior vel debilior.ideo non eſt ſolum ex ſufficientia ſeu potentia ſua quod ipſe tunc incipiet portare.a.ſed ex debilitatione ipſius.a. ideo non valet conſequentia facta tunc incipiet portare.a.ergo tunc erit ſufficiens portare.a. ¶ Et ſi arguitur quod illud repugnat reſponſioni prius poſite ponitur enim ibidem quod ſortes ſit inſufficiens portare tantum pondus quia ipſo pondere exiſtente tanto ipſum applicatum ad ſortem tantum debilitaret ſorteꝫ quod ipſe non portaret illud ſi tamen ſortes non debilitaretur per actionem illius ponderis in ſorte cum foret ſibi applicatum ſortes ſatis ſufficeret illud portare.quia modo potentia portatiua illius ſortis eſt equalis potentie motiue illius ponderis: ergo vt vult iſta reſponſio ſortes eſt inſufficiens quia ipſe debilitabitur: ergo eadem ratione ponetur hic quod ſortes eſt ſufficiens quia.a.debilitabitur cuius oppoſitum eſt acceptum. Sed huic dicitur quod non valet iſta conſequentia quia ſortes in principio non ponebatur inſufficiens propter fortitudinem ponderis ſed propter paſſionem quam infert ſibi illud pondus quam paſſioneꝫ ſortes non ſubſtineret ſupportando illud idem pondꝰ. ideo non ſequitur licet ibi ipſe foret inſufficiens propter debilitatē ſibi illatā ab ipſo pōdere qd̄ hic foret ſufficiēs propter debilitatē pōderis ex materia pōderis vel aliūde ab aliquo extrinſeco ſed ſi ſortes ſufficeret tantūmodo debilitare.a.grauitatem ſicut ipſe nunc debilitatur ab aliquo intrinſeco vel extrinſeco alio a ſorte bene ſequitur quod ſortes ſufficeret modo vel in.b.inſtanti portare.a.ſed illud eſſet falſum ideo non procedit argumentum ſicut nec priora ⁊c̄.

Nonum ſophiſma.

n Eutrum oculum habendo tu potes videre. quod ſic arguitur aliquem oculum non habendo tu potes videre ⁊ nullus eſt oculꝰ quin illum non habēdo tu potes videre: ergo quēlibet oculum non habendo tu potes videre ⁊ vltra igitur neutrum oculum habendo tu potes videre. ¶ Similiter neutrum oculum habens tu potes videre: igitur ⁊ cetera conſequentia patet.⁊ antecedens arguitur ſic lignum potes videre ⁊ omne lignum eſt neutrum oculum habens: igitur neutrum oculum habens poteſ videre. Similiter ad idem arguitur. aliquorum oculorum neutrum habens potes videre quia iſtoruꝫ oculorum neutrum habens potes videre demōſtratis duobus oculis canis tui ſiue cati: ergo aliquorum oculorum neutrum habens potes videre iſta conſequentia patet.⁊ ex conſequente iſto arguitur quod ſi aliquoruꝫ oculorum neutrum habens potes videre.ergo neutrū oculum habendo potes videre. Similiter neutrū oculum habens potes aliquid videre: ergo neutrum oculum habens potes videre aliquid: conſequentia pateꝫ ⁊ antecedens arguitur quia anticriſtus poteſt videre aliquid ⁊ anticriſtus eſt neutrum oculum habens cuꝫ neutrum oculum habeat quia anticriſtus nō eſt vt ſupponitur: ergo neutrum oculum habens poteſt videre ⁊ vltra: ergo neutrum oculum habendo poteſt aliquid videre. ¶ Similiter tu potes videre ſine aliquo oculo quod ſic arguitur ⁊ ponitur quod tu habeas duos bonos oculos quorum vtroque per ſe potes videre. ¶ Et arguitur tunc ſic tu potes videre ⁊ nullus oculus requiritur tibi ad hoc vt tu videas ergo neutro oculo indiges ad videndum ⁊ ſine illo quo nō indiges ad vidēdū potes videre ḡ ſine oculo potes videre ⁊ ſi ſic ḡ neutrū oculū habēdo potes videre. Similiter nullo oculo indiges ad videndū: ergo nec dextro oculo indiges ad videndum nec ſiniſtro oculo indiges ad videndum: ergo non habendo dextrum oculum potes videre ⁊ eadem ratione neutrum oculum habendo potes videre. Ideo forte conceditur ſophiſma. ¶ Sed arguitur quod ſophiſma ſit falſum quia oppſitum ſophiſmatis eſt verum ergo ⁊ cetera. antecedens ſic arguitur hec eſt vera aliquem oculum habendo tu potes videre ⁊ hoc eſt cōpoſitum ſophiſmatis: ergo ⁊ cetera. Ponatur enim quod iſte due propoſitiones preciſe primarie ſignificent ⁊ tunc quod iſta particularis ſit vera ſatis patet quia dextrum oculum habendo potes videre: ergo aliquem oculum habendo potes videre ⁊ qd̄ iſta pticularis ꝯdicat ſophiſmati. Arguit̄ ſophiſma ē vna vniuerſalis negatiua de ꝯ.milibꝰ terminis oīo ſicē illa pticularis affirmatiua ⁊

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

ōcs termini ſunt vniuoci ⁊ preciſe ideꝫ ſignificantes ⁊
pro eiſdē ſuponunt in vna propoſitione ⁊ in alia: ergo
contradicunt. Similiter arguitur quod ſophiſma ſit
falſum quia ſequitur neutrum oculum habendo tu po
tes videre: ergo non potes videre habendo aliquem
oculum: ex oppoſito enim ſequitur oppoſitum quia ſe-
quitur aliquem oculum habendo potes videre: er-
go potes videre habendo aliquem oculum ⁊ econtra:
ergo alterum oculum habendo potes videre ſed hoc
cōtradicit ſophiſmati vt prius argutū eſt: ergo ⁊ cetera
Similiter ſequitur neutrum oculum habendo potes
videre: ergo licet nullum oculum habeas potes vi-
dere. ❡ Sed arguitur quod non quia ſi nullum ocu-
lum haberes non poſſes videre poſito enim quod non
eſt poſſibile aliquem non habentem oculum videre
nec quod aliquis qui nunc eſt non habens oculum ali-
quem poſſit videre nec habere aliquem oculum quia
deduco miracula ⁊ tunc notum eſt quod hoc eſſet po-
nendum quod nullus homo qui eſt non habens oculuꝫ
poſſit habere aliquem oculum quia ſi talis poſſet ha-
bere aliquem oculum hoc nō foret naturaliter ſed mi-
raculoſe. Ideo deductis miraculis ſequit̃ ſi tu nullum
oculum haberes non poſſes videre ſed ex ſophiſmate
ſequitur vt prius argutum eſt licet nullum oculum ha
beres adhuc poſſes videre: ergo ſophiſma falſuꝫ. Ideo
dicitur ad ſophiſma negando ipſum. Et quando ar-
guitur quod ſophiſma ſit verum quia aliquem oculuꝫ
non habendo potes videre ⁊ nullus eſt oculus. vel po-
teſt eſſe oculus quem non habendo non potes videre
ergo quemlibet oculum non habendo potes videre.
conceditur conſequentia. Et quando arguitur ex conſe-
quente: igitur nullum oculum habendo tu potes vide-
re: huic dicitur negando conſequentiam illam argui-
tur enim ibidem ab vniuerſali affirmatiua ad vniuer
ſalem negatiuaꝫ que quodammodo ſibi contrariatur
licet nō oino ſicut cōmuniter dicitur de contrarijs naꝫ
iſte due vniuerſales affirmatiue non ſunt eedem om-
nino quemlibet oculum habendo potes videre ⁊ quē
libet oculum habendo potes videre nec vna iſtarum
formaliter ſequitur ex altera illarum ſed ille due ſatis
bene ſtant ſimul poſito quod habeas duos bonos ocu-
los ſicut prius poſitum eſt. ⁊ ideo licet iſte due propoſi-
tiones quemlibet oculum non habendo potes videre
⁊ neutrum oculum habendo potes videre non repu-
gnant formaliter tanquam vere contrarie. tamen re-
pugnant ſimpliciter quia ex vna illarum formaliter ſe
quitur oppoſitum alterius licet tamen non forte tali
contrarietate que eſt inter contraria proprie dicta cuiuſ
modi ſunt vniuerſalis affirmatiua. ⁊ vniuerſalis ne-
gatiua que ſibi contrariantur ſequitur enim neutrum
oculum habendo potes videre: ergo non potes vide-
re habendo aliquem oculum. ⁊ tūc ſequitur ex iſto ſi nō
potes videre habendo aliquem oculum: ergo tu non
potes videre que ſatis manifeſte repugnat huic vni-
uerſali affirmatiue quemlibet oculum non habendo
potes videre. Ad conſequentiam ſecundam tertiam
⁊ quartam quibus arguitur ad ſophiſma quod neutrū
oculum habens potes videre dicitur negando quam
libet talem conſequentiam qua concluditur concluſio
illa quia illa concluſio eſt impoſſibilis quia eius oppoſi
tum eſt neceſſarium. hec enim eſt neceſſaria aliquem
oculum habendo tu potes videre ⁊ ad iſtam concluſio
nem concludendam arguitur tamquam ab inferiori
ad ſuperiꝰ negatione prepoſita: primo eniꝫ arguitur ſic
ligňuꝫ poteſt aliquid videre ⁊ omne lignum eſt neutrū
oculum habens: igitur neutrum oculum habens po-
teſt videre ſic enim arguendo contingit turpiſſime ar-
guere quod nullus homo eſt animal quia aſinus eſt ani
mal ⁊ aſinus eſt nullus homo: ergo nullus homo eſt ani
mal tertia illarum conſequentiarum eſt hec aliquoruꝫ
oculorum neutrum habens potes videre: ergo neutrū
oculum habens potes videre arguitur enim ibidem
tanquam ab vno contradictorio ad reliquum. Quarta
illarum eſt hec antichriſtus neutrum oculum habet et
antichriſtus eſt neutrum oculum habens. ⁊ antichri-
ſtus poteſt videre: ergo neutrum oculum habens po-
teſt videre: iſta non indiget nunc negari ſicut nec ali-
qua duarum conſequentiarū precedentium quia nul-
la eſt euidentia in ipſa nec in aliqua illarum ad quintā
quando arguitur quod tu poteſt videre ſine oculo ne-
gatur iſta propoſitio tamquam impoſſibilis. Et quan-
do arguitur quod ſic quia nullus oculus requiritur ad
hoc vt tu videas poſito quod tu habeas duos bonos
oculos huic dicitur cōcedo iſtam propoſitionem ⁊ cōce
ditur quod nullo oculo indiges ad videndū quia nec
dextro nec ſiniſtro ⁊ quando arguitur: ergo tu potes vi
dere ſine aliquo oculo huic dicitur negando conſequen
tiam ſed ſequitur quod ſine oculo tu potes videre et
hoc eſt concedendum ⁊ verum quia ſine iſto oculo tu
potes videre ⁊ ſine iſto tu potes videre ⁊ ſic de ſingu-
lis quocunqꝫ demonſtrato ſuppoſito ſemper quod tu
habeas duos bonos oculos: ſi tamen non haberes ni-
ſi vnū oculum tantum tunc non poſſes videre ſine iſto
oculo. ⁊ cetera. Sed forte contra hanc reſponſionem
arguitur quia ſi indiges aliquo oculo ad videnduꝫ er-
go ſine iſto oculo non potes videre ſed tu indiges ali-
quo oculo ad videndum: ergo ſine oculo non potes vi
dere. ❡ Similiter ſic tu indiges aliquo oculo ad vi-
dendū: ergo tu indiges aliq̄ oculo ad videndū ſine quo
tu potes videre vel indiges oculo ad videndum ſine
quo tu non potes videre ſed non indiges oculo ad vi-
dendū ſine quo tu potes videre: ergo indiges oculo ad
videndum ſine quo tu non potes videre. Similiter ſic
tu indiges oculo ad videndum: ergo indiges oculo ad
videndum quo indiges ad videndū aut indiges ocu-
lo ad videndum quo non indiges ad videndum ſed
non indiges oculo quo non indiges ad videndum: er
go indiges oculo ad videndum quo indiges ad viden
dum ſed ſi aliquo oculo indiges ad videndum ſine illo
non potes videre: ergo non ſine aliquo oculo potes
videre. Ad hoc reſpondetur negando quamlibet talē
conſequentiam tu indiges aliquo oculo ad videndum
ergo ſine illo non potes videre nam hoc conſequens ſi
gnificat quod ſine oculo quo indiges ad videndum nō
poſſes videre ſed hoc eſt falſum quia nullus eſt oculus
quo indiges ad videndum. Et quando arguitur vlte
rius ſic tu indiges oculo ad videndum: ergo aut indi-
ges oculo ad videndum ſine quo potes videre. vel in
diges oculo ad videndum ſine quo non potes videre.
huic poteſt dici negando diuiſionem illam pro vtraqꝫ
parte ſui quia vtraqꝫ pars iſtius diuiſionis implicat
quod aliquo oculo indiges ad videndū ſed hͤ eſt falſuꝫ
vt prius probatum eſt quia nec oculo dextro nec ſini-
ſtro indiges ad videnduꝫ: ideo nullo oculo indiges ad
videndum. Et ideo non indiges oculo ſine quo potes
videre nec indiges oculo ſine quo non potes videre.
Et conſimiliter diceretur quod non indiges oculo ad
videndum quo indiges ad videnduꝫ nec indiges ocu
lo ad videndum quo nō indiges ad videndum quia
illa implicant quod aliquo oculo indiges ad videnduꝫ
cōſequens falſuꝫ qꝛ nullo oculo certo indiges ⁊ ſi nullo
oculo certo idiges: ergo nec idiges oculo quo indiges nec
oculo quo nō indiges ⁊ tamē tu indiges aliquo oculo ſi
cut promitto tibi denarium ⁊ tamen nec promitto ti
bi denarium quem tibi promitto nec promitto tibi
denarium quem tibi non promitto nec eſt illa diuiſio
per ꝯdictoria ⁊ imediata ſicut nec hec ſortes ē hō albꝰ qui
currit vel hō albꝰ qui nō currit iſta .n. propoſitio foret

falſa quia vtraque pars iſtius diſiuncti forte implicat
falſum ⁊ ita eſt in propoſito ideo ⁊ cetera. ❡ Sed me-
lius ⁊ magis ſophiſtice dicitur concedendo illam di-
uiſionem ⁊ dicitur quod indigio oculo ad videndum
quo non indigio ad videndum quia indigio oculo ad
videndum ⁊ nullus eſt oculus quo indigeo ad viden-
dum ⁊ tu promittis mihi bouem quem mihi non pro-
mittis ⁊ tu indiges oculo ad videndum ſine quo tu po-
tes videre ⁊ ſic de talibus. Et ſi dicitur quod omnes
alie propoſitiones ⁊ quelibet illarum implicat contra
dictoria quia hec propoſitio promitto tibi denarium
quē tibi nō promitto ſignificat qđ ꝑmitto tibi denariū
⁊ illum denarium quem promitto tibi non promitto
Et ſi iſta propoſitio tu indiges oculo ad videndum quo
non indiges ad videndum ſignificat quod indiges ocu
lo ad videndum ⁊ quod iſto oculo non indiges ad vi-
dendū quo indiges ad videndū ⁊ ſic de talibꝰ. Huic di
cit̃ qđ nō: ſicut nec iſta ꝑpoſitio ꝑmitto tibi denariū quē
habeo in manu mea ſignificat qđ promitto tibi dena-
rium ⁊ habeo illum denarium in manu mea quem ti-
bi promitto quia forte nullus eſt talis quem tibi pro-
mitto poſito quod habeam multos denarios in manu
mea dextra vel vnum denariuꝫ in manu mea dextra
⁊ alium in ſiniſtra ſed iſta propoſitio promitto tibi de-
narium quem habeo in manu mea ſignificat quod pro
mittitur tibi denarius quem habeo in manu mea vel
qui eſt in manu mea ⁊ hoc eſt forte verum. Et conſimi
liter hec propoſitio promitto tibi denarium quem ti-
bi non promitto ſignificat quod promittitur tibi dena
rius a me qui denarius non promittitur tibi a me et
hoc forte eſt verum vel ſaltem poſſibile ſcilicet quod
tibi promittitur denarius a me licet nullus denarius
promittitur tibi ab aliquo viuente. Et conſimiliter per
omnia ad alias propoſitiōes prius poſitas. ❡ Sed in
cidentaliter arguitur cōtra hanc propoſitioneꝫ promit
to tibi denarium quem tibi non promitto quia pona
tur quod promittam tibi denarium ⁊ ſit ita gratia ex-
empli quod non aliunde tenear tibi in aliquo debito
niſi ex hac promiſſione tantum ⁊ quod ſoluam tibi in
a. inſtanti. b. denarium. ❡ Iſto poſito tunc ceteris pa
ribus poſt. a. inſtans non tenebor tibi in aliquo dena-
rio ⁊ continue ante tenebar tibi: ergo ſi aliunde non
conueniamus niſi per ſolutionem. b. denarij in. a. in
ſtanti ſoluam tibi. b. denarium quem teneor tibi ſol-
uere ſi conceditur concluſio tunc ſequitur quod iā pro-
mitto tibi. b. denarium quia aliunde non teneor tibi
in aliquem denarium: igitur iam teneor ſoluere. b. de
narium quia. b. iam promitto quod repugnat illi pro-
poſitioni poſite promitto tibi denarium quem nō pro-
mitto quia tunc promitto tibi. b. denarium quem tibi
promitto. Ideo dicitur quod non teneor ſoluere. b. de
narium contra in. a. inſtanti ſoluam tibi denariuꝫ quē
teneor tibi ſoluere ⁊ non ſoluam tibi aliquem denariuꝫ
tunc niſi. b. vt pono: igitur teneor tibi ſoluere. b. conſe
quentia patet ⁊ antecedens arguitur quia in. a. inſtanti
ſoluam tibi debitum quia in. a. inſtanti ſatiſfaciam in
ſoluendo tibi denarium ⁊ amplius non tenebor tibi
igitur in. a. inſtanti ſoluam tibi debitum ſed tunc non
ſoluam tibi aliquid niſi. b. ergo tunc debeo tibi. b. Si-
militer iam teneor tibi: ergo in aliquo debito teneor
tibi ⁊ in. a. inſtanti ſatiſfaciam ⁊ amplius non tenebor
tibi: ergo tūc ſoluā tibi debitū ⁊ nihil ſoluā tibi tūc niſi. b. ergo
tūc debet̃ tibi. b. ❡ Pro iſto dicit̃ quod nō ſoluā tibi
debitum quia nihil debetur tibi nec tunc ſoluam tibi
denarium quem teneor tibi ſoluere quia nullus eſt ta-
lis quem tenear tibi ſoluere. ❡ Et quādo arguitur qđ
ſic quia ſatiſfaciam tibi pro hac promiſſione ſoluendo
b. denarium: igitur tibi debetur. b. denariꝰ. ❡ Ex hac
promiſſione dicitur negando conſequentiam ex hac
enim promiſſione debetur tibi denarius nullus tamē
denarius debetur tibi ex hac promiſſione nec aliquid
eſt tibi debitum: ex hac promiſſione ⁊ ideo concedi-
tur quod iam teneor tibi in aliquo debito ⁊ tamen nū-
quam ſoluam tibi illud debitum quia nihil eſt illud
nec aliquod eſt illud ſed ſatiſfatiam tibi omne debitū
ſoluendo tibi. b. denariuꝫ ⁊ ideo ſicut conceditur quod
promitto tibi denarium quem non promitto tibi ita
etiam conceditur quod indigeo oculo ad videndum
quo non indigeo ad videndum: ad videndum requi-
ritur oculus qui non requiritur ad videndum tamen
ad videndum requiritur oculus ſicut prius dictum eſt
ideo ⁊ cetera. ❡ Aliter arguitur ad ſophiſma ſic tu po
tes videre aliquid quod non potes videre cum aliquo
oculo. ergo neutrum oculum habendo potes videre
conſequentia patet ⁊ antecedens arguitur quia tu po-
tes videre ita modicam quantitatem ⁊ ita modicum
corpus ſicut eſt aliqua pars proportionalis tui ⁊ non
potes videre hoc cum aliquo oculo: ergo ⁊ cetera con-
ſequentia patet ⁊ antecedens probatur pro prima par
te ſcilicet quod tu potes videre ita modicam quanti-
tatem ſicut eſt aliqua pars proportionalis tui poni-
tur enim gratia argumenti quod tu videas oculum
tuum vel digitum tuum vel aliquid aliud quicquid fu
erit non eſt cura ⁊ ſit illud. a. tunc arguitur ſic tu vides
ita modicam partem ſicut eſt aliqua pars. a. et nihil
eſt minus vel poteſt eſſe minus quam eſt aliqua pars
a. ergo tu vides ita modicum ſicut eſt aliqua pars tui
conſequentia patet et etiam minor et maior eiuſdem
arguitur ſcilicet quod tu videas ita modicum ſicut eſt
aliqua pars proportionalis. a. quia ſi non ſtet oppoſi-
tum ⁊ detur aliqua pars. a. que ſit minor quam ſit ali-
quid. quod tu videas et ſit illa pars. b. et arguitur tūc
ſic tu non vides. b. nec aliquam partem equalem. b.
et. b. eſt pars quantitatiua tui igitur nihil vides conſe
quentia hec tamen arguitur ſic. quia ſi non aliquā par-
tem equalem ipſi. b. vides: ergo non vides aliquid qđ
eſt compoſitum equaliter ex duabus partibus equali-
bus ipſi. b. nec aliquam partem que eſt equalis alicui
tali conpoſito preciſe ſcilicet quod eſt compoſitum ex
duabus partibus equalibus ipſi. b. quia ſi vides aliquā
talem partem vides aliquam partem illius partis et
vtranque medietatem illius partis quia vides iſtam
partem habere duas medietates et eſſe diuiſibilem in
duas medietates ſicut eſt de omni quod videtur quia
nihil quod videtur apparet tibi indiuiſibile ſi tamen
hoc conceditur arguitur quod hoc ſit falſum quia ſi ſic
ponatur quod ſit. c. ⁊ arguitur tunc ſic. c. apparet tibi
indiuiſibile ponatur quod. c. incipiat augeri ſeu maio
rari ⁊ maioretur. c. continue per horam incipientem
ab hoc inſtanti. ❡ Et arguitur tunc quod in hoc inſtan-
ti. c. incipit apparere diuiſibile quia ſi non detur: ergo
aliquod inſtans iſtius hore in quo non appareat eſſe
diuiſibile: ⁊ arguitur tunc quod ſic: quia quocunqꝫ in-
ſtanti dato in iſto inſtanti aliqua pars erit tanta ſicut
nunc eſt totum. c. ergo in iſto inſtanti iſta pars appare-
bit ſicut nunc apparet totum. c. cum alijs paribus ⁊ po
no cetera paria quantum eſt poſſibile. ❡ Et arguitur
tunc ſic in iſto inſtanti aliqua pars. a. apparebit ſicut
modo apparet totū. c. ſed tunc non apparebit illa pars
c. totum. c. ergo tunc apparebit eſſe aliqua pars illius
c. ⁊ ſi ſic ſequitur igitur quod tunc apparebit. c. habe-
re duas partes: ergo tunc. c. apparebit eſſe diuiſibile
ſed omne quod apparet eſſe diuiſibile: apparet eſſe di
uiſibile in duas medietates: ergo tunc apparebit habe
re duas medietates. ſꝫ tūc nō erit aliq̄ medietas. c. tāta
ſicut. c. fuit in pricipio huiꝰ hore vel ſicut nūc eſt. c. ergo quia ra

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

tione tunc apparebit: pars minor quam iam eſt .c. iaꝫ apparet aliqua pars minor quam iam eſt .c. ⁊ conſimiliter arguitur per appropinquationem oculi verſus .c vel econtra quod incipit apparere diuiſibile quamuis nunc appareat indiuiſibile. ⁊ ex iſto ſequitur quod nulla pars rei viſibilis apparet indiuiſibilis: ſed forte ſubſtinendo quod ſic. Dicitur quod in priori caſu non incipit .c. apparere eſſe diuiſibile. ⁊ conceditur quod licet iſta pars illius .c. maioretur per totam iſtam horaꝫ forte vel ſaltem per magnam partem illius illa pars non apparebit eſſe pars .c. ſicut nec in quacunque augmentatione apparet res continue maior ⁊ maior licet ipſa continue ſit maior quam prius ⁊ cauſa eſt quia pars apparet eſſe tanta ſicut ipſa tota res: ⁊ non ſolum vna pars apparet eſſe tanta ſicut ipſa tota res ſed infinite partes ſunt quarum quelibet apparet eſſe tanta ſicut ⁊ totum in tali caſu ſed non infinite immo nulle due apparent tante ſicut ⁊ totum: quia nulle due quarum vtraqꝫ apparet tanta ſicut ⁊ totum apparent eſſe due diſtincte partes. ſed apparent eſſe vna ⁊ eadem quantitas ſcilicet totum corpus fortis ⁊ ideo non apparent tante quia non apparent eſſe plures partes ſed illud totuꝫ quia non apparet quod ibi ſint multa equalia ita magna ſicͭ totū: ſꝫ vnū totū ꝙ ē illud totū. partes enim ille licet ſint diuerſe ⁊ diſtincte non tamen apparent eſſe diuerſe: nec diſtincte quia tantum communicant adinuicem quod pars illa cum qua non cōmunicant non eſt ibidem ſenſibilis ideo ⁊ cetera. Et ſic forte per omnia dicitur de ipſo .c. in caſu poſito de ipſo .c quod non in principio huius hore incipit .c. apparere quantum vel diuiſibile quia licet continue poſt primū inſtans illius hore erit ita quod infinite partes .c. apparent tamen in nullo inſtanti illius hore erit ita qꝺ alique partes .c. apparent eſſe partes .c. ſed quelibet pars que apparet eſſe: apparet eſſe totum .c. ⁊ hec reſponſio eſt ſatis probabilis difficile tamen foret experiri ipſam fore veram. Et ideo arguitur contra iſtam reſponſionē aliter data illa reſponſione ſequitur quod poſſibile eſſet quod tu videres mille homines. ⁊ tamē non videres aliquem hominem nec aliquam hominem ⁊ breuiter non videres aliquod animal rationale nec aliqua duo animalia nec tria: ⁊ ſic de alijs. ſed pauciſſima animalia que tu videres forent mille homines quod videtur eſſe impoſſibile: ⁊ abſurduꝫ. Et quod hoc ſequatur ex iſta reſponſione conſequenter reſpondendo arguitur ſic quia ponatur quod in aliqua diſtantia appareat tibi vnus exercitus mille hominum in qua diſtantia non ſufficias diſtinguere ⁊ videre minorem numerum quam ſit numerus mille hominum iſto caſu poſito ſequitur iſta concluſio propoſita ſcilicet quod tu vides. ibi mille homines ⁊ nullum hominē nec aliquam hominem vides. nec aliquos homines. nec aliquas: ⁊ ſic deinceps vſqꝫ ad mille quia pauciores non poteſt diſtinguere ab alijs in tali diſtantia vt ponit in caſu. ergo ⁊ cetera ⁊ quod caſus ſit poſſibilis ſatis apparet per iſtam reſponſionem datam poteſt etiam ille exercitus remoueri quouſqꝫ appareat indiuiſibilis. Similiter ſequitur quod quantumcūqꝫ bene apponatur viſui tuo aliquod coloratum album ſecundū aliquam ſuperficiem planam ⁊ politam quod non vides quamlibet partem extremam illius colorati terminatam ad iſtam ſuperficiem tibi obiectam. ⁊ tunc ſignata parte vna directa obiecta oculo tuo in iſta ſuperficie non videres eam quod non videtur verum. Ideo forte dicitur ſicut eſt dicendum quod nihil apparet indiuiſibile licet nullum argumentum factum adhoc cogat ad hoc dicendum ſed quia veriſimiliter eſt hec pars quam prior poteſt autem ſatis bene concedi iſta concluſio propoſita et quelibet conſimilis ſcilicet quod aliquis videt mille homines ⁊ cetera loquendo ſemper de per ſe videre quod eſt videre aliquid per intentionem appropriatam ⁊ diſtinctam per quam ſolam vna res viſa ab alia reuiſa diſtinguitur: eſt enim hoc verum: ⁊ cum ſimiliter concedendum quod tu vides mille homines: ⁊ nullum hominem vides: ⁊ quod vides viginti quartaria frumenti: ⁊ tamen nullum granum vides ⁊ ſic de talibus: quia notum eſt quod in quacunque diſtantia qua vides tantum cumulum frumenti vel lapidum tu diſtinguis per viſum vnuꝫ granum vel lapidem ab alio grano vel lapide loquendo tamen diuidere cōmuniter quod eſt recipere intentioneꝫ rei viſibilis ipſam reꝫ viſibilē non per ſe: ſed cum multis alijs iuxta poſitis actualiter comprehendendo ipſam non diſtinguendo ab alijs ſed indiſtincte comprehendendo conceditur quod nihil eſt ita modicum quin minus eo poſſit videri: ⁊ videtur ſed non poteſt videri ita modicum ſicut eſt aliquid nec poteſt videri ita modicum ſicut poteſt videri aliquid quia nihil eſt ita modicum nec aliquid poteſt eſſe ita modicum ſicut eſt aliquid quod poteſt videri ⁊ ideo quando arguitur in principio quod tu poteſt videre ita modicum ſicut eſt aliqua pars proportionalis tui hoc eſt negandū tanquam impoſſibile ⁊ ideo eſt illa minor vera ſcilicet quod cum nullo oculo potes videre ita modicum ſicut eſt aliqua pars proportionalis tui ⁊ non probatur concluſio quia antecedens eſt impoſſibile ideo ⁊ cetera.

¶ Sed forte arguitur contra aliam reſponſionem datam que ponit quod nihil eſt ita modicum quin potes videre minus eo: quia ex iſta reſponſione ſequitur ꝙ ita diu videbis milleſimam partem .a. viſibilis ſicut tu videbis .a. viſibile poſito quod .a. ſit vnum viſibile quod diſparebit per partem poſt partem quouſqꝫ non videatur aliqua pars illius quia quandocumqꝫ videbis .a. videbis medietatem .a. ⁊ quartam partem .a. ⁊ octauam partem .a. ⁊ ſic de omnibus talibus partibus proportionalibus .a. quia iuxta iſtam reſponſionē ſequitur quod ſi tu vides aliquid tu vides medietatem illius. ſequitur etiam ex hac reſponſione quod ſi quadratum aliquod oblongetur a viſu quouſqꝫ omnino diſparebit quod ita cito deparebit totum illud quadratum ſicut aliquis angulus illius poſito quod continue obiciatur conſimiliter ſicut ⁊ prius ⁊ ſecundum eandem ſuperficiem preciſe quod arguitur vt prius quia ſequitur tu vides hoc quadratum: igitur tu vides quamlibet partem proportionalem illius tibi obiectam ad videndum conſequentia patet per reſponſionem intuenti ⁊ ſi ſic: ergo vides quattuor angulos illius ſicut prius ⁊ ſic arguitur pro omni inſtanti quouſqꝫ ipſum omnino diſparebit ⁊ arguitur quod hoc ſit falſum ſicut communiter eſt expertum quod quadratus in aliqua diſtantia prius apparuit quadratum eidem oculo quieſcenti eſt per allongationem ab eodem oculo apparebit aliquando circulare eidem oculo ipſo tamen continue manente quadrato. ſicut prius ⁊ arguitur tunc ſic. tunc apparebit idem quadratum quando apparebit circulare. ⁊ tunc non apparebunt anguli. nec tunc videbis angulos: igitur non ita diu apparebunt anguli ſicut illud quadratum. ¶ Similiter arguitur ad idem ſic nulla pars poteſt videri per maiorem diſtantiam quam iſtam per quam poteſt multiplicare intentionem ſuam. ſed non per tantam diſtantiam poteſt aliqua pars alicuius multiplicare intentionē ſuaꝫ ſicut totum cuius eſt pars poteſt igitur non ad ita magnam diſtantiam poteſt quelibet pars videri ſicut poteſt totum cuius eſt pars conſequētia patet ⁊ maior ſimiliter ⁊ minor. Arguitur illa ſcilicet quod pars non

ad ita magnam diſtantiam poteſt multiplicare intentionem ſuam ſicut poteſt totū cuiꝰ eſt pars: quia totū eſt fortius ⁊ maiꝰ quā eſt aliqua eius pars ergo ⁊c. Similiter ex eadem reſponſione ſequitur quod ad ita magnā diſtantiam potes videre vnum granū frumenti ſicut vnum molarem: vel vnuꝫ maximum montem quod videtur eſſe abſurdum ⁊ ꝯña arguitur ſic q: fiat vnus cumulus frumenti quouſqꝫ ſit altior ⁊ latior quam ſit aliquis mons ⁊ arguitur tunc ſic: tu potes videre taleꝫ cumulū ad maiorem diſtantiā quā aliquem montem qui modo eſt quia ille cumulus eſt maior tam in latitudine quā in altitudine quā eſt aliquis mons qui nūc eſt in magna proportione ⁊ ita bene ſituatus ad videndū ergo ita procul vel magis poteſt ille cumulus videri. Et tunc arguitur ſic. tu potes videre illum cumulum ita procul ſicut maximū montē: ſed ad ita magnā diſtātiam potes videre vnū granū ſicut illum cumulū: ergo ⁊c. minor probatur quia videndo illū cumulū ad ita magnam diſtantiā ſicut talem montem tūc vides vnum granū ad ita magnā diſtantiā ſicut vnū montem quia ad ita magnam diſtantiā vides vnū granū per reſponſionem datam ſicut totū cumulum quia ſequitur tu vides iſtum cumulū: ergo tu vides medietatem iſtius ⁊ medietatē illius medietatis ⁊ ſic in infinitum: ergo tādem deueniretur ad vnum granū ⁊ nō ſolum ad vnū granū ſed ad milleſimā parteꝫ illius quia ille cumulꝰ vt notum eſt non cōtinet infinita grana integra ⁊ quodlibet granū integrum eſt maiꝰ quā milleſima pars pedis muſce: ſequitur ergo neceſſario quod aliquādo deueniretur ad viſionem grani vnius: ⁊ ad quālibet partem proportionalem illius tibi obiectam: ergo ⁊c. ⁊ ex hoc arguitur quod tuus viſus ſit infinite virtutis ad videndū quia ſi nullus viſus poteſt minus videre in aliqua diſtantia optime diſpoſita ad videndū quaꝫ viſus tuus ſufficit in maxima diſtantia ⁊ quanto viſus poteſt minus videre in maiori diſtantia tui tanto eſt perfectior ⁊ nobilior: ergo viſus tuus eſt finite virtutis cōſequenti arguitur quia infinita diſtantia ſi aliqua foret poteſt viſus tuus videre quālibet partem illius grani ſibi obiectam. ⁊ breuiter quodlibet viſibile ſibi obiectum quod in modica diſtantia poteſt aliquis viſus alius videre: ergo ⁊c. ſimiliter contra illud eſt comentator expreſſe primo de celo comēto ſextodecimo vbi ponit expreſſe quod quelibet potentia actiua terminatur per maximū quod poteſt ⁊ potentia paſſiua terminatͬ per minimū a quo poteſt pati: ⁊ exemplificat de viſu dicens ꝙ viſus terminatur per minimū a quo poteſt pati: quia non a quolibet poteſt pati: ſed ſi patiatur ab aliquo oportet quod illꝺ ſit certe quātitatis. Et viſus qui poteſt pati a minori in maiori diſtātia eſt alio viſu fortior. Et conſimiliter ponit comentator ibi de auditu dicens quod qui in maiori diſtantia vt in leuca audit vocem maiorem ibidem non audiret vocem minorem: nec vbi videtur maius videbitur ⁊ minꝰ ⁊ per hoc ponit differentiā comentator inter potentiaꝫ actiuam ⁊ paſſiuam dicens quod ſi potentia actiua poteſt in maius poteſt in minus ſed non ſequitur hoc de potētia paſſiua ⁊ exēplificat vt iam dictū eſt de potentijs paſſiuis ſenſitiuis: ad hec reſpondetur primo ad primū quādo arguitur quod ita diu videbis milleſimaꝫ partem proportionaleꝫ .a. viſibilis ſicut videbis .a. dicitur quod videre aliquid eſt dupliciter vt predictum eſt ſcilicet aut per ſe: aut per accidens: ⁊ accipiendo videre pro videre per accidens vt cōmuniter accipitur vt cū dicitͬ aliquid videri indiſtincte conceditur quod ita diu videbitur quelibet pars proportionalis .a. obiecta viſui ſicͭ totū .a. q: ita diu videbitͬ ꝗlibet ps viſui obiecta indiſtīcte. ſicͭ totū diſtincte. Et ꝯſimilitͬ dicitͬ pro alio vbi arguitur quod ad ita magnā diſtantiam potes videre vnū modicum granū frumenti ſicut maximū monteꝫ in mundo: conceditur enim quod eſt poſſibile ſi poſſet fieri tantus cumulus dū tamen poſſes videre cū iſtis circumſtantijs ſed non oportet illud concedere: quia nō ſequitur manifeſte ita cito poſſe fieri talem cumulum ſed tamen poſito quod nunc foret talis cumulus iuxta talem monteꝫ bene conceditur cōcluſio vnde nunc cōceditur quod ad ita magnā diſtantiam poteſt quelibet pars proportionalis maximi montis terminata ad extremā ſuperficiem obiectam viſui videri ſicut poteſt ille mons totus. ⁊ conceditur poſito quod talis mōs videatur per mille miliaria quod per mille miliaria videtur vna pars iſtius montis que eſt ita modica ſicut aliquod granū milij vel frumenti Et conſimiliter dicitͬ ad aliam formā ſcilicet ad ſecūdam qua arguitur quod quadratum continue apparebit in caſu poſito quia nō citius diſparebunt anguli quā illud totuꝫ quadratum diſparebit. nec econtra huic dicitur quod illi anguli obiecti viſui non citius diſparebunt quam illud ꝗdratū diſpebit ſꝫ citiꝰ diſparebit illꝺ ꝗdratū quā illi āguli diſparebunt ⁊ etiam citius diſparebunt illi anguli quam illi anguli diſparebunt quia ita cito diſparebunt illi anguli ſicut non apparebunt anguli ⁊ citius non apparebunt anguli quaꝫ non apparebunt ⁊ ideo citius diſparebunt illi anguli quam illi anguli diſparebunt ⁊ eodē modo eſt de quadrato citius eniꝫ diſparebit illud quadratū ꝙꝫ illꝺ ꝗdratū diſparebit ⁊ iō nō ſeqͭ ꝙ quādocūque illud quadratum apparebit. apparebit illud quadratum quāuis continue quando illud quadratum apparebit tunc etiam iſti anguli apparebunt quia liceꝫ ita diu illi anguli apparebunt ſicut illud totum apparebit non tamen ita diu apparebunt eſſe anguli ſicut totum apparebit eſſe totum ⁊ per hoc ſatis patet reſponſio ad formā argumenti facti dicitur enim negando conſequentiam quia notum eſt quod non ſequitur ita diu videbis iſtos quattuor angulos ſicut videbis totum illꝺ quadratum: igitur ita diu totuꝫ apparebit tibi quadratum ſicut tu videbis illud quia quāuis cōtinue videbis illos quattuor angulos non tamen continue apparebunt tibi eſſe anguli. ¶ Sed forte arguitur quod illi anguli non apparebunt ita diu ſicut ⁊ illud totum: quia ſi ſic ſequitur quod totuꝫ continue apparebit tibi equalis quantitatis ſicut in principio q: quelibet pars media inter illos angulos apparet ꝯtinue tibi ſicut in principio: ergo per equales partes apparent illi anguli diſtare in fine diſtantie ſicut in principio. ⁊ ſi ſic: ergo totum quadratū in fine apparebit tantū ſicͭ in principio quod eſt falſum. ¶ Preterea in fine diſtantie illi anguli non apparebunt probatio quia tunc non apparebūt illi anguli apparere quia tunc nō iudicabis aliqualiter de eis quantūcūqꝫ aduertatur ad illos: ergo ⁊c. antecedens arguitur. quia inter illos angulos pono vnū modicum viſibile alterius coloris quod multiplicat intētionem ſuam per inceſſum rectum ad oculum ⁊ figura recta non tamen ſenſibiliter. ⁊ ſit illud .a. ⁊ arguitur tunc ſic. a. non apparet: ergo nec quelibet pars illiꝰ anguli ſibi immediati quia aliqua pars illiꝰ anguli ita debilem intentionē agit ad oculum ſicut agit .a. vel debiliorem: vel forte nullam: ergo qua ratione .a. non appareret nec quelibet pars illius anguli apparet conſequentia patet ⁊ aſſumptum arguitur quia aliqua pars illius anguli eſt multo minoris potentie quam eſt .a. quia ſi nō ſequitur quod quelibet pars illius foret maioris potentie quam eſt .a. ergo cum infinite ſint partes illiꝰ anguli non cōmunicantes ſequitur quod totus ille angulus foret in infinitum maioris potentie ad multiplicandū intentionem ſuam quam eſt .a. ad multiplicandum intentionem .a. ⁊ cum .a. poteſt multiplicare intētionem ſuam per aliquam certam diſtantiaꝫ ſequitur tūc ꝙ ille angulꝰ pōt multiplicare intētionē ſuā p diſtātiā infinitā ꝙ eſt impoſſibile ⁊ ꝯña penultima arguitͬ

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

ſic. quia ſi quelibet pars iſtius anguli ſit maioris potē
tie quā eſt .a. cuꝫ dupla pars ſit ſemper duple potentie
ergo aliqua pars illius anguli eſt duple potentie ad .a.
⁊ aliqua triple. ⁊ aliqua quaruple. ⁊ ſic deīceps ꝯña pa
tet quia quelibet pars iſtiꝰ anguli eſt dupla ad aliquaꝫ
partē quadrupla ad aliā octupla ad aliā ⁊ ſic in infinitū
ergo ꝛc̃. Ad hec reſpondetur primo ad primū quādo ar
guitur quod illud quadratuꝫ continue apparebit tante
quātitatis ſicut fuit in principio dicitur negādo. Et ad
argumentū quando arguitur ꝙ continue apparebunt
illi anguli equaliter diſtare ſicut in principio huic dicit
ꝙ hoc eſt falſum dupliciter quia nō ꝯtinue apparebūt
illi anguli. ſicut prius dictū eſt quia nunꝙ̄ apparebunt
illi anguli niſi quando apparebūt eſſe anguli. ⁊ non con
tinue apparebūt eſſe anguli ideo nō ꝯtinue apparebūt
illi anguli: nec illi continue apparebunt equaliter diſta
re ſicut in principio quia licet omnes partes medie cō
tinue apparebūt ſicut in principio apparuerunt: illi tñ
ꝯtinue apparebūt minores: ⁊ minores ⁊ iō nō ſeqt̄ qꝺ
illi anguli ꝯtinue apparebūt equaliter diſtare. Ad aliā
formā quādo arguitur ꝙ illi anguli nō apparebūt: quia
nō illi apparebūt apparere quia quātūcūqꝫ aduertas
ad illos non poteris iſtos diſtinguere ab alijs partibꝰ
illius quāti: nec de illis iudicare: huic dicitur concedē-
do cōcluſioneꝫ illā. ſ. ꝙ nō apparebūt apparere ſed vl-
tra dicit negādo ꝯſequētiā: ergo nō apparebūt q꞉ nō ſe
quit illi anguli nō in tantū apparēt quod potes eos di-
ſtinguere ⁊ iudicare eos differre ab alijs partibꝰ illius
quadrati: ergo nō apparēt. Arguit enim ibi ab inferio
ri ad ſuū ſuperius negatione propoſita ergo ꝛc̃. Et cōſi
militer nō valet illa cōſequētia nō apparent apparere
ergo nō apparēt quia ad hoc quod aliquid appareat ap
parere requirit ꝙ ipſum in tantū appareat ꝙ ipſuꝫ poſ
ſit .a. quocūqꝫ alio ſibi iuxta poſito diſtingui. ſed hoc nō
eſt verū de illis angulis ꝛc̃. Et tūc ad argumētuꝫ quā-
do arguit ꝙ .a. viſibile nō apparet: ergo a multo fortio
ri nec quelibet pars illius anguli iuxta poſiti huic dici
tur ꝙ nō ſequit ⁊ quando arguitur ꝙ ſic q꞉ nō quelibet
pars illius anguli eſt ita fortis ad multiplicandū inten
tionē ſuam ſicut .a. igitur nec quelibet pars illius angu
li multiplicabit fortiꝰ intentionē ſuā in oculū quā ipſuꝫ
.a. multiplicabit intētionē ſuā huic dicit concedēdo cō-
cluſionē ⁊ etiā antecedēs. Et quādo arguit vlterius ꝙ
tūc nō quelibet pars illius anguli apparebit huic dicit
ꝙ nō ſequit nec ſequit intentio alicuius partis iſtiꝰ an-
guli eſt debilior quā intentio ipſius .a. in oculo igit ſi .a.
nō poteſt videri, nec quelibet pars illius anguli vide-
bit q꞉ intentio cauſata .a. toto angulo cū cuiuſlibet ptis
intētio licet tñ nō adequata. q꞉ per illā intētionē vide-
bit quelibet pars viſa illiꝰ anguli idiſtincte tameꝫ nec
oportet ꝙ pars que ſic videtur poſſit diſtingui ab alijs
partibꝰ per partē illius inten tionis ſibi appropriatam
⁊ partes que indiſtincte videntur vident per totā intē
tionem nō per partē illius intentionis que correſpōdꝫ
eis indiſtātia bene porportionata. vnde per hoc patet
reſponſio. ad formaꝫ argumenti quādo arguitur quod
nō quilibet illius anguli eſt ita fortis ad multiplicandū
intentionē ſuam ad oculū ſicut eſt viſibile: ergo nō cu-
iuſlibet partis intencio eſt ita fortis ſicut eſt intētio .a.
dicit enim ꝙ ꝯña nō valet quia nulla pars per ſe agit
intentionē ſuaꝫ: ſed oēs partes ſimul coagūt: ⁊ oēs iſte
fortius agūt quā ſufficit .a. agere per ſe ſicut viginti ho
mines velocius traherēt nauē quā vnus qui eſſet in du
plo fortior. quā aliquis illoꝝ. Et per hoc patet reſpon-
ſio ad illud ꝙ allegabat .a. comētatore comēto .ic. pri-
mo celi ſcilicet ꝙ comentator dicat ꝙ virtus viſiua nō
poteſt pati a quocūqꝫ ſed eſt dare minimū a quo virtꝰ
viſiua poteſt pati ideſt a quocūqꝫ poteſt pati per ſe. ⁊ di
ſtincte ſed viſus ille qui a minori poteſt pati cū eiſdem
circūſtātijs eſt virtus multo fortior verū tñ vtrū ſit da
re minimū a quo virtus viſiua poteſt pati per ſe ipſuꝫ
nō adiūcto cū alio ſibi ſimili. vel maximū a quo nō po
teſt viſus pati patebit in proximo argumēto quantū eſt
nūc ad propoſitum dicit quod comētator intelligit de il
lo a quo poteſt viſus per ſe pati ⁊ ſic loquēdo nō poteſt
aliquis viſus pati ab aliquo ⁊ ſub duplo ⁊ ſub quadru-
plo ⁊ ſic in infinitis quia ſi poſſet aliquis viſus per ſe pa
ti ab aliquo ⁊ ſub duplo ⁊ ſic deinceps ſequit quod ille
viſus foret in infinitū fortior quā nūc eſt aliquis alius
Et per hoc patet quod nō ſequit licet viſus poteſt pati
ab aliquo per accidēs ideſt partialiter ⁊ indiſtincte. et
a ſub duplo ⁊ quadruplo: ⁊ ſic in infinitū quod ipſe pro
pter hoc foret infinite perfectionis quia quilibet viſus
ſic poteſt pati ꝛc̃. Sed forte arguit cōtra hoc adhuc ſic
quia nō quelibet pars alicuius viſibilis eſt ſenſibilis .a
viſu quia ſi ſic ſequit quod quātūcūqꝫ modice quātitatꝭ
fuerit aliqua pars quod ipſa poteſt percipi .a. ſenſu vi-
ſus. ⁊ diſtingui ab alia parte quod prius eſt negatuꝫ q꞉
ſi ipſa fuerit ſenſibilis. ipſa poteſt ſentiri. ⁊ ſi ſic ergo di
ſtingui poteſt: quia ad hoc quod aliquid ſentiat requi-
ritur plus quā ꝙ intentio eius recipiat in ſenſu. requi-
rit enim ꝙ ipſa ſit fortis ⁊ ſufficiens mouere ſenſum ⁊
breuiter moueat ipſum ſenſuꝫ aliter eniꝫ nō ſentit ſen
ſibile niſi ipſum moueat ipſuꝫ ſenſuꝫ ꝛc̃. Sed pro iſto
ad huc, dicit ſicut priꝰ quod aliqd eſt ſenſibile dupliciter
per ſe: ⁊ per accidēs ⁊ cōcedit quod quelibet pars quā
titatiua alicuiꝰ quantūcūqꝫ modicū fuerit ſenſibilis per
ſe. vel per accidēs ⁊ quādo arguit quod nō quelibet ta-
lis pars eſt ſenſibilis quia non quelibet talis pars pōt
mouere ſenſum: ergo ꝛc̃. huic dicit quod iſta ꝯña nō va
let ſicut nō ſequit iſte homo non poteſt ridere: ergo iſte
homo non eſt riſibilis nec ſequitur iſte homo nō habet
duos pedes: ergo iſte homo nō eſt bipes: ⁊ ſic de aliis
quia forte hec pars diſtat tantū nunc a quolibet ſenſu
qꝺ ipſa nō poteſt durare quouſqꝫ approximet ſibi ali-
quis ſenſus quē ipſa poteſt mouere ſicut forte iſte ho-
mo eſt ita infirmus ⁊ prope morteꝫ quod ipſe nūquam
ridebit nec poteſt ridere: ⁊ tamen eſt riſibilis: ⁊ ſic de
alijs: ſed hec reſpōſio nō vadit multū ad propoſitū ar-
gumenti ideo poſito quod totū illud cuiꝰ eſt hec pars
ſentiatur modo ⁊ qꝺ illa pars ſic ſit obiecta ſenſui vna
cū toto dicitur ꝙ ipſa tūc ſentit ⁊ mouet ſenſuꝫ. Et quā
do arguitur vlterius quod ſi illa ſic moueat ſenſuꝫ ⁊ ſen
tiatur a viſu quod viſus tūc nō poteſt diſtinguere illā
ab alijs partibus. ⁊ ipſam cognoſcere huic dicit negan
do conſequentiā ſicut prius dictum eſt ſenſibile moue
re ſenſum ⁊ etiā ſentiri eſt dupliciter aut partialiter et
indiſtincte aut per ſe diſtincte: vnde ipſa pars quāuis
moueat ſenſum hoc tamen eſt indiſtincte ⁊ partialiter
⁊ nō per ſe ⁊ ideo nō ſequit quāuis moueat ſenſum qꝺ
propter hoc poteſt cognoſci ⁊ diſtingui a ſenſu niſi fue-
rit valde accidentaliter ⁊ nō per ſe ſed ratione alteriꝰ
ſicut poſito quod aliquid ita velociter augmētetur qꝺ
continue appareat maius quā prius: tūc propter quā-
libet partē aduenientem apparet illud maiꝰ quā priꝰ
⁊ ſic quodāmodo diſtinguitur quelibet pars adueniēs
ſed hoc eſt valde accidentaliter ⁊ nō ſolum ratione ta-
lis partis aduenientis ſed quia illa augumentatio eſt
ita velox ꝙ nulla eſt pars ſenſibilis temporis quin illi
correſpondet pars ſenſibilis augmenti. Et ideo appa
ret illa augumētatio cōtinua quia licet tāta pars foret
addita in die vniformiter quanta nūc additur in ho-
ra vel in vna parte ſenſibili modica in toto die dicere
tur forte ꝙ non appareret actualiter augumentari ⁊ ta
men notū eſt ꝙ in fine illius diei in maiori proportiōe
foret illud augumentū vltra illud quod prius habuit
in principio eiuſdē diei quā nūc imediate poſt primuꝫ
inſtans eiuſdē hore erit augumētatū vltra illud ꝙ ha-
bet in principio illiꝰ hore: ⁊ ideo maior cauſa propter
quā continue apparebit maius ⁊ maius eſt velocitas

augmētationis ⁊ nō ſolū quantitas de nouo aquiſita ⁊ hoc
ēt ſatis apparet in motu locali q꞉ ibidē pōt aliqd ita veloci
ter moueri ꝙ apparebit ꝯtinue moueri lꝫ vnū ptrāſiret tā-
tū ſpatiū in die quātū aliud ptrāſiret in milleſia pte illiꝰ di-
ei primū appet ꝯtinue moueri. ⁊ aliud in toto die nō appa
ret actualiter moueri ſꝫ ꝯtinue quieſcere ſicut apparet de ra
dio ſolis ⁊ de motibꝰ i horologijs ⁊ in multis caſibꝰ ꝛc̃. ¶
Aliter arguit ad ſophiſma ſic tu potes videre minimū p ſe
viſibile vel maximū nō p ſe viſibile ⁊ nullo oculo potes vi
dere minimū p ſe viſibile nec aliquo oculo potes videre ma
ximū nō per ſe viſibile: ergo potes videre qꝺ nullo oculo
potes videre: ergo ꝛc̃. antecedēs arguit q꞉ vel ē dare maxi
mum quod per ſe non potes videre. vel minimum quod
p ſe potes videre, quod hec diuiſio ſit vera, pbo quia ſignet
aliquod quod ſit ſumme album vel optie coloratum ad vi
dēdū qꝺ tñ ratiōe ſue puitatis nō ſufficit p ſe mouere aliqū
viſū ſenſibilē ita qꝺ a nullo viſu ſufficiat nūc p ſe videre
⁊ creſcat quouſqꝫ ipſū ſufficit p ſe videri .a. valde debili vi
ſu nūc arguit ſicut communiter in oībus talibꝰ probandis
arguitur ⁊ ſit hoc viſibile .a. gratia exēpli ⁊ tūc arguit ſic iā
nō ſufficit .a. p ſe videri ab aliquo viſu ⁊ aliquādo per ſe
ſufficiet videri ab aliquo viſu: ergo incipit vel incipiet eſſe
ſufficiēs per ſe videri ab aliquo viſu ⁊ ſit illud inſtans .b.
in quo incipiet eſſe ſufficiēs p ſe videri ꝛc̃. ⁊ tūc q̄rit vtrū
in .b. inſtāti .a. erit ſufficiēs vt p ſe videatur. vel nō tūc erit
ſufficiens vt per ſe videat ꝛc̃. ſi tūc nō erit ſufficiens ꝛc̃: ⁊
imediate pꝰ .b. inſtās erit .a. ſufficiēs vt p ſe videatur: ergo
in .b. inſtāti erit .a. maximū qꝺ tūc nō erit ſufficiens vt per
ſe videatur q꞉ ponatur gratia argumēti quod .b. inſtās ſit
preſens ⁊ arguitur tūc ſic .a. in hoc inſtanti nō ē ſufficiēs vt
per ſe videatur ⁊ immediate poſt inſtās preſens quod eſt
.b. inſtans erit .a. ſufficiēs vt per ſe videatur: ergo .a. ē ma
ximū quod nō ē ſufficiēs vt p ſe videatur ſi autē in hoc .b.
inſtāti ſit .a. ſufficiēs vt p ſe videat. ⁊ imediate ante hoc in
ſtās quod ē .b. nō fuit .a. ſufficiēs vt p ſe videat: ergo .a. eſt
minimū quod ſufficit vt p ſe videat q꞉ quātūcūqꝫ .a. foret
minꝰ quā nūc ē .a. nō eēt ſufficiēs ut p ſe videretur iō ꝛc̃. iō
ſiue pōatur quod in .b. iſtāti ſit .a. ſufficiēs ut per ſe videat
ſiue pōat qꝺ in .b. inſtāti erit .a. ſufficiēs ut per ſe videatur
ſeqtur qꝺ vel ē dare minimū qꝺ pōt p ſe videri vel maximū
quod nō pōt p ſe videri iō ſi detur minimū p ſe viſibile ſicut
apparet quod vult cōmētator primo de celo comēto allegato
arguitur quod nō ⁊ ſit illud .a. gratia exēpli tūc .a. ē mini-
mū p ſe viſibile: ergo per aliquā diſtantiā. pōt .a. videri: igi
tur in minori diſtantia poteſt aliqua ps .a. videri p ſe vel
aliquod minus .a. ab aliquo fortius agente vel vidente. Si
dicatur ꝙ reqritur dari optimā diſtantiā ⁊ optimā lucem ⁊
potiſſimā virtutē viſiuā optie aduertentē ad illud ſentien-
dū ⁊ ſic de alijs circūſtātijs optimis oībus ſicut ē poſſibile
ymaginari ⁊ iſtis omnibꝰ cōcurrētibꝰ poterit illud videri
⁊ nō aliter. Sꝫ poſito quod hoc foret poſſibile ſicut in rei ve
ritate ē poſſibile de facto ⁊ ſimpliciter ipoſſibile quo ad na-
turā ſꝫ ſolū poſſibile imaginabile adhuc cū illis poſitis ar-
guitur ⁊ pōatur quod .a. videatur cū oībꝰ iſtis circūſtātijs
⁊ arguitur tūc ſic .a. videtur: ergo aliqua ps .a. minus bene
videtur ⁊ minus diſtincte videtur quā videtur .a. ergo .a.
nō videtur ita debiliter ſicut aliqd pōt videri ⁊ ſi ſic: ergo .a.
debilius pōt videri quā ipſū mō videat. debilitetur ergo
.a. vel oculꝰ vel lux medij vel aliqua talis circūſtātia quouſ-
qꝫ .a. videatur debilius quā prius ⁊ arguitur tūc ſic iam .a.
videtur debilius quā prius: ergo aliquod minꝰ cū eq̄ bōis
circūſtantijs ſicut cū illis quibus .a. videbatur priꝰ melius
quā nūc videtur pōt ita bene per ſe videri ſicut nūc videtur
.a. p ſe: ergo .a. nō ē minimū per ſe viſibile. cōſequētia patet
⁊ antecedēs arguitur. quis ſicut .a. pōt debilius videri per
ſe propter debilitatem ſeu remiſſionem alicuius circūſtan
tie ita tūc poterit aliqd minꝰ .a. videri per ſe ſub conſimili
gradu per intētionē eiuſdem circūſtātie: ergo ꝛc̃. Sed forte
dicitur quod .a. cū illis circūſtātijs optimis oībꝰ prius po-
ſitis debiliſſime videtur p ſe ⁊ ꝙ nihil p ſe viſū pōt debiliꝰ
vel remiſſius videri p ſe quā .a. tūc videbatur cū illis circum
ſtantijs optimis ⁊ iō lꝫ aliqua ps .a. videatur remiſſius qꝫ
totū .a. nō ſeqtur ꝙ poteſt remiſſius p ſe videri quā tūc vi
detur totū .a. q꞉ nulla ps .a. videtur per ſe ſed p accidēs ⁊ i
diſtincte nec apparet diuiſibile diſtincte ſed indiſtincte tan
tū. Sed cōtra hāc reſponſionē arguitur ſic ſi .a. videatur cuꝫ
illis circūſtantijs per ſe: ergo p ſe ſub aliquo gradu videtur
⁊ quicūqꝫ gradꝰ detur non quilibet gradus citra illū ē ſenſi
biliter diſtans per ſe ab illo nec quilibet gradus vltra illū
ē ſenſibiliter remiſſior illo: ponitur igitur ꝙ .a. primo in
aliqua propoſitione intēdatur in aliqua quātitate quouſqꝫ
videatur ſub gradu intēſiori nō apparet ſēſibiliter intēſior
⁊ arguitur tūc ſic aliquādo quādo ipſū erit maius videbit
ſub gradu intēſiori quā prius nō tamē ſub gradu ſenſibili
ter intēderi quā prius: igitur tūc nō apparebit melius vide
ri quā prius: ergo cōſimiliter pōt .a. remitti quouſqꝫ videa
tur ſub aliquo gradu remiſſiori quāuis ipſū non appareat
debiliꝰ videri quā prius ⁊ ſi ſic: ergo ſequit ꝙ .a. nō ē mini
mū quod pōt p ſe videri. Similiter in caſu illo medietas .a
videbitur debilius quā totū .a. ergo ſi remittatur quouſqꝫ
nō videbitur oīno citius videbitur ita debiliter ſicut tunc
videbitur medietas illiꝰ .a. quā ipſū .a. nō videbitur. Ideo
forte dicitur ꝙ .a. ē maximū nō per ſe viſibile. Sed contra
hoc arguitur ſicut prius ſit enim illud .a. ⁊ arguitur tūc. ſic-
.a. ē maximū ꝙ nō ē per ſe viſibile: ergo .a. nō ē per ſe viſibile
⁊ quodlibꝫ maius .a. ē per ſe viſibile ſed arguitur ꝙ nō quia
forte aliquid maius .a. ē multo minus bene coloratū ut vi-
deatur quā ē .a. vel omnino nō lucidū nec coloratū ſicut ē ter
ra pura. vel materia prima: ergo tale nō eſt per ſe viſibile ⁊
ipſū eſt maius ergo ꝛc̃. Similiter arguitur ſic .a. nō ē per ſe
ſenſibile: ergo nec quodlibet maiꝰ .a. ē p ſe ſenſibile ꝯña ar-
guitur ſic q꞉ ſignetur aliquod maius .a. inſenſibiliter tantū
illo maius ⁊ iuxta ponatur illud ipſi .a. ⁊ arguitur tūc. ſic il
lud nō ē ſenſibiliter maius .a. ergo illud nō cauſabit intēti
onē. ſenſibiliter fortiorē quā cauſabit .a. ergo neceſſario illiꝰ
nō mouebit ſenſibiliter ſenſū plus qꝫ faciet itentio .a. igi-
tur qua ratōne .a. nō videbitur. nec illud videbitur. Siſr
intendat .a. inſenſibiliter ita tñ quod .a. ſit minus viſibile
quā illud ſibi iuxta poſitū ⁊ arguitur tūc .a. videbitur ita be
ne ſicut illud iuxta ſe poſitū ꝙ ſit .b q꞉ ſub eodē gradu tūc
apparebit .a. poſt illā intētionē vel augmentationē factaꝫ
in illo ſicut prius apparuit .b. ergo ab illo gradu poterit tan
tū .a. remitti ꝯtinue manēdo ps viſibile ſicut poteſt .b. ſed
.b. poteſt remitti per maiorē latitudinē quā prius intende-
batur .a. q꞉ .b. in rei veritate plus diſtat .a. maxio per ſe nō
viſibili quā faciat .a. pōt ſuā intentionē: ergo cū .a. poterit
p tantā latitudinē remitti p quantā poterit .b. ſequitur ꝙ
.a. poterit remitti p maiorē latitudinē quā ipſū intendebat
ꝯtinue manēdo p ſe viſibile. Similiter .a. nō eſt maximū
ꝙ non eſt per ſe viſibile q꞉ .a. pōt p ſe videri q꞉ .a. poteſt au
geri vel maiorari quouſqꝫ poſſit p ſe videri: ergo .a. poteſt p
ſe videri: ergo .a. nō eſt maximum per ſe viſibile. Ideo for-
te dicitur ſicut eſt dicendū in principio. ſ. ꝙ nō valet iſta di
uiſio. ſ. ꝙ ē dare minimū p ſe viſibile vel maximū non p ſe
viſibile q꞉ nō ē dare minimū per ſe viſibile vt ponunt argu
menta prefata nec eſt dare maximū non per ſe viſibile vt p
bauit argumētū pꝰus factū contra illā partē. q꞉ quocūqꝫ ta
li dato multa ſūt illo maiora quorū nullum ē per ſe viſibi
le nec per accidens: igitur ꝛc̃. Sed iſta inſtantia non multū
vadit ad propoſitum argumenti q꞉ diuiſio ſic itelligitur
ꝙ ē dare minimū per ſe viſibile vl̄ maximū nō per ſe viſi-
bile ita quod non illud ſit viſibile nec aliquid equale ſibi
ſub tanta quantitate preciſe ⁊ cuilibet maiori illo aliquod e
quale ſit per ſe viſibile ⁊ ſic intelligendo illā diuiſionem eſt
illa diuiſio neceſſaria ſicut probat argumentū factū ad pbā-
dū diuiſionē in principio ⁊ ſic vniuerſaliter intelligitur in
principio quelibet talis diuiſio. Sed tamen de virtute ſer
monis cuꝫ non ſit auctoritas ſatis bene poteſt negari ſim
pliciter q꞉ nō exprimit opponens carenciam argumenti ſꝫ
dato ⁊ expreſſo illo intellectu prebabito. de diuiſione cōcedi

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

tur illa diuiſio pro ſecūda ſui pte intelligēdo illā ſecūdā ꝑtem ſicut priꝰ expoſitum eſt. ſ. ꝙ .a. eſt maximum quod non eſt per ſe viſibile ita quod illud .a. non ſit per ſe viſibile nec aliquod ſibi equale ſub tanta quantitate preciſe ⁊ cuilibet maiori hoc aliqd equale eſt per ſe viſibile. Et ad argumenta ɔtra illā ptē reſpōdeť prio ad primū quādo arguiť ꝙ ſi .a. ſit maximū ꝙ nō eſt ꝑ ſe viſibile: ergo cuilibet maiori .a. aliquod equale ē ꝑ ſe viſibile. cōcediť ɔña. Et qñ arguiť vlterius ꝙ nō ponēdo ꝙ .b. ſit tale viſibile ꝑ ſe ꝙ tñ ſit inſenſibiliter maiꝰ .a. hoc bene admittiť. Et quādo vlterius arguitur ex illo ꝙ .b. nō ē ꝑ ſe viſibile q: .b. nō cauſat intētionē ſenſibiliter fortiorē quā .a. ceteris pibus huic dr̄ negādo iſtā cōſequētiā. Et quādo arguitur probādo illā q: qua ratione .b. videť ꝑ intētionē ſuā q̄ nō ē ſenſibiliter fortior intentione ipſius .a. ſ; tātū inſenſibiliter ꝙ eadē ratione .a. videť ꝑ intētionē ſuā inſenſibiliter debilius quā .b. huic dr̄ negādo ɔſequētiā q: l; ille exceſſus in fortitudine .b. intētionis reſpectu .a. ſit inſenſibilis per ſe. tñ ille exceſſus additus toti reſiduo mouet ſenſū vbi reſiduū ꝑ ſe nō moueret imo de virtute ſermonis nulla intētio ē fortior ſenſibiliter quā ē intētio .a. q: intētio .d. viſibilis nō ē ſenſibiliter fortis ⁊ iō non mouet ſenſibiliter fortius quā mouet .a. Ad aliā formā qñ arguiť ad idē ponēdo ꝙ .a. augmētetur vel intēdať quouſq; ſit ꝑ ſe viſibile debilius tñ quā .b. ē admittať cāus. Et qñ arguitur vlteriꝰ ex illo qꝺ .a. poterit iterū remitti ꝑ tantam latitudinē ſicut pōt .b. ipſo cōtinue manente ꝑ ſe ſenſibili. huic dicitur quod nō. ⁊ quādo arguiť quod ſic q: ſub eodē gradu tūc apparebit .a. ſicut .b. huic diciť negādo iſtā ꝓpoſitionē. ⁊ ſi dicitur quod ſic q: .a. ⁊ .b. apparebūt eē equaliter viſibilia: ergo ſub eodē gradu apparebūt vel ſaltem ſub eiſdē vel equalibus huic diciť negādo ɔſequētiā. vnde nō oēs gradus ſimpliciter diſtant ſenſibiliter. notū ē .n. qꝺ nō ſeqtur. aliqua talia apparēt talia vel talia: igitur ſub eiſdē gradibus apparēt illa talia vel talia. q: forte vnū; apparet ſub vno gradu inſenſibiliter ſimpliciter diſtāte ab illo ſub quo apparet reliquū. Jdeo nō ſequitur apparent equaliter viſibilia: ergo ſub eodē gradu apparēt viſibilia. ⁊ vltra nō ſeqť quāuis .a. ⁊ .b. in cāu illo apparēt equaliter viſibilia qꝺ .a. poſſet remitti ꝑ tantā latitudinē vltra illū gradū ſub quo .a prius fuit .a. ɔtinue manēte viſibili per ſe ſicut poterit .b. remitti ɔtinue manēte ꝑ ſe viſibili. Ad vltimā formā; qua arguitur ꝙ .a. nō ē maximū ꝙ nō ē per ſe viſibile q: .a. poteſt videri huic diciť negādo ɔſequentiā q: nō ſequitur .a. nō ē viſibile per ſe ergo .a. nō pōt videri per ſe q: illud eſt non viſibile per ſe ꝙ nō ē naturaliter viſibilī et ipſo conſilr̄ diſpoſito intrinſice oīo ſicut iā eſt nūq̄ erit ſufficiens ut ꝑ ſe videatur ſine iuuamēto alterius viſibilis ſibi iuxta poſiti. nec foret poſſibile ipſū per ſe videri ſecūdū oēs diſpoſitiones intrinſecas quas nūc h; niſi ille vel aliqua iſtarū meliorať. ⁊ maxime niſi ipſū fuerit maius quā nūc ē ⁊ ſic accipiendo maximū nō per ſe viſibile patet quod nō valet iſta conſequētia .a. nō ē ꝑ ſe viſibile: ergo .a. nō poteſt ꝑ ſe videri ſed ſequitur ꝙ .a. nō ē ſufficiēs vt per ſe videať. nec ē poſſibile qꝺ ipſū videať per ſe ſub illa vel ſub illa modica quātitate. ſed ſi fiat talis diuiſio vtrū ſit dare minimū quod pōt per ſe videri vel maximū quod nō poteſt per ſe videri dicitur ut prius quod eſt dare maximū quod non pōt per ſe videri ⁊ ſi tūc ponatur quod illud augmentetur quouſq; illꝺ ſufficiat per ſe videri huic dicitur quod illud repugnat illi priori dato. ſ. quod illud datū ſit maximū quod non poteſt per ſe videri. q: notū eſt quod hec repugnāt hoc nō poteſt videri per ſe. ⁊ hoc aliqñ poterit per ſe videri q: ſi hoc aliqñ poterit per ſe videri in preſenti inſtāti pōt hoc ꝑ ſe videri. ⁊ iō ſi illud ſit maximū quod nō pōt per ſe videri ſequiť qꝺ in eternū nō poterit illud per ſe videri: Et ſi arguitur ex iſto quod iſta reſponſio ſit falſa q: detur vnū tale quod ſit maximū quod nō pōt per ſe videri ⁊ ſit illud .a. ⁊ tūc arguitur ſic .a. ē maximū quod nō pōt ꝑ ſe videri ſed .a. pōt eſſe maius quā ipſū nūc ē: ergo .a. pōt per ſe videri. vel ſaltē aliqꝺ eq̄le ſibi pōt per ſe videri. q: aliquod equale .a. pōt rarefieri ipſo manēte ɔtinue eque bene diſpoſito ſicut nūc ē: ergo qua ratione foret .a. maximū ꝙ nō pōt per ſe videri ſequiť ꝙ quodlibet minus .a. ꝙ nō pōt per ſe videri foret ēt maximū qꝺ nō pōt ꝑ ſe videri ꝙ ē īpoſſibile. Jō pro iſto diciť vt priꝰ qꝺ .a. nō pōt in cāu iſto per ſe videri. Et qñ arguiť ꝙ .a. pōt eē maius quā ipſū eſt in preſenti inſtāti huic diciť quod hoc non ſequitur nec ē ſimpliciter repugnās. ideo admittiť in priori cāu. Et tūc ar̄ qñ vlterius ex iſto qꝺ .a. poteſt ꝑ ſe videri cū ipſū fuerit maius quā prius. huic dicitur quod hoc repugnat. ⁊ iō illud ē negādū ⁊ qñ arguiť tūc alia ps q: ſaltē ſequiť quod aliqꝺ ꝙ ē equale ⁊ etiā minus .a. pōt ꝑ ſe videri: ergo qua ratione fuit .a. in pricipio maximū quod nō pōt ꝑ ſe videri etiā tūc ſequitur ꝙ minꝰ .a. fuit maximū ꝙ non pōt ꝑ ſe videri q: tūc fuit aliquid equale ipſi .a. ꝙ tūc potuit maiorari ipſo continue manēte equaliter viſibili ſicut pꝰs ergo tūc fuit aliqd eq̄le .a. quod potuit per ſe videri. ⁊ etiam aliquod minꝰ .a. quod tunc potuit per ſe videri: ergo .a. tūc nō fuit maximum quod non potuit per ſe videri. vel ſi ſic ꝫ eadē ratiōe infinita minora fuerūt ɔſimiliter maxima que nō potuerūt per ſe videri huic dicitur ꝙ .a. tūc fuit maximū quod tūc nō potuit per ſe videri. ⁊ modo ē ſilr̄ maximū poſito quā .a ſit q: .a. nūc ē tale quod nō pōt ꝑ ſe videri. nec aliqꝺ ſibi equale pōt ꝑ ſe videri ipſo manēte ɔtinue tāto preciſe ſicut nūc ē .a. ⁊ cuilibet maiori hoc .a. manēte cōtinue tāto preciſe ſicut ipſū nūc ē aliquod equale pōt per ſe videri. vnde ɔcediť quod .a. ē maximū ꝙ nō pōt ꝑ ſe videri ⁊ tñ aliquod minꝰ hoc .a. pōt ꝑ ſe videri. q: aliqꝺ minꝰ .a. pōt maiorari quouſq; ipſū fuerit maius .a. ipſo exiſtēte cōtinue viſibili equaliter ſicut ⁊ prius vel intenſiuus viſibili ⁊ ſic nō pōt .a. q: licet ponať ꝙ .a. pōt maiorari nō tñ propter hoc ſequiť ꝙ .a. pōt ꝑ ſe videri. q: nō ſequitur .a. pōt maiorari ergo .a. pōt ꝑ ſe videri. ¶ Aliter arguitur ad ſophiſma ſic aliqua ē minia diſtantia ꝑ quā nō potes videre .a. eſſe pedalis quātitatis aliquo oculo ⁊ per eandē diſtantiā potes .a. videre eē pedalis quātitatis aliquo oculo: ergo ⁊c. neutrū oculū ⁊c. antecedēs arguitur ⁊ ponať ꝙ .a. ſit viſibile bipedalis quātitatis. ⁊ moueať ipſū quouſq; nō poterit apparere pedalis quātitatis tibi. tūc vel ē dare minimā diſtantiā per quā .a non poteſt tibi apparere pedalis quātitatis vel maximā ꝑ quā poteſt apparere tibi pedalis quātitatis qꝺ valeat iſta diuiſio arguiť omnino ɔſilr̄ ſicut in proximo argumento ⁊ in quolibet ɔſimili q: aliquādo incipiet eſſe ita quod .b. nō pōt apparere tibi pedalis quātitatis ſigneť: igitur illud inſtās. ⁊ diſtantia per quā .a. tūc diſtabit a te ⁊ ſequitur quod illa diſtantia erit minima diſtantia per quam .a. nō pōt apparere tibi pedalis quantitatis. vel maxima ꝑ quā pōt iō ſi dicať primū quod ē dare maximā diſtantiā ꝑ quā .a. pōt apparere tibi pedalis quātitatis. Cōtra hoc arguitur ſic ⁊ ponatur quod .a. appareat tibi in tali diſtantia eſſe pedalis quātitatis. ⁊ ponať omnino vnū aliquod eq̄le ⁊ eque bene diſpoſitū ſecūdū ɔditiones oēs in diſtantia inſenſibiliter longiori ꝙ etiā apparet tibi optime ſicut poteſt ꝑ talē diſtantiā ⁊ ſit illud .b. ⁊ arguitur tūc ſic .a. ⁊ .b. apparent tibi quāta: aut ergo equalia aut inequalia ponatur .n. ꝙ iudices de quātitate eorū ſi dicať quod apparēt tibi equalia ⁊ .a. apparet tibi pedalis quātitatis: ergo ⁊ .b. apparet tibi pedalis quātitatis ſed .b. ē magis diſtans per poſitu; quā .a. ergo eadē ratione ſi .a. ꝑ tantū diſtaret ſicut iā facit .b apparet pedalis quātitatis ſint .n. .a. ⁊ .b. equalia omnino ⁊ ſimilia vt priꝰ poſitū ē. ⁊ ponať .a. in loco .b. ⁊ cōtra ⁊ tūc qua ratione .b. prius apparuit pedalis quātitatis .a. tunc diſtabit .a. per plus quā per diſtantiā prius datā maximā; ergo iſta diſtantia prius data non fuit maxima: ergo ⁊c. Sed pro iſto diciť ꝙ .b. nō apparebit pedalis quātitatis i caſu prius poſito q: cū ipſum ſit omnino equale .a ⁊ ſimile illi ⁊ .a. diſtat per maximā diſtantiā per quā ipſum poteſt tibi apparere pedalis quātitatis ⁊ .b. plus diſtat licet inſenſibiliter. ipſe tñ exceſſus licet ſit per ſe inſenſibilis ɔiunctis tñ priori diſtantie date maxime facit ꝙ .b. apparebit ſenſibiliter minus .a. Sed contra hanc reſponſionē licet ipſa ſit

probabilis arguitur ſic ſi .b. in caſu iſto apparet ſenſibiliter minus .a. ergo eadē ratione ſi .b. foret in aliqua proportiōe q̄tūcūq; minꝰ .a. ⁊ poneret imediate iuxta .a. ita qꝺ equaliter p̄ciſe diſtarēt .a. ⁊ .b. ſicut .a. iā diſtat .b. appareret ſenſibiliter minus .a. ⁊ quātūcūq; maiꝰ .a. iuxta poneret ipſi .a. in tali diſtātia ipſū appareret ſēſibiliter maiꝰ .a. Et ex iſto ēt ſeqť ꝙ q̄tūcūq; modicū .a. appropīquaret oculo tuo .a. apparet maioris quātitatis quā pedalis. q: qua ratōne .a. ꝑ remotionē imedietate pꝰ inſtās remotionis apparebit minoris quātitatis quā pedalis. ⁊ ecōtra ꝑ appropiquationē ipſū apparebit maioris quātitatis quā pedalis. Similiť ſi illud nō ſequiť ſigneť in pricipio qñ .a. apparuit bipedalis quātitatis vnū maiꝰ .a. cū eiſdē circūſtātijs medij vel oculi ꝙ tūc apparuit equale .a. ⁊ moueať illud ſimul cū .a. quouſq; illud ſimul cū .a. deueniat ad finē precise diſtātie date. ſ. maxie ꝑ quā pōt .a. apparere pedalis quātitatis. ⁊ ſit illꝺ maiꝰ .a .d. ⁊ arguiť tūc ſic .a. ⁊ .d. in fine illius diſtātie apparebūt equalia: ergo quāuis .a. ⁊ .b. inſenſibiliter plus diſtarēt q̄; nūc diſtāt nō apparet .a. minꝰ .d. ꝑꝑ illā remotionē ɔña; arguitur ſic nulla diſtātia ſenſibilis in predicta remotiōe cāuit diuerſa; apparētiā inter .a. ⁊ .d. in quātitate: ergo .a. multo fortiori iā nō q̄libet diſtātia inſenſibiliter maior quā prius cābit ſenſibilē diuerſitatē inter .a. ⁊ .d. probatur priꝰ .n. .a. ⁊ .d. ɔtinue apparuerūt equalia nō obſtāte tota remotione vt pono: ergo iā nō quelibet remotꝺ erit in tātū ſenſibilis qꝺ ipſa cauſabit ſenſibilē diuerſitatē vt .a ⁊ .d. ɔtinue appareant inequalia. Similiter in cāu iſto .d. ɔtinue vltra illā diſtātiā apparebit maiꝰ .a. ſenſibiliter ⁊ ꝑꝑ maiorationē illiꝰ diſtātie: ergo ſi .d. in eadē diſtātia maxia ꝑ quā .a. pōt apparere pedalis quātitatis in aliqua proportiōe maioreť ſeqť tūc quod ipſū apparet maiꝰ .a. ⁊ cū .a. tūc apparebit pedalis quātitatis ſeqť ꝙ .d. quātūcūq; maioreť ibi ꝙ ipſū appar; maioris quātitatis q̄; pedalis: ꝫ eadē ratiōe ⁊ prius apparuiſſet ſic ꝓpter quātūcūq; maiorationē illius .d. ɔſequens falſū. Sed ad oīa argumēta probabiliter reſpōderi pōt negādo quālibet illarū ɔſequētiarū in quocūq; argumēto. hec .n. ɔña nō valet ſicut pōt probabiliter ſubſtineri licet ꝑ quācūq; remotionē vltra iſtā diſtantiā apparet .d. maiꝰ .a. qꝺ ꝓpter hoc ſi .d. in fine illius diſtantie foret in aliqua proporcione maius quā nūc ꝙ tūc appareret ſenſibiliter maiꝰ .a. q: tota cauſa quare .d. cōtinue vltra illā remotionē apparebit maiꝰ .a. ſenſibiliter ē q: .a. cōtinue apparebit minꝰ ſenſibiliť quā ipſū apparebit in fine illius diſtantie: igiť ⁊c. Et cōſilr̄ dici pōt ad aliquā priꝰ adducta; q: eque ꝓbabile apparet ponere aliqd eē vltimū iſtās i quo .a. ⁊ .d. apparebūt equalia i cāu ſicut ponere primū īſtās i quo apparebūt iequalia ponēdo ea q̄ apparēt equalia elongari quouſq; appareant inequalia. ⁊ iō ſicut ponēdo qꝺ aliqꝺ ſit primū iſtās in quo apparebūt inequalia in tali cāu poneret qꝺ aliq̄ remotio erit ſufficiēs ad cauſādā tātā diuerſitatē. ⁊ q̄libet maior illa ſufficit ⁊ nulla minor q: tota remotio vſq; ad illū punctu; vbi primo apparebūt iequalia ita erit ponēdo ꝙ aliqꝺ vltimū inſtās in quo apparebūt equalia poneret quod aliq̄ remotio nō ſufficit ad cauſandā tātā diuerſitatē ⁊ quelibet maior illa ſufficit. ⁊ hoc ē ſatiſ ꝓbabile. Jō arguiť ad hoc qꝺ nulla ſit maxia diſtātia ꝑ quā .a. pōt apparere pedalis q̄titatis quia tunc poſito quod .a. appareret pedalis quantitatis in fine illius diſtantie ſeqtur quod .a. apparet ibide; cū ita bonis circūſtantijs cū qbꝰ poſſet apparere ibidē. ⁊ qꝺ tu ita bene ɔprehēderes ſicut poſſes ⁊ ꝙ .a. haberet tantu; iuuamētū i apparēdo ſicut ipſū poſſet habere i appendo tibi habere pedalē quantitatē ibidē. ⁊ tūc tu etiā te promoueris quātū foret tibi poſſibile ad illud idē ɔprehendēdū. ⁊ tñ ita debiliter .a. appareret tibi eſſe pedalis quātitatiſ ſicut aliqd tibi pōt apparere eſſe pedalis quātitatis ſed iſtud creditur eſſe īpoſſibile ⁊ quod illud ſeq̄ť ſatis patet intuenti ꝑ prearguta. Jdeo forte diciť i principio ɔcedendo alterā partē diuiſionis. ſ. ꝙ ē dare minimā diſtantiam ꝑ quā .a. tibi nō pōt apparere pedalis quātitatis ad iſtū intellectū quod per illā diſtantiā non pōt tibi appere pedalis quātitať nec ꝑ aliq̄; preciſe tātā eque bñ diſpoſitā. ſed ꝑ quālibet minorē diſtantiā vel ſibi equalem pōt apparere tibi pedalis quātitatis. S; ɔtra hāc reſponſionē arguitur ſic ſit illa .d. gratia argumēti tūc arguiť ſic .d. ē minia diſtātia ꝑ quā .a. nō pōt apparere tibi pedaliſ quātitatis: ergo per .d. diſtantiam non pōt .a. appere pedalis quātitať. ⁊ ꝑ quālibet diſtātiā minore; .d. diſtātia vel ſibi equalē pōt .a. apparere pedalis quātitatis. ⁊ arguitur quod nō nā aliqua ē diſtantia ita modica ꝙ ꝑ illā .a. nō pōt apparere tibi q: pōt ita appropinq̄ri ad oculū ꝙ oīo nō videbiť q: viſibile poſitū ſupra viſū nō videbitur: ſigneť ergo talis ꝑua diſtātia q̄ nō ē ꝓportionata ad viſionē ⁊ arguiť tūc ſic ꝑ illā nō pōt .a. videri nec ꝑ ita modicā ⁊ hec diſtantia ē minor .d. diſtantia: ergo nō ꝑ quālibet diſtātiā minorē .d. diſtantia. vel ſibi equale; pōt .a. apparere pedalis quātitatis. ¶ Preterea ſigneť .d. diſtantia. ⁊ ponať .a. viſibile in fine illius .d. diſtātie. ⁊ tūc vel apparebit pedalis quātitatis vel nō ſi nō ſicut ponit iſta reſpōſio contra iuxta ponatur aliud viſibile huic .a. ɔſimile in toto preter l; ꝙ ipſū ſit inſenſibiliter maiꝰ .a. ita quod illud apparebit pedalis quātitatis preciſe quod ſit .b. vt prearguťū ē ꝑ oīa in prio mēbro illius diuiſionis ⁊ arguiť tūc vt priꝰ .a. apparet minoris quātitatis q̄; pedalis ⁊ .b. apparet pedalis quantitatis: ergo .a. apparet ſenſibiliter minꝰ .b. in fine .d. diſtantie ⁊ arguiť ꝙ nō q: quātūcūq; modicū .a. appropinquaret citra finē illiꝰ .d. diſtantie .a. apparebit pedalis quātitatis vel maioris ſed nō quecūq; appropinquatio foret ſenſibilis q: ipſū tantū apperet diſtare pꝰ appropīquatōnē ſicut ante quādo fuit directe ad finē .d. diſtātie: ergo eadem ratiōe ſicut in quolibet pūcto citra finē .d. diſtātie appet .a. pedalis quātitatis etiā in fine eiuſdē diſtantie apparebit .a pedalis quantitatis ēt arguiť ad idē q̄; uis .a. in aliquo iſtāti remoueret vltra .d. diſtantia; .b. ɔtinue quieſcēte nō appereť .a. ſenſibiliter minꝰ quā in fine .d. diſtantia apparebit: ꝫ eadē ratiōe quāuis .a. in aliq̄ ꝓportione appropīquaret citra finē .d. diſtantie nō appet .a. ſenſibiliter maiꝰ qua; appebit in fine .d. diſtantie. ſed in quolibet pūcto citra vltimū pūctū .d. diſtantie appebit .a. pedalis quātitatis: ergo ī fine .d. diſtantie appebit .a. pedalis quātitatis ⁊ equale .b. Similiter .a. in fine .d. diſtantie in nulla ꝓportiōe plꝰ diſtabit ab oculo quā ī aliquo pūcto citra finē .d. diſtantie vt notum ē: ergo ibidē in nulla ꝓportiōe. Appebit .a. minꝰ quam in aliquo pūcto citra finē ceteris pibꝰ. ſed in quolibet pūcto citra eūdē finē .a. appebit pedalis quantitatis q: in quolibet pūcto citra .d. pōt .a. appere pedalis quantitatis ſicut pōit reſponſio illa: ergo ⁊ in fine .d. diſtantie pōt .a. apparer̄ pedalis quantitatis. q: tūc nō apparebit .a. plus diſtare quā in aliquo pūcto citra. Reſpōdeť ad illā diuiſionē factā in principio ſicut priꝰ tactū ē ipſa ɔcedēdo ꝑ ſecūda ſui pte Et ad argumētū qñ arguiť i oppoſitū ꝙ aliq̄ ē ita modica diſtātia qꝺ nec .a. nec aliqd ſibi equale pōt videri ꝑ ipſā vel aliquā ſibi equalē. huic diciť negādo illā ꝓpoſitionē de virtute ſermonis. q: ſeqť .a. videť ꝑ aliq̄; diſtātiā: igiť videť ꝑ ſb duplā diſtantiā ad illā q̄cūq; deť ⁊ ꝑ ſub triplā ⁊ ſb. quadruplā ⁊ ſic in īfinitū ⁊ breuiter nulla ē ita modica diſtātia ſicut ē aliq̄ ꝑ q̄; .a. videť ⁊ iō de virtute ſermōis nulla ē diſtātia ita modica qn ꝑ minorē pōt .a. videri ⁊ videť forte l; ipſū diſtet ab oculo ꝑ mille leucas ſicut p; de ſole. vñ nō ē minor diſtātia ī mūdo quā ē aliq̄ ꝑ q̄; aliqñ vidiſti ſolē ⁊ lunā ⁊ ſic de alijs. Et iō qñ ar̄ qꝺ viſibile poſitū ſup̄ viſū ⁊ non videť. dr̄ ꝙ l; ē i ꝑtinēs illi rñſioni date. S; forte hic diceť tur ꝙ hec rñſio nō vadit ad ꝓpoſitū. ſ; euadit ꝑ vnā cauillationē q̄ nō ē ad ꝓpoſitū argumēti q: arguiť priꝰ qꝺ aliq̄ ē ita modica diſtātia qꝺ ꝑ ipſā adeq̄te nō pōt .a. apparere tibi pedalis quātitatis. q: .a. nō pōt apparere viſui per ipſā adeq̄te nec per aliquā p̄ciſe tātā. huic dr̄ forte ꝙ hoc for; poſſibile ⁊ verū ſ; illꝺ nō ē ɔ̄ rñſionē datā de virtute ſermōis nec ad bonū ītellectū ꝙ illud nō ſit ɔtra reſpōſionē datā de virtute ſermōis ſatis patet ⁊ quod nō ſit ɔtra reſpōſionē data; ad bonū intellectū ſatis ēt patet q: cū cōceditur ī illa reſponſione quod aliqua ē minima diſtātia proportionata ad vidē

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

dū per quā.a.nō pōt apparere pedalis quātitatis ſic intel
ligimꝰ.ſ.ꝙ aliqua ē minima diſtātia ꝓportiōata ad viden
dū ꝑ quā.a.nō pōt apparere pedalis quātitatis nec ꝑ aliq̄ꝫ
preciſe tantā.⁊ ꝑ quālibet miorē ꝓportionatā ad viden-
dū vel ſibi equalē poteſt.a.apparere pedalis quātitatis.⁊ ꝯ
illud nō ꝓcedit argumētū. Ad aliā formā qn̄ arguit̄ ꝙ.a.ī
fine illius diſtātie apparebit minꝰ quā pedalis quātitatis
oculo poſito ī remotiori extremo eiuſdē diſtantie date mini
me ꝑ quā nō pōt.a.⁊c̄.huic dr̄ quod hoc nō ſeq̄t̄.q: nō ſeq
tur quod.a.apparebit ibidē ſed poſito ſicut ponitur in argu
mēto illo ꝙ.a.apparebit in fine illius.d.diſtantie oculo di
ſtantie ab eo ꝑ totā.d.diſtātiā ꝯcedit̄ ꝙ.a.apparebit mul-
to minoris quātitatis quā pedalis quātitatis.⁊ valde ſen
ſibiliter minꝰ.b.poſito ꝙ.b.ceteris paribꝰ appareat ibidē
pedalis quātitatis.Et ad argumētū quādo arguit̄ ꝙ nō q:
quantūcūq̄ꝫ.a.appropinquaret verſus oculū ipſū nō appa
reret minꝰ quā pedalis quātitatis.ſed appareret tūc pedal'
quātitatis vel maioris vel equalis q: in quolibet puncto
citra pōt.a.apparere pedalis quātitatis:ergo ceteris pari-
bus ſic appareret ſi appropinquaret verſus oculū huic dici
tur negādo illā ꝓpoſitionē.ſ.ꝙ in quolibet pūcto illiꝰ diſtā
tie apparebit.a.pedalis quātitatis.Et qn̄ arguitur ꝙ ſic q:
in quolibet pūcto citra pōt apparere pedalis quātitatiſ:ergo
ceteris paribꝰ ita apparebit in quolibꝫ pūcto huic dicit̄ ne
gādo ꝯſequentiā ſicut nō ſequit̄. vtrū iſtorū pōt eē verū in
iſto inſtāti demōſtratis duobus ꝯtradictorijs ꝯtingentibꝰ
ergo ceteris pibꝰ vtrūq̄ꝫ iſtorū erit verū in hoc inſtāti.q: li
cet ad quēlibet pūctū illiꝰ diſtātie citra finē pōt apparere pe
dalis quantitatis tali oculo ſic diſtanti . nō tn̄ ē poſſibile ꝙ
in quolibet pūcto citra finē apparebit.a.pedalis quantita
tis q: ad hoc ꝙ ſic appareat inquolibet pūcto requirit̄ ꝙ tā
oculus quā.a.ꝓmoueantur ſicut poſſūt promoueri ad illō
faciendū ⁊ hoc nō ē poſſibile:ergo ⁊c̄.ſicut dato minio tēpo
re ꝑ ꝙ ſor.nō poteſt durare in quolibet inſtāti intriſeco eiꝰ
dē tēporis pōt ſor.eſſe ſed nō erit poſſibile quod ſor .erit ī
quolibet inſtāti intrinſeco eiuſdē tēporis q: tunc ſequit̄ ꝙ
ſor.erit per totū illud tēpus ⁊ tn̄ dictū ē ꝙ idē erit minimū
tēpꝰ per ꝙ ſor.nō pōt eſſe ꝙ repugnat.huic dicit̄ ꝙ ſor.nō
erit per totū illud tēpus ⁊ iō nō ē poſſibile ꝙ ſor.erit in q̄li
bet inſtāti intrinſeco eiuſdē tēporis licet in quolibet inſtā
ti intrinſeco eiuſdē tēporis pōt eſſe ſor.q: tūc tantū ꝓmo-
ueret̄ ad durandū in quolibet inſtāti ſicut ipſe pōt promo-
ueri ꝙ nō ē poſſibile de facto.Et ꝯſimiliter dicit̄ in ꝓpoſi
to ⁊ ꝑ hoc patet reſpōſio ad aliā formā quādo arguitur ꝙ q̄ꝫ
uis.a.remoueret̄ in aliqua proportione vltra finē.d.diſtā
tie nō appareret.a.ſēſibiliter minꝰ quā ipſū tūc appēret in
fine diſtantie nec ſenſibiliter minꝰ.b.quā ipſū apparet ī.d.
ergo eadē ratione quāuis.a.in aliqua proportione appropī
quaret verſus oculū nō appareret.a.ſenſibiliter maiꝰ quā
ipſū appareret in.d.ſꝫ in quolibet pūcto citra.d.appareret
a.pedalis quātitatis ſenſibiliter ergo in.d.ſic apparebit.a
dicit̄.n.hic ſicut ſatis apparet ꝑ prius dicta quod iſta ꝓ-
poſitio ē negāda.ſ.quod in quolibet pūcto citra.d.appare
ret.a.pedalis q̄ꝫtitatis imo forte valde ſēſibiliter appropi-
quabit.a.verſus oculū ante quā ipſū apparebit pedaliſ q̄ꝫ
titatis q: in aliquo caſu plus appropinquabit :igitur ali-
quo cāu minus aliquā ipſū apparebit pedalis quantitatis
ideo cū nō ſit poſſibile cū illis circūſtantijs ꝙ ita cito appa
rebit.a.pedalis quātitatis ſicut ipſū.a.pōt apparere ſicut p̄
us poſitū ē nō ſequit̄ ꝙ.a.appareret in quolibet pūcto in
trinſeco illius diſtātie eē pedalis quātitatis ſicut nō ſequi
tur ꝙ propter quātūcūq̄ꝫ remotionē vltra iſtā diſtantiā ap
parebit.a.minus quā ipſū apparebit in fine illius diſtātie
⁊ ꝑ hoc etiam patet poſito ſicut alias ponebatur ꝙ.b.foret
ſimile.a.in aliqua ꝓportione tamen quod.b.ſit maius.a
ita quod in principio apparuiſſent equalia ⁊ ſic remoueret̄
ab oculo per.d.diſtātiā quouſq̄ꝫ appareant iequalia ita qō
b.appareat pedalis quātitatis ꝯtinue ꝑ totā.d.diſtātiā et
etiā in fine tūc ſequitur quod ante finē.d.diſtantie appare
būt.a.⁊.b.eſſe inequalia ⁊ ꝙ.a.nō ꝯtinue apparebit peda-
lis quātitatis.b.ſicut prius poſitū ē nō poſſibile ꝙ.a.cōti
nue per totam illam diſtantiam apparebit pedalis quanti
tatis.Et ſi querat̄ vtrū ſit dare primū inſtās in quo.a.⁊
b.apparebūt inequalia ⁊ vltimū in quo non.huic dicitur
quod vtrūq̄ꝫ eſt ſatis poſſibile in caſu ⁊ iō dubitat̄ vtrunq̄ꝫ
niſi ponatur aliud q̄ꝫ adhuc ē poſitū.⁊ ſi ſupponatur cetera
eē paria ſimpliciter cōtinue.dicit̄ ꝙ ē dare vltimū inſtās in
quo nō apparebunt eſſe inequalia ⁊ immediate pꝰ illud in
ſtans apparebūt eē inequalia ſicut poſito qō aliqua propo
ſitio credat̄ eē vera remiſſius ⁊ remiſſius quouſq̄ꝫ ipſa inci-
piet credi eē falſa.tūc quādo iſta incipiet credi eē falſa tūc nō
credetur eſſe vera nec credetur eſſe falſa ſed crederetur eſſe ve
ra vel falſa.⁊ ſic eſt in propoſito quod quādo .a.⁊.b. inci-
piunt apparere eſſe inequalia tunc non apparebunt eſſe in
equalia nec tunc apparebunt eſſe equalia ⁊ ſi arguitur quod
ſic quia iſta continue apparebunt eſſe equalia vel inequa
lia.⁊ tunc non apparebunt eſſe equalia:ergo tunc appebūt
eſſe inequalia:ſecundo iſta continue apparebūt eſſe equalia
quouſq̄ꝫ appebunt eē inequalia ſed tunc non apparebunt
iſta eſſe inequalia:ergo tūc appebūt eſſe equalia. Sed pro
iſto dicit̄ negādo primā ꝯſequentiā ſicut nō ſequitur.tu ſcis
quod illa ſūt equalia vel inequalia.⁊ nō ſcis quod iſta ſūt
equalia:ergo ſcis quod iſta ſūt iequalia. Pro ſecūdo dicitur
ꝙ iſte nō fuit caſus ꝙ iſta ꝯtinue apparebūt eē equalia quo
uſq̄ꝫ apparebūt eſſe inequalia ſed ſolūmō eſt poſitum ꝙ.a.
⁊.b.in principio appuiſſēt equalia.⁊ quod remoueātur ab
oculo quouſq̄ꝫ nō appeant equalia.b.ꝯtinue appente peda
lis quātitatiſ ꝑ totā horā ⁊ ſimiliter in fine eiuſdē hore.Et
ex hoc nō ſeqtur ꝙ illa cōtinue deberēt apparere equalia q̄-
uſq̄ꝫ appareant iequalia ſi tamē hoc ſupponat̄ de nouo om
nibus paribꝰ quātū ē poſſibile dicitur qō pōt dari primū
inſtās in quo apparebūt inequalia q: in tali inſtāti non ap
parebūt eē equalia q: nulla poſſūt debilius appere equalia
quā iſta appebūt equalia ante illud inſtās q: ꝯtinue remit
tetur credulitas appentie quouſq̄ꝫ nulla ſit:ideo quādo iſta
incipiēt apparere ineq̄lia pōt ille aduertēs ſic arguere.iſta
ſūt equalia vel inequalia ⁊ iā nō ſūt equalia:igitur illa ſūt
inequalia iſtā ꝯſequētiā ſcit eē bonā.⁊ minorē pōt ipſe ſic
arguere.ſ.illā iſta nō ſūt equalia q: iſta apparēt aliqn̄ eq̄lia
bene intenſa.⁊ poſtea remiſſius appebūt equalia.⁊ mō nō
appent aliquo mō equalia iō veriſimile eſt quod iſta non
ſūt equalia ⁊ ſicut ex ſibi ꝓbabilibus pōt ipē ſibi ꝯcludere
ꝙ ſūt inequalia ⁊ nō ſolū ꝑ viſū q: ſolū in iudicādo ꝑ viſū
⁊ nō diſtinguendo intriſece nō foret poſſibile ꝙ ipſa ꝯtinue
appent equalia quouſq̄ꝫ appeant inequalia ceteris ſic exiſtē
tibus pibus ſic quod nullū illorū poneret̄ alicui tertio cui
ipſū poſſit cōpari ⁊ ꝙ nō fiat ſaltē vltra aliquē gradū in ap
pentia ꝙ ſint equalia nec ī appentia ꝙ ſint inequalia. Sed
ſemꝑ remittat̄ credulitas ſeu vna appentia quouſq̄ꝫ aduēi
at appētia ꝯtraria illi in actu q: nulla pōt aſſignari ratio ꝑꝑ
quā illa duo appent inequalia in iſto inſtāti in quo ince-
pūt apparere inequalia qn̄ ꝯſimilis ratō pōt aſſignari ꝑ alia
pte iō tūc ſequitur quod nec appent equalia.nec appēt ineq̄
lia cuiꝰ oppoſitū ponit iſte cāus.ſ.quod cōtinue appebunt
equalia quouſq̄ꝫ ipa appebūt ineq̄lia iō ponēdo ꝙ ſolū fiat
iudiciū ſecūdū viſū ⁊ ſecūdū ea q̄ mouēt extrinſece nō debet
admitti quod illa cōtinue appebūt equalia quouſq̄ꝫ appe
būt inequalia niſi velut vti iſto termino.ꝑ tpre videlicet
iſto termino.cōtinue ita ꝙ ꝑ totū tpꝰs appebūt iſta eſſe equa
lia qō erit quouſq̄ꝫ illa appebūt ineq̄lia.tūc diceret̄ ſicut pꝰ
quod in primo inſtanti incipient apparere inequalia. ⁊ ta-
men nec apparebunt eſſe equalia nec apparebunt eſſe in eq̄
lia ſed apparebunt eſſe equalia. vel inequalia in ſenſu com
poſito ⁊c̄.

Decimū ſophiſma.

Ulibet hō morietur quādo vnꝰ ſolus hō morie
q tur.hoc ſophiſma ꝓbatur ſic aliquis hō moriet̄
quādo vnus ſolus homo morietur . ⁊ nullꝰ eſt
homo nec aliquis erit homo quin talis hō morie
tur ⁊c̄:igitur ⁊c̄. Similiter iſte homo morietur qn̄ vnꝰ ſo-
lus hō moriet̄.⁊ ille hō moriet̄ qn̄ vnus ſolꝰ hō moriet̄ ⁊
ſic de ſingulis:ergo ⁊c̄. ¶ Ad oppoſitū ſophiſmatis arguit̄
ſic q̄libet homo moriet̄ quādo vnꝰ ſolus homo moritur
ergo quando vnus ſolus homo morietur quilibet homo
morietur. ¶ Similiter eadē ratione qua quilibet homo
morietur quādo vnꝰ ſolꝰ hō moritur ſeqtur ꝙ quilibet hō
moriet̄ quādo nō quilibet hō moriet̄ q: nullꝰ ē hō.nec ali
q̄s erit hō qn ipſe moriet̄ quādo nō quilibet hō morietur:
ergo ⁊c̄. Similiter iſte hō moriet̄ qn̄ non q̄libet hō moriet̄
⁊ iſte hō morietur quādo nō quilibet homo ⁊ ſic de ſingulis
ergo quilibet hō morietur qn̄ nō quilibet hō morietur ⁊ vl
tra ergo quādo nō quilibet hō morietur quilibet hō morie
tur quod ē impoſſibile. Similiter aliquis hō morietur qn̄
ipſe idē nō morietur:ergo ⁊c̄.antecedēs arguitur ſic aliq̄s
hō occidetur quādo ipſe idē nō morietur.⁊ quilibet hō qui
occidetur in aliquo inſtāti morietur in eodē inſtanti: igitur
aliquis hō morietur quādo ipſe idē nō morietur:antecedēs
arguitur ſic.⁊ ponatur ꝙ ſor. vulneret platonē letaliter ⁊ e
ꝯtra ponatur tamē ꝙ plō ꝑ duos dies poſtq̄ꝫ ſuſtinuerit vl'
nus ſor. viuat ⁊ ꝙ ſor.ſolū viuat ꝑ vnū diē poſtq̄ꝫ ſuſtinue
rit vulnꝰ platonis.ita tamen ꝙ vterq̄ꝫ iſtorū morietur ꝑꝑ
vulnera ſibi illata.iſto poſito pōatur quod iſti duo dies ſint
elapſi ⁊ arguitur tūc ſic.plato occidit ſortem in.a.hora.ſit.n
a.iſta hora in qua plato ſic vulnerauerit ſortē ⁊ ſi dicatur
ꝙ caſus eſt impoſſibilis de virtute ſermonis.q: prīo ſuppo
nitur quod plato viuat per duos dies poſtq̄ꝫ ſor.vulnera-
uerit ipſū ⁊ iā ſupponitur quod illi duo dies ſint elapſi po
natur tūc cāus iſte in preterito.⁊ tūc redibit argumentū.ar
guitur.n.tūc ſic plato vulnerauit ſortē in.a.hora ⁊ quādo
q̄ꝫ ſic vulnerauit:ipſe ſortē ipſe tūc occidit ſortē ſed ita cito
ſicut plato occidit ſor.ſortes fuit occiſus:ergo ſor.erat occi-
ſus in.a.hora ⁊ vixit ꝑ diē poſt.a.horam ꝑ caſū:ergo ſor.
vixit poſtq̄ꝫ ſor.fuerat occiſus ⁊ ſor.occidebat platonē poſt
quā fuerat occiſus. Ponitur enim ꝙ ſtatim poſtquā plato
vulnerauerit ſortē letaliter ꝙ ſor.ecōtra vulneraſſet plato-
nē letaliter quo poſito arguitur ꝙ ſic ſor.occidit platonē pꝰ
quam ipſemet erat occiſus q: ſicut plato in vulnerando ſor
tē occidit ſortē ita ſor.in vulnerādo plōnē occidit platonē
ſed ſor. vulnerauit platonē poſtquā ipſe erat vulneratus a
platone vt ſupponitur:ergo ſor.occidebat platonē poſtquā
ipſe erat occiſus a platone:arguitur tūc ſic quādocūq̄ꝫ ſor.
fuit occiſus ipſe fuit mortuus ſed poſtquā fuit occiſus occi-
dit platonē:ergo poſtquā ſortes fuit mortuus occidit pla-
tonē.cōſequētia patet.⁊ maior ꝑ hoc ꝙ ſor.nūquā vixit pꝰ
quā erat occiſus. Ideo forte dicitur in principio quod non
ē poſſibile quod aliq̄s hō occidat aliquē hominē niſi ipſe
egiſſet in eū quouſq̄ꝫ ipſe ſit vel fuiſſet mortuus vnde in ca
ſu poſito.nō ſtat vt videt̄ forte ꝙ ſor.occidat platonē quia
ſor.nō vixit ita diu ſicut plato imo plato fuit poſtquā ſor.
nō fuit. ⁊ iō ſor.nō occidit platonem vt dicit̄. Et ꝯfirmāt
ipſi reſponſionē ſuā ſic ſi ſor.occidit platonē:ergo occidit pla
tonē qn̄ fuit ipſe vel qn̄ nō fuit ipſe ſed quādo ſor.non fuit
nō occidit ipſe platonē vt notū ē nec qn̄ ſor.fuit occidit ipē
platonē q: plato vixit poſtquā ſor.mouebat̄ ſed plato non
vixit poſtquā ipſe erat occiſus:ḡ plō n̄ erat occiſus qn̄ ſor.
vixit.⁊ vltra:ḡ ſor.nō occidit platonē qn̄ ſor. vixit. Sꝫ cō
tra hāc reſpōſionē arguit̄ ſic ꝓbādo ꝙ ſor.occidit platonē
q: plato ē occiſus ⁊ nullus alius.a.forte.intulit ſibi aliqō
vulnus vt pōit̄:igit̄ ſor.occidit platonē. Similiter ſor.ī
tulit platōi vulnus letale ꝙ erat pria cā ⁊ imediata mortis
ſue:ergo ſor.occidit platonē. Similiter ſi ſor.nō occidit eū
platonē q: ſor.nō vixit ita diu ſicut ipſe plato ſequit̄ ꝙ nō
eſſet poſſibile occidere aliū bene diſtātē ab eo ſagitādo.q:
notū ē ꝙ ſagitarꝰ nō agit in metā qn̄ ſagita ītrat ī talē me
tā.vel ſaltē illō nō ē dicēdū ꝙ requirat̄ ꝙ ſagitarꝰ tūc ali-
q̄d agat ī metā q: pōt eſſe qō ſagitarꝰ ſit corruptꝰ aliquā ſa
gita ſua attingat metā:ergo nō reqrit̄ ꝙ ipſe agat aliq̄d ime
tā cū ſagita intret illā. Sꝫ iſta reſponſio pōit ꝙ nō ē poſſi-
bile ꝙ aliq̄s occidat aliū niſi agat in ipſū quouſq̄ꝫ moriatur
igit̄ cū nō ē poſſibile ꝙ ſagitarꝰ ſic agat ī hoīē ītātū diſtā
tē ab eo ſeq̄t̄ ꝙ nō ē poſſibile aliquē occidere aliū hoīē ſic ſa-
gitādo ad ipſū qō ē falſū.⁊ ꝯtra cōmunē modum loquēdi.
Iō ad ſophiſma dicitur in principio ipſū ꝯcedēdo.Et ad ar
gumētū primū qn̄ arguit̄ ꝙ nō q: ſi quilibet hō morietur
qn̄ vnꝰ ſolꝰ hō moriet̄:ergo qn̄ vnꝰ ſolꝰ hō morietur q̄libꝫ
hō morietur.huic dicitur negādo ꝯſequentiā q: ſicut alias
dictū ē iſte terminus nō verificatur niſi pro inſtāti vel īſtā
tibꝰ ⁊ q: in nullo inſtāti in quo moriet̄ vnꝰ ſolꝰ hō nec in
aliquibꝰ inſtātibꝰ in quibꝰ moriet̄ vnꝰ ſolꝰ hō moriet̄ qui
libet hō iō nō quādo vnꝰ ſolus hō moriet̄ morietur quili
bet hō. Si tamē velis vti iſto termino qn̄ pro tēpore ita
ꝙ idē ſit dictū quādo morietur vnꝰ ſolꝰ hō moriet̄ quilibet
hō ⁊ in eodē tēpore in quo moriet̄ vnꝰ ſolꝰ hō quilibet hō
moriet̄ ſic loquēdo poſſes ꝯcedere illā ꝯſequētiā ⁊ cōſequēſ
ſimiliter q: in toto tēpore eterno moriet̄ vnꝰ ſolus hō ⁊ ēt
quilibet hō:ergo ⁊c̄.ſꝫ prior ē ſimpliciter melior ⁊ acutior
ꝓ ſophiſta. Ad ſecūdā formā cōtra ſophiſma illa.ſ.quilibꝫ
hō moriet̄ qn̄ vnꝰ ſolus hō morietur:ergo eadē ratōne quili
bet hō morietur qn̄ non q̄libet hō morietur .huic dicitur
ꝯcedēdo ꝯſequēs ꝯſequētia tamē nō ē formalis nec ē ſim
pliciter bona niſi ponēdo ꝙ neceſſario erit aliq̄s hō.Et qn̄
arguitur vlterius ex iſto ꝯſequēte ſic.quilibet hō morietur
qn̄ nō quilibet hō moriet̄:ergo qn̄ nō quilibꝫ hō morietur
q̄libet hō morietur.huic dicit̄ negando ꝯſequētiā q: antece
dēs ē verū ⁊ ꝯſequēs formaliter claudit oppoſita. Ad vlti-
mā formā ꝯtra ſophiſma qua arguitur qō aliq̄s hō moriet̄
qn̄ ille idē hō nō moriet̄ dicitur quod non.Et vlterius qn̄
arguitur qō aliq̄s hō occidetur quādo ipſe nō occidet̄ q: ali-
quis homo occidetur in aliqua hora ꝙ tamē viuet per iſtā ho
rā ⁊ ꝑ magnū tēpꝰ poſt poſito iſto caſu ibidē admiſſo huic di
citur ꝙ hoc nō ē verū vnde in cāu illo elapſis illis duobꝰ
annis ita quod iā ſit p̄mū inſtās ī quo plato ē mortuꝰ. Se
q̄t̄ bene ꝙ ſor. occidit platonē nūquā tn̄ priꝰ fuit ita ꝙ ſor.
occidit platonē vn̄ heri ſor.occidit platonē tamē heri nō fu
it ita ꝙ ipē occidit eū q: ſequitur ſor.occidit plōnē:ergo plō
fuit occiſus vel ē occiſus.Et imo q: nunq̄ꝫ fuit ita in cāu
iſto ꝙ plato fuit occiſus vel ē occiſus ſed nūc prīo ē ita iō nū
quā priꝰ fuit ita quod ſor.occidit platonē.⁊ tamē heri ſor.
occidit̄ platonē. Similiter ſequitur ꝙ ſi aliq̄s occidit ali
um ille qui occidit aliū egit aliquādo actōnē q̄ fuit cā effici-
ens mediata vel imediata mortis illiꝰ occiſi ſed quāuis ſor
te fecerit talē actionē reſpectu mortis platōis nūquā tamē
nec heri nec hodie fuit ita ꝙ illa actō ſortes fuerit cā mortis
platōis.q: nūq̄ꝫ prius fuit mortis platōis q: ꝑ cāuꝫ nūc p̄
mo plato ē mortuus ⁊ iō nūc prīo plato ē occiſus ⁊ tamen
ſor.occidit eū heri.⁊ ꝯcedit̄ ꝙ plato vixit poſtq̄ꝫ ſor.occidit
eū ſed negat̄ ꝙ ipſe vixit poſtquā ipſe fuit occiſus ⁊ iuxta h̄
ꝯceditur ꝙ ſor.vel aliquis alius occidit aliquē quādo ipſe
non egit in eū.⁊ quādo alius occiſus non habuit aliqō ma
lū ſed ipſe quē tūc alius occidit fuit valde ſanus ⁊ integer ⁊
ꝑ magnū tēpus poſtea in ita bono ſtatu vel meliori quā nū
quā prius fuit ipſe ⁊ etiā ꝑ totū tēpus ꝑ quod ipſe vixit q̄
occidit eū vnde poſito ꝙ aliquis ſagitarꝰ occidat aliquē ml'
tū diſtantē ab eo qui ſagitarius prius moriat̄ quā ſua ſagi
ta tāgat illū quā occidet ⁊ quod ipſe occidēdus ſit tūc ita be
ne diſpoſitꝰ ſicut ipſe vnquā priꝰ fuit vel melius ſeq̄t̄ totuꝫ
illud prius dictū ⁊c̄.

Undecimū ſophiſma.

U es q̄olibet vl' dr̄ns.a.quolibet. Probatur ſic
tu es differēs a quolibet:ergo ⁊c̄.ꝯſequentia pꝫ
t ⁊ aſſūptū arguitur.q: tu es ⁊ quodlibet ē ſꝫ tu
non es quodlibet:ergo tu es differēs a quolibet
Ideo ſi ꝯcedit̄ ſophiſma ſicut ē ꝯcedēdū ꝯtra tu differs a quo
libet:ergo tu differſ a quolibet a quo tu differe.vl' tu differſ
a quolibet aquo nō differs ſed tu nō differſ a quolibet a quo
non differs: ergo tu differs a quolibet a quo tu differs:er-
go dr̄s a q̄lꝫ ⁊ a quolibet differs q: ſeq̄t̄ tu dr̄s a quolꝫ a q̄
dr̄ſ ḡ differs a quolibet ⁊ ab illo differs.⁊ vltra:ergo a quo
libet differs quod ē impoſſibile ideo ſi dicatur quod differſ
a quolibet a quo nō differs ꝯtra a nullo differs a quo non

UNIVERSIDAD DE SALAMANCA

differs:ergo non differs a quolibet a quo non differs. Similiter tu differs a quolibet a quo nō differs ⁊ tu es quolꝫ a quo nō dr̄s:igit̄ tu dr̄s a teipſo iō dicitur in pricipio ſicut ē dicēdū quod tu differs a quolibꝫ a quo differs. Et ad argumētū qn̄ arguit̄ ꝙ non q: ſi tu differs a quolibet a quo tu differs:ergo tu differs a quolibet ⁊ ab illo differs negat̄ cōſequētia illa nec debet intelligi relatiuū expōi i propoſito arguitur.n.vt ſeqtur a ſenſu ꝯpoſito vero ad ſenſum diuiſū falſū:ergo ⁊c. ¶ Sed arguitur adhuc ꝙ hec ꝓpoſitio cōceſſa ſit falſa q: tu differs ab aliquo a quo nō differs ⁊ qua ratiōe tu differs ab aliquo a quo nō differs tu differs a quolibet a quo nō differs:ergo tu differs a quolibet a quo nō differs aſſūptū arguitur q: tu differs ab aliquo a quo nihil differt q: tu differs ab aliquo a quo nō differt aliqd:ergo tu differs ab aliquo a quo nihil differt: aſſūptū arguit̄ ſic tu es ⁊ aliqd ē a quo nō differt aliquid ⁊ tu nō es aliquid a quo non dr̄t aliquid:ergo tu differs ab aliquo a quo nō differt aliquid ⁊ vltra:ergo differs ab aliquo a quo nō differs quod erat probādū ideo forte pro iſto dr̄ ꝙ nihil ē quin ab iſto differt aliqd ⁊ iō forte negat̄ propoſitio prius aſſūpta illa .ſ. aliqd ē a quo nō differt aliquid. Sed cōtra hoc arguitur ſic ſi nihil ſit a quo nō differt aliquid:ergo a quolibet differt aliquod tūc arguitur ſic a quolibet differt aliquid:ergo quodlibet nō ē aliquid. ⁊ vltra:ergo nihil ē aliquid quod ē ipoſſibile ⁊ ꝯſequētia probat̄ q: ſequitur a quolibet differt aliquid:ergo cuilibet ē nō idē aliquid. ⁊ vltra:ergo cuilibet nō ē idē aliquid. hec cōſequētia probatur ab affirmatiua de p̄dicato finito ad negatiuā de predicato infinito iō ⁊c. Similiter ſi a quolibꝫ differt aliquid:ergo quodlibet differt ab aliquo. ⁊ vltra:igitur quodlibet nō ē aliquid. Iō dicit̄ i pn̄cipio ſicut ē dicēdū cōcedēdo illā ꝓpoſitionē aliquid ē a quo nō differt aliquid. ſed negādo propoſitionē minorē iſtā.ſ. tu nō es aliquid a quo nō differt aliquid. q: eius cōtradictoriū ē cōcedendū nā quodlibet ē tale a quo nō differt aliqd vt probauit argumētū ꝓbās maiorē iō negat̄ illa negatiua que ē minor ſicut prius. Sed cōtra ꝓbatur qd tu non es aliquid a quo nō differt aliquid q: tu es aliquid a quo differt aliquod q: tu es aliquid a quo ē aliquod differens:ergo tu es aliquid a quo differt aliqd. Similiter tu es aliquid a quo differt oē ꝙ ē:ergo ⁊c. Similiter tu es aliquod a quo nō differt aliquid:ergo tu es aliquid a quo nihil differt:ergo tu es aliquid a quo nullus aſinꝰ differt ⁊ oē tale ē aſinꝰ:ergo tu es aſinus. Pro iſtis omnibus dicitur negando quālibet illarū ꝯſequētiarū. prima eni nō valet q: arguit̄ ibidē ac ſi argueret̄ ab in definita ad ſuū vniuerſale quia arguitur ac ſi argueret̄ ab aliquo differs:igitur a quolibet differs tu es aliquid a quo aliquid differt:ergo tu es aliquid a quo differt aliquid ⁊ notum eſt quod per hoc conſequens denotat̄ qd tu es aliquid a quo qdlibet differt quia ſi ab hoc differt aliquid quodlibet differt ab hoc iſta conſequentia.arguitur. q: ſequit̄ ab hoc differt aliquod:ergo hoc differt ab aliquo. ⁊ vltra:ergo quodlibet differt ab hoc:ergo a p̄rio ſeqt̄ a te differt aliquid:ergo quodlibet differt .a te iō quādo arguit̄ ſic a te ē aliquid differēs:ergo a te differt aliqd nō valet ꝯſequētia q: antecedēs nō ſignificat niſi quod aliquid differt a te ſed ꝯſequens ſignificat quod tu differs ab aliquo iō ⁊c. ſecūda etiā ꝯſequentia prius facta nō valet illa .ſ. tu es aliqd a quo differt. oē ꝙ ē igit̄ tu es aliqd a quo differt aliquid vel a quo differt. aliquid quod ē ſicut nō ſeqt̄ tu differs ab oi homine:ergo tu differs ab homine i antecedēte eni ſtat iſte terminꝰ hō ꝯfuſe tantū ⁊ i ꝯſequēte ſtat iſte terminus cōmunis hō ꝯfuſe diſtributiue. ⁊ ſic ſub iſto termino hō in antecedēte nō cōtingit fieri deſcenſus per illā regulā. quicquid mobilitat ⁊c. Pro vltia forma negat̄ ꝯſeqn̄tia illa ſicut nō ſequit̄ tu es aliquid a quo nō quodlibet differt:ergo tu es aliquid a quo quodlibet nō differt ē eni antecedēs verū ⁊ ꝯſequēs falſū ⁊ idē ē argumētū factū ſicut pōt apparere volenti reſpicere dicta ad primū argumētū ⁊c.

Duodecimū ſophiſma.

Isti ſciūt ſeptē artes liberales ſuppoſito ꝙ ſor. ⁊ plato demonſtrentur ⁊ ꝙ ſor. ſciat tres artes ⁊ plato ſciat quatuor artes quarū nulla ars ē aliq̄ ars ſcitarū a ſorte quo poſito probat̄ ꝙ iſti ſciūt vij artes liberales q: ſeptē artes liberales ſciuntur ⁊ a nullo ſciunt̄ ſeptē artes liberales nec ab aliquibꝰ alijs ſciūtur ſeptē artes liberales quā a ſor. ⁊ platone ponitur ꝙ a nullis alijs q̄ꝫ a ſor. ⁊ platone ſciant̄ ſeptē artes liberales:ergo ſeptē artes ſciūtur a ſorte. ⁊ platone ⁊ vltra:ergo illi ſciūt ſeptē artes demōſtratis illis duobus videlicet ſor. ⁊ platone ſimiliter ad hec arguitur ꝙ iſti ſciūt ſeptē artes q: iſte ſcit tres artes demōſtrato ſorte ⁊ iſte ſcit quatuor artes demonſtrato platone quarū nulla ē aliq̄ ſcitarū a ſor.ergo ſophiſma ad oppoſitū arguit̄ ſic iſti ſciūt ſeptē artes:ergo iſti duo ſciūt ſeptē artes ⁊ vltra iſti duo ſciūt ſeptē artes:ḡ iſti duo ſūt ſcientes ſeptē artes ⁊ vltra:ergo iſti duo ſūt duo ſciētes vij artes vel tres ſcientes ſeptē artes vl'.iiij. ſciētes vij artes vel ſic deinceps ſed iſti duo n̄ ſūt tres ſcientes ſeptē artes nec q̄tuor ſciētes ſeptē artes nec ſic deinceps vt notū ē:ergo iſti duo ſūt duo ſcientes ſeptem artes :ergo aliquis iſtorum eſt vnus ſciēs ſeptē artes ꝯſequētia pꝫ. q: ſi ſūt duo ſcientes ſeptē artes:ergo vnꝰ ē ſciēs ſeptē artes .ſed nullus vnus ſcit ſeptē artes vt apparet. ſequit̄ ex cāu:ergo nulli duo ſūt duo ſciētes ſeptē artes ⁊ ſi ſic:ergo iā declarat̄ ſeq ꝙ iſti duo nō ſūt duo ſcientes ſeptē artes nec ſciūt ſeptē artes. Siīr ar̄ ſic. iſti duo ſūt neſcientes ſeptē artes qd probat̄ ſic iſti duo ſūt duo quorū vterqꝫ ē neſciēs ſeptē artes:ergo iſti duo ſūt neſciētes ſeptē artes. Et ꝯfirmat̄ antecedēs. aliquis iſtoꝝ ē neſciēs ſeptē artes ⁊ nullus ē iſtorū quin ille ē neſciens ſeptē artes. ḡ qlibet iſtorū ē neſciēs ſeptē artes ⁊ vltra:ergo iſti duo ſūt neſcientes ſeptē artes ⁊ ſi ſic:ergo iſti duo neſciunt ſeptē artes. Siīr iſti duo nō ſciūt ſeptē artes probatur q: iſti iā nō ſūt ita ſapientes ſicut forēt ſi vterqꝫ ipſorū ſciret ſeptē artes liberales:ergo vterqꝫ illorū ſciret illas ſeptem artes ipſi duo forēt magis ſapientes quā modo ſūt. ſed iſti duo tūc nō ſcirēt niſi ſeptē artes ponitur eni ꝙ vterqꝫ iſtorū tūc preciſe ſciret ſeptē artes ita qd nihil aliud quā aliq̄ꝫ iſtarū ſciret aliquis iſtorū:ergo cū illi duo tūc forēt magis ſapiētes quā modo ſūt ſequit̄ ꝙ ipſi nō ſciūt ſeptē artes. Similiter ſi iſti ſcirent ſeptē artes:ergo ſcirēt quod ita foret ſicut iſte ſeptē artes ſignificāt ꝯn̄s falſū. q: nullus illorum ſcit quod ita ē ſicut iſte ſeptē artes ſignificant ad ſophiſma poſito iſto cāu qd ſor. ſciat tres artes ſolū. ⁊ plato q̄tuor artes quarū nulla ſit aliqua illarū ſcitarū a ſorte ⁊ nulli alij ſciant has artes niſi iſti duo dicit̄ ꝯcedēdo ſophiſma tāquam ſequēs ex caſu ſicut probant argumenta pro ſecūda pte. Et quando arguitur quod non q: ſi iſti ſciunt ſeptē artes: ergo iſti duo ſunt duo ſcientes ſeptē artes cōceditur ꝯſequētia ⁊ cōſequēs. ⁊ quando vltra arguitur ex iſto ſic. iſti ſunt ſcientes ſeptē artes:ergo. aliquis iſtorū ē ſciens ſeptē artes negat̄ ꝯſequētia ſicut nō ſequitur. iſti ſunt duo exiſtentes duo rome ⁊ exonie:ergo aliquis iſtorū eſt exiſtens rome ⁊ exonie nam datis duobus hominibus quorum vnus ē exiſtens rome ⁊ alius exonie tūc ē hoc antecedēs verū iſti duo ſūt exiſtentes rome ⁊ exonie q: vnꝰ iſtorū ē exiſtēs rome et aliꝰ exonie ꝯn̄s eiuſdē ē falſū. Et ꝯſilr in propoſito ſūt .n. ſor. ⁊ plato duo ſcientes ſeptē artes q: vnꝰ iſtorū ſcit tres artes. ⁊ alius quatuor. ⁊ etiā q: iſti ſunt duo qui ſciunt ſeptē artes iō iſti duo ſūt duo ſciētes ſeptē artes ⁊ iō nō procedit illud argumētū vlterius factū ad aliud argumētū qn̄ arguitur ꝙ iſti neſciūt ſeptem artes q: iſti ſūt duo neſcientes ſeptē artes. q: iſti ſūt duo quorū vterqꝫ ē neſciens ſeptem artes dicitur conſequentiā illam negādo ⁊ ſi probatur quod illa ꝯſequentia ſit bona q: ſi vterqꝫ ē neſciens ſeptem artes ergo nullus iſtorum ē ſciens ſeptem artes:ergo vnus ⁊ alter illorum ſunt neſcientes ſeptem artes. ⁊ ſi ſic:igitur iſti ſūt duo neſcientes ſeptē artes Ideo dicitur ad illud negando iſtā ꝯſequētiā vnꝰ iſtorū ē neſciens ſeptē art. ⁊ alt̄ iſtorū ē neſciēs ſeptē artes:ergo vnꝰ ē alt̄ iſtorū ſūt neſciētes ſeptē artes ſicut non ſequit̄ in caſu priꝰ poſito vnus iſtorū ē nō exiſtēs rome ⁊ oxonie ⁊ alter iſtoꝝ eſt nō exiſtēs rome ⁊ oxonie:ergo vnꝰ ⁊ alter iſtoꝝ ſunt nō exiſtētes rome ⁊ oxonie ad formā per quā cōfirmatur iſta ꝯn̄a prius negata .ſ. iſta aliqs iſtoꝝ eſt neſciens ſeptē artes ⁊ nullꝰ eſt iſtoꝝ quin ille eſt neſciens ſeptē artes:ergo iſti duo ſunt neſciētes ſeptē artes dicit̄ etiā negādo iſtā cōſequentiā ſicut non ſequit̄ aliquis iſtoꝝ eſt non vidēs ſortē ⁊ platonem ⁊ nullꝰ ē iſtorū quin ille ſit nō videns ſor. ⁊ platonē:ergo iſti ſunt non vidētes ſor. ⁊ platonē poſito enim qd vnus videat ſor. ⁊ nō platonē ⁊ alius videat platonē ⁊ non ſortē tūc eſt antecedens illiꝰ ꝯſequētie verū ⁊ ꝯſequens eſt falſum imo ⁊c. ad aliam formā qn̄ arguit̄ ꝙ iſti duo neſciunt ſeptē artes q: iſti duo non ſunt modo ita ſapientes ſicut ipſi forent ſi vterqꝫ iſtoꝝ ſciret ſeptē artes p̄ciſe ita qd iſte iſtoꝝ ſciret p̄ciſe ſeptē artes ⁊ nihil aliud quā aliquā illarū artiū vel illas ſeptē artes ſꝫ tūc non ſcirent iſti duo niſi p̄ciſe ſeptē artes :ergo cū tunc ipſi forēt magis ſcientes quā ſunt iaꝫ ipſi ſeqtur ꝙ ipſi iā nō ſciūt ſeptē artes ad hoc dicit̄ breuiter negādo iſtā ꝯſequentiā longā ⁊ cauſa ē quia poſito per poſſibile ꝙ vterqꝫ illoꝝ ſciret ſic preciſe illas ſeptē artes ſicut iaꝫ ſuppoſitū eſt de antecedente illiꝰ cōditionalis ita ꝙ quācūqꝫ ſcientiā haberet aliquis iſtoꝝ ꝙ iaꝫ eandē ſcientiā in numero haberet aliꝰ illoꝝ tunc iſti duo forent magis ſcientes quā ipſi iam ſunt ⁊ tn̄ illi duo nō tunc ſcirent plures ꝓpoſitiones vel plures artes quā ipſi modo ſciūt ſed ꝓ tāto forēt ipſi magis ſciētes quā modo ſunt q: tūc illi duo ſcirēt aliq̄liter eē q̄lit̄ ipſi modo neſciunt eſſe q: tūc ſcirent illi duo ſic eſſe ſicut q̄libet illarū artiū ſignificaret eſſe ſed ſic nō ſciunt modo eſſe ⁊ ideo illi duo forent magis ſapientes quā ipſi modo ſunt ꝙ enim ipſi iam non ſciunt ſic eſſe ſicut iaꝫ ſignificat quelibet iſtarū artiū patet q: iſti iam nō ſciunt aliqualiter eſſe q: ad hoc ꝙ iſti ſciūt aliqualiter eſſe requirit̄ ꝙ vterqꝫ iſtoꝝ ſciat ſic eſſe ſicut alias eſt declaratū q: aliter ſequitur ꝙ iſti ſcirent vnā ꝓpoſitionē ſimplicē vel cōpoſitam quā nullꝰ iſtoꝝ ſcit qd ē impoſſibile ⁊ cōſequētia iſta ꝓparet capiat̄ .n. vna ꝓpoſitio que ſignificat aliqualiter eſſe ſicut ſor. ⁊ plato ſciunt eſſe qualiter vterqꝫ iſtoꝝ non ſcit eſſe ⁊ ſciat vterqꝫ iſtorū iſtā ſic ſignificare ⁊ tunc vel ſciunt iſti duo iſtā ꝓpoſitionē vl' nō ſi ſic ſequitur illa concluſio. ſ. ꝙ illi duo ſcirent iſtā ꝓpoſitionē que ē .a. ⁊ tn̄ nullꝰ illorū ſcit illā quia nullus illoꝝ ſcit ſic eſſe ſicut illa ſignificat nec ſicut illa ſignificat ſcit aliquis iſtoꝝ eſſe ponitur enim qd iſti duo ſic ſciunt eſſe ⁊ ꝙ nullꝰ illoꝝ ſciat ſic eſſe :ergo nullꝰ illoꝝ ſcit illā ꝓpoſitionē:ergo ⁊c. ¶ Si dicat̄ qd iſti nō ſciunt illā ꝓpoſitionē ꝯ illa ꝓpoſitio p̄ciſe ſignificat ſicut iſti ſciunt eē ⁊ iſti duo ſciunt illam ꝓpoſitionē ſic ſignificat̄ ponat̄ cū priori :ḡ ⁊c. ꝯn̄a iſta nota ē ⁊ antecedens per rationē ⁊ ſic ſequit̄ ꝙ nō poteſt eſſe ꝙ iſti duo ſciant aliqualiter eſſe niſi vterqꝫ iſtorū ſciat ſic eſſe ſequitur ergo ꝙ ſi vterqꝫ iſtoꝝ ſcit ſeptē artes liberales ꝙ iſti duo forent magis ſcientes q̄ꝫ ipſi ſunt q: tūc ſcirent iſti aliq̄liter eſſe ⁊ modo ipſi nō ſciūt taliter eſſe ⁊ quilibet etiā illorū foret magis ſciens quā modo ē aliqs iſtoꝝ. Et per hoc patet reſponſio ad iſtā ꝯn̄am q̄ ar̄ ꝙ iſti duo nō ſciūt ſeptē artes liberales q: iſti duo neſciunt ſic eſſe q̄liter iſte ſeptē artes ſignificēt:ḡ iſti neſciūt iſtas artes huic dr̄ ꝙ iſta ꝯn̄a nō valet ſicut ſatis diffuſe ē declaratū ſupra ad hoc eniꝫ ꝙ iſti ſcirent ſic eſſe ſicut ſignificant ille ſeptem artes reqrit̄ ꝙ vterqꝫ iſtorū ſciret ſic eſſe ⁊ non valet iſta ꝯſequētia ideo ⁊c.

¶ Tredecimū ſophiſma.

Isti pugnant vt vincant ſe hoc ſophiſma ꝓbat̄ ſic ponat̄ ꝙ ſor. pugnet cū platone vt vincat ipſū ⁊ plato pugnet eꝯ cū ſor. vt vincat ipſū ⁊ nō pugnāt iſti duo cū aliqbꝰ alijs nec cū aliq̄ alio quo poſito arguit̄ ſophiſma ſic iſti pugnant vt vincant aliquos aut iſti pugnāt vt vincant ſeipſos aut vt vincant alios quā ſeipſos ſed ipſi non pugnant vt vincant alios quam ipſos:ergo iſti pugnant vt vincant ſeipſos minor patet q: ipſi non pugnāt vt vincant alios quam ſor. ⁊ platonem ⁊ ipſimet ſunt ſor. ⁊ plato:ergo ipſi pugnant vt vincāt alios ab iſtis ¶ Similiter iſti pugnāt vt vincant iſtos demonſtratis ſeipſis:ḡ ſophiſma verū aſſumptū ar̄ ſic iſte pugnat vt vincat iſtū demonſtrando p̄ciſe platonē ⁊ iſte pugnat vt vincat iſtū demonſtrando ſortē :ergo iſti pugnant vt vincant iſtos demonſtando ſeipſos ad oppoſitū ar̄ ſic iſti pugnant vt vincant ſe:ergo iſti pugnant vt vincantur ꝯſequens falſum q: nullus illorū pugnat vt vincatur ſed q̄libet iſtoruꝫ pugnat vt nō vincat̄ ſimilit̄ ſicut iſti pugnāt vt vincāt ſe:ḡ aliqs iſtorū pugnat vt vincat ſe ꝯſequens falſuꝫ. Similiter ſic iſti pugnant vt vincant ſe:ergo iſti pugnant ꝯ ſe:ſed iſti pugnant ꝓ ſe:ḡ iſti pugnāt ꝯ illos pro q̄bus pugnant ꝯſequens falſuꝫ:ergo ⁊c. ad ſophiſma poſito caſu iſto dr̄ negādo ipſuꝫ. Et ad argumētū p̄mū in oppoſitū qn̄ ar̄ ſic iſti pugnāt vt vincant aliquos ⁊ iſti nō pugnāt vt vincant alios quā ſeipſos :ergo iſti pugnāt vt vincant ſeipſos dr̄ negando aāns q: iſti nō pugnāt vt vincant aliquos q: ſic ꝓbat vnū argumētū factū ad oppoſitū ſophiſmatis iſti nō pugnāt ꝯ aliquos q: tūc ſeqtur ꝙ iſti pugnant ꝯ illos ꝓ quibus pugnarent ita bene ſicut poſſent qd ē ipoſſibile tn̄ vtrūqꝫ illoꝝ pugnat ꝯ aliquē vnū ⁊ iſti nō pugnāt ꝯ aliquos nec ꝯ aliquē vnde ſignatis duobꝰ ꝯdictorijs iſta ſunt duo ꝯdictoria ⁊ tn̄ nulliꝰ ſunt ꝯdictoria nec ipſa ſunt aliquorū ꝯdictoria ⁊ tn̄ vtrūqꝫ illoꝝ ē alicuiꝰ ꝯdictoriū ⁊ ſic eſt in ꝓpoſito videlꝫ qd iſti duo non pugnāt ꝯtra aliquos ⁊ tn̄ vtrūqꝫ illoꝝ pugnat cōtra aliquē nec ſeqtur vtrūqꝫ illoꝝ pugnat ꝯtra aliquē ergo iſti pugnāt cōtra aliquos ſicut poſito qd ſor. ⁊ plato pugnarent cōtra ciceronem ⁊ ſocratem ⁊ ecōtra tunc ſequit̄ qd ſor. ⁊ plato nō pugnāt ꝯ aliquos q: hoc tūc foret cōtra ſeipſos ⁊ tūc ſeqtur qd ipſi ſimul pugnarent cōtra ſeipſos ⁊ pro ſeipſis prudenter ⁊ rationabiliter q: ponatur ꝙ q̄libet iſtoꝝ rationabiliter pugnet ⁊ tūc ſicut prius dictū ē ſequit̄ illud impoſſibile deductū. ſ. qd ſor. ⁊ plato in caſu iſto pugnant cōtra ſeipſos ſicut patet intuenti. Et preterea ad hoc ſequit̄ prior cōcluſio impoſſibil'. ſ. ꝙ iſti pugnēt ꝯtra iſtos ⁊ pro iſtis q: q̄litercūqꝫ arguit̄ ꝙ ipſi pugnent ꝯtra iſtos poteſt etiā argui qd ipſi pugnāt pro iſtis. Si eni ſic ar̄ ſor. pugnat cōtra ciceronē ⁊ plato contra ſocratē : ergo ſor. ⁊ plato pugnant cōtra ciceronē ⁊ ſocratē ſic etiaꝫ pōt argui ſub eadeꝫ forma ſic ſor. pugnat pro ſocrate ⁊ plato pugnat pro ciceronē:ergo ſor. ⁊ plato pugnant pro ſocrate ⁊ cicerone ſequit̄ igit̄ qd ſi pugnent in caſu iſto ꝯtra aliquos qd ipſi pugnēt pro eiſdē igitur nō valet iſta cōſequētia vterqꝫ iſtorū pugnat ꝯtra aliquē igit̄ iſti pugnāt ꝯtra aliquos ⁊ ꝯſimiliter dicit̄ reſpectu quorūcūqꝫ duoꝝ exercitū pugnantiū ꝙ tales duo exercitus pugnant ⁊ tn̄ nō pugnāt ꝯtra aliquē nec aliquos ⁊ tn̄ q̄libet illorū forte pugnat cōtra mille armatos ⁊ ſi ar̄ qd ex iſto ſequit̄ ꝙ nō ē poſſibile qd aliqui pugnarent ꝯtra aliquos niſi q̄libet iſtoꝝ pugnaret ꝯtra q̄nlibet illoꝝ huic dicit̄ qd hoc ē falſuꝫ ⁊ impoſſibile ponitur eniꝫ ꝙ .a. pugnet ꝯtra .b. ⁊ ecōtra ⁊ .c. ꝯtra .d. ⁊ ecōtra cuꝫ caſu poſito ſtat tūc ꝙ .a. ⁊ .c. pugnent ꝯtra .b. ⁊ .d. etiā ſtat qd ipſi nō pugnēt ꝯtra .b. ⁊ .d. vt ſi .a. ⁊ .b. pugnarent rome ⁊ .c. ⁊ .d. londonis ideo nō ſequit̄ ſꝫ aliq duo pugnēt ꝯtra aliquos duos qd vterqꝫ iſtorū pugnaret ꝯtra quēlibet illorū ꝯ q̄s ipſi pugnāt ⁊ iō nō ſeqt̄ iſte pugnat ꝯ iſtū ⁊ iſte ꝯ iſtū ḡ iſti pugnāt ꝯ iſtos nec vꝫ iſta ꝯn̄a iſti nō pugnāt ꝯ iſtos ḡ iſti nō pugnāt cōtra iſtos ⁊ ſicut iā dictū ē ad p̄mā formā negando. ſ. qd ipſi pugnant vt vincāt aliquos poſito p̄mo caſu ſophiſmatis ita dicit̄ ad ſecūdā formam qn̄ arguitur iſti pugnāt vt vincāt iſtos dr̄ negādo iſtā ꝓpoſitionē ſeqt̄ eni iſti nō pugnāt ꝯtra vt vincāt aliquos:ḡ iſti pugnāt vt vincāt iſtos q̄buſcūqꝫ demōſtratis iō ⁊c. Et ad argumētū qn̄ ar̄ ꝙ ſic q: ſeqt̄ iſte pugnat vt vincat iſtū ⁊ iſte pugnat vt vincat iſtū :ergo iſti pugnāt vt vincāt iſtos dr̄ negat̄ iſtā ꝯn̄aꝫ vt prius dictū eſt neqꝫ ſeqtur iſte pugnat ꝯtra iſtū ⁊ iſte pugnat ꝯtra iſtū:ergo iſti pugnāt ꝯtra iſtos ſꝫ forte arguit̄ ſic ꝓbādo iſtā propoſitionē iſti pugnāt vt vincāt aliquos q: iſti pugnant vt vincāt :ergo iſti pugnāt vt vincant aliquos vel aliquē ſed iſti non pugnāt vt vincant aliquē:ergo iſti pugnant vt vincāt aliquos ꝯſequentia patet ⁊ arguitur prima propoſitio illa. ſ. iſti pugnant vt vincant quia

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

iſta pugnat vt vincat ⁊ iſte pugnat vt vincat: ergo vterqꝫ iſtorum pugnat vt vincat: ergo iſti pugnant vt vincant. ¶ Similiter iſti duo pugnant vt obtineant victoriã: ergo iſti duo pugnant vt vincant ſequentia nota ē ⁊ antecedēs patet cuilibet intuenti ideo ad hoc dicitur cōcedo concluſionē videlicet ꝙ ipſi pugnãt vt vincãt ⁊ tñ negaṫ ꝯſequētia: ergo pugnant vt vincant aliquē vel aliquos ſed q: vt prius dictum ē ipſi enĩ nõ pugnãt vt vincãt aliquos vel aliquem niſi ipſi pugnarent ꝯ aliquē vel aliquos ſed ſicut ab initio conceſſum eſt ipſi non pugnant ꝯ aliquem vel aliquos ideo ipſi nõ pugnant vt vincãt aliquē vel aliquos. Sed iterũ forte arguitur ſic ipſi pugnant vt ipſi vincant: ergo ipſi pugnãt vt ipſi vel alij vincantur: cõſequētia patet ab actiua ad paſſiuã huic dicitur ꝙ regula nõ vadit ad propoſitũ hec enim regula intelligitur de tali propoſitiõe cui⁹ principale verbũ eſt verbũ actiuũ ⁊c̃. ſed ſic non eſt in propoſito quia hoc verbũ vincant nõ eſt verbũ principale iſtius ꝓpoſitionis iſti pugnãt vt vincant ſed hoc verbũ pugnãt ⁊ iõ nõ accipitur ibidē regula ad propoſitũ ad probandũ iſtã conſequẽtiã negatã ſed qualiter regula intelligitur prius apparuit diffuſe ⁊ ſic patet ſophiſma ⁊c̃.

Decimum quartũ ſophiſma

Omnis homo ē aĩal ⁊ ẽcõuerſo ꝙ ſophiſma ſit verũ arguitur ſic iſte homo ē animal ⁊ econuerſo ⁊ iſta hõ ē animal ⁊ econuerſo ⁊ ſic de ſingulis: ergo omnis hõ eſt aĩal ⁊ ecõuerſo. Similiter aliqs hõ eſt animal ⁊ ecõuerſo ⁊ nullus ē hõ quin ille eſt aĩal ⁊ econuerſo nec aliqua eſt hõ qui ipſa ē aĩal ⁊ ecõuerſo: ergo ſophiſma. ¶ Similiter ſi nõ ſit ita quod omnis hõ eſt animal ⁊ ecõuerſo tunc ſtet oppoſitũ. ſ. ꝙ nõ omnis hõ eſt animal ⁊ ecõuerſo ⁊ arguitur tũc ſic nõ omnis hõ ē animal ⁊ econuerſo ergo aliqs hõ nõ eſt animal ⁊ ecõuerſo ⁊ vltra aliquis homo nõ ē animal ⁊ econuerſo: ḡ aliqs hõ nõ eſt animal ⁊ aliqđ animal nõ eſt hõ qđ eſt falſuꝫ quĩ prima pars copulatiue q̃ eſt ꝯñs eſt falſa ſiue impoſſibilis ſed forte negaṫ iſta cõſequentia non aliqs hõ ē animal ⁊ ecõuerſo: ḡ aliqs hõ nõ ē animal ⁊ ecõuerſo. ¶ Sed ꝯ arṫ iſta ꝯſequentia ſic ſi non omnis hõ eſt animal et econuerſo: ḡ non omnis hõ ē animal ⁊ non omne animal ē homo conſequentia iſta apparet q: vniuerſaliter ſeqtur omnis hõ ē animal ⁊ ecõuerſo ergo omnis hõ ē animal ⁊ omne animal eſt homo. ¶ Similiter ſequitur nullus homo eſt animal ⁊ econuerſo: ḡ null⁹ homo eſt animal ⁊ nullũ animal ē aliqs homo ꝯſimiliṫ ſeqtur non omnis homo ē animal ⁊ ecõuerſo: ergo non omnis homo eſt aĩal ⁊ non oẽ animal eſt homo ⁊ ſi ſic: ḡ non oĩs homo ē animal qđ ē impoſſibile ⁊ hoc ſeqṫ ex oppoſito ſophiſmatis: ḡ ſophiſma verũ ad oppoſitũ arṫ ſic ſi omnis homo eſt animal ⁊ econuerſo: ḡ omnis homo ē animal ⁊ omne animal ē homo ꝙ ē impoſſibile. ¶ Similiter omnis homo ē animal et non econuerſo: ḡ falſuꝫ ē ꝙ omnis homo eſt animal et ecõuerſo ideo ad hoc ſophiſma dṙ ꝙ ē impoſſibile. Et ad primũ argumẽtũ factũ ad ei⁹ probationē hoc. ſ. iſte homo ē animal ⁊ ecõuerſo ⁊ iſta hõ eſt aĩal ⁊ ecõuerſo ⁊ ſic de ſingulis: ḡ ⁊c̃. huic dicitur negãdo ꝯñaꝫ q: nõ valet ſicut nec illa que eſt ſecũ ꝯuertibilis illa. ſ. iſte hõ ē aĩal ⁊ aĩal ē iſte hõ ⁊ iſta hõ eſt aĩal et aĩal eſt iſta hõ ⁊ ſic de ſingulis: ḡ oĩs hõ ē aĩal ⁊ oẽ aĩal ē hõ. Ad aliã formã qñ arṫ ſic aliqs hõ ē aĩal ⁊ ecõuerſo ⁊ null⁹ eſt hõ qn iſte ē aĩal ⁊ ecõuerſo: ergo ⁊c̃. dicitur cõcedendo ꝯñaꝫ negãdo tñ añs enĩ ē impoſſibile ſicut ⁊ ſophiſma ergo ⁊c̃. ¶ Ad aliã formã qñ arṫ ſi nõ ſit ita ꝙ oĩs hõ ē aĩal ⁊ ecõuerſo: ſtet ergo oppoſitũ videlicet nõ oĩs hõ eſt aĩal ⁊ ecõuerſo ⁊ quãdo arṫ vlteri⁹ ſic nõ oĩs hõ ē aĩal ⁊ ecõuerſo ergo nõ oĩs hõ ē aĩal ⁊ nõ oẽ aĩal ē hõ huic dṙ cõcedẽdo ꝯñam ⁊ negãdo añs. Et ſi dicaṫ ꝙ añs ē ꝯdictoriũ ſophiſmatis dicitur ꝙ nõ ſed hec ꝓpoſitio eſt ꝯdictoriũ ſophiſmatis non ē ita ꝙ oĩs hõ ē aĩal ⁊ ecõuerſo. Et ſi arṫ ſic nõ ē ita qđ oĩs hõ ē aĩal ⁊ ecõuerſo: ergo ita ē ꝙ nõ oĩs hõ eſt aĩal ⁊ ecõuerſo negaṫ ꝯña ſic nõ ſequitur nõ ē ita ꝙ omnis hõ ē aĩal ⁊ ꝙ oẽ aĩal ē hõ: ergo ē ita ꝙ nõ oĩs hõ eſt aĩal ⁊ nõ oẽ aĩal ē hõ: eſt enĩ añs iſtius ꝯñe verũ ⁊ ꝯñs falſuꝫ vl impoſſibile: ſequitur igitur ꝙ iſta ꝯña nõ valet. Et ſi arṫ ex iſto qđ duo ꝯdictoria ſit ſimul falſa q: iſta ꝓpoſitio oĩs hõ ē aĩal ⁊ ecõuerſo ſit vna ꝓpoſitio categorica: ergo poſſibile ē ꝙ ſibi ꝯdicat vna ꝓpoſitio alia categorica ſed nulla ꝓpoſitio categorica põt ſibi veri⁹ ꝯdicere quã talis prius accepta nõ oĩs hõ eſt aĩal ⁊ ecõuerſo: ergo ⁊c̃. ⁊ ꝙ ſophiſma ſit vna ꝓpoſitio categorica ꝓbatur q: ipſuꝫ nõ foret vna ꝓpoſitio ypotetica niſi foret copulatiua ſed iſta non eſt vna copulatiua quia ad hoc quod aliqua propoſitio ſit copulatiua requiritur quod illa nota copulatiua ſit communis ⁊ copulet duas propoſitiones ad inuicẽ ⁊ nõ ſolũ duos tales terminos ſeu vnã ꝓpoſitionē cum vno tali termino ſed ſic nõ ē in ꝓpoſito: ergo ipſuꝫ ſophiſma nõ eſt copulatiua ⁊ ſi ſic ſeqtur ꝙ illa ꝓpoſitio pri⁹ accepta erit ꝯdictoriũ illi⁹ ſophiſmatis. Ad reductionē qñ arṫ qđ duo ꝯdictoria ſit ſimul falſa iuxta hãc reſpõſionē dṙ ꝙ h nõ ſeqtur. Et qñ arṫ ꝙ ſic q: iſte due ꝓpoſitiones ſunt ſimul falſe oĩs hõ eſt aĩal ⁊ ecõuerſo ⁊ nõ oĩs hõ ē aĩal ⁊ econuerſo ⁊ iſte ſunt ꝯdictorie ergo ⁊c̃. cõceditur ꝯña ⁊ negaṫ minor ⁊ tunc qñ arṫ ꝙ ſophiſma eſt vna ꝓpoſitio categorica q: ibi nõ eſt copulatio duarũ ꝓpoſitionũ ad inuicē ſed ſolũ copulaṫ vn⁹ termin⁹ cũ vna ꝓpoſitiõe: ergo ipſa nõ ē copulatiua ſi ſic ergo ē categorica: ergo poſſibile ē ꝙ aliq̃ categoria ſibi ꝯdicat ⁊ nulla alia niſi pdicta: ergo ⁊c̃. huic dicitur ꝙ vltia ꝯña non valet ſimpliciter q: forte iaꝫ nõ poſſet ita diu manere quouſqꝫ ſibi ꝯdiceret vna categorica ſed hoc nõ eſt ad ꝓpoſituꝫ ideo cõceditur qđ poſſibile ē qđ ſibi ꝯdicat vna ꝓpoſitio categorica ſꝫ nõ iſta n oĩs hõ ē aĩal ⁊ ecõuerſo ſꝫ iſta ē impoſſibilis ſicut ſophiſma q: illa ſignificat ꝙ nõ oĩs hõ ē aĩal q: ſeqṫ nõ omnis homo ē animal ⁊ econuerſo: ergo non omnis homo eſt animal ⁊ nõ oẽ aĩal eſt hõ ⁊ ex iſta copulatiua ſeqtur vt notũ eſt qđ nõ oĩs hõ eſt aĩal vnde vniuerſaliṫ vbicũqꝫ iſte terminus ecõuerſo copulatur cũ aliq̃ ꝓpoſitiõe ſp equiualet vni copulatiue niſi aliunde reſtringatur iſte termin⁹ p aliquã aliã determinationē ꝙ p vnã propoſitionē ſimpliciter categoricã ſic tñ nõ eſt reſpectu aliquoꝝ terminoꝝ cõmuniũ q ſic copulatiꝫ aliqñ equiualẽt vni copulatiue aliqñ nõ vnde hec ꝓpoſitio ſoꝛ. eſt legens ⁊ diſputans equiualet iſti copulatiue ſoꝛ. legit ⁊ ſoꝛ. diſputat hec tamen ꝓpoſitio nullus hõ eſt diſputãs ⁊ legens nõ equiualet iſti copulatiue nullus homo eſt legens ⁊ nullus homo ē diſputans quia iſta copulatiua nõ ſeqṫ ex iſta ſed iſte termin⁹ ecõuerſo vbicũqꝫ copuleṫ ad aliquã ꝓpoſitionē niſi aliđ reſtringaṫ ſeu determineṫ ſemp equalet vni copulatiue vnde ſeqtur nullus hõ eſt aĩal ⁊ ecõuerſo: ergo null⁹ hõ eſt aĩal ⁊ nullũ animal ē hõ ⁊ notũ ē qđ ſicut ſeqtur talis copulatiua reſpectu iſti⁹ termini null⁹ ſeqtur etiã reſpectu hui⁹ negatiõis nõ q: nõ pl⁹ talis nota negationis nõ impediret talē ſignificationē quã hec negatio nihil vel null⁹ ⁊ ſic de alijs ſeqtur igitur qđ non poteſt aliqs ponere coiter reſpondẽdo ꝙ ſeqṫ nullus homo ē aĩal ⁊ econuerſo: ergo nullus homo ē animal ⁊ nullum animal eſt homo maſculus ⁊ ponere quod non ſeqtur non oĩs homo eſt aĩal ⁊ econuerſo: ergo non oĩs homo eſt animal ⁊ non omne animal eſt homo: ſequitur igitur qđ iſte due propoſitiones non ꝯdicũt oĩs homo ē animal ⁊ econuerſo ⁊ non oĩs homo eſt animal ⁊ econuerſo ſicut nec iſte due copulatiue quib⁹ equalent oĩs homo eſt animal ⁊ omne animal eſt homo ⁊ non oĩs homo ē animal ⁊ non omne animal eſt homo. Sed ꝯtradictoriuꝫ ſophiſmatis eſt iſta propoſitio non eſt ita quod omnis homo eſt animal ⁊ econuerſo ⁊ hec propoſitio ſignificat quod non eſt ita quod omnis homo ē animal ⁊ qđ omne animal eſt homo ⁊ notum eſt quod hec propoſitio non eſt ita ꝙ omnis homo eſt animal ⁊ econuerſo conuertitur cum iſta diſiunctiua non omnis homo eſt animal vel non omne animal eſt homo ſequitur enim non eſt ita ꝙ omnis homo eſt animal ⁊ omne animal eſt homo: ergo non omnis homo eſt animal vel non omne animal eſt homo ex oppoſito eniꝫ conſequentis ſeqtur formaliter oppoſitũ añtis ⁊ ſicut ex iſta categorica ſeqṫ iſta diſiũctiua ſic ex iſta diſiũctiua ſeqṫ iſta categorica ⁊ iſta diſiũctiua cõtradicit illi copulatiue que con

uertitur ꝯ ſophiſmate: ſequitur ergo ꝙ illa propoſitio non eſt ita ꝙ oĩs hõ eſt aĩal ⁊ econuerſo cõtradicit ſophiſmati ⁊ iſta ē vna propoſitiõ categorica alia quã eſt iſta nõ oĩs hõ eſt aĩal ⁊ econuerſo. ¶ Ideo qñ arṫ qđ iſta ſit impoſſibilis non oĩs hõ eſt aĩal ⁊ econuerſo bñ ꝯcediṫ nec ex iſto ſeqṫ ꝙ ſophiſma ſit verũ q: lꝫ iſta ꝓpoſitio nõ oĩs hõ eſt aĩal ⁊ ecõuerſo repugnet ſophiſmati ñ tñ ꝯdicit ſophiſmati ḡ ⁊c̃. Et ſi arṫ ꝙ ſequitur non eſt ita ꝙ oĩs hõ ē animal ⁊ econuerſo: ergo non eſt ita qđ oĩs hõ ē aĩal ⁊ non ē ita quod oẽ aĩal ē homo q: pri⁹ poneret quod vbicũqꝫ copulatur iſte terminus ecõuerſo cũ aliqua categorica propoſitione ſignificat talem copulatiuã huic dicitur ꝙ ibi fuit additũ quod tota iſta copulatio ſignificat vnaꝫ copulatiuã ⁊ equiualet vni copulatiue niſi per aliud reſtringaṫ ſed in ꝓpoſito reſtringitur tota copulatiua ne ſic ſignificet per illã ꝯiunctionē qđ q̃ facit qđ tota copulatio eſt vna ꝓpoſitio mere categorica licet tñ non ſit ſimplex categorica de ſimplici ſubiecto ⁊ de ſimplici pdicato vnde tota illa oratio nõ ē ita qđ oĩs hõ ē aĩal ⁊ qđ omne animal ē homo: ē vna ꝓpoſitio categorica mere ⁊ tñ dẽptis illis duabus cõiunctionib⁹ foret totũ reſiduũ vna copulatiua h: ergo copulatio nõ eſt ita quod omnis hõ ē aĩal ⁊ ecõuerſo eſt vna ꝓpoſitio mere categorica nõ equiualẽs vni copulatiue tali ſicut nec illa ꝓpoſitio que ꝯuertiṫ cũ negatiua tali. ſ. nõ ē ita qđ oĩs hõ ē aĩal ⁊ ꝙ oẽ aĩal ē homo ⁊ ideo ex ꝯdictorio ſophiſmatis nõ ſequitur illud impoſſibile preaſſignatũ ſicut nec aliqđ aliud falſũ. Et ſi arṫ qđ data ꝓpoſitio nõ ē ꝯdictoriũ ſophiſmatis q: ex quo ſophiſma ē vna ꝓpoſitio categorica ꝯdictoriũ ſophiſmatis eſt vna categorica de conſimilib⁹ terminis nullis terminis extraneis đ nouo acceptiſ huic dicitur negando ꝯſequentiã q: quãtuncunqꝫ preponitur negatio alicui tali propoſitioni niſi apponantur termini ratione quoꝝ nõ ſignificet iſte termin⁹ ecõuerſo: ecõuerſo copulatiue ē tota iſta ꝓpoſitio quecũqꝫ fuerit equiualẽs vni ꝓpoſitioni copulatiue ⁊c̃. ad primũ argumẽtũ ad ſophiſma hoc. ſ. iſte hõ ē aĩal ⁊ ecõuerſo ⁊ iſte hõ ē aĩal ⁊ ecõuerſo ⁊ ſic de ſingulis: ḡ oĩs hõ ē aĩal ⁊ econuerſo dicitur negando ꝯñaꝫ Et ſi arṫ ꝙ iſta ꝯſequentia ē bona q: arṫ ab oĩbus ſingularib⁹ ad ſuũ vniuerſale: ḡ ⁊c̃. Huic dicitur negãdo ꝯñaꝫ ⁊ etiaꝫ antecedens ē enim quelibet ſingularis q̃ rõne diſtributiõis formaliter ſeqtur ex ſua vniuerſali ſingularis illius vniuerſalis ſed ſicut prius dictũ eſt formaliṫ ſeqtur oĩs homo ē aĩal ⁊ econuerſo ⁊ hoc eſt aĩal quocunqꝫ demonſtrato: ergo hoc eſt homo ⁊ econuerſo ⁊ quod iſta cõſequentia ſit bona ſatis patet per premiſſa quia ſequitur oĩs hõ ē aĩal ⁊ econuerſo: ergo omnis hõ eſt aĩal ⁊ oẽ aĩal eſt hõ ⁊ ſequitur vltra oẽ aĩal eſt homo hoc eſt aĩal: ergo hoc ē hõ ⁊ ſi dicitur ꝙ non valet prima ꝯña facta iſta. ſ. omnis hõ ē animal ⁊ econuerſo ergo oĩs hõ eſt animal ⁊ oẽ aĩal eſt homo ꝯ iſtud nõ eſt argumentũ niſi ſicut ipſe reſpondens voluerit ſignificationē illi⁹ ꝓpoſitionis ſupponere primo tñ querendo ē ab eo q̃liter illđ ſophiſma ſic ſignificat ⁊ cõſimiliter haberet etiã ſi reſpondens concederet iſtã condictionalem ſi hõ currit animal currit ⁊ econtra ⁊ ſi aliquid ſit hõ illud ē animal ⁊ ecõuerſo q̃ tñ ſolẽt ſatis apparere impoſſibiles eſſe. Ad ſecũdã formã quando arṫ quod ſophiſma ſit verũ ſic aliqs hõ ē animal ⁊ ecõuerſo ⁊ nullus eſt homo quin ille eſt aĩal ⁊ ecõuerſo: ergo ſophiſma cõceditur ꝯſequentia ⁊ negatur antecedens eſt enim iſta ꝓpoſitio impoſſibilis nullus ē homo quin iſte ē animal ⁊ econuerſo quia ex iſta ſequitur qđ nullus ē hõ quin ille eſt animal ⁊ nullũ eſt animal quin illud eſt homo quod eſt impoſſibile ⁊c̃.

Decimũquintũ ſophiſma

Bis duo ſunt tria ⁊ non plura ꝙ ſophiſma ſit veruꝫ arṫ ſic duo ⁊ duo ſunt tria ⁊ non plura: ergo ſophiſma conſequentia patet ⁊ antecedens arguitur ſic q: a. b. c. ſunt tria ⁊ non plura ⁊ . a. b. c. ſunt duo ⁊ duo: ḡ duo ⁊ duo ſunt tria ⁊ non plura conſequẽtia patet ⁊ minor probatur quia . a. b. c. ſunt hec duo . a. ⁊ . b. ⁊ hec duo . b. ⁊ . c. ḡ ſunt duo ⁊ duo ſeqtur enim hec tria ſunt hec duo ⁊ iſta duo ergo hec tria ſunt aliqua duo ⁊ aliqua duo ⁊ vltra: ergo ipſa ſunt duo ⁊ duo ⁊ ipſa ſunt tria ⁊ non plura: ergo duo ⁊ duo ſunt tria ⁊ non plura: ergo bis duo ſunt tria ⁊ non plura. ¶ Similiter bis duo ſunt duo ⁊ nõ plura: ergo a multo fortiori quattuor ſunt tria q: quattuor ⁊ tria minus repugnãt quã quattuor ⁊ duo: ergo per idē cũ bis duo ſint q̃tuor ⁊ non plura ⁊ bis duo ſunt duo ⁊ nõ plura ſequitur qđ bis duo ſunt tria ⁊ nõ plura: ḡ ⁊c̃. aſſumptũ arguitur videlicet quod bis duo ſunt duo ⁊ non plura quia bis duo ſũt duo ⁊ duo ⁊ oĩa duo ⁊ duo ſunt duo ⁊ non plura: ergo ⁊c̃. minor ꝓbatur ⁊ frequẽter ꝓbabiṫ. ſ. ꝙ oĩa duo ⁊ duo ſunt duo ⁊ non plura q: quibuſcunqꝫ duob⁹ captis iſta duo ⁊ duo ſũt duo ⁊ non plura demonſtratis enim iſtis duobus oculis tuis iſta duo ⁊ duo ſunt duo ⁊ nõ plura q: iſta duo ⁊ iſta duo ſunt duo ⁊ non plura ſemp replicando eadē duo que. ſ. ſũt oculi tui. Et ſi dicatur qđ iſta propoſitio iſta duo ⁊ iſta duo ſunt duo ⁊ duo ⁊ non plura implicat falſuꝫ quia ſignificat quod iſta duo ſunt duo ⁊ duo ⁊ non eſt ita q: nõ ſunt niſi ſemel duo ꝯtra hoc arṫ ſic iſti duo oculi ſunt duo oculi ⁊ duo inſtrumenta videndi: ergo iſti duo oculi ſunt duo ⁊ duo ⁊ conſimiliter arṫ de quibuſcũqꝫ duob⁹ captis qđ iſta duo ſunt duo ⁊ duo quia demonſtratis duob⁹ punctis iſta puncta ſunt duo puncta ⁊ duo indiuiſibilia ⁊ duo extrema alicui⁹ linee vel linearũ ⁊ duo homines ſũt duo homines ⁊ duo animalia ⁊ ſic de ſingulis duob⁹ arṫ q: duo talia ſunt duo ⁊ duo ⁊ ſi ſic: ergo oĩa duo ⁊ duo ſunt duo: ergo duo ⁊ duo ſunt duo ⁊ non plura ſed oĩa duo ⁊ duo ſunt bis duo quia oĩa duo ⁊ duo ſũt quattuor: ergo aliqua duo ſunt bis duo: ergo bis duo ſunt duo ⁊ non plura ꝙ erat probandũ Ad oppoſitũ arṫ ſic bis duo ſunt tria ⁊ non plura: igitur bis duo ſunt aliqua ſed arguitur quod non q: nulla duo ſunt bis duo quia omnia duo ſunt tñ ſemel duo nec aliqua que non ſunt duo ſunt bis duo quia non ſunt duo ideo nõ multociens ſunt duo: ergo nulla ſunt bis duo ⁊ ſi ſic: ergo nulla bis duo ſunt tria ⁊ non plura. Similiter ſi bis duo ſunt tria ⁊ non plura: ergo duo ſunt tria ⁊ non plura ꝯſequentia arguitur ſic q: ſeqtur bis duo ſunt tria ⁊ non plura: ḡ bis duo ſunt tria ⁊ ſequitur bis duo ſunt tria: ergo aliquotiẽs duo ſunt tria: ergo duo ſunt tria: igitur a primo ſequitur ſi bis duo ſunt tria ⁊ non plura quod duo ſunt tria ꝯſequẽs falſum ⁊ impoſſibile: ergo ⁊c̃. Ad ſophiſma dicitur ꝙ ipſum ē impoſſibile ⁊ iõ negandũ ē illud. Et ad primũ argumentũ in oppoſitũ ad probãdũ ſophiſma qñ arṫ ſic duo ⁊ duo ſunt tria ⁊ non plura: ergo bis duo ſunt tria ⁊ nõ plura dicitur negando ꝯñaꝫ ſicut prius erat declaratũ ⁊ ibidē dicebaṫ qđ antecedẽs ē neceſſariũ. ſ. ꝙ duo ⁊ duo ſunt tria ⁊ non plura vñ ſicut pri⁹ dicebaṫ oĩa duo ⁊ duo ſunt tria ⁊ non plura ⁊ oĩa duo ⁊ duo ſunt duo ⁊ non plura ⁊ omnia duo ⁊ duo ſũt quattuor ⁊ tñ nulla duo ſunt tria nec aliqua duo ſunt quattuor ⁊ ideo nõ valet iſta ꝯſequẽtia duo ⁊ duo ſunt tria ⁊ nõ plura: ergo bis duo ſunt tria ⁊ nõ plura ſicut enim probãt argumenta ꝯ ſophiſma nulla ſunt bis duo q: nec duo nec plura quã duo ⁊ cõſimiliter dicitur ad aliã formã qñ arṫ qđ bis duo ſunt tria ⁊c̃. q: duo ⁊ duo ſũt duo ⁊ nõ plura huic dicitur negando ꝯſequentiã. Et ſi queraṫ ſi duo ⁊ duo ſunt duo ⁊ nõ plura iſta ꝓpoſitio cõceditur tãqꝫ neceſſaria ⁊ negatur conſequentia vlterius: ergo bis duo ſunt tria ⁊ non plura q: nulla duo ⁊ duo ſunt bis duo ⁊ ſi arguiṫ ꝙ ſic quia q̃ttuor ſunt bis duo ⁊ omnia quattuor ſunt duo ⁊ duo: igitur duo ⁊ duo ſunt bis duo huic dicitur negãdo antecedẽs ſcilicet quod quattuor ſunt bis duo quia quattuor nõ ſunt aliquotiens duo quia breuiter ipſa non ſunt duo ⁊ ideo tã negatur quod quattuor ſunt bis duo quam negetur quod bis duo ſunt quattuor ⁊ ideo nõ procedit aliquod argumẽtum factum ad probationem ſophiſmatis.

Decimũſextũ ſophiſma.

Omnis homo ⁊ duo homines ſunt tres probatio aliquis homo ⁊ duo homines ſunt tres ⁊ null⁹ eſt hõ quin ille ⁊ duo homines ſint tres hoĩes: igitur

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

omnis homo ⁊ duo homines ſunt tres homines. ¶ Similiter iſte homo ⁊ duo hoies ſunt tres hoies ⁊ ſic de ſingulis: ergo ſophiſma ſi cōcedit ſophiſma ſicut ē cōcedēdū ꝯ aliqs hō ⁊ duo hoies nō ſunt tres homines ergo nō ois hō ⁊ duo hoies ſūt tres hoies ꝯña patet ⁊ aſſumptū arguit q: ſoꝛ. ⁊ duo hoies nō ſunt tres hoies q: ſoꝛ. ⁊ plato nō ſūt tres ⁊ ſoꝛ. ⁊ ſoꝛ. ⁊ plato ſunt aliqs hō ⁊ duo hoies ergo aliquis hō duo hoies nō ſunt tres hoies. Similiter ſi ois hō ⁊ duo homines ſunt tres ⁊ ois hō ⁊ duo hoies ſunt duo homines: ergo duo hoies ſunt tres. Similit aliqs hō ⁊ duo hoies nō ſūt tres ⁊ nullꝰ ē homo quin ille ⁊ duo hoies nō ſunt tres: ergo ois hō ⁊ duo hoies nō ſunt tres ⁊ tūc arguitur: ois hō ⁊ duo hoies nō ſunt tres homines: igit nullus hō ⁊ duo hoies ſunt tres ⁊ ꝯña aꝛ ꝑ iſtā cōmunē regulā negatio ꝑpoſita ⁊c. ⁊ cōſimilit aꝛ ibi ab vno cōuertibili ad reliquū q: vtraqȝ iſtarū ē vniuerſalis negatiua de cōſimilibꝰ terminis oino igit ⁊c. Ad hec reſpondet ꝑmo ad primū argumentū qn̄ aꝛ ꝙ aliqs hō ⁊ duo hoies nō ſunt tres cōceditur iſta ⁊ qn̄ vlteriꝰ aꝛ ex illa: ergo nō ois hō ⁊ duo hoies ſūt tres negat cōſequētia q: iſta ꝓpoſitio que ē cōſequēs ſignificat qd̄ nulli duo hoies ⁊ vnꝰ ſunt tres q: in illa ꝓpoſitione ex quo negatio ꝑponit vtriqȝ termino coi negat vtrunqȝ Sed ſic nō eſt in iſta ꝓpoſitione particulari conceſſa aliqs hō ⁊ duo hoies nō ſunt tres nā in hac ꝓpoſitione ꝑponitur negatio ⁊ ideo illa ꝓpoſitio nō ſignificat ſicut ſignificat iſta ꝓpoſitio nō ois hō ⁊ duo hoies ſūt tres q: ibi negat vterqȝ terminꝰ ꝑ negationē ꝑcedētē igit remota negatione ſtaret ille terminꝰ duo hoies cōfuſe ⁊ nō diſtributiue cū ſibi ꝑpoſita negatione ſtabit cōfuſe diſtributiue ita ꝙ ſub ipſo conuenit deſcendere ad qdlibet eiꝰ ſuppoſitū ſimplicit ⁊ ē conuertibilis cū illa aliqs hō ⁊ nulli duo hoies ſunt tres per hoc ſatis pȝ ꝙ nec ille due ꝓpoſitiōes cōuertūt aliqs hō ⁊ duo hoies nō ſūt tres ⁊ nō ois hō ⁊ duo hoies ſūt tres nec iſta particularis negatiua aliqs hō ⁊ duo hoies n̄ ſūt tres ꝯdicit huic vniuerſali affirmatiue ois hō ⁊ due hoies ſūt tres ⁊ cā ē q: ſic alias dictū ē ad hoc qd̄ due tales ꝓpoſitiōes cōtradicerēt requireret qd̄ oēs tres termini haberēt diuerſam ſuppoſitionē in vna ꝓpoſitione ⁊ in alia qd̄ nō ē verū in illis q: in vtraqȝ illaꝝ ſupponit ille terminꝰ duo hoies ꝯfuſe ⁊ nō diſtributiue ideo ⁊c. Ad aliud qn̄ aꝛ ois hō ⁊ duo hoies ſūt tres hoies ⁊ ois hō ⁊ duo hoies ſunt duo: ergo duo hoies ſunt tres negat ꝯña nec ibidē cōcludit maioꝛ extremitas de minoꝛi iuxta diſpoſitiōe ꝑmi modi tertie figure q: in vtraqȝ ꝓpoſitione ſolū diſtribuit iſte terminꝰ hō: ergo ille ſolꝰ terminꝰ ē mediꝰ terminꝰ ergo reſidui termini oēs erunt ex parte maioꝛis extremitatis ⁊ minoꝛis: debet ḡ ſic cōcludi ſicut ſillogiſmꝰ ois hō ⁊ duo hoies ſunt tres ois hō ⁊ duo hoies ſunt duo ergo qui ⁊ duo hoies ſūt duo ē qui ē ⁊ duo hoies ſunt tres ⁊ iſte modus arguendi ē poſt declarandus in loco iſferioꝛi. Ad illā foꝛmā qn̄ aꝛ qd̄ ois hō ⁊ duo hoies nō ſunt tres huic dicit cōcedēdo cōſequētiā ⁊ ꝯñs ⁊ qn̄ vlteriꝰ aꝛ ex ꝯñte ſic ois hō ⁊ duo homines nō ſunt tres igitur nullꝰ hō ⁊ duo homines ſunt tres negat ꝯña q: antecedēs ē verū ⁊ ꝯñs falſum. Et ad ꝓbationē qn̄ ſic aꝛ quod illa ꝯña ſit bona ꝑ iſtā regulā negatio poſtpoſita facit ꝓpoſitionem ⁊c. dicit ꝙ regula intelligit vbi oēs termini habeāt eādem ſuppoſitionē vel cōſimilē in vna ꝓpoſitiōe ⁊ in alia ⁊ vbi ſupponit ꝓ eiſdē ꝑciſe ſed prima particula claudicat in ꝓpoſito igitur ⁊c. Et ſimilit dicit ad aliā foꝛmā qn̄ aꝛ quod ille ꝓpoſitiones cōuertunt q: vtraqȝ ē vniuerſalis negatiua de eiſdē terminis vel cōſimilibus dico qd̄ termini iſtaꝝ nō habent cōſimilē ſuppoſitionem in vna ꝓpoſitione ⁊ in alia vnde in hac ꝓpoſitione ois homo ⁊ duo homines non ſunt tres iſte terminus duo homines ſupponit cōfuſe ⁊ nō diſtributiue ita qd̄ ſub iſto termino non cōtingit deſcendere copulatiue ſed diſiunctiue ⁊ denotat per talē ꝓpoſitionē quod omnis homo ē talis qui ⁊ aliqui duo homines non ſunt tres homines ⁊ hoc ē verū ſed in hac propoſitione nullus hō ⁊ duo homines ſunt tres homines ſupponit iſte terminus duo homines ꝯfuſe diſtributiue ⁊ denotatur ꝑ illaȝ quod nullꝰ ē hō qui ⁊ duo homines ſunt tres homines ⁊ ex h̄ ſequit qd̄ nulli duo homines ⁊ vnus ſunt tres vnde cū vna illaꝝ ꝓpoſitionū ſit mere vniuerſalis negatiua ⁊ alia quodāmodo includēs affirmationem ſatis patet quod ille due ꝓpoſitiones nō cōuertunt ⁊ ideo licet hec vniuerſalis negatiua nullꝰ hō ⁊ duo homines ſunt tres ſit neganda nō tñ ꝓpter hoc ē illa vniuerſalis neganda omnis homo ⁊ duo homines nō ſunt tres ſed ſicut cōcedēdū ē ꝙ omnis hō ⁊ duo homines ſunt tres ita etiā ē cōcedēdū qd̄ omnis hō ⁊ duo homines nō ſunt tres. Iuxta hoc ē aduertēdū ꝙ ſicut cōcedit ꝙ omnis hō ⁊ duo homines ſunt tres ita etiā ē concedēdū qd̄ ois hō ⁊ duo hoies ſunt duo hoies ⁊ qd̄ ois homo ⁊ duo hoies ſunt duo hoies ⁊ tres ⁊ qd̄ ois homo ⁊ duo hoies non ſunt duo ſed tres ⁊ qd̄ omnia duo ⁊ tria ſūt tria ⁊ oia duo ⁊ tria ſunt q̄ttuoꝛ ⁊ oia duo ⁊ tria ſunt quinqȝ ⁊ oia duo ⁊ duo ſunt duo ⁊ omnia duo ⁊ duo ſunt tria ⁊ quattuoꝛ ⁊ omnia tria ⁊ tria ſunt ſex ⁊ ſic deinceps quotiens volueris ſi tñ aꝛ ex hiis vt priꝰ ⁊ hoc ſic omnia tria ⁊ tria ſunt ſex ⁊ omnia tria ⁊ tria ſunt tria: ergo tria ſunt ſex: neganda eſt ꝯſequētia ⁊ hic ē aſſignanda cauſa q: ipſa nō valet oſtendēdo qd̄ ſeqꝛ ex illis premiſſis ſic diſpoſitis eodē modo in toto ſicut ꝑus dicebatur ad aliā foꝛmā cōſimilem factā in ꝓbationem ſophiſmatis. ¶ Sed foꝛte arguitur ad hec ad ſophiſma probando qd̄ nullꝰ homo ⁊ duo homines ſunt tres quia nullus eſt maximꝰ numerus triū hoīum ſi eniȝ aliquis foꝛet maximꝰ numerꝰ triū hominū ille foꝛet vel binarius vel trinariꝰ nō trinariꝰ q: ille trinariꝰ eſt illi tres homines ſi enim fiat hec locutio de numero pro rebꝰ numeratis tñ tunc aꝛ quod trinarius non ſit maximus numerus triū hominū quicūqȝ dicat q: ille trinarius ē illi tres homines ſed illi tres homines non ſunt aliquis nec aliqui illoꝝ triū hominum igitur ille trinarius non eſt iſtoꝝ triū hominū: igit nec iſte trinariꝰ ē maximꝰ numerus illoꝝ trium hominū nec numerꝰ binariꝰ ē maximꝰ numerꝰ iſtoꝝ trium hominū q: qua ratione vnus binarius foꝛet maximꝰ numerus triū hominū ſeqtur qd̄ vterqȝ binarius foꝛet maximus numerꝰ triū hominū ⁊ ſequitur tunc ꝙ duo erunt maximi numeri trium hoīuȝ qd̄ videtur falſum. Si tñ dicat qd̄ quilibet binariꝰ illoꝝ triū hominū ē maximus numerus iſtoꝝ triū hominū q: quilibet binariꝰ illoꝝ triū hominuȝ eſt numerus illoꝝ trium hominū que maioꝛ non ē aliqs numerus triū illoꝝ ideo qlibet binariꝰ illoꝝ triū hominuȝ ē maximꝰ numerꝰ illoꝝ triū hoīum. Sed ꝯ hāc reſponſionē aꝛ ſic infinitꝰ ē aliqs numerus illoꝝ triū hoīum ⁊ aliqs numerꝰ illoꝝ triū hoīum ē infinitꝰ q: alique ptes illoꝝ trium hoīum ſunt infinite q: cuiuſlibet iſtoꝝ ſunt infinite ptes proportionales ⁊ oēs partes illoꝝ ſunt numerꝰ illoꝝ q: ſunt res numerate illoꝝ igit ⁊c. Similiter aliquis binariꝰ illoꝝ ē altero binario illoꝝ maioꝛ: igitur nō quilibȝ binariꝰ illoꝝ ē maximus numerꝰ illoꝝ ꝯſequentia patet ⁊ antecedēs aꝛ ⁊ ponat ꝙ iſti tres hoies ſint inequales ita ꝙ ſoꝛ. ſit maximus plō mediꝰ cicero minimus iſtoꝝ triū tūc ſic ille binariꝰ q̄ eſt ſoꝛ. ⁊ plato ē maioꝛ illo binario qui eſt plato ⁊ cicero ⁊ iſte binariꝰ qui ē ſoꝛ. ⁊ plato ē aliqs binariꝰ iſtoꝝ triū hominum igitur ⁊c. conſequentia patet ⁊ antecedens aꝛ q: ille res numerate ſunt maioꝛes platone ⁊ cicerone ⁊ iſte res numerate ſunt ille numerus igit ille numerꝰ ē maioꝛ. ¶ Ideo dicit in ꝑncipio qd̄ aliquem numerū eſſe maximū numerū triū hoīum ē dupliciter vel ſic ꝙ talis ſit maximꝰ numerꝰ illoꝝ triū hominū cuius quelibet vnitas ſit homo vel ꝙ talis ſit maximꝰ cuius quelibet vnitas ſit homo vel non homo primo modo ſumēdo binarius eſt maximus numerus iſtoꝝ triū ſed ſecūdo modo ſumendo numerū ē numerus infinitus maximꝰ numerus triū hominum Sed ille ſecundus modus non vadit ad propoſitū in caſu illo ideo primo modo loquēdo dictū eſt quod binarius eſt maximus numerus trium hominum ⁊ qn̄ arguitur quod non q: nullus binariꝰ ē maximꝰ numerus triū hoīuȝ q: q̄

ratione vnꝰ binariꝰ foꝛet maximꝰ numerus illoꝝ triū eadem ratione alius binariꝰ foꝛet maximus numerus illoꝝ triuȝ hominū ⁊ ſic ſequitur quod quilibet binariꝰ foꝛet maximꝰ numerus illoꝝ trium hominum ⁊ ſic cum tres ſint binarij ſequitur quod tres ſunt maximi numeri illoꝝ cō ꝯñs falſuȝ huic dicit ꝙ quilibet binariꝰ illoꝝ triū hominū ē maximꝰ numerꝰ illoꝝ triū hominū. Et qn̄ arguit tūc tres foꝛent maximū iſtoꝝ triū hominū huic dicit ꝙ nō quia illi tres binarij quoꝝ quelibet vnitas ē hō nō ſunt illoꝝ triū hominū vñ nulli ſunt oēs binarij illoꝝ triū hominū loquēdo ſemꝑ de binario cuiꝰ q̄libet vnitas eſt hō. ¶ Similiter nulli ſunt oēs binarij iſtoꝝ triū pūctoꝝ quibuſcūqȝ tribꝰ punctis demonſtratis q: nec duo binarij nec tres binarij illa tñ puncta ſunt tres binarij ſed nō ſunt tres binarij illoꝝ triū pūctoꝝ ſȝ ipſa nō ſūt oia illa tria pūcta. Et ſi ex iſto aꝛ ꝙ vna vnitas eſt vnus binariꝰ huic dicit qd̄ hoc non ſequit ſed ē impoſſibile q: nihil qd̄ ē vnū ē duo. Et ſi aꝛ qd̄ ſic q: tot binarij ſunt tria pūcta quot vnitates ſunt tria pūcta huic dicit ꝯcedendo iſtā concluſionē nulla tñ vnitas eſt binarius ſed vnitas vniꝰ binarij ē vnitas alteriꝰ binarij vnde duo binarij ſunt tres binarij nulle tñ due vnitates ſunt duo binarij ſed tñ vnus binarius ideo nō ſeqtur qd̄ aliqua vnitas eſt binarius patet igitur per iaȝ dicta qd̄ nō valet iſta conſequentia quilibet binariꝰ illoꝝ triū binarioꝝ ē binariꝰ illoꝝ triū hominū vel illoꝝ triū pūctoꝝ: ergo oēs iſti binarij ſunt binarij illoꝝ triū hominū vel punctoꝝ ſicut non ſequit quilibet illoꝝ triū ē aliqs illoꝝ triū igitur oēs iſti tres ſunt aliqui illoꝝ triū ē enim antecedēs verū ⁊ conſequēs falſum ad aliam foꝛmā qn̄ arguit qd̄ vnus binarius illoꝝ triū hominū ē altero binario illoꝝ triū hominū maioꝛ negat illud tantus enim numerꝰ ē binarius q̄ eſt duo pūcta ſicut ē binariuſ qui ē duo aſini vel duo boues ⁊ ſi aꝛ qd̄ nō q: iſte res numerate videlicet iſti aſini ſunt maioꝛes et iſte res numerate ſunt iſti binarij ſunt maioꝛes.

¶ Huic dicit negando cōſequentiā pōt tñ fieri diſtinctio ex iſto qd̄ iſte terminꝰ maioꝛes pōt determinare iſtū terminū numerus vel iſtū terminū res ſi iſtū terminū numerus tūc certū ē ꝙ nō valet iſta ꝯña ſicut nec illa iſte res ſunt maioꝛes: ⁊ iſte res ſunt iſti numeri: ergo iſti numeri ſunt numeri maioꝛes. ¶ Si iſtū terminū res tūc ē iſte ſenſus iſti nūeri ſunt maioꝛeſ. i. res maioꝛes tñ vt credo meliꝰ ē omittere iſtā diſtinctionē q: nō videt rationale ꝙ iſte terminus maioꝛes poterit ibidē determinare aliū terminū quā iſtum terminū numerū ex quo in iſta ꝓpoſitione nullꝰ aliꝰ terminuſ exponit ⁊ adeo negādū ē iſtā ꝓpoſitiōeȝ ſumptā videlicet iſtā iſti duo binarij ſunt maioꝛes quaȝ iſti duo binarij demonſtrando ꝑ li ꝑmū iſti duos binarios q̄ ſunt q̄ttuoꝛ boues ⁊ ꝑ li ſm̄ iſti duos binarios q̄ ſunt q̄ttuoꝛ pūcta vñ iuxta coiem modū loquendi logicalē ē iſta ꝓpoſitio neganda iſte faber ē bonꝰ demonſtrato vno homine q̄ ſit bonus hō ⁊ malꝰ faber pōt tñ ibi fingi vnꝰ extraneꝰ intellectꝰ. ſ. ꝙ iſte faber ē bonꝰ q: ē bonꝰ hō vl' bonꝰ carpētariꝰ ⁊ ſic de alijs determinationibꝰ quaꝝ nullam in rei veritate dat iſta ꝓpoſitio intelligere quātū ē ex pte ſue ſignificatōis pōt tñ dari huiuſmodi diſtinctio q̄ tñ nō ꝯpetit ſibi rōne ſue ſignificatiōis ꝓprie ⁊ cōſimilit ē in ꝓpoſito: ergo ⁊c. ſed ꝯ hoc adhuc aꝛ ꝓbando qd̄ vnꝰ talis binariꝰ q̄ ē duo magni boues ē maioꝛ quā vnus binariꝰ q̄ ē duo pūcta q: vtraqȝ ps illius binarij ē in infinitū maioꝛ quā aliq̄ ps alteriꝰ binarij: ḡ totus. a. binariꝰ ē maioꝛ quā totꝰ. b. binariꝰ ſit ꝑmus numerus. a. ⁊ ſecūdus numerꝰ. b. ꝯña ꝓbatur q: quibuſcūqȝ duobus ſignatis ſi aliq̄ ps vniꝰ ſit maioꝛ quā aliq̄ ps alterius ipſuȝ tunc ē altero maiꝰ: cū ḡ q̄libet ps. a. ſit in infinitū maioꝛ quā aliqua ps. b. ſeqtur ꝙ. a. ē in infinintū maius q̄ȝ ē. b. vel ſaltē maius aſſumptū aꝛ q: q̄libet ps. a. ē vnꝰ magnus bos ⁊ per poſituȝ ⁊ q̄libet pars. b. ē vnꝰ pūctus. Sȝ oē coꝛpꝰ ē in infinitū maius q̄ȝ ē aliqs pūctꝰ: ḡ ⁊c. Similit a. binariꝰ hȝ infinitas ptes ſed. b. binariꝰ nō hȝ niſi duas partes: ergo. a. binariꝰ ē maioꝛ. b. binario ⁊ maioꝛ huiꝰ vltimi argumēti patet ꝑ poſitū. ¶ Ad hec reſpondet ꝑmo ad primū negādo ꝙ aliq̄ ps. a. eſſet maioꝛ q̄ȝ aliq̄ ps. b. q: nulla ē ps. a. nec aliq̄ ē ps. b. ⁊ etiā q: nullū coꝛpꝰ nec aliq̄ in mūdo ē maiꝰ vel minꝰ vl' eq̄le alicui pūcto vel alicui indiuiſibili ꝙ enim nulla ſit ps. a. probatur q: nulla ē pars iſtoꝝ duoꝝ boū q: nulla ē ps cois vtriqȝ iſtoꝝ q: nec vnꝰ bos eſt ps ſui nec alteriꝰ bouis q: nullū aīal ē ps alicuiꝰ in mūdo. Et ꝯſimiliter aꝛ de. b. ꝙ nulla ē ps. b. q: punctꝰ nō ē ps alicuiꝰ in mūdo q: nihil cōponit ex pūctis. Et ſi aꝛ qd̄ ſic q: . b. binariꝰ cōponit ex illis duobꝰ pūctis huic dicitur ꝙ nō ſed. b. binariꝰ ē illa duo vnde. b. binariꝰ nō cōponitur ex illis duobꝰ pūctis nec ex aliqbus alijs q: nō ē aliqd̄ cōpoſitū nec aliq̄ cōpoſita id. b. nō cōponitur Et ſi arguit qd̄ ſic q: . b. binariꝰ ē poſtq̄ȝ nō fuit: ḡ aliqd cōpoſuit. b. binariū vel compoſuitꝰ. b. binariū: ḡ. b. binariꝰ ē ꝯpoſitꝰ vel ſuit cōpoſitus huic dicit negando ꝯñaȝ pōt tñ diſtingui de iſto termino cōponi dicit enī aliqd cōponi q: ipſum ē poſtquā nō fuit alio modo non dicitur aliqd cōponi qn̄ ipſum componit ex diuerſis ptibus ſuis qualitatiuis ⁊ quātitatiuis ſecundū ſpeciē a quibꝰ ipſum cōpoſitū differret ſpecie et iſto modo loquēdo. b. nō cōponit ⁊ iſte modꝰ ē priꝰ modꝰ loquēdi de cōpoſito ideo ſatis bene pōt negari ſicut ē negatuȝ ꝙ. b. ē cōpoſitū. Sed iuxta hoc arguit ſaltē ꝙ. a. ē cōpoſitū quia habet diuerſas partes qualitatiuas ⁊ quantitatiuas ex quibus componitur igit ⁊c. aſſumptū aꝛ. b. iſti duo boues habēt huiuſmodi ptes ex quibꝰ cōponūt ⁊ iſti duo boues ſunt. a. ergo. a. hȝ tales ptes ex quibꝰ cōponit ipſuȝ. a. ḡ. a. ē cōpoſitū huic dicit quod. a. cōponit ſed. a. non ē cōpoſitū ſed ē duo cōpoſita ⁊ ideo licet. a. binariꝰ habeat infinitas ptes nō tñ hȝ aliquā ptē ⁊ infinite ſunt ptes illoꝝ duorū aīalium ⁊ tñ nulla ē ps vna iſtoꝝ duorū aīaliū q: ſi aliq̄ foꝛet ps illoꝝ ſequit ꝙ illa foꝛet cois vtriqȝ illoꝝ ſed nulla ē tal' ergo ⁊c. Iuxta ꝙ ē aduertēdū ꝙ aliqs ē numerꝰ q̄ non hȝ ptē nec ptes ⁊ aliquis ē numerꝰ q̄ habet ptes ⁊ tñ nō hȝ aliquā ptē ⁊ aliqs ē numerus q̄ hȝ ptes ⁊ ſimiliter habet ptē aliquā ⁊ q̄libet numerꝰ q̄ habet ptē hȝ infinitas ptes ſic vniuerſaliter habet oīs numerꝰ q̄ hȝ ptes aliq̄s q: ex duobꝰ indiuiſibilibꝰ nō componit aliqs adequate. ¶ Exemplū primi patet in. b. numero. Exemplū ſecūdi patet in. a. numero. Exempluȝ tertij patet aſſignato vno numero qui ſit foꝛtes ⁊ caput foꝛ. ille numerꝰ tūc hȝ ptē q: eſt vna ps cois vtriqȝ. ſ. foꝛti ⁊ capiti puta cerebrū vel oculus vel naſus ⁊ ſic de alijs ptibus coibꝰ taȝ toti foꝛti quā etiā capiti foꝛtis ⁊ aliter nūquā eſt cōcedendū ꝙ aliqs numerꝰ habet aliquā ptē niſi illa foꝛet cois cuilibet vnitati eiuſdē numeri. Et per hec patet reſponſio ad aliā foꝛmā quādo arguebat qd̄ a. numerus foꝛet maioꝛ. b. numero q: hȝ infinitas parteſ ⁊c. ⁊. b. nō habet niſi duas ⁊c. huic dicitur qd̄ ſecūda ꝓpoſitio ē falſa illa. ſ. b. nō habet niſi duas ptes illa enim implicat ꝙ. b. hꝫ aliq̄s ptes ⁊ h̄ ē falſum q: nullꝰ numerꝰ cuiꝰ aliq̄ vnitas ē indiuiſibilis hȝ aliq̄s partes q: nulla habet aliq̄s ptes niſi qdlibet iſtoꝝ habeat aliquas partes. Si tñ ſic aꝛ. a. numerus habet infinitas ptes que ſunt nūeri ⁊. b. nō habet niſi duas vnitates vel. b. nō ē niſi due vnitates q: . b. nō habet aliqd nec aliq̄ cū ſint duo puncta: ḡ. a. ē maioꝛ numerus q̄ȝ ſit. b. huic dicit negando ꝯſequētiā q: quāuis. a. habeat infinitas ptes tñ nulla iſtaꝝ ptiū ē vnitas illiꝰ. a. ⁊ ideo nō ſeqtur ꝙ. a. numerꝰ foꝛet maioꝛ. b. numero ſed foꝛte aꝛ ꝯ illud ſic. a. hȝ infinitas ptes ⁊. a. ē quantitas diſcreta q: nūc: ḡ. a. eſt ſue ptes q: oīs quātitas diſcreta eſt ſue ptes ſicut apparet ex deſcriptione quātitatis diſcrete eſt enī quātitas diſcreta talis cuiꝰ ptes nō copulant ad aliquē terminū coiem: ḡ ex ptibus quātitatiuis diſcretis nō cōponit aliqd̄ vere vnū: ḡ illa quātitas diſcreta ē ille partes nō copulate ad terminū coiem ⁊ ſi. a. quātitas diſcreta ſit ſue ptes ⁊ a. partes ſunt infinite ſeqtur ꝙ. a. quantitas ē quantitas diſcreta infinita ⁊ ſi ſic ergo. a. numerus ē infinitus ſimiliter ex deſcriptione quātitatis diſcrete manifeſte apparet ꝙ oīs quātitas diſcreta hȝ ptes fruſta enī diceret quod quātitas diſcreta ē iſta cuius partes nō copulantur ad aliquē terminū communem niſi iſta haberet partes tres cum

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

tamen omnis numerus ſit quātitas diſcreta: ſequitur ergo ꝙ omnis numerus habet ptes quod prius erat negatū. ⁋ Ad hec dicitur primo ad primū quādo arguitur ꝙ ois quantitas diſcreta eſt ſue ptes dicit ꝙ hoc nomē pars ſumitur dupliciter .ſ. ꝓprie ⁊ methaforice ſiue ſecūdū ſimilitudinem: proprie dicit tale ps ex quo ⁊ alijs componitur aliquid vere vnū. Secundo modo dicitur pars pro iſto ꝙ eſt aliquid alicuius numeri ſiue aliquid alicuiꝰ aggregationis ⁊ ſic dicitur quod vnitas ē ps numeri ⁊ ciuis ē ps ciuitatis ⁊ ſic de talibus ſed in rei veritate iſte ſecundus modus loquendi nunqꝫ communiter admittit inter diſputātes ideo qn̄ dicit ois quātitas eſt ſue partes dicitur ꝙ iſta propoſitio ois quātitas diſcreta ē ſue ptes ſic intelligit videlicet ꝙ ois quantitas diſcreta ē oia iſta quorū quodlibet ē aliquid illius quantitatis diſcrete. Et ad aliā auctoritatē per quaꝫ probatur ꝙ quantitas diſcreta eſt ſue partes dicitur quod iſta ſic intelligitur videlicet quod cuiuſlibet quantitatis diſcrete ē aliquid tāquā pars que tota nō poteſt eſſe niſi illud foret ⁊ illud nō copulat ad aliquē terminū cōmunē cū alio eiuſdem quantitatis diſcrete aliqn̄ tamē quātitatis diſcrete copulantur partes ad aliquē terminū cōmunē ⁊ hoc vniuerſaliter eſt verū vbi ipſa quantitas diſcreta habet aliqꝫ partē communē vtriqꝫ vnitati illius quātitatis ſicut patet de tali binario qui ē ſoꝛ. ⁊ caput ſortis ē enim cerebrū pars cōis ſorti ⁊ etiā capiti ſuo ⁊ etiā quelibet pars illiꝰ cerebri ē conſimiliter cōis tā ſorti quā capiti ſortis: cū ergo due ptes totius cerebri vt puta due medietates eiuſdē copulantur ad aliquē terminū communē ⁊ ille ſunt partes illius quantitatis diſcrete que ē ſortes ⁊ caput ſortis ſequitur ꝙ eadem partes quantitatis demonſtrato copulantur ad aliquē terminū cōmunē. ⁋ Ideo pro iſto argumento dicitur concedendo cōcluſionē ſicut probat argumentū. Et ad auctoritatē dicenduꝫ quod illa ſic intelligitur quod quantitatis diſcrete partes non copulantur ad aliquē terminū cōmunem .i. nihil ꝙ eſt tāquā ps quātitatiua quātitatis diſcrete copulatur ad aliquid tāqꝫ ad terminū cōmunē illius quantitatis diſcrete quia nulla quantitas diſcreta habet terminū cōmunē ut ipſa ē diſcreta veꝝ ē tamen ꝙ aliqua quātitas diſcreta habet aliquē terminū cōmunē q2 due medietates in linea habent terminū cōmunem eiuſdem idem eni pūctꝰ medius eſt terminus communis vtriqꝫ iſtaꝝ medietatum ſed tamen ille punctus nō ē terminus cōmunis iſtis duabus medietatibus ꝗtenus iſte ſunt due linee ſed quatenus ille ſunt due partes vnius tertie linee cuius ille punctus ē medius punctus ideo ⁊c. ⁊ illud videtur ſatiſfacere tam littere auctoritatis illius quā etiā intellectui intendit eniꝫ philoſophus ibidē dare differentiaꝫ inter quātitatē diſcretā ⁊ continuā per hoc ꝙ partes quātitatis continue copulātur ad aliquem terminuꝫ cōmunē ⁊ partes quantitatis diſcrete non copulant ad aliqueꝫ terminū cōmunē partes eni quantitatis continue copulantur ad vnū cōmunē terminū qui ē eis communis quatenus ipſe ſunt partes quantitatis cōtinue ideo ⁊c. ad aliam quando arguitur ꝙ ois quantitas diſcreta ē ſue partes dicit vt prius dicebatur ꝙ iſta ꝓpoſitio ē impoſſibilis ⁊ etiā hꝫ particularis eſt impoſſibilis aliqua quantitans diſcreta ē ſue partes ⁊ ſimiliter iſta aliquid ē ſue partes ſed omne ꝙ ē aliquod vl' ē indiuiſibile vl' ꝯpoſitū ex ſuis partibus ⁊ omnis quantitas diſcreta ē omnia illa quorum quodlibet ē aliquid illius quātitatis diſcreta ideo ⁊c.

Decimū ſophiſma.

o Omnes apoſtoli ſunt duodeciꝫ ꝙ arguit ſic omnes apoſtoli ſunt ⁊ non plures nec pauciores quā duodecim ſunt omnes apoſtoli dei: ergo ſophiſma ad oppoſitū arguit ſic omnes apoſtoli dei ſunt duodecim ergo oēs qui ſunt apoſtoli dei ſunt duodeciꝫ ſed petrꝰ ⁊ paulꝰ ſunt apoſtoli dei: ergo petrus ⁊ paulus ſunt duodecim ſimiliter ſi omnes apoſtoli dei ſunt duodecim: ergo omnes apoſtoli dei ſint: ſed aꝛ ꝙ nō quia nec petrus ē nec paulus ⁊ ſic de ſingulis: ergo ⁊c. antecedens ſic arguitur quilibet illorum erat occiſus pro fide xp̄i ⁊ ſuſtinendo fidem vel ſalutē moriebatur ꝗ ⁊c. ⁋ Ideo ad hoc ſophiſma reſpondetur diſtinguendo hoc ſophiſma eo quod iſte terminus omnes poteſt teneri collectiue vel diuiſiue: ſi collectiue tūc eſt iſte ſenſus illi qui ſunt oēs apoſtoli dei ſunt duodecim: ſi diuiſiue tunc eſt iſte ſenſus quicunqꝫ ſunt apoſtoli dei ſunt duodecim ⁊ iſte ſenſus claudit oppoſita ⁊ ſic tenēdo iſtū terminū omnes ē hoc ſophiſma impoſſibile: tamen tenendo iſtū terminū collectiue ē ipſum dubitandū q2 dubiū nunquid aliquis ſit apoſtolus poſſibile enim foret ꝙ deꝰ nunc acceptaret dominū papā in apoſtolū ⁊ omnes epiſcopos ⁊ omnes cardinales quilibet enim illorum ſuppleret hic vicem apoſtoli ⁊ ſic haberet ſe vt apoſtolus ⁊ dico ꝙ quilibet illoꝝ eēt apoſtolus quomodo bene hoc cōceditur ꝙ ſi ſimpliciter accepti ſint ad tale officium a deo ꝙ ipſi ſint nominati apoſtoli ⁊ cū dubiū ē vtruꝫ plures vel pauciores inter eos ſint ſic accepti a deo ideo ſatis ꝓbabitur poteſt dubitari ſophiſma. ⁋ Si tamen arguit ſic petrus ⁊ paulus ⁊c. ſunt oēs apoſtoli dei ⁊ illi ſunt duodecim: ꝗ ⁊c. huic dicitur ſimpliciter negando illud antecedēs quia illi duodecim modo nō ſunt nec ipſi duodecim fuerunt omnes apoſtoli multi enim fuerunt apoſtoli preter illos duodecim qui fuerunt apoſtoli paulus enim ⁊ mathias ⁊ multi alij fuerunt apoſtoli pꝰ ꝑmos duodecim apoſtolos ſed nomen appellationis cōpetit principaliter illis qui in pleuerunt nominis officiuꝫ ſpeciali vocatione diuina ſed ⁊ paulꝰ ⁊ mathias ſecuti ſūt dominū merito vnde ſinguli eoꝝ ſimul apparent merito ⁊ ſpeciali ꝓrogatiua digniſſime ꝑponendi vnde non modo prelati conſtituuntur apoſtoli ſed ſacerdotes ⁊ ipſi apoſtoli dei nominantur ideo ſimpliciter loquendo iuxta cōmuneꝫ modū loquendi negandū ē ſophiſma in vtroqꝫ ſenſu quia nullus iſtoꝝ apoſtolorū ē ſi tamen ponit gratia exempli ꝙ modo forent duodecim apoſtoli dei ⁊ nō plures tunc accipiendo iſtum terminū omnes collectiue ē ſophiſma concedendū ⁊ tunc dicitur negādo illam conſequentiam omnes apoſtoli dei ſunt duodecim ⁊c. q2 in conſequente iſtius relatiui qui circūuoluti tenetur ille terminꝰ omnes diuiſiue ⁊ ē hoc conſequens conuertibile cū hac ꝓpoſitione quicūqꝫ ſunt apoſtoli dei ſunt duodecim tamen poteſt reſpondens hoc conſequens diſtinguere ſicut ⁊ antecedens ſed hoc non oportet quia ſatis limitatur per cōmuneꝫ modū loquendi per aliquos terminos appoſitos. Et ideo adhuc negat iſta conſequentia ſicut prius ⁊ cōceditur ꝙ oēs apoſtoli dei ſūt duodecim in caſu poſito ⁊ aliqui apoſtoli dei non ſunt duodecim ⁊ ſi arguit ſic aliq apoſtoli nō ſunt duodeciꝫ ꝗ nō oēs apl'i dei ſunt duodecim. Huic dicit negando cōſequentiaꝫ quia accipiendo iſtuꝫ terminū oēs collectiue non conuertūtur nec equipollent iſte due ꝓpoſitiones aliqui apoſtoli dei nō ſunt duodecim ⁊ non oēs apl'i dei ſunt duodeciꝫ q2 tenēdo ſi hoies collectiue ſignificat illa ꝓpoſitio nō oēs apl'i dei ſunt duodecim ꝙ nulli qui ſunt omnes apl'i dei ſunt duodeciꝫ ⁊ hoc ē falſū in caſu poſito vnde iſta ꝓpoſitio oēs apoſtoli dei ſunt duodecim tenendo li omnes collectiue nō ē vniuerſalis ſed indefinita ⁊ ſignificat vt dictū eſt ꝙ illi q ſunt omnes apoſtoli dei ſunt duodecim ⁊ ideo iſta ꝓpoſitio non omnes apoſtoli dei ⁊c. omnes que ē eius cōtradictoria ſignificat ꝙ nulli qui ſunt apoſtoli dei ſunt duodecim ⁊ idō neceſſarium ē ꝙ ſic tenendo li omnes non contradicūt ille due ꝓpoſitiones omnes apoſtoli dei ſunt duodecim ⁊ aliq apoſtoli dei non ſunt duodecim ſed ſunt ſimul concedende poſito caſu ꝑori. ⁋ Reſpectu tamen alicuius ꝑdicati tales due ꝓpoſitiones repugnaret quātumcūqꝫ li omnes teneret collectiue q2 ille due ꝓpoſitiōes repugnant ⁊ contradicunt omnes apoſtoli dei currunt ⁊ aliqui apoſtoli dei nō currūt: aliqui apoſtoli dei nō ſūt ſancti ⁊ omnes apoſtoli dei ſunt ſancti ⁊ ſic vniuerſalit de talibꝰ multis vbi talis eſt terminus ꝑdicatur de iſto termino omnes qui non poſſunt verificari de iſto affirmatiue niſi verificentur ꝓ quolibet ſuppoſito illiꝰ vnde ſeqtur omnes apoſtoli dei currunt: ergo qlibet apoſtolꝰ dei currit ſimiliter ſeqtur omnes apoſtoli dei

ſunt ſancti: ergo quilibet apoſtolus dei eſt ſanctꝰ ⁊ ideo qualiter cūqꝫ accipitur iſte terminus oēs in iſta propoſitione oēs apoſtoli dei currūt cōtradicit ſibi hec ꝓpoſitio aliqui apoſtoli dei nō currūt ſed hoc nō eſt niſi gratia terminoꝝ vnde reſpectu nominis numeralis non valet huiuſmodi argumentuꝫ omēs apoſtoli dei ſunt duodecim: ergo quilibet illorū eſt duodecim nec ſequitur ꝙ aliqui illorū ſunt duodecim ⁊ per hoc ſatis patere poteſt diuerſitas: ⁊ cōſimiliter nō ſequit oēs ꝓpoſitiones ſunt vere: ergo quelibet ꝓpoſitio ē vera ponēdo ꝙ due ꝓpoſitiones forēt oēs ꝓpoſitiones cū hoc tamē ſtat ꝙ multe forēt ꝓpoſitiones falſe ⁊ in iſto caſu bene poteſt concedi ſicut cōmuniter ſolet concedi ꝙ oēs propoſitiones ſunt vere ⁊ tn̄ alique propoſitiones ſunt falſe ⁊ ſimiliter ꝙ alique ꝓpoſitiones nō ſunt vere ⁊ ſic de multis alijs vbi predicat talis terminꝰ de iſto termino ois qui pōt verificari de oībus ſimul licet nō verificetur de ſingulis ⁊ maxime qn̄ talis terminꝰ ſupponit reſpectu iſtius termini oēs q2 tūc vniuerſaliter tenetur ille terminꝰ ois collectiue ſicut quicūqꝫ alius terminus multiplex habēs tantū vnā ſignificationē ex parte predicati vn̄ cū ſic dicitur duodecim ſunt oēs apoſtoli dei ibidē tenet li oēs collectiue: ſimiliter hic aliqui ſunt oēs hoies ſimiles: aliq̄ ſunt oia cōpoſſibilia iſtoꝝ demonſtratis ꝗttuor ꝓpoſitionibꝰ ꝗꝝ due affirmatiue contradicūt duabꝰ negatiuis earūdē ⁊ ſic de talibꝰ vniuerſaliter tenet iſte terminꝰ oia collectiue ⁊ nō diuiſiue quātū eſt ex parte ſue ſignificationis ſed reſpectu aliorū terminorū illius ex parte ſubiecti vel predicati ſiue accipiat collectiue ſiue diuiſiue quātū ad veritatē ⁊ falſitatē nō eſt cura ſicut prius dictū eſt. ideo reſpectu talium predicatorū non oportet diſtinguere tales propoſitiones oēs homines currunt: oēs homines ſunt albi: ⁊ ſic de talibus vniuerſaliter reſpectu nominis numeralis bene cadit diſtinctio ſicut priꝰ dictū eſt ideo ⁊ cetera. ⁋ Sed forte poſito caſu iſto concedit ſophiſma ſicut ē cōcedendū in iſto caſu ſed contra hoc arguit ſic oēs apoſtoli dei ſunt duo ⁊ nulli duo ſunt duodecim: ergo non oēs apoſtoli dei ſunt duodecim aн̄s arguit ſic oēs apoſtoli dei ſunt duo ſenarij: ergo ſunt duo ⁊ aн̄s iſtiꝰ arguitur ſic oēs apoſtoli dei ſunt duodecim: ergo oēs apoſtoli dei ſūt duo ſenarij. ⁊ cōſimiliter arguit ꝙ oēs apoſtoli dei ſunt quattuor q2 ſunt ꝗttuor ternarij: ergo aliqua quattuor: igitur quattuor. Sed huic dicitur ꝙ nō apparet aliqua talis ꝯn̄a duodeci ſunt duo ſenarij: ergo duodecim ſunt duo nec aliq̄ ꝯn̄a ſibi conſimilis in iſtis terminis ſicut nō ſequit iſta grana ſunt duo cumuli: ergo iſta grana ſunt duo demonſtratis multis granis q̄ ſunt duo magni cumuli magni grani nec ſequit iſti termini ſunt iſte due ꝓpoſitiones: ergo iſti termini ſunt duo ⁊ negata illa cōſequentia nō ꝓcedit argumentuꝫ ideo ⁊c. Preterea ſi oēs apoſtoli dei ſūt duodecimꝰ: ergo nō pauciores duodecim ſunt oēs apoſtoli dei. ſed arguit quod ſic. q2 aliqui ſunt oēs pauciores duodecim ⁊ nulli alij quā oēs apoſtoli dei: igit oēs apoſtoli dei ſūt pauciores duodecim aſſumptū arguit q2 vndecim apoſtoli ſunt oēs pauciores duodecim ⁊ illi ſunt aliqui apoſtoli dei: igitur aliqui apoſtoli dei ſunt oēs pauciores duodecim ſimiliter oēs pauciores duodecim ſunt aliqui aut igit ſunt illi pauciores vndeciꝫ vel plures vel equales vndecim ꝙ non pauciores neque plures ſatis patet: ergo ipſi ſunt equales vndecim. Similiter iſte numerꝰ eſt maximꝰ numerꝰ de numero illorū duodeci ergo ⁊c. Similiter vndeciꝫ ſunt pauciores duodecim ⁊ nō plures .j. nec pauciores .j. ſunt oēs pauciores duodecim: ergo vndecim ſunt oēs pauciores duodecim. ideo ſi concedit qd̄ aliqui ſunt oēs pauciores duodeci ſignent illi ⁊ arguit qd̄ nō q2 illi non ſunt oēs apoſtoli igitur alij quā iſti aſſignati ſunt pauciores omnibꝰ apoſtolis: ſimiliter qua ratione iſti vndeci forēt oēs pauciores duodecim cōnumerando paulū ſequit etiā quod alij vndecim nō cōnumerando paulū forēt etiam oēs pauciores duodeciꝫ. Similiter ſi aliqui forēt oēs pauciores duodeci ſequit quod illi forēt oēs pauciores oībus ſed hec ꝓpoſitio claudit oppoſita. q2 ſequit aliqui ſunt oēs pauciores oībus: ergo aliqui ſunt oēs qui ſunt oēs pauciores oībus ⁊ tūc illi vel ſunt oēs vel non oēs ſi illi ſint nō oēs ſimpliciter notū eſt vt prius argutum eſt quod illi nō ſunt oēs pauciores omnibꝰ q2 quicunqꝫ ſunt aliqui illorum illi ſunt pauciores oībus: ergo ſi aliqui ſunt oēs pauciores oībus illi ſunt oēs qui ſunt aliqui illorū: ergo oēs ſimpliciter ⁊ ſi ſic ipſi nō ſunt omēs pauciores oībus. ideo dicit quod iſta propoſitō aliqui ſunt oēs apoſtoli pauciores quā duodecim claudit oppoſita ſicut ⁊ iſta aliqui ſūt oēs pauciores omnibꝰ ſicut argumentū ſatis probat: ⁊ ideo dicit in principio negando illā tāqꝫ impoſſibileꝫ ⁊ qn̄ aꝛ ꝙ duo ſunt oēs ⁊c. dicit qd̄ illud eſt ipoſſibile ⁊ qn̄ arguit ꝙ ſic q2 oēs apoſtoli pauciores duodecim ſūt aliqui aut igitur vndeci aut plures aut pauciores ⁊c. huic dicit ꝙ iſta ꝓpoſitio eſt diſtinguenda eo ꝙ li oēs pōt teneri collectiue vel diuiſiue tenēdo li oēs collectiue eſt iſta ꝓpoſitio ipoſſibilis oēs apoſtoli pauciores duodeci ſunt aliqui q2 iſta ſignificat ꝙ illi qui ſūt oēs apoſtoli pauciores duodeci ſunt aliqui ⁊ iſta ꝓpoſitio eſt ipoſſibilis tenēdo tn̄ iſtum terminuꝫ diuiſiue eſt iſte ſenſus quicūqꝫ apoſtoli ſunt pauciores .12. illi ſunt aliqui ⁊ hoc eſt verū ⁊ ideo ſic tenēdo iſtū terminū cōcedit illa ꝓpoſitio oēs apoſtoli pauciores .12. ſūt aliqui ⁊ qn̄ querit vlteriꝰ vtrū ſint vndecī aut plures aut pauciores. huic dicitur ꝙ nulli ſunt illi qui ſunt oēs pauciores omnibꝰ ſed aliqui qui ſunt pauciores omnibus ſunt pauciores duodeciꝫ ⁊ aliqui pauciores oībus ſunt .xi. nulli tamen ſunt oēs pauciores oībus ⁊ ideo negat ꝙ oēs pauciores oībus ſunt .xi. q2 ſiue collectiue ſiue diuiſiue teneat iſte terminꝰ oēs eſt iſta propoſitio falſa ⁊ ſicut negat ꝙ aliqui ſunt oēs pauciores duodecim ita etiā ē negādū ꝙ aliq ſūt oēs illoꝝ .xi. vel aliqui ſint oēs duo illoꝝ oēs tres vel oēs quatuor ⁊ ſic de quolibet tali imo ꝙ plꝰ eſt negādū ꝙ aliqui ſunt oēs illoꝝ q2 nulli forēt oēs illoꝝ niſi forēt oēs illi ſꝫ oēs ipſi nō ſunt aliqui ipſoꝝ ideo nulli ſunt oēs illoꝝ apoſtolorū ⁊ idē vniuerſaliter eſt veruꝫ in quocūqꝫ tali materia vn̄ demōſtratis .vj. punctis nulla ſunt oia illorum nec aliqua ſunt oia duo illorū nec oia tria nec oia quattuor illoꝝ tn̄ iuxta caſuꝫ ſophiſmatis aliqui ſunt omēs duo apoſtoli ⁊ aliqui ſūt oēs tres apoſtoli ⁊ aliqui ſunt oēs .vi. apoſtoli ⁊ ſi arguit ſic illi qui ſunt oēs duo apoſtoli vel ſunt petrꝰ ⁊ paulꝰ vel ſunt iohānes ⁊ andreas vel aliqui duo ſunt illi duo qui ſunt oēs duo apoſtoli. huic dicit ꝙ nulli duo apoſtoli ſunt oēs duo apoſtoli ſed oēs duodecim apoſtoli ſunt oēs duo apoſtoli ⁊ oēs .12. apoſtoli ſunt oēs tres apoſtoli ⁊ oēs duodecim apoſtoli ſunt oēs vndecī apoſtoli ⁊c. ſed forte cōtra hoc ſophiſma arguit ſic ſi oēs .12. apoſtoli ſunt oēs duo apoſtoli: ergo .12. ſunt duo cōſequēs ipoſſibile ⁊ ꝯn̄a arguit ſic quia ſi oēs .12. apoſtoli ſunt oēs duo apoſtoli: igit oēs .12. apoſtoli ſunt oēs qui ſunt duo apoſtoli ⁊ vltra: ergo .12. ſunt oēs apoſtoli ⁊ illi ſunt duo: igit .12. ſunt duo. Similiter ſi oēs .12. apoſtoli ſunt oēs duo apoſtoli: igit aliq ſūt oēs duo apoſtoli ⁊ nulli niſi oēs duo apoſtoli: ergo oēs duo apoſtoli ſunt oēs duo apoſtoli: ergo aliq duo ſunt oēs duo apoſtoli ⁊ illi ſunt .12. ergo adhuc .12. ſunt duo. huic dicit vt priꝰ ꝙ oēs duodeci apoſtoli ſunt oēs duo apoſtoli ⁊ ad argumentū vlteriꝰ qn̄ arguit: ergo oēs .12. apoſtoli ſunt oēs qui ſunt duo apoſtoli negat ꝯn̄a ſicut non ſequit .12. ſunt iſti duo ⁊ iſti duo. ⁊ ſic de ſingulis ⁊ hoc copulatim: igit .12. ſunt iſti duo ſicut nō ſequit iſti duo ſūt petrus ⁊ paulꝰ: igit iſti duo ſunt petrus q2 tn̄ hec inſtantia primo facta videt eſſe impertinēs prime ꝯn̄e negate. Eſt aduertendūꝙ iſte terminus oēs duo in hac pro

poſitiõe duodeciꝫ ſunt oẽs duo ſtat pro oibus duobꝰ ſimul ſumptis ⁊ nõ cõtingit ipſum deſcẽdere ad aliqua eius ſuppoſita ſicut nec hic infinita ſunt oia finita. Ergo infinita ſunt iſta finita vel iſta finita vel iſta finita vl' iſta ⁊c̃. ſic de ſingulis notum eſt quod non valet conſequẽtia. Unde ſicut non ſequitur infinita ſunt oia finita ergo infinita ſunt oia que ſunt finita ſic nec ſequitur in ꝓpoſito duodecim apoſtoli ſunt oẽs duo apoſtoli: ergo duodecim apoſtoli ſunt oẽs apoſtoli qui ſunt duo vel ſunt oẽs qui ſunt duo apoſtoli quod idẽ eſt quantuꝫ ad ꝓpoſitũ noſtrũ: Ad aliã formã qñ ſic arguit aliqui apoſtoli ſunt oẽs duo apoſtoli ⁊ nulli niſi omẽs duo apoſtoli: igitur oẽs duo apoſtoli ſunt oẽs duo apoſtoli huic dr̃ ꝙ non valet iſta ɔña ſed ſequit quod qui ſunt oẽs duo apoſtoli ſunt oẽs duo apoſtoli: ſꝫ adhuc arguitur cõtra illud q: cõſimiliter ſicut conceditur quod aliqui ſunt oẽs duo apoſtoli videtur eſſe cõcedẽdũ quod aliqui ita ſunt oẽs duo iſtorũ duodecim quia quicunqꝫ ſunt duo apoſtoli ſunt duo apoſtoli iſtorum duodeciꝫ: igitur ſi aliqui ſunt oẽs duo apoſtoli ipſi ſunt oẽs duo iſtoꝝ duodecim quod prius eſt negatũ huic dr̃ quod nõ valet ɔña vltimo facta ⁊ cauſa eſt q: licet quicũqꝫ ſunt duo apoſtoli ſunt duo iſtoꝝ duodecim nõ tñ requiritur ad hoc quod aliqui ſint oẽs duo apoſtoli quod ipſi ſint duo iſtorum duodecim ſimiliter ad hoc quod forent aliqui apoſtoli oẽs duo iſtoꝝ duodecim requiritur quod ipſi forẽt oẽs illi duodecim ſicut requiritur ad hoc quod aliqui ſunt oẽs duo apoſtoli quod ipſi ſint oẽs apoſtoli ſed non poteſt eſſe quod aliqui iſtoꝝ duodecim ſint oẽs iſti duodecim quia nulli poſſunt eſſe iſti duodeciꝫ niſi illi duodecim ⁊ illi nõ poſſunt eſſe aliquis iſtorũ iõ nõ poteſt eſſe quod aliqui illoꝝ ſint oẽs duo illoꝝ duodecim q: tunc oẽs iſti forẽt oẽs duodeci ⁊ ſic nõ ꝓcedit argumẽtũ iõ ⁊c̃.

Decimũoctauũ ſophiſma.

1 Infinita ſunt finita ꝙ ſophiſma ſit veruꝫ arguitur ſic duo ſunt finita ⁊ tria ſunt finita ⁊ q̃tuor ſunt finita ⁊ ſic in infinituꝫ: ergo ſophiſma. ſimiliter aliqua ſunt finita ⁊ nõ tot ſunt finita quĩ ĩ duplo plura ⁊ ĩ triplo plura ⁊ ſic ĩ ĩfinitũ ſint finita: g̃ ĩfinita ſũt finita. ſimilit' ſi nõ infinita ſũt finita: igitur aliqua finita ſunt oia finita quod eſt impoſſibile q: dentur illa ⁊ tunc ſunt duo vel tria vel quattuor ⁊ ſic in infinitũ ſed iſta non ſunt duo nec tria neque quattuor ⁊ ſic in infinitũ q: quocũqꝫ numero finito dato adhuc contingit accipere numeꝝ iſto in duplo maiorem ⁊ in centuplo maiorẽ illo ⁊ ſic in infinitũ ideo forte ſuppoſita illa diſtinctione cõi de iſto termino infinitũ ꝙ aliqñ poteſt teneri categorematice ⁊ ſincategorematice ⁊ limitato illo ſenſu quo tenetur ſincategorematice tũc vt ſic conceditur ſophiſma ſicut eſt cõcedendũ q: ſenſus illius ſophiſmatis tunc eſt iſte aliqua ſunt finita ⁊ nõ tot ſunt finita qui in duplo plura illis ſint finita ⁊ in triplo plura illis ſunt finita ⁊ ſic in infinitum. ¶ Si tamẽ iſte terminus infinita tenetur categorematice tunc vt ſic foret ſophiſma concedendum quia tunc foret iſte ſenſus ſophiſmatis aliqua que ſunt infinita ſunt finita ſed hoc non eſt poſſibile ſed ſic non accipitur ille terminus infinita quando ponitur a parte ſubiecti alicuius ꝓpoſitionis ⁊ ipſum nõ procedit aliquod determinabile iuxta cõmuneꝫ modũ loquẽdi ſed vniuerſaliter qñ iſte terminus infinita ponit a parte ſubiecti ⁊ precedit ꝓpoſitionem aliquã nullo determinabili precedẽte ipſum tũc iſte terminus tenetur ſincategorematice ⁊ nõ categorematice niſi diſputãs velit oino vti ſic iſto termino ſed vniuerſaliter qñ iſte terminus infinita vel aliquis talis ponitur a parte predicati alicuius propoſitõnis tũc iuxta ɔmunẽ modũ loquẽdi tenet cathegorematice ⁊ ñ ſincathegorematice vñ ñ ſequit ĩfinita ſũt finita: g̃ finita ſunt ĩfinita ſicut nõ ſequit oia finita ſunt finita: ergo finita ſunt oia finita ſed contra aliqua ſunt finita ⁊ nõ plura illis ſunt finita: ergo non infinita ſunt finita antecedens arguitur ſic quia finita ſunt finita ⁊ nõ plura quã finita ſunt finita: ergo ⁊c̃. ſimiliter tantũ finita ſunt finita q: finita ſunt finita ⁊ nulla alia quã finita ſunt finita nec plura quã finita ſt finita: g̃ ñ ĩfinita ſunt finita ſimiliter ſi infinita ſũt finita: ergo plura quã duo tria quattuor ⁊ ſic in infinitũ ſunt finita conſequens falſum ſimiliter ſi infinita ſunt finita ⁊ oia finita ſunt equalia aliquibus ſic g̃ infinita ſunt eq̃lia aliquibꝰ finitis etiã arguitur ſic infinita ſunt finita: g̃ aliq̃ ĩfinita ſunt finita ad hec reſpondetur primo ad primũ quãdo arguitur ſi aliqua ſunt finita ⁊ non plura illis ſunt finita: ergo non infinita ſunt finita dicitur negãdo conſequentiã quia ſicut ibidem arguitur finita ſunt finita ⁊ non plura finitis ſunt finita ⁊ ideo antecedens eſt verũ ⁊ conſequẽs falſum ⁊ ideo conſequentia eſt neganda ſed forte arguitur quod illa conſequentia ſit bona quia ſequitur aliq̃ ſunt finita ⁊ non plura illis ſunt finita: ergo aliqua ſunt finita quibus non plura ſunt finita tunc ſignentur illa ⁊ quibuſcũqꝫ finitis datis ſi ñ plura illis ſt finita ñ ĩfinita ſt finita ſꝫ pro iſto dicit negãdo iſtã ɔñaꝫ aliqua ſunt finita ⁊ non plura illis ſunt finita: ergo aliqua ſunt finita quibus non plura ſunt finita arguitur enim ibidem a ſenſu diuiſo verũ ad ſenſum cõpoſitum falſuꝫ ideo ⁊c̃. ⁊ ſi queratur cũ dicitur aliqua ſunt finita ⁊ non plura illis ſunt finita que ſunt illa finita quibus non ſunt plura finita dicitur quod nulla ſunt finita quibus non plura ſunt finita quia quibuſcunqꝫ finitis datis plura illis ſunt finita vnde ſicut aliqua eſt pars huiꝰ linee ⁊ tamẽ nulla eſt pars huius linee maior illa ita aliqua ſunt finita ⁊ non plura illis ſunt finita ⁊ tamen quibuſcũqꝫ finitis datis ſunt aliqua finita plura ad aliud quãdo ſic arguitur tñ finita ſunt finita: ergo non infinita ſunt finita huic dicitur negãdo conſequentiã ⁊ conceditur ꝙ infinita ſunt finita ⁊ tañ tñ finita ſunt finita ⁊ ſi arguitur tunc ſic tantũ finita ſunt finita. igitur aliqua finita ſunt omnia finita ſicut ſequitur tantũ finiti homines ſunt finiti: ergo aliqui finiti homines ſunt omnes finiti homines huic dicitur quod prior iſtarũ duarũ non valet nec ſequitur licet ſecunda conſequẽtia valeat quod prima conſequentia ſit bona. probatur quia licet talis modus arguendi valeat in aliquibus tamen non valet in oibꝰ ſicut non ſequitur tantũ finita illorũ ſunt compoſſibilia illorum: ergo aliqua ſunt omnia compoſſibilia iſtorum demonſtratis quattuor propoſitionibus quarum due repugnãt alijs duabus earũdem, ⁊ ſimiliter non ſequitur tantum finiti ſunt homines ſimiles: ergo aliqui ſunt omnes homines ſimiles ⁊ ſic de multis talibꝰ iõ ſatis patet quod non valet iſta conſequentia tantum finita ſũt finita: ergo aliqua finita ſunt omnia finita ad tertiam formã quando arguitur ſic infinita ſunt finita ergo plura quam duo tria vel quattuor ⁊ ſic in infinitũ ſunt finita dicitur negando conſequentiã ⁊ conſequẽs quia antecedens eſt verũ ⁊ conſequens falſuꝫ vel poteſt diſtingui ſecundũ compoſitionem ⁊ diuiſioneꝫ ſenſus cõpoſitus foret talis qui ibideꝫ concluditur ſcilicet quod plura quã duo tria vel quattuor ⁊ ſic in infinituꝫ ſunt finita ⁊ per iſtum ſenſum denotatur quod aliqua que ſunt plura quam duo vel tria vel quattuor ⁊ ſic in infinituꝫ ſunt finita ita quod totus iſte terminus plura quam duo tria vel quattuor ⁊ ſic in infinitum ſit ſubiectum iſtius propoſitionis ita quod illa ſit vna propoſitio categorica de diſiuncto ſubiecto ⁊ ſic capiendo iſtã propoſitionẽ notũ eſt quod illa propoſitio eſt impoſſibilis ſenſus diuiſus eſt iſte plura quã duo ſunt finita et plura quam tria ſunt finita ⁊ plura quaꝫ quattuor ſunt finita ⁊ ſic deinceps copulatiue ⁊ tunc eſt vna propoſitio copulatiua cuiꝰ quelibet categorica eſt vera ſed iſta propoſitio copulatiua principaliter ſignificat iſtum ſenſum compoſitum impoſſibilem ⁊ ideo poteſt argumentum bene negari ſimpliciter. ad quartã formã dicitur concedendo cõcluſionẽ ſimpliciter illã. ſ. ꝙ infinita ſũt eq̃lia aliquibꝰ finitis ſed nullis infinitis ſunt aliqua finita equalia ⁊ ideo quãdo arguit vlterius ſcilicet infinita ſunt finita: ergo aliqua infinita ſunt finita dicitur negãdo cõſequentiaꝫ ⁊ conceditur ſimpliciter ꝙ nulla infinita ſunt finita ⁊ tñ infinita ſunt finita ⁊ cauſa eſt q: in prima illaꝝ ꝓpoſitionũ ſtat iſte terminꝰ infinita cathegorematice ⁊ in ſecũda ſtat ſincathegorematice ⁊ iõ ſatis ſtãt iſta ſimul infinita ſunt finita ⁊ nulla infinita ſunt finita. ¶ Sed ɔtra hoc ſophiſma arguit adhuc ſi infinita ſunt finita q: aliq̃ ſunt finita ⁊ nõ tot ſunt finita quin plura illis ſunt finita per idẽ ſequit ꝙ infinitꝰ numerꝰ eſt finitꝰ numerꝰ q: aliquis numerꝰ eſt finitꝰ ⁊ nõ tantꝰ numerꝰ eſt finitꝰ quin maior iſto eſt finitus numerꝰ: ergo infinitꝰ numerꝰ eſt finitꝰ numerus ꝙ videt eſſe falſum huic dicit forte ſic eſt dicendũ ꝙ infinitus numerus eſt finitꝰ numerꝰ q: aliquantꝰ numerꝰ eſt finitꝰ ⁊ nõ tantus numerꝰ eſt finitus quin in duplo maior eſt finitus ⁊ in triplo maior ⁊ ſic in infinitũ: ergo ⁊c̃. ſed contra ex hac reſponſione arguit ꝙ aliqs numerus erit infinitus numerꝰ ⁊ tñ iſte numerꝰ qñcũqꝫ erit ſolũmodo finitus q: aliquis numerꝰ qñcũqꝫ erit ſolũmõ erit finitꝰ et tñ nũqꝫ erit iſte numerꝰ tãtꝰ quin erit in duplo maior ⁊ ĩ triplo maior ⁊ ĩ q̃druplo maior ⁊ ſic ĩ ĩfinitũ q: ponit ꝙ aliqs numerꝰ creſcat ita ꝙ in prima pte ꝓportionali iſtius hore incipiẽt ab hoc inſtanti ꝙ eſt preſens ſit iſte numerꝰ ſenarius ⁊ in ſa pte ꝓportionali eiuſdẽ hore ſit iſte numerꝰ duodenarius ⁊ ſic in infinitũ quouſqꝫ labatur hora ita ꝙ in fine illius hore non ſit iſte numerꝰ nec aliqua pars illius nec aliq̃ vnitas illiꝰ tũc arguit ſic iſte numerꝰ erit ĩfinitꝰ q: erit aliquãtꝰ numerꝰ ⁊ ñ erit tãtꝰ numerꝰ qn erit ĩ duplo maior ⁊ ĩ q̃druplo maior ⁊ ſic ĩ ĩfinitũ: g̃ iſte numerꝰ erit infinitꝰ ɔña patet per priorẽ reſpõſionẽ ⁊ expoſitionẽ ⁊ ſi conceditur ɔcluſio arguit quod ſit falſa q: qñcũqꝫ iſte numerꝰ erit ille ſolũmõ finitus: igitur cũ ille numerꝰ nunqꝫ ſimul erit finitus ⁊ infinitus ſequitur quod iſte numerꝰ nunquã erit infinitus ɔña patet ⁊ añs ꝓbat q: in quolibet tẽpore in quo ille numerꝰ erit ſolũmodo finitꝰ ⁊ in quolibet inſtanti in quo ille numerꝰ erit: erit ſolũmodo finitꝰ: ergo qñcũqꝫ iſte numerꝰ erit ſolũmõ finitus ſimiliter poſito q̃ ſortes in inſtanti medio prime partis ꝓportionalis huiꝰ hore numerabit binariũ huius numeri ⁊ in inſtanti medio ſecũde partis proportionalis huius hore numerabit ſor. eundẽ binariũ quẽ numerabit prius ⁊ vnũ aliuꝫ binariũ: ſimiliter ⁊ inſtanti medio tertie partis proportionalis eiuſdem hore numerabit ſortes duplũ numerũ ad illũ numerum quẽ numerabit in inſtanti medio ſecunde partis ꝓportionalis ⁊ ſic in infinitũ vſqꝫ ad finẽ iſtius hore ita quod in fine non numerabit ipſe aliquid nec aliqua ymmo ſicut poſitum eſt quod tunc non ſit iſte numerꝰ nec aliqua vnitas illius in fine iſtius hore quo poſito ſequitur per reſponſionẽ datã ꝙ ſor. numerabit numerũ infinitũ ante finẽ iſtius hore ⁊ arguit quod nõ q: quilibet numerꝰ quẽ numerabit ſor. añ fineꝫ iſtius hore erit ſolũmodo finitus ꝙ arguit ſic q: quilibet numerꝰ quẽ numerabit ſortes in aliquo inſtanti erit tantũ finitꝰ q: quilibet numerus quẽ numerabit ſortes in aliqua parte ꝓportionali iſtius hore in aliqua ꝓportione ſe habebit ad binariũ in prima parte ꝓportionali iſtius hore numeratuꝫ ſicut patet intuenti ſed quãtũlibet numeruꝫ quem numerabit illũ numerabit in aliqua parte proportionali iſtius hore: igitur iſte numerꝰ quẽ numerabit erit tantũ finitus ɔña patet ⁊ maior ꝓbatur hec, ſ. quẽlibet numerũ quẽ ſor. numerabit illũ numerabit ĩ aliq̃ pte ꝓportionali iſtius hore q: per caſuꝫ illũ binariũ quẽ numerabit in. b. inſtanti prime partis proportionalis iſtius hore numerabit iterũ in ſcda parte ꝓportionali iſtius hore ⁊ quẽ numerabit in ſecũda parte ꝓportionali iſtius hore iterũ numerabit in tertia ⁊ ſic in infinituꝫ: ergo in nulla parte proportionali totius hore numerabit ſort. numerũ infinitũ ⁊ nõ maiorẽ numerũ numerabit ſort. quã ipſe numerabit in aliq̃ parte ꝓportionali iſtius hore: ergo nũquã numerabit ipſe numerũ infinituꝫ ſimiliter ſi ſortes numerabit numerũ infinituꝫ: ergo numerꝰ infinitus numerabit a ſorte ſed arguit ꝙ nõ q: ois numerus qui erit numeratꝰ a ſorte in aliquo inſtãti erit numeratus a ſorte ſed in nullo inſtanti erit numerꝰ infinitus numeratus a ſorte: ergo ⁊c̃. antecedẽs arguit videlicet quod ois numerꝰ qui erit numeratus a ſorte in aliquo inſtanti erit numeratus a ſorte q: ſi nõ detur aliqs numerus qui erit numeratꝰ a ſorte qui tñ in nullo inſtãti erit numeratus a ſorte ⁊ arguit ꝙ nullus erit talis finitus nec infinitꝰ q: tũc ſequitur quod iſte numerꝰ erit numeratus a ſorte ⁊ tñ qñcũqꝫ ille numerus erit: erit ille numerus nõ numeratus a ſorte q: nũquã erit ita q̃ ille numerus infinitus eſt numeratus a ſorte ⁊ ſi ſic: ergo nũqꝫ erit ille numerꝰ infinitus numeratꝰ a ſorte ſimiliter ſi plato per totã eandẽ horã numeraret ſicut modo facit ſortes hoc ſolũmõ excepto quod plato numeraret omnẽ vnitatẽ in fine iſtius hore quã prius numeraret ⁊ nullã aliã tunc plato in fine illius hore numeraret numerũ infinitũ ⁊ nõ prius numerabit numeruꝫ infinitũ nec foret numerus infinitꝰ numeratus a ſorte q: tunc foret maior numerꝰ numeratꝰ a platone quaꝫ vnquã prius ad hec reſpondet primo ad primũ quãdo arguitur quod aliquis numerꝰ eſt infinitꝰ ⁊ tñ qñcũqꝫ ille numerus erit: erit ille numerus ſolũmõ finitus. huic dicit q̃ hoc eſt impoſſibile ⁊ qñ ponit ꝙ aliqs numerus creſcat ſic quod in p̃ma pte ꝓportionali iſtiꝰ hore ſit ille ſenarius ⁊ in ſa pte ꝓportionali duodenariꝰ ⁊ ſic in infinitũ ſemp multiplicãdo numerũ huic dicit ꝙ iſte caſꝰ eſt mere impoſſibilis ⁊c̃. q: nullus numerꝰ qui eſt põt eſſe plures vnitates quã ipſe eſt in preſenti inſtanti et ideo de veritate ſicut verba protẽdũt eſt iſte caſus valde impoſſibilis hec reſponſio tamen nõ vadit ad argumentũ q: poteſt eſſe quod vni numero addat numerꝰ eq̃lis ⁊ quod illi numero ſic reſultãti adhuc addat vnꝰ equalis illi ⁊ ſic in infinitũ ⁊ ponat hoc ſimiliter ſicut p̃us poſitũ eſt de augmentatione eiuſdẽ numeri ⁊ redit idẽ ſophiſma q̃ prius ⁊c̃. ideo poſito iſto caſu de aditione illius numeri vnius ad alterũ dicit q̃ añ finẽ illius hore erit ibi aliquis numerus infinitꝰ ⁊ qñ arguit q̃ non q: in nullo inſtanti iſtius hore añ finẽ iſtius hore nec in aliq̃ pte erit ille numerus infinitus: ergo ⁊c̃. huic dr̃ q̃ iſta ɔña nõ valet in nullo inſtanti iſtius hore añ finem erit iſte numerus infinitus: ergo nũquã erit iſte numerus infinitus quia ſic cõtingeret ꝓbare quod nũquam erũt infinita inſtãtia. tunc ad argumentũ quando arguitur ſi in iſto caſu aliquãdo erit iſte numerus infinitus ⁊ cõtinue erit ita quod maximus numerus reſultans ex tali adictione eſt ſolũmodo finitus: ergo idem numerꝰ ſimul erit finitus ⁊ infinitus: huic dicitur negãdo conſequentiã ſicut nõ ſequit loquendo de tempore vt tempus eſt cõtinue in quolibet inſtãti iſtius hore poſt p̃mũ inſtãs tertie partis ꝓportionalis erit ita quod oẽs partes ꝓportionales huius hore preterite ſunt finite ſolũ g̃ nõ añ finẽ iſtiꝰ hore erũt infinite ptes ꝓportiõales iſtiꝰ hore preterite ſic nec in priori ſequitur continue ante finẽ iſtius hore erit ita quod maximꝰ numerus reſultãs ex aliq̃ adictione finitorũ eſt finitus: igitur nõ añ finem iſtius hore reſultabit numerus infinitus ſicut enim añ finẽ huius hore erũt infinite partes proportionales huius hore preterite ⁊ tñ in nullo inſtanti ante finem eiuſdem hore ſic ante finẽ iſtius hore aliquis erit numerus ĩfinitꝰ ⁊ tñ ĩ nullo ĩſtãti q: dent oẽs vnitates q̃ addentur ante finẽ iſtius hore: ⁊ notũ eſt quod ſi oẽs ille erũt infinite quod ille numerus erit infinitus ſed forte dicit ſicut cõmuniter dicit a multis quod nullus erit maximus

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

numerus qui reſultabit ante finē iſtiꝰ hore q: nulle ſunt
nec erunt vnitates oēs que addent an̄ finē eiuſdē hore
q: infinite addenť. ſed hec reſponſio debile capit fun
damentū̄ iſta. n. cōſimiliter habet ponere quod nulla
erūt oīa inſtātia iſtius hore quia infinita erūt inſtantia
huius hore quecūqꝫ detur etiā ipſa haberet negare qð
aliqua ſunt infinita ⁊ quod in aliquo tēpore erunt infi-
nita inſtātia ⁊ quod in aliqua linea ſunt infinita puncta
quoꝝ tñ quodlibet eſt neceſſariū̄ poſito ꝙ pūctꝰ ⁊ inſtās
ſit in rerū natura q: tūc in quolibet tempore erūt infini
ta inſtantia ⁊ in qualibet linea ſunt infinita puncta: cō
ceditur igitur quod reſultabit infinitus numerꝰ ex ali-
quibus adictionibus ante finē hore date ⁊ qñ arguitur
vt prius quod quilibet numerus qui reſultabit ante fi
nē iſtius hore erit in aliquo inſtāti an̄ finē iſtiꝰ hore huic
diciť ꝙ poſito qð ille vnitates ꝯtinue addāť de nouo ⁊
ſucceſſiue ſic ſaltē ē ſať poſſibile imaginari q: aľr niſi de
imaginatiōe tantū nō eſt caſus poſſibilis nō ſequiť qð
qlibet numerus infinitꝰ qui reſultabit an̄ finē iſtius ho-
re erit in aliquo inſtanti ſed ſequiť ꝙ quilibet numerꝰ fi
nitus reſultās an̄ finē erit in aliquo inſtāti vñ iſte nume
rus finitus qui erit oēs ille vnitates addite erit ⁊ nō in
aliquo inſtanti ſicut prius dictū eſt quēadmodū in il-
lo inſtāti erūt oīa inſtātia huius hore nec oēs partes eiuſ
dē ⁊ qñ aſſumiť ꝙ quātūcūqꝫ iſte numerꝰ erit ipſe tan-
tū erit finitus huic diciť ꝙ nūqꝫ erit iſte numerus finitꝰ
ſed qñcūqꝫ iſte numerꝰ erit: erit infinitꝰ nūqꝫ. n. erit ali-
quis numerꝰ finitus qui aliqñ erit infinitꝰ vñ q: in quo
libet tēpore terminato ad vltimū inſtās iſtiꝰ hore erit
iſte numerꝰ infinitꝰ ideo ipſe nūqꝫ erit finitꝰ ⁊ in quoli-
bet tali tpe erit iſte numerꝰ infinitus q: tales vnitates
addēde erūt infinite. ſed forte arguiť ꝙ aliquod corpꝰ
erit infinitū ⁊ tñ qñcūqꝫ ipſū erit ſolūmō erit finitū q:
poniť ꝙ. a. ſit vnū corpus pedalis quātitatis ⁊ rareſiat
in prima parte ꝓportionali iſtiꝰ hore ſicꝙ in fine eiuſdē
partis ꝓportionalis ſit bipedalis quātitatis ⁊ in ſecun
da ſit tripedalis ⁊ ſic in infinitū ⁊ quod idē corpus non
erit in vltimo inſtāti hore ſed tūc ſit corruptū ſecūdū ſe
⁊ quālibet ſui partē iſto poſito ſaltē ſm imaginationē
arguiť ex iſta reſpōſione iā poſita ꝙ illud corpꝰ erit infi
nitū q: ipſū habebit infinitas ptes eq̄les nō cōmuni-
cātes q̄rū q̄libet erit pedalis quātitatis ergo ipſū erit
in infinitū ꝯñ̄a patet ⁊ an̄s ſequiť ex caſu ſm iſtā reſpon
ſionē datā q: infinitas pedales quātitates an̄ finē eiuſ-
dē hore habebit īfinitas pedales quātitates an̄ finē eiuſ
dē hore ꝯñ̄a patet per reſponſionē datā ſed ipſū nūqꝫ
erit infinitū q: in nullo inſtāti igiť ⁊c̄. ſimiliter eadē ra-
tione ex iſta reſponſione ſequiť quod ſi ſortes infinita ve
locitate mouebiť an̄ finē illiꝰ hore quod ſortes mouebi
tur infinita velocitate an̄ finē illiꝰ hore quod eſt īpoſſi-
bile ad hec reſpōdetur p̄mo ad primū negādo cōcluſio-
nē iſtā tanqꝫ īpoſſibilē tā ſcd̄m imaginationē quā ſecun
dū poſitionē. ſ. aliquid erit in infinitū in iſta hora ꝙ in
nullo inſtāti iſtiꝰ hore erit in infinitū ⁊ ad argumentū
quādo arguiť quod. a. erit in infinitū q: . a. habebit infi
nitas partes equales nō ꝯmunicātes quaꝝ q̄libet erit
pedalis quātitatis ſimul cū alia: ğ. a. erit infinitū diciť
negādo conſequētiā. Et ſi arguiť quod iſta ꝯñ̄a ſit bona
q: ſi. a. haberet infinitas partes eq̄les nō ꝯmunicātes
quaꝝ quelibet foret pedalis quātitatis tūc. a. foret in
finitū: igiť ſi habebit īfinitas ptes eq̄les ñ ꝯmunicātes
quaꝝ q̄libet erit pedalis q̄̄titať p̄ciſe ipſū erit īfinitū
huic diciť negādo ꝯñ̄am ſicut alias frequenter negate
ſunt ſimiles. Et ſi arguiť quod. a. erit infinitū eadē ra-
tione in toto tēpore ⁊ in nullo inſtāti ſicut aliquis nume
rus erit infinitus in tota hora ⁊ in nullo inſtāti illiꝰ ho-
re huic dicitur etiā negādo ꝯñ̄am ⁊ cauſa eſt q: quando
a. erit ipſum erit in aliquo inſtāti ſed iſte numerꝰ nūqꝫ
erit in aliquo inſtāti: ideo nō ſequiť ꝙ licet ille numerꝰ
erit infinitꝰ ⁊ tamē in nullo inſtāti erit infinitus ꝙ ꝓpter

hoc. a. erit infinitū ⁊ tamen in nullo inſtāti erit infinitū
ſed conceditur quod infinitū corpus erit in caſu iſto ⁊
hoc probat argummentū ſatis bene ſi tamen. a. habe-
ret in aliquo inſtāti oēs ſuas partes ita magnas ſicut
habebit in illa hora tūc. a. foret infinitū ſed in caſu iſto
a. in nullo inſtāti habebit maximā quantitatē quā ipſe
habebit: igitur ⁊c̄. Et conſimiliter ad aliā formā diciť
quādo arguitur quā ſi infinita velocitate mouebitur
ſor. ante finem iſtius hore quod ſortes mouebitur infi-
nita velocitate ante finē iſtius hore dicitur negādo cō
ſequētiā ad hoc enim quod aliquod tale ꝙ ꝯtinue erit
inſtanti aliquo erit infinitū requiritur quod ipſū in ali
quo inſtanti erit infinitū ⁊ maxime ſi ipſum debet eſſe
finitum in aliquo tempore finito ⁊ ideo breuiter nihil
poterit eſſe infinitū niſi in aliquo inſtanti poterit eſſe
infinitū. ¶ Sed forte tūc arguiť ad hoc quod ſi infini
tū ſit in preſenti inſtanti ſit aliquod infinitū ſed infini-
ta tarditas eſt inſtāti preſenti: ergo aliq̄ tarditas eſt in
finita in preſenti inſtāti ꝯñ̄s īpoſſibile. Ideo pro iſto di
ciť negādo illā vltimā ꝯñ̄am ⁊ cā eſt q: licet infinita tar
ditate moueať aliquid in preſenti inſtāti nihil tamen
eſt quod infinita tarditate mouetur in preſenti inſtanti
nec eſt aliquid quod moueť infinita tarditate ſed tamē
ſi infinita tarditate moueret hoc vel infinita tarditate
moueret illud quocūqꝫ demonſtrato bene ſequiť quod
aliq̄ tarditas eſt infinita ſicut ſequiť infinite vnitates
erunt ille: igitur ille erunt infinite vnitates ⁊ ideo ille
vnitates erunt correſpondenter infinitus numerus et
ſortes numerabit numerū infinitū ante finem iſtiꝰ ho
re poſito iſto caſu de ſorte qui ponebatur ſupra in ſecū-
da reductione huius argumenti qui caſus licet ſit im-
poſſibilis ſimpliciter eſt tamē imaginabilis ſatis ſicut
⁊ poſt caſus. Ideo admittitur concedendo quod ſortes
numerabit numerum infinitum ante finem illius ho
re. Et ad argumentum in oppoſitū conceditur quod
aliquis numerus erit infinitus qui in nullo inſtanti erit
infinitus nec in aliquo inſtanti erit infinitus ſicut priꝰ
erat conceſſum ⁊ quod ſortes numerabit numerū ali-
quē quin nullo inſtanti non erit numeratus ab eo nec
ab aliquo alio ⁊ quod ſortes numerabit numerū infini
tum ⁊ tamen in nullo inſtanti erit ille numerus infini-
tus nec in aliquo inſtanti numerabit ſortes numerum
infinitum ⁊ quādocūqꝫ ſortes numerabit ipſe numera-
bit in aliquo inſtanti ⁊ tamen in nulla proportione fini-
ta numerabit ſortes maiorem numerū quam ipſe nu-
merabit in aliquo inſtanti ⁊ ſic de talibus multis. Et
tunc quando arguitur quod non quia ſi plato numeraſ
ſet conſimiliter omnino ſicut ſortes numerabit ante fi
nem illius hore ⁊ cū hoc quod ipſe numeraret in fine
eiuſdem hore tunc primo numeraret plato numerum
infinitū in vltimo inſtanti iſtius hore quia tunc primo
foret numerus infinitus numeratus a platone. huic di
citur quod hec conſequentia nō valet tunc primo foret
numerus infinitus numeratus a platone: ergo tunc pri
mo numeraret plato numerū infinitū quia in caſu ille
prius numerabit numerū infinitū quam erit numerꝰ
infinitus numeratus a platone quia in quolibet tem-
pore terminato vſqꝫ ad vltimū inſtans iſtius hore ipſe
numerabit numerū infinitū ſicut ⁊ ſortes vnde ſic mo-
bile quodcūqꝫ prius pertranſibit ſuum ſpatium quā
ipſum erit pertranſitum ab iſto ita plato prius numera
bit numerū infinitū quam numerus infinitꝰ erit nume-
ratus a plotone ⁊ conceditur quod eſt poſſibile quod
aliquis ita numerabit numerū aliquem qui nunquam
erit numeratus ab eo nec adhuc eſt numeratꝰ ſicut ſor.
in caſu poſito. Sed forte arguitur per vnā reſponſionē
prius poſitam ad vnū argumentum in vno alio ſophiſ
mate dicitur enim ibidem ſic quod non eſt poſſibile ꝙ
aliquod mobile pertranſibit aliquod ſpatiū quod nō eſt
pertranſitū ſicut enim ibidem ſatis diffuſe erat decla-

ratū: igitur eadē ratione nec eſt poſſibile quod aliquis
numerabit numerū aliquem qui nūqꝫ erit numeratus
¶ Huic dicitur ꝙ non valet illa conſequentia quia ad
hoc ꝙ aliquis pertranſibit aliquod ſpatiū requiritur
quod illud ſpaciū ſit in aliquo inſtanti poſtqꝫ illud mo-
bile pertranſiuit idē ſed hoc non requiritur de nume
ro q: ſortes pōt numerare aliquē numerū ⁊ numerabit
forte aliquē qui nō erit in aliquo inſtanti poſtquam ip-
ſe numerauit ipſum numerū nec ante ſicut apparet in
caſu ſuppoſito ideo ⁊c̄. ¶ Sed forte adhuc arguitur cō
tra hanc reſponſionem quia ex hac videtur ſequi ꝙ
ſi infinita erunt in iſta hora talia vel talia ꝙ talia erunt
infinita in iſta hora quia illa reſponſio ponit ꝙ pro tan-
to ſortes numerabit numerū infinitū quia infinite erūt
vnitates illius numeri quem numerabat ſortes quod
nullo modo caperet euidentiā niſi ſequeretur iuxta eā
quod ſi infinite erunt vnitates illius numeri quod illiꝰ
numeri erunt infinite vnitates q: notū eſt quod nullus
eſt numerus infinitus cuius non ſunt infinite vnitates
nec aliquis eſt numerus infinitus cuius non erūt vni-
tates infinite: igitur iuxta illam reſponſitionem ſequi-
tur quod ſi infinite erunt vnitates illius numeri quo-
cūqꝫ numero dato quod eiuſdem numeri erunt vnita
tes infinite. ¶ Sed arguitur quod nulla talis conſe-
quentia valeat quia ſicut prius poſitū eſt infinitus nu-
merus eſt numerus finitus ⁊ tamē nullus numerus fi-
nitus eſt numerus infinitus ⁊ infinite ſunt vnitates ali
cuius numeri finiti ⁊ tamen nullius numeri finiti ſunt
infinite vnitates. ¶ Preterea infinite ſunt partes eq̄
les non cōmunicantes in hac linea recta ⁊ tamē in nul
la linea recta ſunt infinite partes equales non com-
municantes ⁊ infinitas partes equales non commu-
nicantes habet ſortes ⁊ tamen ſi ſortes haberet infini
tas partes equales non cōmunicantes foret infinitus
quod eſt impoſſibile. ¶ Ad hec reſpondetur primo ad
primū quando arguitur quod ſi infinite erunt vnitates
illius numeri ille numerus erit infinitus cōceditur cō
ſequentia. ¶ Et quando arguitur quod iſta conſequen
tia non valet quia infinite erunt vnitates alicuius nu-
meri finiti ⁊ tamen nullus numerus finitus erit infini
tus. ¶ Huic dicitur concedendo iſtam copulatiuā ſed
iſta non arguit quod prima conſequentia non valet q:
in antecedente illius conſequentie conceſſe predica-
tur terminus ſingularis ſed in copulatiua vtrobiqꝫ pre
dicatur terminus cōmunis vnde non ſequitur infini-
tus numerus eſt aliquis numerus finitꝰ: ergo aliquis
numerus finitus eſt infinitus vnde bene ſequitur infi-
nitus eſt iſte numerus finitus: ergo iſte terminus nume
rus finitus eſt infinitus ⁊ ſic conſimiliter ſequitur infini
te erunt vnitates iſtius numeri: ergo iſtius nume-
ri erunt infinite vnitates quocunqꝫ numero demon-
ſtrato ille tamen modus arguendi non eſt vniuerſalis
reſpectu quorūcūqꝫ terminorum ſicut ſatis apparet in
ſecunda iſtantia priꝰ facta ſcilicet iſta infinite ſunt par-
tes iſtius linee non cōmunicantes ⁊ hoc equales ⁊ tam̄
nulle partes huius linee equales non cōmunicantes
ſunt infinite ⁊ cōſimiliter ſortes nō habet infinitas par
tes equales non cōmunicantes ⁊ tamen infinitas par-
tes equales non cōmunicātes habet ſor. verum tamē
licet alie tales conſequentie non valeant non ſequitur
propter hoc quod nulle tales conſequentie valeant vn
de notum eſt quod bene ſequitur aliqui homines ſunt
igitur aliqui homines ſunt omnes homines ⁊ tamen
nō ſequitur aliqui homines ſunt ſimiles: igitur aliqui
homines ſūt omnes homines ſimiles ⁊ aliqui ſunt ho
mines equales: igitur aliqui homines ſunt omnes ho
mines equales non valet conſequentia ⁊ conſimiliter
eſt in propoſito ſcilicet quod vna talis conſequentia eſt
ſatis bona hec ſcilicet infinitas partes equales non cō
municātes habet ſortes: igitur ſortes habet infinitas

partes equales non cōmunicantes alia tamē nō valet
hec ſcilicet infinitas partes equales non cōmunicātes
habet ſortes: igiť ſortes habet infinitas partes ſui eq̄-
les non cōmunicantes vnde ex iſto ſatis patet quod be
ne valet conſequētia prius poſita ſcilicet infinita ſunt
talia vel talia qð talia vel talia ſunt īfinita ⁊ tñ nō ſequi
tur infinita ſunt corpora equalia non cōmunicantia: er
go corpora equalia non cōmunicantia ſunt infinita ⁊ h̄
eſt quia iſte terminus equalia ſignificat aliqua que ſiue
ſint finita ſiue infinita ſatis poſſibile eſt dare omnia il-
la quod ſi illa fuerunt alba ſiue nigra ſiue bona ſiue ma
la diuiſibilia ſiue indiuiſibilia ⁊ quibuſcūqꝫ talibus ac-
ceptis eſt dare omnia illa ſine cōtradictione ſed ſic nō
eſt reſpectu iſtius termini equalia nō cōmunicantia q:
licet quecunqꝫ ſunt equalia non ꝯmunicantia in iſto cor
pore albo ſunt alba tamen eſt accipere omnes partes
albas huius corporis ⁊ nō ē dare omnes partes equa-
les huius corporis nō cōmunicātes ſicut quāuis ſit da
re quaſcūqꝫ propoſitiones que ſunt ⁊ quod alique ſunt
omnes propoſitiones que ſunt ⁊ tamen nulle ſunt oēs
propoſitiones que ſunt compoſſibiles poſito quod cō-
tradictoria contingentia ſint. ¶ Et iuxta hoc poteſt ar
gui ſophiſtice quod aliquis numerus finitus eſt infini-
tus quia aliquis ſit numerus cuius non omnes vnita-
tes ſunt finite iſte numerus eſt infinitus ſed aliquis nu
merus finitus eſt huiuſmodi: igitur ⁊c̄. antecedens ar-
guitur ſic ſignetur numerus quaternarius qui ſit. a. ⁊ ſit
a. puncta quattuor ⁊ arguitur tunc ſic nulle due vnita-
tes ſunt omnes vnitates. a. nec alique tres nec alique
quattuor ⁊ ſic in infinitū: igiť nulle vnitates finite ſunt
oēs vnitates. a. igiť vt p̄us. a. ē numerꝰ īfinitꝰ antecedēs
arguitur ſic ſcilicet quod nulle due vnitates ſunt oēs
vnitates. a. numeri nec alique tres nec alique quattu
or ⁊c̄. Si dicatur ꝙ quattuor ſunt omnes vnitates. a.
Contra nulle quattuor ſunt omnes vnitates. a. quia
nulle quattuor vnitates que ſunt. a. numerus ſunt oēs
vnitates. a. numeri nec alique alie quattuor ſicut ſatis
notū eſt que non ſunt. a. numerus ſunt omnes vnita-
tes. a. numeri: igitur ⁊c̄. quod enī ille quattuor vnita-
tes. a. non ſunt omnes vnitates. a. patet quia ille quat
tuor vnitates non ſunt aliqua illiꝰ. a. ſed ſunt ille. a. nu-
merus: igitur ⁊c̄. ⁊ quod nulle tres vnitates illiꝰ. a. ſunt
omnes vnitates illius ſatis apparet quia quecūqꝫ tres
demonſtrentur adhuc ſunt alique tres quam ille tres
que ſunt conſimiliter vnitates illius. a. quia illarū triū
vnitatū quecunqꝫ dentur. a. moueať vna vnitas ⁊ cū
ipſa ponať quarta vnitas ⁊ arguitur tūc ꝙ ille tres vni
tates tūc aſſignate ſunt vnitates illius. a. numeri ſicut
prius fuerunt alie tres vnitates aſſignate ⁊ etiam cōſi
militer cōuenit ſophiſticare in iſtis terminis alique ſūt
omnes vnitates pauciores illis quattuor vnitatibus
que ſunt. a. ſi dicatur ꝙ non contra quecūqꝫ ſunt pauci
ores illis ille ſunt ſolūmodo finite quia tantū due vel
tres: ergo alique ſunt omnes vnitates pauciores illis
quattuor vnitatibus. ¶ Ideo ſi concediť ꝙ alique ſunt
omnes vnitates pauciores illis quattuor ꝯtra nec due
nec tres quibuſcūqꝫ datis illud poteſt conſimiliter oi-
no probari ſicut probatum eſt ꝙ nulle ſunt vnitates oēs
iſtius quaternarij ⁊c̄. ¶ Ad hoc reſpondetur negādo
iſtam conſequentiam ſcilicet ſi aliquis numerus cuius
non omnes vnitates ſunt finite ille numerus eſt infi-
nitus vnde cōceditur ꝙ nullius talis numeri ſunt ali-
que omnes vnitates ſicut probat argumentū factū ſa
tis bene. ¶ Et ſi arguiť ꝙ ſic q: quecūqꝫ ſunt vnitates
alicuiꝰ numeri finiti iſte ſunt ſolūmodo finite: ergo oēs
vnitates numeri finiti ſunt finitē ⁊ ſi ſic: ergo aliq̄ ſunt
omnes vnitates talis numeri finiti. ¶ Huic dicitur di
ſtinguendo antecedens vltime conſequentie ex eo quod
iſte terminus omnes poteſt teneri collectiue vel diui
ſiue tenendo iſtū terminū omnes collectiue eſt iſte ſen

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

ſus que ſunt oēs vnitates huiꝰ numeri ſunt finite ⁊ iſte ſenſus implicat ꝙ alique ſunt oēs vnitates huius numeri ⁊ hoc eſt falſum quecūqꝫ vnitates dentur ⁊ ſic tenet iſta conſequentia facta oēs vnitates iſtius numeri ſunt finite: ergo alique ſunt oēs vnitates huius numeri ſed antecedens eſt falſum ſicut ⁊ ꝯñs ſed tenendo iſtū terminū oēs diuiſiue eſt iſte ſenſus quecunqꝫ ſunt vnitates huius numeri iſte ſunt finite ⁊ tūc iſte ſenſus eſt verus ⁊ non valet iſta ꝯña prius facta ſic accipiendo iſtū terminū oēs ⁊ conſimiliter ſicut iam reſpondet ad iſtā formā eſt dicendū ad aliā cū arguit ꝙ nulle vnitates ſunt oēs vnitates pauciores illis quattuor vnitatibus cōcedo concluſionē. ¶ Et ad argumentū in oppoſitū quādo arguitur tantū due vnitates vel tres ſunt pauciores quattuor vnitatibꝰ: ergo alique ſunt oēs vnitates pauciores illis quattuor. ¶ Huic dicit negando ꝯñam ſicut non ſequit tantū duo illoꝝ ſunt cōpoſſibilia iſtoꝝ: igitur aliqua ſunt oīa cōpoſſibilia illoꝝ qꝛ licet tantū duo iſtoꝝ ſint cōpoſſibilia iſtoꝝ tñ nulla duo iſtoꝝ ſūt oīa cōpoſſibilia illoꝝ ⁊ ſic eſt in ꝓpoſito igitur ⁊c̄. ¶ Sꝫ forte iterū arguit contra illā reſpōſionē prius poſitā .ſ. ꝙ fortes numerabit numerū infinitū ante finē illiꝰ hore qꝛ in qualibet parte ꝓportionali illius hore ipſe numerabit tantū aliquā vnitatē vel aliquas vnitates de nouo quas fortes priꝰ non numerabit ⁊ ſi ſic ponat gratia argumēti ꝙ for. in qualibet parte ꝓportionali illius hore numerabit tantū vnā vnitatem de nouo quā for. prius nō numerauit ⁊ tūc ſi fortes numerabit numerū infinitū ante finē illius hore ⁊ arguit ꝙ non qꝛ ſi fortes tunc inciperet numerare iterū eaſdē vnitates eque velociter preciſe ſicut ipſe tunc deſinet numerare eaſdem incipiendo ab eadē vnitate a qua prius incepit tunc in tota iſta hora non numeraret for. numerū infinitū quia nō imediate poſtqꝫ inceperit ipſe ſic numerare numerabit numerū infinitū qꝛ tūc ſequit quod nō prius numeraret primā vnitatē quā numeraret aliā vnitatem poſt primā ⁊ tñ nō ſimul numeraret oēs illas vnitates nec aliq̄s duas vnitates ſimul ꝙ eſt impoſſibile ⁊ ꝙ hoc ſequat ſatis apparet in tali caſu ponit .n. quod prius in prima pte ꝓportionali iſtiꝰ hore numeraſſet fortes primā vnitatē ſolū ⁊ in ſcd̄a ſcd̄am ⁊ ſic deinceps ⁊ quod for. nūc incipiat numerare eaſdem vnitates quas priꝰ numerauit ⁊ ſcd̄m eundē ordinē hoc ſolūmodo variāte quod iā numerabit cōtinue tardius ⁊ tardius ſecundū illā partē ꝓportionalē illiꝰ hore ſic cōbinando qꝺ remotior medietas illius hore ſit p̄ma pars ꝓportionalis iſtiꝰ hore ita ꝙ ſit dare vnitatē vltimo numeratam quibꝰ poſitis ſequit quod ſi fortes numerabit numerū infinitū quod ipſe imediate poſt hoc numerabit duas vnitates ſucceſſiue ⁊ nō ſimul ⁊ tñ neutrū illarū altera earundē prius numerabit ⁊ nō in fine numerabit eas quod eſt impoſſibile ⁊ quod hoc ſequat arguit ſic qꝛ for. in caſu illo numerabit numerū infinitū ꝓbatio qꝛ ipſe prius numerauit numerū infinitū ⁊ quacunqꝫ vnitate data quā for. numerauit eandē numerabit in caſu iſto ſicut ſatis apparet intuenti: ergo ſicut fortes priꝰ numerauit infinitū numerū poſt hoc etiā ipſe numerabit numerū infinitū. ¶ Et tūc arguit ſic fortes iā numerabit numerū infinitū ſed in nulla parte proportionali huiuſmodi hore numerabit ipſe numerū infinitū qꝛ in qualibet ꝓportionali huius hore ſolū numerabit vnā vnitatē: ergo imediate poſt hoc inſtās quod eſt preſens numerabit for. numerū infinitum ⁊ ſic nulla poteſt eſſe prima vnitas quā fortes numerabit: igitur fortes nō citiꝰ numerabit aliquā aliā vnitatē quā ipſe numerabit infinitas alias ſignent: ergo ille tres vnitates quas p̄us numerauit in duabꝰ partibꝰ p̄mis ꝓportionalibꝰ hore precedentis ⁊ arguit qꝺ nō priꝰ numerabit aliquā iſtarū quam numerabit oēs illas qꝛ imediate poſt hoc fortes numerabit vnitates infinitas ſicut prius ꝓbatū eſt ⁊ tūc arguit qꝺ fort. nūqꝫ numerabit aliquā illaꝝ qua iā nō numerat aliquā illaꝝ vt ſuppono nec aliquā vnitatē bis numerabit vt prius poſitū eſt: igit in caſu poſito nunquā numerabit for. aliquā iſtaꝝ qꝛ quacūqꝫ illarū data imediate poſt hoc numerabit fortes illā ⁊ nullam bis numerabit: igit for. numerabit oēs vnitates quas prius ⁊ hec ſucceſſiue ⁊ nō erit poſt hoc ita quod fortes numerat aliquā nec numerauit aliquā quod eſt impoſſibile qꝛ qua ratione foret poſſibile quod fortes p̄us numeraſſet iſto modo numerū infinitū ſucceſſiue foret ēt poſſibile quod ipſe iuxta caſum poſitū numeraret numerū infinitū ſed ſicut illud nō eſt poſſibile vt iā ꝓbatū eſt: igit nec primū: ideo pro iſto dicit vt prius quod primꝰ caſus eſt ymaginabilis licet non ſit poſſibilis de facto ſed ſecundꝰ caſus eſt impoſſibilis tā de facto quā etiā de ymaginatione qꝛ ex iſto ſequit formaliter quod fortes numerabit infinitas vnitates tñ nec ſubito nec ſucceſſiue ſequit .n. in iſto caſu vt iā argutū eſt quod nō prius numerabit vnā vnitatē quā oēs vnitates ⁊ for. nō infinities numerabit oēs nec in aliquo inſtāti numerabit aliquā quod eſt mere impoſſibile. ¶ Et ſi arguitur quod iſte caſus ſit impoſſibilis qꝛ foret poſſibile quod fortes iā inciperet numerare conſimiliter oīno ſicut prius ipſe numerauit ita quod quamcūqꝫ vnitatem fortes numerauit prius in aliqua parte ꝓportionali illiꝰ hore quod eandē numerabit in conſimili parte ꝓportionali hore iā incepte cōbinando partes ꝓportionales huiꝰ hore incipientis nūc ſic quod eius medietas remotior ſit prima eius pars ꝓportionalis ita quod vnitas quā prius numerauit primo ſit vnitas quā modo vltimo numerauit huic dicitur quod foret ſatis ymaginabile ita quod ſi prius numerauit ſecundū hunc ordinē .a. b c. quod nūc incipiat numerare ſecundū hunc ordinē c. b. a. ⁊ iſte caſus foret ſatis admittendus. ¶ Et ſi arguitur qꝺ eadem ratione foret ymaginabile quod for. incipiat numerare ſecundū hūc ordinē ſecundū quem prius incepit incipiendo a prima vnitate continue numerando ſecundū illū ordinē ſicut foret ymaginabile quod ipſe numeraret ſecundū ordinē retrogradū. Huic dicit ꝙ nō ſequit hoc quia tūc ſequitur quod aliqua foret prima vnitas a qua inciperet numerare ⁊ etiā ꝙ aliqua foret ſecunda quā numeraret poſt primā ⁊ ſic in infinitū ⁊ tñ imediate poſt inſtās quod eſt preſens numerabit numerū infinitū ꝙ claudit oppoſita ideo cōceditur ꝙ poteſt incipere numerare oīo ſicut ille iā deſinit numerare ſecundū ordinē retrogradū ⁊ nō poteſt incipere ſic numerare ſecūdū eūdē numerū ſecundū quē prius numerabit ⁊ hoc ꝓpter cauſā iā dictā vñ poſito ꝙ ipſe ſic numeraret ſicut iā deſinit numerare ſequit ꝙ imediate poſt hoc ipſe numerabit numerū infinitū ſicut ipſe iā deſinit numerare numerū infinitū ⁊ tñ quacūqꝫ vnitate data quā numerabit prius numerabit vnā aliā quā illā qꝛ nulla vnitate inciperet fortes tūc numerare ⁊ tñ ipſe tūc inciperet numerare numerū infinitū ⁊ hoc eſt ſatis imaginabile ⁊ ſatis verū ſub alijs verbis poſito .n. ꝙ for. inciperet intendere motū ſuū a quiete et tūc notū eſt ꝙ fortes inciperet intēdere motū ſuū per infinitos gradꝰ ⁊ tñ ad nullū gradū inciperet for. intendere motū ſuū ⁊ ſimiliter ſi fortes inciperet moueri in aliquo motu ſuper aliquā lineā tunc aliquis pūctus inciperet pertrāſire infinitas partes proportionales illiꝰ linee ⁊ tñ nullā partē ꝓportionalē illiꝰ linee inciperet aliq̄s punctꝰ pertrāſire cōtinue loquēdo de pūcto exiſtente in forte ⁊ ſic de talibꝰ multis infinitis quaſi qꝛ nūc incipiūt infinita inſtātia eſſe ⁊ tñ nulla duo iā incipiūt eſſe ⁊ ſic de alijs ⁊ ideo ꝯcedit eſſe ſatis ymaginabile for. numerare numerū infinitū ⁊ tñ ipſe nullū numerū finitū incipit numerare ſed ſi for. ab aliqua vnitate certa inciperet numerare ſicut priꝰ poſitū erat ꝙ ipſe a prima vnitate inciperet numerare vnitatē quā ipſe priꝰ nume-

rauit cōtinue ſeruādo iſtū ordinē ſequit oīo ꝙ aliquē numerū infinitū inciperet for. numerare ⁊ tñ nullas vnitates inciperet numerare ꝙ eſt impoſſibile vñ cōſimilis erit ibidē reſpōſio ſicut ſi poneret ꝙ fortes in vna hora inciperet intēdere motū ſuū ad gradū infinitū excluſiue ⁊ ptrāſeūdo lineā infinitā giratiuā ita ꝙ in p̄ma pte ꝓportionali illiꝰ ptranſeat for. primā pedalē quātitatē illiꝰ linee ⁊ in ſcd̄a ſcd̄am ⁊ ſic deinceps tūc notū ē ꝙ for. poſſet ꝯſimiliter remittere motū ſuū ſicut priꝰ intendebat ptrāſeundo motu retrogrado totā illā ſicut prius pertrāſita fuit iſta ⁊ tñ fortes nō poſſet ſiue non foret imaginabile ꝙ fortes ſic remittēdo motū ſuū pertrāſiret illā lineā incipiendo ab eodē puncto a quo priꝰ incepit cōtinue ſeruādo motū pertrāſeundi quem prius qꝛ tūc ſequit ꝙ for. ptranſiuiſſet totā illā lineā ſubito ⁊ nō ſemel ſed infinities ⁊ ꝙ imediate poſt hoc erit ad vtrūqꝫ extremū illiꝰ linee ꝙ nō capit ymaginatō iō ⁊c̄. ¶ Et ſi arguit ꝙ non difficiliꝰ eſt pertrāſire illā lineā incipiendo ab vno extremo quā ab alio differenter ſicut non eſt difficilius numerare illū numerū infinitū incipiēdo ab iſta vnitate quā a quacūqꝫ alia vnitate differenter eiuſdē tunc fortes poteſt eque bene incipere ab vno extremo quā ab alio cōtinue numerādo illū numerū tardius ⁊ tardius huic dicitur ꝙ nō valet iſta ꝯña qꝛ licet for. a quolibet pūcto poſſet incipere numerare ſeu pertrāſire eque faciliter nō tamē eque faciliter poteſt ipſe numerare totū illū numerū ꝯtinue tardius ⁊ tardius a quacūqꝫ vnitate incipiendo ſicut nec indifferenter poteſt ipſe ptrāſire totā illam lineam infinitā a quocunqꝫ extremo continue remittendo motū ſuum ⁊ cauſa eſt quia quelibet pars terminata ad illud extremum verſus quod illa linea eſt infinita: eſt infinita pars ideo ſi fort. incipiat ab iſto extremo cōtinue erit pars linee ptranſeunde infinita ⁊ iō ſi ꝯtinue remitteret motū ſuū nūqꝫ ipſe pertrāſibit illā lineā infinitā vel ſequit ꝙ ſubito pertrāſiret totā lineā ⁊ hoc ſequit ſi remitteret motū ſuū a gradu infinito ⁊ inciperet ab extremo finito ⁊ illud claudit oppoſitū ⁊ conſimiliter eſt in p̄mo caſu reſpectu illiꝰ numeri infiniti quē priꝰ numerauit for. ideo nō eſt iſte caſus admittendꝰ nec ex iſto ſequit ꝙ fortes non in primo caſu numerauit numerū infinitū licet nō in illo ſequit ꝙ iſte caſus eſt poſſibilis. ¶ Sed forte arguit ad hoc vt priꝰ ꝙ ſic qꝛ poſito ꝙ plato in p̄ma pte ꝓportionali iſtiꝰ hore vidiſſet .a. vnitatē ⁊ in ſecūda parte ꝓportionali vidiſſet .b. vnitatē ⁊ nō .a. ⁊ in tertia .c. vnitatē ⁊ nec .a. nec .b. ⁊ in quarta .a. ſolūmodo iterū ⁊ in quinta .b. ⁊ in ſexta iterū .a. ⁊ ſic circulariter cōtinue per oēs ptes proportionales iſtiꝰ hore ⁊ ſit nūc vltimū inſtās iſtiꝰ hore in quo iterū nō videt plato adhuc poteſt plato in hoc inſtāti incipere videre .a. b. c. tñ nunc deſinit videre ea ⁊ ſecundū eūdem ordinē ſecundū quē ipſe prius numerauit ea ⁊ qua ratione poterit plato ſic incipere videre illas tres vnitates finitas poterit ⁊ fortes ſic incipere videre iſtas infinitas quas ipſe prius numerauit quia ita velociter numerauit plato ſicut fortes ⁊ econtra qꝛ in qualibet parte ꝓportionali hore preſentis numerauit for. vnā ſolā vnitatē ⁊ cōſimiliter fecit plato vt for. prius: ergo qua ratione poteſt plato cōſeruare ordinē ſue numerationis poterit ⁊ fortes conſeruare ſuū ordinē ideo forte dicitur ꝙ plato nō poteſt conſeruare illū ordinē quē habuit ſicut nec for. potuit qꝛ tūc ſequeretur oppoſita reſpectu platonis ſicut priꝰ dictū fuit de for. qꝛ tūc ſequit ꝙ ſicut plato priꝰ cōpleuit circulationē aut priꝰ numerauit .a. quā .b. aut .b. quā .c. etiā modo prius numeraret .a. quā .b. aut .b. quā .c. ꝙ eſt impoſſibile cum imediate poſt hoc tam numerabit .a. quā .b. ⁊ ideo non poteſt plato vt dicit forte cōtinuare illū ordinē numerādi qꝛ numerabit modo retrogrado ſicut ⁊ for. ſed cōtra hāc reſpōſionē arguit ſic ꝙ idē incōueniēs quod ex priori reſpōſione ſequit ⁊ ex priori ordine numerādi ſequit cōtra quēcūqꝫ aliū modū dicēdi ſi .n. plato cōtinue ſeruabit modū retrogradū numerādi ſicut ⁊ fortes cōtra tūc ipſe priꝰ numerabit .c. quā .b. ⁊ .b. quā .a. ꝯñs tamē falſū ⁊ contra caſū qꝛ ipſe imediate poſt hoc numerabit quodlibet illoꝝ ſicut ipſe imediate añ hoc numerauit qꝺlibet iſtoꝝ nec pōt dici ꝙ plato nō imediate ante numerauit vel potuit numerare quodlibet iſtoꝝ ſucceſſiue qꝛ imediate añ hoc plato numerauit iſta infinities ſucceſſiue: ergo ſi adhuc ſit plato ita bene diſpoſitus ad numerandū ſicut imediate añ hoc fuit ſequit ꝙ ipſe imediate poſt hoc pōt numerare ea eodē mō quo deſinit numerare ea ⁊ ſi plato non poſſet incipere numerare eas vnitates ſicut iā deſinit numerare eas ſequit eadē ratiōe ꝙ ſi plato iā deſineret moueri vel quieſcere ita ꝙ in prima pte iſtiꝰ hore fuiſſet plato motꝰ ⁊ in ſcd̄a quieſceret ⁊ in tertia motꝰ ⁊ in q̄rta quieſceret ⁊ ſic deinceps vſqꝫ in hoc inſtans ꝙ eſt preſens ⁊ ſit illud vltimū inſtans illius hore ⁊ quod iam quieſcat ⁊ quod imediate ante hoc infinities fuit motus ⁊ infinities quieuit ⁊ ꝙ nunc non poteſt conſimiliter incipere moueri ⁊ quieſcere ſicut priꝰ mouebatur ⁊ quieuit ꝙ nō videt rationale qꝛ qua ratione potuit ſic ſe habere imediate añ hoc inſtās ſeqt ꝙ cōſimiliter pōt ſe habere imediate poſt hoc inſtās ſꝫ arguit ꝙ nō per iſtā reſpōſionē qꝛ ipſe tūc nō priꝰ quieſceret poſt hoc quā ipſe mouebit ⁊ nō ſimꝉ q̇eſcet ⁊ mouebit: igit iuxta reſpōſionē nō poteſt ſe habere imediate poſt hoc ſicut imediate ante hoc ſe habuit. ¶ Etiā contra hanc reſponſionem arguitur ſic ſi enim plato in caſu poſito tali non poterit incipere moueri ſicut deſinet moueri quia tunc non prius quieſcet poſt hoc quā mouebitur poſt hoc ⁊ econtra nec poterit ſimul quieſcere ⁊ moueri eadem ratione ſequitur quod ipſe tunc nō poterit deſinere moueri ſicut poſitum nunc eſt in caſu iſto quia tunc ſequitur quod ipſe non poſterius quieuit quā mouebatur nec econtra quia ipſe imediate ante hoc mouebatur ⁊ immediate ante hoc quieuit ſicut ē poſitum in caſu iſto: igitur ⁊c̄. ideo pro iſto dicitur quod eſt ſatis poſſibile quod plato incipiat numerare illas tres vnitates ſcilicet .a. b. c. infinities ſicut iam deſinit numerare illas infinities ſicut iam poſitum eſt in caſu iſto. ¶ Sed vlterius quando ponitur quod ipſe incipiat numerare illas ſecundum eundem ordinem iuxta quem ipſe etiam deſinit numerare illas ita quod prius numeret .a. quam .b. dicitur quod hoc eſt impoſſibile nec ipſe poteſt incipere ſic numerare illas ſicut ipſe prius numerauit illas ſicut ſatis probat argumentum pro illa parte tunc enim ſequitur quod prius numerabit .a. quam .b. ⁊ .b. quam .c. quod manifeſte repugnāt caſui cum ex caſu ſequitur quod ipſe immediate poſt hoc numerabit omnes illas vnitates ideo conceditur quod iuxta iſtum ordinem poteſt plato incipere numerare omnes illas vnitates tres iuxta caſum poſitum ⁊ quod ipſe immediate poſt hoc numerabit iſtas infinities ⁊ non ſimul nec .a. prius .b. nec prius .c. nec ecōtra vnde ſicut prius dicebatur quod immediate poſt inſtans quod eſt preſens erunt duo contradictoria vera vt puta .a. ⁊ .b. ⁊ tamen nec prius erit .a. verum quā .b. nec econtra nec illa erunt ſimul vera ⁊ ſatis apparet quod non procedit argumentum factum. ¶ Et conſimiliter dicitur in alio caſu quo ponitur quod plato deſinat infinities moueri ⁊ infinities quieſcere ⁊ quod cōſimiliter inciperet moueri ⁊ quieſcere conceditur in caſu quod ipſe non priꝰ mouebitur quod quieſcet nec econtra ⁊ ſatis patet quod non procedit illud argumentū factū ⁊ ꝙ for. poterit icipere numerare illū numerū infinitū ſcd̄m eundē ordinē ſcd̄m quē priꝰ numerabit ipſe incipiente fortes a p̄ma vnitate numerare .a. quā prius incepit qꝛ añs ſupra qꝺ fundat illō argumentū ad ꝓbādū idē .ſ. ꝙ plat. pōt icipere numerare .a. b. c. vnitates iuxta eundē ordinē ſecundū quē ipſe prius numerauit

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

cas eſt falſum. ¶ Sed forte conceditur quod ſic qꝛ plato iam deſinit numerare illas ſecundū aliquem ordinē ⁊ quotienſcunqꝫ detur ille ordo eadem ratione ſequitur quod ipſe poteſt incipere numerare illas ſecundū eundem ordinem quia ſicut prius dictum eſt idem accipiet inconueniens ponendo ꝙ plato deſinet numerare illas vnitates illo modo ſecundū eundē ordinē .a.b.c. ſic acciperet ponēdo ꝙ ipſe inciperet numerare illas vnitates ꝯſimilit̄ qꝛ tūc ſequit̄ qꝺ ipſe imediate añ hoc inſtās numeraſſet eas ſucceſſiue ſcḋm illū ordinē .a.b.c. ⁊ tamē nō prius numerauit .a. quā .b. nec .b. quam .c. nec econtra ideo dicit̄ quod platonē incipere numerare iſtas tres vnitates ſecundū talem ordinē .a.b.c. eſt dupliciter vl' deſinere numerare illas vnitates ſecūdū talē ordinem eſt dupliciter vel ſic quod ille incipiat numerare illas ita ꝙ prīus icipiat numerare .a. ꝙꝫ .b. ⁊ .b. ꝙꝫ .c. ⁊ hoc ē īpoſſibile ſicut prius dictū eſt vel ſic qꝺ ipſe incipiat numerare illas ita quod nūꝙꝫ imediate poſtꝙꝫ numerauit .a. numeret .c. ſed .b. ⁊ .a. imediate poſt .c. ⁊ nō .b. imediate poſt .c. ⁊ ſic loquendo foret talis ordo poſſibilis ⁊ nō alius ex tali ordine nō procedit argumentū ⁊c̄.

Decimūnonū ſophiſma.

q Uicquid auditur a ſoz. profert̄ a platone. Ponatur quod plato proferat iſtā propoſitionē nullus homo eſt aſinus ⁊ quod ſoz. nihil audiat niſi iſtam propoſitionē homo eſt aſin⁹ vel partem iſtius que ſit pars illius negatiue propoſitiōis prolate a platone nullus homo eſt aſinus. quo caſu popoſito arguitur ſic omne quod auditur a ſoz. eſt iſta propoſitio homo eſt aſinus vel aliquid hui⁹ propoſitionis ſed omne quod eſt iſta propoſitio vel aliquid illius eſt prolatum a platone: igitur quicquid auditur a ſorte profertur a platone ad oppoſitum arguitur propoſitio affirmatiua auditur a ſorte ⁊ nulla propoſitio affirmatiua profertur a platone: igitur non omnis propoſitio que auditur a ſorte profertur a platone conſequētia patet ⁊ aſſumptū arguitur ſic ſortes audit iſtam propoſitionem homo eſt aſinus ⁊ hec eſt affirmatiua: igitur propoſitio affirmatiua auditur a ſorte conſequentia patet ⁊ maior ⁊ minor ſic arguitur hec eſt vna propoſitio cathegorica cuius principale verbū non negatur per negationē aliquā implicitam vel explicitam. igitur eſt affirmatiua ⁊ quod plato non proferat aliquam propoſitionem affirmatiuā arguitur ſic cuiuſlibet propoſitionis prolate a platone principale verbum negatur ergo eſt negatiua antecedens arguitur ſic omne verbum alicuius propoſitionis prolate a platone negatur: ergo cuiuſlibet propoſitionis prolate a platone principale verbū negatur conſequentia patet ⁊ antecedens arguitur ſic hoc verbū eſt in iſta propoſitione nullus homo eſt aſinus negatur ⁊ eſt omne verbū alicuius propoſitiōis prolate a platone ergo ⁊c̄. ponatur autem quod ipſe nō proferat aliquā propoſitionem niſi illam nullus homo eſt aſinus vel partes illius quo poſito patet ſatis quod omne verbū alicuius propoſitionis prolate a platone negatur ⁊ ſi ſic ergo vt prius quelibet propoſitio prolata a platone eſt negatiua. Preterea falſū audit̄ a ſort. ⁊ nullum falſum profertur a platone quia plato nō profert aliquā propoſitionem niſi hanc: null⁹ homo eſt aſinus vel partes eius ſed iſta nō eſt falſa nec aliqua pars illius quia tunc ſequitur quod aliqua pars illius propoſitionis ſignificaret falſum ⁊ cum totum ſignificet omne illud quod ſignificat aliqua eius pars: ergo tota illa propoſitio nullus homo eſt aſinus ſignificaret falſum. preterea nihil profertur a platone nec eſt poſſibile quod aliquid proferatur a platone: ergo non quicquid auditur a ſoz. profertur a platone: aſſumptū arguitur nā ſi aliquid profertur a platone plato profert aliquid ſed arguitur quod non imo probatur quod hoc ſit impoſſibile quia ſi plato proferat aliquid ſit illud .a. gratia exempli tunc vel eſt .a. ſucceſſiue prolatum vel ſubito ſi dicatur quod ſubito contra nulla vox poteſt ſubito proferri quia tūc ſequitur qꝺ iſta vox foret indiuiſibilis qꝛ nulla vox diuiſibilis poteſt ſubito proferri quia ipſa nō poteſt ſubito extendi per omnes partes alicuius medij quo profertur quantūcūqꝫ modicū ponatur illud medium eſſe: igitur nulla vox diuiſibilis poteſt ſubito proferri nec aliqua vox indiuiſibilis poteſt ſubito proferri quia nulla vox eſt indiuiſibilis nec poteſt eſſe indiuiſibilis quia quelibet vox eſt accidens per ſubiectū extenſum vel in aliquo ſubiecto quia non eſt aliqua vox non extenſa: igitur nulla vox poteſt eſſe indiuiſibilis ſequitur ergo quod nulla vox poteſt ſubito proferri ⁊ ſic non eſt poſſibile quod plato proferat ſic aliquam vocem quod ipſa iam ſit ſubito prolata ſecundū ſe ⁊ quamlibet ſui partem ⁊ nunquā fuit prius aliqua pars illius prolata nec aliqua pars illius nunquā proferetur poſt hoc: igitur ſi plato proferat .a. vocem ſequit̄ quod ipſe ſic proferat quod aliqua pars prius fuit prolata ⁊ qꝺ alia adhuc eſt proferēda ſed tamen probo quod plato non profert .a. vocem in caſu poſito nam .a. vox nō eſt adhuc prolata nec incipit eſſe prolata nam nunquam erit aliqua vox prolata antequā quelibet eius pars fuerit prolata ſed adhuc non eſt quelibet pars eius prolata: ergo nō adhuc eſt .a. vox prolata nec incipit eſſe prolata quia non imediate poſt inſtans quod eſt preſens erit quelibet pars eius prolata: ergo non adhuc eſt .a. vox prolata nec incipit eſſe prolata ⁊ ſi ſic: ergo nullus profert .a. vocem quia qua ratione aliquis ꝓfert .a. vocē ſequit̄ ꝙ ille ꝓfert totā illā ꝓpoſitionē ⁊ nō ſolū vnā ꝓpoſitionē ſed etiā pſalmū ſuū ⁊ miſſā poſito quod ipſe cōtinue proferat de miſſa quouſqꝫ protuliſſet totam miſſam ⁊ ſequitur etiam quod qua ratione ipſe profert illam vocem quod infinities ante hoc protuliſſet ipſe illam vocem ⁊ etiam totum pſalmū ſuū: tunc etiam ſequitur quod ita cito ſicut aliquis icipit dicere aliquod verbū pſalmi ſui quod ipſe incipit dicere totū pſalmū ſuū ⁊ ſi ſic ſequitur quod non pro quolibet pſalmo ſuo quem ipſe dixit meruiſſet ipſe vnum denariū ⁊ tamē in rei veritate eſt valde carū dicere ſalmū propter denarium. Itē etiam ſequitur quod aliquis infinities dixit pſalmū ſuū per vnam horam ⁊ tamen poteſt eſſe quod ipſe non dixit vnū verbum pſalmi ſui quod apparet falſum hec ⁊ alia abſurda ſequūtur expoſitione que ponit quod eſt poſſibile quod aliquis proferat aliquam propoſitionem ſicut alias diffuſe oſtenſū eſt ad ſophiſma dicitur quod eſt impoſſibile quia ſicut iā probatum eſt non eſt poſſibile quod aliquis proferat aliꝙꝫ propoſitionem vel aliquid in mūdo proprie loquendo de proferre ⁊ ad argumentum in oppoſitum ſophiſmatis quando arguitur omne quod auditur a ſorte eſt iſta propoſitio homo eſt aſinus vel pars illius ⁊ omne ꝙ ē iſta propoſitio vel pars illius profertur a platone ergo ⁊c̄. huic dicitur qꝺ minor eſt īpoſſibilis ſicut ſophiſma Et ſi dicitur quod illud ſequitur in caſu poſito ad illud dicitur quod caſus eſt impoſſibilis quia tamen illa res poſita non vadit ad argumentum nec ad propoſitum argumenti ideo arguitur ſic omne quod auditur a ſorte eſt prolatum a platone ſumēdo totum illum terminū prolatum eſt pro illo termino profertur ⁊ tunc redit argumentum ⁊ in caſu poſito ꝯceditur quod omne quod auditur a ſorte eſt prolatum a platone ⁊ ad argumentum quando dicitur quod non quia nulla propoſitio affirmatiua eſt prolata a platone ⁊ aliqua propoſitio affirmatiua eſt audita a ſoz. ergo non quicquid auditur a ſorte profertur a platone huic dicitur concedendo conſequentiam ⁊ negando antecedens maior autem eſt falſa quia hec propoſitio homo eſt aſin⁹ que eſt pars illi⁹ propoſitionis nullus homo eſt aſinus eſt affirmatiua et illa eſt prolata a platone ⁊ ad argumentum quando

arguitur quod non eſt affirmatiua quia principale verbū in illa negatur: ergo eſt negatiua ⁊ vltra: ergo nō eſt affirmatiua ſed pro iſto dicit̄ negādo hanc conſequentiam principale verbum in hac propoſitione negatur ergo eſt negatiua vñ ad hoc ꝙ aliꝗ ꝓpoſitio ſit negatiua requirit̄ quod ꝑncipale verbū negat̄ per aliquod illi⁹ ꝓpoſitionis ſed ſic non eſt in propoſito negatio enim negans verbū principale huius indefinite hō eſt aſinus nō eſt aliqd illi⁹ indefinite ſed illius vniuerſalis negatiue null⁹ hō eſt aſin⁹ ⁊ ideo nō ſequit̄ ꝙ illa ſit negatiua ad aliā formā qñ arguitur ꝙ nullū falſū eſt prolatū a platone huic dr̄ negādo hoc concedit̄ etiā ꝙ iſta ꝓpoſitio indefinita hō eſt aſin⁹ ꝗ eſt pars illi⁹ vniuerſalis null⁹ hō eſt aſin⁹ eſt falſa ⁊ ſignificat ſicut eſt falſū eſſe nec requirit̄ ꝙ oē totū ſignificet ſicut ꝗlibet eius pars ſignificat imo in maiori pte nullū huiuſmodi totū ſignificat ſicut ꝗlibet eius pars vel ſicut aliꝗ eius pars ſignificat qꝛ nulla talis pars ſignificat aliꝗliter ēē vel ſi aliꝗ pars ſignificat aliqualiter eſſe ipſa tñ ſignificat aliter eſſe quā totū cuius eſt pars ⁊ in rei veritate nō eſt poſſibile ꝙ oē totū ſignificet ſicut ꝗlibet ei⁹ pars vñ tñ eſt imaginabile ꝙ ſic qꝛ imaginabile eſt ꝙ quantūcūqꝫ modica ſit aliꝗ pars alicui⁹ ꝓpoſitiōis quod ipſa ſignificet tantū ſicut tota iſta ꝓpoſitio cui⁹ eſt pars ſed illud nō ē poſſibile de facto iō ⁊c̄. Ad vltimā formā ꝯtra ſophiſma dicit̄ vt pri⁹ ꝙ nō eſt poſſibile ꝙ aliquid ꝓferat̄ ⁊ ꝙ aliquis ꝓferat aliqd ⁊ iō poſito ſophiſmate ſub iſtis terminis oē qꝺ auditur a ſorte ē ꝓlatū a platone nō habet idē argumentū viꝫ ſed forte arguit̄ ꝯtra iſtā reſponſionē ꝗ ponit ꝙ nō ē poſſibile ꝙ aliquis ꝓferat aliquā ꝓpoſitionē vel vocē qꝛ eadē ratione ſequit̄ ꝙ nō eſt poſſibile qꝺ aliqs faciat aliquid vel ꝙ aliqs hō loquat̄ aliqd nō rñs ſcit ea que dicit. Itē ꝙ nō ē poſſibile qꝺ aliqs hō ferat aliquid qꝺ opponēs dicit. Itē ſequit̄ ꝙ null⁹ hō pōt ꝓferre aliquā propoſitionē nec aliquā vocē ⁊ ꝙ null⁹ hō pōt moueri quia vt dictū eſt nō eſt poſſibile ꝙ aliquis hō ꝓferat aliquā vocē nec ꝙ aliquis faciat aliquid ꝙ ipſe nō pōt ſubito facere vel ſaltē ꝙ non eſt poſſibile ipſum facere ꝙ ipſe nō pōt ſubito facere ⁊ ſic de alijs infinitis incōuenientibus vt dicūt multi que ſequūt̄ ex iſta opinione ſed quātū ad cōcluſiones hic recitatas eſt ſufficienter dictum in vno ſophiſmate p̄cedente dicto multa tñ ponuntur contra ex iſta reſponſiōe que ſatis bene ſequūtur ex iſta poſitione nec ſunt incōueniētia multa tñ ꝓponūt̄ ꝗ ſunt incōueniētia que nullā euidentiā habēt contra reſpōſionē nec plus ſequūtur ex iſta reſponſione quā ex aliꝗ alio neceſſario ſicut ſatis patet intuēti quāuis .n. non ſit poſſibile ꝙ aliquis faciat aliquid ſucceſſiuū nō tñ ꝓpter hoc ſequit̄ ꝙ ipſe nō poteſt facere aliquid ſucceſſiuū. nec ſequit̄ quāuis nō ſit poſſibile ꝙ aliquis hō loquat̄ totū ſalmū ſuū in inſtanti quod ꝓpter hoc nō foret poſſibile ꝙ aliquis loquat̄ vñ in rei veritate ſi foret poſſibile homine loqui vnā ꝓpoſitionē litterā vel dictionē in inſtanti ſequit̄ eadē ratione ꝙ ipſe diceret ſalmū ſuū in inſtanti vñ ſi ſit poſſibile ꝙ aliquis faciat vnā modicā actionē ſucceſſiuā inſtanti ſequit̄ ꝯñs ter reſpondēdo eadē ratione ꝙ quācūqꝫ actionē quā aliquis pōt facere in quātūcūqꝫ magno tempore ꝙ poſſibile eſt ipſum facere eandē actionē in inſtanti ⁊ ideo nō eſt poſſibile ꝙ aliquis faciat aliquā actionē de preſenti que nō poteſt fieri inſtāti nō bene ſequit̄ ſoz. facit talē actionē quecunqꝫ fuerit igit̄ inſtāti faciꝫ illā ⁊ quelibet actio ꝗ poteſt in inſtanti ⁊ ſubito fieri poſſibile eſt ſoz. facere eā vnde nō ſequit̄ nō eſt poſſibile ꝙ ſortes faciat illā actionē: igit̄ ſoz. nō poteſt facere illā actionē ſed cōcedit̄ ꝙ ſoz. pōt facere vnā actionē ſucceſſiuā ⁊ faciet in caſu vnā actionē ſucceſſiuā ⁊ tñ nō eſt poſſibile ꝙ ſortes faciat illā actionē ſucceſſiuā ⁊ ſi arguit̄ qꝛ ſortes faciet actionē ſucceſſiuā in caſu quā iā īpoſſibile eſt facere. huic dicit̄ quod hec non ſequitur qꝛ idem eſt dicere hanc actionē poſſibile eſt ſortē facere ⁊ ſortes poteſt facere hāc actionē ⁊ ideo quia ſortes pōt facere hāc actionē iō hāc actionē poſſibile ē ſoz. facere vtraqꝫ .n. ꝓpoſitio ſumit̄ i ſenſu diuiſo ſꝫ iſta ꝓpoſitio poſſibile eſt ſortem facere hanc actionem ſumitur in ſenſu cōpoſito ⁊ denotatur per iſtam quod eſt poſſibile quod tu facias illā actionē de preſēti ⁊ hoc eſt impoſſibile ſicut iam dictum eſt ideo ⁊c̄. aliter ad ſophiſma arguit̄ ſic ſi quicquid audit̄ a ſorte profertur a platone ſequit̄ ꝙ ſi ſortes diſtet a platone per pedalem quātitatē vel per aliā talē diſtantiā per quā ipſe poterit bene audire vocē platonis tunc vel ipſe ſoz. poteſt ita cito incipere audire vocē platonis ſicut plato incipiet proferre aliquid vel nō: ſi ſoz. poteſt ita cito incipere audire eū ſicut pla. incipiet proferre. contra ſequit̄ ꝙ quelibet vox quā tunc proferret plato poſito ꝙ ipſe proferret vniformiter propoſitionē ſufficeret multiplicare ſe per totā illā diſtantiā per quam ſortes diſtat a platone ⁊ cum vox dupla ceteris paribus ſufficit multiplicare ſpeciē ſuam in duplo minorem diſtantiā per quā ⁊ vox ſubdupla que eſt ſua medietas poſito ꝙ tota vox ſit cōtinue vniformis acuciei vel grauitatis per totū ⁊ quod mediū per ꝙ fiet multiplicatio ꝯtinue maneat vniforme per totū: cum igitur diuiſa ſit vox iſta in ſubduplū ſubquadruplū ⁊ ſic in infinitū ſicut eſt de omni voce ſequitur ꝙ tota integra vox ceteris paribus poterit multiplicare intentionē ſuā per ſpatiū infinitum ſi foret vniforme ⁊ conſimiliter diſpoſitū ſicut mediū illud per ꝙ ſortes diſtat a platone conſequentia iſta arguit̄ ſic ſicut pri⁹ dictū eſt in quacūqꝫ proportione ſit aliꝗ vox alia maior ceteris paribus in eadem proportione ſufficit illa vox per maiorem diſtantiā multiplicare intentionē ſuā quā ipſa minor poſito ꝙ vtraqꝫ illarū ſit per ſe exiſtens non aucta aliūde quam a partib⁹ ſuis ⁊ ꝙ mediū vtriuſqꝫ vocis maneat totū vniforme ⁊ eque bene diſpoſitū ad vtrāqꝫ illarū vocū ſuſcipiendā ſicut ad alteram ⁊ tunc ſequitur ꝙ in quacūqꝫ proportione eſt aliqua vox minor in eadem ꝓportione ceteris parib⁹ poteſt multiplicare intentionē ſuā ſed aliqua vox infinities excedit aliquam ſui partem ⁊ quelibet pars ſi foret per ſe exiſtens multiplicaret intentionē ſuam per totū mediū inter ſortem ⁊ platonē: qꝛ ex quo ſortes ita cito audit vocem platonis ſicut ipſe profert aliquid ſequitur quod nulla eſt ita modica pars ipſi⁹ vocis platonis quin adhuc minor illa ſufficit multiplicare intentionem ſuam per totum idem medium quia nulla eſt ita modica vox quam profert plato quin adhuc ipſe protulit minorem vocem quam eſt illa antequā protulit iſtam vel tantam ex quo continue protulit voces ſucceſſiue ⁊ ſic ſequitur ꝙ tota vox platonis per infinitam magnā diſtantiam ſi aliqua foret huiuſmodi ſufficeret multiplicare intentionē ſuam conſequens impoſſibile ſimiliter arguitur ſic multiplicare intentionem per totum .a. mediū eſt difficilius ⁊ facilius eſt multiplicare intentionem vocis per medietatem .a. medij quam per totum .a. igitur eſt dare aliquam vocē per ſe exiſtentem que preciſe ſufficit multiplicare intentionem ſuam per medietatem .a. medij ⁊ non per totum .a. medium ſit igitur illa vox .b. tunc arguitur ſic non quelibet vox per quam plato profert ſi eſſet per ſe exiſtens eſſet fortior .b. quia notum eſt ꝙ quantūcunqꝫ acuta ſiue bñ audibilis fuerit aliqua vox ipſa tamē poterit eſſe ita parua in quantitate vel ſaltem ita parua quod eſſet aliqua pars illius ſi eſſet per ſe exiſtens non audiretur per aliquam diſtantiā in mūdo: ergo nō poteſt poni quod quelibet pars vocis platonis eſſet fortior per ſe exiſtens quam eſt .b. ſed .b. per ſe exiſtēs nō ſufficit multiplicare totam intentionem ſuam per totū .a. mediū: ergo nec ꝗlibet pars .a. vocis quā ꝓfert pla. ſufficit multiplicare intētionē ſuā per totū .a. mediū iō forte dr̄ ſicut eſt dicēdū ꝙ poſito ꝙ pla. non ꝓtulit aliquā

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

vocē adhuc nec ꝙ in medio illo per quod ſoꝛtes diſtat a platone ſit aliq̄ vox ꝓlata ⁊ ꝙ plato iā incipiat loqui nō eſt poſſibile ꝙ ſoꝛ. iā incipiat audire voceꝫ platonis arguitur tn̄ ꝙ ſic qꝛ q̄libet vox que aliq̄n multiplicabit intētionē ſuā pꝛo hoc mediū ita cito multiplicabit intētionē ſuā per idē mediū ſicut iſta vox erit ſed imediate poſt hoc erit aliq̄ vox platonis q̄ aliq̄n multiplicabit intentioneꝫ ſuā per ideꝫ mediū: ergo aliq̄ vox imediate poſt h̄ multiplicabit intētionē ſuā per ideꝫ mediū: ꝯña patet ⁊ aſſumptū arguiť pꝛo maioꝛi videliceꝫ quod quelibet vox que aliq̄n multiplicabit intentionē ſuam per idē mediū ita cito multiplicabit illā ſicut ipſa erit quia iſta vox tunc erit ita foꝛtis ſicut vnq̄ꝫ poſtmodū erit ipſa: igiť ſi poſtea multiplicabit intentionē ſuā per totum ideꝫ mediū ſuū erit ſufficiēs ad multiplicandā intētionē ſuā per totū illud mediū ſequiť ꝙ tūc multiplicabit intentionē ſuā per totū illud mediū. Similiter quelibet vox ſubito multiplicabit intentionē ſuā per tantaꝫ diſtantiā per quātā ſufficit multiplicare intentionē ſuā ꝙ arguiť ſic itentio vocis eſt ſpiritualis ⁊ nullū tale habet reſiſtentiā in medio que poſſit reſiſtere multiplicationi ſue vt ipſa ſit ſucceſſiua: igiť ad quamcūq̄ꝫ diſtātiā ipſa ſufficit multiplicare intentionē talē ſpiritualeꝫ ita ſubito multiplicabit illā ſed in fine tēpoꝛis quelibet vox platonis multiplicabit intentionē ſuā per totū .a. mediū: igitur ⁊c. Ad hec reſpondeť pꝛimo ad pꝛimū negādo iſtā ꝓpoſitioneꝫ minoꝛē qua dr̄ ꝙ q̄libet vox q̄ aliq̄n multiplicabit intentionē ſuā per totū hoc mediū ita cito multiplicabit intentionē ſuā per mediū ſicut ipſa erit. Et q̄n arguitur qđ ſic qꝛ in pꝛimo inſtāti in quo illa vox erit: erit iſta vox ita foꝛtis ſicut vnquā poſt illud inſtans erit vel foꝛte foꝛtioꝛ dicitur concedendo illam ꝓpoſitionē tanq̄ꝫ poſſibilē ⁊ q̄n arguiť vlterius tunc ex iſta ꝙ illa multiplicabit intentionē ſuā per tantā diſtantiā per quantā vnq̄ꝫ multiplicabit illā diciť negādo cōſequētiā ⁊ cauſa eſt hec qꝛ licet ipſa vox erit ita foꝛtis tūc ſicut vnquā poſtmodū tn̄ poſtea habebit multa ꝓmouētia que tūc nō habebit .ſ. alias voces ſibi iuxta poſitas vl' maioꝛē modū medij ⁊ ſic de alijs iō ⁊c. ¶ Ad aliud q̄n arguiť ꝙ iſta vox quecūq̄ꝫ demōſtreť ſubito multiplicabit intentionē ſuā per tantā diſtantiā per quantā ſufficit multiplicare intētionē ſuā diciť ꝙ nō. Et q̄n arguiť ꝙ ſic qꝛ iſta intentio ſpiritualis nō habet aliqđ cōtrariū in .a. medio reſiſtēte: igiť ſubito pōt fieri qꝛ nō eſt ſibi aliquid contrariū reſiſtēs qđ pōt cauſare ſucceſſione in pꝛoductione illius intētionis ſpiritualis: huic dicitur ꝙ licet ibi nō ſit aliq̄ ꝯrietas pꝛopꝛie dicta inter foꝛmas poſitiuas eſt tn̄ cōtrarietas inter actū ⁊ potentiā ⁊ etiā ſicut inter pꝛiuationē ⁊ habitū: ⁊ ideo non ſequiť q̄n ibidē ſit ſucceſſio ē.n. ibidē ſucceſſio qꝛ iſta vox non ita bene eſt diſpoſita in pꝛincipio ad multiplicandū tantā intentionē ſpiritualē ⁊ per tantā diſtantiaꝫ ſicē poſtea ſed ēt realiť vna vox gn̄āta in aere generat aliā vocē ſibi ſimilē per realē motū noui aeris mouendo aerē qui pꝛius mouebať ſm̄ ſe totū ⁊ ideo cū cauſa vocis ſpiritualis vel intētionis voci que a voce multiplicāť per mediū quieſcēs vl' nō motū ſit ſucceſſiua: ſequiť foꝛmaliter ꝙ iſta vox ſpiritualis ſucceſſiue erit cauſata ⁊ hoc ē ſatis conueniēs experimento citius.n. clamat hō per mediū quā audiať vox eius ab aliquo diſtāte ab ipſo quāuis diligenter diſtans aduertat vt audiret ipſaꝫ vocē ⁊ idē apparuit de tonitruo cuiꝰ ſonꝰ tardiꝰ audiť quā videať fulgur cū iſtā intentionē luminis p̄cedat tonitruus ⁊ ideo nō eſt poſſibile ꝙ ſoꝛtes ita cito incipiat audire vocē platonis ſicut plato incipit pꝛoferꝛ aliquā vocē niſi ſit ratione alicuiꝰ vocis pꝛolate ab alio ſed arguitur foꝛte ꝙ ſic qꝛ aliqua eſt vox indiuiſibilis que poteſt audiri per magnā diſtantiā ſed iſta non fiet ſucceſſiue ſed ſubito: igiť ⁊c. aſſumptū arguiť ſic aliqua vocalis in voce ē indiuiſibilis illa.n. vocalis .a. in duas partes nō poteſt diuidi quia ſi ſic ſequitur ꝙ aliquis poſſet pꝛoferre vnā eius medietatē nō pꝛoferendo aliā conſequens falſuꝫ quia quātūcūq̄ꝫ breuiter ꝓferat aliquis .a. vel velit vel nolit pꝛoferret totū .a. vocalē licet ipſe pꝛoferēs nitatur pꝛoferre vnā eius medietatē non pꝛoferendo aliquā vocalē integre ⁊ ſi ſic: igitur nullū tempus requiritur ad pꝛoferendū talem vocalem quantūcūq̄ꝫ eniꝫ modicū tempus pꝛoferreret aliquis. Sic ipſe pꝛoferret .a. vocalem vel .a. vel .i. vel aliquā vocalē ſi ipſe pꝛoferret aliquaꝫ litterā latinā vel partem alicuius littere latine ⁊ ſi ſic ſequitur tunc quod eadeꝫ ratione talis vox poſſet ſubito audiri ſicut poteſt ſubito pꝛoferri eo quod pꝛolatio illius foꝛet actio magis realis quā auditō ſi auditio foꝛet aliq̄ actio ſꝫ in rei veritate vtraque dicitur paſſio ⁊ nō actio ex modo loquēdi philoſophi: huic reſpondetur ſicut pꝛius quod nulla vox poteſt multiplicare intentionem ſuam ſubito per hoc mediū quantūcūq̄ꝫ modicū fuerit hoc mediuꝫ demonſtratiuū ⁊ quantūcūq̄ꝫ magna ſiue parua fieret ipſa vox ⁊ hoc per ſe non poteſt aliqua vox fieri ſeu pꝛoferri ſubito ſecundū omnes ſuas partes nō ſcđm aliquā ſuaꝫ partem nec poteſt aliqua vox eſſe indiuiſibilis. ¶ Et quādo arguitur quod ſic quia aliter ſequiť quod aliq̄s poſſet pꝛoferre medietatem alicuius vocalis non pꝛoferendo totā vocalem. huic dicitur negando cōſequētiā ſed quacūq̄ꝫ vocali pꝛolata data aliquando fuit in duplo minoꝛ iſta pꝛolata ⁊ aliquādo ī triplo minoꝛ iſta pꝛolata ⁊ aliquando in quadruplo minoꝛ iſta pꝛolata ⁊ ſic in infinitū vnde poſito quod aliquis incipiat ꝓferre aliquaꝫ vocalem ipſe imediate poſtquā inceperit pꝛoferre vocaleꝫ ſubito pꝛofert infinitas vocales vnde nō eſt poſſibile quod aliquis pꝛoferat aliquā vocalem vnā ita quod nō plures ſed quacūq̄ꝫ vocali pꝛolata data illa nō fuit pꝛima vocalis pꝛimo ꝓlata ⁊ ideo quāuis huiuſmodi vocalis nō ſit iſto modo diuiſibilis ꝙ aliquis poſſet pꝛoferre medietatem illius non pꝛoferendo totam illā vocalem eſt tamen diuiſibilis in infinitas partes quarū nulla eſt vocalis. ¶ Ad hoc enim quod aliqua vox ſit .a. vocalis requiritur quod pꝛo tali vocali diſponeretur vel ſaltem haberet conſimilē figuraꝫ ita quod ipſa tota ſit figura vel ſaltem ꝙ non variet eius figura ab huiuſmodi figura cōmuni ſed quacūq̄ꝫ figura data quā poteſt aliqua vox habere notū eſt ꝙ cuiuſcūq̄ꝫ vocis date infinite ſunt partes que non ſunt ſic figurate ſed valde diffoꝛmiter ⁊ nulla talis eſt vocalis cū nulla talis habeat figurā vt dictū eſt pꝛiꝰ igiť ⁊c.

Uigeſimū ſophiſma.

DEus ſcit quicquid ſciuit probatur ſic ſophiſma deus ſciuit aliquid ⁊ nullius eſt oblitus qđ ſciuit: igitur ⁊c. ¶ Similiter deus ſciuit quicquid credidit qꝛ ſcit omne verū ⁊ nulluꝫ falſum ⁊ nūq̄ꝫ credidit aliquod falſum ſed ipſe non ſciuit aliquid quod ipſe non credidit eſſe verū: igitur ſi ipſe ſcit quicquid ipſe credidit eſſe verū: igitur ſcit quicquid ſciuit. ¶ Similiter in deo non poteſt eſſe aliqua tranſmutatio: ergo in ipſo non poteſt aliqua ſciētia trāſmutari in non ſcientiā nec econtra: igitur quicquid fuit aliquando ſcientia dei vel ſcientia in ipſo adhuc eſt illud idem ſcientia in ipſo vel ipſius ſcientia. ¶ Similiter quicquid deus ſciuit vel ſcit vel ignoꝛat ſed ipſe nihil ignorat quod pꝛius ſciuit qꝛ in ipſo non eſt ignorantia quia ipſe eſt ſumme ſciens ⁊ ſemper fuit: igitur ipſe ſcit quicquid ſciuit. ¶ Ideo ſi cōceditur ſophiſma contra deus ſcit quicquid ſciuit ⁊ deꝰ ſciuit aliquid qđ iam eſt impoſſibile: igitur deus ſcit impoſſibile conſequentia patet ⁊ aſſumptū arguitur qꝛ deus aliq̄n ſciuit iſtā ꝓpoſitionē tu non fuiſti ante hoc inſtās qđ iā eſt nec fuiſti an̄ mediū iſtās externe diei nec poſt quoꝝ vtrūq̄ꝫ eſt iaꝫ poſſibile. ¶ Similiter ſi deꝰ ſcit quicquid ſciuit ſed deus ſciuit aliquā rē: igiť deus ſtit adhuc aliquā rē

⁊ quelibet res eſt incōplexa: igitur deus ſcit incōplexū quod nō eſt verū ꝓpꝛie loquēdo de ſcire ſꝫ illud nō ꝓcedit multū ꝯ ſophiſma. Similiter ſi deꝰ ſcit q̄cq̄d ſciuit ſed deus ſciuit vtrūq̄ꝫ iſtoꝝ contradictoꝛioꝛuꝫ tu ſedes ⁊ tu non ſedes: igitur deus ſcit vtrūq̄ꝫ iſtoꝛuꝫ ꝙ eſt impoſſibile. Ideo ad ſophiſma dicitur negādo ſophiſma tanq̄ꝫ impoſſibile. Et ad argumentuꝫ quādo ſic arguiť deus ſciuit aliquid ⁊ nullius eſt oblitꝰ: igitur ſophiſma huic dicitur negādo ꝯñam poteſt enim deus deſinere ſcire talem pꝛopoſitioneꝫ vel talē licet non obliuiſcať iſta ſed eo quod ipſa deſinit eſſe vera vnde ita cito ſicē aliqua pꝛopoſitio deſinit eſſe vera deſinit deus ſcire illā qꝛ deus nūq̄ꝫ ſcit falſum ſicut nec aliquis hō. ¶ Ad ſecundū argumentuꝫ quādo aſſumitur quod deus ſcit quicquid ipſe credidit eſſe verum. diciť quod non. Et ad pꝛobationeꝫ illius quādo arguitur ſic deus ſciuit oē verū ⁊ nunq̄ꝫ credidit: aliquod falſum: igitur deus ſcit quicquid credidit negať ꝯña qꝛ licet deus ſciat omne quod eſt verū non tn̄ ſcit omne quod fuit verū qꝛ multa fuerūt vera que nūc nō ſunt vera ſed falſa. Et ſi arguitur ex hoc quod deus ſciuit falſum capiendo vnū falſum ꝙ pꝛius fuit veruꝫ ⁊ ſic arguendo deus ſcit hoc ⁊ hoc fuit falſuꝫ: ergo deus ſciuit falſū: negatur ꝯña nec ex iſto antecedente ſicut nec aliquo poſſibili ſequiť qđ deus credidit falſum ſed ſequitur ſolum quod falſum deus credidit ⁊ quod falſuꝫ ipſe ſciuit quod eſt ſatis verū ⁊ concedendū. Ad tertiū argumentū quādo ſic arguitur in deo nō poteſt fieri tranſmutatio: ergo nulla ſciētia dei poteſt tranſmutari in nō ſcientiā. Huic dicitur concedendo conſequentiā gratia terminoꝛuꝫ foꝛma tn̄ non valet qꝛ non ſequitur in foꝛma ſimili in deo nō poteſt fieri tranſmutatio: ergo nulla creatura poteſt mutari: qꝛ tn̄ ſcientia in deo nō eſt tranſmutabilis nec poteſt eſſe ideo bene poteſt concedi conſequētia tanquā concludens neceſſariū non tamen eſt foꝛmalis. Sed tamē foꝛte arguitur contra hoc ſic hec ſcientia eſt mutabilis demōſtrādo ſcientiā tui ⁊ hec eſt ſcientia dei: igitur ⁊c. conceditur conſequentia ⁊ negatur minoꝛ. Et ſi ad pꝛobationē minoꝛis arguitur ſic deus habet hāc ſcientiaꝫ ergo hec ſcientia eſt ſcientia dei: negatur conſequentia ſicut non ſequiť tu habes hunc patrem demonſtrato cane tuo quia eſt pater: igitur ille canis eſt pater tuus. Deus enim eſt ſcientia ſua ⁊ ipſe ſolus omnia ſcit quāuis nulla pꝛopoſitio foꝛet ſcita: quia ſcientia nō eſt pꝛopoſitio ſcita ſiue pꝛopoſitiones ſcire ſicut eſt ſcientia hominis ⁊ ideo non pꝛocedit argumentuꝫ nec eſt verum ad hoc ꝙ ſcientia hominis tranſmutať ad nō ſcientiaꝫ quāuis homo deſinat ſcire talē ꝓpoſitioneꝫ quā pꝛius ſciuit ⁊ non ſequitur pꝛopter hoc qđ in homine eſt trāſmutatio: illa enim pꝛopoſitio manet falſa poſtquā fuerat vera nulla tranſmutatione facta in illa pꝛopoſitione ſicut ſatis expꝛeſſe patet per ariſtotelē in pꝛedicamētis capitulo de ſubſtantia: ⁊ ideo non ſequiť ꝙ talis ſcientia tranſmutetur de ſcientia ad nō ſcientiā ſicut non tranſmutatur pꝛopoſitio que eſt vera a veritate in falſitatem poſtq̄ꝫ fuerit falſa vel ꝯ. ¶ Sed ad huc foꝛte arguitur quod talis pꝛopoſitio tranſmutatur a veritate in falſitatem eſt enim falſa poſtq̄ꝫ fuit vera: ergo tranſmutatur a veritate in falſitatē. Sed huic dicitur negādo conſequentiā ſicut pꝛius quāuis eniꝫ ſit falſa poſtq̄ꝫ fuit vera hoc non eſt pꝛopter mutationem ſui ideo ⁊c. ¶ Ad vltimaꝫ foꝛmā qua arguitur ꝙ q̄cq̄d deus ſciuit ipſe ſcit vel ignoꝛat ſed deꝰ nihil ignoꝛat qꝛ in eo nulla eſt ignoꝛantia, igitur ⁊c. Huic reſpondeť negādo maioꝛem vn̄ nō ſequiť deꝰ nō ſcit hoc falſum: ergo deꝰ ignorat hoc falſum. qꝛ ignoꝛātia tā ſignificat nō ſcire quaꝫ nō cognoſcere ideo ⁊c. deꝰ enim cognoſcit oē veruꝫ ⁊ oē falſum ideo nō ignoꝛat aliq̄d. Sed tunc foꝛte arguiť ꝙ tu nō ignoꝛas pꝛopoſitionē hō eſt aſinus dato ꝙ cognoſcas ipſuꝫ: ideo dicitur huic concedendo concluſionem vnde non ſequitur iſta pꝛopoſitio eſt neſcita a te: ergo eſt ignoꝛata a te ſicut non ſequitur iſta eſt neſcita a te: ergo eſt ignoꝛata a te non enim ſcio aliquid incōplexū et tamē nō quodlibet incōplexū ignoꝛo ſed ſolū incōplexū ꝙ nō cognoſco ignoꝛo: ⁊ ideo qꝛ nihil eſt ꝙ deus non cognoſcat ideo deus nihil ignoꝛat: ⁊ cōceditur etiā ꝙ deꝰ eſt ita ſapiens ⁊ ſciens ſicut vnq̄ꝫ fuit vel erit ⁊ ſi arguitur ex illo quod fuit vel erit ita ꝙ deus ſcit quicquid ſciuit vel ſciet huic dicitur negādo conſequentiā vtrūq̄ꝫ illoꝝ contradictoꝛioꝝ ſciuit ⁊ modo neutruꝫ iſtoꝝ ſcit ſicut poſito ꝙ iſta contradictoꝛia non ſint adhuc ſicut aliqua illarū ſignificaret iā ſcit eſſe vnde concedi poteſt illa concluſio ꝙ aliquādo ſciuit deus plures pꝛopoſitiones ⁊ aliquādo paucioꝛes ⁊ tamē quādo ſciuit pꝛeciſe illas paucioꝛes fuit ita ſapiēs ⁊ ſciēs pꝛeciſe ſicut quādo ſciuit plures aliquādo enim foꝛte fuerūt plures pꝛopoſitiones ⁊ aliquādo paucioꝛes ſicut foꝛte in .a. inſtanti fuerūt in duplo plures pꝛopoſitiones quā fuerunt in .b. iſtanti ideo ⁊c. Sed ex iſto foꝛte arguitur ꝙ deus aliq̄n nihil ſciret quia ſicut pꝛiꝰ dictū eſt nullū incōplexuꝫ ſcitur ſed cognoſcitur. Huic dicitur negando concluſionē ſcilicet ꝙ poſſibile foꝛet ꝙ deus nihil ſciret quia illa concluſio eſt nimis abſurda. ¶ Et ad argumentuꝫ dicitur negādo ꝯñam illā quāuis enim deꝰ nullā pꝛopoſitionem ſciret adhuc ſciret ſeipſum eſſe qꝛ ſicut pꝛius dictū eſt ipſe eſt ſcientia ſua ⁊ econtra ⁊ ideo poſito quod nulla pꝛopoſitio ſit ipſe foꝛet ita ſapiens ſicut modo ⁊ ſciens ⁊ ſciret aliquid ſemper ſicut modo ſcit: poſito tamen quod nulla pꝛopoſitio foꝛet nullꝰ homo tūc ſciret aliquid nec tunc foꝛet ſciens qꝛ hoc ſcit per intentiones in anima que ſunt ſcientia ſua ⁊ pꝛopoſitio ſcita vel ſaltem pꝛopoſitio quā ſcit ſic eſſe verū tameꝫ quod hō ſcit ꝓpoſitionē in anima ſua vt dictū eſt alias ꝙ vero modo loquēdo de ſcire eſt hoc falſuꝫ qꝛ tūc ſciret illas intentiones in anima ſua conſquēs falſum qꝛ cū ille ſint indiuiſibiles ſequiť quod nō cognoſcit iſtas in conceptu ſuo quocunq̄ꝫ dato ⁊ ideo loquendo de ſciētia ꝙ eſt cognoſcere huiuſmodi ſcituꝫ negať illud eſſe verū videlicet ꝙ aliqua talis pꝛopoſitio in conceptu ē ſcita quia nulla talis eſt cognita loquendo tamē de ſcire ſecundū ꝙ ipſum ſit per cauſam cognoſcere conceditur ſic quod pꝛopoſitio in anima ſcitur ille enim intentiones quodāmodo ſunt cauſe agnite per quas ſcitur ſic eſſe vel ſic quia ſine illis vel talibus non poteſt homo ſcire ſic eſſe vel ſic conceditur quod pꝛopoſitio in conceptu ſcitur quia ille modus loquēdi eſt cōmunis ideo dato ꝙ nulla pꝛopoſitio foꝛet tunc non foꝛet aliquis homo ſapiens vel ſciens ſed dato quod nullus homo ſciret aliquid deus non foꝛet minus ſciens ymmo continue eque ſciens ſicut vnquā fuit. ¶ Sed foꝛte adhuc arguitur contra iſtam pꝛopoſitionem quod deus fuit continue ita ſciens pꝛeciſe ſicut vnquā fuit quia deꝰ ab eterno ſciuit vnū iſtoꝛum contradictoꝛioꝛum ⁊ nunq̄ꝫ ſciet iſtam: ergo ipſe plus ſciuit quam nunquam ſciet aſſumptū arguitur ponendo quod deus ab eterno ſciuit iſtam pꝛopoſitionem anticriſtus erit ⁊ quod nunq̄ꝫ poſt hoc ſciet iſtam ſicut eſt ſatis poſſibile ⁊ tunc patet totum antecedens. ¶ Similiter deus poteſt minus ſcire quam nunc ſcit poſito quod ipſe nunc ſciat hāc negatiuā anticriſtus non eſt potuit tamen fuiſſe quod deꝰ nunquā ſciuiſſet illam ſicut nunc conſtat: igitur potuit fuiſſe quod deus minus ſciuiſſet quam ipſe nunc ſcit conſequentia patet ⁊ aſſumptū pꝛobatur quia quāuis anticriſtus nō erit: poterit tamen eſſe quia non eo qđ poterit eſſe erit: ergo non obſtante quod deus ab eterno ſciuit quod anticriſtus non erit poterit tamen facere quod anticriſtus erit ſed ſi anticriſtus erit tunc ſciuit quod anticriſtus erit: ergo deus poteſt facere quod ſciuit ꝙ anticriſtꝰ erit ⁊ per ꝯñs potuit ab eterno ſcire qđ ipſe nūq̄ꝫ ſciuit. Similiter poteſt argui qđ foꝛet qđ deꝰ

UNIVERSIDAD DE SALAMANCA

ab eterno credidit falſum quia ex quo deus ab eterno credidit ꝙ anticriſtꝰ nō erit ⁊ iā pōt eſſe falſuꝫ ꝙ anticriſtus nō erit: igiꝛ eadē ratione ab eterno potuit fuiſſe falſuꝫ ⁊ deus ab eterno credidit hoc: ergo iā pōt eſſe ita ꝙ deus ab eterno credidit falſuꝫ qꝺ eſt ipoſſibile. Ideo ad primū illoꝝ qñ arguiꝛ quod deus poterit ſciuiſſe minꝰ quā ipſe ab eterno ſciuit diciꝛ qꝺ h̄ eſt ipoſſibile. ¶ Et qñ arguiꝛ ſic q꞉ deꝰ ab eterno ſciuit quod anticriſtꝰ non erit ⁊ poterit eſſe ꝙ deꝰ nūq̄ꝫ ſciuit neqꝫ ſciet ꝙ anticriſtus nō erit: igiꝛ poterit eſſe ꝙ deꝰ minus ſciuit ab eterno quā ipſe nec ſcit vel ſciuit dr̄ negādo ꝯñam ⁊ cauſa ē q꞉ ab eterno nō ſciuiſſet ꝙ anticriſtus nō erit ab eterno ſciuiſſet ꝙ anticriſtꝰ erit ⁊ ideo ſicut modo poterit eſſe ꝙ deus ab eterno ſciuit anticriſtū fore ita ab eterno potuit fuiſſe quod deus nūq̄ꝫ ſciuit anticriſtū fore ⁊ ita nō procedit argumentū. ¶ Et cōſimiliter diciꝛ negando aliud. ſ. ꝙ potuit fuiſſe ꝙ deus ab eterno credidit falſū nec eſt hoc poſſibile quod deus credidit falſuꝫ. Et ad argumentum qñ arꝛ quod ſic q꞉ ab eterno potuit fuiſſe iſta ꝓpoſitio falſa anticriſtꝰ non erit vel ſaltim potuit fuiſſe falſuꝫ quod anticriſtus nō erit ⁊ deus ab eterno credidit quod anticriſtus non erit: ergo fuiſſet poſſibile quod deus ab eterno credidit falſum huic dr̄ negando ꝯñam quāuis enim deꝰ ab eterno credidit iſtam poterit tn̄ in preſenti ſic eſſe quod deꝰ nūq̄ꝫ credidit iſtā ſicut alias ſatis dictuꝫ eſt ideo nō oportet amplꝰ de iſta materia ſcire ſed primū argumentū ſicut omnia huiuſmodi ſimiliter ſunt ſoluenda.

Uigeſimūſecundū ſophiſma.

t U ſcis quicquid ſcis ꝓbaꝛ ſic tu ſcis aliquid ergo tu ſcis qdqd ſcis aſſumptū arguiꝛ ⁊ ponitur ꝙ tu ſcias aliquā ꝓpoſitionē que ſcit. a. tunc vel eſt. a. ꝓpoſitio multa vel eſt aliquid ſi aliquid habetur ꝓpoſitū: ſi multa ⁊ nō aliqꝺ tunc arguitur ſic tu ſcis. a. ⁊. a. eſt multa: ergo tu ſcis multa et ſequitur tu ſcis multa: igiꝛ multa ſciunꝛ a te: ergo multa ſunt multa ſcita a te: ergo aliqua duo vel tria ⁊ ſic in infinitum ſunt ſcita a te: ergo aliquod vnū eſt ſcitū a te vel aliter ſequitur quod aliqua tria forēt ſcita a te ⁊ tn̄ nulla duo forēt ſcita a te quod eſt impoſſibile. Ideo forte dicitur in principio poſito ꝙ tu ſcias vnā ꝓpoſitionē que ſciꝛ multe intentiones ⁊ multi termini ita ꝙ nullā ꝓpoſitionē ſcias niſi illā negādo iſtā ꝓpoſitionem tu ſcis aliqd vel aliqua q꞉ nō ſcis aliqua niſi quorū quodlibet eſt ſcituꝫ a te ſed nulla talia ſunt ſcita a te ⁊c̄. Ideo forte dicitur in principio iuxta hāc reſponſionē negando ꝯñam illā. ſ. tu ſcis. a. ⁊. a. eſt multa: ergo tu ſcis mlꝛta. Sed cōtra hāc reſponſionē arguiꝛ ſic ponēdo gratia argumēti quod tu ſcias. b. ꝓpoſitionē vna cū. a. ꝓpoſitione ⁊ ſit. b. ꝓpoſitio multe intentiones tūc arguiꝛ ſic tu ſcis. a. ⁊. b. ꝓpoſitōes: ǧ tu ſcis aliqſ ꝓpoſitōes ſcitas a te ⁊ vltra: ǧ tu ſcis aliq̄s ꝓpoſitiōes q̄ ſunt ſcite a te ⁊ vltra: ergo ſcis aliq̄ q̄ ſt ſcita a te: ǧ ſcis duo que ſunt ſcita a te vel tria vel quattuor vel ſic deinceps. ſi ſcias duo que ſunt ſcita a te: ergo ſcias duo: igitur ſecundū reſponſionē datā ſcis aliquid ꝓpoſitū enim ſciēdo aliqua ſcis quodlibet illoꝝ: ergo ſi tu ſciſ aliqua duo tu ſcis aliquid quod erat negatū priꝰ. Ideo forte data prima reſponſione diciꝛ qꝺ nulla ſunt ſcita. Sed contra hāc reſponſionē arguiꝛ ſic alique ꝓpoſitiōes ſciunꝛ a te: ǧ aliq̄ ꝓpoſitōes ſt ſcite a te vltra: ǧ vera ſciūꝛ a te vlꝛ falſa ſciūꝛ a te vel veꝝ vlꝛ falſuꝫ ſciꝛ a te oēs eni ꝓpoſitiōes ſūt huiuſmodi ⁊ ſi ſic: ergo aliq̄ ſciunꝛ a te. Similiter ſi nō ſcireſ aliquid nec aliq̄ nō ſcires aliquā ꝓpoſitioneꝫ nec aliq̄s ꝓpoſitiones oīs eni ꝓpoſitio eſt aliqd vel aliqua: igitur ⁊c̄. non enim eſt bene ymaginabile ꝙ tu ſcires aliquam ꝓpoſitionē ⁊ tn̄ tu nō ſcires aliquid quod eſt iſta ꝓpoſitio nec aliqua que ſunt illa ꝓpoſitio. Ideo diciꝛ ſicut cōmuniter ſolet dici ab oībus cōcedendo. ſ. poſito ꝙ aliquis ſciret. a. ꝓpoſitionē que foret multe intentiones

quod ipſe ſciret multa ⁊ quod multa forēt ſcita ab ipſo quoꝝ nullū foret ſcitū ab eodē ⁊ quod tria ſunt tria ſcita ab ipſo ⁊ quod nulla duo ſunt ſcita ab eo ſed notū eſt ſicut prius dictū eſt quod illud nō eſt bene ymaginabile arguitur etiā quod illud ſit impoſſibile ponendo gratia argumēti qꝺ nulla ꝓpoſitio ſit multe ꝓpoſitiōes nec quod aliqua ꝓpoſitio ſit due propoſitiōes arguitur tūc ſic nulla ſunt ſcita a te niſi vera ſed nulla tria ſunt vera poniꝛ. n. ꝙ tm̄. a. ꝓpoſitio ſit ſcita a te: ǧ nulla tria ſūt ſcita a te. Siſr ſi forēt tria ſcita a te vlꝛ q̄ttuor: ergo nullū vnū ſcitū foret oē ſcitū ꝯñs falſuꝫ i iſto caſu q꞉. a. ſcitū eſt oē ſcitū iꝺ ꝓ iſto diciꝛ in pricipio negādo ſophiſma poſito tali caſu. Et ad argumentū qñ arguitur ſic. a. ſcitur a te: ergo aliquid ſcitur a te vel aliqua ſciunꝛ a te cōcediꝛ ꝯña ⁊ ꝯñs pro ſecunda parte: ergo aliqua ſciuntur a te ⁊ nō ſequitur vltra: igitur aliqua ſunt ſcita a te ſed ſequiꝛtur aliqua ſciuntur a te: ergo aliqua ſunt ſcita a te vel aliqua ſunt ꝓpoſitio ſcita a te q꞉ ſi aliqua ſciantur a te vel ſunt vna propoſitio ſcita a te vel ſunt multe propoſitiones ſcite a te. ¶ Ideo ſi arguitur tunc quod aliqua ſciūtur a te quorū nullū eſt ſcitum a te nec ipſa omnia ſunt ſcita a te conceditur concluſio nec eſt hoc incōueniens ſicut aliqua ſignificant preciſe ſicut eſt ⁊ tamen nulluꝫ iſtorū eſt preciſe ſignificans ſicut eſt nec iſta omnia ſunt preciſe ſignificantia ſicut eſt q꞉ illa omnia ſunt vna propoſitio ſignificans preciſe ſicut eſt. ¶ Sed contra hāc reſponſionē arguiꝛ adhuc ſicut prius argutuꝫ eſt contra primā reſponſionē poſito quod tu ſcires. a. ⁊. b. propoſitiones ſicut prius poſituꝫ eſt. Tunc ponaꝛ quod vtraqꝫ ꝓpoſitionū ſit tres intentiones. ¶ Et arguiꝛ tūc ſic tu ſcis aliq̄ aut ergo duo vel tria vel quattuor vel ſic deinceps. Si dicaꝛ ſicut eſt dicendū iuxta hāc reſponſionē ꝙ tu ſcis. b. ⁊. b. ſciunꝛ a te aut ergo ſunt. b. ſcita a te aut nō ſi nō: ergo cū nulla alia ſint ſcita a te a multo fortiori nec aliq̄ duo nec aliqua tria nec aliq̄ quattuor nec ſic deinceps ſicut patet iuxta reſponſionē datā vel ergo ſuntꝛ aliqua ſcita a te vel nulla ⁊ ꝙ aliqua ꝓbatur q꞉ tu ſciſ duo vera ſcita a te. ſ. a. ⁊. b. ⁊ iſta ſūt aliq̄ q꞉ duo: ǧ tu ſcis aliq̄ ⁊ ꝑ ꝯñs aliq̄ ſūt ſcita a te. Siſr. a. ⁊. b. ſūt ſcita a te ⁊. a. ⁊. b. ſūt illa ſex: igitur illa ſex ſunt ſcita a te ⁊ vltra: igitur aliqua duo vel aliqua tria vel aliq̄ quattuor ſunt ſcita a te ⁊ ſic deinceps: igiꝛ ſicut prius multa ſunt ſcita a te quoꝝ nullū ē ſcitū a te ꝙ prius dicebatur eſſe impoſſibile. huic dr̄ ꝙ in caſu iſto iſta ſex ſūt ſcita a me ſicut argumēta probāt tamē nullū iſtorū nec aliqua illorū ſunt ſcita. ¶ Et qñ diciꝛ ꝙ prius dicebaꝛ ꝙ hoc eſt impoſſibile. huic diciꝛ ꝙ non ſed dicebatur quod eſſet impoſſibile quod aliqua tria forēt ſcita a me ⁊ tam̄ nulla duo forēt ſcita a me vnde in caſu iſto nō ſequiꝛ illud incōueniens quāuis enim ibidē ſequatur quod illa ſex ſunt ſcita a me tamen ibidem nō ſequiꝛ ꝙ illa ſunt ſex ſcita a me ſed illa ſex ſunt duo ſcita a me ⁊ duo vera ſcita a me ⁊ due ꝓpoſitiones vere ſcite a me. vnde conceditur in caſu aliquo ꝙ multa ſunt ſcita a me ⁊ tamē nihil ſcitur a me ⁊ aliqua duo vera ſunt ſcita a me ⁊ tam̄ nullū vnū verū illoruꝫ ſcitur a me nec ſequiꝛ aliq̄ duo vera ſunt ſcita a me: ergo duo ſunt ſcita a me q꞉ forte ſicut in caſu ſuppoſito illa duo ſcita non ſunt duo ideo nō ſequitur hec duo ſunt ſcita a me: ergo hec ſunt duo que ſunt ſcita a me q꞉ illa non ſunt duo ſcita a me ſicut priꝰ dictū eſt vnde non ſequitur hec ſunt duo vera vel duo falſa vel due ꝓpoſitiones vel duo numeri: ergo ſunt duo ſed bene ſequiꝛ hec ſunt duo vera. ergo hec ſunt vera. Similiter ſequitur hec ſunt duo ſcita ǧ hec ſunt ſcita ⁊ ideo ſex intentiones ſunt duo ſcita: nec eſt concedēdū quod ille ſex intentiones ſunt ſcite ſicut nec eſt concedendū ꝙ ille ſex intenſiones ſunt vere ſed ſunt vere propoſitiones ſunt etiam vera quia ſunt duo vera ⁊ ſic non ſequitur hoc eſt verum: ergo hoc eſt aliquid ſicut nec ſequitur hoc eſt ſcitum: ergo hoc eſt aliquid ꝯcediꝛ

igiꝛ in cāu poſito ꝙ iſta. vj. ſunt ſcita q꞉ ſūt duo ſcita illa tn̄ nō ſūt ſex ſcita nec aliqua duo ſciūtur imo dico quod nulla ſūt ſcita in cāu iſto niſi illa ſex ſicut notū ē nec illa ſūt ſex vera ⁊ tn̄ illa vj. ſūt vera ⁊ nulla vera niſi illa vj. vn̄ ſicut ſeqtur tria ſūt tria vera: ergo vnū ē verū ⁊ duo ſunt duo vera ⁊ tria ſūt tria vera ⁊ ſic vſqꝫ ad ſex ita ſequiꝛ ſi ſex ſūt ſex ſcita tūc vnū ē ſcitū ⁊ aliqd ē ſcitū ⁊ duo ſūt ſcita ⁊ tria ſūt ſcita ⁊ ſic deinceps ⁊ ſic vniuerſaliter tenet huiuſmōi forma arguēdi ſicut tamē priꝰ dicebaꝛ nō ſequitur aliqua ſūt duo ſcita a te: ergo aliqꝺ ē vnū ſcitū a te nec ſeqtur aliqua tria ſūt ſcita a te: ergo aliqua ſunt duo ſcita a te ⁊ ſic de talibꝰ bene tn̄ ſequitur ꝙ vnū ſcitū ē vnū ſcitū ⁊ ꝙ duo ſcita ſūt duo ſcita ⁊ ſic oīo reſpondēdū ē reſpectu iſtiꝰ termini ſcitū ſicut reſpondēdū ē reſpectu iſtius termini verū vel reſpectu huiꝰ termini propoſitio. Itē arguitur ad ſophiſma ſic. tu nō ſcis quid quod ſcis: ergo iſte te demōſtrato nō ſcit quid qꝺ ſcit. Sꝫ arguiꝛ quod ſic q꞉ iſte hō ſcit quid quod deꝰ ſcit ꝓbaꝛ iſte hō ſcit quid quod deꝰ ē ſciēs: ergo ⁊c̄. Similiter arguiꝛ ſic ad idē tu potes ſcire quicquid ſcis: ergo tu ſcis quicquid ſciſ cōſequentia pꝫ ⁊ añs arguiꝛ aliqñ incipiēs ſcire quicquid ſciſ ergo ⁊c̄. aſſūptū arguiꝛ ſic poſito ꝙ in. a. inſtāti craſtine diei incipies aliquid ꝑ poſitionē de preſenti ⁊ remotionē de preterito iſto poſito arguiꝛ ſic i. a. iſtāti erit ita quod tu ſcis quicquid ſcis. ⁊ imediate ante hoc. a. inſtāti non erit ita qꝺ tu ſcis quicquid ſcis: ergo i. a. inſtāti erit ita qꝺ tu icipis ſcire quicquid ſcis ⁊ vltra: igitur in. a. inſtāti incipies ſcire qcquid ſcis ⁊ ſi ſic: igitur nūc ſcis aliqd ⁊c̄. Ad hec reſpōdeꝛ ⁊ prio ad primū quādo arguiꝛ ſic tu non ſcis quicquid ſcis ergo iſte hō te demōſtrato nō ſcit qcquid ſcit negaꝛ ꝯſequentia vel diſtinguaꝛ ꝯſequēs eo ꝙ iſte terminꝰ quicquid pōt cōſtrui cū illo termino ſcis in nominatiuo cāu vlꝛ in accuſatiuo caſu: ſi in nominatiuo ſic ē iſte ſenſus iſte hō nō ſcit que res ſit ſi in accuſatiuo tūc ē iſte ſenſus iſte hō nō ſcit aliquid qꝺ iſte hō ſcit ⁊ hoc ē verū. Pro ſecūdo diciꝛ ꝙ iſte hō non pōt ſcire quicqd iſte hō ſcit poſito quod nihil ſciaꝛ nec tu potes ſcire quicquid ſcis poſito cāu iſto nec tu potes incipere ſcire quicquid ſcis. Et ad argumētū diciꝛ negādo ꝯſequentiā ſicut frequēter negaꝛ talis ꝯſequētia in. a. inſtāti erit ita ꝙ tu incipis ſcire quicquid ſcis: ergo in. a. inſtanti incipies ſcire quicquid ſcis vnde poſſibile ē quod tu incipias ſcire qcquid ſcis ⁊ tn̄ tu nō potes ſcire qcqd ſcis. ¶ Sed iuxta illꝺ forte arguiꝛ in cōſimili cāu ponēdo quod iſte hō priuſ ſciuiſſet aliquid ⁊ quod nūc ſciāt aliquid de nouo qꝺ nūquā non ſciuit quo poſito vel incipit iſte hō ſcire qcquid ſcit vel non ꝙ ſic arguiꝛ q꞉ nūc ſcit quicquid ſcit imediate ante hoc non ſciuit quicquid ſcit: ergo iſte hō nūc incipit ſcire quicqd ſcit. Similiter ſi iſte hō iā incipiat ſcire quicquid ſcit ⁊ nō ab eterno ſciuit quicquid ſcit: igiꝛ incipit vel incipiet ſcire quicqd ſcit ſed nūq̄ꝫ ante hoc incipit ⁊c̄. ergo iā incepit ſcire quicqd ſcit: iꝺ ſi ꝯceditur ꝙ iſte hō incipit ſcire quicquid ſit: ergo ab iſto hoīe incepit ſciri quicquid ſcit ⁊ ſi ſic: ergo quid qꝺ iſte homo ſcit incepit ab iſto hoīe ſciri ꝯña arguitur q꞉ ſicut verificātur exponētes prime propoſitionis ſic verificantur exponētes huiꝰ ſecūde propoſitionis ꝯñter q̄ ſūt ille iā quicquid iſte hō ſcit ſciꝛ ab iſto homine ⁊ nūquā prius quicqd hō ſcit ſciebatur ab iſto homine: ergo ⁊c̄. Similiter arguitur ſic ad idē qua ratiōe ꝯcediꝛ ꝙ iā incipit iſte hō ſcire quicqd iſte hō ſcit foret etiā cōcedendū ꝙ nūc incipit ſor. albꝰ eē poſito quod nūc primo foret albꝰ q꞉ tūc ſequiꝛ ꝙ nūc ē ſor. albus ⁊ nūquā prius fuit ſor. albꝰ: ergo iā incipit ſortes albus eſſe. Similiter ſequitur ꝙ iā incipit eſſe oē ꝙ ē ⁊ quod in quolibet inſtāti incipit eē oē ꝙ ē ⁊ quod cōtinue deſineret eſſe oē qꝺ ē quorū vtrūqꝫ ē negādū niſi reſpondens voluerit gratis cōcedere quodlibet illorū: iꝺ pro prima propoſitione quādo ꝓponitur iſte hō incipit ſcire quicquid iſte hō ſcit dicitur probabiliter negādo iſtā propoſitioneꝫ ⁊ ad probationē dicitur negādo cōſequentiā. Et ſi queratur qꝺ requiratur ad hoc qꝺ hō incipiat ſcire quicquid iſte hō ſcit dicitur ꝙ requiratur ꝙ ille ſciat quicquid ſcit ⁊ nō immediate ante hoc nō ſciuit quicquid ſcit ⁊ tunc ſufficienter ſequiꝛ ꝙ iſte incipit ſcire quicquid ſcit ⁊ arguitur nō vnde iſta propoſitō iſte hō incipit ſcire quicquid iſte hō incipit ſcire ē quodāmō reſpondēs ad hāc propoſitionē vniuerſalē quicquid iſte hō ſcit iſte hō incipit ſcire ꝙ probabiliter pōt perſuaderi ſic ſi iſte hō incipit ſcire qcqd hō iſte incipit ſcire: ergo iſte hō nihil aliud ſcit q̄ꝫ iſte hō incipit ſcire ⁊ iſte hō adiſcit igiꝛ quicquid iſte hō ſcit ipſe incipit ſcire quod erat probandum ſequi ex priori. Similiter poſito quod iſte hō deſineret ſcire ꝙ iam ſciuit ſciendo tamen quod iam incipit ſcire requiritur conceſſa iſta propoſitione quam iſte homo incipit ſcire quicquid iſte homo incipit ſcire ⁊ conſimiliter foret concedendū quod hō deſinit ſcire quicquid iſte hō ſcit. Et tūc ſeqtur iſta cōcluſio quod iſte hō incipit ſciꝛ quicquid iſte hō ſcit ⁊ iſte hō deſinit ſcire quicquid iſte hō ſcit ⁊ tamē iſte homo nec deſinit ſcire aliquid quod iſte hō incipit ſcire nec incipit ſcire aliquid quod iſte hō deſinit ſcire. Sed tūc ad aliam formā illā. ſ. iā incipit ſor. eſſe albus ⁊ iā incipit eſſe ſor. albuſ cōmuniter reſpondendo tamen ſequiꝛ ꝙ iā incipit eē oē ꝙ ē nō tamē ita formaliter ſequiꝛ iā ē oē ꝙ ē ⁊ nūquā priꝰ fuit oē ꝙ ē: ergo iā incipit eē oē qꝺ ē q꞉ antecedēs ē verū ⁊ cōſequēs falſū ſic eni arguendo cōtigeret probare quod oē qꝺ ē icipit eē iā q꞉ oē qꝺ ē: ē ⁊ nūq̄ꝫ priꝰ fuit oē ꝙ ē: ergo oē ꝙ eſt incipit eſſe iā ꝙ ē ipoſſibile vnde tn̄ ſophiſtice pōt cōcedi iā incipit eē oē ꝙ ē iā deſinit eē oē quod ē iā incipit ſciri quicqd iſte hō ſcit ⁊ cōcluſio prius poſita ⁊ quelibet alia ꝯſimilis iꝺ viſa vtraqꝫ reſponſione elige q̄ꝫuis. Iꝺ arguitur ad principale ſic tu ſcis ꝙ tu nō ſcis: ergo ⁊c̄. aſſūptū arguiꝛ ponatur ꝙ tu ſcias hoc eē demōſtrato te ⁊ neſcias hoc eē demonſtrato ſor. ⁊ ꝙ ſor. ſciat hoc eſſe demōſtrato ſor. ⁊ neſciat hoc eſſe demōſtrato te iſto cāu poſito tu ſcis ꝙ tu nō ſcis qꝺ arguiꝛ ſic q꞉ iſti duo ſciūt quod hoc ē ⁊ quod illud ē ſꝫ iſti dubitāt vel neſciunt ꝙ hoc ē vel quod illud ē: ergo ⁊c̄. prima ꝑs antecedentis ſic probaꝛ iſte demonſtrato te ſcit ꝙ hoc ē demōſtrato te ⁊ ſor. ſcit illꝺ eē ſeipſo demonſtrato: ergo iſti ſciunt quod hoc ē ⁊ ꝙ illud ē. Similiter iſti duo ſciunt illas duas propoſitiones ſic ſignificādo preciſe ꝙ hoc ē ⁊ illud eſt: ergo iſte due propoſitiones ſignificāt ſicut illi ſciunt eſſe ſed iſte due propoſitiones ſignificāt ſolūmō hoc eē ⁊ illud nō eē: ergo iſti duo ſciunt ꝙ hoc ē ⁊ ꝙ illud ē. Siſr qꝺ hoc ē ⁊ illud nō ē ſcitur ⁊ a nullus ſcitur quod hoc ē ⁊ ꝙ illud ē niſi ab iſtis duobꝰ vt ponitur: igiꝛ iſti duo ſciunt ꝙ hoc ē ⁊ quod illꝺ ē. In oppoſitū arguitur ſic ſi iſti duo ſciunt quod hoc ē ⁊ qꝺ illud ē ⁊ ſcirent ꝙ iſta ꝓpoſitio ſignificat ſic preciſe: ergo iſti ſcirent iſtā copulatiuā hoc ē ⁊ illud ē ⁊ tūc iſti duo ſcirēt aliquā propoſitionē q̄ꝫ nullus illorū ſciret ꝙ ē ipoſſibile. Similiter iſti duo nō ſciūt ꝙ iſti duo ſūt demōſtratis hoc ⁊ illo: ergo iſti neſciūt quod hoc ē ⁊ ꝙ illud ē ⁊ ſatis pōt probari ꝙ iſti neſciūt ꝙ hoc ē ⁊ ꝙ illud ē q꞉ vterqꝫ iſtorū neſcit ꝙ hoc ē ⁊ ꝙ illꝺ ē ⁊ ꝑ ꝯſequēs vterqꝫ iſtorū ē neſciens quod h̄ ē ⁊ ꝙ illud ē. Similiter vt prius argutū ē ⁊ ſi iſti ſcirent ꝙ hoc ē ⁊ ꝙ illud ē ⁊ ſciūt iſtā propoſitionē hoc ē ⁊ illud ē ſic ꝑciſe ſignificare vt ſuppono tūc ſcirēt iſtā propoſitionē hoc ē et illud eſt ꝙ eſt impoſſibile in cāu iſto ideo pro iſto dicitur in cāu poſito negando quod iſti ſciunt quod hoc eſt ⁊ quod illud eſt. ¶ Et ad probationem eius quando arguitur ſic iſte ſcit quod hoc eſt ⁊ iſte ſcit quod illud eſt ergo iſti duo ſciunt quod hoc a ⁊ quod illud eſt: negatur conſequentia naꝫ ſequitur formaliter iſti ſciunt quod hoc ē ⁊ quod illud eſt ergo vterqꝫ iſtorum ſcit quod hoc ē ⁊ quod illud ē ⁊ ideo ſicut nō valet iſta ꝯña iſte ſcit quod hoc ē ⁊ iſte ſcit quod illꝺ ē: ergo vterqꝫ iſtorū ſcit quod hoc ē ⁊ quod illud ē ſic nec valet ꝯſequētia priꝰ negata. Et ſi arguiꝛ ex iſto ꝙ iſti duo neſciūt aliquas duas propoſitiones eadem ratione niſi vterqꝫ iſtorū ſciat illaſ duaſ ⁊ ſic ſeqꝛ quod oēs ſapiētes huiuſ mūdi nō ſcirent plures propoſitiōes quā tu poſito quod ſcias aliquas ꝯſequens falſum ⁊ ꝯſequentia arguitur q꞉ iſti nō ſciunt quod hoc ē ⁊ quod illud ē q꞉ nō vterqꝫ iſtorū ſcit ꝙ hoc ē ⁊ quod illud ē: ergo eadē ratione non ſciunt has duas

ꝓpoſitiones. Similiter ſi illi duo ſciunt illas duas ꝓpoſitiones hoc ē ⁊ illud ē: ergo ille due ꝓpoſitiones ſignificant ſicut illi duo ſciunt eſſe ſed iſte due ꝓpoſitiones preciſe ſignificāt quod hoc ē ⁊ ꝙ illud ē: ergo illi duo ſciūt quod hoc ē ⁊ ꝙ illud ē ⁊ ultra: ergo uterq; ſcit quod hoc ē ⁊ ꝙ illud ē iuxta reſpōſionē datā. Pro iſtis dr̄ ꝙ illud p̄mū incōueniēs nullomodo ſeqt̄ videlicet ꝙ nulli ſcirēt aliquas ꝓpoſitiones niſi uterq; iſtorū ſciret iſtas ſed bene ſequit̄ ꝙ nulli duo nec aliqui in toto mūdo ſciū aliquid niſi uterq; iſtorū ſciat illud nec aliqui hoīes ſciūt aliqualiter eſſe niſi ꝙlibet iſtorū ſciat taliter eſſe ⁊ quod nulli duo ſciūt iſtos duos eē niſi quilibet iſtorū ſciat iſtos duos eſſe. ſic nec aliqui ſciūt quod hoc ē ⁊ quod illud ē niſi uterq; iſtorū ſciat quod hoc ē ⁊ quod illud ē q: ſcire quod hoc ē ⁊ quod illud ē: ē ſcire iſta duo eē ⁊ ideo ſicut nulli ſciūt iſtos duos eē. niſi uterq; iſtorū ſciat iſtos duos eē. ſic nec aliqui ſciūt quod hoc ē ⁊ quod illud ē niſi uterq; iſtorū ſciat quod hoc ē ⁊ quod illud ē. Et ꝑ hoc rñdet̄ ad ſcḋā formā qñ ſic ar̄ iſti duo ſciūt iſtas duas ꝓpoſitiones: ergo iſte due ꝓpoſitiones ſignificāt preciſe ſicut iſti duo ſciūt eſſe dicit̄ quod iſta ꝯſeqntia nō valet imo iſti duo ſciunt iſtas duas ꝓpoſitiones ⁊ ipſi forte neſciūt ipſas eſſe nec ſeqt̄ iſte ſcit ſicut hec ꝓpoſitio ſignificat ⁊ iſte ſcit ſicut iſta ꝓpoſitio ſignificat: ergo iſti ſciunt ſicut iſte ꝓpoſitiones ſignificāt. antecedens eniꝫ in caſu poſito ē verū ⁊ ꝯſequēs falſū. Et in multis alijs caſibꝰ nō valet talis modꝰ arguēdi ſicut nec ſequitur ita erit ſicut hec ꝓpoſitio ſignificat rex ſedet ⁊ ita erit ſicut hec ꝓpoſitō ſignificat nullus rex ſedet: ergo ita erit ſicut ille due ſignificāt tūc eni aliquādo forēt ꝯtradictoria vera ⁊ ſimiliter negatur conſequentia in propoſito. Sed arguitur ad ſophiſma aliter tu ſcis aliquā ꝓpoſitionē q̄ꝫ nō ſcis eſſe veram ⁊ iſta ē aliquid: ergo tu ſcis quicquid ſcis aſſūptū arguitur ⁊ ponat̄ quid tantū ſcias .a. ꝓpoſitionē que nō ſcit aliqd ⁊ ſit vna ꝓpoſitio ſimpliciter ꝯuertibilis cū .a. que ſit .b. ⁊ ſit .b. aliquid ⁊ neſcias .b. ꝓpoſitionē ꝯuerti cū .a. nec ſcias .b. ꝓpoſitionē eſſe iſtis poſitis vel ſcis quicquid ſcis vl̄ nō ſi dicit̄ ꝙ ſic ꝯtra tu nihil ſcis niſi .a. ⁊ .a. nō ē aliquid: ergo ⁊c̄. ſi nō ſcias quicquid ſcis ꝯtra tu ſcis .b. ⁊ .b. ē quicqd ſcis: ergo ⁊c̄. minor probatur tu ſcis preciſe ſic eē ſicut .b. ſignificat quia tu ſcis preciſe ſic eſſe ſicut .a. ſignificat vt ſuppono ⁊ .b. ſignificat totaliter ſicut .a. ſignificat: ergo tu ſcis ita eſſe ſicut .b. ſignificat ⁊ vltra: ergo tu ſcis .b. ſi negatur conſequentia ꝯtra ad hoc ꝙ tu ſcias .b. nō requiritur quod tu ſcias ꝙ ita ē totaliter ſicut .b. ſignificat q: tūc nō ſciret laycus aliq̄ꝫ ꝓpoſitionē. ¶ Similiter poſſibile foret de optimo clerico quod ipſe ſciret .b. ꝓpoſitionē et neſciret an .b ꝓpoſitio foret ſicut poſito quod ipſe ſciat hāc ꝓpoſitionē deꝰ ē q̄ ſcit .b. credat tamē ꝙ nulla ꝓpoſitio ſcit .b. imo ꝙ nullum .b. ſcit tūc ipſe ſcit .b. neſcit tamē ꝙ .b. ē nec ſcit quod ita ē ſicut .b. ꝓpoſitio ſignificat imo in cāu iſto ipſe ſcit .b. q: .b. ſignificat preciſe ſicut ipſe ſcit eē: ergo eadē ratione i caſu ꝓpoſito tu ſcis .b. q: .b. ſignificat preciſe ſicut tu ſcis eē ¶ Ideo dicitur ꝙ in caſu poſito nō ſcis .b. ⁊ quādo arguit̄ quod ad hoc ꝙ tu ſcias .b. nō requirit̄ ꝙ tu ſcias ꝙ ita ſit totaliter ſicut .b. ſignificat nec requirit̄ ꝙ tu ſcias .b. eē ſicut ꝑus argutū ē ¶ Quantū ad iſtud dicit̄ ꝙ nō multū vadit ad ꝓpoſitū q: iſtud nō ē niſi ſophiſma q: in caſu vltimo poſito quāuis ille ſapiēs qui tūc ſciuit .b. ꝓpoſitionē neſciuit .b. ꝓpoſitionē eſſe ipſe tñ .b ꝓpoſitionē bene ſciuit eē ideo dicit̄ ꝙ illud nō arguit̄ ſed q: laycus ſcit multas ꝓpoſitiones quas ipſe neſcit eē ꝓpoſitiones nec ſignificare ſicut ē nec ſicut nō ē ideo dicit̄ quod ad hoc quod aliquis ſciat aliquā ꝓpoſitionē nō requirit̄ quod ipſe ſciat quod ita ſit totaliter ſicut iſta ſignificat ſed requirit̄ quod iſta ꝓpoſitio ſignificet preciſe tanq̄ꝫ ſequēs ad iſtā ſicut ipſe ſcit eſſe ⁊ quod illa ſignificet preciſe ſicut ē ⁊ quod ipſe nec credat nec eriſtimet eā aliter ſignificare. ſi hoc ꝯcurrat tūc ipſe aduertit ad talē ꝓpoſitionē ⁊ aliter nō ⁊ iō cū iſta nō ꝯcurrunt reſpectu .b. iō nō ſcitur .b. ꝓpoſitio modo in ꝓpoſito per

primā ꝑticulā poſitā cauet̄ ne ſit aliqua ꝓpoſitio falſa ſcita ꝑ ſecūdā euitat̄ ne ſciat̄ ꝓpoſitio aliqua que nō ſignificet ſcienti illā ſicut forte vna ꝓpoſitio ſignificat preciſe ſicut ego ſcio eē ſed q: iſta nō ſignificat mihi ſic iō neſcio illā ꝑ vltimā ꝑticulā euitat̄ neſciat̄ aliqua ꝓpoſitio heſitata ⁊ neſcita eſſe vera poſſet eni aliqua ꝓpoſitio preciſe ſignificare ſicut ego ſcio eē ⁊ ēt mihi ſic preciſe ſignificare ⁊ tamē adhuc poſſent heſitare vtrū iſta ſic ſignificet imo forte crederē ꝙ nō. ¶ Sed ꝯtra hoc arguit̄ ſic ex hac reſponſione ſequit̄ quod aliqua ꝓpoſitio ſcit̄ eſſe vera que nō ſcit̄ ꝙ ſic arguitur ſignificet illa ꝓpoſitio .a. ē preciſe hominē eē ⁊ credas tu quod illa preciſe ſignificet quid deus ē vel hominē eſſe lateat te an ſignificet quod deꝰ ē an quod homo ē quo poſito arguitur ſic tu ſcis iſtā ꝓpoſitionē eſſe verā .a. ē ꝓbo q: tu ſcis quid preciſe ſignificat ſicut ē q: tu ſcis quid ita preciſe ſignificat ſicut altera iſtarū deus eſt vel hō ē ⁊ bene ſcis vt ſuppono quod vtraq; iſtarū ſignificat preciſe ſicut ē igitur bene ſcis ꝙ .a. preciſe ſignificat ſicut eſt: ergo bene ſcis quod .a. ꝓpoſitio ē vera ⁊ tamē tu nō ſcis iſtā q: iſta non ſignificat tibi preciſe ſicut eſt q: nō ſignificat tibi aliqualit̄ eē q: nec ꝙ deus ē nec ꝙ homo ē ꝑ poſitū: igit̄ ⁊c̄. Sed huic forte dicitur quod ſic q: ſignificat tibi quod deꝰ ē vel quod homo eſt. ¶ Sed contra illa preciſe ſignificat quod deus eſt vel illa preciſe ſignificat quod homo eſt: ergo non preciſe ſignificat quod deus ē vel hō ē. Huic dicit̄ negādo ꝯñquētiā ſicut alias dicebat̄ hec ꝓpoſitio hō currit ſignificat preciſe quod hō currit ⁊ tamē ſignificat ꝙ aīal currit ⁊ ita ē i ꝓpoſito: ideo ⁊c̄. Sed adhuc arguitur ꝙ aliq̄ ꝓpoſitio ſcit̄ q̄ nō ſcit̄ eē vera ꝙ priꝰ dicebat̄ eē falſū q: ꝓpoſitō ſcit̄ ⁊ iſta nō ſcit̄ alicubi eē vera dubitat̄ eni nūqd ſit in capite vel corde vel pede dubitatur .n. de aīa itellectiua vbi ſit q̄ ē ſubiectū imediatū reſpectu talis ꝓpoſitiōis ſcite. Silr̄ artifex laycꝰ neſcit tales ꝓpoſitiōes eē veras i ꝯceptu q: forte neſcit vtrū ſint in ꝯceptu vel nō iō quantū ad iliud dicit̄ ſic alias dicebatur ꝙ ſatis probabiliter pōt dici ꝙ nec clericꝰ nec laycꝰ aliq̄s ꝓpoſitiones i ꝯceptu ſcit fore veras ꝯcedit̄ tñ ꝙ ipſi ſciūt tales ꝓpoſitiōes in ꝯceptibꝰ ſuis q: ille ꝓpoſitiones ſignificāt ſibi preciſe ſicut ſciūt eē ⁊ ipſi nō credūt nec eriſtimāt illas aliter ſignificare. Et ſi arguitur ſic ille ꝓpoſitiōes ſignificāt ſcientibꝰ eas aliqualiter eſſe: ḡ ſciētes huiuſmōi ꝓpoſitiones ſciunt eas eē veras dr̄ negādo ꝯñam q: quāuis huiuſmōi ꝓpoſitiones ſignificent illis ſic eſſe vel ſic nō tamē ſciūt illi eas ſic ſignificare: ¶ Sꝫ quo ad aliḋ qñ dr̄ quod priꝰ reputat̄ ꝓ incōueniēti quod aliq̄ ꝓpoſitio ſciret̄ q̄ nō eēt ſcita eē vera vel nō ſciret̄ eē huic dicit̄ ꝙ nō ſed hoc eēt incōuēiens ꝙ aliq̄s ſciet aliq̄ꝫ ꝓpoſitionē q̄ꝫ eriſtimaret vl̄ crederet eē falſā ⁊ ſic pꝫ rñſio ad ſophiſma ideo ⁊c̄.

Uigeſimūſecūdū ſophiſma.

Quolibet aliquorū animaliū ē nō hō quorū ꝙlibꝫ ē hō ꝙ arguit̄ ſic quodlibet iſtorū triū animaliū ē nō hō quorū quodlibet ē hō: ergo ⁊c̄. ponat̄ ꝙ ſor. plato ⁊ cicero habeāt tres aſinos ſibi cōmunes ⁊ ꝙ ipſi nō habeāt aliꝙ aīal niſi aliquē iſtorum trium aſinorum quo poſito quodlibet iſtorum triū aīalium demōſtratis ſor. platone ⁊ cicerone ē nō hō q: ꝙlibet aſinꝰ ē non hō ⁊ nullū ē aīal iſtorū triū hominū niſi aſinꝰ: ergo quodlꝫ aīal iſtorū triū hoīuꝫ ē ñ hō ⁊ ꝙ nllū ſit aīal iſtorꝫ triū hoīꝫ niſi aſinꝰ: arguitur ſic ex cāu q: iſti tres hoīes nō habēt aliꝙ aīal niſi aſinū: ergo cū nihil ſit aīal iſtorū niſi quod iſti habēt ſequit̄ quod nullū ē aīal iſtorū niſi aſinꝰ: ḡ ꝙlibet aīal iſtorū ē aſinꝰ. ⁊ vltra: ergo quodlibet aīal iſtorū ē nō hō ⁊ ſeqt̄ quodlibet aīal iſtorū ē nō hō ⁊ aliq̄ ſūt aīalia iſtorū: ergo ꝙlibet aīaliū iſtorū ē nō hō ⁊ iſtorū triū aīaliū rationabilium quodlibet ē hō: ergo quodlibet aliquorū aīaliū ē nō hō q̄rū quodlibet ē hō. Ad oppoſitū ſic quodlibet aliquorū animaliū ē non hō quorū quodlibet ē homo: ergo quodlibet aīalium aliquorū ē nō homo ꝯſequentia patet ab inferiori ad ſuum ſuperius a parte predicati diſtributiōe addita ſubiecto ſicut ſequitur omnis homo ē homo: ergo omnis homo ē aīal ſic ſequitur oē aīal ē ratiōale quod ē hō: ergo oē anial ē rationale. Similiter ſi quodlibet aīaliū aliquorū ē nō hō quorū quodlibet ē hō ⁊ oē animal ē aliquorū animalium ⁊ animaliū aliquorū: ergo oē aīal ē nō hō. Ad ſophiſma dicitur diſtinguēdo illud ſecūdū ꝯpoſitionē ⁊ diuiſionē ſicut ⁊ illam omne animal eſt rationale quod eſt animal ⁊ vterq; ſenſus eſt impoſſibilis: ergo ſophiſma eſt impoſſibile. ¶ Et ad argumentum quo arguitur ſophiſma eſſe veruꝫ q: ꝙlibet illorū triū animaliū ē nō hō ⁊c̄. dr̄ diſtinguēdo eo ꝙ iſti termini aīaliū iſtorū triū poſſūt cōſtrui ad inuicē trāſitiue vel intrāſitiue: ſi trāſitiue ſic negat̄ illa ꝓpoſitio q: tunc ſignificat quod ſor. ē nō hō ⁊ ſic de alijs iſtorū triū: ſi intranſitiue ſic cōcedit̄ illa ꝓpoſitio q: ſic illa nō ſignificat plus niſi ꝙ quodlibet animal iſtorū triū ē nō hō ⁊ hoc ē veruꝫ ⁊ qñ ꝯcluditur ex iſto ſophiſma negat̄ ꝯſequentia arguitur .n. ab inferiori ad ſuū ſuperius cū diſtributiōe ⁊c̄. ⁊ quāuis iſti duo termini ꝙlibet animaliū triū ex cōmuni modo loquendi poſſūt ꝯſtrui adinuicē trāſitiue ſic tamē iō ꝯſtruūtur iſti duo termini ꝙlibet aliquorū animaliū q: quādo talis terminus adiectiuus precedit ſubſtantiuū terminū ſimul conſtruūtur intranſitiue. Etiā cū dicitur quodlibet iſtorū triuꝫ animaliū nō ꝯſtruūtur iſti duo termini iſtorū triū animalium adinuicē tranſitiue ſed intrāſitiue. Sed quādo ſic dicit̄ quodlibet animaliū iſtorū bene poſſūt iſti duo termini conſtrui ad inuicē trāſitiue iō cōceſſa hac ꝓpoſitione quodlꝫ aīmaliū triū ē nō hō ⁊c̄. negāda ē ꝯſequentia ab iſta ꝓpoſitione ad ſophiſma duplici de cā ſicut iā dictū ē Sꝫ forte arguitur ꝙ iſta ꝓpoſitio quodlibet animal iſtorū triū ē non hō nō ſit cōcedenda Probādo illā eē impoſſibile. Et hoc ſic q: ex illa cā ſequitur quod ſor. ſit nō hō ⁊ quod plato ſit nō hō ſimiliter ⁊ cicero quorū quodlibet ē ipoſſibile: ergo illḋ ē ex quo ſeqtur aſſūptū arguitur q: ſequitur ſicut priꝰ ꝯceſſū ē quodlibet animaliū iſtorū triū ē nō hō: ergo quodlibꝫ animalium iſtorum trium ē nō hō ſed quilibet iſtoruꝫ eſt animal iſtorꝫ: ergo quilibet iſtorū triū ē nō hō ꝯſequētia pꝫ ⁊ aſſūptū arguit̄ q: ſeqt̄ ſor. ē animal iſtorū triū ⁊ plato ē animal iſtorū triū ⁊ cicero ē aīal iſtorū triū: igitur quilibet iſtorū triū ē anīal iſtorū triū: aſſūptū arguitur q: ſor. ē aīal iſtorū triū q: hoc ē aīal iſtorū triū demōſtrato forte probat̄ hoc ē hoc iſtorū triū demōſtrato forte ꝑ vtrūq; hoc: ergo hoc ē aīal iſtorū triū q: hoc ē vnū iſtorū triū ꝯſequentia arguit̄ ab vno ꝯuertibili ad reliquū ſequitur .n. hoc ē vnū iſtorū triuꝫ: ergo aut hoc ē vnū animal iſtorū triū aut vnū non aīal iſtorū triū: ſi vnū anīal iſtorū triū: ergo aliquod anīal iſtorꝫ triū ē nō hō quod erat ꝓbādum ſi ipſuꝫ ſit aliquod nō animal iſtorū triū: ꝯtra ipſū ē vnū aīmal ergo ipſū nō ē vnū nō animal iſtorū triū. Similiter illud ē vnū aīal quod ē iſtorū triū: ergo ⁊c̄. Similiter qua ratione ipſū nō foret animal iſtorū ſeqtur quod ipſū nō foret vnū iſtorū nec aliquod iſtorū ſed notū ē quod ipſū ē vnū iſtorū q: ipſuꝫ ē vnuꝫ de numero iſtorū: ergo ⁊c̄. Silr̄ aliquod animal iſtorū trium eſt hō probo iſti tres ſunt hoīes demōſtratis forte platone ⁊ cicerone ⁊ tunc arguitur ſi iſta tria animalia ſunt homines: ḡ aliquod aīal iſtoruꝫ triuꝫ animaliuꝫ ē hō q: ſi nō valeat cōſequētia ſtet oppoſitū ⁊ ſequit̄ hec ꝯcluſio quod aliqua aīalia ſūt hoīes quorū nullū ē hō quod ē ipoſſibile q: qbuſcū q; demonſtratis ſi aliquid iſtorū nō ſit hō iſta oīa nō ſunt hoīes: ergo a multo fortiori ſi aliqua ſunt talia quorū nullū ē hō illa oīa nō ſunt homines. ¶ Ideo forte ꝑꝑ hec argumēta ⁊ alia ꝯſimilia dr̄ ab aliquo ꝙ demōſtratis iſtis tribus ē impoſſibile quod ꝙlibet animal iſtorū triū hoīum ē nō hō vel aſinꝰ q: ſi illi ſūt homines dicitur forte ꝙ ſequit̄ quod aliquod aīal illorū ſit hō. Sed ꝯtra hāc reſponſionem arguit̄ ſic q: qua ratione ꝯcedit̄ ꝙ aliquod iſtorū triū hoīuꝫ ſit animal iſtorū: foret ēt ꝯcedendū ꝙ quilibet iſtorū hominuꝫ foret animal iſtorꝫ q: quilibet iſtorꝫ ē de numero vel alt̄ iſtorū. Et tūc arguit̄ ꝙ eadē ratione poſito quod demōſtrentur tres hoīes gartiones quorū nullus ſit gartio alterius iſtorū ſeqtur ꝙ quilibet iſtorū gartionū ē gartio iſtoruꝫ q: ſint .a. b. c. ⁊ arguitur tunc ſic .a. ē gartio iſtorū triū demonſtratis iſtis tribus .a. b. c. q: .a. gartio ē iſtorꝫ triū aut. ergo ē gartio iſtorū triū aut nō gartio iſtorū triuꝫ: ſi gartio illorꝫ triū tunc habetur ꝓpoſitum: ſi non gartio illorum triuꝫ ꝯtra nō ē nō gartio: ergo nō ē nō gartio illorū triū. Similiter ipſe ē gartio qui ē iſtorꝫ triū: ergo ⁊c̄ Similiter iſti ſūt tres gartiones: ergo aliquis ē gartio illorꝫ vel ſeqtur ſicut ꝑus argutū ē quod aliq ſunt tres gartiōes quorꝫ nullus gartio ē. Similiter .a. ē vnꝰ gartio iſtorꝫ triū gartionū: ergo .a. ē aliq̄s gartio iſtorū triū gartionū ꝯña pꝫ ꝑ oīa media per q̄ arguit̄ ꝙ ſor. ē al̄ iſtorꝫ triū .ſ. ſor. platōis ⁊ ciceronis. Et ſimiliter ꝯtingit arguere quod quilibet iſtorū triū gartionū ē gartio iſtorū triū quod ē falſū ⁊ ꝯtra ſuppoſitū. Et ꝯtingit etiā ꝯſilr̄ probare ḋ quodlꝫ gartionibꝰ quod quilibet iſtorꝫ triū ē gartio iſtorꝫ triū ꝙlibet illorꝫ ſit dominꝰ iſtoruꝫ dēmōſtratis eiſdē q: nō obſtante ꝙ ꝙlibet iſtorū ſit gartio pōt ēt eē ꝙ ꝙlibet iſtorum ſit gartio vniꝰ ⁊ dominꝰ alteriꝰ ꝙ pono tunc q̄ ratiōe aliq̄s iſtorū ē gartio iſtorū ē ēt aliq̄s iſtorꝫ dominꝰ q: notū ē ꝙ cōceſſo vno oportet ⁊ vtrunq; ꝯcedere ꝯñter reſpōdēdo: ſequitur igitur quod qua ratione vnus iſtorū ſit dominꝰ iſtoruꝫ ꝙ quilibet iſtoruꝫ ſit dominꝰ iſtoruꝫ ⁊ tunc arguit̄ ſic ꝙlibet iſtorū ē dominꝰ iſtorū ⁊ quilibꝫ iſtoruꝫ ē gartio iſtorꝫ: igit̄ dominꝰ iſtoruꝫ ē gartio iſtorum ꝯñs ē ſatis abſurdum. Et ſilr̄ ſeqtur quod amicꝰ iſtorum ſit inimicꝰ iſtoruꝫ poſito ꝙ quilibet iſtoruꝫ ſit amicus alteriꝰ ⁊ inimicus alteriꝰ nō tamē quod aliquis iſtorum ſit amicꝰ alteriꝰ iſtorū nec inimicus alterius iſtoruꝫ. ⁊ notum ē ꝙ oīa iſta ſunt ſatis ipoſſibilia. ideo dicit̄ ad oīa argumēta ꝙ iſta ñ magis ꝓbāt ꝙ ſor. ſit al̄ iſtoruꝫ triuꝫ demōſtrādo ſor. platonē ⁊ ciceronē q̄ꝫ ꝓbāt illa argumēta ꝙ ꝙlibet illorū ſit gartio ⁊ dominꝰ illorū eorundē gartionum: ideo ad primuꝫ quādo arguitur quod ſor. ſit al̄ iſtorum trium quia hoc ē hoc iſtorum demōſtrato ſor. ⁊ hoc ē hoc al̄: ergo hoc ē al̄ iſtorū trium dr̄ ꝙ nō valet ꝯña ſicut nec iſta hoc ē hō iſtorum ⁊ hoc ē aīal ergo hō ē aīal iſtorū ſꝫ ſeqt̄ ꝙ hoc aīal ſit aīal iſtorꝫ ⁊ tñ nō ē aliqḋ iſtorū ad hoc .n. quod hoc eēt aliquid iſtorū requirit̄ quod ipſū foret aliqd de poſſeſſiōe iſtorum ꝙ nō ē verū nec poſſibile proprie loquēdo q: nihil poſſidꝫ ſeipſū ꝓprie. Iō cū ſor. ſit aliq̄s iſtorꝫ triū ipſi tres nō poſſunt ꝓprie poſſidere ſortē ⁊ iō non pōt ſor. eē aīal iſtorꝫ bene tñ pōt eē aliq̄s iſtorū ad hoc eni quod aliquod vel aliquid ſit aliq̄s iſtorꝫ ſufficit ꝙ ipſū ſit de numero iſtorꝫ triū cū hoc ꝙ nō ſit de poſſeſſione iſtorꝫ ad aliud qñ arguit̄ ꝙ hoc ē animal iſtorꝫ triū demōſtrato ſor. dr̄ quod nō ꝯcedit̄ tñ ꝙ ipm̄ ē vnū iſtorū triū ⁊ qñ arguit̄ ſi hoc ſit vnū iſtorꝫ triū: aut ḡ hō vnū al̄ iſtorꝫ triū: aut vnū nō al̄ iſtorꝫ triuꝫ. Huic dr̄ diſtinguēdo iſtā ꝑtē diuiſionis hoc ē vnuꝫ nō al̄ iſtoruꝫ trium ex eo ꝙ iſta nō negatiōis pōt infinitare totā illā orationē al̄ illorꝫ triuꝫ aut iſtuꝫ terminum al̄ tñ ſi ſecundo modo tunc iſte ē ſenſus hoc ē vnū nō al̄ iſtorꝫ .i. hoc ē iſtorꝫ vnum non al̄ ⁊ hoc ē ipoſſibile. Si illa negatio negat totā illā orationē al̄ iſtorꝫ trium tunc iſte ē ſenſus hoc ē vnū nō al̄ iſtorꝫ ideſt hoc ē vnuꝫ quod nō ē al̄ iſtorū ſicut rex ē vnꝰ nō ſeruus alicuius .i. rex ē vnꝰ q nō ē ſeruus alicuiꝰ vñ ſic accipiendo hō ē nō al̄ iſtorū dr̄ ꝙ hec ē ꝯcedenda. Et ad argumenta i oppoſitum dr̄ quod forma prio facta .ſ. hoc nō ē nō aīal: ergo hō nō ē vnum non aīal iſtorum trium non procedit q: negatō illa in pria ꝓpoſitione nō ſolum negat iſtum terminuꝫ aīal ſed totā iſtā orationē aīal iſtorꝫ trium iō ⁊c̄. Ad aliā formā q̄ arguit̄ ꝙ q̄ ratiōe hoc nō foret aīal iſtorꝫ ſeqt̄ ꝙ hō ñ foret aliqḋ iſtorꝫ dr̄ ꝙ nō valet ē .n. aliquod iſtorum q: ē de numero iſtoruꝫ ſeu de numero iſto q ē iſta tria nec ſequitur hoc ē aliqḋ iſtorꝫ: ergo hoc ē aliq̄ res iſtorꝫ q: ibidē nō tenetur iſte terminus aliquod i neutro genere ſubſtātiuo q: ipſum iuxta cōmunē modum loq̄ndi ēt ſecundum grāmaticā nō pōt ſubſtātiuari q: ſicut iſta oratio nō ē ꝑfecta aliquod currit ſed debet dici aliqd currit ſic dicit̄ in ꝓpoſito quod iſte terminus aliquod nō ponit̄ in neutro genere ſubſtantiuo ſed iſte terminus iſtorum animalium additus ſibi tanq̄ꝫ ſubſtātiuum cum dr̄ aliquod iſtorum animalium currit vnde

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA

notandum quod non ſequitur aliquod animalium currit: ergo aliquod animaliū currit q: forte nullum ē animaliū ⁊ iſta ꝓpoſitio aliqḋ aīaliū currit ſignificat ꝙ aliquod aīal de poſſeſſione aīaliū currit iō ⁊c. Sed ſi obiciat̄ ꝙ iſte terminꝰ aīalū nō pōt eē ſubſtātiuū reſpectu iſtiꝰ termini aliqḋ eo qḋ ē diuerſi nūeri ⁊ diuerſi cāus. Huic dicit̄ ꝙ ſic in grāmatica n. dr̄ qḋ nō de neceſſitate ꝯgruitatis reqrit̄ qḋ adiectiuū ſit cōforme ſuo ſubſtātiuo in nūero ⁊ in genere. ſed ſufficit in pluribꝰ ꝙ ſit cōforme in genere vt roſa ē pulcerrimꝰ floꝝ ponit. n. expreſſe quod iſte terminꝰ florū ē ſubſtatiuū reſpectu iſtiꝰ termini pulcerrimꝰ iō ⁊c. Et ſi q̄rat̄ ex quo ē aliqḋ illorū aut ē aīal aut nō aīal. Huic pōt dici ſatis vere ⁊ deriſorie qḋ hoc ē hoc aliquod illorū demōſtrato eodē ſed iſta ē valde inutilis ⁊ impfecta ⁊ iō ſufficit reſpondere ſic de virtute ſermōis vñ hoc ē hoc aliquod iſtorū ⁊ tñ nō ē hoc anial iſtoꝝ nec aliqḋ aīal iſtoꝝ ē. n. aliqḋ iſtorū q: ipm ē vnū ꝙ ē aliqḋ iſtorū. Ad vltimā formā q̄ arguit̄ ꝙ hoc ē aīal iſtoꝝ forte demōſtrato ſicut priꝰ q: aliqḋ aīal iſtoꝝ ē hō quod arguit̄ ſic q: iſta tria aīalia puta ſor. plato cicero ſunt hoīes: ergo aliquod aīal iſtorū ē hō. huic dr̄ negādo ꝯñam ſeqt̄. n. ꝙ aliquod iſtorū ē hō. Sed vltra nō ſeqt̄ ꝙ aliquod aīal iſtoꝝ ē hō ſicut pꝫ intuenti. Et iō qñ arguit̄ vlteriꝰ quod iſta aīalia ſūt hoīes quoꝝ aīaliū nullū ē hō dr̄ ꝙ hoc ē impoſſibile imo ſeqt̄ formaliter ſi aliq̄ aīalia ſūt hoīes quod quodlibet illoꝝ aīaliū ſit hō. Et tūc ad argumētū quod ſic q: ſeqt̄ iſta aīalia ſunt hoīes ⁊ nullū aīal iſtoꝝ ē hō: ergo aliq̄ aīalia ſūt hoīes quoꝝ aīaliū nullū ē hō ⁊ vltra: ergo hec aīalia ſūt homines quoꝝ nullū ē hō ꝯña arguit̄ q: nihil eſt aliquod iſtorū niſi aīal: igit̄ ſi nullū aīal iſtorū ē hō nullū iſtorū ē hō. Huic dr̄ negādo ꝯñam notū ē ei quod hec ꝯña fundat̄ ſup hoc medio ſi quodlibet illorū ſit aīal qḋ nō ē poſſibibile qḋ aliquod ſit aliquod iſtorū niſi ipm ſit aīal iſtorū quod ē priꝰ iprobatū iō ⁊c. Sed forte adhuc arguit̄ quod ſor. ē aīal iſtorū q: ſic foret ꝯcedendū quod hoc ē vnū de illo numero demōſtrādo illa tria foret etiā ꝯcedēdū quod hoc ē aīal iſtoꝝ quia hoc ē vnū aīal de numero iſto q ē iſta tria. Silr iuxta iſtā foret hec neceſſaria nullū iſtorū ē aſinꝰ demōſtratis illis q priꝰ ⁊ arguit̄ ꝙ nō q: ſeqt̄ nullū iſtorū ē aſinꝰ: ergo nihil iſtorū ē aſinꝰ. Silr ſequit̄ nullū iſtoꝝ ē aſinꝰ: igit̄ nullū aīal iſtorū ē aſinꝰ. ¶ Huic dr̄ qḋ hec ꝯſequētia nō valet hoc ē aliquod illoꝝ ⁊ hoc ē aīal illorū: ergo hoc ē aliqḋ anīal iſtorū Et qñ aſſumit̄ qḋ hoc ē vnū illorū ꝯcedit̄ quod hoc ē vnū de nūero iſtoꝝ q ē iſta tria: ergo eadē ratiōe debet illa ꝯcedi hoc aīal ē iſtorū q: hoc ē vnū aīal de numero iſtorum qui ē iſta tria. huic dr̄ qḋ nō valet iſta ꝯña q: vt priꝰ dictū ē iſta ꝓpoſitio. hoc ē aīal iſtorū ſignificat aliter ꝙ̄ illa hoc ē aliqḋ iſtorū iō ⁊c. Ad aliud qñ arguit̄ quod hec propoſitio nullū iſtorū ē aſinꝰ ſit neceſſaria demōſtratis iſtis tribus hoībus dr̄ qḋ hoc ē verū ⁊ qñ arguit̄ quod ñ q: ſequit̄ nullū iſtorū ē aſinꝰ: ergo nihil iſtorū ē aſinꝰ ⁊ etiā nullū iſtorū ē aſinus: ergo nullū aīal iſtorum ē aſinus dicitur negando vtranqꝫ conſequentiam quia ex predictis ſatis patet quod non valet aliqua illarum ideo ⁊c.

Uigeſimūtertiū ſophiſma

C uiuſlibet hoīs aſinus currit poſito ꝙ quilibet hō habeat duos aſinos vnū currētē ⁊ aliū nō currētē. Tūc probat̄ ſophiſma ſic alicuiꝰ hoīs aſinus currit ergo nullus ē hō qn illius aſinus currat: ergo ⁊c. Silr iſtius hoīs aſinꝰ currit ⁊ illiꝰ ⁊ ſic de ſingulis: ergo ⁊c. ¶ Silr cuiuſlibet hoīs aſinus currens currit: ergo ſophiſma Ad oppoſitū arguit̄ ſic cuiuſlibet hoīs aſinꝰ currit: ergo nō cuiuſlibet hoīs aſinꝰ nō currit ſed probat̄ oīno ſicut ſophiſma ꝙ cuiuſlibet hoīs aſinꝰ nō currit q: iſtiꝰ hominis aſinus nō currit ⁊ iſtiꝰ ⁊ ſic de ſingulis: ergo cuiuſlibet hoīs ⁊c. Similiter cuiuſlibet hoīs aſinus ē nō currēs quia cuiuſlibet hoīs aliqs aſinus ē nō currens: ergo cuiuſlibꝫ hominis aſinꝰ ē nō currēs. Silr aliqs ē hō cuius aſinus nō currit ⁊ nullus ē hō qn illius aſinus nō currit: ergo cuiuſlibet hominis aſinꝰ nō currit ⁊ ſic ex illo arguitur quod nullius hominis aſinꝰ currit ꝑ iſtā regulā negatio poſtpoſita facit equipolere ſuo ꝯtrario. Silr ſequitur cuiuſlibet hominis aſinus nō currit: ergo alicuius hoīs aſinꝰ nō currit q: ē oppoſitū ſophiſmatis. Ad ſophiſma reſpōdet ipſū ꝯcedēdo tanꝙ̄ ſequēs ex cāu ſuppoſito. Et ad argumētū quādo arguit̄ in oppoſitū ꝙ cuiuſlibet hominis aſinꝰ non currit ꝯcedit̄ tanꝙ̄ ſequēs ex cāu ſed vlteriꝰ nō ſeqt̄ ex iſto ꝙ nulliꝰ hoīs aſinꝰ non currit: nec ſequitur cuiuſlibet hominis aſinus nō currit: ergo nō cuiuſlibet hoīs aſinꝰ nō currit ⁊ cauſa ē q: aliter negat̄ iſte terminꝰ aſinꝰ in antecedēte iſto ꝙ̄ in conſeqnte q: in pria ꝓpoſitiōe ſupponit iſte terminꝰ aſinꝰ ꝯfuſe ⁊ non diſtributiue ⁊ in ſecunda confuſe ⁊ diſtributiue ſequitur enim nullius hominis aſinus currit: ergo nullus aſinus alicuiꝰ hoīs currit. Silr ſeqt̄ non cuiuſlibet hominis aſinꝰ currit: ergo alicuiꝰ hoīs nulliꝰ aſinꝰ currit ꝙ repugnat poſito ⁊ hoc ē ꝯdictoriū ſophiſmatis iō nō valet iſta ꝯña priꝰ facta cuiuſlibet hoīs aſinꝰ nō currit: ergo nō cuiuſlibet hoīs aſinꝰ currit nec ꝯuertūt̄ iſta duo alicuiꝰ hoīs aſinꝰ nō currit ⁊ nō cuiuſlibet hoīs aſinꝰ currit ⁊ iō pria nō ꝯdicit ſophiſmati q: ad hoc ꝙ aliq̄ due ꝓpoſitiones ꝯtradicāt q̄rū vna ē vl's ⁊ alia ꝑticularis oꝫ ꝙ oēs termi diuerſimode ſupponāt ſic p̄ꝰ dictū ē ꝙ nō ē verū i ꝓpoſito q: ꝯfuſe tm̄ ſupponit ille terminꝰ aſinꝰ in vtraqꝫ illaꝝ ꝓpoſitionū ſicut pꝫ intuēti cuiuſlibet hoīs aſinꝰ currit ⁊ alicuiꝰ hoīs aſinꝰ ñ currit iō ⁊c. Aliū ad ſophiſma ar̄ ſic ſi cuiuſlibet hoīs aſinꝰ currit ſeqt̄ ꝙ nūc incipit cuiuſlibꝫ hominis aſinꝰ currere vl' ꝙ ꝑꝰ incepit cuiuſlibet hoīs aſinus currere q: non ab eterno currebat cuiuſlibet hoīs aſinꝰ ⁊ tūc ſeqt̄ ꝙ ſi aſinꝰ fortis incēdiſſet motū ſuū quouſqꝫ curriſſet ꝙ tūc aliqñ incepiſſet currere ꝯñs falſū ⁊ ꝓbat̄ ꝯña q: ponat̄ ꝙ brunellꝰ ſic intēdiſſet motū ſuū ꝙ in pñti inſtāti incipiat currere ſicut ſatis ē poſſibile ꝙ aliquis aſinꝰ ſic intēdēdo motū ſuū in aliq̄ inſtāti p̄terito incepiſſet currere ⁊ ita ē de brunello ꝙ ipſe ſic feciſſet mō iſto ꝙ in pñti inſtāti incipiat currere quo poſito vel nūc currit vel nō ſi nō ꝯtra ipſe imediate pꝰ hoc curret ⁊ nūc nō mouet̄ in aliq̄ ꝓportione tardiꝰ ꝙ̄ imediate pꝰ hoc mouebit̄ ergo q̄ ratiōe imediate pꝰ hoc curret ſequit̄ ēt ꝙ nūc currit Silr aliquid ꝙ tardiꝰ mouet̄ ꝙ̄ brunellꝰ moueat̄ currit: ergo eadē ratiōe ⁊ brunellꝰ nūc currit ꝯña arguit̄ q: ſi in aliq̄ ꝓportione brunellus moueret̄ velociꝰ ꝙ̄ nūc moueat̄ tūc curreret: ergo cū aliquid currat ꝙ nūc mouet̄ tardiꝰ ꝙ̄ nūc moueatur brunellꝰ ſequit̄ ꝙ illa velocitas q̄ mouet̄ brunellus ſufficit ad denominādū ipſū currere ⁊ ſi ſic: ergo ipſū currit ſi dr̄ ꝙ nihil ꝙ tardiꝰ mouet̄ currit ꝯ tūc ſequit̄ ꝙ muſca ex ſe ñ poterit currere nec ex potētia propria deducta motiua extrinſeca q: forte nulla muſca ex potētia pōt ita velociter moueri ſicut mō mouet̄ brunellꝰ ⁊ tūc ſequit̄ cū nulla muſca poterit ita velociter curreret ex potētia ꝓpria deductis alijs iuuamētis extrinſecis ſicut pōt vnꝰ deſtreriꝰ vel aliꝰ equꝰ ābulare ñ currēdo ꝙ nulla muſca pōt currere ꝙ ē falſū q: eadē ratione ſeq̄ret̄ ꝙ nullꝰ aſinꝰ neqꝫ muſca poſſet currere ꝙ ē impoſſibile ⁊ ꝯtra ꝯmunē modū loquēdi. Jō ſi dicat̄ ꝙ dato cāu p̄ori ſequit̄ ꝙ brunellꝰ currit in pñti inſtāti ꝯtra tūc ſequit̄ ꝙ brunellꝰ ita tarde currit ſicut ipſe pōt currere ⁊ ꝙ pōt intēdere motū ſuū currēdo ⁊ nō pōt remittere curſū ſuūꝫ ⁊ ſequitur ꝙ ē poſſibile ꝙ ipſe currebat ſolū ꝑ vnū inſtās ⁊ nō pꝰ ⁊ nunꝙ̄ pꝰ illḋ inſtās ⁊ ſequitur ꝙ ipſe currit ita tarde ſicut ipſe pōt curreret ⁊ tñ nō ita tarde ſicut pōt vna muſca vl' vnū huiuſmod aīal ꝙ ē falſū ⁊ ꝯ ꝯmunē modū loquēdi. Et ꝙ illa ſequāt̄ ar̄ ꝓbādo prīo primā ſequi ⁊ dato iſto alia ſatis ꝓbāt̄ tanꝙ̄ ſequētia ex iſto poſito iſto cāu ꝙ brunellꝰ intēdiſſet motū ſuū vſqꝫ ad hoc inſtās ꝙ ē pñs ita qḋ in hoc inſtāti prīo currat brunellꝰ ⁊ ꝙ ipe in nulla ꝓportiōe moueat̄ velociꝰ nūc ꝙ̄ ipſe priꝰ mouebat̄. ſ. imediate añ hoc tūc vl' pōt ipſe tardiꝰ currere quā iā currit vel nō ſi nō habet̄ ꝓpoſitū ſi ſic ꝯtra ponat̄ tunc ꝙ ipſe tardiꝰ currat remittēdo motuꝫ ſuuꝫ ſiue curſuꝫ quouſqꝫ multo tardiꝰ currat ꝙ̄ priꝰ ſꝫ ſi ſic igitur ipe nō currit nunc prīo cuiꝰ oppoſituꝫ dicebat̄ ꝯña ⁊ añs appꝫ ꝑ cāum q: ſi ipſe curret tardiꝰ ꝙ̄ nunc currit cuꝫ iſtis circumſtātijs nō pōt aſſignari rō q̄re ipſe priꝰ non currebat tardiꝰ ſequit̄ igitur qḋ ipſe non pōt currere tardiꝰ ꝙ̄ ipſe

modo currit ⁊ ſi ſic: ergo ipſe non ſecundo pōt remittere motū ſiue curſuꝫ ſuuꝫ ⁊ tñ ipſe pōt intēdere curſuꝫ ſuuꝫ quod erat propoſituꝫ. Quārtuꝫ ad tertium probat̄ ſeq ꝙ poſſibile ſit ꝙ ipſe ſoluꝫ currat ꝑ inſtās q: ponat̄ ꝙ iā incipiat remittere motū ſuū oīo ꝯſilr ⁊ ſecūdū gradꝰ eoſdē penes ꝙ̄s ipſe priꝰ intēdebat motū ſuū quo poſito ſeqt̄ ꝙ ipe deſinit currere ⁊ ſeqtur ꝯcluſio tertia vt pꝫ ⁊ ꝙ vltia ſeq̄t̄ ar̄ ſic q: ſicut iā argutū ē ipſe ē currēs ita tarde ſicut ipſe pōt currere ⁊ ipſe nō tūc ita tarde curret ſicut muſca pōt currere qḋ ꝓbat̄ q: ſicut priꝰ dictū ē ꝙ̄uis muſca currat multo velociꝰ reſpectu ſue potētie ipſa tñ nō ꝑtrāſiret tm̄ in die ſicut ꝑtrāſiret brunellꝰ in hora quāuis nō moueat̄ velocius quā iam mouet̄: ſequit̄ igit̄ cū brunellꝰ nō pōt tardiꝰ currere ꝙ̄ modo curret et q̄cūqꝫ muſca poterit multū tardiꝰ ſeqt̄ ꝙ brunellꝰ nō pōt ita tarde currere ſicut pōt vna muſca ſꝫ tñ ipſe pōt ita tarde currere ſicut pōt ipſemet ꝙ fuit vltimū probādū. Jō ad iſtud argumētū dicit̄ in principio poſito iſto cāu ꝙ brunellꝰ incipiat currere ꝙ ipſe nō currit in pñti inſtāti ſed qḋ imediate pꝰ hoc curret vñ ad hoc ꝙ brunellꝰ currat req̄rit̄ maior velocitas quā illa q̄ mouet̄ in pñti inſtāti ⁊ nulla requirit̄ maior velocitas ſed nō oē qḋ mouet̄ maiori velocitate quā mouet̄ brunellꝰ currit celū. n. nō currit nec hō equitās ſup equū quātūcūqꝫ velociter currētē iō nō ſolum requirit̄ velocitas talis imo reqrit̄ debitꝰ modꝰ ⁊ mēbra diſpoſita ad curſū fiendū iō poſito qḋ ipe ſiml' itēderet bñ motū ſuū ⁊ qḋ ipſe ēt acq̄rat modū ad mouendū mēbra ſua ſic diſpoſita ad idē faciēdū dr̄ quod ipſe icipit currere ſic qḋ ipſe nō currit ⁊ imediate pꝰ hoc curret. Et ad argumentum in oppoſitū qñ ar̄ ꝙ ipſe curret in pñti iſtāti q: imediate pꝰ hoc curret ⁊ ipſe imediate pꝰ hoc in nulla proportione velociꝰ mouebit̄ ꝙ̄ nūc mouet̄ ergo nūc curret huic dr̄ negādo ꝯñaꝫ ⁊ cā ē q: ille gradꝰ velocitatis nō ē ſufficiēs cū iſtis circūſtātijs ad denominādū iſtū motū eē curſū q̄cūqꝫ maior ſufficit cū eiſdē circūſtātijs ad denominādū tāleꝫ motū eē curſū iō ⁊c Ad argumentum aliud qñ ſic ar̄ aliqd qḋ tardiꝰ mouet̄ ꝙ̄ mō mouet̄ brunellꝰ currit: ergo brunellꝰ currit dr̄ negādo ꝯñaꝫ q: ſicut priꝰ dictū ē ad hoc ꝙ talis motꝰ ſit curſꝰ nō ſolū req̄rit̄ qḋ ſit velocior tali motu vel tali nec hoc ſufficit ſꝫ reqritur debitꝰ mouēdi ⁊ organa diſpoſita nāliter vl artificialit̄ ad huiuſmōi curſū vnde alicui ſufficit minor velocitas ad h̄ ꝙ ipſū currat alicui vō maior. vñ minor velocitas ſufficit muſce ad hoc ꝙ ipſa currat ꝙ̄ requirat̄ equo vel aſino ⁊ adhuc aliq̄ velocitas q̄ iā cū iſtis circūſtātijs in pñti inſtāti nō ſufficit ad hoc ꝙ iſtḋ mobile currat in alioſi inſtāti cuꝫ alijs circūſtantijs ſatis ſufficit ad denominādū idē mobile currere et iō nō ſeqt̄ ſꝫ aliqd qḋ tardiꝰ moueat̄ quā brunellꝰ ꝙ ꝑꝑ hoc brunellus currat nec ſeqt̄ poſito vt ponebat̄ in prīcipio ꝙ brunellꝰ currat in pñti inſtāti ſtāte cāu priori ꝙ ꝑꝑ hoc currat ita tarde ſicut ipſe pōt currere q: alias ipſe pōt cū alijs circūſtātijs currere tardiꝰ quā ipſe mō currit q: alias minor velocitas ſufficit cū alijs circūſtātijs ad denominādū ipſū currere ſed illḋ bñ ſequit̄ ꝙ ipſe curret ita tarde ſicut ſufficeret ⁊ poſſet currere cū iſtis circūſtātijs tūc pñtibꝰ qḋ appꝫ falſū iō ⁊c. veꝝ tñ nō ē aliqḋ cogēs multū ꝑꝑ ꝙ oꝫ cōcedere ꝙ ſi brunellꝰ ſic intēdat motū ſuū quouſqꝫ currat qḋ nō ē dare primū inſtās i quo ipe curret ⁊ ita ſicut ꝓblr pōt ſuſtieri ꝙ ē dar̄ vltimū iſtāſ i q̄ ipe nō currit ſic etiā ē ꝓbabile qḋ ē dare primū inſtās in quo ipſe currit ad neutrū. n. ē argumētū cogēs ⁊ iō elige Ad aliḋ q̄ arguit̄ qḋ ſi cuiuſlibet hoīs aſinꝰ currit qḋ iā incepit cuiuſlibet hoīs aſinꝰ curret̄ vl' aliqñ incepit. huic dr̄ negādo ꝯñaꝫ q: pōt eē in prīo cāu qḋ ſit vnꝰ hō cuiꝰ aſinꝰ ꝯtinue añ hoc currebat vñ ſicut alias dictū ē nō ſeqtur nūc currit cuiuſlibet hoīs aſinꝰ ⁊ imediate añ hoc nō currebat cuiuſlibet hoīs aſinꝰ: ergo iā incipit cuiuſlibet hoīs aſinꝰ currere vel qḋ iā cuiuſlibet hoīs aſinꝰ incidit currere q: ſic ꝯtingit ꝓbare qḋ nunc incipit eē oē quod ē ſicut ſē erat declaratū. iō oꝫ ſic argui iā currit cuiuſlibet hoīs aſinus ⁊ imediate añ hoc nō currebat alicuiꝰ hoīs aſinꝰ ergo iā incipit cuiuſlibet hoīs aſinꝰ currere poſito. n. ꝙ iā currāt. xx. aſini ⁊ imediate pꝰ hoc nō currēt niſi duo aſini adhuc ē hoc falſū iā deſinūt. xx. aſini currere. Ad hoc enī quod iā deſinerēt illi. xx. aſini curreꝛ requireret̄ quod iā deſineret quilibet illorū currere notū ē. n. qḋ deꝰ ⁊ hoc inſtās nō incipiūt eē ⁊ tñ nūc ſūt ⁊ nūꝙ̄ añ hoc fuerūt ⁊ iō ꝯmuniter fallit illud argumētū nūc ſūt iſta ⁊ imediate añ hoc nō fuerūt iſta: ergo nūc incipiūt eē iſta ſꝫ in rei veritate iſta ꝯña prius facta ⁊ negata. ſ. iſta iā currit cuiuſlibet hoīs aſinꝰ ⁊ nūꝙ̄ priꝰ currebat cuiuſlibet hoīs aſinꝰ: igit̄ iā incipit currere cuiuſlibet hoīs aſinꝰ aliquā hꝫ euidētiā maiorē quā iſta q̄ ē reſpectu verbi accepti in plurali nūero ⁊ iō vt alias dictū ē poterit iſta ꝯña ꝯcedi ſicut ⁊ ꝯcluſio in cāu priori poſito. ſ. ꝙ iā incipit cuiuſlibet hoīs aſinus currere ⁊ tñ nullꝰ aſinꝰ incipit currere elige ergo quā volueris pria tñ ē ſolidior

Uigeſimūquartū ſophiſma

O Mne aīal fuit in archa noe poſito cāu cōi: ar̄ qḋ nō q: nō oē aīal fuit in archa noe q: tu nō fuiſti i archa noe ⁊ tu fuiſti aliqḋ al': ergo ⁊c. Silr añꝙ̄ fuit archa noe fuit aliquod aīal corruptū ⁊ illud nunꝙ̄ fuit in archa noe: ergo ⁊c. Jō ſi negat̄ ſophiſma ſicut ē negādū tūc ſic al' fuit in archa noe ⁊ nullū fuit al' nec ē aliqḋ aīal quod ſcis nō fuiſſe in archa noe: ergo ex tibi dubio oē aīal fuit in archa noe. ſi negat̄ minor q: ſcis te nō fuiſſe i archa noe ꝯtra ex tibi dubio aliquādo fuiſti in archa vna que fuit archa noe: ergo ⁊c. Preterea aliqñ fuit ita quod oē aīmal fuit in archa noe: ergo oē aīal fuit in archa noe ꝯña apparet ⁊ aſſūptū ar̄ in. a. tēpore vel inſtāti fuit ita ꝙ oē aīal ē in archa noe ergo pꝰ. a. fuit ita qḋ oē aīal in. a. inſtāti fuit in archa noe ꝯña iſta ar̄ q: ſi hoc inſtāti ꝙ eſt pñs foret oē aīal in iſta domo poſtea eēt ita ꝙ iſta domꝰ ꝯtinuebat oē al' in hoc inſtāti ꝯña ſatis apparet intuēti: ergo. a. primo ſeqt̄ qḋ aliqñ fuit ita ꝙ oē al' fuit in archa noe. Et ſi ꝯcedit̄ illud ꝯtra notū ē ꝙ ex cāu ſeqt̄ oppoſitū neceſſe. n. ē iuxta caſum ꝯmunē añꝙ̄ fuit archa noe fuit aliquod aīal corruptū ſicut priꝰ ē declaratū: ergo ⁊c. Preterea ar̄ ꝯmūiter ad ſophiſma oē al' ꝙ fuit aliquando fuit in archa noe ⁊ omne animal qḋ fuit: fuit aliqñ: ergo oē al' ꝙ fuit fuit i archa noe. conſeq̄ntia nota ē ⁊ minor ar̄ q: oē al' ꝙ fuit in. a. inſtāti fuit in archa noe ponat̄ ⁊ oē aīal ꝙ fuit in. a. inſtāti fuit aliqñ: ergo oē aīmal ꝙ fuit aliqñ fuit in archa noe. Preterea ſicut priꝰ ē argutū aliqñ fuit oē aīal in archa noe ꝓbatio q: aliqñ incepit oē aīal eē in archa noe. ſed oē ꝙ incepit eē in archa noe fuit in archa: ergo ⁊ aſſūptū ar̄ ſic q: in. a. inſtāti fuit hec ꝯſeq̄ntia bona ſic ſignificādo. ſi tūc fuiſſet nūc ē oē al' in archa noe ⁊ nūꝙ̄ priꝰ fuit oē al' in archa noe: ergo nūc incipit oē al' eē i archa noe ⁊ tūc fuiſſet illḋ añs verū ſic ſignificādo ſicut nūc ſignificat: ergo ⁊ ꝯñs ⁊ ſi ſic ergo in. a. inſtāti incepit oē aīal eē in archa noe. Silr tūc iſta archa incepit ꝯtinere oē aīal ꝓbo q: ipſa ꝯtinebat oē al' in. a. inſtāti ⁊ nūquā priꝰ continebat oē al': ergo tūc ipſa incepit ꝯtinere oē al' ⁊ ſi ſic: ergo illo inſtāti incepit oē al' eē in archa noe. Ad h̄ rñdet̄ prīo ad p̄mūꝫ qñ ar̄ aliqḋ al' fuit in arba noe. ⁊ nullū ē al' ꝙ ſcis nō fuiſſe in arba noe: igit̄ ex tibi dubio oē al' fuit in archa noe dr̄ qḋ nō valet ꝯña ſicut nō ſeqt̄ oē ꝙ ē al' ſcis fuiſſe in arba noe: ergo oē al' fuit in archa noe ⁊ ſicut nō ſeqt̄ quēlibet hominē quē vides ſcis fuiſſe in iſta domo: ergo qlꝫ hō viſus a te fuit i iſta domo heri forte vidiſti vnū hominē q nūꝙ̄ fuit in iſta domo: Jō ſi ar̄ qḋ tu fuiſti in archa noe ex tibi dubio ſicut frequēter de riſiōe ſolet argui. Huic dr̄ qḋ nō fuiſti i archa noe ⁊ ex cāu poſito ꝯmunit̄ ſeqt̄ ꝙ nō fuiſti in archa noe q: iuxta cāum iſtū ꝯmuniter poſitū ſeqt̄ qḋ archa noe fuit corrupta mltis ānis añꝙ̄ tu fuiſti nec ē ꝯcedēdū qḋ plures poſſūt eē arce noe iuxta caſū iſtū iō ⁊c. Ad aliud qñ ar̄ quod aliqñ fuit ita quod oē animal fuit in archa noe. huic dicitur negādo iſtā. Et ad argumētū qñ ar̄ quod aliqñ fuit ita qḋ oē al' ē in archa noe. huic dr̄ quod iuxta cāum iſtū ꝯmunit̄ poſitū nō ſequit̄ illa ſed ſi ponat̄ cāus aliqs vbi illa ſequit̄ tūc ꝯcedit̄ qḋ iſta fuit quod oē al' ē in archa noe. Et quādo ar̄ ex iſta: ergo fuit ita qḋ oē animal fuit in archa noe Huic dicitur quod nō valet ꝯſequētia nec ſequitur quod in. a. inſtanti fuit oē aīal in archa noe q: ex iſta ſequit̄ alia princi-

UNIVERSIDAD DE SALAMANCA

ꝑaliter ĩcta. Et qñ arꝫ ꝯtra ſic q: ſequiꝫ oē aial eſt in iſta do-
mo in iſto inſtanti: ergo poſt hoc inſtans erit ita quod iſta
domꝰ ꝯtinebat oē al' in iſto inſtāti. Huic dr̃ qꝺ iſta ꝯña eſt
bōa. Sꝫ ex iſto ꝯñte nō ſeqꝫ ꝙ oē al' fuit in iſta domo i iſto i
ſtāti nec ꝙ in iſto inſtāti fuit oē al' in iſta domo nec ſeqtur
iſta domꝰ ꝯtiebat oē aial in iſto iſtāti: ḡ iſta domꝰ ꝯtiebat oē
aial ſicut nō ſeqꝫ iſta domꝰ ꝯtinebat oē aial quod fuit i iſto
inſtāti: ergo iſta domꝰ ꝯtinebat oē aial qꝺ fuit arꝫ. n. ab infe
riori ad ſuū ſuperiꝰ cū diſtributiōe iō ⁊c. Et ſic ꝑ oīa dr̃ ad
aliā ꝯcluſionē qñ arꝫ qñ oē aial aliqñ fuit in archa noe q: oē
aial ꝙ fuit in. a. inſtāti fuit in archa noe: ergo oē aial ꝙ fuit
aliqñ fuit i archa noe negaꝫ ꝯña tāq̄ ab inferiori ad ſuū ſu
periꝰ cū diſtributione nec ſeqꝫ oē aial qꝺ fuit in. a. inſtanti
fuit in archa noe: ergo oē aial in. a. inſtāti fuit in archa noe
ſed qꝺ in archa noe fuit oē al' in. a. inſtati. Ad aliā qñ arꝫ qꝺ
oē aial fuit in archa noe q: oē aial incepit eē in archa noe ne
gaꝫ: qñ igiꝫ arꝫ quod ſic q: aliquādo fuit ita ꝙ in pñti inſtāti
ē oē aial in archa noe ⁊ nūq̄ priꝰ fuit oē aial in archa noe: ḡ
tūc fuit ita ꝙ in pñti inſtāti incipit oē aial eē in archa noe.
Huic dr̃ ꝯcedēdo illā ꝯñaꝫ. Sꝫ ex iſto nō ſeqꝫ qꝺ aliqñ inci
pit oē aial eē in archa noe: ſuperiꝰ. n. frequēter negata ē hu
iuſmōi ꝯña aliqñ fuit ita ꝙ ſor. incepit eē oīs hō in oſonia
vel tātꝰ q̄tꝰ ē plo: igiꝫ ſor. aliqñ incepit eē oīs hō in oſōia
vel tātꝰ q̄tꝰ ē plato ſic nec valet iſta ꝯña in. a. inſtāti fuit ita
ꝙ iā incipit eē oē aial in archa noe: ergo in. a. inſtāti incepit
oē al' eē in archa noe ⁊ ſicut alias frequēter diſputatū ē ſicut
nec valet ꝯña aliqñ fuit ita ꝙ ſor. icipit eē ⁊c. ergo aliqñ ſor
tes incepit eē ⁊c. ſic nec ſequitur aliqñ ſor. incepit eē ⁊c: ergo
aliqñ fuit ita ꝙ ſor. incipit eē ⁊c. nec ſequitur aliquādo erit
ita quod ſortes incipit eſſe ⁊c. igiꝫ aliqñ ſor. incipiet eē ⁊c.
Iſta oīa priꝰ ſūt dicta ⁊ iō trāſeo. Ad vltimā formā qñ arꝫ ꝙ
archa noe ꝯtinebat oē aial in. a. inſtāti ⁊ nō priꝰ: ergo oē al'
incepit eē i archa noe. Dr̃ negādo ꝯñaꝫ ipſa. n. ꝯtinebat oē
al' in. a. inſtāti q: ipſa ꝯtinebat in. a. inſtāti oē al' ꝙ fuit in.
a. iſtāti ⁊ ſicut priꝰ dictū ē nō ſeqꝫ ipſa ꝯtinebat oē al' in. a. i
ſtāti: ergo ipſa ꝯtinebat oē al'. Sꝫ forte arꝫ qꝺ ſic quia aliter
ſeqꝫ illꝺ incōueniēs ꝙ pꝰ. a. inſtās ꝯtinebat oē aial in. a. i
ſtāti q̄ ꝓpoſitio dr̃ ipoſſibilis. Et ꝯña arꝫ q: ſi nō valeat iſta
ꝯña archa noe ꝯtinebat oē aial in. a. inſtāti: ergo archa noe
ꝯtinebat oē aial hoc nō foret niſi q: illud añs verificaꝫ eo ꝙ
ipſa cōtinebat oē anīal ꝙ fuit in. a. inſtanti ſed ſtaret ꝙ ip
ſa cōtinebat oē aial ꝙ fuit in. a. iſtāti lꝫ ipſa nō fuiſſet i. a. iſtā
ti ſed poſtea: ergo ⁊c. aſſūptū arꝫ pōt. n. imaginari ꝙ iſta ar-
cha nō fuit in. a. inſtāti ſed ꝑ multos annos poſtea ⁊ ꝙ oē
al' ꝙ fuit in. a. inſtāti vixiſſet quouſq̄ illa archa fuiſſet pre
pata ⁊ tūc intraſſet qꝺlibet illoꝝ aialiū in iſtā archā ⁊ tunc
ſequiꝫ iuxta ſenſū datum ꝙ in archa noe fuit omne animal
qꝺ fuit in. a. inſtanti ⁊ nūq̄ niſi pꝰ. a. iſtās: igiꝫ pꝰ. a iſtās
fuit quodlꝫ aial in. a. iſtanti in archa noe ⁊ ꝑ illꝺ argumen
tū fuit oīs hō in. a. inſtāti in archa noe huic dr̃ ꝙ iſta ꝓpoſi
ſitio non dꝫ ſic intelligi. ſ. in archa noe fuit oē aial in. a. in-
ſtāti ⁊ i archa noe fuit oē al' qꝺ fuit i. a. inſtāti ſed iſta ſigni
ficat qꝺ i. a. iſtāti fuit oē al' qꝺ fuit i. a. iſtāti Et notū ē quod
ex iſta nūq̄ ſeqꝫ qꝺ pꝰ. a. inſtās fuit oē al' in. a. inſtanti nec
aliqꝺ iſtoꝝ predictoꝝ incōueniētiū. Sꝫ forte arꝫ ad pncipa
le ſic ſor. nō fuit in archa noe nec ē in archa noe nec erit in ar
cha noe ⁊ tñ erit ita aliqñ qꝺ in archa noe trāſfretauit ſor. ſꝫ
qñ erit ita qꝺ ſor. trāſfretauit in archa noe erit ita ꝙ ſor. fuit
i archa noe: igiꝫ aliqñ erit ita ꝙ ſor. fuit in archa noe ⁊ tamē
adhuc nō fuit in archa noe nec ē in archa noe nec erit i archa
noe imo qꝺ plꝰ ē nec ſor. ē nec vnq̄ erit ſi ꝯcediꝫ ꝯclō ꝯ̄ notū
ē qꝺ claudit oppoſita ſeqꝫ. n. ſi nūq̄ fuit ſor. i archa noe nec
ſor. ē nec erit in archa noe nūq̄ erit ita qꝺ ipſe fuit in archa
noe ſicut ſatis pōt patere cuilibet intuenti. Et ſi ſic: ergo ꝑ
idē ſequitur qꝺ nūq̄ erit ita qꝺ ipſe trāſfretauit in archa
noe. Iō ſi negaꝫ illꝺ tāq̄ ipoſſibile ꝯtra pōaꝫ gratia exēpli ꝙ
ſor. trāſfretauit in archā platōis ⁊ qꝺ ſor. nō ſit nec erit ſed
ſit corruptū ⁊ qꝺ illa archa q̄ fuit platōis nūc ſit archa noe ſi
cut poſito ꝙ plo cā dediſſet noe tūc arguiꝫ ſic i hac archa ſor
tes trāſfretauit ⁊ hoc ē archa noe: ḡ in archa noe ſor. tranſfre-
tauit. ꝯña nota ē añs ſequiꝫ ex cāu: ḡ ⁊c. Iō q̄tū ad caſū iſtū
pōt dupliciter reſpōderi pōt. n. cāus iſte admitti gratia di
ſputatiōis q̄ admiſſo ſeqꝫ bene vltia ꝯclō. ſ. qꝺ in archa noe
ſor. trāſfretauit ⁊ tñ ipſe nō fuit in archa noe nec eſt nec erit
Et ſi tūc arꝫ ſic in archa noe trāſfretauit ſor. ergo ſor. trāſfre-
tauit in archa noe. Dr̃ negādo ꝯñaꝫ nec tenet illa ꝑ ꝯuerſio
nē nec ē illa propoſitio ſimpliciter conuertibilis cū alia ſicut
nec iſte albū fuit ſor. albū erit ſor. ⁊ ſic de talibꝰ multis ſi tñ
iſta dꝫ dīo ꝯuerti pōt dari ei huiuſmōi ꝯuerſio ꝑ terminos
extraneos. ſ. in archa noe trāſfretauit ſor. igiꝫ archa in q̄ ſor.
trāſfretauit ē vel fuit noe albū fuit currēs: ḡ qꝺ fuit currēs
ē vel fuit albū: albū erit ſor. igiꝫ qꝺ erit ſor. ē vel erit albū
⁊ ſic de talibꝰ ꝯſimilibꝰ iuxta vnā certiſſimā rñſionē debe-
ret caſus iſte potiꝰ negari. pōiꝫ. n. qꝺ ſor. trāſfretaſſet in ar
cha que eſt archa noe ⁊ aliqñ fuit archa platonis notū. n. eſt
qꝺ illud nō ē poſſibile q: noe nec ē nec poterit eē ⁊ ꝙ aliq̄ ar
cha noe poterit eſſe archa noe vñ ſic dictū ē alias diffuſe nō
ſeqꝫ aliqs ē hō q vocaꝫ noe q hꝫ archā q̄ fuit archa alteriꝰ
q vocabaꝫ plato ⁊ in illa trāſfretauit vnꝰ hō q vocabaꝫ ſor.
ergo in archa noe trāſfretauit ſor. q: ſic ꝯtingit arguere ꝙ
ſor. erit aſinꝰ ⁊ noe capra ⁊ plō ſimea q: forte talia aīalia ſic
vocabāꝫ igiꝫ ipſa erūt ſor. noe ⁊ plato ꝙ ē ipoſſibile q: cuꝫ
illa reſpōſio nō admittit argumētū iō nō dꝫ ꝙ dicaꝫ ad argu
mētū vt priꝰ niſi reſpōſalis fuiſſet in principio ꝓuiſus de
cautla poſita in cāu dato ita ꝙ in pricipio negaſſet cōcluſio
nē ſicut in rei veritate ē negāda. ⁊ tūc ſimpliciter negata con
cluſione nō dꝫ ſimplr̃ admitti cāus nec añs ex q̄ ſeq̄ꝫ illa cō
cluſio negata ſi in pricipio negata ſit illa ꝯcluſio exprimēdo
iſtā cāꝫ. ſ. ꝙ noe nō pōt eē nec eiꝰ archa ſi opponēs velit gra
tia diſputatiōis ꝙ noe poſſit eē habēdo multas archas tūc
dꝫ admitti caſꝰ ⁊ reſpōdēdū ē ſicut dictuꝫ ē. Et iuxta hoc arꝫ
ſic ſor. incipit eē in archa noe i q̄ ſor. nō icipit eē ⁊ ſor. imedi
ate pꝰ iſtās ꝙ ē pñs erit i archa noe ⁊ tñ ſor. diſtat ab archa
noe ꝑ mille leuchas ⁊ noe nūq̄ habebit niſi vnā archā nec
hꝫ. Ex iſto ēt ſeqꝫ vel cū iſto ſtat ꝙ ſor. incipit eſſe in archa
noe ⁊ tñ ipe nō icipit i archa aliq̄ q̄ fuit archa noe nec i archa
aliq̄ q̄ ē archa noe nec in archa aliq̄ q̄ erit archa noe: Qꝺ oīa
h ſint poſſibilia arꝫ ſic pōiꝫ grā exēpli ꝙ noe hēat vnā archā
diſtātē a ſor. ꝑ mille leucas ⁊ ꝙ ſor. hēat vnā archā in q̄ ipe
nauigat dſꝰ noe ⁊ ſic ꝯueniſſet priꝰ ꝙ imediate pꝰ h debuit
iſta archa q̄ nūc ē ſor. eē archa noe ⁊ ecōuer ō d forte q̄ poſito
ſeqꝫ pria ꝯcluſio. ſ. ꝙ ſor. icipit eē i archa noe i q̄ nō icipit eſ
ſe q: tūc icipit ſor. eē i archa noe ⁊ i nulla archa incipit eſſe q:
ſor. nō icipit eē i iſta archa i q̄ ipſe nūc ē nec i aliq̄ alia archa
vt pono: ḡ ⁊c. ſilr ſor. nō ē i archa noe i q̄ ipſe nō icipit eē ⁊ i
mediate pꝰ iſtāti ꝙ ē pñs ſor. erit i archa noe i q̄ nō icipit eē
ḡ ſor. icipit eē i archa noe i q̄ nō icipit eē: ſecūda ꝯcluſio ꝓbaꝫ
ſic ſor. nūc nō ē i archa noe ⁊ imediate pꝰ iſtās ꝙ ē pñs ſor.
erit i archa noe: ḡ ſor. icipit eē i archa noe ꝯña nota ē ⁊ añs
pōiꝫ i cāu pōaꝫ. n. ꝙ illud iſtās iā ſit ⁊ tūc ſeqꝫ iuxta cāum
poſitū qꝺ illa i archa i q̄ mō nauigat ſor. imediate pꝰ h erit
archa noe: ḡ ⁊c. ꝙ ſor. diſtet ab archa noe per mille leuchas
pōiꝫ ēt i cāu: ḡ ⁊c. Seqꝫ ēt tertia ꝯcluſio. ſ. ꝙ ſor. icipit eē i
archa noe ⁊ tñ ipſe nō icipit eē i archa q̄ fuit noe nec q̄ ē archa
noe nec q̄ erit archa noe ipſa eniꝫ archa de qua fit ſermo nec
fuit archa noe nec ē archa noe nec poterit dici ꝙ ipſe icipit eē
i archa q̄ erit archa noe q: ipſe nūc ē ⁊ priꝰ fuit i archa q̄ erit
archa noe ſicut ſatis pꝫ ex cāu poſito. ⁊ idē ſeqꝫ i alijs termi
nis cōmunibꝰ. ſ. ꝙ ſor. icipit eē aial albū ⁊ tñ ſor. nō incipit
eē aliq̄ aial ꝙ ē nec ꝙ fuit aial nec ꝙ erit aial imo ꝙ plꝰ eſt
ſor. nō pōt incipere eē aial ꝙ ē vel ꝙ fuit vl' ꝙ erit albū ⁊
tñ ſor. icipit eē ail albū iō ſor. icipit eē aial albū ꝙ ſor. nō ici
pit eē. Itē ex cāu iſto poſito ſeqꝫ illa ꝯcluſio q̄ cōmūiter ſolꝫ
ꝓponi ꝯ̄ h ſophiſma. ſ. ꝙ ſor. nō ē i archa noe ⁊ erit in archa
noe nec illa mouebiꝫ ad illā nec illo ad eū ⁊ ꝙ aliqñ ſor. erit
i archa noe ⁊ poſtea extra archā noe ⁊ tñ nec ille recedet ab
illa archa nec eꝯ imo qñcūq̄ ſor. erit i arca noe portabit illū
h multa alia ſimilia hijs ſequūꝫ ex cāu poſito ⁊ multis alijs
caſibꝰ ſicut pꝫ ituēti. Itē ad pncipale arꝫ ſic ſi archa noe fuit ⁊
aliq̄ aq̄ ſufficiebat portare illā ⁊ nō q̄libet: ḡ aliq̄ fuit mini
ma q̄ ſufficiebat portare illā ꝑ tp̄s vl' maxiaꝫ q̄ nō ſufficiebat
portaꝫ illā ꝑ tp̄us. pōiꝫ. n. ꝙ difficiliꝰ ſit portaꝫ ꝑ horā q̄

ꝑ medietatē eiuſdē horꝫ ⁊ ſic de quolibet tp̄e ſic ꝙ difficiliꝰ ſit
portare illā ꝑ maiꝰ tp̄s q̄ ꝑ minꝰ iſto poſito vel eſt dare mi
nimā q̄ ſufficit portare illā vel maximā q̄ nō ſufficit porta
re illā. Si deꝫ minima ꝯ̄ ſit illa. b. tūc. b. ꝑ aliq̄ tp̄s ſufficit
portare ſit illꝺ grā exēpli. a. tūc ſi illa. b. aq̄ ſufficit ꝑ. a. tp̄s
portare archā illā ⁊ faciliꝰ ſufficit ꝑ medietatē. a. tp̄is q̄ ꝑ
totū. a. ḡ minor aq̄ ſufficit portare illā ꝑ medietatē tp̄is eiuſ
dē igiꝫ. b. nō eſt minima aq̄ q̄ ſufficit portare illā ꝑ aliq̄ tē
pus ſi deꝫ maxima q̄ nō ſufficit portare illā ꝑ tp̄s ſic ē eſt fa-
ciēdū ꝯ̄ tē ſit illa. a. tē. a. nō ſufficit portare illā archā: ḡ illa
aqua non obſtante deſcēdet illa archa ⁊ arꝫ ꝙ nō q: ſi ſic tūc
deſcenderet infinita tarditate q: cū nulla maiori aq̄ ſufficit
ipſa deſcēdere: ḡ cū illa deſcendet ita tarde ſic ipſa pōt deſcē
dere cū aliq̄ ſed infinita tarditate poteſt ipſa deſcēdere: ḡ illa
deſcēdere pōt īfinita tarditate: ꝯñs falſū ⁊ ipoſſibile ſed ꝓ
iſto dr̃ breuiꝫ ꝙ ceteris pibꝰ infinita tarditate incipit deſcē
dere ꝯtinue velocitādo motū ſuū ⁊ iō nō ſeqꝫ ꝙ deſcēdet in
finita tarditate nec ꝑ tp̄s nec ꝑ īſtās īmo infinita tardita-
te deſcēdet ipſa ꝑ tp̄s ⁊ ꝑ inſtās q: aliq̄ tarditate ⁊ in triplo
maiori ⁊ in q̄druplo ⁊ ſic in infinitum: ſed contra illud for
te arguitur ponēdo ꝙ ſic reſpōſal' ponit ipſā archā ꝯtinue
velocitate motū ſuū rōne minoris reſiſtentie ꝙ ꝑmanēte ea
dē ꝓportiōe ꝯtinue acreſcat reſiſtentia ꝑ aliqꝺ adueniēs ad
idē ꝑ nouā aq̄ vel deſatione eiuſdē ⁊ tūc ſeqꝫ ꝙ illa aq̄ de
ſcēdet īfinita tarditate ꝯtinue ꝑ iſtā horā. Sꝫ huic dr̃ ꝙ ex
cāu iſto ſatiſ bñ ſeqꝫ illꝺ ipoſſibile poſito ꝙ illa arca deſcēdat
cū illis circūſtātijs nō fortificata nec aliūde agitata ad deſcē
ſū niſi a grauitate ſed illud añs tūc eſt ita ipoſſibile ſicꝫ ⁊ ꝯñs
pōt tñ poni ꝙ cōtinueꝰ creſcat iſta reſiſtētia in eadē ꝓportio
ne q̄ archa velocitaret motū ſuū ceteris pibꝰ ⁊ tūc notū ē ꝙ
illa nō deſcēdet ſed ſic poterit ſupportari ꝑ qꝺcūq̄ tp̄s ipſa
poterit. Sꝫ arꝫ ꝙ nō q: pꝰus deducta illa argumētatiōe pmo
ſufficiebat deſcēdere in illa aq̄ ſed adhuc nulla facta argumē
tatione in reſiſtētia nō eſt illa fortior q̄ pꝰus nec aq̄ debilior
vel leuior: ḡ adhuc nō obſtante augmētatiōe fienda ſufficit
archa ipſa incipere deſcēdere ſic pꝰus ꝓ iſto dr̃ cōcedēdo con
cluſionē illā. ſ. adhuc nō obſtāte ꝙ illa archa deſcēdit illa tñ
ſufficit deſcēdere ⁊ etiā ſufficit incipe deſcēdere ſꝫ ipſa non
incipit deſcēdere q: imediate pꝰ hoc maior erit ſua reſiſtētia
quā ſua potētia ad deſcenſū iō ⁊c. aliqñ tñ forte ē ꝙ motor
aliqs incipit mouere aliquā reſiſtētiā q̄ tñ ꝓ tūc motor ille
nō ſufficit mouere nec ſufficit incipe mouere vt poſito ꝙ tā
ta ſit reſiſtētia ſicut virtꝰ motoris tñ ꝙ reſiſtētia incipiat de
bilitari ꝑ aliqꝺ aliud ipſā remittēs plꝰ q̄ ſit motor ille vel
pars eiꝰ quo poſito notū ē qꝺ motor ille nō ē potēs incipe
re mouere reſiſtentiā illā q: reſiſtentiā aliūde nō debilitataꝫ
nō ſufficeret motor ille iuxta cōcluſionē pꝰus habitā moue
re ⁊ iō nō ſufficit motor talis mouere iō ⁊c. xxv. ſophiſma.

Omne verꝫ et deū eſſe differūt ꝙ arꝫ ſic oīs ꝓpoſitio
⁊ deū eſſe differūt oē verꝫ ē ꝓpoſitio: ḡ oē verꝫ ⁊ deū
eſſe differūt ꝯña apparet ⁊ minor ſimiliter ⁊ maior
ꝓbaꝫ ſic oīs ꝓpoſitio eſt ⁊ deū eſſe eſt ⁊ nulla ꝓpoſitio ē deū
oīs ꝓpoſitio nō eſt deū eē: ḡ oīs ꝓpoſitio ⁊ deū eſſe differūt
Silr oīs ꝓpoſitio ⁊ deū eſſe ſunt duo ⁊ oīa duo differūt: er
go oīs ꝓpoſitio ⁊ deū eē differūt ꝯña apparet ⁊ minor ⁊ ma
ior ꝓbatur deū eſſe eſt aliud q̄ ꝓpoſitio q: deū eſſe eſt opti-
muꝫ eſſe ⁊ nullū optimū eſſe eſt propoſitio q: optimū poſ-
ſet eſſe lꝫ nulla ꝓpoſitio ſit: ḡ ipſuꝫ nō eſt ꝓpoſitio ⁊ arꝫ tūc
ſic nulla ꝓpoſitio eſt deū eſſe ⁊ deū eſſe ē aliud q̄ ꝓpoſitio
ḡ oīs ꝓpoſitio ⁊ deū eſſe ſunt duo vel ſaltē multa ⁊ ſi ſic ſic
argutū eſt ſeqtur qꝺ oīs ꝓpoſitio ⁊ deū eē differūt q: oīa ml'
ta differūt. Silr ſi nō oē verꝫ ⁊ deū eſſe differūt ⁊ oē veruꝫ
eſt ⁊ deū eſſe eſt: ḡ verū ⁊ deū eſſe ſunt idē. Sed arꝫ qꝺ non
q: ſcit. a. illꝺ verū ꝙ ſit deū eſſe tūc deū eſſe ⁊. a. ſūt idē. Et
arꝫ qꝺ nō q: neceſſa ē deū eſſe ⁊ nō neceſſe eſt. a. eſſe: ḡ deū eē
⁊. a. nō ſunt idē ꝯña patet ⁊ minor ꝓbaꝫ q: deꝰ nō pōt nō
eſſe: ḡ neceſſe eſt deū eſſe. Silr ipoſſibile ē deū nō eſſe: ḡ ne-
ceſſe eſt deū eſſe: ꝯña pꝫ ⁊ minor iſtarū pmiſſarū ꝓbaꝫ ſic iſta
ſ. nō neceſſe ē. a. eē q: a. eſt vna ꝓpoſitio ⁊ q̄libet ꝓpoſitio
pōt nō eſſe ſiue ſit in voce vel in ſcripto vel in cōceptu ſicut ē
ſatis manifeſtū: ḡ. a. pōt nō eſſe igiꝫ nō neceſſe ē. a. eſſe ſeqꝫ
ergo qꝺ deū eſſe nō eſt a q: tūc ſicut neceſſe foret deū eē ita ne
ceſſe foret. a. eſſe vl'. a. neceſſe foret eē ſed hoc añs iam ꝓbo
eſſe falſū ꝓ vtraq̄ ſui pte: ḡ ⁊c. Iō ſi cōcediꝫ ſophiſma arꝫ ꝙ
ſit falſū q: aliq̄ verū ⁊ deū eſſe nō differūt: ḡ nō oē verꝫ ⁊
deū eſſe differūt ꝯña patet ⁊ aſſūptū arꝫ q: deū eſſe eſt veruꝫ
⁊ certū eſt ꝙ illud verū ⁊ deū eſſe nō differūt: ḡ ⁊c. Sed for
te dr̃ ad illud negādo añs. ſ. qꝺ deū eſſe eſt verū q: vt cōiter
dr̃ nulla ꝓpoſitio eſt deū eſſe q: nulla oratio verꝫ vel falſū
ſignificās ē deū eē ſed ſolū oratio īfinitiua vñ dr̃ qꝺ hec orō
deū eſſe nō ſignificat aliq̄ verꝫ vel falſū q: iſta nō ſignificat
qꝺ deꝰ eſt q: tūc foret hec ꝯuertibilis cū illa ꝓpoſitione deꝰ
eſt ⁊ tūc ꝓpoſita iſta orōne deū eſſe per ſe ſtanti intelligereꝫ
ꝯñs falſū q: iſta eſt vna orō iperfecta. Sed ꝯ̄ hāc reſponſio
nē arꝫ ſic ſi nō foret verꝫ deū eſſe ⁊ nullꝰ ſcit niſi verꝫ: ḡ nullꝰ
ſcit deū eſſe: ergo nec eadē rōne deꝰ ſcit ſeipſū eſſe etiā arꝫ ſic ſi
deū eſſe eſſet talis oratio infinitiua: ergo eadē rōne hoīeꝫ eē
aſinū eſſet oratio infinitiua ⁊ tu potes facere talē orationeꝫ
infinitiuā ⁊ frequētiſſime feciſti ⁊ facies: ḡ tu potes facere
hominēꝫ eſſe aſinū ⁊ ſic arguitur qꝺ ego poſſum facere te eē
aſinum vt ego poſſum facere te eſſe quodlibet quod eſt im
poſſibile. Et ꝯſilr etiā ſeqtur qꝺ nullꝰ ſcit ꝙ deꝰ eſt q: nul
lus ſcit hāc orationē ꝙ deꝰ eſt q: notū ē ꝙ hec nō eſt vā nec
falſa q: nō eſt ꝓpoſitio ⁊ ſi ſic ſeqꝫ ꝙ hec ꝓpoſitio deꝰ eſt nō
ſignificet ꝙ deꝰ eſt q: illa ſolū ſignificat verū ꝙ deꝰ ſit nō eſt
verū q: nulla ꝓpoſitio eſt ꝙ deꝰ ſit ⁊ breuiter ſeqꝫ ꝙ nec illa
nec alia ſignificet aliqꝺ nec aliqualiter eſſe qꝺ eſt impoſſibile
Iō ab alijs dr̃ aliter cōcedēdo. ſ. ꝙ deū eſſe eſt verꝫ ⁊ ꝙ verꝫ
eſt deū eſſe ⁊ ꝙ ꝓpoſitio vā ē deū eſſe q: dicūt ipſi qꝺ deū eē
eſt hoc verꝫ deꝰ ē vñ ſicut h ꝓpoſitio deꝰ eſt: eſt ꝓpoſitio vā
ita hoc dictū deū eſſe eſt verū ⁊ illud idē verꝫ ꝙ eſt hec ꝓpo
ſitio deꝰ eſt Et cōfirmant ipſi hāc reſponſionē ſic ſcire deuꝫ
eſſe eſt ſcire talē ꝓpoſitionē deꝰ eſt ⁊ credere talē deus eſt eſt
credere deū eſſe: poſito igiꝫ ꝙ ſor. ſciret hāc ꝓpoſitionē deꝰ
eſt ſic ſignificādo tūc ſor. ſciret deū eſſe ⁊ nihil ſciret niſi illā
ꝓpoſitionē deꝰ eſt: ḡ illa ꝓpoſitio deꝰ eſt: eſt deū eſſe. Sed ꝯ̄
hāc reſponſionē arꝫ ſic ex hac reſponſione ſeqtur ꝙ ſi nulla ꝓ
poſitio foret nihil foret. Sed iſta ꝯdictiōalis eſt impoſſibi
lis q: añs ipſiꝰ eſt poſſibile ⁊ ꝯñs eſt impoſſibile: ḡ tota cō
dictionalis ē impoſſibilis q: iſta ſignificat ſicut nō pōt eſſe
ſignificat enim ꝙ nihil eſt niſi ꝓpoſitio ſit ſed nō pōt eſſe ꝙ
nihil foret ſi nulla ꝓpoſitio foret: ḡ ⁊c. ⁊ hoc aſſūptū vltimū
ꝓbo q: pōt eſſe ꝙ nulla ꝓpoſitio foret in voce nec in ſcrip
to nec in cōceptu poſſet eni oē ſcriptū cōburi ⁊ oē aial ſilere
ḡ poſſet eſſe ꝙ nulla propoſitio foret ſed nō poſſet eſſe ꝙ ni
hil foret: ḡ ⁊c. Et ꝙ illa cōdictionalis ſeqtur ex hac reſpon
ſiōe arꝫ ſic q: illa reſpōſio pōit ꝙ deū eſſe nō ſit aliꝺ q̄ illa ꝓ
poſitio deꝰ eſt: pōaꝫ ḡ ꝙ nulla ꝓpoſitio foret tē ſeqꝫ ꝙ deū
eſſe nō eſt verꝫ nec tūc poſſibile foret deū eſſe ꝯña arꝫ q: iſta
reſponſio ponit ꝙ nō foret verū deū eſſe niſi talis ꝓpoſitio
foret vera deus eſt: ergo ꝯñter reſpōdēdo illa dicta poſitio
haberet ponere ꝙ nō foret poſſibile deū eſſe niſi talis ꝓpoſi
tio foret poſſibilis deꝰ eſt ⁊ ſicut nūc arꝫ ſi illa ꝓpoſitio nō fo
ret ꝙ tūc deꝰ nō foret nec poſſibile foret deū eſſe ita arꝫ ſi nul
la ꝓpoſitio foret tūc nō foret aliqꝺ nec poſſibile eſſet aliqꝺ
eſſe ſicut pꝫ. Silr poſito ꝙ h propoſitio deꝰ eſt ſignificaret
vnū ipoſſibile ⁊ cū h ſignificaret deū eē ſeqtur ꝙ ipoſſibile
foret deū eſſe q: ꝓpoſitio q̄ tūc ſignificat deū eſſe eſt ipoſſibi
lis: ergo ipoſſibile ē deū eſſe ꝯña arꝫ ꝑ iſtā reſponſionē h eni
eſt cā ſua q̄re verꝫ ē deū eſſe q: propoſitio vā ſignificat deuꝫ
eſſe: ergo ꝑ ſimile ſi ꝓpoſitio ꝑ ſe impoſſibilis ſignificat deū
eſſe ipoſſibile ē deū eſſe iō adhuc poniꝫ alijs reſponſio pnci
palis ad illā ꝓpoſitionē deū eſſe eſt verꝫ ꝯcedendo eā ⁊ ne-
gando hāc ꝓpoſitionē indefinitā verū ē deū eſſe q: dicūt ip
ſi qꝺ ſeqtur oē verꝫ eſt ꝓpoſitio verꝫ eſt deū eē: ḡ deū eē eſt ꝓ
poſitio ⁊ hāc ꝯñam ꝓbāt in q̄rto mō tertie figure ipſi tñ ne-
gāt hāc ꝯñaꝫ oē verꝫ ē ꝓpoſitio deū eē eſt verꝫ: ḡ deū eē ē ꝓ
poſitio ⁊ cā ē eſt vt dicūt q: in pma ꝓpoſitōe ſuppōit iſte ter
minꝰ verꝫ ꝓ ꝓpoſitiōe vā ⁊ ſic tñ diſtribuitur cū dr̃ oē verꝫ ē
ꝓpoſitio ſed in ſa ꝓpoſitiōe cū dr̃ deū eē eſt verꝫ non ſuppo
nit ꝓ aliq̄ ꝓpoſitione vera ſed ibidē ſignificat q̄dā eſſētiā
ex pte rei ꝓ q̄ in pma propoſitiōe non ſupponit vñ equiuo

UNIVERSIDAD DE SALAMANCA

ce ſignificat iſte termin⁹ ver̃ aliq̄ ꝓpoſitionē vã ⁊ quã
dã eſſentiã ex ꝑte rei ⁊ h̄ ipſi dicunt vl̄r eſſe ver̃ vbi ille ter
min⁹ ver̃ p̄dicat̄ de tali dicto deũ eſſe hoiem eſſe ⁊ ſic de tali
h⁹ nunquã tñ vt dicunt ſignificat iſte termin⁹ ſic q̄n ſuppōit
tãq̄ ſbm alicui⁹ ꝓpoſitiōis ſed tũc vl̄r ſuppōit pro ꝓ-
poſitiōe vã ⁊ iõ eſt iſta ꝓpoſitio falſa ver̃ eſt deũ eſſe ſic
⁊ iſta ꝓpoſitio eſt vã deũ eſſe eſt ver̃ vt dicunt. Sed ꝯ
hãc reſpōſionē lȝ ipſa inter ceteras p̄us dictas ſit ꝓbabi
lior ar̄ ſic ſi deũ eſſe ſit ver̃ ⁊ nõ ſit ver̃ deũ eſſe: g̃ eadē rõ
ne deũ eſſe eſt neceſſariũ ⁊ nõ eſt neceſſariũ deũ eſſe ⁊
ſilr̄ ſequit̄ ꝙ nõ ſit poſſibile deũ eſſe ⁊ tñ deũ eſſe eſt poſſi
bile q: ſic iſta poſito pōit ꝑ iſto termio ver̃ ꝙ vbicũq̄ ſup
ponit vel ſtat in ꝓpoſitiōe tãq̄ ſbm eiuſdē ipe ſupponit
ſolũ ꝓ ꝓpoſitiōe vã ita eadē rōne ſeq̄t ꝙ iſte termin⁹ neceſſa
riũ q̄n fuerit ſbm alicui⁹ ꝓpoſitiōis ipſe tũc ſolũ ſupponit
ꝓ ꝓpoſitiōe neceſſaria ⁊ ꝯſilr̄ de iſtis terminis poſſibile
īpoſſibile: g̃ ſic h̄ ē falſa ver̃ ē deũ eē ita h̄ ē falſa ꝓpoſitõ vã ē
deũ eſſe ita hec ꝓpoſitio neceſſaria ē deũ eē ⁊ huiuſmõi: igit̄
ſic negat̄ ꝙ ver̃ ē deũ eſſe q: nulla ꝓpoſitio vã eſt deũ eſſe
ita dȝ negari ꝙ neceſſariũ eſt deũ eſſe q: nulla ꝓpoſitio neceſ
ſaria eſt deũ eē ⁊ tñ foret ꝯcedēdũ ꝙ neceſſe eſt deũ eē q: de⁹
ē ⁊ nõ pōt eſſe q̄n de⁹ ſit. Silr̄ ar̄ ꝯ iſtã reſpōſionē vl oppinio
nē q: illi nullã auctoritatē adducūt ꝓ ſuo fũdamēto ſed ſo
lũ vnũ dictũ volũtariũ ꝙ repugnat cōi mõ loquēdi tã auc
torũ q̄ȝ etiã vulgariũ ſequit̄ igit̄ ꝙ illa ſit inſufficiēs. Iõ dr̄
ad ſophiſma in principio diſtinguēdo de iſto termino ver̃
eo qd̄ pōt accipi ꝓut ſignificat ꝓpoſitionē verã vel ꝓut ſi
gnificat oē ver̃ ⁊ ſic vl̄r accipit̄ iſte termin⁹ ver̃ q̄n ſuppōit
vel p̄dicat reſpectu alicui⁹ orõnis infinitiue cuiuſmodi ē h̄
deũ eſſe vel reſpectu alicui⁹ oratiōis imꝑfecte cuiuſmodi ē h̄
ꝙ tu curris ꝙ de⁹ eſt ⁊ ſic de talib⁹ vt cũ ſic dr̄ ver̃ ē ꝙ tu cur
ris ver̃ ꝙ de⁹ ē nõ eni ſignificat illud ver̃ eſt ꝙ de⁹ ē ꝙ ꝓpo
ſitio vã eſt deũ eſſe ſed vtraq̄ iſtar̃ ſolũ ſignificat ꝙ de⁹ eſt
vẽ. Et ſi ar̄ ex illo ꝙ dubito vtrũ ille termin⁹ ſupponat ꝓ ꝓ
poſitione vã vel nõ: ergo ⁊c̄. Huic dr̄ negãdo aſſumptũ q:
ex cõi mõ loq̄ndi q̄n iſte termin⁹ ſupponit vel p̄dicat ſic p⁹
dictũ ē reſpectu talis oratiōis trũcate nõ ſupponit ꝓ ꝓpo
ſitiōe vã nec vt ſic ſignificat ꝓpoſitionē veraȝ nec ꝓ aliquo
ſupponit determinate ſic nec aduerbia vt in iſta arguit bñ
ille termin⁹ bñ ꝓ nullo mõ certo ſupponit ibidē q̄ ſignifice
tur ꝓ iſtũ terminũ arguit ſic dr̄ ꝙ q̄n talis termin⁹ ver̃ ſup
ponit reſpectu talis orationis trũcate quodãmõ ipſã deter-
minat ⁊ ꝑficit ſicut aduerbiũ determinat verbũ lȝ diuerſi
mode vñ notũ ē ꝙ h̄ oratio ē imꝑfecta deũ eſſe hoie currere eſt
⁊ ſic de talib⁹ ⁊ nõ indifferent pōt q̄libet talis termin⁹ ꝑfi-
ci ꝑ quoſcunq̄ terminos vñ h̄ nõ ē ita ꝓpa deũ eſſe eſt de⁹
ſicut hec deũ eſſe eſt ver̃ deũ eſſe eſt īpoſſibile ⁊ deũ eſſe eſt ne
ceſſariũ ⁊ ſic de plurib⁹ alie tñ oratiōes trũcate ſũt oino imꝑfe
cte vt illa ꝓpoſitio ē ꝙ de⁹ ē orõ eſt ꝙ de⁹ ē hõ ē ꝙ ſor. currit
aſin⁹ eſt ꝙ .p. diſputat tales orõnes nõ ſunt ꝓpoſitiões ſed
orõnes imꝑfecte ⁊ nõ intelligibiles. Et iõ ſatis patet ꝙ ter
mini ſic ſupponētes in talib⁹ ꝓpoſitionib⁹ ver̃ ē deũ eē ali
ter ſignificãt ⁊ ſupponũt q̄ȝ facerent reſpectu vni⁹ ſimplicis p̄
dicati vel ſi reſpectu ꝯſimiliũ terminor̃ aliter eſſẽt illi termi
ni ordinati q: hec ꝓpoſitio ē ſatis intelligibilis de⁹ ē hõ de⁹
eſt aſin⁹ aſin⁹ ē ꝓpoſitio ⁊ ſic ð talib⁹. Iõ ꝑ h̄ dr̄ ad ſophiſma
ꝙ accipiēdo iſtũ terminũ ꝓ ꝓpoſitiōe vã ſic dȝ accipe ibidē
de cõi mõ loquēdi ē ſophiſma ꝯcedēdũ ſignificat eni ſophiſ
ma ꝙ oĩs ꝓpoſitio vã ⁊ deũ eſſe differũt ⁊ h̄ eſt ver̃ ſic ꝓbãt
argumēta ꝑ iſta pte. Et q̄n ar̄ in oppoſitũ qd̄ nõ q: deũ eſſe
eſt ver̃: g̃ nõ oē ver̃ ⁊ deũ eſſe differũt. Huic dr̄ ꝙ ibidē di
uerſimode ⁊ equoce capit̄ ver̃ in añte ⁊ ꝯñte in añte eni ſup
ponit iſte termin⁹ ver̃ ꝓut ſupponit ꝓ eſſe võ ⁊ in ꝯñte ꝓ
ꝓpoſitiōe vã ⁊ iõ nõ vȝ ꝯñã ſic nec vȝ iſta deũ eſſe eſt verũ
g̃ aliq̄ ꝓpoſitio ⁊ deũ eſſe nõ differũt q: p̄ma ꝯña eſt cõuer-
tibilis cũ hac vltia iõ ſic nec vȝ p̄ma ita nec illa. Si tñ ar̄ ꝯ
ſophiſma ſic deũ eē nihil eſt: g̃ nullũ ver̃ ⁊ deũ eſſe differũt
ꝯña pȝ q: q̄ nõ ſūt nõ differũt nõ entia aũt nõ ſūt differētia aſſũptũ
ar̄ .ſ. ꝙ deũ eſſe nihil ē q: nihil ē deũ eē q: ſi aliqd ſit deũ eē
vel eſt illud de⁹ vel aliud adeo ſi dicat̄ qd̄ illud ſit accidēs
vel ē illð accidēs iõ vl in alio adeo nõ p̄mo mõ q: nullũ ac
cidens ē i deo cũ ipſe ſit ſimplex forma ſine aliq̄ mã: g̃ ipſũ
nõ eſt accidēs in deo nec deum eſſe eſt accidēs nec ſubſtãtia
in aliq̄ alio a deo q: tũc ſeq̄t ꝙ cũ de⁹ non ſit ꝑ aliq̄ aliud
quã ꝑ ſeipſũ q: ſi eſſe ſuũ foret in aliquo alio ab eo eadē rõ
ne foret in quolibet alio ab eo ꝙ eſt īpoſſibile ⁊ ſi deũ eſſe fo
ret i aliquo alio ab eo tũc de⁹ foret modo aliqd aliud a ſe qd̄
ē maximũ īpoſſibile iõ ſi dicat̄ ſicut ē dicēdũ ꝙ deũ eſſe ē de⁹
ꝯ tũc ſeq̄ret̄ qd̄ hoiem eſſe ē hõ ens ⁊ qd̄ hoīē currere eſt hõ
currens ⁊ hoieȝ eſſe bonũ ē hõ bon⁹ ⁊ ſic de talib⁹ ⁊ tũc ar̄ ſic
hominē currere ē hõ currens ⁊c̄: g̃ poſſũ facere te currere: er-
go poſſũ facere te currētē ⁊ poſſum facere te eſſe bonũ: g̃ po
ſũ facere te exiſtētē bonũ ꝯñs falſũ. Pro iſto dr̄ negãdo q̄ȝ
libet iſtar̃ ꝯñtiar̃ ⁊ dr̄ qd̄ ſolũ ſeq̄t ꝙ poſſũ facere te eē cur
rētē vel qd̄ tu ſis currēs vel qd̄ tu ſis bon⁹ ⁊ ſic de talibus
nõ tñ ſeqtur hoc ſimplr̄ vñ nõ ſeqtur poſſũ te facere ꝑtrãſire
mille leucas: g̃ poſſũ facere ꝙ tu ſis ꝑtrãſiēs mille leucas vl
ꝙ tu eris ꝑtrãſiēs mille leucas ſed ſeq̄t qd̄ poſſũ facere qd̄
tu ꝑtrãſibis mille leucas imo vl̄r ſeq̄t talis diſiũctiua nu
la tñ ps illius diſiunctiue: ſeqtur vl̄r ex tali añte ſed vl̄r
ſeqtur illa diſiunctiua ſeqtur eni poſſũ facere te videre ro-
mã ⁊ oſoniã: g̃ poſſũ facere ꝙ tu videbis romã ⁊ oſoniã vel
ꝙ tu eris vidēs romã ⁊ oſoniã. Et ex illo añte formalit̄ ſeq̄t
ꝙ poſſũ facere ꝙ tu videbis romã ⁊ oxoniã aliq̄n tñ nõ ſe
quit̄ tali ꝓpoſitio de futuro ex alio ꝯſimili q: nõ ſeqtur poſ
ſũ facere me moueri in hoc inſtanti: g̃ poſſũ facere ꝙ ero mo
t⁹ in hoc inſtãti vel ꝙ moueor in hoc inſtãti demõſtrato in
ſtanti p̄ſenti ſed ſeqtur ꝙ poſſũ facere qd̄ ſuȝ mot⁹ in hoc in
ſtãti iõ ſic p̄us dic nõ eſt ex oi ꝓpoſitiōe tali bñ ſeqtur diſiũ-
ctiua talis cui⁹ vna ꝓpoſitio eſt de p̄ſenti ⁊ alia de futuro
ſed nec ex oĩ tali ſeqtur ꝓpoſitio de p̄ſenti nec ex oĩ tali ſeq̄t
ꝓpoſitio de futuro. Et iõ non vȝ huiuſmodi ꝯña p̄us facta
poſſũ facere te currere: g̃ poſſũ facere te currētē ſic nec ſeqtur
poſſũ facere poſtem eſſe dextrũ: g̃ poſſũ facere poſtē ⁊ tñ po
ſteȝ eſſe dextrũ eſt poſtes ens dexter ⁊ notũ eſt ꝙ poſtes ens
dexter eſt poſtes ſed ſeqtur qd̄ poſſuȝ facere ꝙ poſtes ſit de
xter ⁊ ſi q̄rit̄ tũc ꝙ ſit illud ꝙ poſtes ſit dexter huic q̄rēti q̄d
ſit hec orõ vel hoc mãle reſpondet̄ ꝙ eſt iſta oratio trũcata
ꝙ poſtes eſt dexter. Et querenti diſtinctionē rei ſignificate
ꝑ hãc orationē reſpõdet̄ dicēdo ꝙ hec oratio nullã reȝ ſigni
ficat diſtinguendo rē ꝯ vocē ⁊ ꝯ ꝯceptũ q: ipſa nihil ſignifi
cat niſi ſeipſã ſicut nec ꝓpoſitio aliq̄ ⁊ iõ ſi ꝓpoſitio aliqua
nõ fuerit aliqd tũc illa ꝓpoſitio nihil ſignificat vñ nulla pro
ꝓpoſitio in cõceptu ſignificat aliqd q: nulla talis eſt aliqd
nec forte propoſitio in voce propter eadem cauſam quia
īpoſſibile vel difficile ꝙ aliq̄ propoſitio vocalis ſit aliquid
lȝ oēs ſillabe vel oēs dictiões q̄ erũt vel q̄ ſunt ſillabe vel
dictiões iſti⁹ oratiōis ſimul maneãt vl manebũt in aere ex
illis tñ nõ ꝯponit̄ aliq̄ vere vnũ q: multe ſunt ſillabe ⁊ di
ctiões ibidē q̄ ſunt diuerſe ſpeciei lȝ coextēdat̄ vel vna iſta
rũ imediate iuxta ponat̄ alteri earũdē ex illis tñ nõ notũ eſt
ꝯpōi aliq̄ vnũ ſic nec ex diuerſiſ ꝯrijs accidētib⁹ ſiml coextē
ſis nõ ꝯponit̄ aliq̄ tertiũ accidēs ex caliditate eniȝ remiſſa
extēſa cũ frigiditate remiſſa nõ ꝯponit̄ aliqd̄ tertiũ ⁊ ſic de
hac voce a ſimul extenſa cũ hac voce. b. nõ ꝯponit̄ aliq̄ vnũ
ergo nec ex eiſdē ſucceſſiue vnã poſt aliã imediate coextenſa
ꝯponit̄ aliq̄ vnde nõ licet ex multis contrarijs nõ tñ ex oi
bus in ſpecie differentib⁹ ꝯponit̄ aliqd̄ tertiũ vere vnuȝ ⁊
iõ eſt impoſſibile vel ſaltim valde difficile ſicut prius di-
ctũ eſt qd̄ orõ vocalis ſit aliqd niſi poſito qd̄ aliq̄ poſſet eſſe
orõ vl ꝓpoſitio cui⁹ q̄libet ps vel ſillaba foret eiuſdē ſpẽi
ſpãliſſima cui⁹ foret aliq̄ alia eiuſdeȝ ſic ponēdo qd̄ eēt orõ.
a. a. a. b. b. b. ⁊ qd̄ h̄ forẽt propoſitiõs ſed ex mõ loquēdi ad
h̄ cõmuniter tento nõ ſunt tales ſillabe vel vocales oratio
nec ex eis preciſe componitur aliqua oratio vel propoſitio
q: orõ eſt cõgeries dictionũ vel .ſ. aliqd compoſitũ ex dictio
nibus vl dictiones ꝯgregate ⁊ oĩs propoſitio vocalis ē orõ
¶ Sed ar̄ forte ſic ꝯ hãc reſponſionē q̄ ponit ꝙ nulla ꝓ
poſitio in cõceptu vel in voce aliqd ſignificat q: oĩs ꝓpo
ſitio ſignificat ver̃ vel falſuȝ ⁊ oē ꝙ ē ver̃ vel falſuȝ ē ali-
qd: g̃ oĩs ꝓpoſitio ē aliqd ſilr̄ oē ver̃ vel falſũ ē aliqd vel ali
q̄ oĩs ꝓpoſitio ſignificat ver̃ vel falſũ: g̃ oĩs ꝓpoſitio ſigni

ficat aliqd vel aliq̄ ſȝ ſi aliq̄ ꝓpoſitio ſignificat aliq̄ ipa ſigni
ficat aliqd q: ꝙ ſignificat multa ſignificat vnũ vt videt̄: g̃
⁊c̄. huic dr̄ ſic p̄us ꝙ nulla tal ꝓpoſitio ſignificat aliqd vl ali
q̄. ¶ Et ad iſta argumenta ſimul reſpõdet̄ negãdo vtrãq̄
ꝯñaȝ ipſa eni nõ vȝ q: lȝ oē ꝙ ē ver̃ vel falſũ ſit aliqd tñ nõ
oē verũ vel falſũ ē aliqd nã in p̄ma ꝓpoſitiõe diſtribuitur
iſte termin⁹ illud ꝙ ē ver̃ vel falſũ ⁊ notũ eſt qd̄ iſte termi
nus ſupponit tñ ꝓ võ vel falſo ꝙ ē aliqd ⁊ in ſecũda ꝓpo
ſitione diſtribuit̄ ſolum iſte termin⁹ verum ⁊ ille ſupponit
indifferēter ꝓ võ ꝙ eſt aliquid ſicut pro vero qd̄ nõ ē aliqd
Et iõ iſta ſtãt ſimul oē ver̃ ē ꝓpoſitio ⁊ tñ aliqd qd̄ ē ver̃
nõ eſt ꝓpoſitio imo nihil qd̄ ē ver̃ ē ꝓpoſitio alia ꝯña non
valet q: lȝ ꝓpoſitio ſignificet mlta nõ tñ ſignificat aliq̄ vnũ
ſicut iſte termin⁹ popul⁹ ⁊ turba ⁊ multa huiuſmodi ⁊ bre-
uiter oēs termini pluralis numeri ſignificãt multa ⁊ tñ nul
lus iſtor̃ ſignificat aliqd q: iſte termin⁹ popul⁹ nõ ſignificat
aliqd ſed ſignificat multa ⁊ ſignificat multos hoies ⁊ nullũ
hoieȝ ⁊ iõ nõ ſeq̄t ꝓpoſitio ſignificat multa igit̄ ſignificat
vnũ poſſet etiã ꝓbabilit̄ ſuſtineri qd̄ nulla ꝓpoſitio ſigni-
ficat aliqd vl aliq̄ ſiue illa ꝓpoſitõ fuerit vã aliqd ſic ꝓpotõ i
ſcripto ſiue fuerit mlta ſic ꝓpoſitõ in cõceptu vl in voce ⁊ ad
argumētũ q̄n ar̄ qd̄ ſic q: oĩs ꝓpoſitio ſignificat ver̃ vel fal
ſũ ⁊ oē verũ vel falſũ ē aliqd vel aliq̄: ergo omnis propoſitio
ſignificat aliquid vel aliqua quod argumētum erat prius
negatuȝ. ¶ Ideo forte magis apparēter ar̄ contra illam
reſponſionē ſic ſi oĩs ꝓpoſitio ſignificat ver̃ vel falſuȝ: g̃ ver̃
vel falſũ ſignificat̄ ꝑ aliq̄ȝ ꝓpoſitionē ⁊ ſic ſic: g̃ aliqd ſignifi
cat̄ vl aliq̄ ſignificat̄ ꝑ aliq̄ȝ propoſitionē q: oē ver̃ ꝙ ſigni
ficat̄ ꝑ talē propoſitionē vel ē aliqd vel aliq̄ ſi aliqd tũc ſic h̄
ver̃ ſignificat̄ ꝑ aliq̄ȝ propoſitionē ⁊ hoc ver̃ ē aliqd: g̃ ali
quid ſignificat̄ ꝑ hãc propoſitionē ⁊ ſi h̄ ver̃ ſit multa rē
ar̄ vt p̄us hoc verũ ē mlta ⁊ hoc verũ ſignificat̄ ꝑ hãc propo
ſitionē: g̃ ⁊c̄. Sed huic dr̄ negãdo hoc añs qd̄ oĩs propoſi
tio ſignificat ver̃ vel falſũ ſed oĩs propoſitio ſignificat ſicut
falſũ ē eſſe vel ſicut ver̃ eſt eſſe ſed nulla propoſitio ſignifi
cat ver̃ vel falſũ ſicut eſt ponēdũ ſuſtinēdo illã reſponſio-
nē hec gloſa bñ ſufficit pro iſta regula vel pōt dici ſed non
ita probabiliter negãdo iſtas ꝯñas factas ſicut ⁊ illam oĩs
hõ ſignificat̄ ꝑ iſtũ terminũ hõ ⁊ oēm hoieȝ eſſe ſanũ vl egrũ
eſt homo: ergo omnem hominem eſſe ſanum vel egrum
ſignificat̄ ꝑ iſtũ terminũ hõ: añs eni eſt verũ ⁊ ꝯñs falſũ ma
ior eni eſt ſatis vã ⁊ minor probat̄ vt p̄us q: oēm hominē
eſſe ſanũ vel egrũ ē oĩs hõ oēs ſan⁹ vel eger ſed oĩs hõ oēs
ſan⁹ vel eger ē hõ: g̃ ⁊c̄. Et ꝙ oēm hoiem eſſe ſanũ vel egrũ
ſit oĩs hõ oēs ſan⁹ vel eger cõtingit probare ſic vt probat̄ ꝙ
deũ eſſe ſit de⁹ oēs iõ nõ ſeq̄t iſte termin⁹ de⁹ ſignificat deuȝ
⁊ deũ eſſe eſt de⁹: g̃ iſte termin⁹ de⁹ ſignificat deũ eſſe ſic pōt
dici ꝙ nõ ſequit̄ iſta propoſitio de⁹ ē ſignificat hoc ver̃ deũ
eſſe ⁊ deũ eſſe ē de⁹: g̃ h̄ propoſitio de⁹ ē ſignificat deũ ⁊ tunc
vltra q: iſta propoſitio nõ ſignificat deũ nec aliqd alið iuxta
iſtam reſponſionē iõ iſta propoſitio nõ ſignificat aliqd. Et
ſi ar̄ ꝙ iſta propoſitio ſignificat alið q̄ȝ deũ eſſe q: ſignificat
ſeipſã ſic q̄libet res nãlis ſignificat ſeipſaȝ nãliter. ¶ Huic
dr̄ ſatis rõnabilit̄ ꝙ nulla res nãlis corruptibil ſignificat
ſeipſã nãlit̄: paries eni nõ ſignificat ſeipſã ſed intētio parie
tis cauſata a pariete ſignificat ipaȝ parietē ⁊ hõ nõ ſignificat
hoieȝ: ſed intētio hoĩs ſignificat hoieȝ ⁊ ſic de q̄cũq̄ re nãli
generali ⁊ corruptibili ſed non de oĩ q: p̄ma cã ſignificat ſe
ipſã ⁊ alie intelligentie inferiores q: ille nõ ſunt multiplica
tiue ſuar̃ ſpecierũ ſic ſunt alie res nãles iõ pōt dici ꝙ ſigni
ficant ſeipſas q: cognoſcũt̄ ꝓprie ꝑ ſuas eſſentias lȝ ab ho
mine nõ pñt cognoſci q: nõ multiplicãt aliq̄s tales inten-
tiones ꝑ q̄s cognoſcit̄ q̄libet res incognita ab hoib⁹ ⁊ illa
ē cauſa q̄re nullũ indiuiſibile pōt cognoſci ab hoie lȝ tñ hõ
cognoſcat ꝙ aliq̄ ſunt idiuiſibilia q: illa nõ ſunt multipli
catiua ſuar̃ intentionũ ſicut ſunt alie res naturales ſed h̄ ē
ex̄ ſophiſma pri⁹. Iõ dr̄ vt p̄us iuxta iſtã reſpōſionē recita
tã ꝙ nulla ꝓpoſitio ſignificat naturalit̄ ſeipaȝ q: oē ꝙ natu
ralit̄ ſignificat aliqd ipſũ nãlit̄ intentio vel ſimilitudo nã
lis illi⁹ rei quã ipſuȝ ſignificat ſed nulla ꝓpoſitio eſt ſui ip
ſius naturalis ſimilitudo iõ nulla ꝓpoſitio naturalit̄ ſigni
ficat ſeipſã nec aliqd aliõ naturalr̄ nec ex īpoſitiõe ſignificat
ꝓpoſitio aliq̄ ipſã eãdē ꝓpoſitionē nec aliq̄ incõpletũ niſi
ſit raro in caſu aliquo obligatorio iõ ꝓbabilr̄ pōt ſuſtineri
ꝙ nulla ꝓpoſitio ſignificat aliqd ꝙ tñ vr̄ incõueniēs apð
vulgarē locutionē iõ ꝯfirmãdo reſpōſionē mõ loquēdi cõi
ter vſitato meli⁹ ē dicendũ ꝙ ꝓpoſitio ſignificat aliqd vel
aliq̄ ponēdo ꝙ ipa naturalit̄ ſignificat ſeipſã ſic pōt poni ꝙ
q̄libet res naturalis q̄ multiplicat intentionē ſuã natura
lē ꝑ q̄ȝ ſignificat res ipſa ſignificat etiã ſeipſã q: illa multi-
plicat naturaliter intētionē ſuã ꝑ quã ſignificat ⁊ iõ quodã
modo ſignificat ſeipſaȝ. ¶ Sed tũc forte q̄rit̄ q̄re iſta ꝓpo
ſitio in cõceptu ſignificat ſeipſã cũ ipa ſcit intētiões ⁊ act⁹ aie
indiuiſibiles q̄ intentiones nullo modo ſunt multiplicati
ue ſuar̃ intētionũ ſic nec alie indiuiſibiles multiplicãt ſuaſ
intētiões nec etiã ille poſſunt cognoſci ſicut prius tactũ eſt
g̃ nõ ſignificãt̄ ꝑ ſeipſas naturaliter ⁊ ſi ſic: g̃ nec ꝓpoſitio
in cõceptu ſignificat ſeipſã naturalit̄. Sed huic dr̄ ꝙ pro tã
to pōt cõcedi ꝙ ille ꝓpoſitiões ſignificãt ſeipſas naturalit̄
q: per iſtas ꝓpoſitiones tãq̄ per cãs efficientes ꝑtiales lȝ
remotas pōt hõ ſcire ꝙ ipſe hȝ tales ꝓpoſitiões in ꝯceptu
⁊ cognoſcere ꝙ tales propoſitiões ſunt vñ ꝑ talē propoſitio
nē in cõceptu pōt ſe ſcire hõ ⁊ ſcire ꝙ ſic eſt vel ſic nõ ē ex par
te rei vt per illã propoſitionē ſor. currit ſcio ſortē currere ⁊
ſcio me ſcire ſortē currere lȝ tñ nõ p̄ciſe ſciã ſic etiam per illã ⁊
cũ ſcio me ſcire ſor. currere diſcurro forte vlteri⁹ vl ſaltē poſſũ
diſcurrere vlteri⁹ ꝑ ꝙ nũc ſcio ſor. currere poſtq̄ȝ nõ ſciui. Et tã
dē ꝯcludo ꝙ ſcio ſic eē ꝑ tales ſimilitudines in ꝯceptu meo
q̄ ſic ſignificant ⁊ ſic cognoſco tãdē ꝙ talis propoſitio eſt in
cõceptu meo ⁊ iõ iuxta iſtũ modũ pōt poni ꝙ talis propoſi
tio ſignificat naturalit̄ ſeipſã nõ ita manifeſte ſicut alia res
ex̄ ſignificat ſeipſaȝ ⁊ q̄n ar̄ ꝙ iſta propoſitio nõ pōt cogno-
ſci ꝑ ſeipſã: g̃ nõ ſignificat ſeipſã. Huic dr̄ negãdo ꝯñaȝ q:
nullũ idiuiſibile pōt cognoſci ꝑ aliq̄ȝ itētionē vt p̄us dictũ
ē tñ iſte termin⁹ idiuiſibile ſignificat oē indiuiſibile ⁊ iõ nõ
vȝ iſte mod⁹ arguēdi. Sȝ adhuc forte ar̄ ꝙ nulla propoſitõ
ſignificat ſeipſã nãlit̄ q: tũc nõ foret poſſibile qd̄ aliq̄ pro-
poſitio ſignificaret deũ eſſe vel hominē eſſe p̄ciſe ⁊ ſic de ta-
lib⁹ q: ſi ſic ponat̄ qd̄ hec propoſitio de⁹ ē ſignificet p̄ciſe de
um eſſe ⁊ ar̄ tũc ſic iſta propoſitio ſignificat preciſe deũ eſſe
ergo iſta propoſitio nõ ſignificat aliqd aliud q̄ȝ deũ eſſe ſed
hec propoſitio eſt alia quam deum eſſe: ergo hec propoſitio
non ſignificat ſeipſam ⁊ ſi ſic: ergo non ſignificat ſeipſam
naturaliter huic dr̄ ꝙ illud ē ꝯcedēdũ iuxta iſtã reſpōſionē
ſupponēdo ꝙ q̄libet propoſitio ſignificet ſeipſã ⁊ iõ cõcedit̄
qd̄ nulla propoſitio ſignificet p̄ciſe deũ eſſe vel hoiem eē q:
ſuſtinēdo hãc reſpōſionē dȝ cõcedere hãc ꝯñaȝ talis propo
ſitio ſignificat ſeipſã: g̃ ipſa ſignificat̄ ꝑ ſeipſaȝ ⁊ tũc ar̄ ſic illa
ſignificat̄ ꝑ ſeipſã ⁊ ē alia vel aliud q̄ȝ deũ eſſe: g̃ aliud ſigni
ficat̄ ꝑ ſeipſã q̄ȝ deũ eē ⁊ ſi ſic: g̃ iſta nõ p̄ciſe ſignificat deũ eē
iõ ſuſtinendo ꝙ aliq̄ propoſitio naturalit̄ ſignificat ſeipſaȝ
ꝯcedit̄ ꝙ nõ ē poſſibile ꝙ aliq̄ propoſitõ ſignificet p̄ciſe deũ
eē nec p̄ciſe hoiem eē aĩal ſed tñ ē poſſibile iuxta eãdē reſpõ
ſionē ꝙ aliq̄ propoſitio ſignificet p̄ciſe chimerã eē: hoieȝ eē
aſinũ: ceſarē fuiſſe ⁊ ſic de talib⁹ multis q̄ eſſe nõ eſt aliqd ni
hil. n. ē hoiem eē aſinũ ſicut nihil ē chimerã eſſe nec aliqd eſt
ceſarē fuiſſe q: hoieȝ eſſe aſinũ nõ eſt hõ ens aſin⁹ q: nihil ē
hõ ens aſin⁹ nec chimerã eſſe eſt chimera ens nec ceſarē fuiſ
ſe eſt p̄terit⁹ ceſar q: nihil eſt p̄terit⁹ ceſar ⁊ ſic de talib⁹ mul-
tis ⁊ iõ ſatis ē ꝯpoſſibile illi reſponſioni ꝙ aliq̄ propoſitio
ſignificat p̄ciſe chimerã eſſe ⁊ hoieȝ eſſe aſinũ ⁊ ſic de talib⁹
q: iſta lȝ naturalit̄ ſignificet ſeipſam cũ h̄ ꝙ ſic ſignificat tñ
illa nõ ſignificat aliud nec alia q̄ȝ chimerã eē q: chimera nõ
ē aliqd nec aliq̄ iõ ⁊c̄. ſȝ ꝯ h̄ forte ar̄ ſic ſi poſſibile ſit ꝙ aliq̄
propoſitio ſignificet p̄ciſſe chimerã eē ponat̄ ꝙ aliq̄ ꝓpoſi
tio ſic p̄ciſe ſignificet ⁊ ar̄ ꝙ nõ q: iſta tũc ſignificat aliqd eē
q: tũc formalit̄ ex iſta ſequit̄ chimera ē: g̃ aliquid ē ſȝ ſigni
ficare aliquid eſſe ē aliud q̄ȝ ſignificare chimerã eē: ergo ⁊c̄
Et ꝯſimilit̄ ar̄ de q̄cunq̄ tali illa eni ꝓpoſitio hõ ē aſin⁹ ſi ſi
gnificet qd̄ hõ ē aſinus ſignificabit etiã ꝙ hõ ē ſed ſignifica-
re hoieȝ eſſe ē aliud quã ſignificare hominē eē aſinũ q: vnũ
eſt neceſſariũ ⁊ aliud impoſſibile ꝯ illud ꝙ dr̄ nihil eſt ceſa

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

rē fuiſſe arꝫ ſic neceſſarium ē ceſarē fuiſſe ⁊ oē neceſſariū ē res neceſſaria vel ꝓpoſitio neceſſaria igiꝫ aliqd ē ceſarē fuiſſe. ¶ Ad h̄ reſpondeꝫ negādo quālibet iſtaꝝ ꝯñtiaꝝ vnde p̄mis duab⁹ dꝫ ꝙ ille nō valēt q: arꝫ tā ꝙ̄ ex duab⁹ in diffinitis in p̄ma figura arꝫ eniʒ ſic ſignificare aliqd eſſe ē aliud ꝙ̄ ſignificare chimerā eē ⁊ iſta ꝓpoſitio chimera ē ſignificat aliquid eſſe: ergo iſta ſignificat aliud quā chimerā eſſe q: quāuis aliq̄ ſignificare aliqd eſſe ſit aliud ꝙ̄ ſignificare chimerā eſſe nō tñ ē qōlibet ſignificare aliqd eſſe aliud quā ſignificare chimerā eſſe q: ſignificare aliqd eē ſignificādo chimerā eſſe eſt ſignificare aliqd eſſe ⁊ ſignificare hominē eſſe ſignificando hominē eſſe aſinū eſt ſignificare aliqd eſſe ⁊ ſi q̄raꝫ qd ē ſignificare hominē eſſe aſinū ⁊ chimerā eſſe. Huic reſpondeꝫ ſicut ſupius ad ꝯſimiles rationes q̄ſtiōis dicebaꝫ ꝙ forte aliquid ē ſignificare hoīeʒ eſſe aſinū ⁊ chimerā eſſe ⁊ forte nihil q: forte ꝓpoſitio ſignificans chimerā eſſe ē aliqd ⁊ forte ꝓpoſitio ſignificās hoīeʒ eſſe aſinū nihil eſt q: ſignificare ſic vel ſic eſſe ē ꝓpoſitio ſignificās ſic vel ſic eſſe vnde ſi ꝓpoſitio ſignificās ſic vel ſic eſſe q̄litercūq3 erit aliqd tūc ſignificare ſic eſſe ē aliqd ⁊ ſi nulla ꝓpoſitio ſic ſignificans ſit aliqd tūc nihil eſt ſignificare ſic eē ⁊ tūc patet ꝙ aliqd ſignificare aliqd eē eſt ſignificare chimerā eē q: aliq̄ ꝓpoſitō ſignificās chimerā eē eſt ꝓpoſitio ſignificans aliqd eē ⁊ ex hoc apparet q̄liter nō valet ꝯña pri⁹ negata. Ad ſcām formaʒ qñ arguiꝫ ꝙ ceſarē fuiſſe ē aliqd q: ceſarē fuiſſe ē neceſſariū huic dicꝫ ꝙ iſta ꝯña nō valet q: iſte terminus neceſſariū in iſto añte nō ſupponit ꝓ ꝓpoſitione neceſſaria nec ꝓ re neceſſaria imo ꝓ nullo ſupponit nec ꝓ aliquo denotaꝫ ſuppōere ſignificat eñi propoſitio illa ꝙ nō pōt eſſe qn ceſar fuit ⁊ ideo nō ſeqtur neceſſariū eſt ceſarē fuiſſe: ergo aliqd neceſſariū eſt ceſarē fuiſſe ſed illud ꝯñs eſt oratio ip̄ropria nec eſt ꝓpoſitio q: nō eſt ꝯueniens modus loquēdi cōcediꝫ tamē ꝙ neceſſariū eſt ceſarē fuiſſe ⁊ nullū neceſſariū eſt ceſarē fuiſſe ſicut nihil eſt impoſſibile ⁊ tam̄ impoſſibile eſt chimeraʒ eſſe ⁊ hominē eſſe aſinū: poſito eñi ꝙ nulla ꝓpoſitio ſit tūc nihil eſt impoſſibile q: totū eſt ꝙ nulla res naturalˀ diſtinguēdo rē ꝯ vocē ⁊ cōceptū eſt ipoſſibilis ideo ſi nulla ꝓpoſitio ſit nullū ipoſſibile eſt ⁊ tam̄ ipoſſibile eſt chimerā eſſe ⁊ hominē eē aſinū ⁊ ſic de talib⁹. Et ſi q̄riꝫ ibidē qd eſt illud ipoſſibile reſpōdeꝫ ꝙ nihil eſt tale ipoſſibile ⁊ ꝯſilr qō nihil eſt ibidē neceſſariū qō eſt ceſarē fuiſſe nec aliquid eſt ibideʒ veruʒ qō ē ceſarē fuiſſe nec eſt aliqd ibidē poſſibile ꝙ ē antixp̄um eſſe ⁊ tñ antixp̄um eſſe eſt poſſibile ⁊ ſilr poſſibile eſt antexp̄uʒ eſſe ⁊ ſic de alijs q: illa ꝓpoſitio poſſibile eſt antexp̄uʒ eſſe ſolū ſignificat ꝙ pōt eē ꝙ antexp̄us ſit ⁊ h̄ ꝓpoſitio verū eſt ceſarē fuiſſe ſolū ſignificat ꝙ vere eſt ita ꝙ ceſar fuit ⁊ illa impoſſibile ē chimerā eē ſolū ſignificat ꝙ non pōt eſſe ꝙ chimera ſit ⁊ ſic de oībus talib⁹ inquacūq3 mā ſignentur. Sed forte tūc ex iſto arguiꝫ ꝙ deū eſſe nihil eſt ſicut chimerā eſſe nihil eſt vel ſicut ceſarē fuiſſe nihil eſt q: ſicut in hac ꝓpoſitiōe veꝝ eſt chimerā eſſe ⁊ verū eſt ceſarē fuiſſe nō ſupponit iſte termin⁹ veꝝ pro aliquo ſic conſimiliter eadeʒ ratione iſte termin⁹ verū in hac ꝓpoſitiōe verū eſt eſſe ꝓ nullo ſupponit: ergo nihil ē deū eſſe ſicut nihil ē ceſareʒ fuiſſe ſilr ita veꝝ eſt ceſareʒ fuiſſe ſicut deū eſſe ſed nihil eſt ceſarē fuiſſe igiꝫ ⁊ nihil eſt deū eſſe ſilr nihil eſt ceſarem fuiſſe q: nihil eſt ceſar qui fuit eadē rōne poſito ꝙ nullū aīal curreret tunc nihil foret aīal currens. Ad h̄ pōt dici ꝯcedendo illas ꝯcluſiōes tñ ſubſtinendo p̄us poſita ⁊ diciꝫ ꝙ p̄ma ꝯña nō vʒ q̄ſ. ꝯcludiꝫ ꝙ nihil eſt deū eſſe q: nihil eſt chimerā eſſe vlˀ ceſareʒ fuiſſe nō. n. pl⁹ valet iſta ꝯſequentia ꝙ̄ illa nihil eſt chimera nec aliqd eſt ceſar qui fuit: ergo nihil eſt de⁹. Et quādo arguiꝫ ꝙ ſic q: iſte termin⁹ veꝝ nō ſupponit pro aliquo in iſta propoſitiōe veꝝ eſt chimerā eſſe: ergo nec in iſta veꝝ eſt deū eſſe huic diciꝫ qō nō valet ꝯſeq̄ntia q: ideʒ termin⁹ reſpectu diuerſoꝝ p̄dicatorū diuerſimode ſupponit vt iſte termin⁹ aīal in iſta propoſitiōe oē aīal fuit in archa noe ſolūmō ſupponit pro aīali ꝙ fuit in archa noe ⁊ h̄ accipiēdo eā in ſenſu in quo ē vā ⁊ in hac propoſitiōe aīal eſt in p̄ſenti inſtāti ſolū ſupponit iſte termin⁹ aīal pro aīali qō ē ⁊ ꝯſilr iſte termin⁹ aliqd in hac propoſitiōe aliqd eſt chimerā pro nullo ſupponit ſed in hac propoſitione aliqd eſt aliquid ſupponit iſte termin⁹ aliqd pro oī ꝙ eſt q: ſcdm ſupponit pro quolibet ſuppoſito ſui pro quo v̄ificaꝫ vt ſit p̄dica ū de eodem ſcdo. Et illud pōt ꝑſuaderi ſic in hac propoſitiōe hō eſt ſor. nō ſupponit iſte termin⁹ hō pro quolibet hoīe q: ſolūmō ꝓ ſor. probo q: in propoſitiōe ſimplr ꝯuertibili cū hac propoſitiōe ſolūmō ſit ſuppoſito pro ſor. ergo ⁊c̄. Iſta ꝯſeq̄ntia apparet ⁊ aſſumptū patet q: in iſta propoſitiōe hō q ē ſor. eſt ſor. notū ē ꝙ ſit ſuppoſitio ſolū pro ſor. ⁊ h̄ propoſitio ē cōuertibilis cū priori igiꝫ ⁊c̄. minor probaꝫ q: ſeqtur formaliꝫ ab vno ꝯuertibili ad reliquū ſi hō ē ſor. ergo hō qui ē ſor. ē ſor. ⁊ eꝯ ⁊ ita ꝯcediꝫ ꝙ cū hō currit tūc ſi h̄ propoſitio ſit vā ſic ſignificādo hō currit iſte termin⁹ hō ſupponit pro aliquo ⁊ ſi nō curreret tūc iſte termin⁹ hō ꝓ nullo ſupponeret ſic nec hic veꝝ ē chimerā eē ꝓ nullo ſupponit q: ibidē nō ſupponeret pro aliquo niſi pro eſſe chimere ſed illud nihil ē: ergo ⁊c̄. ſed ꝯ illud forte arguiꝫ ꝙ veꝝ ē deū eſſe ⁊ nullū veꝝ ē q: eē diuinū ē ⁊ nulla propoſitio vā eſt poſito qō nulla propoſitio vā foret. Huic diciꝫ ꝯcedendo ꝯcluſioneʒ propoſitā eſſe poſſibileʒ. ſ. veꝝ eſt deū eſſe ⁊ nullū veꝝ eſt meli⁹ tam̄ eſſet diſtiguere de iſto termino veꝝ eſt eñi termin⁹ equiuoc⁹ vt pri⁹ dictū eſt ad ſignificādū propoſitiōeʒ verā ⁊ ad ſignificādū eſſe veꝝ ⁊ ad ſignificandū cū alijs terminis vbi nihil ſignificat ꝑ ſe q: nō ſupponit ibideʒ pro aliquo neq3 denotaꝫ ſupponere ꝓ aliq̄ ⁊ tñ tota iſta ꝓpoſitio affirmatiua eſt vā ſignificāſ p̄ciſe ſic eſt ⁊ ſuppoſita illa diſtinctiōe ꝑ equiuocationeʒ iſti⁹ termini veꝝ ſatis probabiliꝫ pōt cōcedi qō veꝝ eſt ceſareʒ fuiſſe ⁊ nullū veꝝ eſt. Et ſi arguiꝫ qō ſic q: eadē rōne deʒ cōcedi qō neceſſariū eſt ceſarem fuiſſe ⁊ poſſibile eſt ceſarē fuiſſe ⁊ tñ nullū neceſſariū ē nec aliq̄ poſſibile ē huic diciꝫ qō h̄ non ſequiꝫ ⁊ cā ē q: ex coī mō loq̄ndi equoco iſte termin⁹ neceſſariū ⁊ iſte termin⁹ poſſibilˀ ꝑ ſe poſiti ſignificāt res poſſibiles ⁊ neceſſarias ſed ſic nō eſt de iſto termino veꝝ q: vt coiter ⁊ ſemꝑ q̄ñ accipiꝫ ꝑ ſe poſit⁹ ſupponit pro propoſitiōe vera ſic pri⁹ dictū eſt ⁊ nō pro tali eē v̄e ſic qñ adiūgiꝫ tali dictiōi deū eſſe hoīeʒ eſſe ⁊ ſic de alijs iō ſic illa nō ſtāt ſimul neceſſe eſt deū eē ⁊ tñ nulla res neceſſaria ē poſſibile eſt deū eſſe ⁊ tñ nulla res poſſibilˀ eſt. Sic nec eſt ꝯcedēdū iſta ſtare ſimul neceſſariū eſt deū eſſe ⁊ poſſibilˀ ē deū eſſe ⁊ tñ nullū neceſſariū vlˀ poſſibile ē q: ex hac vltima ſequitur qō nulla res neceſſaria vel poſſibilˀ eſt ideo ⁊c̄.

Uigeſimūſextū ſophiſma.

Omnis ſenix eſt qō arꝫ ſic omne quod fuit eſt: ſenix fuit: ergo ſenix eſt: ⁊ ſi ſenix eſt: oīs ſenix eſt: ergo ⁊c̄ aſſūptū arꝫ ſic omne quod fuit eſt q: tm̄ ens ē illud ꝙ fuit: ergo omne ꝙ fuit eſt: ꝯña arꝫ ab excluſiua ad vniuerſaleʒ de terminis trāſpoſitis. Silr ſenix aliqñ fuit ⁊ iā nulla ſenix eſt corrupta: ergo oīs ſenix eſt: minor arꝫ ſic nihil eſt corruptuʒ ergo nulla ſenix eſt corrupta: ꝯña patet q: ſi nulla eſt corrupta nullū aīal eſt corruptū ⁊ ſi nullū aīal eſt corruptū nulla ſenix eſt corrupta: ergo a primo ſi nullū eſt corruptū nulla ſenix eſt corrupta añs arꝫ q: omne quod eſt: ē ⁊ nullū ꝙ eſt corruptū eſt: ergo nihil eſt corruptū. Silr ſi ſit falſū ꝙ nihil ſit corruptū ſtet oppoſitū ꝙ aliqd eſt corruptū ergo aliqd nō eſt ꝯñs ipoſſibile q: neceſſariū eſt. n. ꝙ qōlibet ſit: ſilr ſeqꝫ aliqd nō ē ergo ens nō eſt ꝯña pʒ ab vno cōuertibili ad reliquū. Iō forte pro iſto dꝫ negādo hāc ꝯñam nihil eſt corruptū: ergo nulla ſenix ē corrupta ſilr nullū aīal eſt corruptum: ergo nulla ſenix eſt corrupta ſicut frequenter ſolet dici quod nullus homo eſt mortuus ⁊ tamen ceſar eſt mortu⁹ ſed ꝯ hāc reſponſionē arꝫ ſic q: ſi nō valet ꝯña ſtet oppoſitū ꝯñtis cū añte tūc ſtabūt iſta ſimul nihil eſt corruptū ⁊ tñ aliq̄ ſenix eſt corrupta cū igiꝫ ꝙ ſemel ē corruptū in eternū erit corruptū q: nō p̄t alias eē nō corruptū igiꝫ neceſſe ē ꝙ aliq̄ ſenix ſit corrupta ⁊ tūc ſi neceſſe eſt qō aliq̄ ſenix ſit corrupta ⁊ neceſſe eſt qō nullū corruptū ſit: ergo neceſſe eſt qō aliq̄ ſenix nō ſit: ꝯñs falſū q: ex tibi dubio aliq̄ ſenix eſt ⁊ ſi aliq̄ ſenix ē oīſ ſenix ē igiꝫ ex tibi dubio ſtabūt iſta ſimulˀ oīs ſenix eſt ⁊ aliq̄ ſenix nō eſt que ſolebāt eſſe ꝯtradictoria ¶ Et ꝙ ſequatur aliq̄ ſenix ē: ergo oīs ſenix ē ſatis ꝓbatū ē in alio ſophiſmate: ſeqtur eñi aliqua ſenix eſt: ergo oīs

ſenix que ē ex qua ſequiꝫ ꝙ oīs ſenix ē. ¶ Preterea ꝓbaꝫ ꝙ oīs ſenix eſt q: aliq̄ ſenix pōt eſſe q: per coīeʒ caſuʒ lʒ nulla ſenix ſit tñ aliq̄ ſenix erit tūc arguiꝫ ſic aliq̄ ſenix pōt eſſe ⁊ aliq̄ ſenix p̄t eē p̄ſēs ⁊ nulla ſenix pōt eē aliō p̄ſēs ꝙ̄ p̄ſēs ſenix: ḡ aliq̄ ſenix pōt eē p̄ſens ſenix tūc ſic aliq̄ ſenix pōt eē preſens ſenix: ergo aliq̄ ſenix pōt eē ſenix que eſt ꝯña arꝫ q: illa duo cōuertunꝫ p̄ſens ſenix et ſenix que ē: ḡ ſi aliqd pōt eſſe p̄ſens ſenix ipſum pōt eſſe ſenix que eſt ⁊ ſi ſic: ergo aliq̄ ſenix ē ꝙ erat ꝓbandū ad oppoſitū ſophiſmatis arꝫ ſic ex tibi dubio nulla ſenix incipit eſſe ⁊ quelibet q̄ p̄us fuit iam ē corrupta: ḡ nulla ſenix eſt. ¶ Ideo poſito caſu coī. ſ. quod dubitaꝫ an aliq̄ ſenix ſit vel breuiter ſine aliquo caſu poſito dubitaꝫ ſophiſma. Et tūc ad argumenta reſpondeꝫ p̄mo negando illaʒ propoſitionē oē ꝙ fuit eſt. Et ad argumētū qñ arꝫ tm̄ ens eſt illud ꝙ fuit: ergo oē ꝙ fuit ē ens diciꝫ negando iſtā ꝯſequētiā. Et qñ diciꝫ ꝙ arꝫ ab excluſiua ⁊c̄. diciꝫ ꝙ nō ſed h̄ ē ſua vniuerſalˀ oē qō ē idē ꝙ fuit eſt ens ⁊ hec eſt neceſſaria ſicut hec excluſiua ⁊ ꝙ hec ſit vniuerſalis illius excluſiue pōt perſuaderi p̄mo ſic q: ex iſta excluſiua ſequiꝫ iſta vniuerſalis ⁊ ecōtra ⁊ ſunt de eiſdē terminis. Secūdo q: i excluſiua ⁊ ſua vniuerſali dicūꝫ termini ſupponere ꝓ eiſdē ſed ſubiectū iſtius excluſiue ſolū ſupponit ꝓ eo ꝙ eſt illō ꝙ fuit ⁊ ideo ſuū vniuerſale p̄dicatū ſolū ſuppōit ꝓ eo ꝙ ē illō ꝙ fuit ſed hoc nō faceret niſi per huiuſmodi adiectionē ſic dicendo oē ꝙ eſt illud ꝙ fuit ē vel ſic dicendo oē ens illud qō fuit eſt ens que eſt eadē cū priori: ḡ ⁊c̄. Ad ſecundū qñ arꝫ ꝙ oīs ſenix ē q: aliq̄ ſenix fuit aliqñ ⁊ nulla eſt adhuc corrupta: ḡ ⁊c̄. diciꝫ ab aliquib⁹ qō ibi eſt fallatia ſcdm non cauſam vt cauſaʒ q: illud ꝯſequens formaliter ſequiꝫ ex p̄ma ꝓpoſitione per ſe accepta ⁊ ſcd̄a ē vna ꝓpoſitio imptinens cōcluſioni ⁊ ideo ē fallatia ſcdm nō cauſaʒ vt cauſam dicūt eniʒ ipi qō ſeqtur formaliter aliq̄ ſenix aliqñ fuit ergo aliq̄ ſenix ē ⁊ ideo ſupfluit illa ꝓpoſitio ſcd̄a lʒ ſit neceſſaria ⁊ ſic concedūt vlr talis ꝯſequētias ceſar fuit: ergo ceſar ē hoc erit: ḡ hoc eſt antexp̄s erit: ḡ antixp̄us eſt ⁊ ſcd̄ā ipſoſ nihil pōt eſſe ꝙ nō ē nec vnq̄ fuit aliqd qō nō ē ⁊ deficiente ſibi euidentia ad illud aſſumunt iuramento ꝙ q̄libet: talˀ negatiua ꝑticularis indefinita vel ſingularis in q̄ p̄dicaꝫ hoc v̄bū ē ſcd̄ū adiacēs eſt impoſſibilis ⁊ includens ꝯdictionē in ſe cuiuſmodi ſunt iſte ceſar non ē chimera nō eſt hoc nō eſt demonſtrato forte vel platone vel quocūq3 alio aliq̄ ſenix non ē ⁊ ſic de omnibus talib⁹ ſed hec reſponſio digniſſima derifu abſq3 inditio rationis recens ⁊ inſipida vtinā puluere potiſſimo valide cōdiaꝫ dicit enim iſta reſponſio ꝙ aliquādo fuit ſenix ſed nulla ſenix fuit niſi aliq̄ ſenix ſit ſed notum ē cuicūq3 habēti ſenſuʒ diſpoſitū ꝙ hec repugnāt q: ſeqtur aliqñ fuit ſenix aliq̄ igiꝫ aliqñ fuit ſenix que fuit aliqñ vel que nō fuit aliqñ ſed nūq̄ fuit ſenix q̄ nō fuit aliqñ ḡ aliqñ fuit ſenix q̄ fuit aliqñ ⁊ vltra: ergo aliqñ fuit aliq̄ ſenix ⁊ illa fuit aliqñ ⁊ tūc ſeqtur aliqñ fuit aliq̄ ſenix q̄ fuit aliquando: ḡ aliq̄ ſenix q̄ fuit fuit aliqñ ⁊ ſi ſic aliq̄ ſenix fuit aliquādo. Preterea arꝫ ſic ⁊ ponaꝫ ꝙ tu vidiſti aliquā ſenicē volare ab oriente in occidens ⁊ ꝙ nulla ſenix nūc ſit tūc vidiſti ſenicē q̄ volauit ab oriente in occidens: ḡ aliq̄ ſenix volauit ab oriente in occidēs: ḡ aliq̄ ſenix fuit ⁊ tñ nulla eſt. Similiter ponaꝫ qō in a inſtāti deſinebat aliq̄ ſenix eſſe: ergo aut deſinebat aliq̄ ſenix eſſe q̄ fuit in. a. aut aliqua ſenix q̄ fuit ante. a. ſed ſiue ſic ſiue ſic ſequiꝫ ꝙ aliq̄ ſenix fuit. Sed forte ꝓ iſto dꝫ ꝙ aliqñ fuit ſenix aliq̄ ⁊ tñ nec ſenix q̄ fuit vnquā nec ſenix q̄ non fuit ⁊ ꝙ tu vidiſti ſenicē ⁊ nō vidiſti ſenicē ꝙ̄ vidiſti nec ſenicē ꝙ̄ nō vidiſti. Sed ꝯ hoc arꝫ ſic ſi vidiſti ſenicē ⁊ nō vidiſti ſenicē quā vidiſti: ergo ꝯtinue dormiuiſti ꝙ ſatis cōuenit huic reſponſioni. ¶ Ideo in p̄ncipio dꝫ ꝙ iſta propoſitio nihil eſt corruptū eſt diſtinguenda ex eo ꝙ ſubiectū iſti⁹ pōt ſupponere ꝓ eo ꝙ eſt vel ꝓ eo ꝙ fuit ſi ꝓ eo ꝙ ē tūc eſt iſte ſenſus nihil ꝙ ē ē corruptū ⁊ iſte ſenſus ē neceſſari⁹ ſi ꝓ eo ꝙ fuit tūc ē iſte ſēſus nihil ꝙ fuit ē corruptū ⁊ hoc eſt impoſſibile ꝙ iſte termin⁹ pōt ſic dupliciꝫ ſupponere ſatis patet ꝑ illā regulā coīem q̄ ponit ꝙ termin⁹ coīs ſupponēs reſpectu v̄bi de p̄terito ſupponit indiferēter ꝓ eo ꝙ ē vel ꝓ eo ꝙ fuit ſed illud totū corruptū ē vel ē corruptū ē p̄teritū hui⁹ v̄bi paſſiui corrūpor: ḡ ⁊c̄. iſtis viſis ſatis reſpondeꝫ ad argumētū videlicet ꝙ vniformiter accipiendo ſcdm ꝯñtis ⁊ añtis cōcedo ꝯñam illā nihil ē corruptū: ḡ nulla ſenix ē corrupta ⁊ accipiendo ſcdm ꝯñtis ꝓ eo fuit dꝫ negādo añs ⁊ ꝯñs. Et tūc qñ arꝫ ꝙ oppoſitū illi⁹ ē falſum. ſ. h̄ propoſitio aliqd eſt corruptū huic diciꝫ ꝙ h̄ ē diſtiguenda ſic eſt p̄ma q: accipiendo ſcdm pro eo ꝙ fuit eſt neceſſaria. Et qñ arꝫ aliqd ē corruptū: ḡ aliquid nō ē negaꝫ ꝯña ⁊ ſimiliꝫ negaꝫ illa nihil ꝙ ē ē corruptū oē ꝙ ē aliqd ē ergo nihil ē corruptū ſeqꝫ eñi ꝙ nihil ꝙ ē aliqd ē corruptū ſʒ ex iſta nō ſeqtur ꝙ nihil ē corruptū: ḡ ⁊c̄. Ad vltimā formaʒ qñ arꝫ ꝙ aliq̄ ſenix pōt eſſe ſenix q̄ ē q: aliq̄ ſenix pōt eſſe p̄ſens ſenix negaꝫ ꝯña nec ſeqtur oīs ſenix pōt eſſe p̄ſens ſenix: ḡ aliq̄ ſenix pōt eſſe ſenix que eſt. Sed ꝯ iſtud arꝫ ſic ſi oīs ſenix pōt eſſe p̄ſens ſenix pōt eſſe in p̄ſenti inſtanti: ḡ oīs ſenix ē in p̄ſenti inſtāti probo ꝯñam oē ꝙ pōt eſſe in p̄ſenti inſtanti ē in p̄ſenti inſtāti q: in p̄ſenti inſtāti nō pōt aliqd generari vt ſit in p̄nti inſtāti niſi ipſū ſit in p̄ſenti inſtāti igiꝫ ſi oīs ſenix pōt eē in p̄nti inſtāti oīs ſenix ē in p̄ſenti inſtāti. Preterea ſi oīs ſenix pōt eſſe in p̄ſenti inſtanti poſſibile ē oēʒ ſenicē eē i p̄nti iſtāti. Sʒ arꝫ ꝙ nō q: oē ꝙ ē poſſibile eſſe in p̄nti inſtanti ē poſſibile eſſe in inſtāti ꝙ eſt preſens ſed nō oīs ſenix pōt eſſe in inſtanti ꝙ ē p̄ñs ipſa enim que erit poſt mille annos p⁹ inſtās p̄ſens iā nō pōt eſſe in inſtāti ꝙ ē p̄ñs ḡ ⁊c̄. Silr ſi oīs ſenix poterit eſſe in inſtanti p̄nti ſeqtur ꝙ ſenix p̄terita ⁊ futura poterit eſſe in inſtāti p̄nti ꝙ ē ipoſſibile. Et ꝯña arꝫ q: ſi nō valʒ ſtet oppoſitū: ſtabūt ergo iſta ſimul oīs ſenix pōt eſſe in p̄ſenti inſtanti ⁊ tñ aliq̄ ſenix p̄terita vt puta. a. vel. b. nō pōt eſſe in p̄ſenti inſtanti ⁊ tūc arꝫ ſic. a. ſenix ſiue iſta ſenix nō pōt eſſe in inſtanti preſenti: ergo aliqua ſenix nō pōt eſſe in inſtanti p̄nti cōſequētia arꝫ tā ꝙ̄ ab inferiori ad ſuū ſuperi⁹ negatiōe poſtpoſita: ḡ ⁊c̄. Ad iſta reſpōdeꝫ p̄mo ad p̄mū negādo hāc ꝓpoſitioneʒ nihil pōt eē in p̄ſenti inſtanti niſi ꝙ eſt in preſenti inſtāti q: oē qō pōt eſſe in aliquo inſtāti pōt eſſe in p̄ſenti inſtanti q: oē qō erit in aliquo inſtāti erit in p̄nti inſtāti. Et ſi arꝫ qō nō q: nō oē qō erit: erit in h̄ inſtāti q̄cūq3 demonſtrato: ergo nō oē qō erit: erit in p̄nti inſtāti negaꝫ ꝯña ad aliā formā qñ arꝫ poſſibile ē oēm ſenicē eē in p̄ſenti inſtāti: q: oīs ſenix pōt eſſe in p̄ſenti inſtāti huic dꝫ qō iſta ꝯña ē bona ſed tñ mod⁹ arguēdi nō vʒ ſic nō ſequiꝫ vtrūq3 iſtoruʒ ꝯdictoriorū pōt eſſe verū in p̄ſenti inſtāti: ergo poſſibile eſt vtrūq3 iſtoꝝ ꝯdictoriorū eſſe verū in p̄ſenti inſtāti arꝫ eniʒ a ſenſu diuiſo veꝝ ad ſenſuʒ ꝯpoſitū ipoſſibilē: ergo ⁊c̄. ⁊ ꝯſimiliter diciꝫ vlteri⁹ ad aliud argumētū qñ arꝫ poſſibile ē oēm ſenicē eē in inſtanti qō ē p̄ſens ⁊ oē qō ē poſſibile eē in inſtāti ꝙ p̄ſens ē pōt eē in inſtāti qō ē p̄ſens: ergo oīſ ſenix pōt eſſe in inſtanti qō ē p̄ſens negaꝫ ꝯña maior eñi accipiꝫ i ſenſu ꝯpoſito minor añt accipiꝫ in ſenſu diuiſo ipoſſibili: ergo ⁊c̄. Sed ad hoc forte arꝫ vt p̄us aliq̄ ſenix pōt eē in p̄ſenti inſtāti: ergo aliq̄ ſenix pōt eē in inſtāti qō ē p̄ſēs ꝯña patet tā ꝙ̄ ab vno cōuertibili ad reliquū q: iſti duo termini inſtās p̄ñs ⁊ inſtās qō ē p̄ñs ꝯuertunꝫ ergo ⁊c̄. huic dꝫ qō h̄ ē verū ſed illud nō arguit iſtā ꝯñaʒ eſſe bonā nec ꝯñs ꝯuerti cū antecedēte ꝙ̄uis eñi iſti duo termini ꝯuertūꝫ p̄dicata tñ iſtaꝝ duarū ꝓpoſitionū nō ꝯuertūtur q: predicata iſtaꝝ duaꝝ ꝓpoſitionū ſunt illa pōt eē in p̄nti inſtāti ⁊ pōt eē in inſtāti qō ē p̄ñs ideo ⁊c̄. Ad vltiaʒ formā qñ arꝫ qō ſenix p̄terita ⁊ corrupta pōt eē in p̄nti inſtanti: huic dꝫ qō hoc ē ipoſſibile poſſet tñ cōcedi qō ſenix p̄terita poſſit eſſe in p̄ſenti inſtāti poſito qō iā ſit aliq̄ ſenix p̄terita talis q̄ p̄us fuit ſed illud nihil ē loqꝫ. n. de p̄terito diſtiguēdo p̄teritū ꝯ p̄ſens ⁊ futurū ⁊ ſic loquēdo nullū p̄teritū p̄t eē in p̄nti inſtāti cōcediꝫ tñ qō oīs ſenix pōt eē in p̄nti inſtāti ⁊ cōſimiliꝫ qō aliq̄ ſenix ē p̄terita ⁊ tñ ex illo nō ſeqꝫ qō ſenix p̄terita pōt eē in p̄ſenti inſtāti. Et tūc ad argumētū qñ arꝫ. a. ſenix nō pōt eſſe in preſenti inſtanti: ergo aliqua ſenix nō pōt eſſe in p̄ſenti inſtanti diciꝫ negando ꝯſequentiā q: nō arꝫ. a. ꝑ ſe inferiori ad ꝑ ſe ſupi⁹ negatōe poſtpoſita

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

¶ Sed forte arguitur ꝙ aliqua fenix preterita ⁊ aliqua fenix corrupta pōt eſſe in p̄ſenti inſtāti q: fenix q̄ pōt eē p̄teritapt eſſe in preſenti inſtāti q: ſignata tali fenice q̄ nōdū adhuc fuit illa poteſt eſſe preterita ⁊ illa poteſt eſſe preſens ⁊ erit preſens: ergo ⁊c̄. ¶ Si negatur hec cōſequentia fenix que poteſt eſſe fenix p̄terita poteſt eſſe p̄ſens: ergo fenix preterita pōt eſſe p̄ſens cōtra ar̄ p regulā frequēter ꝯceſſaꝫ ꝙ terminꝰ cōis ſupponēs reſpectu v̄bi āpliatiui ſupponit p eo qd̄ eſt tale vl̄ pro eo ꝙ p̄t eē tale vt in hac ꝓpoſitiōe aliquod eternū poteſt non eſſe ſic anima antexpi. Huic dicitur vt prius ꝙ iſta ꝓpoſitio eſt impoſſibilis verū tamen corruptū poteſt eſſe preſens. ¶ Et ad cōſequētiā factā dicitur negando illā. Et ad regulā dicitur quod intelligit̄ de nominibus cōmunibꝰ que poſſunt indifferenter vere ⁊ affirmatiue ſupponere reſpectu verbi de preſenti p̄terito vel futuro cuiuſmodi non ſunt termini iam dicti .ſ. p̄teritum ⁊ corruptum ideo ⁊c̄.

Uigeſimumſeptimū ſophiſma

Totus ſor. eſt minor ſor. Quod arguitur ſic quelibet pars ſor. eſt minor ſor. ergo totus ſor. eſt minor ſor. Similiter ſor. poteſt eſſe minor ſorte ergo eadē ratione totus ſor. ē minor ſor. aſſumptū arguitur q: pars ſor. poteſt eſſe ſor. ergo ⁊c̄. antecedens probatur in caſu cōi ſignādo totū reſiduū ſor. preter digitū illius ⁊ ponatur qd̄ ille digitꝰ incipiat nō eſſe ps ſor. ita qd̄ totū reſiduū maneat continue ſecūdū quālibet ſui partem quo poſito ſit .a. illud reſiduū tunc arguitur ſic .a. incipit eē ſor. ⁊ .a. eſt ps ſor. ergo ps ſor. incipit eſſe ſor. conſequentia apparet ⁊ aſſumptū arguit̄ q: ſor. immediate poſt hoc erit aliquid ⁊ ipſe non erit aliud quā ꝯpoſitū ex illa p̄te materie reſidua a digito ⁊ illa anima intellectiua ſicut notū eſt ⁊ poſitū ſed .a. nunc eſt aliquid cōpoſitū ex illa materia ⁊ illa forma quod immediate poſt hoc erit ſor. ⁊ nunc non eſt ſor: ergo .a. incipit eſſe ſor. ⁊ ſi ſic: ergo ps ſor. incipit eſſe ſor. quod erat probandū. ¶ Ad oppoſitū arguitur ſic totus ſortes ē minor ſor. ergo ſor. ē minor ſe. ¶ Ad ſophiſma dicit̄ diſtinguendo de iſto termino totus ex eo ꝙ pōt ſummi categorematice vel ſincategorematice ſi ſumatur ſincategorematice tunc eſt iſte ſenſus totꝰ ſor. eſt minor ſor. i. quelibet pars ſor. eſt minor ſor. ibidē etiā diſtinguitur de iſto termino p̄te quoniā pars dicitur dupliciter quedā eniꝫ eſt pars quantitatiua quedā eſt pars qualitatiua pars quātitatiua ē tal̄ que eſt materia quātā minorem habens magnitudinē quā totū cuius eſt pars: qualitatiua ē maxima materia rei propinqua vel remota ſiue ſit quāta in actu ſiue in potentia ⁊ forma ſiue quanta ſiue non quanta vnde accipiendo iſtum terminū ps pro parte quātitatiua ſic hec propoſitio q̄libet ps ſor. eſt minor ſor. eſt vera: accipiēdo tamen iſtū terminū ps pro parte qualitatiua foret iſta ꝓpoſitio neganda quelibet pars ſor. ē minor ſor. ⁊ ſic eſt ſophiſma falſum. ¶ Sed h̄ reſponſio non ē intellectui conueniens q: ex quo iſte terminus pars accipitur indifferenter vt vniuoce ꝓ parte q̄ꝫtitatiua ⁊ pro p̄te qualitatiua foret h̄ propoſitio neganda q̄libet ps ſor. ē minor ſor. tāq̄ꝫ impoſſibil̄ ſicut iſta propoſitio omne animal eſt homo accipiēdo iſtū terminū animal pro animali rationali ⁊ mortali poterit eadē ratione concedi qua conceditur iſta quelibet ps ſor. ē minor ſor. ⁊ ideo ſine aliqua diſtinctione p̄miſſa neganda eſt h̄ propoſitio quelibet ps ſor. eſt minor ſor. ſicut h̄ omne animal ē homo niſi ponatur ꝙ iſte terminus pars equiuoce dicatur de parte q̄ꝫtitatiua de p̄te q̄litatiua ⁊ ſic non debet teneri. ¶ Ideo tenēdo iſtū terminū totus ſincategorematice ē ſophiſma falſuꝫ ſicut dictū ē tenēdo etiam eundē terminū categorematice ē ſophiſma falſum q: tunc ſic ſignificat totus ſor. eſt minor ſor. i. ſor. ꝯpoſitus ex omnibus ſuis partibus ē minor ſor. ¶ Ideo qualitercūq̄ꝫ intelligatur iſte terminus totus ē ſophiſma negandū tāquā impoſſibile. ¶ Et ad primū argumentū quando arguitur ꝙ quelibet ps ſor. ē minor ſorte dicitur negando illā propoſitionē tāq̄ꝫ impoſſibilē ad fin argumentū quando dicit̄ ꝙ ſor. pōt eſſe minor ſor. ergo totus ſor. poteſt eſſe minor ſorte dicitur ꝙ illa ꝯña nō valet niſi tanq̄ꝫ ex impoſſibili. ¶ Et ideo ad antecedens dicitur ꝙ ipſum ē impoſſibile. Et quando arguitur ꝙ illud antecedens ſit verū ponendo qd̄ .a. ſit totū reſiduū aliud .a. digito ſor. ¶ Huic dicitur ꝙ aliquid eſſe huius poteſt intelligi dupliciter vel quod ſit tota materia ſor. ꝓpinqua p̄ter digitū vel ꝙ ſit aliquod vnū cōpoſitum ex tota materia reſidua ⁊ forma vltia ſor. q̄ ſit mō ps reſidua a digito ſuo p̄mo modo loquendo poteſt bene admitti ꝙ .a. ſit tota materia propinqua ſor. preter digitū ſecundo tamen modo loquēdo .ſ. quod ſit aliquod reſiduū a digito ſor. quod ſit cōpoſitū ex tota mā reſidua ⁊ forma vltima .ſ. aīa intellectiua ſor. ⁊ illa p̄te materie dicit̄ quod hoc eſt mere impoſſibile nihil enī componitur ex materia ⁊ forma vltima ſor. niſi ſor. nec eſt poſſibile ꝙ aliquod ſit cōpoſitū ex hac forma ⁊ quacūq̄ꝫ materia niſi ſor. immo poſito per poſſibile qd̄ ex iſto reſiduo ⁊ iſta forma vltima que eſt anima intellectiua ſor. cōponeret̄ aliquid ſequitur ꝙ illud foret ſor. qui modo eſt iſte ſor. ideo non eſt poſſibile quod aliqua pars ſor. componatur ex aliqua materia ⁊ iſta forma vltima vnde illa forma vltima actuat iam aliquaꝫ materiam adequate .ſ. totū corpus accipiēdo .ſ. corpus ꝓpinquiſſima materia ſor. ⁊ animal poſt hoc ſicut ꝓbat argumentū eadē forma actuabit aliam materiaꝫ ſimilē que modo eſt pars totius materie ⁊ ideo bene eſt admitēdū ꝙ .a. ſit tota reſidua materia a digito ſor. quo admiſſo quando arguitur ꝙ ps illa erit ſor. dicitur negando illā ꝓpoſitionem tanquā impoſſibilem ſicut prius dictum eſt nec procedit argumentum ad illud probanduꝫ q: ſicut notū eſt ſor. nunq̄ꝫ erit illa materia q: quandocunq̄ꝫ ſor. erit cōpoſitus ex tali materia ⁊ forma vltima ſui q̄ eſt anima ſui intellectiua ſed illa materia ſic nunq̄ꝫ componet̄ ſed quandocūq̄ꝫ ipſa erit: erit pars ꝯpoſiti vl̄ cadaueris ſicut erit tota materia propinqua ſor. ſtatim poſt ſeperationem anime intellectiue. Et ideo ad formam argumenti quando arguitur ꝙ ſor. imediate poſt hoc erit .a. q: immediate poſt hoc erit ſor. compoſitus ex materia iſta tota reſidua a digito ſuo ⁊ anima intellectiua ſua ⁊ iam ē .a. compoſitū ex tota eadeꝫ materia ⁊ ex anima intellectiua ſor. ergo immediate poſt h̄ erit ſor. compoſitus ex eiſdeꝫ preciſe ex quibus componitur .a. ergo .a. tunc erit ſor. ¶ Huic dicitur concedēdo conſequētiam ⁊ negando antecedens ſicut prius nam .a. non eſt cōpoſitū ex tota materia reſidua a digito ſor. ⁊ anima intellectiua ſor. ſed .a. per caſum ē tota illa materia ⁊ non aliquod huiuſmodi compoſitum ſicut notū eſt ex quo .a. ē ps ſor. ſi enim .a. foret compoſitum huiuſmodi ſequitur quod .a. foret homo quia omne compoſitum ex materia ⁊ forma vltima que ē anima intellectiua ē homo ⁊ ſic ſequitur ꝙ vnus homo foret īfiniti homines quod ē impoſſibile. Ad ſophiſma arguitur adhuc ſic ſor. ē minor ſor. ergo ⁊c̄. antecedēs arguitur ſor. erit minor platone ante .a. inſtans ⁊ continue ante .a. inſtans ſor. erit equalis platoni: ergo ⁊c̄. aſſumptū arguitur ſic ponatur quod ſor. ⁊ plato iam ſint equales ⁊ qd̄ quandocunq̄ꝫ erunt: erunt equales ⁊ augeatur vterq̄ꝫ illorum equiuelociter vſq̄ꝫ ad .a. inſtans ⁊ ponatur quod plato erit in .a. inſtāti ⁊ quod ſor. tunc primo erit corruptꝰ quo poſito probatur quod ſor. erit minor platone ante .a. inſtans q: ſor. erit minor platone quia ſor. erit minor quam erit plato ſed nunquā niſi ante .a. inſtans: ergo ſor. erit minor platone ante .a. inſtās: caſus eniꝫ ponit quod ſor. nūquā erit niſi ante .a. inſtans. Similiter arguitur quod ſor. erit minor platone ante .a. inſtans quia plato erit maior ſor. ante .a. inſtans: ergo ⁊c̄. aſſumptū arguitur q: plato acquiret ſibi maiorem quantitatem ante .a. inſtans quā vnq̄ꝫ acquiret ſor. ſibi ante .a. iſtās probatur quia ſicut notum eſt plato erit maior in .a. inſtanti quaꝫ vnquam antea erit ſor. ergo pari ratione plato in .a. inſtanti habebit maiorem quantitatem in .a. inſtanti quam vnquam habebit ſor. ſed quantuncūq̄ꝫ quantitatem plato habebit in .a. inſtanti illam acquiret ante .a. probatio quia in .a. inſtāti nō acquiret ſibi aliquam nec etiam poſt .a. acquiret ſibi aliquā

q̄ꝫ habebit in .a. inſtāti ſicut notū ē: ergo cū quacūq̄ꝫ q̄ꝫtitatē q̄ꝫ habebit illā acquiret ante .a. ⁊ ipſe habebit maiorē q̄ꝫtitatē in .a. q̄ꝫ ſor. vnq̄ꝫ habebit: ergo ante .a. ipſe acquiret ſibi maiorem quātitatem quaꝫ ſor. acquiret ante .a. ꝙ erat ꝓbādū. ¶ Et ex iſto ar̄ ſic plato acquiret ſibi maiorē q̄ꝫtitatem q̄ꝫ vnq̄ꝫ acquiret ſibi ſor. ante .a. ⁊ quātūcūq̄ꝫ quantitatē quā plato acquiſiuerit ſibi ante .a. tantā habebit ante .a. ḡ plato habebit maiorē quantitatē ante .a. q̄ꝫ ſor. habebit an̄ .a. ⁊ ſor. cōtinue erit ante .a. ergo plato erit maior ſor. ante .a. ⁊ ſi ſic: ergo ſor. erit minor platone ante .a. ꝙ erat primū probādū. Huic dicit̄ admiſſo cāu iſto ꝙ ſor. nūquā erit minor platone nec vnq̄ꝫ erit plato maior ſor. nec valet iſta ꝯña ſor. erit minor platone: ergo ſor. erit minor q̄ꝫ erit plato nec ecōtra nō enim ſequit̄ ſor. erit minor quā erit plato: ergo ſor. erit minor platōe et poſito ꝙ ſor. nūq̄ꝫ erit quādo plato erit ſed quod ipſe erit minor quā vnq̄ꝫ erit plato tūc ſor. nūq̄ꝫ erit minor platone q: nūq̄ꝫ erit ita quod ſor. ē minor platone ⁊ poſito etiā ꝙ ſor. foret pedalis quātitatis ⁊ plato bipedalis tūc notū ē ꝙ ſor. foret minor platone q: nō eſt ponēdū ꝙ plures poſſūt eē platones ⁊ cū hoc poſito ꝙ ſor. erit pꝰ hoc bipedalis quātitatis ſit tñ ita qd̄ plato nūq̄ꝫ erit maior q̄ꝫ nūc ē tūc notū ē quod plato erit maior ſor. ⁊ tñ nūq̄ꝫ erit maior quā erit ſor. q: nūquā erit maior q̄ꝫ bipedalis quantitatis ⁊ tante erit ſor. ⁊ ideo neutra illarū cōſequētiarū valet plato erit maior ſor. ergo plato erit maior quā erit ſor. nec ecōtra Et dicitur breuiter quod prima forma ad concluſionē principalē nō procedit. ¶ Ad aliā formā quādo arguitur quod ſortes erit minor platone ante .a. inſtās dicitur ēt negādo illā. Et ad argumētū qñ arguitur quod ſic q: plato acquiret ſibi maiorē quātitatē ante .a. quā ſor. acquiret ſibi an̄ .a. ergo plato erit maior ante .a. inſtās quā ſor. erit ante .a. inſtans ¶ Huic dicitur negando conſequentiam ⁊ cauſa eſt q: licet plato acquiret ſibi maiorē quantitatem ante .a. iſtāſ quā acquiret ſibi ſor. ante .a. inſtās tamē plato nō habebit maiorē quantitatē ante .a. inſtās quā ſor. acquiret ſibi an̄ .a. inſtās vnde plato acquiret ſibi maiorē quātitatē ante .a. inſtās q̄ꝫ ipſe habebit an̄ .a. inſtās q: ipſe prius acquiret ſibi maiorem quantitatem quam quantitas erit acquiſita vel habita ab eo vnde poſito quod ſortes ⁊ plato habeant continue nouam quantitatem ita quod illa quantitas q̄ ē maxima quam aliter illorum habetur nūq̄ꝫ poſt hoc erit maxima ſed quod eis continue adueniat quantitatis extranea cōtinue maior: tūc vterq̄ꝫ illorū acquiret ſibi quantitatē an̄ quā illa quantitas erit in rerū natura ⁊ ideo neuter illorū habebit tūc ita cito aliquā quātitatē acq̄ſitā ſibi ſicut ipē acq̄rit illam ⁊ ideo non valet illa conſequentia prius facta plato acquiret ſibi maiorē quantitatē ante .a. quā acquiret ſibi ſor. ante .a. ⁊ ſor. ⁊ plato nūc ſūt equales: ergo plato erit maior ante .a. quā ſor. erit ante .a. Sed arguitur cōtra iſtā reſponſionē ſic plato nō habebit quācūq̄ꝫ quantitatē ante .a. quaꝫ acquiret ante .a. ergo eadē ratione ſor. nō habebit ante .a. inſtās quācūq̄ꝫ q̄ꝫtitatē quam acquiret ſibi ante .a. nec habebit illā quantitatem poſt .a. nec in .a. ergo ſor. acquiret ſibi aliquam quantitatem quam nunquam habebit ꝙ eſt impoſſibile. Similiter ſor. ⁊ plato in principio ſunt equales per caſum ⁊ continue per totū illud tempus augmentabit̄ equaliter ſor. ſicut plato ⁊ ecōuerſo ſicut ſupponitur: ergo q̄ꝫtuncūq̄ꝫ quantitatem acquiret ſibi plato ante .a. tantam acquiret ſibi ſortes ante .a. ſed plato acquiret ſibi omnem quantitatem quam habebit ante .a. vt dicitur in reſponſionem: ergo ſortes acquiret ſibi tantam quantitatem quantam plato habebit ante .a. conſequens falſum quia tunc vt prius ſequitur quod ipſe acquiret ſibi aliquam quantitatem quam ipſe nunquam habebit quod eſt impoſſibile. ¶ Ideo dicitur a multis ꝙ plato habebit ante .a. q̄ꝫtūcūq̄ꝫ quantitatem ſibi acquiret ante .a. ⁊ etiā ipſe ſor. ſed ipſe in nullo inſtanti habebit maximam quantitatem quam habebit vel acquiret ſibi ante .a. vnde dicuntꝰ ipſi ꝙ .a. erit primū inſtans in quo plato habebit maximā quantitatem q̄ꝫ ipſe acquiret ante .a. tamen plato tunc nō primo habebit totam quantitateꝫ quam acquiret ante .a. in toto enim illo tēpore terminato ad illud plato habebit totā quantitatē quā habebit in .a. ſed in nullo inſtanti illius tēporis habebit illam ⁊ dicunt ꝙ illa quantitas prius erit acquiſita vel habita a platone ſed in nullo inſtāti priuſ erit acquiſita alicui Similiter illa quantitas erit ante illud inſtans ſed in nullo inſtāti erit ante illud. Et dicūt ꝯſimiliter de ſorte concedentes ꝙ ſor. erit ita magnꝰ ſicut erit plato in .a. inſtanti ⁊ tamen in nullo inſtāti erit ita magnus ſicut erit plato in .a. inſtanti nec vnquam erit ita ꝙ ſor. erit tante quantitatis d̄monſtrata quantitate quam habebit plato in .a. inſtanti ¶ Sed cōtra hanc reſponſionem arguitur multipliciter primo ſic ex hac reſponſione ſequitur ꝙ aliquid erit ꝙ iā non ē ⁊ tamen non incipit nec incipiet eē illd̄ quod ē impoſſibile ꝙ ſatis faciliter pōt probari per argumentū cōmune capiatur enim totum tempus ꝙ erit anteq̄ꝫ illud erit aut totū tempus ꝙ fuit poſtq̄ꝫ illud fuerit ⁊ capiatur medium inſtans illorum duorum temporū. Et tūc queritur vtrū ī medio inſtanti illo erit illud primo de quo ē ſermo vel non ſi tunc primo erit: ergo tūc incipiet eſſe. ¶ Si in illo inſtanti medio non erit ⁊ immediate pꝰ erit: ergo adhuc tunc incipiet eē: ſequitur ergo ex vtraq̄ꝫ p̄te contradictionis cuꝫ aliis veris quod illud incipiet eſſe. Et ſimiliter ſequitur ex iſta reſpōſione quod aliquid huiuſmodi eſt futurum ꝙ nunquam incipiet eſſe nec iā incipit eē ꝙ arguitur ſic q: ponatur ſicut eſt neceſſariū ꝙ quando aliquod corpus generabitur ſucceſſiue quod pars generabitur ante totum ⁊ ponatur qd̄ vnū corpus ſit generandum ⁊ ſit illud .b. ⁊ ſit generās .a. ⁊ qd̄ .c. erit primum inſtans in quo erit .b. ¶ Iſto poſito .a. generabit .b. ante .c. inſtans ſicut notū eſt q: in .c. inſtanti nihil faciet .a. ad generationē illiꝰ .b. ſed tūc quieſcet ⁊ deſinet mouere omnino ſicut ponitur ⁊ arguitur tūc ſic .a. generabit .b. ante .c. inſtans .b. erit generatū ante .c. inſtans. Et arguit̄ tūc ſic .b. erit generatū ante .c. inſtans ⁊ .b. erit ita cito ſicut ipſe erit: ergo notum ē ꝙ .b. erit ante .c. inſtans ⁊ ſequitur .b. erit ante .c. inſtās: ergo in .c. inſtanti .b. non incipiet eē q: notum ē ꝙ poſtquam fuerit aliquid ipſum non incipiet eē tunc ſic in .c. inſtanti .b. non incipiet eē nec ante .c. inſtans incipiet .b. eſſe ⁊ .b. ē vnum futurum ꝙ erit in .c. inſtanti et iam non eſt: ergo ſequitur ꝯcluſio probanda quod enim .b. ante .c. inſtans non incipiet eē ſatis patet q: ſi ſic: ergo ī aliquo inſtanti ante .c. inſtans ipſum inciperet eē conſequens falſum ⁊ contra caſum ⁊ cōſequentia patet q: omne ꝙ incipiet eſſe in aliquo inſtāti incipiet eē aliqua tamen incipiēt eſſe que in nullo inſtanti incipiēt eſſet ſicut talia futura que non ſimul incipient eſſe ⁊ non ſimul erunt. ¶ Sed quod aliq̄d incipiet eſſe quod in nullo inſtanti incipiet eſſe ē impoſſibile claudēs oppoſita: ergo ſi .b. in nullo inſtanti ante .c. nec in .c. nec poſt .c. incipiet eē .b. nūquam incipiet eſſe qd̄ erat probandum ⁊ ē impoſſibile cum cāu. ¶ Preterea ex iſto caſu ſequitur quod aliqua duo fuerunt ſimul que in nullo inſtanti fuerunt ꝙ eſt impoſſibile cum caſu priori ponit̄ ꝙ ſor. erit vſq̄ꝫ ad .c. inſtans ita tamen ꝙ in .c. inſtanti primo non erit ſor. arguitur tunc quod .b. corpus generanduꝫ ⁊ ſor. tunc ſimul erunt q: ſor. erit vſq̄ꝫ ad .c. inſtans ⁊ immediate ante .c. erit .b. corpꝰ: ergo .b. corpus ⁊ ſor. ſimul erunt q: immediate ante .c. tam .b. corpus q̄ꝫ ſor. ſimul erunt: igitur ſimul erunt ſed ipſa in nullo inſtanti erunt non eniꝫ in .c. q: in .c. non erit ſor. nec ante .c. q: per reſpōſionem .b. corpus erit ante .c. tamen in nullo inſtanti ante .c. ergo in nl̄lo iſtāti an̄ .c. erūt illa duo ⁊ tñ illa duo erūt ſiml̄ ⁊ illd̄ ē idē impoſſibile quod erat probandū. ¶ Similiter ex eadem reſponſione ſequitur ꝙ aliqua duo fuerunt immediata q̄ ī nullo inſtanti fuerunt immediata ſed quandocūq̄ꝫ ipſa fuerunt ipſa diſtabant ⁊ illa duo tāgebāt ſe ad inuicem ⁊ continue quādocūq̄ꝫ fuerunt diſtabāt ⁊ ſequitur quod aliquid continue moueat̄ ⁊ ē in acquirendo maiorem quantitatem quā prius habuit ⁊ tamen ipſum erit ſemper eque magnū

preciſe ſic pri⁹ fuit imo qꝺ ꝯtinue ꝑ totā iſtā horā erit ita qꝺ
ipſū nō ē maius qꝫ ipſū fuit in principio huius hore ⁊ ſic ꝺ
talib⁹ impoſſibilib⁹ ifinitis ſequentibus ex hac reſponſiōe
¶ Et quod oīa illa ſequātur pꝫ in tali cāu poſito qꝺ ſor. ⁊
plato diſtēt ꝑ pedalē quātitatē ⁊ ſic ꝯtinue diſtauerunt qñ
cūqꝫ ipſi fuerūt ⁊ ꝙ ſor. augmentet cōtinue quouſqꝫ tāgat
platonē ꝑ huiuſmōi motū augmētationis quieſcat tamen
aliqua ps ſor. ꝯtinue ⁊ etiā totus plato ſed de iſta particula
in cāu poſito nō ē cura quo poſito ſeqtur quod ſor. ante illꝺ
inſtans in quo tāget platonē: primo habebit tantā quātita
tē ſicut ipſe habebit in illo inſtāti ⁊ quādocūqꝫ ipſe habebit
tantā quantitatē ipſe tāget platonē in cāu iſto q: ſi ſor. iaꝫ
haberet tantā quātitatē ſicut tūc habebit ipſe modo tāgeret
platonē: ergo ſi ante illud inſtāſ ſor. habebit tantā quantita
tē ſicut habebit in eodē inſtāti ſequiſ quod ante illud inſtās
ſor. tanget platonē ⁊ tñ ꝯtinue ſor. ⁊ plato ante illud inſtāſ
diſtabūt: ergo ⁊c. ¶ Et ſimiliter ſequiſ ꝙ continue erit ita
ꝙ ſor. ante inſtās ꝙ ē preſens fuit ita magnus ſicut ē in p̄-
ſenti inſtāti ⁊ tamē ſor. continue maioraſ quod ē impoſſi-
bile. ¶ Relinquiſ igiſ quod illa reſponſio claudit duo ꝯ-
dictoria. ¶ Ad argumentū quādo arguitur ꝙ ſic q: aliter
ſequereſ quod ſor. acquireret ſibi aliquā quantitatē quam
nūqꝫ habebit. Huic dicitur negādo ꝯſequentiā ⁊ ꝯſequēs
tāqꝫ impoſſibile ꝯcediſ tamē quod ſor. acquiret aliquā qꝫ-
titatē quā nūquā habebit q: ſor. acquiret totā quantitateꝫ
quā habebit cadauer ſor. in. a. inſtanti poſito cāu principa
li ⁊ ipſe nūquā illā habebit nec tantā in cāu poſito. Et iꝺ
concediſ quod ipſe acquiret quod nūqꝫ habebit nō tamen
acquiret ſibi illud. ¶ Et ad argumentū quādo dicitur ꝙ q̄
ratione plato in cāu illo nō habebit maximā quantitatē añ.
a. quam ipſe acquiret ſibi ante. a. eadem ratione ſequitur ꝙ
ſortes non habebit maximam quantitatem quam acqui-
ret ſibi ante. a. conceditur illud quia oppoſitum eius impli
cat quod aliqua ē maxima quātitas quam ſor. acquiret ſibi
ante. a. quod ē falſum ⁊ repugnās cāui nulla. n. ē maxima
qꝫtitas quaꝫ ſor. acquiret ſibi ante. a. nec qꝫ habebit añ. a.
iꝺ ꝯceditur ꝙ ipe hēbit ita magnā qꝫtitatē añ. a. ſicut acqui
ret ſibi ante. a. Et qñ arguitur vlterius quod ipſe acquiret
ſibi aliquā quantitatem quā ipſe nūqꝫ habebit dicitur ne
gando ꝯñam q: quācūqꝫ quantitatē ſor. ſibi acquiret ipſe ha
bebit ſed non habebit maximā quā ſibi acquiret q: nulla
erit talis. Et ſi arſ ex illo ſic quācūqꝫ quātitatē ſibi acqret ip
ſe habebit: ergo maximam quantitatem quā acquiret hēbit: di
citur negando ꝯñam. Et ad aliam formā quando arguiſ ſic
in argumento principali ſor. ⁊ plato fuerūt equales in p̄n
cipio ⁊ ipſi augētur equaliter preciſe ꝑ totā iſtā horā vſqꝫ ad
a. inſtās: ergo quātācūqꝫ quātitatē acquiret ſibi plato antē
a. inſtans tantam acquiret ſibi ſortes ante. a. inſtans ⁊ e-
contra dicitur negando ſed tantam acquiret ſortes. ante. a.
inſtans ſicut plato ⁊ econtra ſed ſicut prius dictū ē ſor. non
acquiret ſibi illā ſed cadaueri ſuo ſiue corpori ſed plato acqui-
ret ſibi ante. a. quācūqꝫ quātitatem ipſe habebit vel acqui-
ret añ. a. q: in. a. ipſe erit habens illā. Et ideo non procedit
ratio ſicut pꝫ ideo ⁊c.

Uigeſimūoctauū ſophiſma.

Albū fuit diſputaturū ponaſ qꝺ ſor. fuerit albus
⁊ quod fuerit diſputaturus quādo fuit albus ⁊
ꝙ iā nō ſit alb⁹ nec vnqꝫ poſt inſtās preſens erit
albus ⁊ ꝙ nec diſputauit nec diſputat ſed quod
cras diſputabit gratia argumēti iſto poſito arguitur ſophiſ
ma ſic albū fuit diſputaturū q: ſor. alb⁹ fuit diſputaturus
probatur q: ſor. fuit albus ⁊ quādocūqꝫ ipſe fuit: ipſe fuit
diſputaturus: ergo quandocūqꝫ fuit ſor. albus ipſe fuit di-
ſputaturus: ergo ſor. albus fuit diſputaturus. ¶ Similiſ
aliquādo fuit ita quod albū diſputabit q: aliquādo fuit ita
quod ſor. albus diſputabit: ergo ⁊ tūc fuit ita ꝙ albū ē di-
ſputaturū: ergo ⁊ nūc ē ita ꝙ albū tūc fuit diſputaturū ⁊ ſi
ſic ſequitur ꝙ albū fuit diſputaturū quod eſt concedēdum
tanqꝫ ſequens ex caſu. ¶ Sed arguitur ꝙ non q: ſi albuꝫ
fuit diſputaturum: ergo. et omne quod fuit diſputaturum
diſputat vel diſputauit vel diſputabit ſed nullum al-
bum diſputat nec diſputauit nec diſputabit ꝑ caſum: ergo
⁊c. ponaſ enī cū caſu quod nullū albū fuit diſputaturū p̄ter
ſor. tūc nihil fuit diſputaturū quod adhuc non ē diſputatu
rū ſed nullū albū ē diſputaturū: ergo ⁊c. ¶ Similiter ſi al-
bū fuit diſputaturū ⁊ iā non ē albū diſputaturū: ergo iam
deſinit eſſe album diſputaturum vel prius deſinebat al-
bum eſſe diſputaturum. ¶ Sed iam non deſinit aliquod
albū eſſe diſputaturū q: non eſt aliquod albū diſputaturū
nec imediate ante. inſtans quod ē preſens fuit aliquod al
bū diſputaturū vt ponitur nec vnquam prius deſinebat
aliquod albū eē diſputaturū quod arguitur ſic q: in nullo in
ſtanti deſinebat aliquod albū eē diſputaturū q: quocunqꝫ
inſtanti dato ſor. alb⁹ fuit diſputaturus poſt illud inſtans
q: ab eterno ſor. albus fuit diſputaturus poſt inſtans qꝺ
iam ē preſens ab eterno. n. fuit ita quod ſor. albus diſputa
bit poſt illud inſtans dato preſenti inſtanti vel ſaltem ab e
terno anteqꝫ ſor. deſinebat eſſe albuſ fuit ita quod ſor. albus
diſputabit poſt hoc inſtans ⁊ ſi ſic: ergo ſor. albus fuit di-
ſputaturus poſt hoc inſtans ſed nihil ꝙ fuit diſputaturuꝫ
poſt hoc inſtans deſinebat adhuc eē diſputaturum: ergo nul
lum albū deſinebat eē diſputaturum poſt hoc inſtans: ergo
adhuc ē aliquod albū diſputaturum poſt hoc inſtans qꝺ ē
falſum ⁊ contra caſū. ¶ Similiter non ē poſſibile ꝙ aliqs
homo diſputet: ergo nullum album fuit diſputaturum nec
poterit adhuc eē aliquid aliud diſputaturū: ergo ſi nō ſit poſ
ſibile quod aliquid diſputet vł fuit diſputaturū: ergo eadē
ratione ſi nō ſit poſſibile ꝙ aliquid diſputet vel fuit diſpu
taturū: ergo nullū albū fuit diſputaturū: aſſūptū arguitur
q: nō ē poſſibile ꝙ aliquis proferat aliquā propoſitionē: er
go nō ē poſſibile ꝙ aliquis diſputet ꝯñа patet q: diſputa
re ē arguere alterā partē ꝯtradictionis vel improbare ſed h̄
non pōt fieri niſi proferaſ aliqua propoſitio: ergo ⁊c. ¶ Ad
ſophiſma dicitur ipſū cōcedendo ſicut prius. ¶ Et ad pri
mū argumētū qñ arguitur ꝙ oē ꝙ fuit diſputaturū diſpu-
tat diſputauit vł diſputabit ſed nullū albū diſputat diſpu
tauit vel diſputabit: ergo nullū albū fuit diſputaturū diciſ
negādo cōſequētiā antecedēs tamen ē impoſſibile ꝑ accidēſ
q: omnis propoſitio affirmatiua vera de preterito cuius ve
ritas nō depēdet a futuro ē neceſſaria cuiuſmodi ē iſta albuꝫ
diſputauit ſicut ꝯſtat ⁊ ꝑ cōſequēs ſuū oppoſitū erit impoſ
ſibile ceterū. n. ē ꝙ aliqñ diſputauit aliqs hō albus nec il-
lud añs ibidē acceptū erat ſuppoſitū in cāu ſophiſmatis iꝺ
diciſ negādo tā ꝯñam primā qꝫ añs tāqꝫ falſū ⁊ nō ſequēs
¶ Si tamē opponēs velit oīo ponere añs bene pōt admit
ti q: ipſum nō claudit oppoſita ſicut nec ē ipoſſibile niſi per
accidēs ſed tūc negaſ ꝯña ſicut quelibet cōſimilis ⁊ tūc non
procedit argumentuꝫ. ¶ Ad aliā formā qñ arguitur ꝙ ni
hil fuit diſputaturū niſi quod adhuc ē diſputaturū ſed nul
lū albū ē diſputaturū: ergo nullū albū fuit diſputaturū di
ciſ negādo cōſequētia ⁊ añs. ¶ Et qñ ꝓponiſ vtraqꝫ p̄miſ
ſarū añcedētis pōt dici deriſorie q̄rēdo quot ꝑticulas vult
opponēs apponere primo cāui. ¶ Et qñ cōplebit totum ca
ſum ſuū arguendo ne vlteriori poſitione admiſſis tñ illis
premiſſiſ q: licet ſint ipoſſibileſ ꝑ accidēs tñ nō claudit op
poſita ideo ſatis bñ poſſet ille cāus admitti qbus admiſ-
ſis negaſ ꝯña vt prius ſicut non ſequiſ oē quod fuit ſor. ad
huc ē ſor. aliquod albū fuit ſor. ergo aliquod albū adhuc eſt
ſor. iꝺ ⁊c. ¶ Ad tertiā formā qñ arguiſ ꝙ aliquod albū fu
it diſputaturū ⁊ iā nō ē aliquod albū diſputaturū: ergo iaꝫ
deſinit vel deſinebat aliquod albū eē diſputaturū diciſ ꝯce
dendo ꝯñam vnde cōcediſ in caſu poſito quod prius deſine
bat aliquod albū eē diſputaturū vnde poſito quod ſor. heri
deſinebat eē albus heri deſinebat aliqꝺ albū eē diſputaturū
Et ad argumētū quādo arguiſ ꝙ nihil heri deſinebat eſſe
diſputaturū: ergo heri nō deſinebat aliquod albū eē diſpu
taturū diciſ negādo ꝯñam q: añs ē verū ⁊ ꝯñs falſum añs
enim ē verū ſicut prius dictū ē ⁊ ꝯñs falſum q: oppoſitum

conſequens ē verū hoc. ſ. heri deſinebat aliquod albū eē di
ſputaturū q: heri in medio inſtāti gratia exempli fuit aliqꝺ
albū diſputaturū ⁊ immediate poſt illud inſtans nō fuit
aliquod albū diſputaturum: ergo in illo inſtanti deſinebat
aliqꝺ albū eē diſputaturū ponit enī ꝙ ſor. fuit alb⁹ heri in
medio inſtāti ⁊ nūqꝫ poſtea ⁊ tūc ſeqſ ꝙ in illo inſtāti deſi
nebat aliqꝺ albū eē diſputaturū ſed nullū albū deſinebat eē
diſputaturū vnde nō ſequiſ tūc ſor. alb⁹ fuit diſputatur⁹
⁊ nūqꝫ poſtea ſor. alb⁹ fuit diſputaturus: ergo tūc ſor. alb⁹
deſinebat eē diſputatur⁹. Sed bene ſequiſ ꝙ tūc deſinebat
ſor. alb⁹ eē diſputatur⁹ ꝙ nō cōuertiſ cū priori qui ſor. alb⁹
fuit diſputatur⁹ quādo ſor. nō fuit alb⁹ q: imediate ante h̄
inſtās preſens ſor. alb⁹ fuit diſputatur⁹ quia immediate
ante hoc ſortes albus fuit diſputaturus ⁊ poſt hoc inſtans
erit ita quod in hoc inſtāti ſor. alb⁹ fuit diſputaturus ꝑ idē
argumētū q: poſito ꝙ ſor. iā ſit alb⁹ ⁊ nūqꝫ poſt hoc erit alb⁹
ſed niger ꝑ multos annos notū ē ꝙ ſor. alb⁹ erit ita diu ſi-
cut ſor. erit ⁊ ſor. alb⁹ erit in aliquo inſtāti in quo ſor. alb⁹
erit ſor. niger ⁊ nō: ſeqſ ꝗ i eodē inſtāti ſor. erit albus ⁊ niger
vel ꝙ duo erūt ſor. certū ē ꝙ nec ſequiſ diſiunctiua nec ali-
qua ps illi⁹ ⁊ cōſimiliter ē i propoſito: ergo ⁊c. Ad vltimaꝫ
formā quādo arguiſ ꝙ nō ē poſſibile qꝺ aliquis hō diſpu-
tet huic diciſ negādo hāc propoſitionē q: poſſibile eſt quod
aliquis hō diſputet ſicut ē poſſibile quod aliquis homo lo
q̄ſ vel moueaſ ⁊ ſic de alijs. Et ad argumētū in oppoſitū
quādo arguiſ quod ñ q: ſi aliquis homo diſputaret ſequiſ
quod ipſe proferret argumēta probādo ⁊ improbando ali
quā propoſitionē ⁊ ſi ſic ipſe proferet aliquā propoſitionē
huic diciſ quod nō ſequiſ ſi aliquis homo diſputet quod ꝓ
ferat aliquā propoſitionē ſicut nō ſequiſ aliquis homo loq
tur: ergo loquiſ aliquod verbū vel aliquā propoſitioneꝫ q:
ſtat quod ipſe loquaſ ⁊ nihil loquaſ ſicut alias ē probatum
Et ꝯſimiliter diciſ i propoſito quod ſorteſ diſputat argumē
ta ⁊ loquiſ ⁊ nihil loquitur nec aliquā propoſitionē nec fa-
cit argumētū ſed reſpondet ad argumentū aliquod ⁊ nulla
reſponſione reſpondet imo ipſe reſpōdet affirmatiue vel ne
gatiue vt puta concedēdo vel negādo ⁊ tñ nulla reſponſiōe
reſpondet ⁊ q: forte adhuc ipſe nō protulit reſpōſum ipſe rñ
debit ⁊ adhuc pōt eē quod ipſe nūqꝫ reſpōdebit ⁊ reſponde
bat affirmatiue ⁊ poteſt eſſe quod nūquam reſpondebat af
firmatiue ⁊ cōcediſ quod ſortes loquitur ⁊ loquebatur ⁊ tñ
pōt eē quod ſor. nūqꝫ loquebaſ ⁊ ſic de diſputare ⁊ de alijs
q: veritas cuiuſlibet illarū propoſitionū quodā modo de
pendet. a. futuro ſiue ſit de p̄ſenti ſiue de p̄terito qꝫuis enīꝫ
ſor. prius diſputauit ⁊ prius loquebaſ pōt tamē eē ꝙ totū
illud quod ipſe loquebaſ vel protulit ante hoc non fuit locu
tio vel diſputatio nec aliquid alicuius diſputationis vel
locutionis accipiendo locucionem pro propoſitione vel ora
tione ſi tamen accipiatur hoc verbum loqui communiter ſi
cut hoc verbum proferre ſiue dicere ſic notum eſt quod ē iſta
propoſitio neganda quod loquebatur ⁊ tamen poteſt eſſe
qꝺ nihil loquebaſ ⁊ protulit aliquā vocē ⁊ tamē poſſibile ē
ꝙ nūqꝫ protulit illā q: ſeqtur ipſe protulit vel dixit: ergo ip
ſe protulit aliqꝫ vocē vel dixit aliquā vocē ⁊ iꝺ ſicut ſeqſ
ipſe protulit aliquā vocē: ergo neceſſariū ē ꝙ ipſe protulit
illā ita ſeqſ ipſe protulit: ergo neceſſe ē ꝙ ipſe protulit ⁊ ſic
accipiēdo iſtud verbuꝫ loq bene ſeqſ ipſe loquebaſ: ergo
neceſſariū ē quod ipſe loquebaſ ſed ſic nō accipiſ hoc verbū
loqui ex cōmuni mō loquēdi nō. n. diciſ cōmuniter quod
aliquis hō loqſ niſi ipſe protuliſſet aliqꝫ orationē vnde qꝫ
uis aliqs hō protuliſſet aliqꝫ vocē terminū vel litterā nō tñ
diciſ cōmūiter ꝙ ipſe loquebaſ nō enī diciſ ꝙ infans loqui
tur in natiuitate ſua nec mutus ⁊ tamē ipſi protulerūt mł
tas voces ⁊ iꝺ proprie loquendo de iſto termino loqui iux-
ta cōmunē modū loquēdi nūc vſitatū nō cōuertiſ cū iſto ter
mino proferre vel dicere ſicut nec hec verba arguere: diſpu-
tare: oppōere: reſpondere: ⁊ ſic de alijs quorū quodlibet eſt i
ferius reſpectu huius verbi proferre vel dicere cuius veri-
tas dependet de preterito vel de futuro in multis caſib⁹ nō
tamē vniuerſaliter ſed in maiori ꝑte reſpectu taliū verboꝝ
dependet a futuro ponaſ enim quod ſor. nunqꝫ diſputaſſet
nec arguiſſet ⁊ incipiat diſputare ⁊ ſic de alijs tūc ꝑ magnuꝫ
tēpus incipiens ab hoc inſtanti erit ita quod ſortes diſpu
tat vel diſputabit ⁊ tamen poteſt eſſe quod ſortes nunquā
diſputauit vel diſputat arguebat vel arguit ⁊ ſic de alijs ⁊
cā ē q: qꝫ cito dixit aliqꝺ ꝙ ē ps vel aliquid ſue diſputatio
nis poſito quod ipſe ꝯtinuet vlterius quouſqꝫ ꝯpleuerit di
ſputationē ſuā vel aliqꝺ argumentum diſputationis ſue tē
ē verū de preſenti ꝙ ipſe diſputat vel diſputauit ſi tamē nō
ꝯtinuaret ſed ceſſaret ibidē nō proferendo aliquid de futu-
ro per magnum tempus ita quod dictum de futuro ⁊ de
preterito non poterit coniungi ſicut argumentum deberet
vel diſputatio tūc nec diſputaret ſor. in inſtāti preſenti nec
diſputauit ⁊ q: incepta diſputatione ſor. pōt ceſſare anteqꝫ
ꝯpleuerit illā iꝺ ſor. pōt facere quod nunqꝫ diſputauit quā
uis per magnū tēpus ante hoc ſor. diſputaſſet ⁊ ſic conſimi
liter pōt concedi ꝙ ſor. ⁊ plato ſimul inceperunt loqui ⁊ conti
nue eque velociter loquuti fuerunt ab inſtanti aquo icepe
rūt loqui vſqꝫ ad hoc inſtās ⁊ qcqꝺ ſor. dixit ꝯſimile dixit
⁊ plato ⁊ ſic quaꝫ ad omnia ꝑtinentia in illa materia ⁊ ſor.
diſputat ⁊ prius diſputauit cōtinue ꝑ totum illud temp⁹
per quod loquebatur ⁊ tamē pſo nō diſputauit nec nunc di
ſputat ⁊ cā ē q: ſor. continuauit loquelā ſuā quouſqꝫ com-
pleuit diſputationē ſuā ⁊ plato amplius non loquitur di-
ſputādo ſicut pono. Et cōſimiliter dicitur reſpectu alioꝝ
verborum premiſſorum quorū veritas dependet a futuro
ſicut ē reſpectu hui⁹ verbi diſputat ſicut iā declaratū ē ideo
⁊c. ¶ Sed forte arguitur ad ſophiſma ⁊ cōtra iam dicta ſic
ſi album fuit diſputaturum: ergo albū fuit diſputaturū ali-
quam diſputationē ſed nō ē poſſibile ꝙ aliquis diſputet ali
quam diſputationem ideo ⁊c. aſſūptū arguitur q: ſi aliqs
diſputat aliquā diſputationē ipſe facit aliqua argumenta
vel aliquod argumētum ⁊ proponeret aliquam propoſitio
nem ſed hoc non eſt poſſibile vt prius oſtenſum ē ⁊ conceſ
ſum: ergo non ē poſſibile quod aliquis diſputet aliquam
diſputationem. Similiter ſi album fuit diſputaturum ali
quam diſputationem cū nihil diſputauit illam adhuc ſeqſ
quod aliquid diſputabit illam diſputationem complete ⁊
arguitur quod non ⁊ ponatur quod iſta diſputatio erit. a.
⁊ quod ſor. diſputabit illam tunc arguitur ſic ſor. diſputa-
bit. a. diſputationem complete: ergo vel in. b. vel ante. b.
vel poſt. b. ſit. b. gratia exempli primum inſtās poſt illꝺ tē
pus quod menſurabit diſputationem illam adequate quo
poſito arguitur quod ſor. nō diſputabit. a. ante. b. complete
q: tunc ſequitur quod iſta diſputatio erit completa ante. b.
ſed arguitur quod nō q: in quolibet inſtanti ante. b. erit il
la diſputatio incompleta ⁊ cōplenda: ergo ⁊c. Similiter i
b. inſtāti erit illa diſputatio completa primo igitur nunqꝫ
añ. b. erit completa. ¶ Similr nūquam proponit complete
ſiue diſputabit aliquā ꝓpoſitionem: ergo ⁊c. aſſumptum ar
guiſ q: ſit. a. gratia exempli illa ⁊. b. inſtās in quo erit com
plete ꝓlata ꝓpoſitio vt prius. ¶ Et queriſ vtrū ſor. ꝓferꝫ
a. complete in. b. vel añ. b. vel p⁹. b. nō in. b. nec poſt. b. q:
illa propoſitio erit taꝫ in. b. inſtāti quam p⁹. b. inſtans ꝓ
lata ⁊ nūquam ꝓferet illam quando erit ꝓlata: ergo ꝓferet. a
ante. b. inſtans. Sed arguitur ꝙ nō q: ſi ſor. proferet. a. añ
b. inſtans: ergo. a. erit prolatū ante. b. inſtans ſed. a. propo
ſitio erit ita cito ſicut erit prolata: ergo. a. erit ante. b. ꝙ eſt ꝯ
caſum. Ad hec reſpondeſ ſicut alias concedendo primam ꝓ
poſitionem conceſſam. ſ. quod non ē poſſibile ꝙ aliquis di
ſputet aliquam propoſitionem nec ſequitur aliquid fuit di
ſputaturum aliquam propoſitionem: ergo poſſibile ē ꝙ ali
quid diſputet aliquam propoſitionem nec ſequitur ꝙ poſſi
bile ſit illud diſputare illam q: illꝺ idem eſt ſed ſequitur qꝺ
poſſibile eſt quod illud diſputabit illam ⁊ ideo conceditur
ꝙ ſor. diſputabit aliquam propoſitionem ⁊ tamē impoſſibi
le eſt ꝙ diſputet illam. ¶ Et ad argumētū quando arguiſ
quod non eſt poſſibile ꝙ aliquis diſputabit aliquam ꝓpo
ſitionem q: ſit. a. illa ⁊. b. inſtans in quo complete diſputa
uerit illam. Ad illud dicitur quod cāus ille claudit oppo

UNIVERSIDAD DE SALAMANCA

ſita de virtute ſermonis.ſ.ꝙ ſoꝛ.diſputabit aliquam ꝓpoſitionem ⁊ quod illa ſit.a.⁊ quod.b.ſit primum inſtans i ꝗ ſoꝛ.diſputauerit illam complete qꝛ ex illo ſequit̄ quod illa diſputatio ſit ⁊ etiam ꝙ non ſit ſicut pꝫ. ❡ Sed iſta reſponſio nō vadit ad argumētū ideo ponitur quod illa diſputatō ñ ſit.a.ſꝫ erit.a.nec oꝫ ita freqn̄t addere iſtū terminū ꝯplete qꝛ ꝗdocūqꝫ aliquis diſputabit aliquā ꝓpoſitionē ipſe diſputabit eā complete nec ipſa erit diſputata ante.b.ſicut nec erit cōplete diſputata ideo fruſtra ponit̄ iſte terminus complete. Jdeo ad argumentū quādo arguit̄ ſoꝛ.nūqꝫ cōplete diſputabit illā diſputationē dicit̄ ꝙ ſic ⁊ cōcedit̄ qꝺ ipſe cōplete diſputabit illā añ.b.⁊ qñ arguitur vlteriꝰ quod diſputatio erit ꝯpleta ante.b.negat̄ ꝯña qꝛ illa diſputatio non erit i aliquo inſtāti añ.b.ſed in aliquibꝰ vel tēpoꝛe añ b.vt melius dicat̄ vñ nō ē poſſibile quod ſoꝛ.diceret vnā ꝓpoſitionē niſi pꝛius diceret infinita tamē nō ita cito ſicut eſt verū dicere qꝺ ſoꝛ.fecit vnā diſputationē erit verū dicer̄ quod ſoꝛ.fecit infinitas diſputationes quelibet tantum diſputatio vel eſt infinite diſputationes vel includit infinita ⁊ ideo poſſibile ē dare pꝛimū inſtans in quo ſoꝛ.diſputabit illam diſputationē quācūqꝫ diſputatione accepta ſed nō eſt dare pꝛimum inſtans in quo erit ita quod ſoꝛ.diſputat illā diſputationē ſicut eſt dare pꝛimū inſtās in quo ſoꝛ.pertrāſibit illā lineā quācūqꝫ demōſtrata ſed non ē dare pꝛimū inſtās in quo illa linea erit pertranſita ab illo puncto ſed eſt dare vltimum inſtās in quo non. Sed foꝛte arguit̄ quod ſic qꝛ ponitur quod ſoꝛ.incipiat diſputare tunc vel incipit aliqua diſputatio eſſe diſputata vel nō ⁊ quod non patet ꝑ pꝛemiſſa:ergo aliqñādo incipiet aliqua diſputatio diſputari.a.foꝛte ſit:ergo illud inſtās.b.tunc vel in.b.inſtanti erit aliqua diſputatio diſputata.a.foꝛte quod ē pꝛius negatū vel nō ſi dicat̄ ſicut ē dicendū quod in.b.inſtāti non erit aliqua diſputatio diſputata.a.foꝛte ſed imediate poſt.b erit aliqua diſputatio cōtra capiat̄ totū quod erit pꝛolatum in.b.inſtāti vel erit illud vna diſputatio vel nō ſi ſic habet̄ ꝓpoſitū ſi nō ꝯ nihil deficit ad h quod ipſum erit diſputatio:ergo ⁊c̄.cōſequentia pꝫ ⁊ añs ſimiliter qꝛ ſi aliquid pōt̄ deficere illud imediate poſt hoc eēt pꝛolatū:ergo ⁊c̄. Jdeo pꝛo iſto dicit̄ ſicut pꝛius quod in.b.inſtanti non erit aliqua diſputatio ſed imediate poſt.b.erit ⁊ quādo arguit̄ qꝺ ſic qꝛ tūc nihil deficit ne ipſu ſit diſputatio:ergo tunc maxiuꝫ pꝛolatū erit diſputatio dicit̄ negādo ꝯſequentiā ⁊ ꝯñs ſicut poſito quod in.c.inſtāti erit ita quod aliqs pūctꝰ ꝑtrāſibit aliquā lineā in tēpoꝛe aliquo dato quod ille pūctꝰ erit in.b inſtāti ſupꝛa pūctū mediū illius linee nō ſequit̄ tūc nihil ꝺficiet illi pūcto ad hoc quod ſit vltra punctū mediū illiꝰ linee ꝑtrāſeunde ⁊ in illo inſtāti erit ille pūctꝰ ſuꝑ illā lineā:ergo in illo inſtāti erit vltra pūctū mediū iſtiꝰ linee qꝛ ꝗꝫuis iſti pūcto nihil deficiet ad hoc quod erit vltra pūctū mediū tñ ei deficiet aliquid cōſimiliter ē in ꝓpoſito. ❡ Et ꝑ omnia dicit̄ ſimiliter ad aliā foꝛmam quā arguit̄ quod nullꝰ pꝛoferet aliquā ꝓpoſitionē dicit̄ quod cāu ibidem ſuppoſito ſoꝛ.ꝓferet.a.añ.b.⁊ nec in.b.nec pꝰ.b.ſic argumēta ꝓbāt ibidē ⁊ nō ſequit̄ ex illo qꝺ.a.ꝓpoſitio erit pꝛolata añ.b.ſicut pꝛiꝰ dictū ē qꝛ ſoꝛ.citiꝰ pꝛofert.a.ꝓpoſitionē quaꝫ.a.ꝓpoſitio erit pꝛolata.a.foꝛte ſicut pꝛius dictū ē ⁊ tamē nec ꝑ tēpꝰ nec ꝑ inſtās pꝛiꝰ vnde ē dare maximū quod foꝛtes ꝓferet añ.b.ſꝫ ñ eſt dare maximum quod erit pꝛolatum.a.foꝛte āte.b. ❡ Sed minimuꝫ quod non erit ꝓlatum a foꝛte ante.b.⁊ erit illud quod erit maximum quod ipſe pꝛoferet ante.b.ideo ⁊c̄.

Vigeſimūnonū ſophiſma.

Deus erit in quolibet inſtāti non exiſtens. Pꝛobat̄ ſic in aliꝗ inſtāti deꝰ erit nō exiſtēs ⁊ nulluꝫ erit nec ē inſtās quin in illo erit deꝰ nō exiſtēs:ꝫ i quolibet inſtāti erit deꝰ nō exiſtēs ꝯña pꝫ ⁊ aſſūptū ſimiliter qꝛ in hoc iſtāti deꝰ erit nō exiſtēs ꝗcunqꝫ inſtāti dato quod arguit̄ ſic qꝛ quocūqꝫ dato inſtanti pꝰ illꝺ erit deus non exiſtens in illo. Similiter quocunqꝫ inſtanti futuro dato añ illud inſtāti deus erit non exiſtēs in illo inſtāti ⁊ ēt poſt illud inſtās:ergo bꝛeuiter nullū ē nec erit inſtās qn deꝰ erit nō exiſtēs in illo ⁊ ſi ſic:ergo in quolibet inſtāti ipſe erit nō exiſtēs. ❡ Similiter deꝰ erit non exiſtēs in quolibet inſtāti qꝛ deꝰ erit exiſtēs in quolibet iſtāti vel erit non exiſtēs in quolibet inſtāti ſed ipſe non erit exiſtens in quolibet inſtāti:ergo ipſe erit nō exiſtens in quolibet inſtāti ꝓbat̄ maioꝛ qꝛ ſuū oppoſitū ē ipoſſibile.ſ.quod deꝰ erit exiſtēs in quolibet inſtāti qꝛ aut imediate pꝰ hoc erit exiſtens in quolibet inſtanti aut nō ꝙ nō pꝫ qꝛ nō imediate pꝰ hoc erit deꝰ exiſtens in quolibet inſtāti craſtine diei ⁊ ꝗlibet inſtās craſtine diei erit:ergo nō imediate pꝰ hoc erit deꝰ exiſtēs in quolibet inſtanti. ❡ Similiter qua ratione erit deus imediate poſt hoc in quolibet inſtāti exiſtēs ſeqꝛ̄ ꝙ ſoꝛ.imediate poſt hoc erit in quolibet inſtāti exiſtēs poſito ꝙ imediate pꝰ hoc erit ſoꝛ.⁊ tūc ſequit̄ quod ſoꝛ.erit in ꝗlibet inſtāti exiſtēs ꝙ ē ipoſſibile. ❡ Silr nec imediate pꝰ hoc erit deꝰ i quolibet iſtāti exñs qꝛ nec cras nec pꝰ cras qꝛ imediate pꝰ hoc habet̄ aliquod inſtās i ꝗ nō erit deꝰ cras exñſ nec pꝰ cras nec in aliquo tēpoꝛe ꝙ nūc nō ē vel ꝙ nō incipit eſſe:ergo deꝰ nūqꝫ erit in quolibet inſtāti exñs:ergo deus erit in quolibet inſtāti nō exñs ꝙ erat ꝓbandū. ❡ Jō ſi ꝯcedit ſophiſma illꝺ ipoſſibile ꝯ deus erit in ꝗlibet inſtāti nō exiſtens:ergo deus erit ſemper non exiſtens. ❡ Quia omne ꝙ erit in quolibet inſtāti futuro illud ſemꝑ erit:ſi igitur deꝰ erit in quolibet inſtāti futuro nō exiſtēs ipſe erit ſeꝑ ñ exiſtens ꝙ ē ipoſſibile maximū. ❡ Silr ſi deꝰ erit in quolibet inſtāti nō exiſtēs:ergo deꝰ erit nō exiſtēs quod ē ipoſſibile ſicut pꝛimū. ❡ Silr deꝰ erit in quolibet inſtāti nō exiſtēs ⁊ in quolibet inſtāti futuro deꝰ erit exiſtēs:ergo deus erit ſimul exiſtens ⁊ nō exiſtēs qꝛ i eodē inſtāti erit deus exiſtēs ⁊ nō exiſtēs:ergo ſimul erit exiſtēs ⁊ nō exiſtēſ. ❡ Similiter ſi deꝰ erit in quolibet inſtāti nō exiſtēs ⁊ hoc inſtās ē vnū inſtās:igitur deꝰ erit in hoc inſtāti nō exiſtēs ⁊ ſeqꝛ̄ deꝰ erit in hoc inſtāti nō exiſtēs:ergo in hoc inſtanti deus erit non exiſtēs ⁊ vltra:igit̄ in hoc inſtanti deꝰ erit ⁊ vltra:ꝫ hoc inſtās erit quod ē ꝯ modū loquēdi de inſtāti. ❡ Jō dr̄ ad ſophiſma in pꝛincipio ꝙ ipſum ē mere ipoſſibile. ❡ Et ad pꝛobationē quādo arguitur deus erit in aliquo inſtanti nō exiſtēs ⁊ nullū erit inſtans qn in illo deꝰ erit nō exiſtēſ dicitur quod vtraqꝫ illarū ē mere ipoſſibilis. Et ad pꝛobationē quādo arguit̄ ꝙ ꝗcūqꝫ inſtāti dato pꝰ hoc inſtās erit deus nō exiſtens in illo inſtanti hoc ē cōcedendū. Et quando arguit̄ vlteriꝰ ex iſto:ergo in hoc inſtāti erit deꝰ nō exiſtēs notū ē ꝙ ꝯſequentia nō valet. ❡ Quia non ſequit̄ deꝰ erit non exiſtens in.a.inſtāti:ergo in.a.inſtāti deꝰ erit nō exñs Rex ē nō exiſtēs in illa domo ꝫ i illa dō rex ē nō exiſtēs ſuppōit̄ enī ꝙ ſꝑ infinitet̄ totꝰ terminꝰ ſequēs illā negatōnē vel ſi reducat̄ in dubiū diſtinguat̄ illa ꝓpoſitio ⁊ limitet̄ ad iſtū itellectū ⁊ tūc nec ē euidentia in argumēto ſupponendo illā ꝓpoſitionē deus ē nō exiſtēs in craſtina die vel deus ē nō exiſtēs in.a.inſtanti ita quod totus iſte terminus nō exiſtens in.a.inſtāti infinitet̄ ꝑ illā negationē nō accipiēdo iſtū terminū nō exñs infinite ita quod nō plus infinitet̄:eēt illa ꝓpoſitio falſa deꝰ ē nō exiſtēs i.a.ſignificaret enī illa vt ſic deus ē in.a.inſtanti exiſtens ſed illa oꝛatō nō ſic ſignificat niſi oꝛatio trahat̄ ad ſignificādū iō nō oꝫ diſtiguere iter illos ſenſus niſi reſponſalis ⁊ opponēs voluerit diō. Sed ſicut pꝛiꝰ dictū ē ſatis bene pꝫ illa ꝓpoſitō ꝯcedit̄ deus erit nō exñs i iſto iſtāti ⁊ i hoc ⁊ ſic de ſingulꝛ̄ copulatiue ſed ex h nō ſeqꝛ̄ ꝙ deꝰ ē i quolꝫ iſtāti nō exñs nec ſeqꝛ̄ adhuc ſicut ſatis pōt ſuſtineri quod deꝰ erit nō exñs i quolꝫ iſtāti futuro iō ꝗꝫuis erit nō exiſtēs in illo inſtanti ⁊ etiā in illo ⁊ ſic de ſingulis copulatiue ipſe tamen erit exñs i quolibet inſtanti futuro ſicut ſatis ꝓbabilr̄ pōt ſuſtineri. ❡ Et tunc ad argumētū quādo arguit̄ ꝙ nō qꝛ nec mediate nec imediate erit deus exiſtēs in quolibet inſtanti futuro dicit̄ ꝙ mediate qꝛ toto tempoꝛe eterno erit deus in quolibet iſtāti futuro ❡ Et ad argumenti foꝛmā quādo arguitur ꝙ nec cras nec pꝰ cras erit deus in quolibet inſtanti futuro. Huic dicitur ꝙ hoc eſt verum ſed non ſequitur ex hoc quod deus erit nō exñs in quolibet inſtāti futuro qꝛ ſic poterit argui ꝙ aliqua erūt duo inſtātia in qbꝰ deꝰ nō erit ⁊ tñ in vtroqꝫ illoꝛum erit qꝛ ſignet̄ vnū inſtās ꝙ erit añ craſtinū diē ⁊ vnū aliud inſtās qꝺ erit pꝰ craſtinū diē tūc deꝰ nō erit in illis duobꝰ inſtātibꝰ qꝛ nō ante craſtinū diē nec pꝰ craſtinū diē ⁊ tamē erit in illis duobꝰ inſtātibꝰ. Sed foꝛte diceret aliquis ꝙ verū ē ꝙ deꝰ erit in illis duobꝰ inſtātibꝰ nec ante craſtinū diē nec pꝰ craſtinū diē ſed illud exēplū non vadit ad ꝓpoſitū qꝛ deus ꝗꝫuis erit in illis duobꝰ inſtantibꝰ tamē non erit exñs in illis duobꝰ qꝛ hoc ꝑticipiū denotat ꝙ ſimul erit in illis cū ſit pꝛeſentis tēpoꝛis. ❡ Jō foꝛte dicet aduerſariꝰ deus licet erit in quolibet inſtāti futuro tamē ipſe non erit exiſtens in quolibet inſtāti futuro qꝛ ꝑ ipſā denotat̄ ꝙ ipſe ſimul erit in quolibet inſtanti futuro ꝙ ē falſū ⁊ ipoſſibile. Sed cōtra hāc reſponſionē arguitur ſic ſi deus erit in quolibet inſtanti futuro:ergo erit ens in quolibet inſtāti futuro aut nō ens ſed nō pōt poni quod erit non ens:ꝫ erit ens in quolibet inſtāti futuro. ❡ Sed foꝛte adhuc negat̄ ꝙ deus erit in quolibet inſtāti futuro qꝛ tunc ſequit̄ ꝙ pꝰ hoc erit deus in quolibet inſtāti futuro. ❡ Sed arguit̄ ꝙ nō qꝛ nūqꝫ poſt hoc erit in quolibet inſtanti futuro quia nunquam poſt hoc erit quodlibet inſtās futurū qꝛ continue pꝰ hoc ⁊ imediate pꝰ hoc erit aliquod inſtās futurū elapſū:igit̄ ⁊c̄. ❡ Ad hoc reſpondet̄ negādo illā cōſequentiā imediate pꝰ hoc erit aliquod iſtoꝝ inſtātiū elapſū:ergo nūqꝫ poſt hoc erit quodlibet illoꝝ futurū qꝛ in toto tēpoꝛe eterno erit qꝺlibet illoꝝ futurū ⁊ tamē imediate pꝰ hoc erit aliquod illoꝝ inſtantiū pꝛeteritū ❡ Sed foꝛte arguitur ꝙ non qꝛ ſi pꝰ hoc erit quodlibet illoꝛum futurum:ergo:poſt hoc erit ita ꝙ ꝗlibet illoꝝ ē futurū conſequēs falſū qꝛ iā incipit illa vniuerſalis eē falſa ſic ſignificādo ꝗlibet illoꝝ ē futurū qꝛ iaꝫ incipit ſuū oppoſitū foꝛe verū.ſ.hoc aliquod iſtoꝝ non eſt futurū qꝛ hec ꝓpoſitio aliquod iſtoꝝ nō ē futurū imediate poſt hoc erit vera qꝛ imediate enī poſt hoc erit ita ꝙ aliquod iſtoꝝ ē pꝛeteritū:ergo imediate pꝰ hoc erit quod aliꝙ iſtoꝝ nō ē futurū:ſequit̄ ergo ꝙ illa vniuerſalis pꝛiꝰ poſita iā incipit eē falſa:ergo nūqꝫ erit ita ſicut illa nūc ſignificat ⁊ illa ꝑciſe ſignificat ꝙ qꝺlibet illoꝝ ē futurū demōſtrādo oīa iſtātia futura:ergo nūqꝫ erit qꝺlibet illoꝝ futurū. ❡ Similit̄ ſi illa vniuerſalis iā incipiat eē falſa:ꝫ iā incipit aliqua eiꝰ ſingularis eē falſa.qꝛ ſequit̄ illa vniuerſalis ē falſa ⁊ cuilꝫ ſuppoſito ſibi illiꝰ coꝛreſpōdet ſua ſingularis:ergo aliqua ſua ſingularis ē falſa ponit̄ enī gratia exēpli quod habeat oēs ſingulares quas nata ē habere.⁊ maneāt ille ꝑ totā iſtam hoꝛā.quo poſito vel incipit aliqua ſingularis eſſe falſa vel nulla.ſi iā incipit aliqua ſingularis eē falſa capiat̄ illa ⁊ ar̄ tūc ſic hec ſingularis iā ē vera ⁊ incipit eē falſa ſic ſignificando:ergo iā incipit nō eē ita ſicut illa pꝛeciſe ſignificat ⁊ illa ꝑciſe ſignificat ꝙ hoc illoꝝ ē futurū demōſtrato vno inſtanti ergo iā incipit nō ita eē ꝙ hoc illoꝝ ē futurum demōſtrato vno inſtāti ⁊ vltra:ergo hoc illoꝝ nō ē futurū:ergo nō qꝺlibet illoꝝ ē futurū ⁊ cū nullū illoꝝ erit niſi quod ē futurū ſequit̄ qꝺ nō qꝺlibet illoꝝ erit quod ē falſū. ❡ Jō ſi dicitur quod nulla ſingularis iā incipit eē falſa ꝯ iā incipit aliqua ſingularis foꝛe falſa pꝛobatur quia iā nō ē aliqua ſingularis illiꝰ vniuerſalis falſa ⁊ imediate poſt hoc erit aliqua ſingularis illiꝰ vniuerſalis falſa:ergo iā incipit aliqua ſingularis illiꝰ vniuerſalis eē falſa ⁊ ar̄ tūc ſic ſi iā incipit aliqua ſingularis illiꝰ vniuerſalis foꝛe falſa:ergo iā incipit aliqua ſingularis foꝛe falſa que incipit foꝛe falſa vel que ñ incipit foꝛe falſa ſed nulla iā incipit foꝛe falſa ꝗ nō incipit foꝛe falſa:ergo iā incipit aliqua foꝛe falſa que icipit foꝛe falſa ⁊ ſi ſic aliqua incipit foꝛe falſa quod erat ꝓbandū. Similiter ſi iaꝫ incipiat aliqua ſingularis foꝛe falſa:ergo nūqꝫ erūt oēs ſingulares ſimul vere ſed nō erit diutius aliquod inſtantium illoꝝ futurū ꝗꝫ erit aliqua ſingularis ſua ſibi coꝛreſpondēs vera ergo nunqꝫ pꝰ hoc erūt oēs ſingulares vere ſequit̄ ꝙ nūqꝫ pꝰ hoc erūt omnia inſtantia futura:ergo nunqꝫ pꝰ hoc erit ꝗlibet illoꝝ futurū quod erat ꝓbandū. ❡ Ad hoc reſpondet̄ pꝛimo ad pꝛimū quādo arguitur quod nunquam pꝰ hoc erit qꝺlibet illoꝝ futurū dicit̄ vt pꝛiꝰ qꝺ ſic. Et qñ arguit̄ qꝺ nō qꝛ tūc ſequit̄ ꝙ aliqꝺ pꝰ hoc erit ita qꝺ qꝺlibꝫ illoꝝ ē futurū dicit̄ negādo ꝯſequētiā imo nunqꝫ pꝰ hoc erit ita qꝺ qꝺlibet illoꝝ ē futurū vel qꝺ qꝺlibet illoꝝ erit futurū qꝛ iā deſinit eē ita ⁊ tamē pꝰ hoc erit quodlibet illoꝝ qꝛ in tēpoꝛe eterno pꝰ ſicut pꝛius dicebat̄ ⁊ in nulla parte illius concedit̄ etiam quod illa vniuerſalis incipit eē falſa ſicut ꝓbat argumentū. ❡ Et qñ arguit̄ qꝺ nō qꝛ tūc inciperet aliqua eiꝰ ſingularis foꝛe falſa huic dicit̄ qꝺ hoc nō ſeqꝛ̄ pōt tñ concedi qꝺ iā incipit aliqua eius ſingularis foꝛe falſa ⁊ hoc ē cōcedēdū poſito toto illo quod pꝛius pōebatur.ſ.quod illa vniuerſalis ſic pꝛeciſe ſignificet ⁊ qꝺ cuilibet ſuppoſito illius coꝛreſpondeat vna ſingularis.ſ.ꝙ illa vniuerſalis habeat oēs ſuas ſingulares quas apta nata eſt habere iuxta cōmunē modū loquēdi.ſed in rei veritate h ē ipoſſibile ſimpliciter.qꝛ tūc ſequitur quod infinite foꝛēt ꝓpoſitiōeſ ſingulares illius vniuerſalis diſtincte quod ē ipoſſibile cōſequēs tamē illud nō includit foꝛmaliter oppoſita nec foꝛet ad argumētū dicēdū ꝙ hoc ē ipoſſibile. ❡ Jō pōt admitti gratia diſputationis quo admiſſo conceditꝛ̄ illa diuiſio pꝰus facta ꝑ vtraqꝫ ſui pte:cōcedit̄ enim quod iā incipit eē falſa aliqua ſingularis illius vniuerſalis ⁊ quod nulla eiuſdem incipit eſſe falſa.qꝛ ſufficiēter ꝓbant argumēta vtrāqꝫ earū ❡ Et ſi dicit̄ ꝙ repugnāt dicit̄ cꝯ quod non repugnāt.ſicut nec illa iā incipit aliquod inſtās eē quod nō ē ⁊ nullū inſtāſ iā incipit eē quod non ē iā incipit aliqua ps ꝓpoꝛtionalis ꝑtrāſiri.a.foꝛte que nō incipit ꝑtrāſiri ⁊ ſic de talibus infinitis. Jō ſi dicitur iā incipit aliqua ſingularis illius vniuerſalis foꝛe falſa capiatur illa dr̄ ſub ridēdo quod nulla ē talꝭ ſicut imediate pꝰ hoc erit inſtās:capiat̄ ergo illud nimis ē laxus q vacaret tāte venationi ⁊ ꝑ hoc patebit reſpōſio ad illā foꝛmā pꝛiꝰ factā qñ ſic ar̄.ſi iā icipiat aliqua ſingularis foꝛe falſa:ergo iā incipiat aliqua ſingularis foꝛe falſa que incipit foꝛe falſa vel que non incipit foꝛe falſa. ❡ Huic dicit̄ qꝺ iā incipit aliqua ſingularis foꝛe falſa ꝗ nō incipit ⁊c̄.⁊ ꝗ imediate pꝰ hoc erit vera ⁊ que ꝑ tēpꝰ erit vera poſt hoc qꝺ ſatis pꝫ ſic qꝛ iā icipit aliqua foꝛe falſa ſicut notū ē qꝛ iā nō ē aliqua falſa ⁊ imediate pꝰ hoc erit aliqua falſa:ergo iā incipit aliqua ſingularis eē falſa ⁊ nulla iā incipit eē falſa:ergo iā incipit aliqua ſingularis eē falſa ꝗ non incipit eſſe falſa. ❡ Silr iā nō ē aliqua falſa que nō incipit eē falſa ⁊ imediate pꝰ hoc erit aliqua falſa que nō incipit eē falſa:ergo ⁊c̄. ❡ Et cōſilr ꝓbat̄ ꝙ iā incipit aliqua eē falſa que imediate pꝰ h erit vera qꝛ iā nō ē aliqua falſa que imediate pꝰ hoc erit ⁊c̄.⁊ imediēte pꝰ hoc erit aliqua falſa que imediate poſt hoc erit vera:ergo iā incipit ⁊c̄.ꝯſequentia pꝫ ⁊ ar̄ añs qꝛ notū ē ꝙ iā nō ē aliqua falſa ꝗ imediate poſt hoc erit vera minoꝛ ar̄ ſic qꝛ imediate pꝰ hoc erit aliqua falſa ⁊ quelibet imediate pꝰ hoc ⁊ ꝑ tēpus terminatū ad hoc inſtans erit vera:ergo imediate pꝰ hoc erit aliqua falſa ꝗ imediate pꝰ hoc ⁊ ꝑ tēpꝰ pꝰ h erit vera qꝛ nō imediate pꝰ hoc erit aliqua falſa que nō erit vera ꝑ tēpꝰ qꝛ nulla ē talis neqꝫ erit talis que nō erit vera ꝑ tēpus iō ⁊c̄. Sed foꝛte ꝯſimiliter dicit̄ ꝙ nec ē aliqua nec erit aliqua que imediate pꝰ hoc erit falſa ꝗ ē negandūꝫ ꝙ imediate pꝰ hoc erit aliqua falſa que ꝑ tēpꝰ pꝰ hc erit vera qꝛ nec eſt nec erit talis que imediate pꝰ hoc non erit vera.huic dr̄ ꝙ illa ꝯſequētia facta in nullo pꝛobat ꝙ hec ē negāda immediate pꝰ hoc erit aliqua ſingularis falſa bñ tñ ꝓbat̄ ꝙ h ē negāda aliqua imediate pꝰ hoc erit falſa ⁊ ſilr illa aliqua erit falſa imediate pꝰ hoc ⁊ hec ꝓpoſitio negatiua imediate pꝰ hoc erit aliqua falſa que non erit vera ꝑ tēpꝰ denotat qꝺ aliqñ erit aliꝗ ꝗ nō erit vera ꝑ tēpꝰ ⁊ hoc ē falſū qꝛ nūquam erit aliqua talis ⁊ lꝫ nulla ſit nec erit que imediate pꝰ hoc erit falſa non tñ ꝑꝑ hoc ē iſta negāda imediate pꝰ hoc erit aliqua ꝓpoſitio falſa iſta tamē ē negāda aliqua ſingularis iſtius vniuerſalis imediate pꝰ hoc erit falſa ⁊ hoc bene pꝛobat illa cōſequentia facta ⁊ nō aliud ⁊ ideo ē hec ꝓpoſitio negāda imediate pꝰ hoc erit aliqua ſingularis falſa que imediate

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

poſt hoc erit falſa q: nunquam erit aliqua talis ideo ⁊c̃. ¶
Sed forte iuxta pri⁹ dicta arguit̃ ſic ſi imediate poſt hoc erit
aliq̃ ſingularis falſa ⁊ imediate p⁹ hoc erit quelibet vera:
ergo ſimul erit quelibet vera ⁊ aliqua falſa. ¶ Silr̃ imedi
ate poſt hoc erit quelibet vera: ergo iā nō deſinit aliqua eē
vera ſed nō citi⁹ incipiet aliqua eē falſa q̃ȝ deſinet eſſe vera
q: nulla citi⁹ incipiet eē falſa quā deſinet eē vera: ergo iaȝ ſi
nō deſinat aliqua eē vera iā non incipit aliqua eē falſa. ¶
Ad h̄ reſpōdet̃ p̄rio negādo illā ꝯñaȝ imediate p⁹ h̄ erit q̃
libet ſingularis illi⁹ vniuerſalis vera. ⁊ imediate p⁹ hoc e
rit aliq̃ falſa: ergo ſimul erit aliq̃ falſa ⁊ quelibet vera ſicut ñ
ſeqt̃ immediate p⁹ hoc erūt duo ꝯdictoria vera: ergo ſimul
erūt duo ꝯdictoria vera imediate p⁹ hoc erūt infinita inſtan
tia: ergo ſimul erūt infinita inſtātia. ⁊ ſic de talib⁹ multis i
ſtātijs. ¶ Ad ſecūdā formā qñ ar̃ q̄ iā nō deſinit aliq̃ ſingu
laris eē vera: ergo iā nō incipit aliqua eē falſa q: nulla inci
pit eē falſa añq̃ȝ ipſa deſinat eē vera. ¶ Huic dicit̃ negan
do ꝯñam q: nūq̃ȝ deſinet aliq̄ inſtās eē q: in eternū erit ali
q̄ inſtās ⁊ tamē aliqd̄ inſtās aliqñ incipiet eē. ⁊ nō anteq̃ȝ
ipſū deſinet eē q: eq̃ cito p̄ciſe ſic aliqd̄ inſtās incipiet eē ipȝ
deſinet eē. q: ſimul incipiet ⁊ deſinet eē. vnde manētibus
ſingularib⁹ illi⁹ vlis nō deſinet aliqua illarum fore vera q:
ipſis exiſtētib⁹ continue erit aliqua vera. vnde non ſeqt̃ ali
q̃ ſingularis deſinet eē vera in p̄ſēti inſtāti: ergo in p̄ſēti
inſtāti deſinet aliqua ſingularis eē vera. ¶ Ad hoc enī qd̄
aliqua ſingularis deſinat eſſe vera ſufficit q̄ aliqua nūc ſit
vera ⁊ q̄ illa imediate poſt hoc nō erit vera. ¶ Sed ad hoc
q̄ deſineret aliqua eē vera requirit̃ q̄ iā nō ē aliqua vera ⁊ i
mediate ante hoc fuit aliqua vera vel q̄ iā ē aliqua vera ⁊
imediate poſt hoc non erit aliq̃ vā quorū vtrūq̃ȝ ē falſū in ca
ſu ſuppoſito. ¶ Sed forte ex hoc ar̃ qd̄ ē īpoſſibile qd̄ aliqñ
deſineret aliquod inſtās eē q: vtraq̃ȝ exponens manifeſte
māifeſte ē falſa. ſicut patet. ¶ Jō breuiter dicit̃ concedendo
ꝯcluſionē ſicut ē ſatis poſſibile quod aliquod inſtās incipi
at eē ⁊ deſinat eē ſed ñ ē poſſibile qd̄ iā incipiat aliqd̄ īſtās
eē vel q̄ iā deſinat aliquod inſtās eē vñ notū ē q̄ non ſequi
tur iā incipit hoc īſtās eē: ergo iā incipit aliq̄ īſtās eē q: ar̃
ab inferiori ad ſuū ſupi⁹ cū hoc verbo incipit prepoſito. Si
militer nō ſeqt̃ nūc p̄rio ē hoc inſtās: ergo nūc p̄rio ē aliq̄ in
ſtās. ¶ Silr̃ nō ſequit̃ nūc incipit ſor. eē: ergo nūc incipit
hō eē nec ſequitur nūc deſinit ſor. currere: igit̃ nūc deſinit
hō currere illa enī ꝯuertūt̃ nūc deſinit hō currere ⁊ nūc deſi
nit eē hō currenſ nūc incipit aliquod inſtās eē ⁊ nūc īcipit
eē aliqd̄ inſtās: g̃ ⁊c̃. ¶ Sȝ forte ꝯ hoc ar̃ ſic nūc incipit om
ne īſtās eē ergo a multo fortiori nūc incipit aliq̄ inſtās eſſe
Silr̃ nūc īcipit aliq̄ īſtās q̄ ē eē: igit̃ nūc īcipit aliq̄ īſtās
eē vtraq̃ȝ iſtarū ꝯñarū appet bōa ⁊ veri⁹ q̃ añs ar̃ p p̄rio ſic
nūc ē oē īſtās ⁊ nūq̃ȝ p̄ri⁹ fuit oē inſtās: igit̃ nūc īcipit eſſe
oē īſtās p ſecūdo ſic nūc ē aliquod inſtās qd̄ inſtās q̄ ē ⁊ nū
quā p̄rius fuit aliquod inſtās qd̄ ē: ergo nūc incipit eē aliq̄
inſtās qd̄ ē. Et ſilr̃ ꝯtingit pbare qd̄ nūc īcipit eē oē īſtās q̄
ē ⁊ nūc īcipit eē aliqd̄ īſtās q̄ ē. Ideo concedit̃ tā hec p̄ropo
ſitio nūc īcipit oē inſtās eē ſicut hec oē inſtās nūc incipit eē
⁊ ꝯſilr̃ ꝯcedit̃ quod nūc incipit aliqd̄ inſtās eē qd̄ ē ⁊ non
ſeqt̃: ergo nūc incipit aliqd̄ inſtās eē ſicut nō ſeqt̃ nūc p̄rio
ē aliqd̄ inſtās qd̄ ē: ergo nūc p̄rio ē aliqd̄ inſtās nec ſeqt̃ nūc
p̄rio ē oē īſtās: ergo nūc p̄rio ē aliqd̄ īſtās ⁊ ꝯſilr̃ dicit̃ reſpe
ctu hui⁹ verbi incipit. Sed tñ ar̃ ꝯ hāc reſpōſionē pbando
q̄ eadē ratiōe qua ꝯcedit̃ hec ppoſitio nūc īcipit oē īſtās eē
deberet ꝯcedi qd̄ nūc īcipit eē oē qd̄ ē ⁊ nūc deſinit eē oē q̄
ē q: eedē exponētes q̃ verificāt illā ꝯñaȝ vificabūt alias ſic
pȝ. Sed huic dicit̃ q̄ p̄ncipalis cā pp q̃ȝ ꝯcedit̃ q̄ iā īcipit
oē īſtās eē ē hec q: nūc ē oē īſtās ⁊ nihil q̄ ē īnſtās p̄ri⁹ fuit
ſed ſic nō ē ī ppoſito de illa ppoſitione iā īcipit eē oē q̄ ē q:
falſū ē qd̄ nihil qd̄ ē p̄ri⁹ fuit q: ſuū oppoſitū ē veruȝ ⁊ hoc
ſufficit ad negationē propoſitionis. ¶ Ad aliā formā p̄rin
cipalē qñ ar̃ ſi īmediate p⁹ hoc erit aliqd̄ illorū inſtātiū p̄re
teritū: ergo nūq̃ȝ p⁹ hoc erūt oīa inſtātia futura huic dr̃ ꝯce

dēdo ꝯcluſionē q: iā deſinūt eē oīa inſtātia futura ⁊ nullū il
lorū deſinit eē futurū ſicut iā ſūt oēſ ptes ppor̄tionales iſti⁹
linee ptrāſeūde ⁊ iā deſinūt oēs eē ptrāſeūde ⁊ nulla deſinit
eē ptrāſeūda ⁊ illud accidit frequēter vbi oīa illa nō ſint fini
ta ſȝ infinita quorū nō ē dare p̄rimū ptrāſeūdū ⁊ ptrāſitum
ſed īmediate p⁹ hoc ptrāſient infinita ⁊ p̄teribunt infinita
nullū tñ vnū ſubito p̄teribit ſeu labet̃ vnde ꝯcedit̃ in cāu
iſto q̄ nūq̃ȝ p⁹ hoc erūt oīa inſtātia illa ⁊ ꝯcedit̃ qd̄ in quo
libet illorū de⁹ erit ⁊ tñ nō incipiet eē in quolibet illorū nec
in aliquo illorū nec deſinet eē in quolibet illorū nec in aliq̃
illorū ⁊ nō in eternū erit q̄libet illorum. q: nec p tempus
nec p inſtās erit in quolibet illorū ⁊ tñ ipſe īcipit eſſe in ali
quo illorū ⁊ nō ſolū hoc imo imediate p⁹ hoc erit in īfinitis
illorū ⁊ ſi ar̃ q̄ oīa illa nūq̃ȝ erūt futura q: nullū inſtās qd̄
nō ē futurū erit: ergo nulla inſtātia que nō erūt futura erūt
⁊ ſi ſic: igit̃ illa oīa nō erunt niſi ipſa fueret futura. ¶ Silr̃
q̄libet illorū erit futurū ⁊ queeūq̃ȝ finita illorū erūt futura
ergo illa oīa ſimul erūt futura. Ad hec reſpondetur ſimul ne
gando ꝯñam vtrāq̃ȝ q: nō ſeqt̃ nullū inſtās ē p̄teritū. q̄
fuit prius nō p̄teritū: ergo nulla inſtātia ſunt p̄terita
que p̄rius fuerūt nō p̄terita iā enī ſūt oīa inſtātia huius
hore p̄terita ⁊ nūq̃ȝ p̄rius fuerūt oīa inſtātia huius hore
preterita p̄oat̃ ⁊ ꝯſimiliter ē ī propoſito. ¶ Pro ſecūda dici
tur eadē negando q: nō ſequitur quelibet ps propor̄tiona
lis illius fuit ptrāſita: igit̃ oēs ptes proportionales illius
fuerūt ptrāſite nō enī p̄rius fuerūt oēs ptes illius linee per
trāſite q̃ȝ tota linea ꝯpoſita ex illis ⁊ iō q: nunq̃ȝ p̄ri⁹ fuit
illa linea ptrāſita iō nūq̃ȝ p̄rius fuerūt oēs ptes illius linee
ptrāſite ⁊ ꝯſimiliter ē ī propoſito. ¶ Sed forte aliter ad ſo
phiſma ar̃ ſic de⁹ erit qñ nō erit in aliquo inſtāti: ergo deus
erit in aliquo īſtāti nō exiſtens ⁊ ſi ſic: ergo eadem ratione
deus erit in quolibet inſtāti nō exiſtēs aſſūptū arguit̃ ſic de
us erit imediate poſt hoc ⁊ nullū erit inſtās imediate poſt h̄
ergo deus erit qñ nullū inſtās erit: ergo deus erit quādo nō
erit in aliquo īſtāti. ¶ Sed huic dr̃ q̄ nec de⁹ nec aliquid
aliud ī mūdo erit imediate poſt hoc q: ſi aliquid erit imedi
ate poſt hoc ſeqt̃ q̄ ipſū erit ante omnia īſtātia futura ⁊ p ꝯ
ſequēs ante omne inſtās futurū ſed notū ē q̄ nihil erit añ
oē inſtās futurū: ergo nec ante oīa inſtātia futura nec aliqd
aliud erit anteq̃ȝ aliquod inſtās erit q: tūc ſequeret̃ q̄ aliqd
erit anteq̃ȝ aliquid erit qd̄ ē īpoſſibile ⁊ ꝯſequētia arguit̃ ſic
nihil poterit citius eē q̃ȝ erit aliquod inſtās q: immediate
poſt hoc erit aliquod inſtans: ergo ⁊c̃. ¶ Negat̃: igit̃ queli
bet talis aliqd erit imediate p⁹ hoc aliquid mouebitur im
mediate poſt hoc ⁊ ꝯcedit̃ qd̄ imediate p⁹ hoc erit aliqd ⁊ i-
mediate p⁹ hoc mouebit̃ celū ⁊ ſic de talibus. Et ſi arguitur
qd̄ celū erit īmediate p⁹ hoc q: celū erit ꝯtinue p⁹ hoc ⁊ celū
erit ſine medio p⁹ hoc: ergo celū erit īmediate p⁹ h̄ huic dr̃ ne
gādo vltimā ꝯñam imo ſolū ſeqt̃ q̄ celū imediate p⁹ h̄ erit
q: añ q̄cūq̃ȝ inſtās futurū celū erit ſed ipſū nō erit añ oīa in
ſtantia futura ⁊ celū ſine medio poſt hoc erit ſed celum non
erit imediate poſt h̄. Sȝ forte ar̃ q̄ celū vel cū medio vel ſi-
ne medio p⁹ hoc erit q: oē qd̄ erit in aliquo īſtāti inter qd̄ ⁊
inſtās p̄ſens erit mediū: ergo oē qd̄ erit erit cū medio ſilr̃
nunquam erit ita quod aliquid erit ſine medio poſt hoc in-
ſtans quia immediate p⁹ hoc erit aliquod medium p⁹ hoc
Ad hoc dicit̃ negādo vtrāq̃ȝ ꝯñam p̄rīa negat̃ q: licet celū
īmediate p⁹ h̄ erit tñ celū in alicui⁹ tēporis imediati huic ī
ſtāti p̄ſenti quolibet inſtanti erit ideo celū erit ſine aliq̃ me
dio ⁊ tamen continue poſt hoc erit cū medio ſicut incipiēs
ab hoc inſtāti erit ſine medio poſt hoc ⁊ tñ ꝯtinue ipſū erit
cum medio p⁹ hoc q: ps temporis. a. erit media inter hoc
īſtans ⁊ inſtans q̄ tunc erit p̄ſens quodcūq̃ȝ det̃ nec illa
ppoſitio celū erit ſine medio p⁹ hoc ſignificat q̄ celū erit añ
q̃ȝ erit aliqd̄ mediū p⁹ hoc ſȝ ſignificat q̄ nullū erit medium
p⁹ hoc anteq̃ȝ celum erit. Et dicit̃ q̄ de virtute ſermonis ñ
ſequit̃ celū h̄ erit ſine medio poſt: ergo celū nō cū medio erit
poſt hoc ſicut nec ſequitur tu eris ſine denarijs: ergo tu non
habebis denarios q: forte īmedio inſtāti craſtine diei nō ha

bebis denarios ⁊ tamē aliquādo poſt habebis. xx: denarios
Sȝ forte ar̃ lȝ illd̄ ñ ſeqt̃ iſtd̄ tñ bñ ſeqt̃ ꝯtinue qñcūq̃ȝ eris
hēbis denarios: g̃ nūq̃ȝ eris ſine denarios: g̃ eadē rōe ſeqt̃
ſi ꝯtinue p⁹ hoc ſine medio celū erit: g̃ nūq̃ȝ poſt h̄ cuȝ me
dio erit ipȝ. Sȝ huic dr̃ negādo ꝯñaȝ q: ad h̄ q̄ tu eris ſine
denarijs reqrit̃ q̄ in aliquo inſtāti tu eris ſine denarijs ⁊
iō bñ ſeqt̃ q̄ in nullo inſtāti eris ſine denarijs ſi qñcūq̃ȝ eriſ
habebis denarios ſed ſic nō ē ī propoſito ad h̄ enī q̄ celū ſit
ſine medio p⁹ h̄ nō requirit̃ q̄ celū in aliquo īſtāti erit ſine
medio p⁹ h̄ ſed reqrit̃ q̄ celū erit in alicui⁹ tpis q̃libet inſtā
ti q̄ īmediate p⁹ hoc erit. Et ſi q̄rat̃ qñ celuȝ erit ſine medio
poſt h̄ ex quo celū erit ꝯtinue ſine medio poſt hoc ⁊ cū me
dio p⁹ hoc huic dr̃ q̄ in nullo inſtāti erit celū ſine medio p⁹
hoc ſed imediate p⁹ hoc erit celū ſine medio p⁹ hoc ⁊ in toto
tpe ⁊ in q̃libet pte illi⁹ incipiente ad hoc inſtāti celū erit ſi
ne medio p⁹ hoc. Et ſi ar̃ q̄ nō īmediate p⁹ hoc erit celū ſine
medio p⁹ hoc q: immediate poſt hoc erit celum cuȝ medio
poſt hoc ⁊ non ſimul erit celum cum medio poſt hoc ⁊ ſi-
ne medio p⁹ hoc: g̃ immediate poſt hoc erit celū ſine medio
p⁹ hoc huic dr̃ negādo ꝯñam ſicut negat̃ frequēter cū ſimiliſ
nā īmediate p⁹ hoc erit celū in duob⁹ inſtātib⁹ ⁊ nūq̃ȝ p⁹ h̄
erit celū ſimul in duob⁹ inſtātib⁹ iō ⁊c̃. Et ꝯſilr̃ dr̃ ad aliam
formā qñ ar̃ q̄ nunq̃ȝ erit ita de p̄ſenti q̄ celū eſt ſine medio
p⁹ hoc: g̃ celū nunq̃ȝ erit ſine medio p⁹ hoc dr̃ negādo ꝯñaȝ
illā ſicut nō ſequit̃ nunq̃ȝ erit ita q̄ pūctus ptrāſit aliquaȝ
lineā ſ̄m ſuā longitudinē: g̃ pūct⁹ nūq̃ȝ pertrāſibit aliquaȝ
lineā ſcd̄ȝ ſuā lōgitudinē ꝯcedit̃ igit̃ q̄ celū erit ſine medio
p⁹ hoc ⁊ negat̃ q̄ celū erit īmediate p⁹ hoc ⁊ iō qñ ar̃ q̄ celuȝ
vel de⁹ vel aliqd in mūdo aliqñ erit qñ nō erit aliq̄ inſtās
negat̃ illud nec illa iā dicta affirmant̃ tāq̃ȝ ſi nō poſſȝ aliter
euitare illud in ꝯueniēs ſed ille rōnes p⁹ adducte ponūt̃
ad pbādū oīa illa ⁊ nō obſtātib⁹ oīb⁹ iſtis rōib⁹ adductꝭ vl̕
adducēdis poſſet ſatis ſophiſtice ſuſtineri q̄ aliqd erit me-
diate p⁹ h̄ ⁊ q̄ celū erit īmediate p⁹ hoc ⁊ q̄ ipſū nō erit in q̃
libet inſtanti futuro ſed in quolibet inſtāti futuro erit celū
⁊ q̄ nunq̃ȝ p⁹ hoc in quolibet inſtāti futuro ſed q̄libet in-
ſtās futurꝫ aliqñ erit p⁹ hoc ⁊ ſic q̃ſi de oībus ppoſitionib⁹
p̄latis ⁊ p̄us ꝯceſſis poſſūt earꝫ ꝯdictoria ꝯcedi ⁊ ſophiſti
ce ſuſtineri negādo rōnes q̃ pbāt eas ⁊ vl̕ ꝯcedēdo ſequēs
⁊ negādo repugnans ſicut ē faciēdū reſpectu cuiuſcūq̃ȝ ppo
ſitionis ꝯceſſe q̃ȝtūcūq̃ȝ fuerit falſa vl̕ impoſſibilis tñ qcqd
poſſēt dici iſte ꝯcluſiōes ſūt magis pbabiles ⁊ digniores
affirmatiōe iō iā ſuppoſitis illis dr̃ vt p⁹ q̄ illa ppoſitio ē
impoſſibilis de⁹ erit qñ non erit aliq̄ inſtans. Et ſi ar̃ ſic
de⁹ erit imediate p⁹ hoc ⁊ nullū inſtās erit īmediate poſt h̄
g̃ de⁹ erit ⁊ qñ nullū inſtās erit negat̃ ꝯña ⁊ cā eſt q: q̃ȝuis
nullū inſtās erit īmediate p⁹ hoc tñ imediate poſt hoc erit
aliq̄ inſtās ⁊ iō nūq̃ȝ erit de⁹ qñ nō erit aliq̄ inſtās. Si tñ
ſic ar̃ imediate p⁹ hoc erit aliq̄ inſtās: g̃ īmediate p⁹ hoc erit
hoc vel illud ⁊ ſic de ſingulis ſed nō imediate poſt hoc erit h̄
inſtās quocūq̃ȝ demōſtrato: g̃ nō imediate poſt hoc erit ali
q̄ inſtās. Silr̃ iuxta iſtā reſponſionē ar̃ q̄ aliq̃ erit vlis q̃
erit vera qñ q̃libet ei⁹ ſingularis erit falſa q: capiat̃ illa ppo
ſitio q̄libet inſtās ē iſta vniuerſalis imediate p⁹ hoc erit vā
q: illa vniuerſalis eſt neceſſaria q: illa ſolū ſignificat vt ſup
pono q̄ q̄libet inſtās ē et neceſſe eſt q̄ q̄libet inſtās ſit q:
neceſſe eſt q̄ aliq̄ inſtās ſit ⁊ ſequit̃ aliqd̄ inſtās ē: g̃ q̄libȝ
inſtās ē añs ē neceſſariū: g̃ ⁊ ꝯñs tūc iſta imediate poſt hoc
erit vā ⁊ q̃libet ſingularis imediate poſt hoc erit falſa. Et
ꝯſilr̃ ar̃ q̄ illa vlis negatiua nulluȝ inſtās eſt erit impoſſibi
lis qñ q̃libet ei⁹ ſingulariſ erit vā lȝ illa habeat ⁊ habebit ꝯ
tinue oēs ſingulares q̃s apta nata ē haber̃. Et ꝯſimiliter ar̃
q̄ iſta p̄ticularis aliqd̄ inſtās ē erit neceſſaria qñ q̃libet ei⁹
ſingularis erit falſa. Ad hec reſpondet̃ p̄imo ad p̄imū qñ ar̃
q̄ nō imediate poſt hoc erit hoc inſtās nec illud ⁊ ſic de ſin
gulis: g̃ nō īmediate p⁹ hoc erit aliq̄ inſtās dr̃ negādo ꝯñaȝ
nec ē maior euidentia q̃ȝ ſi ſic argueret̃ nō oīs hō ē hoc aīal
nec oīs hō eſt hoc aīal ⁊ ſic de ſingulis: g̃ nō oīs hō eſt aliqd̄
aīal nā iſta ppoſitio nō īmediate p⁹ hoc erit īſtās ſignificat

quod nō ante q̄libet inſtās futurū erit inſtās vñ notū eſt
q̄ nō ſequit̃ nō ante qd̄libet inſtās futurū erit hoc inſtās
⁊ ſic de ſingulis: g̃ nō ante q̄libet inſtās futurū erit aliq̄ in
ſtās ar̃ enī ab inferiori ad ſuū ſupius ꝯdictōne habente viȝ
negationis poſita a pte ſubiecti. Ad aliud qñ ar̃ qd̄ aliq̃
vlis erit neceſſaria qñ q̃libet ei⁹ ſingularis erit falſa dr̃ q̄
illud nō ſeqtur ſed ad coīem itellectū ē īpoſſibile ⁊ qñ ar̃ q̄
ſic q: īmediate poſt hoc erit hec vniuerſalis vā q̄libet inſtās
eſt. Huic dr̃ ꝯcedēdo ꝯcluſionē. Et qñ ar̃ qd̄ q̃libet ſingu
laris īmediate poſt hoc erit falſa huic dr̃ q̄ hoc eſt verꝫ Sȝ
ſi inferat̃ ex iſto qd̄ q̃libet ei⁹ ſingularis erit falſa qñ illa erit
neceſſaria negat̃ ꝯña ſicut enī p̄us dicebat̃ nō ſeqt̃ de⁹ ime
diate poſt hoc erit ⁊ nullū inſtās imediate poſt hoc erit: g̃
de⁹ erit qñ nullū īſtāſ erit ⁊ ſic nec ſeqt̃ illa vniuerſalis ime
diate poſt hoc erit neceſſaria ⁊ quelibet eius ſingularis im
mediate poſt hoc erit falſa: g̃ illa vniuerſalis erit neceſſaria
qñ q̃libet eius ſingularis erit falſa q̃ȝuis enī q̃libet ſingu-
laris illi⁹ vniuerſalis imediate poſt hoc erit falſa tñ imedia
te poſt hoc erit aliq̃ vera ⁊ nō ſolū vna ſed imediate p⁹ hoc
erunt infinite vere poſito q̄ habeat ⁊ habebit oēs q̃s apta
nata ē habere ideo ſicut p̄us dicebat̃ in vno ꝯſimili ꝯcedi
tur q̄ imediate poſt hoc erit aliq̃ ſingularis illi⁹ vniuerſal̕
vā q̃ nō imediate poſt hoc erit vera ⁊ imediate poſt hoc erūt
infinite vere quarꝫ q̃libet p tēp⁹ poſt hoc erit falſa. Et iuxta
hoc ꝯcedit̃ q̄ imediate poſt hoc erūt infinita inſtantia q̃ nō
īmediate poſt hoc erūt imo imediate poſt hoc erūt infinita ī
ſtātia quorꝫ nullū imediate poſt hoc erit ſed quorꝫ q̄libet p
tps poſt hoc erit futurū. Et ſi ar̃ ex iſto ſic imediate poſt h̄
erūt infinita inſtantia quorꝫ q̄libet erit futurꝫ p tps: g̃ im-
mediate poſt hoc erūt aliq̃ inſtātia ⁊ illorꝫ q̄libet erit futurꝫ
p tps poſt hoc negat̃ ꝯña ſicut ſic arguēdo oīs hō ē aīal qd̄
ē rōnale: g̃ oīs hō eſt aīal ⁊ illd̄ ē rōnale notū ē q̄ eſt ꝯſequē
tia non valet ⁊ ſic dicit̃ in ppoſito ⁊ ſic iam reſponſum ē p
iſta vniuerſali quod illa nūq̃ȝ erit vera vel neceſſaria quā
do q̃libet eius ſingularis erit falſa ⁊ hoc accipiendo iſtū ter
minū quādo put denotat inſtās q: aliter non eſſet incōue
niens ſed iſta ppoſitio eſt ſimpliciter falſa hec vniuerſalis
erit neceſſaria quando nulla eius ſingularis erit vera quia
quocūq̃ȝ tēpore vl̕ quocūq̃ȝ inſtanti dato erit aliqua ſingu-
laris illius vniuerſalis vera ſi ꝯtinue maneant eius ſin-
gulares quas nata eſt habere. Sed ꝯtra illd̄ verbū arguit̃
ſic pbādo qd̄ hec vniuerſalis nō nata ē habere niſi vnā ſin
gularē nā iſta nō habet niſi illā hoc inſtans eſt demonſtra
to inſtāti p̄ſenti q: q̄cūq̃ȝ alia ſingularis eſt falſa ⁊ quelibet
ſingularis iſtius vniuerſalis eſt vera igitur nulla alia eſt
eius ſingularis. Huic dicit̃ q̄ illa vniuerſalis nunquam
habet niſi vnā ſingularē ſeqtur eniȝ illa nō habet niſi vnā
ſingularē: g̃ illa nunq̃ȝ habet niſi vnā ſingularē nec eſt poſ
ſibile quod ipſa habeat plures tales que ſunt diſperate nō
conuertibiles tamen ipſa nata eſt habere plures quia ipſa
habitura eſt plures iuxta ſuam ſignificationem vnde licet
non ſit poſſibile quod ipſa habeat plures tales ſingulares
non conuertibiles tamen immediate poſt hoc habebit infi
nitas ſi cuilibet inſtanti futuro correſpondebit ſingularis
approp̄iata ⁊ diſtincta ⁊ ſicut iaȝ dictum eſt ad argumenta
iſta pro vniuerſali improbanda ita dicitur conſimiliter ad
argumenta fienda ad probandum quod h̄ vniuerſalis nega
tiua aliquando erit impoſſibilis nullum inſtans eſt quan
do quelibet eius ſingularis erit vera ⁊ quod h̄ particularis
aliquod inſtans eſt erit vera quando quelibet eius ſingula
ris erit falſa dicitur vt p̄ius quod vtraq̃ȝ illarum conclu
ſionum eſt falſa poſito quod vtriq̃ȝ illarum propoſitionuȝ
correſpondebit aliqua ſingularis aliter enim non foret in-
conueniens vnde poſito quod hec propoſitio nulluȝ inſtās
eſt modo habeat talem ſingularem hoc inſtans non eſt nec
vnquā habebit aliquā aliā quo poſito illa vniuerſal̕ nūq̃ȝ
habebit aliq̃ȝ ſingularē falſā imo ꝯtinue q̃libȝ ei⁹ ſingulariſ
erit vera ⁊ ꝯſimiliter eſt de ppoſitiōe de p̄terito q̄ q̃libȝ ei⁹
ſingularis fuit vera ⁊ q̄ iſta ꝯtinue fuit falſa ſed totū illd̄

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

erat deductū ꝑ hoc ꝙ ponebat̃ ꝙ vtraq̄ȝ illaꝝ ꝓpoſitionū
cōtinue habeat oēm ſingularē ſibi correſpondētē ⁊ ideo cū
tota illa ꝑticula appoſita eſt illa cōcluſio impoſſibilis ⁊ hoc
accipiendo iſtud aduerbiū qñ pro inſtanti tm̄ vnde eſt im-
poſſibile ꝙ h̄ vniuerſalis nullū inſtans eſt erit falſa qñ .i.
in aliquo inſtanti in quo q̄libet eius ſingularis erit vera
vnde illa nō cōuertit̃ h̄ vniuerſalis erit impoſſibilis qñ
q̄libet eius ſingularis erit vera ⁊ h̄ vniuerſalis erit impoſ
ſibilis qñ erit quelibet eiꝰ ſingularis vera ſicut nec illa duo
ſor. albus erit qñ ſor. albus non erit ⁊ ſor. albus erit qñ nō
erit ſor. albus. ¶ Et ſi arguit̃ ad ꝓbandū illā imediate poſt h̄
erit h̄ vniuerſalis impoſſibilis qñ erit quelibet eiꝰ ſingula
ris: ergo aliqñ erit hec vniuerſalis impoſſibilis qñ erit q̄li
bet eius ſingularis vera huic dicitur vt prius ꝙ accipiendo
iſtū terminū qñ ſecūdū qd̄ tm̄ denotat inſtans eſt h̄ impoſ
ſibilis q: illud ſic ſignificat ꝙ immediate poſt hoc erit h̄ vni
uerſalis impoſſibilis in aliquo inſtanti in quo erit quelibȝ
ſingularis vera ⁊ hoc nūq̄ȝ erit verū. Et ideo ſatis patet re
ſponſio. ¶ Et iuxta cōmunē modū loquendi ſatis poteſt
negari talis ꝓpoſitio aliquali diſtinctiōe facta de iſto termi
no qñ q: coīter loquēdo iſte terminus qñ ſolū verificat̃ pro
inſtanti nec cōmuniter loquēdo ſtat pro tēpore ſed pro in-
ſtanti vnde cōmuniter loquendo negatur talis ꝓpoſitio tu
fuiſti rome qñ tu fuiſti lōdonis tu animal vidiſti qñ dormi
uiſti tu curres quando eris mortuꝰ ⁊ tm̄ forte fuiſti vel eris
rome in tempore quo fuiſti vel eris londonis ⁊ tu vidiſti
regem tēpore quo dormiuiſti q: in tpe eterno ⁊ ſic de talibꝰ
¶ Tm̄ ꝑpter argutiſita nō obſtāte illo modo arguēdi tu po
tes diſtinguere ſi velis q: aliter apparet ſeq qd̄ nūq̄ȝ fuerūt
duo inſtātia niſi ipſa fuiſſent in eodē inſtanti ꝙ eſt impoſſi
bile ⁊ cōſequentia arguit̃ q: ſit ꝙ ſor. ⁊ plato ſimul fuerūt ita tm̄
qd̄ in nullo inſtāti ſimul fuerūt tūc niſi iſte terminus qñ po
terit verificari pro tempore ſequit̃ qd̄ ſor. ⁊ plato nunquā
fuerūt q: in nullo qñ fuerūt naȝ in nullo inſtanti fuerūt: ḡ
iuxta iſtā reſponſionē nūquā fuerūt ⁊ ſi dicit̃ ſicut foret dicē
dū poſita iſta reſponſiōe qd̄ ſor. ⁊ plato fuerūt aliqñ ſȝ ſor.
nō fuit qñ plato fuit nec ecōtra ſed ante vel poſt. ¶ Sed
cōtra hoc arguit̃ ſic ſi ſor. ⁊ plato fuerunt aliqñ: ḡ ſor. ⁊ plato fue
rūt aliquādo qñ ipſi fuerūt vel aliqñ qñ ipſi nō fuerūt ſed
ipſi nō fuerunt qñ ipſi nō fuerūt: ḡ ipſi fuerūt qñ ipſi fuerūt
¶ Similiter ſocrates cicero fuerūt qñ ſortes ⁊ plato fuerūt
ſuppoſito qd̄ cōtinue ſocrates fuiſſet cū platone ⁊ ecōtra ⁊
ſimiliter cicero cū ſor. ⁊ ecōtra tūc arguit̃ ſic ſocrates ⁊ cicero
fuerūt qñ ſor. ⁊ plato fuerūt q: ſocrates fuit qñcūq̄ȝ plato fu
it ⁊ cicero fuit quādocūq̄ȝ ſor. fuit ⁊ ecōtra ſimiliter qua rō
ne iſte terminus aliquādo pōt verificari ꝑ tempore ꝯ̄uis
nō pro inſtanti poteſt iſte terminus qñ ad hoc poſſet dici
qd̄ nec iſte terminus qñ nec iſte terminus aliqñ pōt veri-
ficari pro tēpore vbi nō pōt verificari pro inſtanti nec pro
inſtantibus ⁊ qd̄ neuter illorū ſignificat tēpus ꝑncipaliter
ſed inſtans vel inſtantia vnde iſta propoſitio ſocrates ⁊ ci
cero fuerūt verificatur pro inſtātibus ⁊ ꝯſimiliter verificat̃
vtraq̄ȝ illaꝝ ꝓpoſitionū ſocrates ⁊ cicero fuerūt qñ ipſi fue-
re ſocrates ⁊ cicero fuerūt qñ ſor. ⁊ plato fuerunt q: ſocrates
⁊ cicero fuerūt in aliquibus inſtantibꝰ in q̄bus fuere ſor. ⁊
plo vnde nō ſequit̃ ſor. ⁊ cicero fuerūt in aliq̄bus inſtanti
bus: ḡ aliq̄s illoꝝ fuerit in illis inſtantibꝰ ⁊ ſic pōt vniuer
ſaliter reſponderi ad oīa ſimilia. Sed ꝯ̄ hanc reſponſionē
arguit̃ magis apparent̃ ſic ponat̃ qd̄ .a. punctꝰ ꝑtranſiuerit
b. lineā q̄ ſit .b. ⁊ arguitur ſic .a. ꝑtrāſiuit .b. aut ḡ aliqñ aut
nunquā: ſi nunq̄ȝ: ḡ .a. nō ꝑtranſiuit cuius oppoſitū eſt po-
ſitū ſi aliqñ pertrāſiuit illā aut ergo pertrāſiuit illā qñ ꝑtrā
ſiuit illā aut qñ nō pertranſiuit illā nō qñ .a. nō ꝑtranſiuit il
lā: ḡ qñ .a. ꝑtranſiuit illā ⁊ ſi ſic: ḡ in aliquo inſtanti vel ali
q̄bus inſtantibꝰ quorū vtrūq̄ȝ eſt falſū nō eniȝ ꝑtranſiuit
illā in aliquo inſtanti ſicut prius frequēter cōceſſuȝ eſt nec in
aliq̄bꝰ iſtātibꝰ q: in nullis iſtātibꝰ finitis ꝑtrāſiuit .a. aliq̄ȝ
ꝑtē illius: ḡ nec in aliq̄bꝰ infinitis ꝑtrāſiuit totū. Sȝ huic
pōt ꝓbabilit̃ dici qd̄ .a. ꝑtrāſiuit .b. in oībꝰ inſtātibꝰ intrin
ſecis iſtiꝰ hore ⁊ tm̄ in nullis iſtātibꝰ finitis ꝑtrāſiuit aliq̄d
illiꝰ vñ dici pōt ꝓbabiliter ꝙ in quolibet inſtāti ꝑtrāſiuit
a. vnū pūctū de .b. ⁊ ideo lȝ in nullis inſtātibꝰ finitis ꝑtran
ſiuit .a. aliq̄d de .b. de .b. tm̄ in iſtis inſtantibꝰ finitis ꝑtran
ſiuit .a. tot puncta de .b. quot ſunt illa inſtantia ⁊ ſic per ac-
cidēs in oībꝰ inſtātibꝰ illiꝰ hore intrinſecis ꝑtrāſiuit .a. totū
b. q: in illis ꝑtrāſiuit .a. oīa pūcta illiꝰ ⁊ ꝑ ꝯ̄ñs ꝑtrāſiuit .a. to
tā illā lineā ⁊ quacūq̄ȝ ꝑte illiꝰ hore data .a. ꝑtrāſiuit in oībꝰ
inſtātibꝰ illiꝰ oīa pūcta illiꝰ .b. q̄ correſpondebāt eidē ꝑti to
tiꝰ hore ⁊ ſic de oībꝰ ꝑtibꝰ totiꝰ hore ⁊ ꝯ̄ſilr poſſet poni de cor
pe moto ſuꝑ aliq̄d ꝙ ipſuȝ ꝯtinue ꝑtrāſiuit illū pūctū illiꝰ
ſpacij ſuꝑ ꝙ mouet̃ ad eq̄te inſtāti pn̄ti ſicut ⁊ pūctꝰ mediꝰ iā
ꝑtrāſit pūctū q̄ſcētē ſuꝑ quem imediate mouet̃ ipſuȝ tan-
gēdo ſed forte arguit̃ ꝙ nō q: ex iſto ſeq̄tur ꝙ aliq̄s pūctꝰ ꝑtrāſit
aliū ⁊ aliq̄ corpꝰ ꝑtrāſit aliq̄d ⁊ tm̄ poſt h̄ poterit eē ꝙ ipſuȝ
nō ꝑtrāſiuit idē q: nō obſtāte ꝙ aliq̄d nūc moueat̃ poterit
ēe poſt h̄ in caſu ſic alias ē ꝓbatū ꝙ ipm̄ nō mouebat̃ i iſto
inſtāti ſic poſito ꝙ ſor. moueret digitū ſuū volūtarie ita qd̄
in q̄libet inſtāti poterit ipm̄ ſubtrahere vl̄ facere ipſū q̄ſce
re qñcūq̄ȝ ſibi placuerit tūc vt notū ē ex q̄ neceſſe ē ꝙ oē qd̄
mouet̃ mouebat̃ ⁊ mouebit̃ ſeq̄tur ꝙ digitꝰ ſor. iā mouetur
in iſto inſtāti ⁊ tm̄ poterit eſſe pꝰ h̄ ꝙ ipſe nō mouebat̃ i iſto
inſtāti ⁊ ſi ſic cū in iſto inſtāti digitꝰ ille ꝑtrāſit aliq̄d iuxta
iſtā reſponſionē poterit eē ꝙ digitꝰ ille nihil ꝑtrāſit in iſto
inſtāti ⁊ iō ſatis ꝓbabiliter pōt cōcedi cōcluſio ſed forte arguit̃
adhuc ꝯ̄ iā dicta ſi .a. ꝑtrāſit .b. ⁊ .a. in nullo inſtāti ꝑtrāſi-
uit .b. ḡ .a. in nullo qñ ꝑtrāſit .b. ꝯ̄ñ patȝ ꝑ reſpōſionē dataȝ
Huic dr̃ qd̄ nō pꝰ erat negatū ꝙ iſti t̃mini qñ ⁊ aliqñ ſignifi
cat tpꝰ ſed ex eſſe vni modo loquēdi nō verificāt̃ illi termi
ni ſeu ꝓpoſitiōes in q̄bus affirmant̃ illi termini reſpectu
alicuiꝰ niſi ibidē ſupponāt̃ vel verificēt̃ ꝑ inſtāti vel pro
inſtātibꝰ vñ ſicut prius ē dictū in nullo inſtāti nec in aliq̄bꝰ
inſtātibꝰ fuiſti rome qñ fuiſti londōis iō nō fuiſti rome qñ
fuiſti londonis nec aliqñ curres qñ eris mortuꝰ ⁊ ſic de tali
bꝰ iō qñ arguit̃ in nullo inſtanti ꝑtrāſit .a. punctꝰ .b. lineaȝ igit̃
in nullo qñ ꝑtrāſiuit .a. pūctus .b. lineā negat̃ ꝯ̄ñ añs etiā
ē valde inꝓpria locutio ſed qñ ſic loquūt̃ ꝑterui aliquo mō
videāt̃ cōcludere inꝯuenīēs negāda ē ſic q̄cūq̄ȝ repugnās
⁊ iō iuxta dicta ſatis pōt negari q̄libȝ tal' ſine diſtinctiōe tu
videbis qñ eris cecꝰ tu curres qñ eris trūcbatꝰ pedes tu mo
ueberis qñ q̄ſces ⁊ ſic de talibꝰ nec aliq̄ euidētia maior erit
ad ꝓbandū aliq̄ȝ illaꝝ q̄ȝ aliq̄ iam fac a ideo ⁊c̄.

¶ Trigeſimū ſophiſma.

ſ Ortes decipit̃ niſi ipſe decipiat̃ poſito qd̄ ſor. ſolū
mō credat iſta duo ſor. decipit̃ ⁊ hoc ſedet demōſtra
to te ſedēte q̄ ſic p̄ciſe ſignificēt quo poſito ꝓbat̃ qd̄
ſor. decipit̃ niſi ipſe decipiat̃ q: ſi ipſe nō decipit̃ ⁊ ipſe cre
dit iſtā ꝓpoſitionē ſor. decipit̃ q̄ ſic p̄ciſe ſignificat ḡ ſor. cre-
dit ꝓpoſitionē q̄ ſignificat p̄ciſe ſicut nō ē: ḡ ipſe decipit̃: ḡ
in caſu iſto ſi ipſe non decipitur ipſe decipit̃: ḡ decipit̃ niſi
decipiat̃. Ad oppoſitum arguitur ſic ſor. decipitur niſi ipſe
decipiatur: ergo ſor. decipit̃ niſi ipſe nō decipitur: ergo ſi
ſor. nō decipit̃ ipe decipit̃ ꝙ ē impoſſibile. Siīr iſto caſu po
ſito ſor. nō decipit̃ ꝓbo q: ſi ſic ꝯ̄ q: tc̄ ſor. ſolū credit ꝙ ſor.
decipit̃ ⁊ ꝙ hoc ſedet ⁊ ꝑ li hoc demōſtrat̃ ſedēs ꝑ caſū: ḡ ē
ita totaliter ſicut ſor. credit ſor. nō decipit̃: ḡ igit̃ cū caſu po
ſito ſtat ꝙ ſor. nō decipit̃ ⁊ ꝙ ſor. decipit̃. Iō ſi dr̃ ꝙ neutꝝ
illorū ꝯ̄dictoriorū ſtat ꝙ caſu ſed vtrūq̄ȝ ſeq̄t̃ ex caſu iō nō ē
caſus admittēdꝰ ꝯ̄ ex hac rñſiōe ſeq̄t̃ ꝙ aliq̄ ꝓpoſitio ſeq̄t̃ ex
caſu aliquo q̄ nō ſtat cū caſu aliquo ſed ꝯ̄ ſi illud ſeq̄tur ⁊ eiꝰ
oppoſitū ē: ḡ eiꝰ ꝯ̄dictoriū repugnat caſui ⁊ tūc ſeq̄t̃ ꝙ duo
ꝯ̄dictoria repugnāt vni tertie ꝓpoſitioni ſed huic dr̃ cōcedē
do ꝯcluſionē illā ſicut in alio caſu ⁊ nō ſolū ſic ſed aliq̄ ꝓpo
ſitio repugnat ſibi ipſi vñ formalit̃ ꝓpoſitio q̄ includit ꝯ̄dic
tionē repugnat ſibiipſi ſicut iſta tm̄ pr̄ ē aliq̄d ē ꝙ nō eſt
⁊ ſic de talibꝰ ⁊ iō illa forma nō cōcludit aliq̄ incōueniens
ꝯ̄ negātē iſtū caſuȝ poſitū ad ſophiſma dr̃ ꝙ repugnāt ſibi
ipſi. Sed ꝙ nō arguit̃ ſic poſſibile ē ꝙ ſor. decipiat̃ ⁊ qd̄ h̄ nō
ſedeat demōſtrato te ſedente qd̄ arguitur ſic iſta copulatiua
ſor. decipit̃ ⁊ hoc non ſedet eſt poſſibilis demonſtrato te q:
vtraq̄ȝ pꝰs eſt poſſibilis ⁊ vna alteri ē cōpoſſibil' ⁊ iſte due

ſic p̄ciſe ſignificant: ergo illa propoſitio ſic ſignificando
eſt poſſibilis: ergo poſſibile eſt ꝙ ſor. decipiat̃ ⁊ ꝙ ſor. nō
ſedeat ſed cū iſta copulatiua ſtat quod ſor. credidit ſolūmo
do ꝙ ſor. decipit̃ ⁊ ꝙ hoc eſt ſedens q: non ſequitur ſor. de
cipit̃ ⁊ hoc nō ſedet: ḡ ſor. nō ſolū credit ꝙ ſor. decipit̃ ⁊ ꝙ
h̄ ſedet imo eo ipō tc̄ ꝙ ſor. credidit ꝙ ipſe decipit̃ ⁊ ꝙ h̄ ſe
det ipſe decipit̃: ergo cū iſta copulatiua poſſibili ſor. decipi
tur ⁊ hoc non ſedet ſtat iſta propoſitio ſor. ſolūmodo credit
ꝙ ſor. decipit̃ ⁊ hoc ſedet: ponatur ergo totū illud ⁊ tūc ha-
betur primus caſus: ergo primus caſus ē poſſibilis. Sȝ
forte ad illud dicit̃ ꝙ iſta copulatiua nō eſt poſſibilis ſor.
decipit̃ ⁊ hoc nō ſedet demonſtrato te ſedente ſed vt com
muniter dicitur iſta copulatiua ē impoſſibilis ſor. decipit̃
⁊ hoc nō ſedet demonſtrato te ſedēte. Sed contra hāc reſpō
ſionē arguitur ſicut alias ſatis diffuſe eſt argutū ſi eniȝ nō
ſtarent illa ſimul hoc nō ſedet ⁊ tamen demōſtrato te ſeden
tē ſequitur ꝙ ſi demonſtret te ſedētē ꝙ hoc ſedet ſi enim illa
nō ſtent ſimul ex oppoſito infertur oppoſitū vel ſaltim natū
foret ſequi tūc per argumētū illud poteſt ꝓbari te eſſe aſinū
q: ſecūdū iſtā reſpōſionē ſequitur demōſtro aſinū: ergo hoc
eſt aſinus. Sed poſſibile eſt quod demonſtro aſinū: ergo
poſſibile eſt quod hoc ſit aſinus quāuis enim in rei veritate
demonſtrarē te ſolū poſſibile tamen eſt quod ego ſolū de-
monſtrarem brutū. Iteȝ mirabile ē ꝙ nō aduertūt ſic reſpō
dentes ꝙ nō ſufficit in tali caſu quod talis ſedēs vel talis
demonſtratur ꝯ̄uis enim ſic dicat̃ ponitur ꝙ hoc nō ſedet
demonſtrando vnū ſedens vel te ſedentē non tm̄ ꝑpter hoc
ſequitur quod demonſtrē te ſedentē hec enim poſitō nō ſup
ponit quod demonſtrē te ſedentē ſed ipſa certificat te eſſe ꝙ
demonſtratur vt ſi dicatur ſor. eſt albus ⁊ ponatur qd̄ ipſe
ſor. ſit niger tūc notū eſt quod nō ſupponitur illa propoſi-
tio ſor. eſt albus ſed ſolūmodo illa ꝓpoſitio ſor. eſt niger ⁊
ſimiliter ē impropoſito ſi tamē fiat iſte caſus ponatur ꝙ hoc
non ſedeat ⁊ demonſtrē te ſedentē tūc bene ſequitur ꝙ demō
ſtrārē te ſedētē nō tm̄ propter hoc oportet concedere ꝙ hoc ſe
det ex aliquo adhuc ſuppoſito niſi forte ſicut tu es tu es hoc
vnde adhuc nō eſt magis concedendū propter aliquod ſup
poſitū ꝙ tu es hoc q̄ȝ foret concedendū ſine aliquo caſu poſi
to ꝙ tu es hoc vnde reſpondendo de virtute ſermonis ſicut
prius dictū eſt de iſta materia non foret iſte caſus negandꝰ
ꝙ hoc nō ſedeat demonſtrato te ſedente per li hoc ſed poſito
qd̄ hoc nō currit demonſtrādo te currentē ⁊ ſi de talibꝰ eſt q̄
libet talis caſus admittēdꝰ ita bene ſicut ſic poneret̃ quod
hoc nō currat vel ꝙ hoc nō ſedeat nihil addēdo vlteriꝰ dicit̃
ergo ad primū caſum admittendo ipſum. Et ad ſophiſma
dicitur ipſum eſſe impoſſibile ſicut ſatis probat argumen-
tū primū cōtra ſophiſma. Et ſi queritur tūc nunq̄d ſeq̄tur
ex caſu quod ſor. decipitur dicitur qd̄ ſic q: formaliter ſequi
tur ſor. credit quod ipſe decipitur: ergo ipſe decipitur ⁊ tūc
arguitur qd̄ nō ſeq̄tur ꝙ ſor. credit qd̄ ipſe decipitur q: nō
ſequit̃ ſor. credit illā ꝓpoſitionē ſor. decipit̃ que p̄ciſe ſigni
ficat quod ſor. decipitur: ergo ſor. credit quod ſor. decipi
tur q: pōt eſſe qd̄ credat iſtaȝ ꝓpoſitionē ſignificare p̄ciſe ꝙ
deus ē. Quātuȝ ad iſtud dr̃ qd̄ nō eſt magna cura impropo
ſito ſiue valeat illa cōſequētia ſiue nō q: vtrūq̄ȝ pōt ſatis ꝓ-
baliter ſuſtineri. ſ. ad hoc qd̄ aliq̄s credat aliq̄ȝ propoſitiōeȝ
qd̄ illa ꝓpoſitio ſignificat ſicut ipſe credit eſſe ⁊ tūc ſequit̃ ꝙ
ſor. credit illā ꝓpoſitionē ſic ſignificātē ꝙ ſor. decipit̃ pōt eē
ſuſtineri ꝙ ſi aliquis credat aliq̄ȝ ꝓpoſitionē eſſe verā ꝙ ip
ſe tūc credit illā ꝓpoſitionē ⁊ ſic loquēdo de credere ꝓpoſitō
nē nō vȝ tal' conſequentia ſor. credit talem propoſitionem
ſignificātem ſic eſſe vel ſic: ergo ſor. credidit ſic eſſe vel ſic ſed
ſiue valeat vna ſiue alia illaꝝ ꝯſequentiarum formaliter tm̄
ſeq̄t̃ ex p̄mo caſu qd̄ ſor. decipit̃ q: ſeq̄t̃ ſor. credit vnā ꝓpo
ſitionem q̄ p̄ciſe ſignificat ꝙ ſor. decipit̃: ḡ ſor. decipit̃ q: tc̄
vel credit ſor. illā ꝓpoſitionē eſſe verā vel illā ſignificat ſicut
ſor. credit eē ⁊ ſiue ſic ſiue ſic ſeq̄t̃ ꝙ ſor. decipit̃ iō poſito tali
caſu p̄mo cōceditur ꝙ ſor. decipit̃ tāq̄ȝ ſequēs. Et ad argu
mētū qñ arguit̃ ꝙ nō q: tūc eſt ita totaliter ſic ſor. credit eſſe dr̃
ꝙ nō ſeq̄tur eni ꝙ hoc nō ſedet ⁊ ſi arguit̃ ꝙ ſequit̃ ꝙ hoc ſedet
q: ſequit̃ ſor. credit ꝙ ſor. decipit̃ ⁊ ꝙ hoc nō ſedet demon-
ſtrato te ſedente: ḡ tu ſedes ⁊ vltra: ergo hoc ſedet q: tu es h̄
Huic dr̃ ꝙ nō valet h̄ ꝯ̄ñ hoc nō ſedet demōſtrato te ſedēte
ḡ hoc ſedet q: iſta ꝓpoſitio hoc nō ſedet demōſtrato te ſeden
te eſt ſatis poſſibilis ꝯ̄uis enim iſta ſit impoſſibilis ſedēs
ſtat tm̄ poſſibile eſt quod hoc nō ſedet quocūq̄ȝ demōſtro: ḡ
⁊c̄. Tūc arguit̃ ad ſophiſma ſic ſor. fuit deceptꝰ ſi ipſe nō fuit de
ceptus: ḡ eadē ratione ſor. decipit̃ ſi ipſe nō decipitur añs ꝓ
batur q: ponit̃ ꝙ per aliq̄ȝ horā terminatā ad hoc inſtans
ꝙ ſit .b. ſor. credidiſſȝ ſolūmodo ꝙ ille fuit deceptus poſt.
a. ⁊ ꝙ ille erat deceptus ante .b. iſto poſito vel fuit ſor. de-
ceptus in iſta hora vel non ſi ſic ꝯ̄ qua ratione fuit ſor. dece
ptꝰ in iſto inſtanti iſtius hore fuit deceptꝰ in quolibet inſtā
ti iſtius hore. Et arguit̃ ꝙ nō q: tūc ſequit̃ ꝙ ille in illo inſtan-
ti nō fuit deceptꝰ q: cōtinue per totā iſtā horā fuit ita ſicut
ille credidit eē q: tūc cōtinue fuit ita qd̄ ſor. fuit deceptꝰ poſt
a. qd̄ ſor. fuit deceptus añ .b. ⁊ ꝙ cōtinue ꝑ totā illā horam
fuit ita ſicut ſor. credidit ⁊ ſi ſic ſeq̄tur ꝙ in nullo inſtanti ho
re fuit ſor. deceptꝰ iō ſi dicit̃ ꝙ ſor. nō fuit deceptus ꝯ̄ tc̄ ſeq
tur ꝙ ſor. fuit deceptꝰ q: tūc ſeq̄tur ꝙ ſor. per totam horaȝ
credidit falſum quia tūc fuit ſor. ⁊ in nullo inſtanti iſtius
hore fuit ita quod ſortes fuit deceptus poſt .a. nec ille fuit
deceptus ante .b. ⁊ in quolibet inſtanti credidit ſic eſſe: ergo
in quolibet inſtanti iſtius hore credidit ſor. falſuȝ ⁊ ſicut fal
ſū fuit tūc eſſe ḡ in quolibet inſtanti iſtius hore ſor. fuit de
ceptus ideo forte dicitur ſicut eſt dicendū ꝙ caſus iſte non ē
poſſibilis ideo non ē mirū ſi ſequūtur cōtradictoria ſed con
tra ante illā horā ſor. poterat ſic credere ⁊ etiaȝ poſt illam: er
go eadem ratione per totā illam horā potuit ſor. ſic credere.
¶ Similiter in quolibet inſtāti iſtius hore potuit ſor. ſic
credere probo in quolibet inſtanti iſtius hore potuit ſor. in
tenſiſſime ſic credere ita quod in illo inſtanti primo credidiſ
ſet ipſe ſic quia quocunq̄ȝ inſtanti dato poſito quod ſor. tūc
primo credidiſſet ſequit̃ ꝙ in illo inſtanti fuiſſet ſor. decep
tus quia ipſe tunc credidiſſet falſum credidiſſet enim tūc ꝙ
ille fuit deceptus ⁊ non fuiſſet tunc ita quod ille fuiſſet tūc
deceptus: ergo in quolibet inſtanti potuit ſor. ſic credidiſſe
p̄ciſe ſicut ponitur in caſu illo ⁊ ſi ſic poſſibile fuit ſortem ſo
lummodo credidiſſe ſic q: ſor. nihil potuit credidiſſe in ali-
quo inſtanti vel in aliquo tempore quod non fuit poſſibile
ſortem credidiſſe in eodem inſtanti: vel tempore: ergo ⁊c̄.
¶ Similiter ſor. potuit ſic credidiſſe p̄ciſe .ſ. quod ſor. fuit
deceptꝰ poſt .a. ⁊ quod antixp̄s erit ante .b. ⁊ quod ſortes
mouebit digitū ſuū ante .b. vel claudet oculum ſuū ante.
b. vl' aliqd̄ huiuſmodi cōtingens ad vtrūlibet: ergo eadem
ratione cum iſta propoſitio ſor. erit deceptus ante .b. ſit ita
contingens ad vtrunlibet ſicut aliqua talis de futuro ſeq-
tur quod eadem ratione potuit ſor. ſic credidiſſe quod ille
fuit deceptus ante .b. ſicut quod mouebit digitū ſuum an-
te .b. vel aliquod huiuſmodi ſequitur: ergo quod per totā
iſtam horam potuit ſor. ſic credidiſſe quod ipſe fuit deceptꝰ
poſt .a. ⁊ quod ipſe erit deceptus ante .b. ⁊ ſi ſic: ergo poſſi
bile fuit ſor. ſic credidiſſe per totam iſtam horam aſſump-
tum probatur quia ſor. potuit per totam horam credidiſſe
ſolummodo quod ſor. fuit deceptus poſt .a. vel mouebit
digitum ſuū ante .b. ponitur enim quod ipſe non mouebit
digitum ſuum ante .b. vel ſit rei veritas quod ipſe nō mo
uebit digitum ſuum ante .b. ⁊ tūc eſt totus caſus poſſibi-
lis nec tunc ſequitur aliquod impoſſibile ſolummodo ſeq
tur tunc quo ſor. fuit deceptus ſolummodo per totam iſtā
horam credendo quod iſte mouebit digitum ſuum ante.
b. cum in rei veritate iſte non mouebit digitum ſuuȝ ante
b. ¶ Et conſimiliter arguitur de quocunq̄ȝ alio contin
genti ad vtrunlibet quia ſic ſor. potuit credidiſſe fuiſſe poſt
a. ⁊ quod ſic erit ante .b. ⁊ ſi ſic: ergo eadem ratione fuiſſet h̄
poſſibile de iſta cupulatiua ſuppoſita. ¶ Ad hec dicitur
primo ſicut prius quod caſus iſte eſt impoſſibilis.
¶ Et ad argumētū qñ arguit̃ ꝙ nō q: ſor. potuit ſic credi
diſſe ante illā horā ⁊ ſimilit̃ pꝰ illā horā: ḡ eadē rōe in quo
libȝ inſtāti illiꝰ hore potuit ſor. ſic credidiſſe. Huic dicit̃ cō

UNIVERSIDAD DE SALAMANCA

cedendo ꝯcluſionē. ¶ Et ſi arḡ ex iſto ꝙ poſſibile foret ſoꝛ. ſic
ꝓ̄ciſe credidiſſe per totā illā hoꝛā dicitur negādo ꝯñam ſicut
non ſeqtur in .a. inſtanti potuit vtrūqꝫ iſtoꝝ cōtradictoꝛio
rū fuiſſe verū: ḡ poſſibile fuit in .a. inſtanti illa duo contra
dictoꝛia fuiſſe vera anteceden̄s enim eſt veꝝ ⁊ cōſequens fal
ſum ⁊ impoſſibile arguitur enim a ſenſu diuiſo vero ad ſen
ſū compoſitū falſū. Et ſimiliter dicitur ad aliā foꝛmā qn̄ ar
guitur in quolibet inſtāti iſtiꝰ hoꝛ̄ potuit ſoꝛ. incipere ſic cre
didiſſe dicitur enim ꝙ hoc eſt verū non tn̄ fuit poſſibile ꝙ
ſoꝛ. ſic credidiſſꝫ. Et quando arḡ qḋ fuit poſſibile qḋ ſoꝛ. cre
didiſſet p̄ciſe quod ſoꝛ. fuit deceptꝰ ⁊ quod ille mouebit
digitū ſuū ante .b. Huic dicitur ꝙ hoc eſt impoſſibile. Et
poteſt dupliciter dici vno modo negādo illud fuiſſe poſſibi
le ſuſtinendo hanc rationē ſi ſoꝛ. ſic credidit p̄ciſe in tali in
ſtanti vel in tali nunqꝫ poterit eſſe quod ſoꝛ. in eodē inſtan
ti non credidit ſic ꝓ̄ciſe ⁊ notū eſt ꝙ ſuſtinendo hāc ꝯñam di
ceret conſequēter reſpondēdo ꝙ nō fuiſſet poſſibile quod ꝑ
aliqꝫ partē eiuſdē hoꝛe incipiētis in pꝛincipio fuiſſet ſic vl̄
ſic ſed admiſſo ꝙ fuit poſſibile gratia ex argumenti dicitur
ꝙ illud continue fuiſſet falſū ſoꝛ. mouebit digituꝫ ſuū an-
te .b. qꝛ ſequit̄ hoc eſſe falſum ſequitur enim cū caſu qḋ ille
fuit deceptꝰ qꝛ credidit ꝙ ille mouebit digitū ſuū ante .b. ⁊
ſequitur ꝙ illa ꝓpoſitio continue fuit falſa ſic ſignificando
vel ſaltꝫ ꝙ continue fuit ita ꝙ ille nō mouebit digitū ſuū
ante .b. inſtans. ¶ Et arguitur tūc ſic quāuis ꝑ totā illā ho
rā fuit ita ꝙ ſoꝛ. nō mouebit digitū an̄ .a. inſtās tn̄ cōtinue
ꝑ totā eādē hoꝛā potuit fuiſſe ꝙ ille mouebit digitū ſuū an̄
.b. ſꝫ ſi ita fuiſſet tūc ſoꝛ. nō p̄ciſe ſic crediſſet ⁊ ꝑ totā illā
hoꝛā nec per aliquā ꝑtē incipientē a ṗmo inſtāti iſtius ho
re ſed cōtra qꝛ tūc ſeqtur qḋ fuiſſet poſſibile qḋ ſoꝛ. per ali-
quā partē iſtius hoꝛe ſic ꝓ̄ciſe credidiſſet ⁊ tamen poſt illud
potuit ita fuiſſꝫ ꝙ nō credidiſſet ſic ꝓ̄ciſe ꝙ ē cōtra ṗmā ſup
poſitionē datā ſupponit̄ enīꝫ in ṗncipio ꝙ ſi ſoꝛ. in aliquo
inſtanti vel tempoꝛe ſic p̄ciſe credidiſſet ꝙ nunquā potu
it eſſe ꝙ ille in eodem inſtanti vel tempoꝛe non ſic p̄ciſe
credidiſſet: ſequit̄ ḡ iuxta iſtā reſponſionē ꝙ nō ſit poſſibile
ꝙ ſoꝛ. ſic credidiſſet ꝓ̄ciſe per totā illā hoꝛā nec per aliquā ꝑ
tē iſtius hoꝛe incipientis a ṗmo inſtanti eiuſdeꝫ hoꝛe. Hꝰ reſ
ponſio etiā cōfirmatur ꝑ hoc qḋ nō eſt poſſibile ſi aliqua ꝓ
poſitio in aliquo inſtanti ſignificauit ſic eſſe vel ſic ⁊ hoc ꝓ̄ci
ſe quin in eternū erit ita ꝙ ipſa ꝓpoſitio in eodē inſtanti ſic
ꝓ̄ciſe ſignificauit vt ſatis apparet intuenti oppoſitū autem
iſtiꝰ ꝯdictionalis ſequit̄ ex caſu poſito ꝙ ſoꝛ. credidiſſet per
pꝛimā medietatē iſtius hoꝛe illas duas ꝓpoſitiones ſic p̄e
ciſe ſignificanteſ ita quod alia ſoꝛ. eſt deceptus poſt .a. ſic ꝓ̄
ciſe ſignificet ⁊ illa ſoꝛ. mouebit digitū ſuū ante .b. inſtans
ꝓ̄ciſe ſignificet quod ille mouebit digitū ſuū ante .b. ⁊ illa fu
iſſet falſa cōtinue ante iſtā medietatē ⁊ elapſa illa medietate
adhuc in inſtāti medio potuit fuiſſe quod mouebit digitū
ſuū ante .b. quia adhuc in illo inſtanti medio totius hoꝛe
fuit ſoꝛ. indifferens ad mouēdū digitū ſuū ⁊ nō ad mouen
dū digitū ſuū qꝛ ſequit̄ ꝙ tūc potuit ſoꝛ. feciſſe quod illa ꝓ
poſitio ſoꝛ. mouebit digitū ſuū ante .b. fuiſſet vera per totaꝫ
ṗmā medietatē iſtius hoꝛe elapſe ſed ſi illa ꝓpoſitio tūc fu
iſſet vera cōtinue in caſu ſeqt̄ ꝙ aliq̄ ꝓpoſitio illa .ſ. ſoꝛ. fuit
deceptꝰ poſt .a. ſic ꝓ̄ciſe ſignificās non continue fuit credita
a. ſoꝛ. quia ſi alia ꝓpoſitio tūc fuiſſet vera ⁊ illa cōtinue fuit
credita .a. ſoꝛ. ſeqtur foꝛmaliter ꝙ ſoꝛ. fuiſſet deceptus poſt
.a. ⁊ ſoꝛ. non fuiſſet deceptus poſt .a. ſicut fuit oſtēſuꝫ in ṗn
cipio ſed cū hoc fuiſſet impoſſibile: ergo ſeqtur ꝙ elapſa pꝛi-
ma medietate poterat ita fuiſſe quod ſoꝛ. nō credidit illam
⁊ quod illa nō ſic ꝓ̄ciſe ſignificauit illud aūt eſt contra pꝛius
poſita .ſ. ꝙ ſi ſoꝛ. credat talē ꝓpoſitionē in eternū poſt erit
neceſſariū ille credat taleꝫ ꝓpoſitionē ⁊ etiā ꝙ ſi aliqua ꝓpo
ſitio ſic vel ꝓ̄ciſe ſignificet in tali inſtanti vel in tali nunquā
poterit eſſe quin tūc illa ſic ꝓ̄ciſe ſignificare: patet igitur ꝙ
ſuſtinendo illā conditionalē nō eſt ille caſus admittēdus
reſpectu alicuius ꝓpoſitionis talis cōtingētis ad vtrūlibꝫ
qꝛ ex dicto caſu tali ſeqt̄ oppoſitū illaꝝ ꝯdictionaliū iō iuxta
illā cōdictionalē nō eſt talis caſus admittēdus ſed qꝛ vna il

larū cōdictionaliū nō eſt neceſſaria ſicut ſatis pōt perſuade
ri. ¶ Ideo nō opoꝛtet negare caſuꝫ reſpectu iſtiꝰ ꝓpoſitōis
cōtingētis ſoꝛ. mouebit digitū ſuū ante .b. ille claudet ocu
lū ſuū ante .b. ⁊ ſic de talibus ⁊ vna illaꝝ cōdictionaliū non
valet ſi ſoꝛ. in aliquo inſtanti ſic credidiſſet eſſe vel ſic: ergo
nō pōt eſſe quin ſoꝛ. in eodē inſtanti ſic credidit eſſe vel ſic
qḋ nō ſit neceſſaria pōt declarari ſic ſi talis cōdictionalis fo
ret neceſſaria ſequeret̄ qḋ valeret huiuſmodi conſequentia
ſi deꝰ ſic credidit in illo inſtanti vel in illo: ergo nō pōt eſſe
qn̄ deus ſi credidit in illo inſtanti vel in illo ſed notū ē ꝙ
non valet conſequentia ponat̄ ꝙ tu curres in bellomonte
in .a. inſtanti vel tēpoꝛe futuro ſeqtur tūc ꝙ deꝰ in eternuꝫ
a p̄te ante .ſ. in p̄terito credidit ꝙ tu curres in bellomon-
te in .a. tempoꝛe ⁊ ſi ſic: ergo ille credidit loquēdo de credere
ꝓut eſt conſequens ad ſcire ⁊ tn̄ pōt eſſe ꝙ deus nunqꝫ cre-
didit ſic qꝛ poteſt eſſe qḋ tu non curres in bellomonte in .a.
tēpoꝛe quamuis enim tu curres in bellomonte in .a. tēpo
re tamen in hoc p̄ſenti inſtanti poteſt eſſe quod tu nunqꝫ
curres ibideꝫ: ergo pōt eſſe qḋ ab eterno fuit falſuꝫ qḋ tu
curres in bellomonte in .a. tempoꝛe ſed nō poteſt eſſe quod
deus ab eterno credidit quod ab eterno fuit falſum: ḡ pōt
eſſe quod deus nunquam credidit illud ⁊ tamen in rei veri
tate ſicut ponitur in tali caſu deus ab eterno credidit illud
patet ḡ qḋ non valet illa conſequentia deus aliqn̄ credidit
ſic vel ſic: ḡ nō pōt eſſe qn̄ deus ⁊c̄. Dicitur ergo quod non
valet iſta ꝯſequētia de deo ⁊ quod pōt ſatiſ ꝓbabiliter poni
quod nō valet de ſoꝛte vnde poſito quod ſoꝛ. ſciat aliqḋ
huiuſmodi futurū certū eſt quod non valet talis conſeqn̄
tia ſoꝛ. ſcit in illo inſtanti hoc quocunqꝫ dato futuro contin
genti ad vtrunlibet: ergo non poteſt eſſe quin ſoꝛ. ſciat hoc
in eodem inſtanti quāuis enim ſoꝛ. ſciat talem nunc tamen
nō neceſſariū ē ꝙ ille ſciat illud qꝛ pōt eē qḋ illud ab eterno
fuit falſum quāuis enī oppoſitū nūquā fuit verū pōt eſſe
modo quod ipſū ab eterno fuit verū: ſicut ḡ nō valēt tales
ꝯſequētie ṗmiſſe ita pōt ꝓbabiliter poni qḋ nō valet ṗma
ꝯdictionalis ſuppoſita hec .ſ. ſi ſoꝛ. in tali inſtāti vel in tali
ſic credidit: ḡ nō pōt eſſe quin ſoꝛ. in tali inſtanti vel in ta-
li ſic credidit ⁊c̄. iō ponēdo oppoſitū ꝯñtis ſtare cū añte illo
pt admitti caſus ille ſi tn̄ ponat̄ qḋ ſoꝛ. ꝑ totā illā hoꝛā ꝓ̄ci
ſe credidiſſꝫ quod ſoꝛ. fuit deceptꝰ poſt .a. ⁊ quod ille moue
bit digitū ſuū an̄ .b. vl̄ ꝙ ille claudet oculū ſuū an̄ .b. ⁊ ſic d̄
ſingulis cōtingentibus futuris. Et ſi arḡ ex illo qḋ eadē ra
tiōe poſſibile foret qḋ ſoꝛtes credidiſſꝫ ꝑ eādē hoꝛam ꝓ̄ciſe
qḋ ille fuit deceptus poſt .a. ⁊ qḋ ille erit deceptꝰ ante .b.
quia ita cōtingens eſt hec ꝓpoſitio ſoꝛ. erit deceptus ante
.b. ſicut illa ſoꝛ. claudet oculū ſuū an̄ .b. vl̄ aliq̄ ꝯſiſis: ḡ cū ṗma
maneat cōtinue in eadē copulatiua cōceſſa ⁊ negata .ſ. quod
ſoꝛ. eſt deceptꝰ poſt .a. ſequit̄ ꝙ ſicut fuit poſſibile ſoꝛ. cre
didiſſe ꝙ ille erit decipit̄ poſt .a. ⁊ qḋ ille claudet oculū ſuū
an̄ .b. vel etiā ſicut pꝛius poſtqꝫ ſoꝛ. credidiſſet talē copula-
tiuam ſoꝛ. fuit deceptus poſt .a. ⁊ erit deceptus an̄ .b. fuiſſꝫ
etiā poſſibile quod ille nunquā credidiſſet illam copulati-
uam: ergo ſicut admittitur vnus caſus eſt quilibet talis
admittendus. Huic dicit̄ vt ṗus quod fuiſſet poſſibile qḋ
ſoꝛ. credidiſſet per totā illā hoꝛā qḋ ille fuit deceptus poſt
.a. etiā ꝙ ille mouebit digitū ſuū ſeu claudet oculū ſuū an̄ .b.
⁊ tn̄ nō eſt poſſibile ꝙ ſoꝛ. credidiſſet illā copulatiuā ſolum
modo per totā eādē hoꝛā ſignificantem ꝓ̄ciſe quod ſoꝛ. fuit
deceptus poſt .a. ⁊ quod ille erit deceptus ante .b. Et cauſa
eſt iſta quia poſito quod ſoꝛ. credidiſſet ꝓ̄ciſe per totam ean
dem hoꝛā ꝙ ille fuit deceptus poſt .a. ⁊ quod erit deceptus
ante .b. ſicut expꝛeſſe pꝛobat argumentum pꝛimū in caſu illo
ſeqt̄ foꝛmaliter qḋ ſoꝛ. fuit deceptus ⁊ certum ē ꝙ nō pōt
aſſignari ratio q̄re ipſe fuit deceptꝰ in vno inſtāti illiꝰ ho-
re qn̄ in q̄libet inſtāti illiꝰ hoꝛe intrinſeco fuit ille deceptꝰ.
¶ Sed ex iſto ſequitur cū caſu quod i nullo inſtāti fuit ita
totaliter ſicut ille credidit cōtinue enim fuit ita qḋ ille fuit
deceptus poſt .a. ⁊ quod ille erit deceptus ante .b. ⁊ ꝯtinue
ſic credidiſſet ꝓ̄ciſe ſicut ponitur in caſu: ergo nō fuit ille de
ceptus in aliquo inſtanti iſtius hoꝛe: patet ergo ꝙ ex ca-

ſu illo ſequūtur duo contradictoꝛia. Sed ex iſto caſu addi
to .ſ. quo ſoꝛtes continue per totā illā hoꝛā credit p̄ciſe
quod ille fuit deceptus poſt .a. ⁊ quod ille mouebit digi-
tū ſuū ante .b. non ſequitur aliud inconueniens niſi quod
ſoꝛ. taliter credidit in tali inſtanti vel in tali vel per totaꝫ
talē hoꝛā ⁊ tamen poterit eſſe in futuro quod ille nunquā
ita p̄ciſe credidit vel quod aliqua ꝓpoſitio ſic vel ſic ſigni
ficat p̄ciſe in tali inſtanti ⁊ tamen poterit eſſe qḋ illa tūc
non ſignificauit ſic nunc vnqꝫ ante vel poſt. ¶ Et ſicut eſt
declaratū alibi etiā ſatis diffuſe i alijs terminis nō ē ſimil̄
cōcluſio aliqḋ incōueniēs iō pōt pꝛobabiliter ſuſtineri in
iſtis eiſdē terminis. ¶ Patet ḡ quia iſte caſus eſt admit
tendus ⁊ non ṗmus verū tamen ſicut alias dictū eſt non
eſt poſſibile quod ſoꝛ. ſolūmodo credat quod ille ē deceptꝰ
vel qḋ aliqs eſt deceptus ⁊ poterit in ṗncipio q̄libet talis
caſus negari cōponitur qḋ ſic p̄ciſe credat quod ille ſit de
ceptus poſt .a. qḋ ille faciat ſic vel ſic quod hoc erit vel illḋ
ante .b. ⁊ ſic de talibus ⁊ cauſa eſt quia cū ille pꝛopoſitiones
ſoꝛtes eſt deceptus ſeu fuit deceptus ſeu decipietur vel mo
uebit digitū ſuū vel claudet oculū ſuū ⁊ ſic de talibus non
ſunt per ſe note nec immediate cadunt ſub ſenſu aliquo ex
terioꝛi ille non poſſunt credi niſi pꝛopter aliquā euidentiaꝫ
creditā verā vel falſam. ¶ Ideo ad hoc qḋ ſoꝛ. ſic credat req
rit̄ etiā qḋ ſoꝛ. aliī credat cū hoc ⁊ ideo componitur ꝙ ſoꝛ.
p̄ciſe credat ꝙ ille fuit deceptus poſt .a. vel quod ille mo-
uebit digitū ſuū ante .b. vel aliqꝰ huius poteſt dici ſimpli-
citer ꝙ illud nō ē poſſibile qꝛ ſi ſoꝛ. ſic crederet hꝰ foꝛet ꝓpter
aliquā cauſam vel euidentiam creditam cū illud non ſit per
ſe notū nec cadat ſub aliquo ſenſu nullus enīꝫ ſenſus eſt vl̄
ſenſatio ſoꝛ. per quā imediate apparet ſibi quod ille fuit de
ceptus poſt .a. quia illa compoſitio nō fit reſpectu alicuius
per ſe ſenſibilis imediate enim per ſenſum pōt ſoꝛ. credere
ꝙ hoc eſt albū demonſtrato albo vel quod hoc eſt nigrum
demonſtrato nigro ⁊ hoc eſt amarū vel dulce calidū vel frigi
dū ⁊ ſic de alijs ſēſibilibus nunquā tamen poteſt ſoꝛ. ſic im
mediate credere ꝑ ſenſū vel ꝑ ſenſationē qḋ ille eſt deceptus
vl̄ fuit deceptꝰ ſeu claudet oculū ſuū ⁊ ſic de talibꝰ futuris ſꝫ
ſi aliqꝰ huiuſmodi credat ꝑ ſenſum hoc eſt mediate creden
do aliquā aliā euidentiā ſic ꝙ hoc erit mediate ſuadendo ꝑ
aliquā euidentiā ꝙ ipſe fuit deceptus poſt .a. vt qꝛ ipſe cre
didit quod plato fuit londonis in tali inſtanti vel in tali ⁊
ſcit bene ꝙ plato erat oxonie in alio inſtāti nec ille potuit
ita cito veniſſe huic ideo modo ſoꝛ. bene ſcit ꝙ credidit falſū
⁊ ita ſcit ſoꝛ. iam ꝙ ille fuit deceptus ⁊ ſic per ſenſuꝫ imme
diate ſoꝛ. crederet ⁊ ſciret ſe fuiſſe deceptū nō tamen immedi
ate ideo non eſt poſſibile ꝙ ſoꝛ. ſolūmodo credat ꝙ ille fuit
deceptus poſt .a ⁊ ꝙ ipſe mouebit digitū ante .b. Sed hec
reſponſio licet ſit vera non tamen admittit argumentuꝫ ſed
deſtruit ⁊ ideo cū illud ponatur ad fundandū argumentū
nō accipitur tanqꝫ impoſſibile ſic qḋ ipſuꝫ claudet cōtradi-
ctoꝛia ſed imaginatur ſatis bene. ¶ Ideo poteſt caſus ille
admitti ſicut pꝛius ⁊ reſpondendo ad argumenta ſicut eſt
ibidē declaratū eſſe dicendū in caſu illo ⁊ in quocunqꝫ ſimi
li ideo ⁊c̄. vnde poſito quod iam foꝛet .a. inſtans ⁊ ꝙ iaꝫ ſoꝛ
tes crederet illā copulatiuā ſoꝛ. erit deceptus poſt .a. ⁊ ante
xp̄s nō erit que ſic p̄ciſe ſignificaret ⁊ ꝙ ipſe nunqꝫ credat
aliam pꝛopoſitionē quā illā copulatiuā vel eius partē ſeqt̄
foꝛmaliter tunc quod ſoꝛ. eſt deceptus poſt .a. ⁊ antichꝛiſtꝰ
non erit et quia non obſtante ꝙ antichꝛiſtus nō erit pote-
rit tamen eſſe ꝙ ille erit ideo ſequitur qḋ non obſtante qḋ
ſoꝛ. erit deceptꝰ ⁊ eſt modo deceptus ⁊ incipit eſſe deceptꝰ
poterit eſſe per ꝙ multos annos poſt hoc quod ſoꝛ. nunqꝫ
fuit deceptus in .a. vel poſt nec quod ſoꝛ. credidit in .a. in
ſtanti illā copulatiuā ſic ſignificantē p̄ciſe .ſ. quod ſoꝛ. erit
deceptus poſt .a. ⁊ quod antixp̄s erit ⁊ tamen in rei verita
te in illo inſtanti ille credidit illā ſic p̄ciſe ſignificantem ⁊
non aliter credidit ſicut ponitur in caſu illo. Ideo admiſſo
illo caſu dicitur quod ſoꝛ. eſt deceptus in .a. inſtanti ⁊ conti
nue poſt hoc inſtans ꝙ eſt .a. ille erit deceptus quouſqꝫ ſoꝛ
nō erit ⁊ tamen poſtqꝫ ſoꝛ. fuerit coꝛruptus per multos an

nos poterit eſſe ꝙ ſoꝛ. non fuit deceptus in .a. inſtanti nec
vnquā poſt .a. Et ideo in illo caſu vnquā erit ita quod eſt
neceſſariū ꝙ ſoꝛ. fuit deceptus in .a. vl̄ poſt .a. nec neceſſario
erit ita ꝙ ſoꝛ. fuit deceptus in .a. vel poſt .a. ſed in eternum
quā diu antixp̄s poterit eſſe erit contingens ad vtrūlibet
.ſ. quod ſoꝛ. fuit deceptus in .a. inſtāti vel poſt .a. ⁊ conſimi
liter dicitur reſpectu alioꝛum contingentium ad vtrunlibꝫ
de futuro ⁊c̄.

¶ Trigeſimūpꝛimū ſophiſma.

Neceſſe eſt aliquid condenſari ſi aliquid rarefiat.

n ¶ Quod arguitur ſic nō poteſt eſſe quin aliqḋ
condenſetur ſi aliquid rarefiat: ergo ſophiſma: aſ
ſumptū arguitur ſic qꝛ ſi pōt eſſe ꝙ nihil condenſetur q̄uis
aliqḋ rarefiat: ponat̄ ḡ ꝙ aliqḋ rarefiat q̄uis nihil cōdēſet̄
⁊ ſit illḋ ꝙ rarefit .a. Quo poſito arḡ ſic ſi .a. rarefit: ḡ .a. maio-
rat̄ vl̄ aliq̄ eiꝰ ꝑs maioꝛat̄: ḡ .a. vl̄ aliq̄ ꝑs .a. occupabit ma
ioꝛē locū qꝫ pꝛiꝰ ⁊ nihil cōdenſat̄: ḡ nihil ꝙ eſt ⁊ ṗus fuit
occupat maioꝛem locum quam illud pꝛius occupauit: ergo
totus mundus eſt maioꝛ quam pꝛius fuit totus mundus
vel ſaltim maioꝛ quā immediate ante hoc fuit totꝰ mūdꝰ
ꝙ eſt īpoſſibile ꝯña patet qꝛ ſi .a. ſit maiꝰ qꝫ immediate ante
inſtās ꝙ eſt p̄ſens fuit ⁊ nihil eſt minꝰ qꝫ ipſū imediate an̄
p̄ñs inſtās fuit: ḡ breuit̄ aggregatū ex oībus magis ē maiꝰ
qꝫ ipſū imeditate ante inſtās ꝙ eſt p̄ñs fuit qꝛ ipſū eſt ma
ius quā ſi .a. foꝛet ita magnū p̄ciſe ſicut ipſum fuit in ṗn
cipio ⁊ etiā ſi quodlibet aliud coꝛpꝰ modo foꝛet ita magnū
ſicut ipſuꝫ fuit ante rarefactionē .a. ⁊ .a. ita magnū ꝓ̄ciſe ſicut
fuit ṗus tūc aggregatū ex oībꝰ eſſet eque magnū ſicut ipſuꝫ
tūc fuit ſꝫ modo eſt .a. maius quā ipſuꝫ tunc fuit ⁊ quodli
bet aliud coꝛpus eque magnū ꝓ̄ciſe ſicut ipſum ṗus fuit:
ḡ ⁊c̄. patet igit̄ ꝙ nō poſſet eē qḋ aliquid rarefiat niſi aliqḋ
condempſet̄ ⁊ ſi ſic neceſſe eſt aliquid cōdēpſari ſi aliqḋ rare
fiat. ¶ Similiter aliq̄ ꝓpoſitio neceſſaria ſignificat ꝓ̄ciſe
qḋ aliqḋ cōdēpſet̄ ſi aliquid rarefiat ⁊ quelibet ꝓpoſitio ne
ceſſaria ſignificat p̄ciſe ſicut neceſſe eſt eſſe: ḡ neceſſe eſt ali
quid cōdēpſari ſi aliquid rarefiat: aſſumptū arḡ qꝛ hec ꝯdictō
nalis eſt neceſſaria aliqḋ cōdempſatur ſi aliqḋ rarefiat qꝛ ſicut
ṗus argutū eſt ille non ſtant ſimul ꝙ nihil cōdēſeptur ⁊ tn̄
aliquid rarefiat. Et arḡ tūc ſic iſta cōdictionalis eſt neceſſaria
⁊ illa p̄ciſe ſignificat ꝙ aliquid cōdēpſet̄ ſi aliqḋ rarefiat
ergo neceſſe ē ꝙ aliqḋ cōdempſetur ſi aliquid rarefiat ⁊ ſi ſic
ergo neceſſe ē aliqḋ cōdenſari ſi aliquid rarefiat: ḡ ꝙ erat ꝓ
bādū. Ad oppoſitū arḡ neceſſe ē aliqḋ ꝯdēſari ſi aliqḋ rarefiat
ḡ ſi aliqḋ rarefiat neceſſe ē aliqḋ ꝯdēſari ꝯñs falſū qꝛ poſito
grā exēpli ꝙ poſſet eē ita ꝙ nihil cōdēſet̄ nec rarefiat tūc arḡ
ſic neceſſe eſt aliquid cōdēſari ꝓpter rarefactionē ſoꝛ. ſi ſoꝛ. ra
refit ponat̄ qḋ ſoꝛ. ſit ⁊ ꝙ poſſit rarefieri ⁊ nō rarefieri īdiffe
rēter ⁊ cōdenſari ⁊ tn̄ arḡ cōſimiliter ſicut in ſophiſmate ne-
ceſſe eſt aliquid cōdenſari ꝓpter rarefactionē ſoꝛ. ſi ſoꝛ. rarefi
at: ergo ſi ſoꝛ. rarefiat neceſſe eſt aliqḋ cōdēſari ꝓpter rarefa
ctionē ſoꝛ. ꝯñs eſt falſū qꝛ q̄uis ſoꝛ. condenſet̄ ſiue rarefiat
nō tn̄ ē neceſſe ſoꝛ. ꝯdēſari vel rarefieri: ḡ nō ē neceſſe aliqḋ
ꝯdēſari ꝓpter rarefactionē ſoꝛ. Siſr q̄ rōne cōcedit̄ illud ſo
phiſma eadē rōne ē ēt cōcedēdū ꝙ neceſſe ē ſoꝛ. mouere ſi ip
ſe currat ⁊ etiā īpoſſibile eſt ſoꝛ. currere ſi ipſe ſedeat ⁊ īpoſſi
bile eſt te ſedere ſi tu es hō ⁊ īpoſſibile ē te male reſpōdere ſi
tu es ſophiſta ⁊ ſic de talibꝰ multis q̄ ſunt ꝯdictiōales īpoſ
ſibiles ſicē enīꝫ cōcedit̄ ꝙ neceſſe ē aliquid cōdenſari ſi aliqḋ
rarefiat qꝛ talis cōdictionalis eſt neceſſaria aliqḋ cōdēſat̄
ſi aliqḋ rarefiat ſic ꝯſimilit̄ reſpondetur ꝙ impoſſibile ē te
currere ſi tu ſtas qꝛ notū ē ꝙ hꝰ ꝯdictionalis ē īpoſſibilis tu
curris ſi tu ſtas ſignificat enīꝫ ſicē nō pōt eſſe. Et ſimiliter
arḡ de q̄cūqꝫ ꝯdictiōali īpoſſibili. Et ſi cōcedit̄ ſicē cōceditur a
mltis ꝙ īpoſſibile ē te ſtare ſi tu curris: ꝯ qꝛ ſeqt̄ ḡ ſi tu cur
ris īpoſſibile ē te ſtar̄ cōſequēſ īpoſſibile ſꝫ foꝛte negat̄ iſta
ꝯña ſicut ⁊c̄ ſolꝫ iſta negari arḡ tn̄ illa ꝯña ſic qꝛ ſicē nō vꝫ hꝰ ꝯña
ſic nec illa aliquid cōdenſatur ſi aliquid rarefiat: ergo ſi ali-
quid rarefiat aliquid condenſatur. Similiter arḡ iuxta hanc
reſponſionē ꝙ impoſſibile eſt te ſtare ſi tu potes ſtare quia
notū eſt ꝙ hꝰ ꝯditionalis ē īpoſſibilis tu ſtas ſi tu potes ſta

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

re:ḡ iuxta reſpōſionē datā īpoſſibile ē te ſtarē ſi tu potes ſtare. Et arguitur ꝙ non qꝛ poſſibile eſt te ſtare ſi tu potes ſtare ſequitur enim ſi tu potes ſtare poſſibile eſt te ſtare :ergo poſſibilis eſt te ſtare ſi tu potes ſtare: ergo non eſt impoſſibile te ſtare ſi tu potes ſtare. ❡ Ad ſophiſma cū ꝓponitur neceſſe ē aliqḋ ꝯdēſari ſi aliqḋ rareſiat dr̄ ꝯcedēdo ſophiſma qꝛ neceſſe eſt aliqḋ ꝯdēſari ⁊ neceſſe eſt aliqḋ rare fieri qꝛ cū neceſſe eſt ꝙ corpora ſupercelestia continue agāt in corpora inferiora neceſſe eſt quod continue rareſiat aliquid: ⁊ ꝙ continue cōdenſetur aliquid. Sed iſte intellectus non vadit ad propoſitū ſophiſmatis ideo cū dicitur quod neceſſe eſt aliquid condenſari ꝓpter motū ſoꝛ. ſi ſoꝛ. rareſiat huic dicitur negādo illā conditionalē ⁊ ad argumentū qn̄ arguitur ꝙ iſta ſit vera qꝛ non pōt eſſe ita ꝙ nihil condenſetur ꝓpter motum ſoꝛ. ſi ſoꝛ. rareſiat igitur ⁊c̄. dicitur negando cōſequentiam ſed cōceditur ꝙ neceſſe eſt ſi ſoꝛ. rareſiat quod aliquid condenſetur propter motū ſoꝛ. ❡ Et conſimiliter dicitur ad aliā quando arguitur ꝙ aliq̄ propoſitio neceſſaria ſignificat ꝙ aliquid cōdenſatur propter motū ſoꝛ. ſi ſoꝛ. rareſiat ⁊ iſta propoſitio ſignificat ſicut neceſſe eſt eſſe: ergo neceſſe eſt quod aliqḋ cōdenſetur propter motū ſoꝛ. ſi ſoꝛ. rareſiat dicitur ꝙ illa ꝯn̄a nō valet ſed ſequitur ꝙ neceſſe eſt ita eſſe ꝙ ſi ſoꝛ. rareſiat ꝙ aliquid condenſetur abſit eniꝫ qḋ cōcedatur ab aliquo intelligēte ſeipſū quod impoſſibile eſt hominē ſtare ſi homo poteſt ſtare ⁊ quod impoſſibilis eſt tibi non ꝯcludi ſi tu ſis ſophiſma ⁊ ſic de talibus ⁊ nō eſt dubiū qḋ conceſſo ſophiſmate propter cauſaꝫ dictā opoꝛtet cōcedere quālibet talē cōſequenter reſpondendo ⁊ ideo ſicut ē quodlibet illoꝝ negandū ſic ⁊ ſophiſma. Sed foꝛte arguit̄ ad ſophiſma ſic aliquid rareſiet ꝑ totā iſtā hoꝛā ⁊ tn̄ ipſum nunq̄ꝫ erit maius quā ipſū fuit in ꝑncipio eiuſdē hoꝛe nec quaꝫ ipſum modo eſt :ergo ⁊c̄. aſſumptum arguitur quia ponatur quod medie quarte rareſiāt per totā iſtā hoꝛā ⁊ ꝙ cōtinue ꝓpoꝛtionaliter ſicut ille due quarte maioꝛabuntur ꝙ alie due quarte exterioꝛes cōtinue diminuant̄ eque velociter ſicut alie due maioꝛabunt̄ quo poſito ſeq̄tur concluſio propoſita ꝙ arguitur ſic ſoꝛ. in caſu illo cōtinue rareſiet per totam iſtam hoꝛam quia ſoꝛtes continue per totam iſtam hoꝛaꝫ erit rarioꝛ quā prius ⁊ quolibet inſtanti intrinſeco iſtius hoꝛe erit ita quod ſoꝛ. eſt rarioꝛ iam in preſenti inſtanti quam ille immediate ante preſens inſtans fuit: ergo continue erit ita per totā iſtā hoꝛā ꝙ ſoꝛ. rareſit ⁊ ſequitur ex caſu quod nunq̄ꝫ erit maioꝛ quā fuit in ꝑncipio ꝓpter illā rarefactionē ⁊ ſic ſequitur cōcluſio. Ideo foꝛte dicitur ſicut ē dicendū in principio cōcedēdo cōcluſionē. ſ. ꝙ aliquid continue rareſiet per totā iſtā hoꝛā ⁊ tamen ipſum nunquaꝫ erit maius quā ipſuꝫ iam eſt ſed continue manebit ita magnū ſicut prius ⁊ etiaꝫ in caſu ſimiliter conceditur ꝙ aliquid cōtinue rareſiet per totā aliquam hoꝛā ⁊ tamen ipſum continue minoꝛabitur per totam eandem hoꝛā ſicut eſt ſatis poſſibile per abſciſionem illius rarefacti. Sed tamen arguitur ꝙ aliquid continue rareſiet per aliquā hoꝛā vel per tempꝰ aliquod cuiꝰ nulla pars coꝛrumpetur in eadē hoꝛa ⁊ tamē ipſum non maioꝛabitur in aliquo inſtanti eiuſdeꝫ hoꝛe ꝙ eſt impoſſibile arguitur tamen quod ſic quia ponatur quod a. ⁊. b. ſint vna linea cuius vnū extremū ſit. a. ⁊ aliud. b. ⁊ ponitur ꝙ ſignentur partes ꝓpoꝛtionales ſuarū medietatum ita ꝙ media quarta illius ſit prima pars propoꝛtionalis. a. medietatis ⁊ deinde ſic progrediatur vſq̄ꝫ ad. a. punctuꝫ ita qḋ verſus. a. ſint partes ꝓpoꝛtiōales minoꝛes iſtiꝰ medietatis conſimiliter minoꝛentur ptes proportionales b. medietatis verſus. b. ponitur tunc ꝙ prima pars proportionalis. a. medietatis incipiat rareſieri verſus. a. punctū per primā parteꝫ ꝓpoꝛtionaleꝫ iſtius hoꝛe cōdenſando ſecundā ptē poꝛtionalē eiuſdē medietatis quouſq̄ꝫ illa erit in duplo minoꝛ quā iſta modo eſt quieſcente ſecūda pte ꝓpoꝛtionali continue per idem tempus ⁊ deinde quieſcat ꝑma ⁊ rareſiat ſecūda condenſando ſecundā quouſq̄ꝫ illa erit in duplo minoꝛ quā illa modo eſt ⁊ hoc per ſecundā partē ꝓpoꝛtionaleꝫ iſtius hoꝛe ⁊ quieſcente quarta parte propoꝛtionali continue per illud tempus ⁊ deinde ſecunda parte proportionali quieſcente rareſiat ſecūda cōdenſando quartam quouſq̄ꝫ iſta ſit in duplo minoꝛ quā iſta quarta eſt modo etiam ſicut prius ⁊ ſic de ſingulis partibus propoꝛtionalibus in ſingulis partibus iſtius hoꝛe ⁊ cōſimiliter per oīa ſicut ſupponitur iam de. a. medietate ita ſupponat̄ de medietate. b. quibus ſuppoſitis arguitur ſic. a. b. linea in fine hoꝛe vel erit tanta preciſe ſicut in principio vel maioꝛ. Si maioꝛ contra arguitur ſic. a. b. linea continue manebit tanta quieſcentibus eius duobꝰ extremis ⁊ eius medio: ergo continue erit. a. b. linea tanta ſicut in principio conſequentia patet ⁊ aſſumptū intuenti caſum quieſcente enim. a. ⁊. b. puncta quia illud coꝛpus non mouebitur niſi motu rarefactionis ⁊ condenſationis ſed nunquaꝫ ante finem deueniet rarefactio vel condenſatio ad. a. punctū vel ad. b. punctū :ergo ⁊c̄. Similiter punctus mediꝰ inter. a. ⁊. b. continue quiſcet quia. a. b. linea continue manebit rarefacta vt ſuppono et arguitur ſic vna quarta media illiꝰ. a. b. linee mouebitur per illud tempꝰ ſecundū oīa eius puncta intrinſeca verſus vnam differentiam ponis ⁊ alia media quarta verſus oppoſitam differentiā ſm̄ omnia ſua puncta intrinſeca :ergo continue per illud tempus quieſcet punctus medius inter illas quartas qꝛ ſi moueretur in caſu iſto ſequeretur ꝙ ille moueretur continue per totuꝫ illud tempus infinita tarditate ⁊ quod moueretur ⁊ ad nullam differentiā poſitionis moueretur in aliquo inſtāti illius tempoꝛis qꝛ nulla foꝛet ratio quare magis moueretur ad vnam differētiam poſitionis quā ad aliā ⁊ ad quācūq̄ꝫ differentiā poſitionis dicitur ipſum moueri ſequitur ꝙ ad illā differentiā poſitionis non mouebitur idem punctus quia tunc ſequeretur ꝙ ipſum inſequeretur punctū aliquod intrinſecū altius quarte mote ad differentiā oppoſita ꝙ eſſet contra caſum componatur ꝙ iſta quarta debeat moueri ſecundū oīa ſua puncta intrinſeca verſus oppoſitā differentiaꝫ poſitionis ſequitur igitur quod ille punctus medius cōtinue geſcet ⁊ etiaꝫ duo puncta extrema: ergo continue erit equalis diſtantia inter ipſum mediū punctū ⁊. a. ⁊ ipſum mediuꝫ ⁊. b. ergo tota. a. b. linea continue erit equalis ſicut in principio. Ideo ſi dicitur ſicut eſt dicendū in caſu iſto quod. a. b. linea contiue erit equalis ſicut iſta eſt in principio cōtra arguitur ſic. a. b. linea rareſiet per totā hanc hoꝛā: ergo. a. b. linea erit aliquando maioꝛ quam prius fuit ſequitur enim a. ⁊. b. rareſit :ergo. a. ⁊. b. maioꝛatur ſed per totā iſtaꝫ hoꝛā a. b. rareſiet :ergo per iſtam hoꝛaꝫ ipſa maioꝛabitur. Similit̄ q̄libet ps ꝓpoꝛtiōalis. a. medietatis ēt. b. medietatis maioꝛabit̄ ⁊ nulla tn̄ minoꝛabit̄ ſic aliq̄ maioꝛabitur: ergo totū continue erit maius quā in ꝑncipio ſimiliter rarefacta prima parte ꝓpoꝛtionali. a. medietatis ⁊ ſecunda erūt ille due maioꝛes quam ille fuerunt in principio ⁊ nulla ſequens illas nec alique ſequentes erūt tantū minoꝛate ſicut ille due tunc erunt maioꝛate vltra illud quod fuit in principio: ergo totū tunc compoſitū ex illis ⁊ ex omnibus ſequentibus erit maiꝰ quā in principio ſequitur eni ſi tota ps rarefacta ⁊ etiam condenſata de. b. ſit continue maioꝛ quā ꝑus fuit ⁊ tota pars non rarefacta continue manet equalis :ḡ tota linea cōtinue maioꝛabit̄ ſꝫ ꝯtinue erit ita ꝙ poſtq̄ꝫ due ꝑme ptes ꝓpoꝛtiōales ſint rarefacte ꝙ plus ſunt ille ptes rarefacte q̄ꝫ aliq̄ vel aliqua ſeq̄ntes ſunt ꝯdēſate :ḡ ⁊c̄. ſimiliter ſi quelibet pars continue rareſienda tantū condenſaret ipſam proximam ꝑcedentem ſicut ipſa condenſat per ſuā rarefactionem primā ptē proportionalē ſubſequentē tunc cōtinue quandocūq̄ꝫ aliqua talis foꝛet continue rarefacta foꝛet tota ps compoſita ex iſta ⁊ parte ꝓpoꝛtionali ipſam proxima ſequēte tanta ſicut eadem tota pars in ꝑncipio ſed per caſum quelibet tal̄ ſolūmodo condenſat ꝓpoꝛtionalē ſequētem ⁊ nullam ꝑcedentē :ergo iam erit tota ps compoſita ex iſta parte tunc ſic rarefacta ⁊ ex pte ꝓpoꝛtionali ꝑus rarefacta maioꝛ quam iſta prius fuit in principio ⁊ continue ſic maioꝛabitur tota pars rarefacta vſq̄ꝫ ad fineꝫ: ergo in fine erit tota linea maioꝛ quam in principio ſimiliter quelibet

pars iſtius linee rarefacta erit maioꝛ in fine quā in principio ⁊ nulla erit pars iſtiꝰ quin illa tūc erit rarefacta: ergo tūc erit q̄libet pars maioꝛ quā in principio. Preterea in fine erit aliqua pars maioꝛ quā illa fuit in principio ⁊ nulla erit in fine quin ipſa erit maioꝛ: ergo tūc erit q̄libet pars maioꝛ aſſūptā arguit̄ maioꝛ. n. eſt manifeſta ⁊ minoꝛ ꝓbat̄ qꝛ ſi in fine nō erit q̄libet pars maioꝛ quā in ꝑncipio: ergo cum tūc ſit aliqua pars maioꝛ et non quelibet: ſequit̄ ꝙ tūc erit dare maximā que tunc erit maioꝛ quā ipſa fuit in principio vel minimā que tūc nō erit maioꝛ quā illa fuit in principio. Sed arguit̄ qḋ nō qꝛ ſi detur maxima que tūc erit maioꝛ notū eſt quod illud claudit oppoſita ſequit̄. n. illa eſt maioꝛ quā fuit in principio: igit̄ in aliq̄ ꝓpoꝛtione eſt illa maioꝛ quā illa fuit in pricipio: ergo aliq̄ eſt maioꝛ illa que adhuc ē maioꝛ quā illa fuit in principio ſignato. n. aliquo puncto qui inſenſibiliter diſtat a puncto termināte illā ptē tunc ſequit̄ ꝙ ille pūctus plus diſtat a medio pūcto totiꝰ. a. b. linee quā in principio diſtabit idē pūctꝰ: ergo tota pars intercepta eſt maioꝛ quā illa fuit in principio ⁊ ſic vniuerſaliter argui pōt de quocūq̄ꝫ pūcto terminātē aliquā ptē citra. a. ſequit̄ ergo ꝙ nulla erit maxima pars in fine que erit maioꝛ quaꝫ illa fuit in principio nec aliqua erit minima que nō erit maioꝛ quā illa fuit in principio qꝛ ſi aliq̄ fuerit talis ſignet̄ illa ⁊ q̄ro an illa terminetur citra. vel ad. a. ſi citra. a. notū eſt ſic iā eſt argutuꝫ ꝙ illa erit maioꝛ quā illa fuit in principio qꝛ punctꝰ eiꝰ vltimꝰ verſus. a. plus diſtabit a puncto medio totiꝰ. a. b. linee quā in principio: ergo illa eſt maioꝛ. ❡ Ideo ſi dicat̄ ꝙ illa eſt minima que nō terminat̄ ad. a. tūc cōtra illa nō terminat̄ ad pūctū mediū totiꝰ. a. b. linee: ergo illa terminat̄ ad aliquē punctū inter mediā inter. a. ⁊ int̄ mediā punctū totiꝰ. a. b. linee tūc arguit̄ ſic q̄libet pars. a. medietatis incipiēs ab. a. puncto eſt minoꝛ quā illa fuit in principio qꝛ nulla tūc erit talis que nō eſt minoꝛ quā illa fuit in principio: ergo nulla eſt minima que nō erit maioꝛ ꝙ illa fuit in principio ꝯn̄a patet ⁊ aſſumptuꝫ arguit̄ qꝛ quilibet punctꝰ terminās aliquā partē talē verſus punctū mediū per aliqḋ tempꝰ receſſit a pūcto medio ⁊ mouebat̄ verſus. a. pūctū ipſo a puncto cōtinue quieſcēte: ergo q̄cūq̄ꝫ tali pte data illa eſt maioꝛ in fine illiꝰ hoꝛe quā illa fuit i pricipio ⁊ ſi ſic igit̄ nulla erit minima in fine que tūc nō erit maioꝛ quā illa fuit in principio: ergo q̄libet tūc erit maioꝛ ſicut priꝰ argutū ē. Similiter q̄libet pars ꝓpoꝛtionalis. a. medietatiſ erit maioꝛ in fine quā eadē fuit in principio: ergo tota. a. medietas erit maioꝛ in fine quā fuit in pricipio aſſumptū arguit̄ qꝛ quelibet pars incipit maioꝛari añ finē poſtquā illa nō diminuet̄ ergo ⁊c̄ ❡ Ad hec reſpondet̄ primo ad primū qn̄ arguit̄ ꝙ hec linea rareſiet per totā iſtam hoꝛā: dicit̄ ꝙ nō qꝛ vt ſic loq̄mur illa linea nūq̄ꝫ erit lōgioꝛ quā illa eſt iā nec vnquaꝫ erit ita in caſu iſto ꝙ illa incipit eſſe maioꝛ quā illa eſt iā: ḡ illa nūquā rareſiet ſic̄ eni ponitur ꝙ linea debet rareſieri ita pōt dici ꝙ linea erit rarioꝛ vel denſioꝛ illud tn̄ eſt īpoſſibile de virtute ſermonis ſic etiā ꝙ linea rareſiet eſt ipoſſibile de virtute ſermonis ſed tn̄ ſicut admittit̄ vnꝰ modꝰ loquēdi ita poteſt vterq̄ꝫ dici: ergo ꝙ ſeqt̄ ſi hoc nūq̄ꝫ erit rariꝰ quā ipſuꝫ iā eſt ipſuꝫ nūq̄ꝫ rareſiet quocūq̄ꝫ dato nec vnquā erit ita ꝙ ipſuꝫ imediate poſt inſtans preſens erit rariꝰ quā ipſuꝫ iā eſt ſed in caſu poſito ita ē de illa linea ergo ⁊c̄. ❡ Et ad argumentū qn̄ arguit̄ ꝙ ſic qꝛ ꝯtinue per totā iſtā hoꝛā rareſiet aliq̄ pars linee: ergo ꝯtinue rareſiet tota linea illa categorematice loquendo de li tota ꝯn̄a arguit̄ ſic qꝛ ſequit̄ pars illiꝰ linee mouetur: ergo illa linea mouet̄: ergo ꝯſimiliter ſequit̄ pars iſtius linee rareſit: ergo iſta linea rareſit qꝛ per primā ꝯn̄aꝫ ſi pars iſtiꝰ mouet̄: ergo tē tota illa mouet̄ ſi tūc tota illa mouet̄ ⁊ nullo alio motu quā rarefactiōis vel cōdenſatiōis vt ſuppono qꝛ totū nō mouet̄ alio motu quā moueat̄ aliq̄ pars illiꝰ: ergo ſi aliq̄ rareſit tota linea mouet̄ motu rarefactiōis ⁊ ſi ſic: ergo tota rareſit: ergo. a. primo ſeqt̄ pars illiꝰ linee rareſit ergo tota linea rareſit huic dr̄ vt priꝰ ꝙ nō valet illa ꝯn̄a pars iſtiꝰ linee rareſit: ergo tota linea rareſit qꝛ ſic ꝯtingeret arguer̄ ꝙ illa linea ſimul cōtinue rareſieret ⁊ ꝯdēſaret̄ qḋ eſt ipoſſibile ergo ⁊c̄. Et tūc ad argumentū qn̄ arguit̄ ſic pars illiꝰ linee mouet̄ ergo tota illa linea mouet̄ huic dr̄ ꝙ accipiēdo iſtū terminū tota categorematice bn̄ valet ꝯn̄a. Et qn̄ arguit̄ vlteriꝰ ſi pars iſtiꝰ linee rareſit: ergo tota linea rareſit dr̄ negādo ꝯn̄aꝫ q̄litercūq̄ꝫ accipiat̄ iſte terminꝰ tota. Et qn̄ ar̄ ꝙ ſic qꝛ ſi aliq̄ pars iſtiꝰ rareſit: ergo iſta linea mouet̄ ⁊ illa tūc nō mouet̄ niſi motu rarefactiōis vel cōdēſationis vt in caſu ponit̄: ergo in caſu poſito illa mouet̄ motu rarefactiōis vl̄ ꝯdēſatōis huic dr̄ ꝙ illa linea mouet̄ tā motu rarefactōis quā cōdenſatōis in caſu illo illa tn̄ nō rereſit nec ꝯdenſat̄ vn̄ nō ſequit̄ iſta linea mouet̄ motu rarefactōis: ergo rareſit nec ſequit̄ mouetur motu ꝯdēſationis: ergo cōdenſat̄: mouetur. n. illa motu rarefactiōis ſue ptis ⁊ etiā motu ꝯdenſatōis ſue ptis vn̄ ſi valeret vniuerſalit̄ hoc mouet̄ motu rarefactōis ergo hoc rereſit ſequit̄ ꝙ pūctꝰ poſſit rareſieri qꝛ notuꝫ eſt poſito ꝙ aliqḋ coꝛpꝰ rareſiat tūc mouet̄ aliqs pūctꝰ motu rarefactōis qꝛ punctꝰ ſi mouet̄ motu totiꝰ cuius eſt pūctꝰ: patet igit̄ ꝙ nō valet huiuſmodi ꝯn̄a hoc mouet̄ motu rarefactōis: ergo h̄ rareſit ⁊ ita negat̄ breuit̄ ꝙ illa linea rareſiet in aliq̄ pte iſtiꝰ hoꝛe. Ad ſc̄a foꝛmā qn̄ ar̄ qḋ iſta linea erit maioꝛ i fine quā in pricipio qꝛ q̄libet pars ꝓpoꝛtionalis tā medietatꝭ. a. quā medietatꝭ. b maioꝛabit̄ ⁊ nulla tn̄ minoꝛabit̄ nec oēs tn̄ minoꝛabunt̄ ſic aliq̄ maioꝛabit̄: ergo in fine erit totū maiꝰ quā in pricipio dr̄ negādo ꝯn̄aꝫ ⁊ cā eſt qꝛ licet neq̄ aliq̄ neq̄ꝫ oēs tn̄ minoꝛabunt̄ ſic aliq̄ maioꝛabit̄ tn̄ oēs ille q̄ꝛ q̄libꝫ ſequit̄ ꝑmā minorabūt̄ tn̄ q̄tū aliq̄ maioꝛabit̄ cū oībus illis qꝛ ille tn̄ ꝑciſe minorabunt̄ ſic ꝑma maioꝛabit̄ qꝛ in q̄ ꝓpoꝛtōe ꝑma ps ꝓpoꝛtionalis erit maioꝛ in fine vl̄ in aliquo inſtāti intrinſeco iſtiꝰ hoꝛe in eadē proportione erit totū reſiduū ab illa pte q̄ iā eſt ꝑma ps proportionalis minꝰ quā in ꝑncipio fuit in eodē inſtāti quocūq̄ꝫ demōſtrato. Sed foꝛte ar̄ ꝯ hāc reſpōſionē ꝙ nulla ps ꝓpoꝛtionalis tn̄ minoꝛabit̄ ſic ꝑma maioꝛabitur ergo nec oēs ptes ꝓpoꝛtionales ſequētes ꝑmā tn̄ minoꝛabuntur quantū prima maioꝛabitur quia illa plus maioꝛabitur quā minoꝛabitur aliqua illaruꝫ. Huic dicitur quod ſic ⁊ iō negatur ꝯn̄a iā premiſſa. Ad tertiaꝫ foꝛmā qn̄ ar̄ ꝙ tota. a. b. linea erit maioꝛ in fine quā in ꝑncipio qꝛ ꝯtinue erit ita ꝙ tota ps. a. b. linee ꝯpoſita ex maxima pte ſm̄ ſe totaꝫ rarefacta ⁊ maxima pte ſm̄ ſe tota ꝯdenſata ē maioꝛ quā priꝰ fuit ⁊ tota reſidua pars erit eq̄lis ſic illa ꝑfuit: ergo tota linea ꝯtinue maioꝛabit̄ Huic dr̄ ꝯcedēdo ꝯn̄aꝫ ⁊ negando añs dr̄. n. ꝙ cōtinue erit ita ꝙ tota ps. a. b. linee cōpoſita ex pte rarefacta et ex pte ꝯdenſata erit tāta ꝑciſe ſic ꝑus fuit eadē ps ſalteꝫ ſic ipſa fuit in pricipio iſtiꝰ hoꝛe ⁊ h̄ ſatꝭ patet inductiue qꝛ notū eſt in caſu iſto ꝙ cū tota ꝑma ps ꝓpoꝛtionalis erit rarefacta vtputa i ꝑmo iſtāti ſcd̄e ptis ꝓpoꝛtional̄ iſtiꝰ hoꝛe ⁊ tūc erit tota ps ꝯpoſita ex illa q̄ mō eſt ꝑma ⁊ illa q̄ mō eſt ſc̄a tāta ꝑciſe ſic iā eſt q̄ꝫto. n. ꝑma ps ꝓpoꝛtionalis maioꝛabit̄ tāto minoꝛabit̄ illa q̄ eſt ſc̄a ps proportionalis qꝛ ꝑma ꝯtinue ꝯdenſat ſc̄a ſic ipſamet rareſit per caſuꝫ: ergo ⁊c̄. Ad q̄rtā foꝛmā qn̄ ar̄ iteꝝ ad ꝯcluſionē. ſ. ꝙ. a. b. linea erit maioꝛ i fine quā in ꝑncipio qꝛ ſi q̄libet ps rareſienda poſt ꝑmā partē ꝓpoꝛtionalē tn̄ ꝑciſe cōdenſaret ptē ꝑcedentē ipſaꝫ q̄ꝫtū in iſto caſu cōdenſat eadē ps ptē ipſaꝫ ſequēteꝫ tūc cōtinue maneret tota. a. b. linea eq̄lis ſic in ꝑncipio ſed iā in caſu iſto nulla ps cōdenſabit aliā priꝰ rarefactā. ſ. partē talē q̄ prius rareſiet quā ipſa quecūq̄ꝫ demōſtrata: ergo iā ſequit̄ ꝙ a. b. linea erit maioꝛ quā fuit in ꝑncipio. Huic dr̄ breuiter negādo ꝯn̄am ⁊ añs vn̄ nō ſequit̄ ſecūda ps ꝓpoꝛ-

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

tionalis tantū diminuet de quātitate ꝓme ptis ꝓcedēt
ipſaꝫ ꝯdēſando quātū ipſa eadē ſa diminuet de tertia
cōdenſando tertiā: ergo ſcda tantū cōdenſabit primaꝫ
quantū ipſa cōdenſabit tertiā ſi. n. aliq̄ duo in ꝓcipio
ſunt eque rara ꝓciſe quoꝝ vnū ſit maius ⁊ aliud min⁹
quāuis tūc eq̄liter diminuātur illa duo vel cōdenſent
tñ nō ꝓpter h̄ ſequit quod tantū ꝯdēſet mai⁹ ſicꝫ min⁹
qꝛ per equalē diminutionē in quātitate multo plus cō
denſabit min⁹ illud quā cōdenſet illud maius ideo ne
gatur illa cōditionalis prius facta. ſ. quod ſi quelibet
pars rareſienda poſteri⁹ tantū cōdenſaret partem ipſā
precedentē quantū in caſu poſito illa eadeꝫ ꝯdenſabit
partē illā ſequentē quod tunc maneret tota. a. b. linea
equalis ſicut in principio ſtaret. n. cū hac conditionali ꝙ
tota. a. b. linea foret multo maior quā in principio etiā
ſtaret quod illa foret multo minor ⁊ ideo nō valet illa
ꝯña. ¶ Ad aliā formā quādo arguit adhuc ad primaꝫ
cōcluſioneꝫ quod q̄libet pars ꝓportionalis in fine erit
rarefacta: ergo quelibet tunc erit maior quā illa eſt mo-
do in principio. ¶ Huic dicitur negādo ꝯñam ⁊ cauſa
eſt qꝛ licet pars quelibet tunc erit rarefacta tunc etiaꝫ
quelibꝫ alia: a prima erit condenſata ⁊ plus cōdenſata
quā rarefacta ideo nō valet ꝯña. ¶ Ad aliā formā quā
do arguit quod tunc erit quelibet pars. a. maior quaꝫ
fuit in principio dicitur ꝙ nō imo tunc q̄libet que ter-
minat ad. a. punctū que eſt pars illi⁹ medietatꝭ erit mi
nor quā fuit in principio ⁊ qñ arguitur ꝙ nō qꝛ tunc cuꝫ
aliqua eſſet maior quā in principio ⁊ aliqua minor quā
in principio ſequitur quod foret dare maximā que erit
tunc maior quā in principio vel minimā que tunc non
erit maior quā in principio. ¶ Huic dicitur negādo ſicut
ſatis ꝓbat argumentū ibidē nec erit dare maximā que
erit tūc maiorata nec minimā que nō imo quelibꝫ ps
illius medietatis incipiens. a. pūcto medio erit maior
quā in principio. ¶ Et quelibet incipiēs ab. a. puncto
⁊ terminata verſus mediū erit minor quā in principio
ſicut expreſſe probat argumentū ibidē ideo ⁊c. ¶ Ad
vltimā formā qñ arguit quelibet pars ꝓportionalis in
cipiet rareſieri: ergo quelibet erit maior quā iā eſt ne-
gatur ꝯña vñ non ſequit ſcda pars ꝓportionalis inci-
piet maiorari: ergo illa incipiet eſſe maior quā iam eſt
Sed ſequit ꝙ ipſa incipiet eſſe maior quā ipſa erit in-
ſtāti illo quo incipiet maiorari vel ſaltē ꝙ imediate p⁹
illud inſtās ita erit vñ ſicut alias diffuſe eſt declaratum
nō ſequit aliquādo erit ita ꝙ illa incipit eſſe maior quaꝫ
iā eſt: ergo aliquādo incipiet eſſe maior quā iam eſt: er
go ⁊c. Aliter arguit ad ſophiſma ſic aliquid per vnā ho
rā rareſiet infinita tarditate: ḡ nō eſt neceſſe qꝺ aliquid
cōdenſet ſi aliquid rareſiat aſſumptū arguit qꝛ ponatur
vt pri⁹ ꝙ. a. b. linea ſit pedalis quātitatꝭ ⁊ ꝙ illa icipiat
rareſieri per partē añ partē ab. a. puncto ita ꝙ incipit. a
punct⁹ moueri motu rarefactionis cōtinue intendēdo
motū ſuū a q̄te vſqꝫ. d. e. gradū excluſiue ⁊ ꝙ null⁹ pūc
t⁹ ali⁹ ab. a. i preſenti iſtāti icipiat moueri ⁊ ponit ꝙ per
illā latitudinē mot⁹. a. quiete vſqꝫ ad. e. poſſit pertrāſi
ri pedalis quātitas in hora ⁊ ꝙ cōtinue erit ita ꝙ queli
bet pars. a. cui⁹ quilibet punct⁹ intrinſec⁹ mouet vni-
formiter rareſiat quib⁹ poſitis arguit cōcluſio. ſ. ꝙ ali-
quid rareſiet per vnā horā infinita tarditate qꝛ. a. b. li
nea per totā iſtā horā rareſiet iſinita tarditate ꝙ arguit
ſic qꝛ infinita tarditate incipit aliq̄ pars. a. b. linee rare
ſieri ⁊ nō maiori tarditate incipit aliq̄ ps rareſieri quā
continue per totā illā horā rareſiet aliq̄: ergo per totaꝫ
illā horā rareſiet aliq̄ pars infinita tarditate ⁊c. iſta ꝯña
patet ⁊ añs arguit maior. n. patet per caſuꝫ qꝛ aliq̄ tar-
ditate incipit aliq̄ pars rareſieri ⁊ nulla eſt tanta tardi
tas quin in duplo maiori tarditate incipiat aliq̄ pars
a. b. rareſieri ⁊ quin in quadruplo maiori incipiat aliq̄
etiā rareſieri ſic in infinitū: ergo infinita tarditate inci-
pit aliq̄ pars rareſieri ⁊ ꝯſimiliter ꝓbat minor qꝛ infi-

nita taditate mouebitur aliq̄ pars. a. b. linee per totaꝫ
iſtā horā qꝛ aliq̄ tarditate mouebitur aliqua pars ⁊ nul
la tarditate mouebit aliqua per totā illā horaꝫ quin in
duplo maiori tarditate mouebitur aliqua pars ⁊ ſic in
infinitū: ergo infinita tarditate mouebitur aliqua pars
per totaꝫ iſtaꝫ horaꝫ tunc arguit ſic infinita tarditate ra
reſiet aliqua pars per totaꝫ iſtā horaꝫ ⁊ non tardius ra-
reſiet aliqua pars per totaꝫ illā horaꝫ quā rareſiet. a. b
linea per totam illam horā: ergo infinita tarditate rare
ſiet tota. a. b. linea per totaꝫ illā horā ꝯña patet ⁊ ante-
cedens probatur maior enim imediate ante fuit decla
rata ⁊ minor arguitur ſic. ſ. quod non tardi⁹ rareſiet ali
qua pars quam tota. a. b. linea quia ſi aliqua pars tar-
dius rareſiet quam tota. a. b. linea ſit illa pars gratia ex
empli. d. tunc arguitur ſic. d. pars vel rareſiet ſecundū
ſe ⁊ quālibet eius partē vel non ſi ſic tunc arguitur ſic. d
pars rareſiet ſecundū ſe ⁊ quēlibet eius partem ⁊ queli
bet pars cuius quilibet punctus intrinſecus mouetur
vniformiter ita velociter rareſiet ſicut aliqua pars. a.
b. linee per caſum quia poſitum eſt ꝙ quilibet pars ta
lis vniformiter rareſiet: ergo. d. pars cū quilibet eius
punctus intrinſec⁹ moueat vniformiter ita velociter
rareſiet ſicut aliqua pars eiuſdem. a. b. linee ⁊ ſi ſic: er-
go tota. a. b nō velocius rareſiet quā. d. pars. a. b. linee
⁊ ſic non velocius rareſiet quā aliqua ei⁹ pars ideo ⁊c.
¶ Ideo ſi dicatur quod. d. pars nō rareſiet ſcdm quāli
bet eius partē ſed ſecundū aliquam ſic ⁊ ſcdm aliquaꝫ
non. ¶ Contra adhuc ſequitur idem capiatur tota ps
ipſi⁹. d. b. que rareſiet ſecundū quālibet eius partem.
Et arguit tūc ſic hec pars ipſius. d. ita velociter rareſi
et ſicut aliqua pars toti⁹. a. b. linee per argumentū pri
us factum ex caſu ⁊ tota alia ps. d. ptis quieſcet ſicut ēt
quieſcit tota reſidua toti⁹. a. b. linee: ḡ ita velociter rare
ſiet. d. pars ſicut tota. a. b. linea tota enim velocitas ra
refactionis. a. b. linee attendit penes velocitatem ra-
refactionis partis rarefacte ſecundū quālibet ſuā par-
tē: ḡ cū ita velocit rareſiat tota ps. d. q̄ rareſit ſic aliq̄ ps
a. b. linee q̄ rarſiet ⁊ nec tota. b. linea rarſit niſi ꝓpt ſui
ptē rarefactā nec ēt. d. pars niſi per partē ſui rerefactā
ſequit ꝙ ita velociter rareſiet. d. pars ſicut tota. a. b. li
nea quod erat probandū ⁊ ſic vniuerſaliter arguit de
oī parte. a. b. linee quod ita velociter rareſiet ſicut tota
a. b. linea ⁊ ſi ſic cū iſinita tarditate ꝯtinue rareſiet ali-
qua pars totius. a. b. ſequitur quod infinita tarditate
continue rareſiet. a. b. linea. ¶ Et tunc arguit ſic ſi per
totam iſtam horaꝫ erit ita quod infinita tarditate rare
ſiet. a. b. linea: ergo per totaꝫ iſtam horaꝫ. a. b. rareſiet
infinita tarditate quod erat probandū conſequens im
poſſibile ⁊ conſequentia arguitur ſic quia ſequitur per
horam erit ita quod infinita tarditate mouebitur hoc
vel illud: ergo hoc vel illud mouebitur infinita tardi-
tate igitur conſimiliter ſequitur ſi per totā iſtam horaꝫ
erit ita quod infinita tarditate rareſiet. a. b. linea: ergo
per eandem horam. a. b. linea rareſiet infinita tardita
te. ¶ Preterea in caſu poſito arguitur ſic vel rareſiet
tota. d. ps vniformiter vl̄ difformit qꝺ vniformit pa
tet ex caſu quia ſuppponitur quod quelibet pars talis
cuius quilibet punctus intrinſecus mouetur rareſiet
vniformiter quo poſito ſequitur quod continue erit to
ta pars. a. b. rarefacta ſecundū quālibet ſui partem rare
factam. ¶ Sed arguitur quod hoc repugnat caſui qꝛ
tunc ſequeretur quod ita cito ſicut terminabitur rare-
factio ad talem punctum vel ad talem quod tota pars
incipiens ab. a. puncto terminata in tali vel tali demō
ſtrato eodē puncto qui prius erit rarefactus vniformi
ter ſecundū ſe ⁊ quālibet partem ⁊ breuiter ſequitur il
lud quod ita cito ſicut aliqua pars ſecundum quālibet
eius partem erit rarefacta quod illa erit tunc vnifor-
miter rarefacta. Et arguitur quod non quia ſignet pri-
ma medietas totius. a. b. linee que incipit ab. a. pūcto

⁊ terminat ad mediū punctū toti⁹. a. b. linee ⁊ vocet
illa medietas. a. eo ꝙ terminet ad a punctū. Et arḡ ſic
in quolibet inſtanti añ mediū inſtās toti⁹ hore erit illa
medietas toti⁹ rarefacta difformiter vna ps videlicꝫ
magis ⁊ alia min⁹ rarefacta ⁊ in inſtanti medio nō erit
aliq̄ pars illius medietatis in aliq̄ ꝓportione aliter ra-
refacta quā añ mediū erit eadeꝫ pars rarefacta: ergo in
inſtanti medio erit tota. a. medietas difformiter rare
facta ⁊ ſi ſic: ergo nō erit vniformit rarefacta. Similr
qua ratione illa medietas inſtanti medio erit vnifor-
miter rarefacta ſequit ꝙ tota. a. b. linea in fine toti⁹ ho
re erit vniformiter rarefacta. ⁊ arguit ꝙ non qꝛ ſi tota
a. b. linea debeat rareſieri per totā illā horā cōſimiliter
oīo ſicut incipit aliq̄ ei⁹ pars rareſieri cū illa fuerit rareſa
cta ſcdm quālibet ſui partē tūc tota. a. b. linea foret vni
formiter rarefacta in fine totius hore ſed in caſu poſito
in nullo inſtāti rareſiet tota. a. b. linea ſecundū quālibet
ſui partē: ergo iuxta poſitioneꝫ non erit tota. a. b. linea
vniformit rarefacta in fine ⁊ ſi ſic: ergo nec. a. nec aliq̄
pars eius ita cito erit vniformit rarefacta ſicut illa erit
rarefacta ſcdm ſe ⁊ quālibet ſui ptē ⁊ ſi ſic: igit nō conti-
nue quelibet pars erit ſcdm ſe totā rarefacta vniformi
ter quod eſt ꝯtra caſuꝫ ⁊ ꝯña probatur ſic quia ſequitur
hoc rareſit: ergo eſt rarefactū quocūqꝫ demonſtrato qꝛ
non eſt dare primuꝫ inſtans in quo rareſit tale vel tale
quocūqꝫ demōſtrato ⁊ arguitur tunc ſic ſi hoc rareſit: er
go hoc eſt rarefactum: ergo ſi hoc rareſit vniformiter
hoc eſt vniformiter rarefactū ſequitur enim hoc moue
tur vniformit: ergo hoc ē motū vniformiter hoc agit
vniformiter: ergo hoc egit vniformiter ⁊ ſic de alijs er
go ⁊c. ¶ Preterea in caſu poſito tota. a. b. linea non ra
reſiet vniformiter quia nec per tempus nec per inſtās
omne. n. quod erit aut erit per temp⁹ aut per inſtans
⁊ omne ꝙ mouet aut mouetur per tēpus aut per inſtās
⁊ ſimiliter ꝙ oē rareſiet aut rareſiet per tēpus aut per
inſtās ſed tota. a. b. linea non rareſiet vniformiter nec
per temp⁹ nec per inſtans: ergo illa nō rareſiet vnifor-
miter ꝯña patet ⁊ aſſumptū probatur qꝛ in nullo inſtā
ti in quo. a. b. linea rareſiet rareſiet illa vniformiter qꝺ
arguitur ſic quia in nullo inſtanti in quo non mouebit
quilibet eius punct⁹ intrinſec⁹ rareſiet tota. a. b. linea
vniformiter ſed in quolibet inſtanti in quo. a. b. linea
rareſiet nō mouebit quilibet punct⁹ illius intrinſecus
ḡ in nullo inſtāti in q̄. a. b. linea rareſiet rareſiet illa vni
formiter ꝯña patet ⁊ aſſumptū probatur. ſ. quod in nul
lo inſtanti in quo non mouebit quilibet punctus illi⁹
intrinſecus rareſiet. a. b. linea vniformiter quia in quo
libet tali inſtanti rareſiet vna ei⁹ pars magis ⁊ alia mi
nus quia notū eſt quod ſemp in tali inſtanti min⁹ rare
ſiet talis pars que non rareſiet ſm quālibet ſui partem
quā talis que rareſiet ſm quālibet ſui parteꝫ: ergo ⁊c.
patet ergo iuxta caſum poſitū quod in nullo inſtanti ra-
reſiet tota. a. b. linea vniformiter ⁊ ſi ſic ergo nec per tē
pus nec per inſtans vniformiter rareſiet ⁊ ſi ſic ſicut ar
gutū eſt in principio illa nūqꝫ rareſiet vniformiter qꝺ
apparet contra caſum ex quo quelibet pars mota ſm
quēlibet ſui punctū intrinſecū rareſiet vniformiter et
quelibet eius pars quātitatiua erit mota ſm quēlibet
ſui punctū intrinſecum ergo ⁊c. ¶ Preterea arguitur
quod. a. b. linea non rareſiet per totā iſtā horā quia. a.
b. linea nō maiorabit per totā iſtā horā: ergo. a. b. linea
non rareſiet ⁊c. ꝯña patet ⁊ añs probatur quia ſi. a. b.
linea maiorabitur per totam iſtam horā ⁊ iſta hora in
preſenti inſtanti incipit eſſe: ergo. a. b. linea in preſenti
inſtanti maiorabit vl̄ incipit maiorari ſed adhuc non
maioratur. a. b. linea vt ſuppono nec iam incipit maio
rari quod arguitur ſic quia. a. b. linea nunqꝫ erit maior
quam iam eſt antequā quelibet eius pars proportio-
nalis erit maior quam illa modo eſt ſed non imediate
poſt inſtans quod eſt preſens quelibet eius pars erit

maior quam ipſa iam eſt numerentur eniꝫ partes pro
portionales iſtius linee ſic quod eius prima pars pro-
portionalis ſit eius remotior medietas ab iſto puncto
a quo incipit rarefactio ita breuiter quod partes ꝓpor
tionales iſtius minores terminentur verſus. a. quo po
ſito arguitur ſic non īmediate poſt inſtās quod eſt pre-
ſens erit quelibet pars. a. b. linee maior quam in inſtā
ti preſenti eſt eadem pars proportionalis: ḡ nō imedi-
ate poſt inſtans quod eſt preſens. a. b. linea erit maior
quā ipſa eſt in preſenti inſtanti añs patet quia nō ime
diate poſt inſtans quod eſt preſens erit prima pars ꝓ
portionalis maior quā illa iā eſt ⁊ breuit nulla ps pro-
portionalis illius ordinis incipit iam maiorari qꝛ que
libet pars quecūqꝫ detur erit per tempus poſt hoc tan
ta preciſe ſicut iam eſt ſicut manifeſte ſequitur ex caſu
nulla enim pars maioratur anteqꝫ aliquis punctus illi⁹
mouetur. Sed quacūqꝫ parte illius ordinis aſſignata
nullus punctus illius iam incipit moueri ergo ⁊c. Si-
militer arguitur quod illa linea iam non incipit maio-
rari quia iā nō incipit aliqua pars proportionalis illius
maiorari probatio iam non incipit aliqua pars ꝓpor-
tionalis illius maiorari que in aliquo inſtanti poſt hoc
futuro incipiet maiorari quia nulla his incipit maiora
ri vt ſuppono. Et arguitur tunc ſic iam non incipit ali-
qua pars maiorari que in aliquo inſtanti poſt hoc inci-
piet maiorari ſed quelibet in aliquo inſtāti poſt hoc in-
cipiet maiorari: maiorari ergo iam non incipit aliqua
pars maiorari ꝯña probatur quia ſi valet ſtet oppoſitū
⁊ tunc ſtabunt iſta ſimul quod iam incipit aliq̄ pars pro
portionalis illi⁹ ordinis rareſieri ⁊ quelibet in aliquo
inſtanti poſt hoc incipiet rareſieri. Sed probatur ꝙ il
la ſint impoſſibilia quia ſequitur iam incipit aliqua ps
rareſieri ⁊ q̄libꝫ poſt h̄ icipiet rareſieri: ḡ iā icipit aliq̄ ra
reſieri q̄ poſt h̄ icipiet rarſieri ꝯña nota qꝛ ſeqt iā icipit
aliq̄ rareſieri: ergo iam incipit aliqua rareſieri que poſt
hoc incipiet rareſieri vel que non poſt hoc incipiet ra-
reſieri ſed iaꝫ non incipit aliqua rareſieri que poſt hoc
non incipiet rareſieri quia nulla eſt talis: ergo iam in-
cipit aliqua rareſieri que poſt hoc incipiet rareſieri et
ſi ſic: ergo a primo ſequitur ſi iam non incipit aliqua ra
reſieri que poſt hoc incipiet ⁊ quelibet poſt hoc incipiet
rareſieri: ergo iam non incipit aliqua rareſieri. Simi-
liter in caſu iſto probatur quod iam incipit aliqua rareſi
eri que in aliquo inſtanti futuro poſt hoc incipiet rareſi
eri quia ſequitur iaꝫ non rareſit aliqua que poſt hoc in
aliquo inſtāti futuro incipiet rareſieri ⁊ imediate poſt
hoc inſtans quod eſt preſens rarafiet aliqua pars que
in aliquo inſtanti futuro poſt hoc incipiet rareſieri: er-
go iam incipit aliqua rareſieri que in aliquo inſtanti
futuro poſt hoc ⁊c. ꝯña patet ⁊ minor probatur quia in
quolibet inſtāti intrinſeco iſtius hore rareſiet aliqua ps
que in aliquo inſtanti futuro poſt hoc incipiet rareſieri:
ergo imediate poſt primū inſtās rareſiet aliqua q̄ in ali
quo inſtanti futuro ⁊c. aſſumptū arguit pro quolibet in-
ſtanti intrinſeco iſtius hore intrinſeco inſtanti enim me
dio rareſiet aliqua pars que in aliquo inſtanti futuro in
cipiet rareſieri quia tunc rareſiet ſecūda que poſt inſtās
primū incipiet rareſieri quoniā ſecūda incipiet rareſi-
eri in primo inſtanti ſecunde partis proportionalis to-
tius hore intelligendo ſic partes proportionales ꝙ pri-
ma pars ꝓportionalis ſit medietas toti⁹ hore ita ꝙ par
tes ꝓportionales minores terminentur verſus inſtās
preſens. ſ. primū inſtans intrinſecū totius hore ⁊ ſic vni
uerſaliter de quolibet inſtanti. ſ. ꝙ in illo inſtanti rareſi
et aliqua pars proportionalis que in aliquo inſtanti fu-
turo incipiet rareſieri ſeu maiorari quod ideꝫ eſt ad pre
ſens ſequit ergo ꝙ ſi nunc incipiet aliqua pars propor-
tionalis illius ordinis maiorari quod iam incipit ma
iorari aliqua que in inſtanti futuro incipiet maiorari: ḡ
ex oppoſito ſequit oppoſitū. ſ. ſi iam non incipiet aliqua

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

maioꝛari que in aliquo inſtāti futuro poſt hoc incipiet maioꝛari quod iā nō incipit aliq̄ illaꝝ maioꝛari ꝙ erat ꝓbandū. Similiter iā nō incipit aliq̄ illaꝝ maioꝛari qꝛ iā n̄ icipit aliq̄ maioꝛari q̄ iā n̄ icipit maioꝛari nec iā incipit aliq̄ maioꝛari q̄ iā icipit maioꝛari qꝛ nulla ē talis q̄ iā icipit maioꝛari ſic patꝫ ꝑ ⁊c̄. Preterea ī caſu iſto poſito arguit᷑ quod tota.a.b.linea nō acquiret in aliquo inſtāti maioꝛē quātitatē quā illa modo habet cuiꝰ tn̄ oppoſitū ſequit᷑ ex caſu ponit᷑.n.in caſu iſto ꝙ tota.a.b.linea ſit pedalis quātitatis ⁊ ꝙ illa rarefiat ꝯtinue intendendo motū ſuū a quiete vſqꝫ ad.e.gradū velocitatis ⁊ ꝙ per illā latitudinē acquiret ſibi pedalē quātitatē igitur in fine erit illa maioꝛ quā in ꝑncipio. Sed ar̄ ꝙ nō qꝛ.a b.linea in infinitū tardiꝰ incipit maioꝛari quā ſi inciperet maioꝛari vniformiter.e.gradu velocitat̄ ſit.e.gradꝰ velocitatis vniformis coꝛreſpondēs termino latitudinis acquirēde a quiete vſqꝫ ad.e.graduꝫ excluſiue ⁊ tūc arguit᷑ ſic.a.b.linea in infinitū tardiꝰ incipit maioꝛari quā incipet.e.gradu ꝯtinuādo ipſuꝫ vniformit᷑ ⁊.a b.linea in tota hoꝛa nō maioꝛabit᷑ in duplo velociꝰ quā incipit maioꝛari ⁊ ſi.a.b.linea per totā iſtā hoꝛā ꝯtinue maioꝛabit᷑ vniformit᷑.e.gradu tūc illa ꝑciſe acqret pedalē quātitatē in tota hoꝛa: igit᷑ illa nūc acquiret multo minꝰ pedali quatitate vel nihil: ꝯña patet ⁊ añs ꝓbat᷑ maioꝛ ſatis patet ex caſu.ſ.ꝙ.a.b.linea in infinitū tardiꝰ incipit maioꝛari quā ſi incipet maioꝛari.e.gradu vniformit᷑ qꝛ in duplo tardiꝰ incipit illa maioꝛari quā tūc inciperet ⁊ in q̄druplo tardiꝰ ⁊ ſic in infinituꝫ: ꝑ ⁊c̄. ⁊ ſecūda pars eiuſdē arguit᷑.ſ.ꝙ tota.a.b.linea in nullo inſtanti iſtiꝰ hoꝛe maioꝛabit᷑ in duplo velociꝰ quā incipit maioꝛari qꝛ nō tardius incipit.a.b.linea maioꝛari quā ꝯtinue maioꝛabit᷑ aliq̄ pars eiuſdē ſecundū ſe ⁊ quālibet eiꝰ partē ſed ꝯtinue ita velociter maioꝛabit᷑ q̄libꝫ eius pars maioꝛata ſecundū q̄libet eiꝰ partē ſic maioꝛabitur tota.a.b.linea: ergo ⁊c̄. aſſumptuꝫ arguit᷑ ſic ex caſu qꝛ ponit᷑ ꝙ oēs partes rarefacte ſꝫ ſe totas cōtinue rarefiāt vniformiter. ¶ Similiter ſi.a.b.tātū maioꝛabit᷑ in illa hoꝛa ſicut illa maioꝛabit᷑ ſi illa inciperet a.gradu.e.ꝯtinuando.e.gradū per totā hoꝛā: ergo ī qua ꝓpoꝛtione illa tardius maioꝛabit᷑ in pꝛima medietate quā nūc maioꝛat᷑ ita in ſecūda medietate velociꝰ maioꝛabit᷑ ſꝫ ſic iā eſt ꝓbatū in infinitū tardiꝰ maioꝛabit᷑ illa in ꝑma medietate quā tūc maioꝛabit᷑ illa in eadē medietate iſtiꝰ hoꝛe: ergo in ſecūda medietate maioꝛabit᷑ illa in infinitū velociꝰ quā tūc maioꝛaret᷑ illa in eadem ſecūda medietate ⁊ ſi ſic: ergo.a.b.intendet motū ſuuꝫ in infinitū vltra.e.gradū cuiꝰ oppoſitū eſt ſuppoſituꝫ. ¶ Ad ħ reſpondet᷑ ꝑmo ad caſuꝫ qn̄ ſupponit᷑ ꝙ.a.b.linea intēdat motū ſuū per totā iſtā hoꝛaꝫ vniformiter.a.quiete vſqꝫ ad.e.gradū velocitat̄ excluſiue dicit᷑ ꝙ ħ eſt ipoſſibile hec.n.ꝓpoſitio eſt ipoſſibilis de preſenti aliquid intendit vniformiter motū ſuū per hoꝛaꝫ ⁊ ſimiliter illa aliquid intēdit motū ſuuꝫ a quiete vniformiter vſqꝫ ad.e.gradū vel vſqꝫ ad.f.gradū ⁊ ſic de ſingulis Sed hec reſponſio nō vadit ad ꝓpoſitū argumenti.iō ſupponit᷑ totꝰ caſus de futuro ſic ꝙ.a.b.linea vniformiter intendet motū ſuū per hoꝛā illā ⁊ quod incipiat intēdere a quiete ⁊ ꝙ intēdet vſqꝫ ad.e.gradū quo admiſſo qn̄ vlteriꝰ arguit᷑ ꝙ tota.a.b.linea rarefiat infinita tarditate ꝑ totā iſtā hoꝛā dr̄ ꝙ ħ ē mere ipoſſibile qꝛ ē ipoſſibile quod aliq̄ ſit tarditas infinita. ¶ Et qn̄ ar̄ ꝙ ſic qꝛ infinita tarditate incipit aliq̄ pars.a.b.linee rarefieri ⁊ nō tardiꝰ incipit aliq̄ rarefieri quin ita rarefiet aliq̄ per totā iſtā hoꝛā ⁊ ita tarde rarefiet tota.a.b.linea per totā iſtā hoꝛā ſicut aliqua eius pars: ergo infinita tarditate rarefiet.a.b.linea per totā iſtaꝫ hoꝛaꝫ. Huic dicit᷑ concedendo ꝯñaꝫ añs tn̄ eſt negandū.ſ.quod non tardiꝰ incipit aliqua pars rarefieri quā per totā iſtā hoꝛā rarefiet aliqua vnde in caſu iſto quelibet pars que incipit rarefieri tardius incipit rarefieri quā aliqua rarefiet per totā iſtā hoꝛā ſeu quā per totā iſtaꝫ hoꝛā rarefiet aliqua pars. Et ad probationē illius quādo arguit᷑ quod nō qꝛ infinita tarditate rarefiet aliqua pars per totā illam hoꝛaꝫ qꝛ aliqua tarditate ⁊c̄. Huic dicit᷑ negando ꝯñam ⁊ tamē conceditur quod tardius icipit aliqua pars rarefieri quā aliqua rarefiet per hoꝛā ⁊ illa ꝑma medietas totiꝰ.a.b.linee tardiꝰ incipit rarefieri quā aliqua pars totius rarefiet per totā iſtaꝫ hoꝛā. Et ſi arguitur tūc quod aliqua incipit tardiꝰ rarefieri quā infinita tarditate negat᷑ ꝯña ⁊ cauſa eſt quia nō ſequit᷑ infinita tarditate rarefiet hec pars quacūqꝫ demonſtrata: ergo in infinitū tardius rarefiet illa quam ſi illa rarefieret gradu velocioꝛi iſto demōſtrato vno certo gradu ⁊ cauſa eſt qꝛ poſito ꝙ aliqd rarefieret vniformit᷑ aliquo eiꝰ puncto ꝯtinue quieſcēte quacūqꝫ velocitate data moueat᷑ pūctꝰ velociſſime motus illius infinita tarditate rarefit totum illud cathegoꝛematice vñ quacūqꝫ tarditate rarefit aliqua ps eius poſito quod nulla pars condenſetur eadem tarditate rarefit illud cuius eſt tota illa pars cū igitur infinita tarditate rarefit continue aliqua pars illius talis coꝛpoꝛis ſequit᷑ ꝙ etiā infinita tarditate rarefit illud totuꝫ vnde infinitis velocitatibꝰ ſimul rarefit totuꝫ coꝛpus ⁊ vniuerſaliter oē coꝛpus quod rarefit infinitis velocitatibus ſimul eſt rarefactū q̄libet.n.pars habet diuerſam velocitatem ⁊ totū coꝛpꝰ rarefit velocitatibꝰ oīum ſuarū partiū. ¶ Et ſi arguit᷑ ex iſto ꝙ aliqd rarefit ſimul aliquo alio tardius ⁊ velocius codē. ¶ Huic dicit᷑ quod nō valet iſta ꝯña nec ſequitur ꝙ ipſum ſit tale cuiꝰ vna pars tardius rarefit ⁊ alia eadē parte velociꝰ ſed eque velociter rarefit pars talis in caſu frequentiſſimo que in centuplo tardiꝰ mouet᷑ ſicut que in centuplo velocius mouetur ſicut eſt vniuerſaliter in omni motu qui eſt rarefactio vniformis aliquo puncto ipſius rarefacti continue quieſcente in oī enim tali caſu quelibet pars que rarefit eq̄ velocit᷑ rarefit ſicut alia ⁊ iō n̄ ſeq̄t᷑ ifinita tarditate rarefiet tota.a.b.linea per totā iſtā hoꝛā: ergo in infinitū tardiꝰ rarefiet ipſa per eandem hoꝛā quam ſi ipſa cōtinue rarefieret.e.gradu vel.d.gradu velocioꝛi eiuſdem ⁊ ſic de quocūqꝫ gradu finito. Et ideo etiā eſt negandū quod nō tardius incipit aliqua rarefieri quā rarefiet aliqua per totā hoꝛaꝫ. Ideo ſicut iā eſt declaratuꝫ nō ſequitur nō maioꝛi tarditate incipit aliq̄ pars rarefieri quā rarefieret aliq̄ pars per totā iſtā hoꝛā: ergo non tardius incipit aliqua rarefieri quā rarefiet aliqua per totā hoꝛā. Sed foꝛte ꝯtra hoc arguitur ſic ſi iſta ꝯña valeret ſcilicet ifinita tarditate alicuiꝰ coꝛpoꝛis aliq̄ pars rarefit: ergo infinita tarditate rarefiet illud totuꝫ cuius eſt pars: ergo cōſimiliter valet talis ꝯña ſi infinita tarditate mouetur alicuiꝰ coꝛpoꝛis aliqua pars: ergo infinita tarditate mouetur illud totū cuius eſt pars ⁊ tunc ſequitur ꝙ infinita tarditate moueretur celū ⁊ quod ita tarde moueretur quodcūqꝫ coꝛpus motuꝫ ſicut aliqua pars eius ꝙ mere eſt ipoſſibile. Huic dicitur quod non valet illa ꝯña pꝛiꝰ facta nec eſt iſta ꝯña prius cōceſſa ſi infinita tarditate rarefiat aliqua pars talis coꝛpoꝛis vel talis: ergo infinita tarditate rarefiet coꝛpus non eniꝫ ſequitur ex iſto quod tale coꝛpus rarefiet qꝛ non ſequitur ſicut pꝛius dictū eſt aliqua ps talis coꝛpoꝛis rarefit: ergo illud coꝛpus rarefit. Et ideo non valet iſta ꝯña nec fuit illa pꝛius cōceſſa ſꝫ ꝯceſſuꝫ erat quod ſi infinita tarditate rarefit aliq̄ pars talis coꝛpoꝛis quod rarefit: ergo infinita tarditate rarefit illud idem ⁊ qn̄ arguitur quod aliud conſimiliter foꝛet concedendū quod ſi infinita tarditate mouetur aliq̄ pars alicuiꝰ quod mouetur: ergo infinita tarditate mouetur illō totū. Huic dicitur quod nō opoꝛtet valere iſtā ꝯñam ꝓpter rationē illius ſimilitudinis. Et cauſa eſt qꝛ velocitas in motu ſemper attenditur penes punctū velociſſime motū ſi aliquis fuerit talis vnde illa velocitate mouetur celū ſicut aliqs eiꝰ punctꝰ vel aliq̄ eiꝰ pars ⁊ celū nō mouetur ita tarde ſicut

aliqua eius pars vnde quāuis concedat᷑ ſicut probabiliter poteſt concedi ⁊ ſubſtineri quod infinita tarditate mouet᷑ celum ⁊ non maioꝛi tarditate mouetur aliqua pars celi quā mouet᷑ totū celum cathegoꝛematice tn̄ in infinitū tardiꝰ mouet᷑ aliq̄ ps celi quā mouet᷑ totū celū vñ nullo mō debꝫ ꝯcedi ꝙ celū ita tarde mouet᷑ ſicut aliq̄ eiꝰ pars vñ ħ eſt mere ipoſſibile iſtud tn̄ pōt ꝓbabiliter ſubſtineri ꝙ infinita tarditate mouet᷑ totū celū qꝛ infinitis tarditatibꝰ ⁊ infinitis velocitatibꝰ mouet᷑ ſimul totū celū qꝛ ipſuꝫ mouet᷑ ſicut poteſt rationabiliter dici qualibet velocitate q̄ mouet᷑ aliq̄ eius ps quātitatiua. Et iuxta iſtā reſpōſioneꝫ nō valet ħ ꝯña nō maioꝛi tarditate mouet᷑ aliquis planeta quā mouet᷑ totū celū: ergo non tardiꝰ mouet᷑ aliquis planetaꝝ quā mouet᷑ totū celū ſicut eniꝫ pꝛiꝰ dictū ē celū mouet᷑ ita tarde ſicut pūctus eiꝰ velociſſime motus ⁊ celū nō mouet᷑ tardiꝰ quā ille punctꝰ ⁊ tn̄ celū mouet᷑ maioꝛi tarditate quā mouet᷑ ille pūctꝰ qꝛ vna tarditate maioꝛi videlicet q̄ mouet᷑ vna pars celi ꝓpinq̄ polo quieſcēti iō ⁊c̄. Et quāuis illa poſſit probabiliter ſic ſubſtineri ⁊ ꝯcedi nō tn̄ opoꝛtꝫ ħ dici ꝓpter illā ſimilitudinē pꝛiꝰ deductā ſicut.n.ibidē didicebat᷑ ſimilitudo nullo mō operat᷑. Et cā eſt qꝛ in motu locali ita velociter mouet᷑ totū ſicut aliq̄ eiꝰ pars ⁊ nō eſt poſſibile ꝙ aliq̄ ps alicuiꝰ velociꝰ moueat᷑ quaꝫ illud totū maximū cuiꝰ eſt ps ⁊ in mult̄ nō eſt poſſibile ꝙ totū moueat᷑ ita tarde ſicut mouet᷑ aliq̄ eiꝰ ps ⁊ ħ vniuerſaliter eſt verū vbi aliquid mouet᷑ cuiꝰ aliqs pūctꝰ ꝯtinue quieſcit ſequit᷑.n.ſi aliquid ſit motū cuiꝰ aliq̄ ps vel punctꝰ quieſcit ⁊ cōtinue quieſcet maxima ps illiꝰ q̄ iā quieſcit ſeu punctꝰ ille qui iā qeſcit. Si ſolūmō quieſcat punctꝰ illiꝰ ergo totū illud nō mouet᷑ ita tarde ſicut mouet᷑ aliq̄ ps eiꝰ ſed in rarefactione nō ē ita qꝛ nō ſequit᷑ quāuis aliq̄ rarefiat ꝙ ita velociter rarefiat totū ſicut aliq̄ eius ps vñ in caſu multo velociꝰ rarefit aliq̄ ps quā totū ſicut in caſu illo multo velociꝰ rarefit pars vbi illud cuiꝰ eſt ps illa nō rarefit ⁊ ſic eſt in alijs actionibꝰ multis ſicut in calefactione ⁊ frigefactione ⁊ ſic deinceps qꝛ multo velociꝰ calefit ps quā totū illud cuiꝰ eſt ps ⁊ multo velociꝰ frigefit pars quā totū ⁊c̄ ⁊ multo plus itendit᷑ ps caliditat̄ quaꝫ maxima caliditas cuiꝰ illa eſt ps ⁊ ſic de alijs. Sꝫ ſic nō eſt de motu locali nō.n eſt poſſibile ꝙ ps motꝰ ſit intenſioꝛ vel velocioꝛ quā totꝰ ille motꝰ cuiꝰ eſt ps. Et iō nō ꝓcedit argumentū ad ꝓbandū eſſe neceſſe ꝙ infinita tarditate mouet᷑ celū nec eſt aliquo modo concedēdū ꝙ celū mouet᷑ ita tarde ſicut aliq̄ eiꝰ ps mouet᷑ quia hoc eſt mere ipoſſibile ſicut iā dictū eſt bene bis. Et quādo ⁊c̄ ar̄ in argumēto ꝑncipali ꝙ nulla ps.a.b.linee tardiꝰ rarefiet quā tota.a.b.linea rarefiet ꝑ totā hoꝛā. Huic dr̄ ꝙ ſic qꝛ cōtinue erit ita ꝙ aliq̄ ps.a.b.linee incipiēs ab.a.pūcto terminata ad aliquē pūctū intrinſecū partis rarefacte ſm̄ quālibet ſui ptē tardiꝰ rarefiet quā tota.a.b.linea qꝛ cōtinue erit ita ꝙ aliq̄ talis pars minus maioꝛabit᷑ ꝓpoꝛtionaliter ꝓpter ſui rarefactionē quaꝫ maioꝛabit᷑ tota.a.b.linea ꝓpter totalē rarefactionē: ergo ⁊c̄ Et qn̄ ar̄ ꝙ talis ps q̄cūqꝫ det᷑ ps illiꝰ ſm̄ quālibꝫ ſui partē rarefactā ita velociter rarefit ſicut aliq̄ pars totiꝰ.a.b.linee ⁊ tota reſidua ps ſui que quieſcet ſicut tota pars reſidua.a.b.linee: ergo ita velociter illa.d.pars rarefit ſicut tota.a.b.linea dr̄ negādo ꝯñaꝫ. Et cā ſatis liq̄t in primo verbo pꝛecedēte qꝛ foꝛte nō tantū ꝓpoꝛtionaliter maioꝛat᷑ illa.d.ps ꝓpter ſui rarefactionē ſicut maioꝛat᷑ tota.a.b.linea. Ad ſecundā foꝛmā pꝛincipalis argumēti qn̄ ar̄ ꝙ non ꝯtinue rarefiet q̄libet ps rarefacta vniformiter huic dr̄ ꝯcedēdo cōcluſionē dr̄ tn̄ ꝙ continue eſt ita ꝙ q̄libet pars que rarefit ſcd̄m quālibet ſui partē vniformiter rarefiet quocūqꝫ demōſtrato. Et qn̄ ar̄ ꝙ nō qꝛ tūc ꝯtinue erit ita ꝙ q̄libet ps rarefacta ſm̄ quālibet ſui ptē vniformiter erit rarefacta. Huic dr̄ negādo ꝯñaꝫ vñ n̄ ſeq̄t᷑ ħ rarefit vniformit᷑: ꝑ ħ ē vniformit᷑ rarefactū. Et ad argumētū qn̄ ar̄ ꝙ ſic qꝛ ſeq̄t᷑ ħ rarefit: ꝑ hoc eſt rarefactū: ergo ꝯſimiliter ſequitur eodeꝫ adito vtrobiqꝫ hoc rarefiet vniformiter: ergo ħ erit rarefactū vniformiter. Huic dr̄ negādo ꝯñaꝫ vltimo factā penultima tn̄ ꝯña eſt ſatis bona illa.ſ.ħ rarefit: ergo ħ eſt rarefactū ⁊ vltra nō valꝫ illa ꝯña imo in multis fallit ille modꝰ arguēdi qn̄ ſic ar̄ talis ꝯña eſt bona: ergo eodeꝫ adito ad añs illiꝰ ⁊ ad ꝯñs eiuſdē tenebit ꝯña. Turpiſſimus.n.modus arguendi eſt iſte illa ꝯña eſt bona tanq̄ꝫ ab vno conuertibili ad reliquuꝫ hoc eſt homo: ꝑ hoc eſt iſte hō demōſtrato ſoꝛ.⁊ tn̄ non ſequitur ſi hoc apparet eſſe homo hoc apparet eſſe iſte hō demōſtrato ſoꝛ. illa etiā ꝯuertūt᷑ aīal eſt hō ⁊ aīal ꝙ eſt hō eſt hō ⁊ tamē nō ſequit᷑ oē aīal ꝙ eſt hō eſt hō: ergo oē aīal eſt hō dr̄.n.in argumento facto ꝙ nō valet ꝯña facta ſed cōceditur ꝙ aliquid rarefiet vniformit᷑ ⁊ ꝙ aliquid rarefiet vniformiter per iſtud totū tēpus vſqꝫ ad finē iſtiꝰ hoꝛe ⁊ illud tamen nūq̄ꝫ erit vniformiter rarefactum ad hoc enim ꝙ aliquid vniformiter rarefiat nō requirit᷑ ꝙ in aliquo inſtāti pꝛeſenti rarefiet illud ⁊ ꝙ nulla pars illiꝰ aliqua eiuſdē rarefiat velocius vel tardiꝰ vt ꝓpoſito ꝙ quelibꝫ pars illius quātitatiua ſi per tēpus aliqō rarefiat totaliter ſicut eadē pars rarefiet in pꝛeſenti inſtāti equaliter pꝛeciſe rarefiet q̄libet pars talis per illud tēpꝰ ſicut rarefiet aliq̄ pars per idē tēpus vñ nihil aliud eſt rarefieri vniformiter niſi ꝙ oēs partes quātitatiue illiꝰ eque velociter rarefiēt ita ꝙ cōtinue erūt ita rare ſicut in ꝑncipio fuerūt eque rare ⁊ ꝙ cōtinue maneat quelibet pars pꝛopoꝛtionalis totiꝰ oꝛdine quo in ꝑncipio vñ nō ſequitur oēs partes quātitatiue huius coꝛpoꝛis rarefiunt eque velociter: ꝑ ille mouet᷑ oēs eque velociter ſicut.n.pꝛius eſt dictū frequēter aliq̄ que in centuplo tardius mouet᷑ in centuplo velocius rarefit in caſu aliquo: ergo ⁊c̄. Ad hoc tn̄ ꝙ aliquid ſit rarefactuꝫ vniformiter requiritur ꝙ poſtq̄ꝫ illud incipiet rarefieri ꝙ nō ſit aliqua pars illius aliq̄ eius magis vel minus rarefacta. ¶ Sed in caſu ſuppoſito hoc non erit verū de aliqua parte totiꝰ a.b.linee ⁊ ideo nō valet ꝯña illa facta nec ipſa pꝛobat aliquid contra caſum pꝛimo poſitū Sed foꝛte ar̄ cōtra hāc reſponſioneꝫ.qꝛ ſi aliq̄ pars.a.b.linee in aliquo inſtāti rarefiet vniformiter: ergo poſt illud inſtans erit ita ꝙ illa ps fuit rarefacta poſt illud inſtās vniformiter ſit illud inſtās gratia argumēti mediū inſtās totiꝰ hoꝛe mēſurantis illā rarefactionē poſitaꝫ ⁊ ſit tota.a.medietas rarefacta ⁊ arguit᷑ tūc ꝙ pꝛima pars pꝛopoꝛtionalis illius medietatis vt puta illa medietas.a.medietat̄ que incipit.a.b.puncto eſt vniformiter rarefacta qꝛ poſito quod.f.ſit pꝛimū inſtans in quo pars illa erit rarefacta ſm̄ quālibet ſui partem. ¶ Et arguitur tūc ſic illa pꝛima pars ꝓpoꝛtionalis.a.medietatis rarefiebat vniformiter in.f.inſtāti ⁊ etiā cōtinue poſt.f.inſtans: ergo illa pars fuit vniformiter rarefacta per idē argumentū ſꝫ ꝓbatur ꝙ nō per illā reſponſionē pꝛiꝰ datā qꝛ aliq̄ pars illius aliqua alia eiuſdē eſt magis vel minꝰ rarefacta poſtq̄ꝫ tota incipit rarefieri: ergo tota nō eſt vniformiter rarefacta. ¶ Huic dicit᷑ quod illa pars non eſt vniformiter rarefacta in tali inſtāti. Et ad argumentū qn̄ ar̄ ꝙ illa eſt vniformiter rarefacta poſt.f.inſtās ⁊ etiaꝫ fuit vniformiter rarefacta poſt.f.inſtās. Dicit᷑ ꝙ non ideo nō ſequit᷑ iſta ps rarefiet in.f.inſtāti ⁊ ēt ꝯtinue pꝰ f.inſtans: ergo nulla ps eiuſdē aliq̄ alia eiuſdē magis vel minꝰ fuit rarefacta poſt.f.inſtans cōtinue qꝛ q̄ꝫuis poſt.f.inſtās rarefiebāt omnes partes illius vniformiter ⁊ eque velociter tamen poſt illud inſtans fuit vna pars illius alia parte eiuſdem magis vel minus rarefacta per rarefactionē ante illud inſtans.f.ꝑ ⁊c̄. ¶ Ad tertiam foꝛmaꝫ qn̄ ar̄ in argumento pꝛincipali ꝙ.a.b.linea non rarefiet per totaꝫ iſtam hoꝛaꝫ quia nō maioꝛabit᷑ per totaꝫ illā hoꝛaꝫ. Huic dicitur ꝙ iſte modus arguēdi nō valet tn̄ iſta ꝯña eſt bona de illa linea dicitur tamen quod de tali cuiꝰ aliqua pars poſſit auferri ipſa

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

manente cuiuſmodi eſt homo ⁊ res animata non valet hu
iuſmodi ꝯſequētia poſſet enim eſſe quod res talis ꝯtinue
poſſet fieri rarior ⁊ rarior ⁊ tamen continue minor ⁊ minor
⁊ ideo nō ſequitur ſi aliqua res non maiorabitur qꝺ iſta non
rareſcit. ¶ Sed ceteris paribꝰ bene ſequitur ſicut ſic arguē
do talis res nō maiorabitur nec aliq̄ eiꝰ pars corrumpetur
ꝫ illa nō rareſcit dicitur enim qꝺ illa linea incipit rareſieri ⁊
etiam maiorari. ¶ Et ad argumentū qn̄ arguitur qꝺ iam
non incipit aliq̄ ps illius maiorari: ꝫ nec illa linea iam in-
cipit maiorari. Huic dicitur quod iſta ꝯſequētia eſt bona
quacūqꝫ re demonſtrata vnde poſito ꝙ ſor. inciperet maio-
rari per nouas partes ⁊ nouas ⁊ de nouo aduenientes ita
ꝙ nulla ps que nunc eſt vel fuit prius inciperet maiorari i
toto tēpore illo adhuc tamen inciperet ſor. aliqua pars ma
iorari vnde nō ſequitur nulla pars ſor. incipit maiorari: ꝫ
iam nō incipit aliqua pars ſor. maiorari ideo conceditur
illa conſequentia tanq̄ formalis iam nō incipit aliqua ps
b. linee: ꝫ ⁊c. Et negatur antecedens. ¶ Et ad argumentū
quando arguitur qꝺ ſic quare iam non incipit aliqua pars
maiorari que in aliquo inſtanti futuro poſt hoc incipiet ma
iorari. Huic dicitur negando iſtam propoſitionem. ¶ Et
quando arguitur quod nulla bis incipiet maiorari dicitur
concedendo illā vnde non ſequitur iaꝫ incipit aliqua illarum
partiuꝫ proportionaliū maiorari que in aliquo inſtanti fu
turo poſt hoc incipiet maiorari: ergo aliqua bis īcipiet ma
iorari quamuis iam incipiat aliqua ps maiori que iam in
cipit aliquod inſtāſ futurū eſſe pñs ⁊ tamen nullū inſtās
futurū iā incipit eſſe preſens conceditur: igitur iſta ꝯſequē
tia principalis iam nō incipit aliqua illarū ptiū proportio
nalium maiorari que in aliquo inſtanti futuro poſt hoc in
cipit maiorari ⁊ quelibet iſtarū in aliquo inſtanti incipiet
maiorari: ergo iam non aliqua ps proportionalis incipit
maiorari ⁊ negatur antecedēs maior enim eſt falſa ſicut ſatiſ
probauit argumentū ad illā ⁊ ꝯceditur etiaꝫ ꝙ iam incipit
maiorari aliqua que nō incipit maiorari quia iam incipit
aliqua illarum maiorari ⁊ tamen nulla illarū incipit maio
rari. Et iō ꝯcedit̄ ꝙ iā incipit tota. a. b. linea maiorari ⁊ ēt
ꝙ iam incipiunt infinite ptes illiꝰ maiorari. Ad aliā formā
qn̄ ar̄ ꝙ nō q: iā ñ incipit q̄libet ps proportionalis. a. b. li
nee maiorari ſed. a. b. linea nūq̄ erit maior quā iſta modo ē
anteq̄ erit q̄libet eiꝰ ps ꝓportiōalis maior quā eadē pars
mō eſt: ergo ⁊c. huic dicit̄ ꝯcedo illā ꝓportionē. ſ. ꝙ iā non
incipit quelibet pars ꝓportionalis. a. b. linee maiorari q:
nulla illarū incipit maiorari ⁊ vlterius qn̄ ar̄ ꝙ nunq̄ erit
a. b. linea maior q̄ prius anteq̄ erit q̄libet ps ꝓportiona-
lis eiꝰ maior q̄ iam eſt eadem dicitur negando illam. Et ad
argumētū qn̄ arguitur alterius quod ſic q: quādocūqꝫ erit
a. b. linea maior quā iſta iā eſt tunc erit q̄libꝫ ps proportio
nalis maior quā iſta eadē iaꝫ eſt quia tūc erit prima maior
quā iā eſt prima ⁊ ſilr̄ ſecūda maior quā iam eſt ſecūda ⁊ ſic dē
inceps ⁊ nulla erit ps proportionalis illius niſi prima vl̄
ſecūda vel tertia vl̄ ſic deinceps: ergo qñcūqꝫ erit iſta linea
tota maior q̄ iſta iā eſt tūc erit q̄libet eiꝰ ps maior quā mō
eſt eadē huic dr̄ negādo ꝯſequētiam ſicut enim ſequitur ex
caſu p magnū tēpꝰ poſt inſtans ꝙ eſt pñs nō erit quelibet
ps ꝓportionalis eius maior quā ipſa modo eſt q: iſta que
ē iā ps totiꝰ nō erit maior ante inſtās mediū totiꝰ hore inci
piē is. a. pñti inſtāti q̄ iaꝫ ē ⁊ iō nō imediate poſt h̄ q̄libꝫ
ps. a. b. ꝓportionalis erit maior quā iſta modo eſt q: non ī
mediate poſt h̄ erit q̄libꝫ ps q̄ iā erit maior q̄ mō ē vn̄ ſeq̄t
ſi imediate poſt hoc erit q̄libet pars maior quā ipſa iā eſt ⁊
aliq̄ eſt ps ꝓportionalis illiꝰ: ꝫ imediate pꝰ h̄ erit quelibꝫ
ps q̄ eſt maior quā iſta iaꝫ eſt ⁊ q̄libet q̄ erit poſt h̄ inſtans
maior quā ipſa iā eſt nō erit poſt qꝺlibet inſtās futurū ſed
poſt h̄ inſtās erit qlibet inſtās qꝺ nō pꝰ hoc erit h̄ inſtans
ꝙ mō eſt. Et ꝯcedit̄ in argumēto illo ꝙ imediate poſt h̄ erit
ita ꝙ quelibet ps ꝓportionalis. a. b. linee eſt maior quā in
pncipio hore fuit pars conſimilis in eodē ordine iō imedia
te poſt h̄ erit ita ꝙ prima eſt maior quā in principio fuit p̄
ma ⁊ ſecūda maior quā in pncipio fuit ſecūda ⁊ ſic deinceps

⁊ h̄ bñ ꝓbant argumenta facta ibidē ⁊ nō aliud iō ⁊c. Ad
vltimā formā q̄ ar̄ in pncipali argumento ꝙ tota. a. b. li-
nea non erit in duplo maior q̄ in pncipio illius hore fuit.
Huic dr̄ ꝙ ſic. Et qn̄ ar̄ qꝺ ñ q: iſta i infinitū tardiꝰ incipit
maiorari quā ſi iſta inciperet maiorari. a. c. velocitatis ꝯti
nue vniformiter dicitur ꝯcedendo ꝯcluſionē ſicut probat
argumentū. Et quādo arguit̄ qꝺ iſta tota. a. b. linea nunq̄
maiorabitur in duplo velociꝰ q̄ iſta incipit maiorari huic
dicitur quod ſic immo iſta incipit in infinitum velociꝰ ma
iorari q̄ iſta incipit maiorari q: iſta nō maiorat̄ in duplo
velocius quam ipſa incipit maiorari ⁊ immediate poſt h̄
maiorabitur in duplo velocius quaꝫ ipſa incipit maiorari
q: ſicut notū eſt ante quodlibet inſtans futurū illa maiora
bit̄ in duplo velociꝰ quā illa incipit maiorari ⁊ in triplo ⁊
in quadruplo ⁊ ſic in infinitū: ergo illa īcipit in infinitum
velociꝰ maiorari q̄ ipſamet incipit maiorari negat̄ ꝯſeq̄n
tia ⁊ quando arguitur quod iſta nunquam in duplo velo
cius maiorabitur quam illa incipit maiorari quia iſta nun
quā in duplo velocius rareſiet quā illa incipit rareſieri huic
dicitur quod ſic. Et quando arguitur quod non quia conti
nue rareſiet aliq̄ pars ſm ſe ⁊ quālibet ſui partem ita tarde
ſicut iā incipit. a. b. rareſieri vel aliquo eius pars ⁊ ꝯtinue
ita tarde rareſiet tota. a. b. linea ſicut aliqua eius pars que
rareſiet ſm q̄libet eius partē: ꝫ ꝯtinue rareſiet. a. b. linea
ita tarde ſicut iam incipit rareſieri huic dicitur ꝯcedendo
ꝯſequentiā negando antecedens pro pma parte illius an
tecedentis hanc videlicet ꝓpoſitionē quod ꝯtinue rareſiet
aliqua pars ſecundū ſe ⁊ quālibet eius partē ita tarde ſicut
iam incipit. a. b. rareſieri. Et ad argumentū qn̄ arguitur ꝙ
ſic quia infinita tarditate continue rareſiet aliqua ſecunduꝫ
quālibet eius partem ſicut iam incipit tota. a. b. linea rareſi
eri quia nō tardius quā infinita tarditate pōt aliquid rare
fieri ſeu incipere rareſieri huic dicitur negādo illā conſequē
tiam ſicut enim prius dicebatur ſatis diffuſe infinita tardi
tate rareſiet aliqua pars ſcꝺm quālibet ſui partem que eq̄
velociter rareſcit ſicut vna que rareſcit tanto gradu velociori
demōſtrato quocūqꝫ gradu terminato ſaltim illud eſt ſatis
ymaginabile ideo ⁊c. ¶ Ad aliam formā quando replicat̄
probādo eādem ꝯñam quam prius. ſ. quod illa. a. b. linea
non erit in fine totius hore in duplo maior quā in pricipio
quia ſequitur ſi tota. a. b. linea rareſieret de gradu velocita
tis tunc ipſa acquireret pciſe duplā quātitatē ſed iam non
acquiret tantā ſicut tunc acquiret: ergo. a. non erit in fine
in duplo maior quam in principio huic dicitur virtute ſer
monis. ſ. quod. a. b. linea nullam quātitateꝫ ſibi acquiret
q̄uis ipſa ſic rareſiat quia illa nihil acquiret ſed illa maio
rabit̄ eo ꝙ eiꝰ extrema plꝰ diſtabūt cui nihil nouū aduenie t
ꝙ iſta pus nō habuit iō nihil acqret. Et dr̄ ꝙ in fine erit i
duplo maior q̄ in pncipio ſic foret ſi ipſa rareſiat continue
vniformiter p totā eādē horā. e. gradu velocitatis q ē gradꝰ
totiꝰ latitudinis h̄ꝫ q̄ intēdet̄ motꝰ localis ipſiꝰ. a. b. linee
⁊ qn̄ ar̄ ꝙ nō q: ſi. a. b. linea erit tm̄ rareſacta p illū motū dif
formē ſicut iſta foret p. e. gradū vniformē i eodē tpe ſeq̄tur
ꝙ in q̄cūqꝫ ꝓportiōe ille motꝰ difformis erit tardiꝰ in pma
medietate illius hore q̄ ille. e. gradus vniformis ꝙ in ea-
dē ꝓportione ille motus difformis ſit velocior illo. e. gra
du vniformis in ſecūda medietate illius hore huic dr̄ ꝙ h̄ ē
īpoſſibile ⁊ negat̄ iſta ꝯña tanq̄ tal̄ cuius añs ē verꝫ ⁊ ꝯñs
impoſſibile nō. n. reqrit̄ ꝙ in eadē ꝓportōe ſi ille motꝰ dif
formis itēſior. e. gradu in q̄ ꝓportiōe erat pꝰ eodē remiſſior
ſꝫ ſufficit ꝙ tātā latitudinē habebit ille motꝰ ſup̄. e. gradū
p q̄ꝫtam latitudinem ſub aliqn̄ fuit eodem gradu ⁊ hoc eſt
verꝫ q: tāta latitudo eſt iter. e. gradū ⁊. c. gradū q̄ꝫta ē inter
e. gradū ⁊ qeteꝫ alit̄. n. foret. e. gradꝰ mediꝰ gradꝰ totiꝰ lati
tudinis icipiētis a qete ⁊ terminātiſ ad. c. gradū q: ſic notū
ē dato aliq̄ pūcto i lı̄ea facta q̄ i eq̄lit̄ diſtat ab extremis eiꝰ
dē linee ille pūctꝰ nō eſt mediꝰ totiꝰ linee ⁊ ꝯſilr̄ ē i ꝓpoſito
ſ. dato aliq̄ gradu itrinſeco in iſta latitudine ſi ille gradꝰ nō
tm̄ pciſe diſtet ab. c. gradu ſic. a. qete ille gradꝰ nō ē gradus
mediꝰ totiꝰ latitudinis terminātē ad. c. gradū ⁊. c. vniuer

ſalit̄ cuiuſlibꝫ latitudiſ icipiētiſ. a. qete ⁊ ſminātē ad aliquē
gradū icluſiue vl̄ ꝯcluſiue gradꝰ mediꝰ ē pciſe ſb duplꝰ ad gdū
ad quē terminatur tota latitudo illa ⁊ loquendo proprie de
illa latitudine que eſt vniformis latitudo aliter enim nō di
citur aliquid proprie eſſe latitudinē niſi vniformiter ſit lati
tudo ⁊ res ipſa ē vniformiter difformis tamen eſt latitudo
vniformis motus enim celi eſt vniformis latitudo ⁊ tn̄ ē
res vniformiter difformis poſito ꝙ motus ille ſit accidens
extenſum p totum celum intenſius ⁊ remiſſius prout eniꝫ
ptes celi tardius ⁊ velotius mouent̄ taliter etiam ē vnifor
miter difformis habens quēlibet gradū citra ſummū ē vni
formis latitudo ipſa tamen res ē vniformiter difformis ſi-
cut notum eſt ⁊ ſicut eſt de illa linea ſic ē de quacūqꝫ linea q̄
ſimul mouet̄ ſecundum quēlibet eius gradū in tali ſubiec
to vel in tali. Alio modo dicitur etiam latitudo vt in mo
tu locali. ſ. quando mobile mouetur continue velotius ⁊
velotius continue intendendo motum ſuum vniformiter
a quiete vſqꝫ ad talem gradum vel talem ⁊ illo modo loquē
do de latitudine eſt verum ⁊ eſt concedendum ꝙ illa lati-
tudo ē ita intenſa ſicut aliquis gradus illius intrinſecus ſi
ue aliqua eiꝰ pars nunq̄ tamē erit ita ꝙ latitudo erit inten
ſa ita ſicut erit aliquis gradus illius ⁊ hoc ſi ſiat intenſio vſ
qꝫ ad aliquē gradum excluſiue ⁊ non incluſiue ⁊ tūc erit iſte
motus quo reſpondens gradui ſuo medio totius latitudis
⁊ vni motui vniformi qui duraret per equale tempus vni
formi gradu medio totius latitudinis ſicut acquiretur tota
latitudo ⁊ nunq̄ erit totus ille motus difformis gradu ta
li medio equalis niſi immedio inſtanti totius hore ꝯtiue
enim ante erit ille remiſſior illo gradu ⁊ continue poſt illud
inſtans mediū erit ille totus motus intēſior gradu ſuo me
dio ⁊ ideo nunq̄ erit totalis motus difformis equalis illi
motui vniformi cui correſpondet niſi per vnū inſtans tan
tum. ſ. per medium inſtās totius temporis in quo ſic vni
formiter intendet̄. Et pro tanto dicitur totus ille motꝰ dif
formis correſpondere illi motui vniformi q: maximū ſpa
tiū pertrāſitū p totū illū motum difformē in fine iſtius hore
erit equale ceteris paribꝰ maximo ſpatio pertranſito ab il-
lo motu vniformi qui eſt ſub gradu medio totius motus
difformis ⁊ ſicut etiam dictum ē ille etiam gradus mediꝰ
totius motus difformis incipientis a quiete vniformiter
eſt preciſe ſub duplus ad illū gradū ad quē terminat̄ totuſ
ille motus difformis ſiue incluſiue ſiue excluſiue ⁊ cauſa eſt
illa requiritur enim quod ille gradus equaliter diſtet ab il-
lo gradu ad quē terminatur totus ille motꝰ difformis ſeu
illa latitudo vniformiter acquirēda que eadē ē cū illo motu
difformi ⁊ ecōtra ſicut idē gradꝰ diſtet. a. quiete. i. ꝙ tanta
erit latitudo ab illo gradu medio ad illū gradū terminātem
totalē lineā ſeu totū motū ſicut inter illū gradū medium ⁊
quietem ſed nullus eſt gradus ille niſi iſte qui eſt preciſe ſb
duplus: igitur ⁊c. aſſūptū arguitur ꝙ iſte ſit ſub duplus ꝓ
bo q: quibuſcūqꝫ tribus proportionalibus proportiōe du
pla ſignata latitudo vel diſtantia vel exceſſus que omnia
ſunt idem ad ꝓpoſitū inter duo maiora illorum ē latitudo
dupla ad latitudinē inter duo minora vt patet in hiis tri-
bus terminis: ergo quatuor duo no ū ē enim ꝙ iſti ſūt nu
meri continue ꝓportionales proportione dupla proportio
enim: ergo ad quatuor ē dupla ⁊ quatuor ad duo dupla la-
titudo enim inter octo ⁊ quatuor eſt dupla ad latitudinem
inter quatuor ⁊ duo ſicut quaternarius ad binarium eſt du
plus: ergo ⁊c. ¶ Sed vniuerſaliter quod eſt preciſe duplū
ad aliud eſt equale vni ꝯpoſito ex ſub duplo ⁊ ex omnibus
ꝯtinue ꝓportionibus ꝓportione dupla ſub illa ſicut prīa
pars ꝓportionalis ē preciſe dupla ad ſecūdaꝫ ⁊ equalis ꝯ
poſito ex ſecunda parte proportionali ⁊ omnibus partibꝰ
aliis ꝓportionabilibus ſub duplis ē. n. prīa pars propor
tionalis equalis ſecūde medietati totiꝰ cuiꝰ ē prīa pars pro
portionalis: ergo ſequit̄ ꝙ ſignata tota latitudine. a. quiete
vſqꝫ ad. c. gradū ſicut ponit̄ in principali argumēto ⁊. c. gra
du ſub duplo ad. c. quod. e. eſt gradus medius totius pro-

batio q: tota latitudo inter. e. ⁊. c. eſt dupla ad totā latitudi
nem inter. e. gradum ⁊ ſub duplum gradum ad. c. ſicut pri
ma pars ꝓportionalis eſt dupla ad ſecūdā ⁊ ꝯſimiliter erit
ꝯtinue diuidēdo totā latitudinē ſub. e. gradu p gradꝰ ſub
duplos ſicut diuidit̄ tota medietas dupla alicuius ꝯtinui
in partes proportionales: ergo ſicut pūctus terminās pri
mā partē proportionalē alicuius ē pūctus medius totius
cuius ē illa prīa pars proportionalis ſic. e. gradus cū ille ter
minet primā partē proportionalē totius latitudinis da-
te erit gradꝰ mediꝰ totius latitudinis date ⁊ ille ē gradus
ſub duplus ad. c. gradū terminātē totā latitudinē: ergo gra
dus ſub duplꝰ ad. c. gradū terminātē totā latitudinem ē it
medius gradus totius latitudinis q: ille equaliter diſtat
ab vno extremo latitudinis ſicut. a. reliquo. Et ſicut argui
tur in illa latitudine probando ꝙ gradus talis ſit mediꝰ ita
vniuerſaliter ar̄ de oī tali latitudine incipiēte. a. quiete. Ex
iſto ſeq̄t̄ illa ꝯcluſio. ſ. ꝙ ē īpoſſibile ꝙ alicuiꝰ latitudinis i
terminate ad quietē ſꝫ ad duoſ gradus excluſiue vel incluſi
ue ad vnū ſecūdū extremū ſuū remiſſius ⁊ ad aliū ſm extre
mū ſuū intenſius ſit gradus ſub duplꝰ ad gradū illā latitu
dinē terminātē vniformē mediꝰ gradus totius latitudi-
nis tūc enim formaliter ſeq̄t̄ ꝙ idē gradus foret mediꝰ gra
dus duarū latitudinum inequalium terminatarum ad eū-
dē gradū excluſiue ꝙ ē mere impoſſibile q: ille tūc nō diſta
ret equaliter ab vtroqꝫ extremo latitudinis cuius eēt me
dius gradus. Et iuxta hoc faciliter ꝯcedendū ꝙ nō valet ꝯ
ſequentia qualis ē ꝓportio. e. gradus ad. c. gradū talis eſt
ꝓportio. c. gradus ad. d. gradū: ergo. c. ē medius gradus i
ter. e. ⁊. d. ſit enim vt prius. e. duplus ad. c. ⁊. c. duplus ad
d. q̄uis enim. c. gradus ſit mediū proportionale inter. e. ⁊
d. nō tamen ꝓpter hoc ſequit̄ ꝙ ille erit gradus mediꝰ iter
e. ⁊. d. vt puta latitudinis inter. e. ⁊. d. ſicut enim prius eſt
argutū ⁊ expreſſe eſt declaratū in numeris. e. gradus in du
plo plus diſtat. a. c. gradu quam. c. gradus. a. d. gradu ⁊ iō
gradus medius inter. e. ⁊. d. eſt intenſior q̄ ſit. c. in tota ⁊ il
lud vniuerſaliter eſt verum in omni tali latitudine vnifor
mi que in vtroqꝫ ſui extremo terminatur ad aliquē gradū
ꝙ gradus medius totius latitudinis ē intenſior q̄ gradꝰ
ſub duplus ad gradū illū ad quē terminat̄ tota illa latitu
do incluſiue vel excluſiue. Ex iſtis etiā ſequitur quod nō po
teſt eſſe aliqua latitudo vniformis terminata ad gradum
infinitum ⁊ quod non poteſt aliquid intendere motum
ſuum vniformiter a quiete vſqꝫ ad gradum infinitum
⁊ cauſa ē manifeſta q: illud claudit oppoſita nō enim poſ
ſet eē aliqs gradus mediꝰ totiꝰ latitudis q: ipſa ſēp verſus
gradū īfinitū foret latitudo īfinita iuxta iſtā reſpōſionē q:
ſp ſignatis tribꝰ gradus ꝓportionalibꝰ ꝯtinua ꝓportione
uerbi gratia dupla latitudo īter duos itenſiores illorum eſt in
duplo maior q̄ īt̄ duoſ remiſſiores illorum ſequit̄ igit̄ qꝺ acq
ſita aliqua parte totiꝰ latitudinis īfinite i aliq̄ pte tpis ad
hoc ꝙ ipm aqrat totā reſiduā ptem eiuſdē latitudinis requi
ritur tēpuſ īfinitū cū ps iſta acquirēda ꝯtinue maneat infi
nita: ergo ſi eadē ptem reſiduā acquiret itendens i aliqua pte
tēporis finita ſequit̄ neceſſario ꝙ nō acqret eā vniformiter
ꝯtinue. Et ita liquet euidēter q̄liter claudit oppoſita ꝙ ali
qd in tēpore finito acquirat totā latitudinē vſqꝫ ad gradū
īfinitū. Cōtra iſtō tn̄ pōt argui ſic aliq̄ ē reſiſtētia cū q̄ non
pōt talis motor demōſtrato vno certo mobile puta reſiſten
tiā q̄ ſe hꝫ in reſpectu illiꝰ motoris in proportiōe eq̄litatiſ
⁊ illa reſiſtētia pōt ꝯtinue vniformiter diminui q̄uſqꝫ nul-
la ſit reſiſtētia ⁊ ꝯtinue ꝓportiōaliter ſicut illa reſiſtētia di
minuet̄ ita itēdet̄ motꝰ illiꝰ motoris vniformiter ſꝫ illa reſi
ſtētia diminuet̄ vniformiter ab aliq̄ gradu reſiſtētie ad ſub
duplū ⁊ ſub triplū ⁊ ſub q̄druplū ⁊ ſic i īfinitū. Sꝫ huic dr̄
ꝙ ſatiſ formalr̄ ſeq̄t̄ oppoſitū ſi. n. reſiſtētia dpdet̄ vniformi
ter quouſqꝫ nulla erit in fine hore ſequitur, ceteris paribus
quod ille motus continue intēdetur difformiter ab aliquo
gradu ad duplum ⁊ quadruplum ⁊ ſic in infinitum ⁊ ideo
non procedit argumentum illud ſicut ſatis liquet intuenti

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

ergo ⁊c̄. Aliter arguit̄ ad ſophiſma ſic ſi aliqđ corpꝰ rareſiet quouſqȝ eiꝰ q̄libet ps ꝓportionalis erit in dupplo maioꝛ quā ipſa eadē mō eſt ⁊ tñ in fine eiuſdē hoꝛe nō erit totū ipſuȝ corpꝰ maiꝰ quā ipſuȝ erit in principio ponat̄.n.ꝙ.a.corpꝰ ſit pedalis quātitatis colūpnaris figure cuiꝰ groſſiciei diamet̄ ſit policis quātitat̄ ⁊ ꝙ in prima pte ꝓportionali iſtiꝰ hoꝛe quieſcētibꝰ oībus ptibus ꝓportionalibꝰ illiꝰ preter primā rareſiet prima vniformiter ita ꝙ in fine eiuſdē partis ꝓportionalis iſtiꝰ hoꝛe erit illa in duplo maioꝛ quā illa iā eſt tā ſcđm latitudinē quam ſm̄ groſſiciē deinde in ſa pte ꝓportionali rareſiet ſa ꝯſimiliter quieſcētibꝰ aliis ipſuȝ ſequētibꝰ ſicut priꝰ rareſiebat p̄ma quouſqȝ etiā ipſa ſcđa in fine ipſiꝰ ſecūde ptis ꝓportional̄ illiꝰ hoꝛe erit in duplo maioꝛ q̄ȝ in p̄ncipio fuit eadē ⁊ ſic cōſimilit̄ ponit̄ i ſingul̄ ptibꝰ ꝓportionalibꝰ iſtiꝰ hoꝛe cū h̄ ēt ponit̄ qđ qñ ſa ps ꝓportionalis rareſiat ꝙ tc̄ ꝯdenſet̄ vna medietas p̄me partis ꝓportionalis ita ꝙ illa ſa ps ꝓportionalis fuerit tāta rarefacta ſic̄ illa rareſiet vtputa in fine ſecūde partis ꝓportional̄ iſtiꝰ hoꝛe ⁊ ēt ꝙ vna medietas p̄me partis ꝓportionalis q̄ priꝰ rareſiet erit tāta p̄ciſe ſic̄ illa erit in p̄ncipio q̄ tota quieſcēte ſm̄ oīa ſua pūcta ꝯſilr aīno cōdenſet̄ altera medietas ſm̄ ptis ꝓportionalis tc̄ rarefacte quouſqȝ ipſa medietas erit ꝯſilr diſpoſita ꝑ oīa ſicut in p̄ncipio ⁊ h̄ dū rareſiat tertia ps ꝓportionalis totiꝰ.a.corporis ſit.n.totū.a.corpꝰ ⁊ ſic de ſingulis ptibꝰ ꝓportionalibꝰ ſequētibꝰ ſic̄ iā ſuppoſitū eſt de iſtis quo poſito ar̄ ꝙ.a.in fine totiꝰ hoꝛe nō erit maiꝰ quā in p̄ncipio ꝙ tñ repugnat caſui ⁊ ar̄ ſic ſi.a. erit maiꝰ i fine quā in p̄ncipio ſeq̄t ꝙ ipſuȝ in aliq̄ ꝓportione erit maius in fine quā in p̄ncipio. Sȝ ar̄ ꝙ nō q: ñ in dupla ꝓportiōe p̄ciſe nec in minoꝛi quā in dupla ſic̄ patet ītuēti ꝑ caſuȝ q: ſi nulla foꝛet cōdēſatio alicuiꝰ ptis ipſiꝰ.a.cū alijs ptibꝰ iuxt̄ caſū poſitū foꝛet.a.i fine in duplo maiꝰ quā i pſuȝ fuit in principio augebit̄.n.iuxta iſtū caſuȝ quelibet ps ꝓportionalis ipſius quouſqȝ illa erit in duplo longioꝛ ⁊ etiā latioꝛ ita breuiter ꝙ eiꝰ diameter ſecūdū ſuā groſſitiē erit in duplo longioꝛ quā priꝰ. Sed notū eſt duplicata diametro alicuiꝰ q̄drati ad diametrū alteriꝰ ē quadratū illud cuiꝰ diameter eſt duplicata q̄druplū ad aliđ q̄dratū reſpectu cuiꝰ diameter eſt dupla: ergo ꝯponitur eſſe talis figure q̄drāgularis ſequit̄ ꝙ q̄libet diameter alicuiꝰ ptis ꝓportionalis ſcđȝ groſſitiē ē duplicata ⁊ ipſa exiſtēte in duplo longioꝛi quā priꝰ ꝙ totū.a.erit quadruplū ad illud ꝙ erit in p̄ncipio ꝯña patȝ intuēti ſequit̄ igit̄ ꝙ tc̄ fiet.a.in fine q̄dripedalis quātitat̄ q: in p̄ncipio ipſuȝ erit pedalis quātitat̄: ergo ꝑ iſtā rarefactionē acq̄rūt tripedalē quātitatē de nouo ſed per ꝯdēſationē deperdet totū.a.p̄ciſe medietatē totiꝰ quātitat̄ quaȝ tc̄ acquirūt: ergo iā habebit.a.in fine vltra illud ꝙ habuit in p̄ncipio pedalē quātitatē ⁊ ſemipedalē quātitatē de nouo acq̄ſitā ⁊ ſi ſic: ergo totū.a.in fine ꝯtinebit bipedalē quātitatē ⁊ ſemipedalē quātitatē ⁊ ſi ſic: ergo in fine nō erit in duplo maiꝰ quā in p̄ncipio ſed in ꝓportione dupla ſexquialtera erit maius quā ipſuȝ fuit in principio q̄cūqȝ priꝰ accepta ſatis expreſſe ſequūt̄ cū caſu vl̄ ſunt per ſe neceſſaria ſeq̄t igit̄ ex caſu ꝙ.a.non erit maius in fine quā erit in p̄ncipio in ꝓportione p̄ciſe dupla nec minoꝛi quā dupla ſed maioꝛ quā dupla. Sȝ ar̄ ꝙ ñ q: ſi ſic rareſiat ſic̄ iā poſitū ē ſine aliq̄ ꝯdenſatione ceteris paribꝰ ipſuȝ fierit q̄druplū ad h̄ ꝙ ipſuȝ fuit in p̄ncipio vel ſaltem adeq̄le illi cui.a.fuit eq̄le in principio ſȝ per condenſationem oppoſitam in duplo minus preciſe.a.maioꝛabitur quam deducta eadem condenſatione: ergo deducta condenſatione fieret.a.in fine preciſe q̄druplū: ergo ipſa oppoſita fieret.a. preciſe duplum ꝯña patet ⁊ añs ar̄ ſic.ſ.ꝙ.a.maioꝛabit̄ in duplo minꝰ p̄ciſe quā ſi nulla foꝛet ꝯdēſatio in aliq̄ ſui pte q: ſi illa tota cōdenſatio foꝛet ꝯtinue in duplo maioꝛ p̄ciſe quā illa mō eſt ita ꝙ ꝯtinue eq̄ velocit̄ ꝯdēſaret̄ vtraqȝ medietas ptis rarefacte ſic̄ iā ꝯdēſat̄ vna medietas illiꝰ tc̄ in fine fieret.a.p̄ciſe eq̄le ſic̄ fuit in p̄ncipio ⁊ ar̄ tc̄ ſic deducta ꝯdenſatione fieret p̄ciſe q̄druplū ⁊ appoſita tota ꝯdēſatione.ſ. vtriuſqȝ medietat̄ fieret.a.eq̄le p̄ciſe ſic̄ i p̄ncipio: ergo remanēte medietate totiꝰ ꝯdēſationis fiet.a. p̄ciſe duplū ad illđ ꝙ erat in p̄ncio ꝯña ar̄ q: medietas totalis ꝯdēſatiōis diminuet in duplo minꝰ p̄ciſe quaȝ tota ꝯdenſatio faceret: ergo ⁊c̄ ¶ Conſimiliter arguit̄ ſic illa ꝯdēſatio eſt p̄ciſe ſubdupla ad illā rarefactionē q: ſi illa foꝛet in duplo velocioꝛ quā mō ponit̄ ꝑ eq̄le tēpꝰ tc̄ illa foꝛet eq̄lis illi rarefactioni: ergo ſic̄ illa rarefactio faceret.a.eſſet q̄druplū in fine ad illud ꝙ ipſuȝ erat i p̄ncipio ſic illa ꝯdenſatio faceret.a.eſſe ſubduplū ad h̄ ꝙ erat in principio. Silr̄ ꝓpt̄ hāc ꝯdenſationē erit.a.tātū in fine p̄ciſe ſi ipſuȝ foꝛet ceteris pibꝰ ſi q̄libet eiꝰ ps proportionalis in duplo minꝰ p̄ciſe rareſieret ſine aliq̄ ꝯdenſatione alicuiꝰ ptis illiꝰ quā mō rareſiet eadē pars Sȝ ſi q̄libet ps proportional̄ illiꝰ.a.rareſiet i duplo minꝰ p̄ciſe quā eadē eā rareſiet deducta ꝯdenſatione ⁊ ceteris alijs paribꝰ ſeq̄t ꝙ.a.i fine fiet p̄ciſe duplū ad illđ ꝙ ipſuȝ erat in p̄ncipio: ergo.a.mō fieret in duplo maiꝰ p̄ciſe quā ipſuȝ erat in p̄ncipio. Preterea ar̄ in caſu iſto ſic ſi.a.ſic rareſieret: ergo in fine totius hoꝛe erit q̄libet ſupficies ipſiꝰ.a.terminās.a.ex tranſuerſo q̄ eq̄lr ſm̄ oīa ſua pūcta diſtat ab.a.duabꝰ ſupficiebꝰ extremis totiꝰ.a.terminātibꝰ.a.ex tranſuerſo maioꝛ quā fuit eadē ſuperficies in p̄ncipio: ergo in fine hoꝛe erit ēt extrema ſupficies totiꝰ.a.ex tranſuerſo maioꝛ quā fuit eadē i p̄ncipio ꝯña patet in caſu licet illa nō ſit foꝛmalis nec bona ſimpliciter ſequit̄.n.ex caſu ꝙ in aliq̄ proportōe tanta erit q̄libȝ talis citra illa maioꝛ quā fuit eadē in p̄ncipio Et ex iſto bñ ſequit̄ foꝛmalr ꝙ in fine erit talis ſupficies terminās.a.ex trāſuerſo maioꝛ quā ipſa erat in p̄ncipio vel ſaltim maioꝛ quā fuit ſupficies terminās.a.in principio. Sȝ ar̄ ꝙ nō q: ꝯtinue añ illud inſtās erit illa ſupficies tāta p̄ciſe ſic̄ iā fuit in pricipio ⁊ in illo inſtanti acquiret illā totā quātitatē ſubito q.illa tc̄ quieſcet ſm̄ ſe ⁊ quēlibet eiꝰ pūctū vt ſuppono ponit̄.n.ꝙ tc̄ quieſcat punctus quilibȝ huiꝰ.a.quo poſito ar̄ ſic illa ſuperficies iā quieſcit demōſtrata illa q̄ tc̄ terminabit totū.a.⁊ continue añ illud inſtās quieſcit hec ſuperficies vel ſaltim in nullo inſtāti añ illud inſtās maioꝛabit̄ h̄ ſupficies: ergo illa non eſt maioꝛ quam fuit in principio iſta conſequentia eſt bona ⁊ erit bona ſic ſignificando in fine totius hoꝛe: ergo in fine totius hoꝛe erit ita quod illa ſuperficies nō eſt maioꝛ quā illa fuit in p̄ncipio ⁊ ſi ſic: g̊ ſupficies terminās ſic totū.a.ex pte nō erit maioꝛ quaȝ fuit in p̄ncipio. Quod fuit ꝓbandū ſi iſta ſupficies tunc erit in aliq̄ ꝓportione maioꝛ quā priꝰ ſequit̄ illud ipoſſibile.ſ.ꝙ aliquis punctꝰ qui cōtinue añ h̄ inſtās ꝙ ē preſens diſtabat ab illa ſupficie ꝑ tantā quātitatē demonſtrata vna certa quātitate ⁊ tñ iā tāgit ille pūctꝰ illā ſupficiē ꝙ h̄ ſit ipoſſibile ſat̄ appet q: tc̄ ſeq̄t ꝙ ibi fuiſſȝ motꝰ local̄ ⁊ motꝰ ſubitꝰ ꝙ claudit oppoſita i oī caſu ſequit̄ eni ꝙ talis motꝰ ſit motꝰ ⁊ ꝙ ille nō ſit motꝰ ⁊ nō eſt poſſibile ꝙ aliquid mouebat̄ localiter niſi ipſuȝ mouebat̄ per tēpus ſi.n.tale mouebat̄ localiter: ergo ipſum vel aliqua pars illiꝰ prius ptranſiuit aliquā diſtantiā ⁊ ſi ſic ergo ipſuȝ vel aliq̄ ps illius priꝰ ptranſiuit ptēȝ illiꝰ diſtantie quā totā illā diſtātiā ꝙ.n.iā ſit aliquis punctus hic qui imediate poſt inſtās qđ eſt preſens erit ibi vel ibi in illo ſitu vel in illo foꝛmaliter claudit oppoſita. Jō ſatis apparet ꝙ illa ꝯcluſio eſt ipoſſibilis ⁊ ꝙ illa ſequatur ar̄ ſic q: ſignato aliquo pūcto ꝯtinue quieſcēte in aere quin in fine iſtius hoꝛe erit imediatus alicui puncto extremo illius ſuperficiei terminantis totum.a. corpus tunc ex tranſuerſo quo dato arguitur ſic continue ante finem iſtius hoꝛe diſtabit ille punctus .a. ſuperficie per tantam diſtantiam quātaȝ tunc erit addita vl̄ acquiſita illi ſuperficiei de nouo ⁊ tunc ille punctus erit

imediatꝰ illi ſuperficiei: ergo ⁊c̄. añs arguit̄ q: in p̄ncipio diſtabit ille pūctꝰ ab alia ſuperficie extrema per tātā quātitatē ⁊ ēt ab extremo iſtiꝰ coꝛpoꝛis ꝙ idē eſt ⁊ cōtinue poſtea quieuit ille pūctꝰ vſqȝ in preſens inſtās per caſuȝ ⁊ ſimiliter illud extremū cōtinue remāſit nō maioꝛatū oīo nec minoꝛatū verſus illū punctū ſic̄ ponit̄ ēt in caſu ponit̄.n.ꝙ nūq̄ȝ rareſiat aliq̄ ps ꝓportional̄ poſterioꝛ añq̄ȝ q̄libet ipſaꝝ p̄cedens ſit cōplete rarefacta ergo ⁊c̄. Preterea ar̄ in caſu p̄ncipali ſic per aliqđ tēpus maioꝛabit̄: ⁊ per aliquod tempꝰ nō maioꝛabit̄: ergo eſt dare maximū per quod.a.maioꝛabit̄ vel minimū per qđ nō maioꝛabit̄ ꝙ valeat iſta diuiſio ar̄ ſic q: q̄ñcūqȝ.a.maioꝛabit̄ tc̄ erit ita ꝙ.a.maioꝛat̄ ⁊ q̄ñcūqȝ.a.nō maioꝛabit̄ tc̄ erit ita ꝙ.a.nō maioꝛat̄ ſignet̄ ergo hec ꝓpoſitio.a.maioꝛat̄ q̄ ſignificet ſic p̄ciſe per totū tempꝰ per quod.a.erit ⁊ ſignet̄ totū tempus per ꝙ ipſa erit vera añq̄ȝ erit falſa ⁊ illud erit maximuȝ tempꝰ per quod.a. maioꝛabit̄ q: per illud tēpꝰ.a.maioꝛabit̄ ⁊ nō vlterius ergo illud erit maximū ⁊ ſi ſic: ergo eſt dare maximuȝ tempꝰ per ꝙ.a.maioꝛabit̄ vel minimū per ꝙ nō maioꝛabit̄. Si cōcedit̄ diuiſio ꝯ arguit̄ ſic ꝙ illa diuiſio nō valet vl̄ ꝙ ſimul erit dare maximuȝ tēpꝰ per quod.a. maioꝛabit̄ ⁊ ēt maximū ꝑ quod ñ maioꝛabit̄ ꝙ claudit oppoſita iuxt̄ vulgarē intellectū ⁊ ꝯña ar̄ q: ſic̄ priꝰ arguebat̄ erit dare maximū tēpꝰ per ꝙ.a. maioꝛabit̄ q: erit dare maximū tēpꝰ per quod h̄ ꝓpoſitio erit vera.a.maioꝛat̄ q: ex quo h̄ ꝓpoſitio erit vera ⁊ poſtea erit falſa illa aliq̄ñ incipiet eſſe falſa. Et ſignato tūc illo inſtanti in quo illa ꝓpoſitio incipiet eſſe falſa ſequit̄ ꝙ totū tēpꝰ mediū inter preſens inſtās ⁊ illud inſtās erit maximū tēpus per quod.a.maioꝛabit̄. Et ar̄ ꝙ erit dare maximū tempus per ꝙ.a.nō maioꝛabit̄ q: ſignato toto tempoꝛe eterno illud erit maximū tēpꝰ ꝑ ꝙ.a.nō maioꝛabitur ꝓbat̄ q: illud erit maximū tēpꝰ ⁊ per illud nō maioꝛabit̄.a.ergo illud erit maximū tēpꝰ per quod.a.nō maioꝛabit̄. Similiter hoc tēpꝰ per quod.a.nō maioꝛabit̄ erit maximū tēpus: ergo hoc erit maximū tēpus per ꝙ.a.nō maioꝛabit̄. Similiter hoc erit maximū tēpꝰ per quod nō maioꝛabit̄.a.⁊ nullū erit maiꝰ per quod.a.nō maioꝛabit̄: ergo h̄ erit maximū tēpꝰ ꝑ ꝙ.a.nō maioꝛabit̄ ꝯña hec ar̄ q: ſequit̄ ſi per tēpꝰ maioꝛabit̄ ⁊ per nullū tēpꝰ maiꝰ maioꝛabit̄.a.ergo hoc erit maximū tēpus per ꝙ maioꝛabit̄.a.ergo ſic̄ valet hec ꝯña ēt ſic valebit hec ꝯña penultima: ergo ſimul erit dare maximū tēpus per quod.a.maioꝛabit̄ ⁊ maximū tēpꝰ ꝑ quod nō maioꝛabit̄.a.q̄ ſic̄ p̄us videt̄ repugnare q: ſequit̄ h̄ erit maximū tēpꝰ per ꝙ nō maioꝛabit̄.a.ergo per h̄ tēpꝰ nō maioꝛabit̄.a.⁊ per quodlibet tēpꝰ minꝰ illo maioꝛabit̄.a. ꝯñs eſt mere ipoſſibile. Similit̄ illa duo tēpoꝛa quoꝛuȝ vnū eſt maximū per ꝙ maioꝛabit̄.a.⁊ aliud eſt maximū ꝑ ꝙ nō maioꝛabit̄.a.vel ſūt eq̄lia vel ieq̄lia ſi eq̄lia tc̄ ꝑ illđ tēpꝰ maioꝛabit̄.a.⁊ ñ maioꝛabit̄.a.ꝙ ē ipoſſibile tc̄ maximū ꝑ qđ ⁊c̄.ē maiꝰ quā maximū ꝑ qđ nō vl̄ econuerſo ſi p̄mo mō ſeq̄t ꝙ.a.maioꝛabit̄ ꝑ maiꝰ tēpꝰ ⁊ non per minꝰ tēpꝰ ꝙ eſt ipoſſibile. Si ſcđo mō adhuc ſeq̄t idē q: ſic̄ p̄us argutū eſt h̄ eſt maximū tēpꝰ per ꝙ.a. non maioꝛabit̄: g̊ per h̄ tēpꝰ.a.nō maioꝛabit̄ ⁊ per qđlibet tēpꝰ minꝰ.a.maioꝛabitur ⁊ ſi ſic g̊.a.maioꝛabit̄ ꝑ maiꝰ tēpꝰ ⁊ nō ꝑ minꝰ ꝙ eſt ipoſſibile vt p̄us argutū eſt. Jdeo foꝛte dr̄ ſic̄ ē dicendū ꝙ de virtute ſmonis ñ valet hec ꝯña vulgaris ꝯceſſa h̄ ē maximū tēpꝰ ꝑ ꝙ.a.ñ maioꝛabit̄: g̊ ꝑ h̄ tēpꝰ.a.ñ maioꝛabit̄ ⁊ ꝑ qđlibȝ maiꝰ illo.a.maioꝛabit̄ ⁊ ſi ſic: g̊ maioꝛabit̄ ꝑ maiꝰ tēpꝰ ⁊ ñ ꝑ minꝰ ꝙ ē ipoſſibile vt argutuȝ ē. Jō facilit̄ dr̄ ſic̄ ē dicendū de virtute ſmonis ꝙ nō valet iſta ꝯña vulgaris ꝯceſſa h̄ ē maximū tēpꝰ ꝑ ꝙ.a.nō maioꝛabit̄: g̊ ꝑ h̄ tēpꝰ.a.non maioꝛabit̄ ⁊ ꝑ qđlibet maiꝰ iſto.a.maioꝛabit̄. Ex iſto.n.añte ñ ſeq̄t de v̄tute ſmonis nec ꝙ.a.ē nec ꝙ.a.erit vl̄ fuit iō nō ſeq̄t ex iſto añte ꝙ ꝑ qđlibet maiꝰ tēpꝰ ſeu ꝙ ꝑ aliqđ tempꝰ maioꝛabit̄.a. Jō ꝯcedit̄ foꝛte de virtute ſmonis ꝙ aliq̄ erit maximū tēpꝰ ꝑ ꝙ.a.maioꝛabit̄ in caſu illo ⁊ ēt maximū tēpꝰ ꝑ ꝙ.a.nō maioꝛabit̄ ⁊ illud ē totū tēpꝰ eternū. Sȝ ar̄ ꝯtra iſtā reſpōſionē ꝓbādo ꝙ ñ erit dare maximū tempus ꝑ ꝙ.a.maioꝛabit̄ q: illud ñ erit in caſu poſito tota illa hoꝛa q: ipſuȝ.a.nō maioꝛabit̄ ꝑ totā iſtā hoꝛā ꝓbat̄ q: tūc ſequeret̄ ꝙ ꝑ totaȝ iſtaȝ hoꝛaȝ erit ita ꝙ ē maiꝰ quā priꝰ fuit. Sȝ ar̄ ꝙ nō q: poſtq̄iaȝ p̄ma pars ꝓportional̄.a.fuerit ꝯplete rarefacta nūq̄ȝ maioꝛabit̄ nec vnquā erit ita poſt mediū inſtās totiꝰ hoꝛe ꝙ.a.ē maiꝰ quā priꝰ ꝓbat̄ q: ꝯtinue poſtq̄ȝ aliqua pars iſtiꝰ.a.incipit cōdenſari ita velociter vel velociꝰ ꝯdenſabit̄ ſic̄ aliq̄ pars eiꝰ rareſiet: ergo ab illo inſtanti vltra nō maioꝛabit̄ totū.a.ꝯña iſta ſatis patet ꝑ caſuȝ ⁊ aſſumptū ar̄ q: tantū ꝯdenſabit̄ de.a.poſt illud inſtās quantū rareſiet de.a.pꝰ illud inſtās ꝓbat̄ q:.a.nō plus acq̄ret ꝑ rarefactionē poſt inſtās mediū quā ipſuȝ deꝑdet ꝑ ꝯdenſationē: ergo breuiter.a.nō maioꝛabit̄ ꝑ ſaȝ medietatē illiꝰ hoꝛe. Et aſſumptū ſat̄ apparȝ ex caſu q: per ꝯdenſationē in illa ſa medietate depdet.a. medietatē totiꝰ quātitat̄ quā acquiret in p̄ma medietate illiꝰ hoꝛe ⁊ ēt medietatē totiꝰ quātitat̄ acquirēde in ſa medietate huiꝰ hoꝛe q: quācūqȝ quātitatē maximā acquiret aliq̄ pars ꝓportionalis ipſi.a.poſt inſtās mediuȝ in parte proportionali eiuſdem hoꝛe precedenti eiuſdem medietatem deperdet in proxima parte proportionali eiuſdeȝ hoꝛe ſequēti ⁊ ſi ſic: ergo.a. nō maioꝛabit̄ per ſecūdā medietatē. ¶ Jdeo dr̄ ſic̄ ē dicendū ꝯcedēdo cōcluſionē.ſ.ꝙ p̄ma medietas illiꝰ hoꝛe erit maximū tēpus ꝑ ꝙ maioꝛabit̄.a.in caſu. Sed ꝯtra q̄libet ps ꝓportionalis illiꝰ.a. alia a prima in duplo velociꝰ rareſiet ꝑ eq̄le tēpꝰ quā ꝯdēſabit̄ ps ꝓportionalis ipſaȝ imediate p̄cedēs dū.n.ꝯdenſabit̄ illa que iaȝ ē prima rareſiet illa q̄ ē ſa ⁊ maioꝛabit̄ velociꝰ quā ꝯdenſabit̄ p̄ma quod ar̄ ſic q: illa ſa fiet quadrupla ad h̄ ꝙ ipſa erit in principio eiuſdē ptis ꝓportional̄ illius hoꝛe ſed p̄ma non fiet niſi ſubdupla ad hoc ꝙ ipſa erit in p̄ncipio eiuſdē ptis ꝓportionalis eiuſdē hoꝛe ſa rareſiet in duplo velocius quā ꝯdenſabit̄ p̄ma ⁊ ſic vniuerſaliter ar̄ de q̄libet pte ꝓportiōali ſequēti ſaȝ ꝙ ipſa in duplo velociꝰ rareſiet quā ipſa ꝯdēſabit̄ ſeu aliq̄ ipſaȝ p̄cedēs. Et ſi ſic ergo q̄libet illaꝝ partiū ꝓportionaliū i duplo velociꝰ rareſiet ⁊ maioꝛabit̄ quā aliq̄ illaꝝ ꝯdēſabit̄: g̊ ſeq̄t ꝙ totū.a.ꝯtinue ꝑ totā hoꝛā maioꝛabit̄ ſic̄ ꝯtinue maioꝛabit̄ aliq̄ eiꝰ ps ꝓportiōalis. p̄terea ſi ꝯtinue rareſiēt due ptes ꝓportionales ipſiꝰ.a.dū ꝯdenſaret̄ vna precedēs tantuȝ ita vt dicit̄ in caſu ſuppoſito dū ꝯdenſet̄ prima rareſiet ſecunda ⁊ tertia cōſimiliter oīo ſic̄ ⁊ prius dū condenſaret̄ ſecunda rareſieret q̄rta ⁊ quinta ⁊ ſic in infinitū tūc.a. maioꝛabitur per totā iſtā hoꝛā ſed tantū preciſe maioꝛabit̄.a.in primo caſu ſuppoſito ſic̄ iſto modo: ergo et in primo caſu maioꝛabitur per totā iſtā hoꝛā ꝯña patet ⁊ aſſumptū arguit̄ q: tunc tantū preciſe maioꝛabitur.a. ſicut mō ⁊c̄ ꝯ q: quācūqȝ quātitatē quā tūc acquiret aliq̄ pars ꝓportionalis ipſiꝰ ꝯſimilē ⁊ equalē preciſe acquiret eadē ps in p̄mo caſu q̄libet.n.tūc rareſiet preciſe ad q̄druplū ſicut ⁊ modo faciet: ergo tantū preciſe maioꝛabit̄ tūc quelibet ps ſicut ⁊ modo maioꝛabit̄ eadeȝ ⁊ ſi ſic: ergo tantū p̄ciſe tunc maioꝛabit̄ totū.a.ſicut ipſuȝ tunc maioꝛabit̄ ꝙ erat ꝓbandū. Ad h̄ reſpondet̄ p̄mo ad caſum ꝯponit̄ ille caſus principalis dicendo quod ille caſus non eſt admittendus ſicut nec aliquis qui ſit impoſſibilis ex toto illo caſu ſequitur illud impoſſibile ſcilicet quod aliquis punctus diſtat ab.a. per tantā quantitatem demonſtrata vna certa diſtantia et tamen immediate ante inſtans quod eſt preſens diſtauit idem punctus ab .a. in duplo ⁊ in quadruplo minus ⁊ ſic deinceps quam idem punctus iam diſtat ab a.ſignato enim vno puncto in aere continue quieſcente.qui equaliter diſtet preciſe ab illo puncto medio extreme ſuperficiei ipſius .a. verſus quam ſunt partes

ꝓportionales ipſius.a.minores ſicut diſtat conſimilis punct⁹ ex pte oppoſita qeſcēs in aere imediate ab eodē pūcto medio illi⁹ ſupficiei vltime terminātꝫ totuꝫ.a.⁊ ſequit̄ et ꝙ ille pūct⁹ p̄mo ſignat⁹ nūc diſtat ab iſto per tātā diſtantiā q̄ta eſt iſta medietas ipſi⁹.a. tūc tōd enſata min⁹ alia ei⁹ medietate tūc nō ꝯdenſata ſed illud ē ipoſſibile ſequit̄.n.ex illo vt pri⁹ argutū eſt ꝙ infinite velocitatꝫ erit aliquis mot⁹ local' ⁊ hoc ē ipoſſibile tn̄ illud nō formalit̄ claudit oppoſita taltꝫ exp̄ſſe quāuis.n.ſeq̄tur quod infinite velocitatꝫ erit ibidē aliqs mot⁹ localis nō tn̄ ſequit̄ ꝙ aliquis mot⁹ localis erit infinite velocitatis ſic̄ dicet̄ in reſpōdendo. Et iō gr̄a diſputatōis pōt admitti tot⁹ caſus tāq̄ imaginabilis ⁊ non tāquā poſſibilis ⁊ ꝯſimilit̄ reſpōdendū eſt ad ſequentia ex illo ipſa ꝯcedendo tanq̄ imaginabilia q̄ nō exp̄ſſe claudūt ꝯdictionē. ¶ Sed nō tanq̄ poſſibilia aſſerant̄ vn̄ notuꝫ eſt ꝙ multa ſunt imaginabilia q̄ nō ſunt poſſibilia ſic̄ vacuū eſſe ⁊ hoieꝫ eſſe imortalē ⁊ ſic de talib⁹. Iō admittatur caſus p̄ncipalis reſpōdendo ad ꝯn̄am ſic̄ iā dictum eſt. Et ad argumentuꝫ videndū eſt q̄ ꝯſequūt̄ ⁊ q̄ nō vn̄ qn̄ arguit̄ ꝙ.a.p̄mo in fine ipſi⁹ hore nō erit mai⁹ quaꝫ in p̄ncipio dr̄ negādo illa ⁊ cōcedit̄ ꝙ in fine illius hore erit.a.in dupla ſex qui altera ꝓportione mai⁹ quā in p̄ncipio ſic̄ ꝓbāt argumēta facta pro iſta parte. Et ad argumentū ꝯtra illā ptē qn̄ ar̄ ꝙ totū.a.iaꝫ maiorabit̄ in duplo min⁹ p̄ciſe quā ipſuꝫ maiorab̄ī deducta tota ꝯdenſatione nā deducta tota cōdenſatōe fieret totū.a.in fine illi⁹ hore p̄ciſe in q̄druplo mai⁹ quā in p̄ncipio: ergo remanente illa ꝯdenſatione fit.a.p̄ciſe in duplo mai⁹ q̄ꝫ in p̄ncipio. Huic dr̄ negādo ꝯn̄am ⁊ cā eſt q̄ licet.a.in fine fieret ſic q̄druplū ipſiꝫ tn̄ in tota hora nō acquiret q̄druplā quātitatē ad illā quā habuit in p̄ncipio ſed triplā ſolūmō ita ꝙ nō maiorē iō cū.a.nō acquiret in duplo min⁹ p̄ciſe quā ipſuꝫ tunc acquiret ſequit̄ ꝙ ipſum nūc acquiret pedalē quātitatē ⁊ ſemipedalē ⁊ ipſuꝫ i p̄ncipio fuit pedalis quātitatꝫ: ergo in fine erit ipſuꝫ bipedalis quātitatis ⁊ ſemipedal' ⁊ ſic ſequeret̄ exp̄ſſe ꝙ in fine nō erit.a. preciſe duplū ad illud ꝙ ipſuꝫ fuit in p̄ncipio nec aliqȯ tantū p̄ciſe ſic̄ ipſuꝫ tunc fuit patet ergo ꝙ illa ꝯn̄a nō valet. Et iuxta hoc ꝯcedit̄ iſta ꝯcluſio ꝙ aliq̄ tria ſunt eq̄lia.ſ.a.b.c.⁊.a.rareſiet per eandē horā in duplo veloci⁹ p̄ciſe quā per eādē horā rareſiet.b.⁊.c cōtinue manebit eq̄le p̄ciſe ſic̄ ipſuꝫ modo eſt ⁊ in fine illi⁹ hore erit.a.in q̄druplo mai⁹.quā.c.p̄ciſe ⁊ tn̄ ceteris parib⁹ oibus quantū eſt poſſibile in fine illi⁹ hore.a.nō erit p̄ciſe duplū ad.b.ſed duplū ſex qui alter̄ ponit̄.n. ꝙ quodlibꝫ iſtorꝫ ſit in p̄ncipio pedalis quātitatis tātuꝫ ⁊ ꝙ.a.ſic rareſiat in iſta hora ꝙ ipſuꝫ ſibi acquirat tripedalē quātitatē de nouo ita ꝙ ipſuꝫ in fine erit q̄druplūꝫ ⁊ ꝙ.b.ſic rareſiat ꝙ ipſuꝫ acquirat pedalē ⁊ ſemipedalē de nouo quib⁹ poſitis ⁊.c.ꝯtinue qeſcēte ſequit̄ ꝯcluſio iō ⁊c̄. Per h̄ reſpōdet̄ ad ſcd̄aꝫ formā hui⁹ reductōis qn̄.ſ.ar̄ ꝙ quelibet pars proportionalis.a.rareſiet in duplo tardius p̄ciſe per eq̄le tēpus ſic̄ iā rareſiet eadeꝫ pars deducta rarefactione fieret.a.in fine toti⁹ hore in duplo mai⁹ quā nūc eſt. Huic dr̄ ꝙ ſequit̄ oppoſitū ſeq̄tur.n.ꝙ tūc fieret.a.in fine illi⁹ hore duplū ſex qui alterū ſic̄ ⁊ mō fit in caſu pri⁹ poſito. Ad illaꝫ reſpōſionē iſti⁹ argumēti p̄ncipalis qn̄ ar̄ ꝙ caſus ille claudit oppoſita eo ꝙ ex iſto ſequit̄ ꝙ aliqs mot⁹ localis eſt ſubit⁹. Huic dr̄ ꝙ nō ſequit̄. Et ad argumentū qn̄ ar̄ ꝙ in fine illius hore erit ita ꝙ aliquis pūctus in aere quieſcēs iā tangit ſupficiē aliquā vtputa extremā ipſi⁹.a.⁊ tn̄ cōtinue an̄ finē ipſius hore diſtabit ille pūct⁹ ab illa ſupficie per tātā quantitatē per quātā eadem ſupficies erit tunc maior quā prius fuit. Huic dr̄ ꝙ illa ſupficies nō erit tūc maior quā in principio. Et qn̄ ar̄ ꝙ ſic q̄ tūc tota ſupficies terminās.a.ad illud extremū erit multo maior quā fuit ſupficies illa terminās.a.adeq̄te ad aliud extremuꝫ in principio. ¶ Huic dr̄ ꝙ hoc eſt verū ſed illa ſupficies q̄ totaliter adeq̄te terminauit.a.in illo extremo in principio illius hore non erit totalis ſupficies adeq̄te terminans illud extremū in fine illi⁹ hore. Sed illa q̄ in principio terminauit illud extremū adeq̄te tunc erit termin⁹ ſuperficiei adequate terminātis illud extremū ⁊ nō totaliter terminās.a.ſed partialiter tantū vn̄ aliq̄ erit tunc pars ſuperficiei totalis adequate terminantis totū.a.in illo extremo que cōtinue pri⁹ terminauit infinitas partes ꝓportionales ipſius.a.ex ſuis lateribus ⁊ ideo non requiritur quod illa ſuperficies que in principio terminauit totuꝫ.a.ex parte illa erit maior in fine quaꝫ in principio nec quod ibideꝫ generet̄ vna noua ſuperficies ſcd̄m omnes ſuas partes nec ſcd̄m aliqȯ ſui punctū. Sed vt iā dictū eſt illa ſuperficies que prius terminauit infinitas ptes ꝓportionales ipſi⁹.a.ex ſuis lateribus tūc terminabit ptialiter illud extremū totius.a.ita ꝙ ex illa parte ſupficiei ⁊ illa ſuperficies que in p̄ncipio terminauit.a.adequate conſtituet̄ vna ſupficies que in fine totaliter ⁊ adequate terminabit illud idem extremū. Et ideo qn̄ ar̄ ꝙ talis punct⁹ quieſcens in aere tūc erit imediat⁹ illi ſupficiei tūc termināti adeq̄te totuꝫ.a.⁊ cōtinue an̄ diſtabat ab illa per tantā quātitateꝫ demōſtrata vna certa quātitate dicit̄ quod minor eſt negāda ſed aliquādo diſtauit ille punct⁹ per tantā quātitatē ab illa ⁊ aliqn̄ in duplo min⁹ ⁊ aliqn̄ in q̄druplo min⁹ ⁊ ſic in infinitū cōtinue.n. ſicut appropīquauit rarefactio ad illud extremū ita continue minus vel minus diſtauit ille punctus ab illa ſuperficie ⁊ ita non ſequitur cōcluſio premiſſa ſic̄ tamē ſuperius dictū eſt ⁊ probatū vn̄ nō ſequit̄ ꝙ punctus ex oppoſito illi pūcto quieſcenti in aere de quo erat p̄mo tunc diſtabat ab ipſo.a. per tantā quātitatē ⁊ imediate an̄ illud inſtans ita modicū diſtabat idē punctū ab ipſo ſic̄ prior pūct⁹ imediate an̄ illud inſtans ab illa ſupficie cui tūc erit ille pūctus imediat⁹ ſed ex hoc nō ſequit̄ ꝙ aliquis pūctus mouebitur infinita velocitate nec ꝙ aliquis mot⁹ localis erit ſubitus ſed ſequit̄ ꝙ infinita velocitate mouebit̄ idē pūct⁹ ⁊ hoc eſt ſatis imaginabile licet non ſit poſſibile iō ⁊c̄. ¶ Ad vltimam replicationem principalis argumenti qn̄ arguit̄ ꝙ nec eſt dare maximū tempus per quod a.non maiorabit̄. Huic dicit̄ ſic̄ ibidē ex tactū quod erit dare maximū temp⁹ per ꝙ.a. non maiorabitur.ſ. totū tempus eternum. Et vltra hoc cōceditur de quocūq̄ corruptibili quod aliquod erit maximuꝫ tempus per quod illud corruptibile non erit quia vt ibideꝫ declaratū eſt tempus eternū erit maximū tempus per ꝙ nō erit illud corruptibile vel illud q̄cūq̄ demōſtrato ⁊ nullū erit mai⁹ ꝑ ꝙ nō erit illō corruptibile: ergo illud tēp⁹ eternū erit maximū per quod non erit illud corruptibile quocūq̄ demōſtrato ⁊ ad argumentū quādo arguit̄ quod nullum erit maximū tempus per quod.a.maiorabitur quia nec hora nec medietas illius hore menſurātis totā rarefactionem. ¶ Huic dicitur quod erit p̄ma medietas illius hore. Et vlterius ſequitur quocunq̄ demonſtrato quod durabit per temp⁹ ꝙ aliqȯ erit maximū tēp⁹ ꝑ ꝙ ipſū durabit ⁊ ſi hoc faciet ſic vel ſic vel fiet aliquid huiuſmodi per tempus aliquod erit maximū tempus per quod ſic faciet vel ſic aut fiet vl' erit ſic vel ſic. ¶ Ad argumentū quando arguitur quod.a maiorabitur per totam horaꝫ quia quelibet pars proportionalis poſteri⁹ rareſienda in duplo velocius rareſiet quā condenſabitur proxima antecedens ipſam: ergo per totā primā medietatem tota rareſiet. Huic dicitur quod non valet iſta cōſequentia nō obſtante.n.ꝙ ſecunda pars proportionalis per idē tempus rareſiet in duplo velocius quam condenſabitur prima per idē tempus quia tamen prima pars ꝓportionalis erit in duplo maior vel fieret tunc in duplo maior ceteris parib⁹ iō tantū ꝓportionalit̄ preciſe deperdet̄ per condēſationem quantuꝫ acquiretur per rarefactionem ⁊ ſic

deinceps ⁊ ideo cōtinue poſt mediū inſtās totius hore manebit.a.tantū preciſe ſicut ipſū erit in illo inſtāti medio ⁊ ſic nō maiorabit̄.a.niſi per p̄mā medietatē illius hore ſicut ꝓbauit argumentū p̄us factū ad illā cōcluſionē. Et ad ſecundā formā qn̄ arguit̄ ꝙ ſi cōtinue rareſierēt due partes per illud tēpus quo iā rareſiet vna tantū acq̄rētes per idē tēp⁹ p̄ciſe ſic̄ acq̄rēt eedē due i duab⁹ partib⁹ ꝓportionalib⁹ illi⁹ hore quib⁹ nūc rareſieret ⁊ ꝯtinue an̄ hoc cōdenſaret̄ quecūq̄ pars ꝯſimiliter oīno ſic̄ eadē iā ꝯdenſabit̄ tūc ꝯtinue maioraret̄ totuꝫ.a. per totā ſcd̄am medietatē illi⁹ hore. Huic dicit̄ breuit̄ negādo iſtā ꝯn̄am. Sed hoc poſito bn̄ ſequit̄ quod.a. maioraret̄ per totā p̄mā ptē ꝓportionalē illi⁹ hore ⁊ ēt per ſecundā partē ꝓportionalē toti⁹ hore ſed nō diuti⁹. Et cā eſt q̄ licet dū cōdenſaret̄ h̄a pars ꝓportionalis rareſiēnt de alie ptes ꝓportionales vtputa q̄rta ⁊ quīta tūc totū cōpoſitū ex parte quarta ꝓportionali ⁊ quinta nō eſt ſubduplū ad ſcd̄am partē ꝓportionaleꝫ ſed min⁹ quā ſubduplū ſicut patet intuēti ⁊ iō nō tantū ꝓportionaliter acq̄ret̄ toti.a.ſimpliciter per rarefactionē illarꝫ duarꝫ partiū ꝓportōnaliū ſic̄ deperderet̄ reſpectu toti⁹.a.per cōdenſationē reſpectu ſecunde ptis ꝓportional' in eadē pte ꝓportiōali toti⁹ hore ⁊ ſic vlteri⁹ argui poteſt de quibuſcūq̄ ptib⁹ ꝓportionalib⁹ ſequētib⁹ ſic̄ iā eſt argutū. Et iō poſito caſu nō ſeq̄t̄ ꝙ maiorabit̄ ꝑ totā iſtā horā ſed ſolūmodo per p̄mā ptē ꝓportionalē ⁊ ſcd̄am illi⁹ hore vn̄ tantū foret.a.in fine toti⁹ hore ceteris parib⁹ ſic̄ in principio vt patet in p̄mo caſu. Sed forte adhuc ar̄ ꝯtra p̄mā reſpōſionē datā.ſ.admittēdo caſuꝫ illū qui dicebat̄ ipoſſibilis q̄ qua ratiōe admittit̄ iſte caſus ſeq̄t̄ ꝙ foret ēt admittēdū ꝙ.a.ſic oīo rareſieret ſic̄ iā poſitū eſt ipſuꝫ rareſieri ⁊ ꝙ ipſuꝫ cōdēſaret̄ in duplo veloci⁹ quā ponit̄ ipſū modo cōdenſari ita ꝙ in fine toti⁹ hore erit ipſuꝫ eq̄le oīo ſic̄ ipſuꝫ fuit in p̄ncipio ⁊ cōſimiliter factū ⁊ ſic de alijs circūſtātijs q̄s habuit in p̄ncipio ⁊ tūc ſequit̄ ꝙ q̄libet ſupficies adeq̄te terminās aliquā partē ꝓportionalē ipſi⁹.a.ſcd̄m illā ꝯbinationē fiet i q̄druplo minor quā ipſa fuit i p̄ncipio ⁊ tn̄ illa extrema ſupficies q̄ in fine terminabit totū.a.cōtinue erit tanta ſic̄ ipſa fuit in p̄ncipio ꝙ eſt ipoſſibile ⁊ ꝙ ita foret de p̄ſenti fortiter claudit oppoſita. Et ſequit̄ ēt ꝙ ifinita velocitate mouebit̄.a.q̄ ita velociter mouebit̄.a.ſic̄ aliq̄ ei⁹ pars ꝓportional' mouebit̄ ⁊ ifinita velocitate mouebit̄ aliq̄ ps ꝓportionalis ipſi⁹.a.ergo infinita velocitate mouebit̄ totuꝫ.a.⁊ ſi ſic: ergo aliquis mot⁹ localis erit infinite velocitatis ꝙ claudit oppoſita. Huic dicitur ſic̄ pri⁹ ꝙ p̄m⁹ caſus nō admittebat̄ tāquā poſſibilis ſꝫ tāq̄ imaginabilis ⁊ nō exp̄ſſe claudēs cōtradictionem ⁊ ſimilit̄ pōt aditti iſte caſus iā p̄miſſus ⁊ cōcedit̄ totuꝫ ꝙ ponit̄ vſq̄ ad vltimā ꝯn̄am qn̄.ſ.ar̄ ꝙ ſi infinita velocitate mouebit̄.a.localiter mot⁹ localis ipſi⁹.a.erit ifinite velocitatꝫ dr̄ ſic̄ alias frequēter dictū eſt ꝙ nō valet iſta ꝯn̄a ſꝫ ꝯcedit̄ ꝙ infinite velocitatꝫ erit aliqs mot⁹ localis ipſi⁹.a. vn̄ nō ſequit̄ infinite velocitatꝫ erit iſte mot⁹: ergo iſte motus erit infinite velocitatis ſequit̄.n. ſi iſte motus erit infinite velocitais: ergo in aliquo inſtāti erit iſte mot⁹ infinite velocitatꝫ ꝙ eſt mere ipoſſibile: ſequit̄.n.tūc ꝙ iſte mot⁹ erit localis ⁊ ꝙ non erit ſucceſſiu⁹ q̄ formalit̄ repugnāt ⁊ iō nō valet iſta ꝯn̄a cū an̄s ſit imagiabile ⁊ ꝯn̄s imagiabile vn̄ breuit̄ q̄libꝫ caſ⁹ ꝙ nō claudit ꝯdictionē formalit̄ ſeu tale ipoſſibile ꝙ ſi bn̄ pōt imaginari ſic̄ hominē eſſe aſinū vel huiuſmodi ſatꝫ pōt admitti gratia diſputationis primo tn̄ haberet reſpondēs exprimere ipoſitionē talis caſus oſtēdendo ꝙ ipſe nō admittit iſtū caſuꝫ tanq̄ poſſibilē ſed tāq̄ imaginabilē ad concedendū ſequentia ex illa tanquā imaginabilia ⁊ nō tanquā poſſibilia ⁊ ad negādū repugnātia tanquā obligat⁹. ¶ Itē arguit̄ ad ſophiſma ſic aliq̄ eſt linea que rareſiet per totā.c.horā altero extremo ei⁹ quieſcēte ⁊ tn̄ quilibet ei⁹ pūctus qui mouebitur in iſta hora eq̄ velocit̄ mouebit̄ in eadē hora ſic̄ aliquis pūct⁹ illi⁹ ꝙ arguit̄ ſic poſito.n.ꝙ.a.b.linea ſit vna linea pedalis quātitatꝫ cui⁹ vnū extremū ſit.a.⁊ aliud.b. ponitur etiā ꝙ illa incipiat rareſieri ab.a.extremo quieſcēte.b pūcto per totā horā.c.incipiendo ab h̄ inſtāti q̄ eſt preſens ⁊ incipiat illa linea moueri ſm̄ totā latitudinē motus localis que eſt.a.d.gradū vſq̄ ad quietē ſic ꝙ iam incipiat.a.pūct⁹ moueri illo.d.gradu excluſiue ꝯtinue remittendo motū ſuū vniformiter vſq̄ ad quietē ⁊ ꝓportionaliter ſicut ipſe.a.pūctus incipit remittere motū ſuū ſic intēdat quilibet ali⁹ pūctus p̄me ptis ꝓportionalis motū ſuū quouſq̄ idē pūct⁹ moueat̄.d.gradu velocitatꝫ ⁊ ita cito ſic̄ aliquis illoruꝫ mouebit̄.d.gradu ꝙ tūc incipiat idē pūctus remittere motū ſuū quē idē pūctus intendet ita quod inſtan i medio mouebitur ille pūctus qui iā eſt medi⁹.d.gradu ⁊ ſic ꝓportionaliter intendet quilibet ali⁹ pūct⁹ citra.b.motū ſuū ita ꝙ ſemp in fine partis ꝓportionalis totius hore moueat̄ idē pūctus in duplo veloci⁹ quā in principio eiuſdē partis proportionalis mouebit̄ ideꝫ pūctus quouſq̄ ille acquiſiuerit.d. gradum ſed ita cito ſicut habuit.d.graduꝫ ipſe vniformiter remittat ſicut ipſe pri⁹ intendebat quibus poſitis arguit̄ p̄ma ps cōcluſionis ꝓpoſite q̄ ſicut notū eſt quilibet pūctus intrinſec⁹ illi⁹ linee mouebit̄ in caſu illo ita velociter ſicut aliquis pūct⁹ intrinſecus q̄ quilibet mouebit̄.d.gradu ⁊ nullus mouebit̄ gradu velociori.d. ergo ex caſu ſufficienter ſequit̄ ꝙ quilibet pūctus toti⁹ linee ab.a.vel.b. pūcto mouebit̄ ita velociter ſic̄ aliqs pūct⁹ toti⁹ linee ⁊ ar̄ ꝙ.a. pūct⁹ mouebit̄ ita velociter ſic̄ aliqs illorꝫ q̄.a.pūctus incipit moueri veloci⁹ quā aliquis illorꝫ incipiat moueri ⁊ null⁹ ē pūctus totius.a.b.linee alius ab.a. qui ita velociter incipiat moueri ſicut.a. incipit moueri quia nullus incipit a.d.gradu excluſiue niſi tantus.a.punctus. Tunc arguitur ſic.a.pūct⁹ incipit veloci⁹ moueri quā aliqs illorū incipiat moueri ⁊ nūq̄ mouebit̄ aliquis illorꝫ veloci⁹ quā incipiat aliquis illorꝫ moueri. Et.a.mouebitur ita velociter ſic̄.a.incipit moueri: ergo mouebitur ita velociter ſic̄ aliquis illorꝫ vel veloci⁹ quā aliquis illorꝫ ꝯn̄a patet ⁊ an̄s pōt argui ex caſu pro vtraq̄ ſui pte maior.n.ibidē ar̄ ⁊ minor ꝓbat̄.ſ.ꝙ nūq̄ mouebit̄ aliquis illorꝫ veloci⁹ quā icipit aliquis illorꝫ moueri q̄ nūquaꝫ mouebit̄ aliquis veloci⁹.d.gradu ſꝫ iā incipit aliqs illorꝫ moueri.d.gradu: ergo ⁊c̄. an̄s ꝓbatur q̄ nō mouet̄ aliquis illorꝫ.d.gradu ⁊ imediate poſt h̄ mouebit̄ aliquis illorꝫ.d.gradu: ergo ⁊c̄. ſequit̄ ergo ꝙ ita cito mouebit̄.a.pūct⁹ ſic̄ aliqs illorꝫ ⁊ ſi ſic ſequit̄ p̄ma ꝯcluſio q̄ in rei veritate repugnat caſui. Preterea ar̄ in caſu illo ſic ſi.a.b.linea ſic rareſiet per totā iſtā hora ſequit̄ cū p̄ma ei⁹ medietas ꝯtinue poſt inſtās mediū remittet motū ſuū ita veloci⁹ ſic̄ ſc̄a medietas intēdit motū ſuū ⁊ alia ps proportional' ſcd̄e medietatꝫ itēdit motū ſuū ab aliquo gradu ad gradū duplū ⁊ aliq̄ ad gradū octuplū ⁊ ſic i infinitū ſequit̄ ēt ꝙ p̄ma medietas remittet motū ſuū ab aliquo gradu ⁊ ad gradū ſubduplū ⁊ ſubq̄druplū ⁊ ſic deinceps ꝯn̄s falſuꝫ ⁊ ꝯ caſuꝫ q̄ nō veloci⁹ remittet prima medietas.a.b.linee motū ſuuꝫ in ſcd̄a medietate toti⁹ hore.c. q̄ ei⁹ pūct⁹ medi⁹ itēdet motū ſuū imediate eiuſdē hore ſꝫ ille pūct⁹ medi⁹ nō intēdet motū ſuū niſi ad gradū duplū per caſuꝫ: ergo tota p̄ma medietas.a.b. linee in ſcd̄a medietate toti⁹ hore nō remittet niſi ad gradū ſubduplū q̄ nō imediate poſt vltimū inſtās intrinſecū toti⁹ hore mouebit̄ ille pūct⁹ qui iā eſt medi⁹ veloci⁹ gradu ſubduplo ad gradū.d. Similit̄ ex caſu iſto ſeq̄t̄ ꝙ i ſcd̄a medietate toti⁹ hore mouebit̄ quilibet pūct⁹ citra.b.d gradu velocitatꝫ ⁊ ꝙ quilibet pūct⁹ itra punctū mediū toti⁹.a.b.linee ⁊.b.punctū vltimū.ſ.toti⁹ intēdet motū ſuum ad.d.gradum velocitatis ⁊ remittet ⁊c̄.a.d.gradu vſque ad aliquem gradum remiſſiorem ipſo.d.gradu ⁊ tunc per totam illam ſecundam medietatem

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

mouebiť aliquis pūctꝰ illiꝰ ſe medietatis.a.b.linee in centuplo tardiori gradu quā ſit.d.Et ex iſto caſu ſequiť ꝙ infinita velocitate intendet aliquis pūctꝰ motū ſuū ⁊ tñ nullꝰ punctꝰ mouebiť velociori gradu quā ſit.d.gradꝰ velocitatꝭ ꝙ appet falſuꝫ ⁊ impoſſibile cū oīs intētio motꝰ localꝭ ſit motꝰ localꝭ ⁊ infinita velocitate itēdat aliqs pūctus motū ſuū localē:ergo infinita velocitate mouebiť aliquis pūctꝰ ⁊ ſequiť ēt ꝙ imediate añ finē.c.hore mouebiť quilibet pūctꝰ ſecūde medietatis ipſiꝰ.a.b.linee gradu velociori quā ſit gradꝰ mediꝰ inter.d.gradū ⁊ quietē nūq̄ꝫ poterit aliquis tardiꝰ moueri quā imediate añ finē eiuſdē hore mouebiť aliqs punctꝰ illiꝰ medietatis a.b.linee. Preterea aꝛ in caſu pricipali ꝙ.a.b. linea nō rareſiet p totā iſtā horā ꝙ tñ manifeſte repugnat poſito qꝛ ſequiť ꝙ vnū eiꝰ extremū vt puta.a.cōtinue recedet ab altero extremo ꝯtinue quieſcēte vt puta.b.ergo tota.a.b.linea ꝯtinue rareſiet qꝛ ipſa ꝯtinue fiet maior ⁊ maior:ergo ⁊c̄. Et ꝙ ipſa nō rareſiet per totā horā aꝛ ſic qꝛ ſi ipſa ſic rareſiet poſt cōtinue per totam horā cōtra ꝯtinue poſt mediuꝫ plus ꝯdenſabiť de.a.b.linea ſecūdū ſe ⁊ quālibet ſui ptē quā rareſiet ſecūdū quālibet ſui ptē de tota.a.b.linea ⁊ ita velociť ꝯtinue cōdenſabiť tota ps tūc ꝯdenſata ſecundū ſe ⁊ quālibet ſui ptē ſicꝰ rareſiet aliq̄ ps totiꝰ.a.b.linee:ergo ꝯtinue poſt inſtās mediū ꝯdenſabiť ſimiliť tota.a.b.linea ꝯñā patet ⁊ aſſūptū aꝛ maior ꝓbaꝛ qꝛ inſtāti medio erit tota ṗma medietas ꝯdēſata ſecundū ſe ⁊ quālibet ſui ptē ſic notū eſt qꝛ tūc velociꝰ inſequiť punctꝰ mediꝰ.a.punctū extremū totiꝰ.a.b.linee quā idē.a.punctꝰ fuget ab illo puncto medio ⁊ ēt per magnū tēpꝰ añ inſtās mediū ſic faciet ideꝫ punctꝰ ⁊ tūc erit tota ṗma medietas illiꝰ.a.b.linee condenſata ⁊ ita velociter ſicut rareſiet ſcḋa cōdenſabitur ṗma ꝙ aꝛ ſic qꝛ eodē gradu quo ille punctꝰ moueť motu rarefactionis recedēdo a puncto extremo ꝯtinue quieſcēte moueť etiā idē punctꝰ motu ꝯdenſationis verſꝰ a.punctū ꝙ eſt ad extremū totius linee ⁊ tūc ille punctus erit velociſſime motꝰ motu rarefactōis:ergo ita velociter ꝯdēſabiť tūc tota pars ſecundū quālibet ſui partē cōdēnſatā ſic tūc rareſiet tota pars que ſecundū quālibet ſui ptē rareſiet que eiſdē gradibꝰ vel velocitatibus quibꝰ rareſiet tūc ſecūda medietas ꝯdēſabiť ⁊c̄ etiā prima medietas ſic iā eſt declaratū ⁊ ꝯtinue ſic cōdēſabiť pars maior ⁊ maior ſic erit aliquis punctꝰ velociſſime motꝰ ⁊ aliꝰ quouſqꝫ cōdenſeť q̄libet ps totiꝰ.a.b.linee terminata citra.b.punctū:ergo ſic patet per argumentū nō per totaꝫ iſtā horā rareſiet.a.b.linea. Similiť ad idē aꝛ ſic ſi cōtinue rareſiet tota.a.b.linea per totā horā ⁊ aliq̄ erit ita ꝙ tota ps.a.b.linee que ſecūdū quālibet ſui partē q̄ ꝯdēpſaꝛ eſt eq̄lis toti parti q̄ ſm quālibet ſui partē q̄ rareſiet aliqñ in q̄druplo maior ⁊ aliqñ in octuplo maior ⁊ ſic in infinitū:ergo ad h̄ ꝙ tota linea rareſieret requireť ꝙ aliqñ rareſieret aliq̄ eiꝰ pars velocitate aliq̄ ⁊ poſtea alia in duplo velociꝰ ⁊ poſtea alia in q̄druplo velociꝰ ⁊ ſic in infinitū ſed iā per caſuꝫ nulla rareſiet ſeu mouebiť velociꝰ quā.d.gradu velocitatis:ḡ in illo caſu.a.b.linea nō rareſiet per totā illā horā. Ad hoc reſpōdeť admittēdo caſuꝫ tanq̄ꝫ ſatis imaginabile. Et ad ṗmū argumentū qñ aꝛ ꝙ quilibꝫ punctꝰ citra b.ipſiꝰ.a.b.linee mouebiť in tota illa hora ita velociť ſicut mouebiť aliqs punctꝰ eiuſdē linee in tota hora ⁊ tñ cōtinue rareſiet tota.a.b.linea p totā illā horaꝫ huic dꝛ ꝙ eſt ſatis imaginabile ⁊ admittenduꝫ ſic caſus iaꝫ admiſſus ſed illud repugnat caſui poſito qꝛ repugnat caſui illo ꝙ.a.punctꝰ mouebiť in illa hora ita velociť ſicut aliqs punctꝰ totiꝰ linee mouebiť qꝛ ex caſu ſequiť ꝙ ille.a.pūctꝰ nō mouebiť i illa hora.d.gradu:nec gradu ita veloci ⁊ q̄libet pūctꝰ citra.b.aliꝰ ab.a.mouebiť.d.gradu idō negaꝛ in caſu illo ꝙ.a.punctꝰ mouebiť ita velociter ſicut aliqs punctꝰ.a.b.linee. Et qñ arguiť ꝙ ſic qꝛ.a. incipit velociꝰ moueri q̄ꝫ icipiat aliqs aliꝰ pūctꝰ totiꝰ a.b linee. Huic dꝛ negādo iſtā ꝓpoſitionē. Et qñ aꝛ ꝙ ſic qꝛ ille punctꝰ incipit aliq̄liter velociť moueri ⁊ nullꝰ aliꝰ ab illo citra.b.incipit ita velociť moueri ſicut ipſe ⁊ quilibet aliꝰ citra.b.incipit moueri:ḡ ipſe.a.pūctꝰ incipit velociꝰ moueri quā aliqs aliꝰ icipiat moueri. Dꝛ negādo ꝯñaꝫ. Et cā eſt quia nullꝰ aliꝰ ab illo incipit ita velociť moueri ſicut ille tñ i pſenti iſtāti icipit aliqs alius velociꝰ moueri q̄ꝫ ille icipiat moueri ꝙ aꝛ ſic qꝛ in preſenti inſtanti nō moueť aliquis punctus illiꝰ linee velocius quā.a.punctus incipit moueri ⁊ imediate poſt inſtans quod eſt preſens mouebitur aliquis punctꝰ velocius quā ille incipiat moueri ⁊ ideo.a.nō incipit moueri ita velociter ſicut incipit aliquis aliꝰ moueri nec velocius.a.multo fortiori. ¶ Sed forte cōtra illud arguitur qꝛ poſito ꝙ ſortes ⁊ plato inciperēt moueri cōtinue remittendo motus ſuos eque velociter.a.d.gradu excluſiue ita ꝙ ipſi cōtinue moueretꝛ eque velociter ſequitur quod ſortes nō ita velociter inciperet moueri nec ecōtra quod eſt manifeſte falſum ⁊ qꝛ nec velocius nec tardius incipit ſortes moueri quā plato incipiat moueri nec econtra ⁊ ꝯña arguitur ſic qꝛ ſortes nō imediate poſt inſtans quod eſt preſens ita velociter mouebiť ſicut plato incipit moueri nec ipſe in preſenti inſtanti ita velociter moueť ſicut plato incipit moueri qꝛ neuter illoꝝ mouetur in preſenti inſtanti:ergo ⁊c̄. Similiter ſor.imediate poſt inſtās preſens mouebitur tardius q̄ꝫ plato incipiat moueri ad hoc reſpōdetur ⁊ diciť quod poſito illo caſu de ſorte ⁊ platone ita velociter inciperet ſor.moueri ſicut plato inciperet moueri ⁊ econtra. Et qñ arguiť ꝙ non qꝛ ſor.nō imediate poſt hoc mouebiť ita velociter ſicut plato incipit moueri. Huic dicitur negādo iſtā tanq̄ꝫ repugnantē ſequiť.n.ꝙ ſor.mouebiť ita velociter ſicut ipſe incipit moueri ⁊ etiam ſicut plato incipit moueri ⁊ tamen in nullo inſtāti mouebiť ſor.ita velociter ſicut plato incipit moueri ſicut nullo in aliquo inſtanti mouebitur ipſe ita velociter ſicut ipſemet incipit moueri. Et ad aliā formā quādo arguitur quod ſortes imediate poſt illud inſtans mouebitur tardius quā plato incipit moueri ⁊ tardius imediate poſt illud inſtās mouebitur plato:ergo ſortes nō ita velociter incipit moueri ſicut plato incipit moueri negaꝛ cōſequētia. ¶ Ideo conceditur ꝙ ſor.iam incipit ita velociter moueri ſicut ipſe incipit moueri ⁊ etiā ſicut plato incipit moueri ⁊ tamē ſortes incipit moueri tardiꝰ quā plato incipiat moueri ſed ſor.nō tardiꝰ incipit moueri quā plato incipiat moueri ⁊ hoc vt iſte terminus tardius determinat hoc verbū incipit ⁊ nō hoc verbū moueri vnde nō ſequitur nō tardiꝰ mouetur ſor.quā plato incipiat moueri ⁊ imediate poſt inſtans ꝙ eſt preſens tardiꝰ mouebiť ſor.quā plato icipiat moueri:ergo tardius incipit ſor.moueri quā plato incipiat moueri conſequēs.n.illō īplicat vnā negatiuā vna cū illa affirmatiua ſequitur.n.tardius incipit ſor. moueri quaꝫ plato incipit moueri:ergo tam ſor.quaꝫ plato incipit moueri ⁊ non ita velociter incipit ſor.moueri ſicut incipit plato ⁊ hoc eſt falſum ⁊ cōtra illū caſum ideo non valet illa conſequentia prius facta tamē antecedēs illud ſtaꝛ cū aliquo poſſibili cui tamē repugnat conſequens illius conſequentie. ¶ Si tamen queratur qualiter poſſit illa ꝓpoſitio exponi tardius incipit ſor.moueri quā incipiat plato moueri. ¶ Huic dicitur quod illa ꝓpoſitio eſt ſatis plana nec indiget expoſitione ſi tamen quereretur omnino que eſſet expoſitio poteſt dici quod poteſt exponi ſic tam ſor.quam plato incipit moueri ⁊ tñ non velocius nec ita velociter incipit ſor.moueri ſicut plato incipit moueri:ḡ tardiꝰ incipit ſort. moueri quaꝫ plato incipit moueri. Et ſi dicaꝛ qꝺ ibideꝫ nō exponiť hoc verbū incipit per poſitionē de preſenti ⁊ remotionem de preterito nec per remotionem de preſenti et et poſitionem de futuro:ergo iſta tota propoſitio non

dꝫ ſic exponi. Huic dꝛ ꝙ nō valet illa ꝯña ⁊ cā eſt qꝛ in iſta ꝓpoſitione determinat illud aduerbiū tardiꝰ hoc verbū incipit ⁊ ideo ad hoc ꝙ illa tota ꝓpoſitō breuiter ⁊ intelligibiliter exponatur requiriť ꝙ cōtinue maneat hoc verbū in exponibile quātū ad huius expoſitionē vbi tñ ille terminus tardiꝰ vel velociꝰ determinet hoc verbū moueri tñ poterit illa ꝓpoſitio ſic exponi ſicut ſolēt coiter huius ꝓpoſitiones exponi ſed qꝛ nō ſic eſt in ꝓpoſito idō ⁊c̄. Ad aliā formaꝫ qñ arguitur in argumēto principali ꝙ per totā ſecūdā medietatē totius hore eſt eque velociť remittet motū ſuū ſicut in eadē ſecunda medietate eiuſdē hore intendet aliqua ps ſecūde medietatis illius.a.b.linee motū ſuū ⁊ ſic ps illius ſecūde medietatis intendet ab aliquo gradu ad graduꝫ duplū ⁊ alia ad gradū cētuplū ⁊ alia ad milleſimū gradū ⁊ ſic in infinituꝫ:ergo ṗma medietas ipſius.a.b.linee remittet motū ſuū ab aliquo gradu ad gradū ſubduplū ⁊ ad ſubquadruplū ⁊ ſic in infinitū. Huic diciť negando ꝯſequētiaꝫ de forma ⁊ ſimiliter añs eſt repugnans in caſu poſito quia ſicut argutū eſt iſta ṗma medietas nō mouebiť in duplo tardiꝰ q̄ꝫ in medio inſtāti vnde tamen.a.punctus mouetur aliqñ in duplo tardius quaꝫ ipſum mouebaꝛ in medio inſtanti ⁊ aliqñ in quadruplo tardius ⁊ ſic in infinitū ſed tota medietas ipſiꝰ cōtinue mouebiť eque velociter ſicut aliqs aliꝰ pūctus ſꝫ pūctꝰ q cōtinue erit velociſſime motꝰ nūquā mouebitur in duplo tardius quā in inſtanti medio qꝛ ſicut ille punctꝰ in ṗma medietate illiꝰ hore intēdet motū ſuū a gradu medio inter.d.gradū ⁊ quietē ita ⁊ in ſecunda medietate remittet idē punctus motū ſuū.a.d.gradu vſqꝫ ad illuꝫ gradū mediū excluſiue ⁊ ideo ṗma medietas in nullo inſtāti illius hore moueť in duplo tardius quā in ṗmo inſtanti mouebitur eadē ⁊ ideo in caſu iſto repugnat ꝙ ita velociter remittet ipſa cōtinue motū ſuū ſicut intendet aliq̄ ps ſecūde medietatis motū ſuū qꝛ ſicut tāgiť ibidē in infinitum velocius aliq̄ ps ſecūde medietatis intendet motū ſuū in ſecūda medietate illiꝰ hore q̄ꝫ intēdet vel remittet aliq̄ motuꝫ ſuū in ṗma medietate eiuſdē hore qꝛ aliq̄ acq̄ret aliquā ptē totiꝰ latitudinis inter.d.gradū ⁊ q̄etē in aliq̄ pte tpis ⁊ aliq̄ alia eq̄liter ⁊ maiorē in duplo minori tpe ⁊ ſic in infinitū ſicut ſatis apparet intuenti caſuꝫ ponaꝛ enī ꝙ q̄libet pūctꝰ alicuiꝰ ptis ꝓportionalis ſequēs ſecūdā ptē ꝓportionalē ſic cōtinue intēdat motū ſuū quouſqꝫ idē pūctus moueatur d.gradu ⁊ qꝺ in fine cuiuſqꝫ ptis ꝓportiōalis poſt ſecūdaꝫ ptē ꝓportionalē totiꝰ hore moueaꝛ idē pūctꝰ in duplo velocius quā ipſū mouebitur in ṗncipio eiuſdē ptis ꝓportionalis ⁊ ꝙ ita cito ſicut aliqſ aquiſiuerit.d.gradū ꝙ ille incipiat remittere motū ſuū cōtinue eque velociter ſicut ideꝫ pūctus intēdit motū ſuū verſus.d.gradū. Ex quo manifeſte ſequiť ꝙ cū aliqs illoꝝ pūctoꝝ diſtauerit in ṗncipio totius hore p aliquē gradū ⁊ aliqs p ſubduplū ⁊ ſic in infinitū ⁊ ꝙ cōtinue p totā horā per aliquē gradū diſtabit ⁊ per ſubduplū diſtabit aliqs pūctus ⁊ ſic in infinitū:ḡ cū q̄libet pūctꝰ illius medietatis citra.b.gradū acq̄ret.d.gradū ſequiť qꝺ in aliq̄ pte tpis acq̄ret aliqs pūctus aliq̄ꝫ ptē illiꝰ latitudinis ⁊ in duplo minori tēpore acq̄ret aliqs aliꝰ pūctꝰ equalē aliq̄ꝫ ptē latitudinis eiuſdem:⁊ aliqs in ſubduplo tēpore equalem ptem latitudinis eiuſdē ⁊ aliqs i ſubq̄druplo tpe eq̄lē ptē latitudinis ⁊ ſic deinceps ⁊ ideo cōcediť tāquā ſequēs ex caſu illo ꝙ in infinitū velociꝰ intēdet aliqs pūctꝰ ſecūde medietatis motū ſuū q̄ꝫ intendet aliqs pūctus ṗme medietatis motū ſuū ⁊ ꝙ cōtinue per totā ſecundā medietatē totꝰ.c.hore mouebiť aliqs pūctꝰ illius ſecūde medietatis totiꝰ.a.b.linee in centuplo ⁊ in milleculo tardiꝰ quā punctus mediꝰ totius.a.b.linee ⁊ tñ quilibet punctus illiꝰ ſecunde medietatis in ſecūda medietate illius hore mouebiť d.gradu velociter cōcediť tñ ꝙ in infinituꝫ velociꝰ rareſiet aliqua ps ſecūde medietatis.a.b.linee quā rareſiet aliq̄ ps ṗme medietatis ⁊ cū q̄cūqꝫ velocitate que rareſiet aliq̄ ps ſecunde medietatis ipſa vel maiori velocitate rareſiet aliqua pars ṗme medietatis qꝛ nūq̄ꝫ maiori velocitate.d. gradu rareſiet aliq̄ pars totius.a.b.linee ⁊ quelibet ps illiꝰ rareſiet d.gradu velocitatis vnde ſicut iſta ſtāt ſimul.ſ.quod in infinitū velocius intendet aliqua ps ſecūde medietatis motū ſuū quam intendet aliq̄ ṗme medietatis motū ſuū ⁊ tñ nō velocius mouebiť aliqua pars ſecūde medietatis quā aliq̄ ps prime medietatis ⁊ tñ nulla velocitate rareſiet aliq̄ ps ſecunde medietatis qn eadē vel equali rareſiet aliq̄ ps ṗme medietatis ſicut enī ps intēdit motū ſuū velociꝰ ⁊ velociꝰ ita velociꝰ ⁊ velociꝰ rareſiet idō ⁊c̄. Et qñ aꝛ ꝙ ſi infinitū velocius intendet aliq̄ ps ſecūde medietatis motū ſuū q̄ꝫ aliq̄ ps ṗme medietatis vel in infinitū velociꝰ rareſiet aliq̄ ps ſecūde q̄ꝫ aliq̄ ṗme ⁊ oīs intenſio motus localis ē motꝰ localis ſicut rarefactio eſt motus localis:ḡ infinita velocitate mouebiť aliq̄ ps ſecunde medietatis. Huic diciť negādo ꝯñaꝫ vnde idē gradꝰ velocitatis cōtinue mouens vniformis velociter pōt eſſe ⁊ eſt aliquādo aliq̄ rarefactio ⁊ velocior rarefactio ſeu intēſio ⁊ aliqñ erit i cētuplo tardior rarefactio ſeu intenſio vnde notū ē ꝙ nō ſequiť h̄ mobile rareſit velocius q̄ꝫ illud mobile ſiue illud mobile velocius intēdet motuꝫ ſuū q̄ꝫ illud:ḡ hoc mobile velociꝰ moueť quocūqꝫ demonſtrato nō.n.valet iſta ꝯña ideo ⁊c̄. Et p hoc diciť ad vltimā formā qñ aꝛ in illo argumento ṗncipali ꝙ tota.a.b.linea nō rareſiet p totā.c.horā huic dicitur ſicut in argumēto ṗncipali ꝙ illud repugnat caſui multipliciter ſicut ibidē erat oſtenſum. Et qñ arguitur ꝙ ſic qꝛ cōtinue poſt inſtans mediū cōdenſabiť aliq̄ ps ſecūdū quālibet ſui ptem de tota.b. linea quā tūc rareſiet de ipſa ⁊ eque velociter cōdenſabitur iſta pars aliqua ſicut tunc rareſiet ipſa pars maior:ergo tc̄ nō maiorabiť tota.a.b.linea huic diciť cōcedendo totum preter minorem vt puto quod cōtinue eque velociter condenſabiť talꝭ ps ſicut rareſiet alia imo diciť ꝙ aliqñ in duplo tardiꝰ cōdenſabiť ps maior quā rareſiet minor tunc ⁊ aliquando in quadruplo minus ⁊ ſic in infinitum ⁊ quando diciť qꝺ nō qꝛ nunquam rareſiet aliq̄ ps velocius quā.d. gradu ⁊ eodē gradu cōtinue condenſabiť talꝭ ps cōdenſata ḡ nūquā velocius rareſiet ps minor quā cōdenſabiť ps aliqua huic diciť ꝙ iſta maior ē imperfecta hec.ſ.nunquā rareſiet aliq̄ ps velocius quam.d.gradu poteſt enim iſta ꝓpoſitio ſic intelligi.ſ.quod nūquā rareſiet aliq̄ ps velocius quā rareſiet alia.d.gradu vel nūquā rareſiet aliq̄ ps velociꝰ quā d.gradus eſt velox primo modo accipiendo illaꝫ maiorem diciť cōcedendo ipſam ⁊ vltimā cōſequentiā negando quia ſicut dictū eſt per eundē gradū cōtinue mouente vniformē rareſiet aliqua pars in aliqua proportione ⁊ alia in duplo velocius ⁊ alia in quadruplo velocius ⁊ alia in centuplo velocius ſicut eandem.d.gradū acquiret aliquis punctus velociꝰ motus ⁊ aliquis in duplo velocius ⁊ ſic in infinitū ⁊ cōſiliť reſpectu rarefactiōis idō ⁊c̄.

Trigeſimūſecundū ſophiſma.

Impoſſibile eſt aliquid calefieri niſi aliqd frigeſiat ꝙ arguitur ſic quia ſi ſit poſſibile ꝙ aliquid calefiat ⁊ ꝙ nihil frigeſiat:ponaꝛ ḡ ꝙ.a.calefiat ⁊ quod nihil frigeſiat tūc ſic ſi.a.calefit ⁊ nihil frigeſit cōtra: aut ḡ.a. calefit.a.caliditate ꝓpria:aut per actionē alicuius extrinſeci ſi per caliditatē ꝓpria:ergo idē agit in ſeipſū ⁊ idē corrūpit ſe ⁊ idem agit vltra gradū proprium quoꝝ q̄libet eſt inconueniens vt frequēter allegatū eſt conſequentia aꝛ ſic ſi.a. ſic.calefiat per intenſionē caliditatis proprie ſine aliq̄ caliditate extrinſeca intendet.a.ipſam tñ cū aliquid intendat ipſam cū ipſa ponatur intendi cū nulla alia qualitas nec aliquid aliud natū eſt intendere caliditatē niſi calidū vel caliditas ⁊ hoc proprie ⁊ vniuoce:ergo ibidem eadem caliditas ſeu idē calidū agit in ſeipſum ⁊ intēdit ſeipſum ſi eniꝫ intendet ſeipſum:ḡ agit in ſeipſum. Et cōſiliť arguitur ꝙ idē corrūpit ſeipſuꝫ qꝛ qua rōne poniť ꝙ eadē caliditas ſiue idē calidū poteſt intendere ſe vſqꝫ ad aliquē gradū intenſiorē quā ipſuꝫ prius habuit eadē rōne pōt intendere vſqꝫ ad gradū ſufficientē corrumpere:ḡ ꝯñter reſpōdēdo ſequiť qꝺ idē poſſet intendere vſqꝫ ad gradū ſūmū ex quo facta intēſione erit ſua caliditas maior quam prius ⁊ tota ſua frigiditas minor:ḡ a multo fortiori cum ipſuꝫ prius potuit in

cipere actiõe q̃n ſua caliditas fuerit mino: poterit ẽt ꝯtinuare actionẽ ſuã q̃n ſua potentia actiua erit maio:.ſ. ſua caliditas ⁊ ſua reſiſtẽtia debilio:.ſ. ſua frigiditas remiſſio: ⁊ ſic vlteriꝰ arꝰ vſqꝫ quo habeat ſũmũ gradũ ꝑ totũ. Sꝫ habito ſũme gradu ꝑ totã materiã que mõ ẽ materia ipſiꝰ.a. tũc non manebit ipſum.a. ſed.a. mõ ẽ mixtum ex diuerſis formis ſbſtãtialibꝰ vl' elemẽtalibꝰ.ſ. ex gradu ⁊ leui ⁊ tũc ẽt nõ erit illa mã.a. ſub vna forma ſubali tñ:ꝗ tẽ ñ manebit.a. ⁊ ſeqꝭ tũc ꝙ nõ erit.a. poſtq̃ꝫ.a. pꝰ fuit:igiꝭ tũc erit.a. corruptũ ⁊ nihil tũc egit in.a. niſi ipſũ.a. vl' eiꝰ caliditas:igiꝭ idẽ corrumpit ſeipſũ. Et ex eodem ſeqꝭ ſatis expꝛeſſe ꝙ idẽ agit vltra gradũ ꝓpꝛiũ q: illa caliditas pꝛio rẽiſſa itẽdit ſeipſã q̃uſqꝫ ipa erit ſũma:ꝗ ⁊c. appet ꝗꝙ ſi aliqd ſic itẽdaꝭ ſeu calefiat ꝑ ꝓpꝛiã ſuã caliditatẽ itrinſicã deducta quacũqꝫ caliditate extriſica manifeſte ꝙ ſequũꝭ illa inconueniẽtia pꝛemiſſa. Et iõ ſi dicaꝭ ꝙ aliqd calefiat caliditate extriſica agente ⁊ intẽdẽte caliditatẽ extriſicã illiꝰ ꝙ calefit ⁊ tñ nihil frigefit. cõtra ſi aliqd huiꝰ calidũ extriſicũ calefaciat.a. tũc ipſũ ſic calefactũ ẽ calidiꝰ.a. ergo vel ipſũ calefaciẽs nullã habet frigiditatẽ vel minorẽ frigiditatẽ habet q̃ꝫ ipſũ.a. ⁊ tũc arguiꝭ ſic frigiditas in.a. ẽ maio: q̃ꝫ frigiditas in illo agẽte ⁊ illð agẽs agit in.a intẽdẽdo caliditatẽ ipſiꝰ.a. ergo frigitas ipſiꝰ.a. cũ ſit maio: frigiditate ipſius agẽtis reagit in ipſum agẽs intẽdẽdo frigiditatem in ipſo agente ſicut ipſum agens intendit caliditatem in ipſo patiẽte ꝯña arguiꝭ q: quantũcunqꝫ modica ſit frigiditas in ipſo.a. adhuc ipſa ſufficeret agere in aliqꝺ ſumme calidũ arguiꝭ ſic q: ipſa ẽ alicuiꝰ potẽtie actiue determinate ⁊ aliquod ẽ ſũme calidũ vt puta ignis ſimplex q ſi ꝑ ſe exiſteret foret alicuius potẽtie ⁊ aliqð ẽ ſũme calidũ ꝙ ſi ꝑ ſe exiſteret eſſet in duplo minoris potẽtie ⁊ aliquod in quadruplo minoris potẽtie ⁊ ſic in infinitũ:ergo eadẽ ẽ deuenire ad aliquod ſũme calidũ ꝙ ꝑ ſe exiſtẽs foret multo minoris potentie q̃ꝫ ſit frigiditas ipſius.a. ergo in illud ſufficeret frigiditas ipſiꝰ.a. reagere ſi ꝑ ſe exiſteret ⁊ foret ſic approximatũ ipſi.a. ꝙ ipſũ ageret in.a. ⁊ ſi illud foret pꝰ alicuiꝰ calidi q̃ꝫ tũcũqꝫ maioris finiti adhuc nõ foret quelibet pars ipſius tunc inexiſtens toti ipſi calido maioris potẽtie q̃ꝫ nũc ẽ totũ illud ꝑ ſe exiſtẽs:igiꝭ ſicut frigiditas ipſius.a. iã ſufficeret agere in illud calidũ iã dictũ ꝑ ſe exiſtẽs ita ſufficeret eadẽ frigiditas.a. reagere in ꝑtẽ calidi q̃ꝫuis illud totũ foret pꝰ alteriꝰ ſed iã nõ ẽ quelibet pars illiꝰ calidi remiſſa ꝙ poniꝭ agere in.a. maioris reſiſtẽtie q̃ꝫ tũc foret equalis pꝰ ſũme calidi:igiꝭ ſi illa frigiditas in.a. ſufficeret agere in ſũme calidũ tante q̃ꝫtitatis ſicut iam argutũ ẽ ſed.a. multo fortiori ſequiꝭ quod eadem frigiditas ſufficeret agere in illud agens dictũ intẽdendo eius frigiditatẽ ⁊ ſi ſic:ergo frigiditas ipſius intẽdet frigiditatẽ ipſiꝰ agẽtis ⁊ ſi ſic ſeqꝭ ꝙ illud agens datũ frigefiet ⁊ ſil'r ſicut iã arꝰ de illo agente iã dato ita põt argui de q̃cũqꝫ alio agẽte ꝙ aget caliditatẽ in ipſo.a. ergo ſeqꝭ ꝙ ſi aliqd calefiat ꝙ aliquid frigefiat ⁊ ſi ſic nõ ẽ poſſibile ꝙ aliqd calefiat niſi aliqd frigefiat ꝙ erat ꝓbãdũ In oppoſitũ ſophiſmatis arꝰ ſic impoſſibile ẽ aliqd calefieri niſi aliqd frigefiat:igiꝭ ſi nihil frigefiat impoſſibile ẽ aliqd calefieri ꝯña ipoſſibile et ꝯſequẽtia arguiꝭ ſic q: ſequiꝭ impoſſibile eſt antichriſtũ eẽ niſi antichriſtꝰ ſit:igiꝭ ſi antichriſtus nõ ſit impoſſibile ẽ antichriſtũ eẽ ipoſſibile ẽ te ſedere niſi tu ſedeas:ergo ſi tu nõ ſedeas ipoſſibile ẽ te ſedeꝭ ꝯſequẽtie.n. iſte oẽs ſequũtur q: ſequitur ſil'r ipoſſibile ẽ te ſedere niſi tu ſedeas:ergo ipoſſibile eſt te ſedere ſi tu nõ ſedeas ⁊ vltra:ergo ſi tu non ſedeas impoſſibile ẽ ſedere ſimiliter ꝓbatur ſophiſma eẽ ipoſſibile q: poſſibile ẽ hominẽ calefieri iuxta ignẽ q̃ꝫuis nihil frigefiat ibidẽ. Sil'r ꝑ motũ ⁊ ꝑ lumẽ põt aliqd calefieri ſicut notũ ẽ q̃ꝫuis nihil frigefiat. Similiter licet in aliquo corpore intenderet frigiditatis nõ ꝓꝑ hoc ſequitur ꝙ ipſum frigefieret ſicut poſito ꝙ ignis ſimplex incipiat ageꝭ in aquã ſimplicẽ ⁊ eꝯ ꝑ magnũ tẽpꝰ incipiens ab hoc inſtãti ꝙ ẽ pꝛeſẽs intẽdeꝭ ibi frigiditas in illo igne ⁊ etiã intẽdetur caliditas in ipſa aqua ⁊ tñ ꝑ idẽ tẽpꝰ nec calefiet illa aqua nec frigefiet ille ignis ⁊ in rei veritate loquẽdo de virtute ſermõis nec aliqs ignis põt frigefieri. nec poſt aqua calefieri. niſi ex-

tẽdẽdo hoc nomẽ ignis vt ipſũ accipiaꝭ pro corpore calido mixto in quo dominaꝭ ignis ſimplex vel quod ad ſenſũ appeat ibidẽ dominari ſicut in carbõe ignito. Et ſimiliter dicitur de aqua ꝙ ipſa nõ põt calefieri niſi ſic extẽdẽdo hoc nomen aqua vt ipſũ accipiaꝭ ꝓ quolibet tali liqdo in quo ſimplex dominaꝭ aqua vel in quo ad ſenſũ appet dominari aqua ⁊ adhuc loquẽdo de virtute ſermõis iuxta vnã ratiõeꝫ inferiꝰ ꝑ opiniõe ꝓbabili ſubſtinẽdã q̃ põit ꝙ nulla qualitas põt intẽdi vel remitti nec aliqua forma ſubſtãtialis vel accidentalis ⁊ tñ ꝙ aliqua caliditas erit alia intenſio: ⁊ alia remiſſio: ⁊ cõſil'r aliq̃ forma ſubſtãtialis vt puta elemẽtalis ẽſt alia eiuſdẽ ſpeciei intẽſio: ⁊ alia ſue ſpeciei rẽiſſio: ⁊ ꝯñter reſpõdẽdo dꝭ ꝙ nulla aq̃ talis põt calefieri nec aliqs ignis huiuſmõi põt frigefieri q: ex quo poneꝭ ibidẽ ꝙ nulla forma põt intẽdi vel remitti ſeqꝭ neceſſario ꝙ quocũqꝫ corpe dato ꝙ ñ habeat alias formas nec aliq̃ꝫ formã ſubſtãtialẽ q̃ꝫ formã elementalem ꝙ ipſum non calefiet nec frigefiet q: quando illa materia erit ſub gradu intenſiori illius ſpeciei non erit tunc illud corpus quod iam ẽ:ergo tũc nõ erit hoc calidiꝰ vel frigidiꝰ q̃ꝫ ipſũ mõ ẽ hoc autẽ magis diffuſe apparebit inferiꝰ Ad ſophiſma pꝛĩcipale cõdiciꝭ ꝙ ipoſſibile ẽ aliqd calefieri niſi aliqd frigefiat dicitꝰ ꝙ ſuppoſito ꝙ nõ ſit neceſſe ꝙ aliqd frigefiat ſophiſma ẽ ipoſſibile. breuiter dicitur quod ipſum eſt impoſſibile. Et ad argumentum quando arꝰ quod ẽ verũ q: ſi non:ꝗ poſſet eẽ ꝙ aliqd calefieret q̃ꝫuis nihil frigefieret dꝭ ꝙ hoc nõ ſeqꝭ formaliter. ¶ Sꝫ ꝯña ẽ verũ vñ nõ ſequiꝭ nõ ẽ ipoſſibile te ſedere niſi tu ſedeas:ergo põt eẽ ita ꝙ ſedeas q̃ꝫuis nõ ſedeas ſꝫ ſequiꝭ q̃ꝫuis nõ ſedeas poſſet eẽ ita ꝙ tu ſedeas ⁊ ſic de alijs. Et cõſil'r dꝭ ĩ ꝓpoſito.ſ. ꝙ ſequiꝭ ex oppoſito ſophiſmatis ꝙ q̃ꝫuis nihil frigefieret poſſet ita eſſe ꝙ aliqd calefieret ⁊ illud formaliter ſeqꝭ ex ſophiſmate q: ꝯña pꝛimũ ẽ verũ ſimpliciter ⁊ iõ ꝯcediꝭ quod põt ita eẽ quod aliqd calefieret q̃ꝫuis nihil ĩ eodẽ iſtãti frigefiat ſicut vnus hõ põt calefieri iuxta ignẽ vel ꝑ lumen ſolis vel ꝑ motũ localẽ. Et iõ q̃ꝫdo arꝰ ponẽdo ꝙ.a. calefiat ⁊ nihil frigefiat admittaꝭ. Et q̃n vlterius q̃riꝭ an ipſũ.a. calefiat ab intriſico vel ab extrinſico dꝭ ꝙ vltra ꝙ pꝰ illiꝰ diſiũctiõis ẽ ĩpꝛtines in cãu ſuppoſito. Et iõ dꝭ dubitãdo põt enĩ nõ eẽ qð ipſum calefiat ab intrinſico ⁊ ab extrĩſico ſimul Et tũc q̃n arꝰ qð nihil põt calefieri ab intrĩſeco. Hic gratia diſputatiõis ſubſtineaꝭ illa vulgaris opinio que põit ꝙ caliditas mino: põt intẽdi ⁊ remitti ita ꝙ illa eadẽ caliditas que iã ẽ valde remiſſa põt eẽ valde ſũma caliditas ⁊ ecõtra ⁊ ſil'r de oibꝰ alijs qualitatibꝰ intẽſibilibus ⁊ rẽiſſibilibus Et ſil'r illud calidũ remiſſũ põt eẽ ſũme calidũ ⁊ ſic de alijs cõtingẽtibꝰ ſeqũẽtibꝰ iſtũ modũ loquẽdi vulgarẽ admittũꝭ.n. oĩa q̃ꝫtũ ad pꝛeſens ad vidẽdũ ꝓpoſitũ argumenti. Quibꝰ admiſſis dico ꝙ ẽ ſatis ꝓbabile ꝙ aliquid calefiat ab intrinſico ⁊ ꝙ aliquid agat vlteriꝰ gradũ ꝓpꝛiũ ⁊ intẽdat ſeipſũ ⁊ alteret ſeipſũ nõ tñ ſeqꝭ ꝙ aliquid corrũpat ſe ipſũ tñ ẽ poſſibile ſicut ſophiſtice ſatis deriſorie põt dici ꝙ idẽ hõ põt interficere ſeipſũ ⁊ aliq̃n ita fecit aliqs homo Sꝫ illa reſpõſio nõ bñ ſonaret niſi in hore talis cuiꝰ ſapientia ẽ pꝛima pꝛincipia enegare cuiuſmõi ſũt oẽs ſophiſtice vt dicit auerroys pꝛĩo de celo comẽto.78. ꝙ tamen aliquid agit vltra gradũ ꝓpꝛiũ põt oſtẽdi ſic dato vno difformi calido cuiꝰ caliditas ſit multũ difformis ⁊ nõ ſit gratia exempli vniformiter difformis ſed multũ difformiter difformis ⁊ multũ intẽſio: q̃ꝫ frigiditas ſecũ extẽſa ſignata tũc vna ꝑte illiꝰ caliditatis q̃ multũ intẽſio: ẽ frigiditate ſecũ coextẽſa ⁊ ſatis ibi aut ſup eã vt ipſa dictã frigiditatẽ corrũpat ⁊ expellat ⁊ nõ habeat aliquã reſiſtẽtiã q̃ꝫ ipſã ꝑ vt ipediat vt ſuppõiꝭ:ergo pꝰ illa calida corrũpet totã illã frigiditatẽ ſed ꝓpoꝛtionaliter ſicut remittiꝭ illa frigiditas ſicut intendiꝭ illa caliditas:ꝗ ibidẽ eadẽ caliditas intẽdet ſeipſã ⁊ illud ẽ in cãu ꝯcedẽdũ iuxta ꝯmunẽ modũ loquẽdi vulgarẽ ſuppoſitũ ⁊ admiſſũ ⁊ ſic idẽ agit vltra gradũ ꝓpꝛiũ ⁊ ꝙ aliqd alteret ſeipſũ ⁊ aget ſeipſꝫ nũq̃ꝫ tñ ſeqꝭ ꝙ aliqd corrũpet ſeipſum. Et ſi arguitur ꝑ auctoritates multas quod nihil alteret ſe nec intendat ſe nec addat in ſe nec diminuat de

ſe ⁊ ſic de alijſ. Huic dꝭ ꝙ oẽs ille auctoritates debẽt ſic intelligi ꝙ nihil agit in ſe vel alteret ſe ꝓpꝛie ꝑ ſe ⁊ eſſentialiter Sed accidẽtaliter caliditas tñ ĩ tali mixto calido difformi de quo iã locutũ ẽ pꝛio agit in ſuũ ꝯriũ.ſ. in illã frigiditateꝫ ſecum coextenſam ⁊ ex conſequenti accidentaliter intendit ſeipſam ⁊ ſic accidentaliter agit in ſeipſum ⁊ ſic de alijs vnde poſito quod illa caliditas foret ꝑ ſe exiſtẽs in illo ſubiecto ſine aliquo ſuo contrario nullo mõ ageret in ſe ⁊ iõ nõ pꝛio caliditas agit in ſeipſã ſed in ſuũ ꝯtrariũ:igiꝭ ⁊c. Ad aliã formã q̃n arꝰ ꝙ ſi aliqd calefiet ab aliquo extrĩſeco calido agẽte in illud ꝙ calefit tũc ipſũ agẽſ pꝛĩcipale ẽ repaſſũ ꝑ reactionẽ illiꝰ ꝙ reagit. Huic diciꝭ negãdo ꝯñam. Et ad argumẽtũ q̃n põiꝭ vlteriꝰ ꝙ fiat locutio de calefactiõe vniuoca vbi calefaciẽs agit naturaliter qualitatẽ ſimilẽ ſeu intendit ꝯſimilẽ qualitatẽ ſicut ipſũ hꝫ naturaliter ſicut ignis calefaciat aquã intẽdẽdo in ipſã ꝯſimilẽ qualitatẽ vt puta caliditatẽ ſicut iſte ignis habet naturaliter ⁊ nõ fiat locutio ad pñs de eiꝰ calefactiõe ſeu actiõe equoca qua.ſ. ſol calefacit elemẽta iferiora ſicut terrã ⁊ aquã ſeu de aliqua tali actiõe vbi ſ. caret natura ſpecifica effectꝰ ꝓducẽdi talis ẽ actio ſeu generatio equiuoca ſicut iã dictũ ẽ de generatiõe caloris a lũine ſolari ſeu ꝑ motũ localẽ loquẽdo:ꝗ ſicut ſuppõiꝭ ĩ illo argumẽto dꝭ negãdo illã ꝓpoſitionẽ ꝙ ſi aliqd ſic calefiat ꝙ agẽſ tũc frigefiat ꝑ reactiõeꝫ illiꝰ calefacti. Et tũc q̃n arꝰ ꝙ ſi aliqꝺ huiuſmõi rẽiſſe calidũ debeat calefieri ex q̃ ipſũ ẽ remiſſũ ſeqꝭ ꝙ ĩ illo ſit aliq̃ frigiditas q̃ erit alicuiꝰ potẽtie determinate ⁊ nõ queliꝫ pꝰ pꝛĩcipal' agẽtis ſiue ſit ſũmũ ſiue remiſſuꝫ ẽ maioris potẽtie q̃ꝫ ſit tota illa frigiditas ⁊ ꝑ ꝯñs ſeqꝭ ꝙ illa frigiditas ſufficit reagere in illã ꝑtẽ pꝛincipalẽ agẽtis ⁊ ſic ſeqꝭ ꝙ iſta pꝰ frigefiat:igiꝭ.a. pꝛio ad vltimũ ſequiꝭ ꝙ ſi aliqd calefiat ꝙ aliqd frigefiat. Huic dꝭ ꝙ hic arꝰ a multis ꝯditiõalibꝰ ipoſſibilibꝰ.a. pꝛio ad vltimũ pꝛio.n. q̃n arꝰ ꝙ ſi aliqd calefiat ipſũ habet frigiditatẽ ex quo ipſũ ẽ rẽiſſe caliditatis aliter nõ calefieret. Huic diciꝭ ꝙ h ꝯditiõalis ẽ impoſſibilis ponẽti.ſ. qð aer nõ habet naturaliter ſũmã caliditatẽ ita intẽſã ſicut habet ſũmꝰ ignis ⁊ hoc conceditur eẽ magis ꝓbabile q̃ꝫ ponere ꝙ aer natural'r ẽ ſũme calidꝰ q: tũc difficilis foret videre ꝓꝑ qð nõ tñ calefaceret purꝰ aer ſicut purꝰ ignis ⁊ quo aer ille purꝰ ita intẽſã ſecũdũ ſe totaꝫ haberet tũc caliditatẽ ſicut equalis ignis ⁊ illa caliditas illius aeris puri tũc foret ĩ materia dẽſiori vel ſaltẽ ĩ materia nõ ita rara ſicut caliditas illiꝰ ignis:quare igiꝭ cũ caliditas equalis ĩ materia dẽſiori fortiꝰ calefacit nõ tñ calefaceret aer purꝰ ſicut ignis purꝰ. Et ſi dicaꝭ ꝙ illa caliditas aeris tũc nõ ẽ actiua ſicut q̃n ẽ ſub forma ignis q: tũc ẽ ꝯiũcta cũ ſumma hũiditate q̃ ipedit eiꝰ actionẽ. Cõtra illud arꝰ q: eadẽ ratiõe põereꝭ ꝙ hũiditas aq̃ ipediret frigiditatẽ aque.a. ſua actiõe vel ſaltẽ ꝙ ſiccitas terre ipediret frigiditatẽ terre ne ageret ſenſibiliter frigiditatẽ ſicut dꝭ ſecũdũ iſtã reſpõſionẽ ꝙ hũiditas aeris ipedit ſẽſibilẽ actionẽ caliditatis ſue cũ ipa ſit ſũma. Sil'r arꝰ ſic ſi caliditas aeris ſit ſũma:ꝗ ipſa ẽ ita intẽſa in ſua eſſẽtia ſicut hũiditas aeris in ſuo eẽ. Et arguiꝭ tũc ſic hec caliditas demõſtrata caliditate aeris ẽ ita intẽſa ſicut hũiditas aeris q̃cũqꝫ deꝭ ⁊ illa caliditas ſimplex ẽ magis actiua q̃ꝫ illa hũiditas ſibi eq̃lis ſicut pꝫ pꝛĩo de generatiõe vbi põit philoſophus ꝙ cũ ſint quatuo: qualitates pꝛie.ſ. caliditas frigiditas ſũt actie ⁊ alie due paſſiue.ſ. hũiditas ⁊ ſiccitas:ſeqꝭ igiꝭ ꝙ aer ſit magis actiuꝰ ſecũdũ caliditatẽ q̃ꝫ ſecũdũ ſuã hũiditatẽ ꝙ ẽ falſũ. Sil'r aer hꝫ hũiditatẽ ꝓꝑ dominiuꝫ ſic appet pꝛĩo de generatione aer ẽ magis hũidꝰ q̃ꝫ calidꝰ: appet ergo qð caliditas aeris non ſit ſumma ſi.n. foret ſũma ſeq̃reꝭ ꝙ aer foret magis calidꝰ q̃ꝫ hũidꝰ ſicut aq̃ ẽ magis hũida q̃ꝫ frigida:dato ꝗ qð caliditas aeris nõ ſit ſũma notũ ẽ qð nõ valet pꝛĩa ꝯdictionalis hec.ſ. ꝙ ſi aliqd ſit rẽiſſe calidũ qð debeat calefieri qð in ipõ ẽ frigiditas q: caliditas aeris ẽ rẽiſſa ⁊ tñ cũ ipſa nõ ẽ mixta frigiditas naturaliter. ¶ Sꝫ q: inſtãtia nõ imediate vadit ad ꝓpoſitũ arꝰ de calido rẽiſſo ꝙ aliq̃n fuit ſũme calidũ vel ſũme frigidũ. Sꝫ hic forte dꝭ ⁊ bene qð ẽ ipoſſibile qð ſũme calidũ fiat remiſſe frigidũ vel ſũme frigidũ fiat rẽiſſe calidũ

q: tũc ſequereꝭ qð ſũme frigidũ poſſit fieri ſũme calidũ ⁊ eꝯ ⁊ tũc ſeqꝭ ꝙ ignis fieret aqua ⁊ eꝯ ⁊ qð terra erit aer quod ẽ materie ipoſſibile q: qð ẽ vniꝰ ſpeciei nũq̃ꝫ põt fieri alteriꝰ q: tũc ipſũ amitteret nomẽ ⁊ diffinitiõeꝫ ⁊ tamẽ ipſũ maneret qð claudit oppoſita verũ tñ eadẽ materia pꝛĩa nũero que nunc eſt ſub forma ignis alias erit ſub forma aque ⁊ eꝯ ⁊ ſic de alijs elementis ⁊ ideo ex igne poteſt fieri ⁊ generari aqua ⁊ econtra tanquam ex cauſa materiali ignis tamen nunquam põt fieri aq̃ nec eꝯ. Et ſi arꝰ ex illo qð aqua nõ põt calefieri nec ẽ poſſibile qð aq̃ ſit calida. Dꝭ qð hoc nomẽ aqua dꝭ equoce de hoc noĩe aq̃ ſimplici ⁊ de aq̃ mixta vñ aduertẽti ſatis patebit qð aq̃ ſimplex nõ põt calefieri q̃ꝫuis.n. in eadẽ materia pꝛĩa ſecũdũ nũerũ aliq̃n erit ſũma caliditas vl' rẽiſſa ĩ q̃ ẽ iã ſũma frigiditas ꝯñs formã aq̃ nõ tñ ꝓꝑ h ſequtur ꝙ illa aq̃ calefiat q̃ iã ẽ ſimplex ſꝫ tñ illa forma aq̃ exiſtẽte in illa materia generabiꝭ alia forma ſubſtantialis ignis vl' aeris q̃ꝫ ſeqꝭ caliditas ſicut hãc formã aq̃ cũ ſeqꝭ frigiditas. vñ cũ ignis agat in aquã nõ ꝓpꝛie calefit aqua q: illð qð in rei veritate ẽ aqua in tali mixto nõ ẽ calidũ. ſꝫ frigidũ in eadẽ materia nũero generabiꝭ vnũ alið corpꝰ calidũꝫ ſicut ignis vel aer. ⁊ illð ꝯtinue ſit calidiꝰ ⁊ calidiꝰ. Et ꝓꝑ h dꝭ vulgariter qð aq̃ illa calefit. q: totũ aggregatũ ex illa aq̃ q̃ fuit elemẽtũ ſimplex ⁊ illo alio de nouo generato ẽ calidius q̃ꝫ pꝛiꝰ ⁊ forte ꝯtinue calefit iuxta.n. vulgarẽ modũ loq̃ndi totũ aggregatũ dꝭ eẽ aq̃ ⁊ iõ ſolẽt ꝯcedere qð illð aggregatũ calefit ⁊ ita ẽt ꝯcedeꝭ ꝙ aq̃ calefit et ẽ calida ⁊ ſic de talibus loquẽdo de aq̃ put hoc nomẽ aqua ſũiꝭ pro iſto mixto in q̃ dominaꝭ aqua. ¶ Et ſi arguiꝭ ex iſto ꝙ illa aqua in tali mixto nõ ſiq̃ calefit ꝯtinue manet aq̃ ſimplex ſicut ipſa fuit in pꝛincipio ⁊ ꝑ ꝯñs illa nullomõ alteraꝭ ex q̃ ipſa nõ calefit nec frigefit ⁊ ſic de alijs alterationibꝰ. Huic diciꝭ ꝯſequẽter ꝙ illa aqua alteraꝭ ⁊ quod eiꝰ frigiditas ꝯtinue remittiꝭ ⁊ ẽt ipſa nõ manet ſimplex q: ſua qualitas pꝛĩa ⁊ pꝛincipalis admiſceꝭ cũ ſuo ꝯrio iõ ⁊c. ⁊ ſi diciꝭ ẽt in argumẽto pꝛĩcipali de tali mixto calido quod hꝫ in ſe frigiditatẽ quod ſi ipſũ calefiat ꝙ aliquid frigefit. Huic dꝭ negãdo ꝯñam. Et ad pꝛobationẽ q̃n arꝰ quod ſic q: illa frigiditas in tali mixto ẽ alicuiꝰ potẽtie determinate ⁊ nõ queliꝫ pꝰ agẽtis in ipſũ ẽ tante potẽtie ſicut ẽ illa tota frigiditas in illo mixto q: tũc foret tota potẽtia agentis infinita:igiꝭ illa frigiditas ſufficit reageꝭ ĩ aliq̃ꝫ ꝑtẽ pꝛincipalis agẽtis inducẽdo in ipſã frigiditatẽ huic diciꝭ ꝯcedẽdo totũ illud argumẽtũ vſqꝫ ad illã vltimã ꝯñam q̃n arꝰ ꝙ ſi tota frigiditas talis mixti in ꝙ agit illud ſimplex aliqua ꝑte illius agẽtis ſit fortio: illa ſufficit agere in illã ꝑtẽ negaꝭ ꝯña ⁊ hoc ꝑ multas cãs q: forte põt eẽ ꝙ illa frigiditas ẽ ſic appꝛopꝛiata illi agẽti ꝙ ipſa nullomõ poteſt agere ſecũdũ illã appꝛopꝛiationẽ ſicut poſito ꝙ illa ſit vniformiter difformis habẽs queliꝫ gradũ citra ſũmũ vel citra.a. gradũ ꝯcũqꝫ ſit agẽs ⁊ ꝙ illa appꝛopꝛieꝭ ſecũdũ extremũ eius remiſſius tũc notũ ẽ ꝙ nõ põt agere ſecũdũ illam appꝛopꝛiationẽ in aliquã reſiſtẽtiã mũdi q̃ꝫtũcũqꝫ modicaꝫ q: illa nõ põt agere ſꝫ illð extremũ ſic diſpoſitũ ⁊ forte ſic eſt ĩ ꝓpoſito ⁊ iõ nõ valet illa ꝯña pꝛiꝰ facta. Alia ẽ ẽt cã quare ñ valet illa ꝯña pꝰfacta q: lꝫ illa frigiditas aliqua ꝑte pꝛĩcipalis agẽtis ſit maioris potẽtie tñ illa nõ ſufficit agere in illã ꝑtẽ q: vna pꝰ iuuat aliã vt ipediat quãcũqꝫ actionẽ ipſiꝰ frigiditatis q: in tali actiõe nõ ſolũ reſiſtit illa pꝰ modica ſup quã dominabaꝭ illa frigiditas ſed totũ agẽs reſiſtit vt agat iõ nõ ſufficit ipſa frigiditas agere ĩ aliquã ꝑtẽ pꝛĩcipalis agẽtis nõ quelibet aq̃ ſimplex ſufficit reagere in quẽcũqꝫ ignẽ q incipiet ipſã alterare. Sed ſolũ talis que habeꝫ ꝓpoꝛtionẽ maioris ĩequalitatis ſup aliquã ꝑtẽ totiꝰ ignis vt ipſa pars ĩ exiſtit toti igni:igiꝭ ⁊c. Sꝫ forte arꝰ ꝯ iſtð cõcludendo ꝙ ñ eſt poſſibile qð in aliq̃ cãu fiat reactio q: ſi ſic põiꝭ qð.a. ignis agat in.b. aquã ⁊ qð.b. aqua reagat in.a igneꝫ tũc vl' ẽ.b. aqua equal' ipſi.a. vel maio: vel mino: ſi equalis:ergo.b. nõ hꝫ ꝓpoꝛtionẽ maioris inequalitatis reſpectu.a. ſi non habet proportioneꝫ maioris ĩequalitatis reſpectu.a.ꝗ nec reſpectu alicuius talis ꝑtis.a. ꝯña arguitur de omne ꝙ agit vel põt agere in aliquã partem.a. põt a

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

gere in totū. a. ergo omne ꝙ hʒ proportionem maioris in
equalitatis ad aliq̄ꝫ ptē. a. ꝓut ipſa inexiſtit toti. a. habet
ēt ꝓportionē maioris inequalitatis reſpectu totiꝰ. a. ſeqtur
igit̄ ꝙ ſi. b. ſit equalis ipſi. a. ꝙ nō ſufficit reagere in. a. nec
ſi ſit minoris potētie ſufficit reagere in. a. a multo fortiori.
¶ Et ſi. b. pōit̄ maioris potētie q̄ꝫ. a. ar̄ tūc ꝯſilr̄ de. a. qđ
nō ſufficit agere in. b. ſicut iā argutū ē qđ. b. nō ſufficit age
re in. a. ¶ Huic dicit̄ qđ ē ſatis probabile qđ. b. reagat in.
a. q̄ꝫuis. b. ſit minoris potētie q̄ꝫ ſit. a. Et ad argumētū qñ
arguit̄ ꝙ nō q: ſi. b. ſit minoris potētie q̄ꝫ ſit. a. ergo. b. non
hēt ꝓportionē maioris inequalitatis reſpectu. a. ḡ nec re-
ſpectu alicuiꝰ ptis. a. Huic dicit̄ negādo iſtā ꝯñam. Et qñ
ar̄ ad probationē illiꝰ ꝯñe ꝙ oē ꝙ pōt agere in aliquā partē
a. ꝓut inexiſtit toti. a. pōt agere in totū. a. ⁊ nihil pōt ager̄
in totū. a. niſi ꝙ hēt ꝓportionē maioris inequalitatis reſpe
ctu totiꝰ. a. ḡ ⁊c̄. ¶ Jō dicit̄ negādo minorē de virtute ſermo
nis. ſ. ꝙ nihil pōt agere in totū. a. niſi qđ hʒ ꝓportionē ma
ioris inequalitat̄ reſpectu totiꝰ. a. q: aliqđ pōt agere in. a.
ꝙ iā nō ē iđ ⁊c̄. ¶ Silr̄ aliqđ pōt agere in. a. ꝙ nō habet ꝓ
portionē maioris inequalitatis reſpectu totiꝰ. a. ſed reſpec
tu ptis. a. vñ ad hoc ꝙ aliquid ſe habeat in ꝓportiōe ma
ioris inequalitatiſ reſpectu totiꝰ. a. ⁊ hoc q̄ꝫtū ad actionē
reqrit̄ qđ ipſū ſit maioris potētie actiue q̄ꝫ ipſū. a. Jō cū nō
quelibet ps. a. ſit tāte potētie actiue ſicut ē totū. a. nō oē qđ
hʒ proportionē maioris inequalitatis reſpectu alicuiꝰ ptis
a. habet proportionē maioris inequalitatis reſpectu ipſiꝰ
totiꝰ. a. ¶ Sʒ adhuc ar̄ cōmūiter qđ nō ē poſſibile qđ int̄
duo ꝯtrīa fiat reactio q: ſi ſic pōat̄ quod illa ſit inter. a. ⁊. b.
tūc. a. ē equalis potētie cū. b. vel maioris vel minoris. ¶
Si equalis tūc ibi nō ē actio q: ponat̄ gratia exiſtēti ꝙ. a.
ſit ſūme calidū equale. b. ſūme frigido q̄ꝫtū ad actionē ⁊ eꝯ
tūc arguit̄ qđ. b. nō reagat in. a. nec eꝯ q: ſi ſic: ḡ aliquando
terminabit̄ illa reactio aut nūq̄ꝫ. Si ipſa nūquā terminabi
tur ſequit̄ ꝙ ipſa erit infinite tarditatis q: vel ipſa conti-
nue intēdit̄ vel ipſa ꝯtinue manēt vniformis q: nulla vid̄
tur ratio quare illa actio rēittat̄ cū ꝯtinue maneat equaliſ ꝓ
portio ſicut in principio ex quo illa duo continue manebūt
equalia ſicut ſeqt̄ ex cāu ceteris paribꝰ: ḡ ſi illa actio nūq̄ꝫ ac
qret totā latitudinē acqrēdā ſeqt̄ ꝙ ipſa ꝯtinue erit infini-
te tarditatis ex q̄ ipſa ꝯtinue manebit vniformis vel conti
nue minor ⁊ maior ⁊ latitudo acquirēda ē tantū mō finita
Jō forte dicit̄ ſicut ē dicēdū ꝙ illa reactio ſtabit ⁊ hoc in tali
inſtāti qñ vtrūq̄ꝫ illorū ꝯtrariorū iducit in reliquū gradū
mediū totiꝰ latitudinis. Et ſi ar̄ ꝙ nō q: tūc erūt iſta duo
ꝯtraria equalis potētie ⁊ vtrūq̄ꝫ habebit ad reliquū propor
tionē eādē q̄ꝫ i principio: ergo ſicut in principio potuerūt
illā incipere actionē ab iſta proportiōe ſic adhuc poſſūt conti
nuare actionē ab eadem proportiōe. Huic dicit̄ ꝙ nō valet
ꝯña talis vñ in tali inſtāti nō ceſſāt illa duo agere adinuicē
eo ꝙ vtrūq̄ꝫ ē equale reliquo ſed eo qđ vtrūq̄ꝫ induxerit in
reliquū quēlibet gradū mediū ſue latitudis ⁊ ita iā nō ceſ-
ſant agere ob defectū proportiōis ſed ob defectū cōtrarieta
tis ſecūdū extrēa approxiata. Sed forte arguit̄ qđ minus
nūq̄ꝫ ſufficit reagere in maiꝰ q: ſi ſic pōat̄ ⁊ fiat argumētuʒ
vbi maiꝰ ſufficit alterare totū illud minꝰ ⁊ aſſimulare ſibi
illud ⁊ ſit vt prius agens ſūme calidū. a. ⁊ patiēs ſūme fri
gidū. b. tūc arguit̄ ꝙ. b. nō ſufficit reagere in. a. q: a. ē ma
ioris potētie ad ipediēdū. b. ne. b. agat in ipſū q̄ꝫ. b. eſt ad
agēdū in ipſū. a. probat̄ q: ꝑ caſū. a. ſe habet ad. b. i ꝓpor-
tiōe maioris inequalitatis ⁊ nō ecōtra: ergo ⁊c̄. Silr̄ argui
tur ꝙ. b. nō reagit. b. aliq̄ꝫ ptē ipſiꝰ ⁊ quod ad nullum pun
ctū ipſiꝰ. a. determinet relatio ipſius. b. q: ſi ſic det̄ ille pun
ctꝰ q ſit. c. Et arguit̄ ꝙ in. c. pūctū nō deueniat reactio ꝙ ar̄
ſic q: cū ad pūctū mediū inter. c. ⁊ extremū ipſius. a. appro
ximatū. b. deueniet reactō tūc erit tota reſidua ps ipſius. a.
nō repaſſa fortior quā totū. b. ⁊ inter ptē repaſſaʒ ipſius. a.
⁊ ptē nō repaſſā ipſiꝰ. a. tūc eſt ſufficiens ꝯtrietas: ḡ ſi. b. tunc
ſufficiet intēdere ptē repaſſā in frigiditate reſidua ps ipſius
a. nō repaſſa tūc ſufficiet ipſaʒ intēdere in caliditate: ḡ eadē
ps ſimul calefiet ⁊ frigefiet ꝙ eſt impoſſile. Silr̄ ſi. a. aſſimi

labit ſibi. b. trāſmutādo. b. ad ſūmū gradū caloris: ḡ ps ñ re
paſſa ipſius. a. aliquando remittet frigiditatem partis re-
paſſe eiuſdē ꝑ ipſū. b. Sed in. c. inſtanti nō erit aliq̄ ps nō
repaſſa ipſiꝰ. a. maioris potētie q̄ꝫ in inſtāti medio inter. c.
inſtās ⁊ pͥmū inſtans inceptiōis motꝰ ḡ ſi in. c. inſtāti ſuffi
ciet tota ps nō repaſſa aſimulare ſeu incipe aſimulare aliquā
ptē pꝰ repaſſā ſequit̄ ꝙ ante illđ inſtās aſſimulabit ps nō
repaſſa ꝑ ptē repaſſā a multo fortiori ⁊ ſi ſic: ḡ ad. c. inſtāſ nō
terminabit̄ reactio. Et ſic ar̄ de quocūq̄ꝫ alio inſtāti ⁊ pūcto
ipſiꝰ. a. ſ. ꝙ ad ipſū nō deueniat reactio. Preterea ar̄ ſic ſi
iſta ps repaſſa ipſiuſ. a. foret ꝑ ſe exñs ⁊ ſeparata ab ipſo. a.
ſub ꝯſimili gradu ſicut erit ante inſtnas in quo ceſſabit re
actio ⁊ eſſet ſufficienter approximata ipſi. a. tūc. a. aſſimula
ret ſibi aliquā ptē ipſius ante illud inſtās iā datū ⁊ in caſu
dato erit illa ps repaſſa ita ꝯtria pti. a. nō repaſſe ſicut foret
tūc eadē ⁊ ita bene ſibi approximata: ḡ ⁊c̄. Ad h̄ dr̄ pͥmo ad
pͥmū qñ ar̄ ꝙ nō eſt poſſibile ꝙ minꝰ reagat in maiꝰ dr̄ ꝙ ſic
Et ad argumētū qñ ar̄ ꝙ. a. eſt maioris potentie ad ipediē
dū. b. ne reagat q̄ꝫ ipſum. b. ſit ad agēdū in ipſū. a. huic dr̄
ꝙ nō. Et ad argumētū qñ ar̄ ꝙ ſic q: . a. eſt maioris potētie
ſimpliciter q̄ꝫ. b. ḡ. a. ſufficit reſiſtere ipſi. b. ne agat in ipſū
dr̄ negādo ꝯñam. Et ad aliā formā qñ ar̄ cōſilr qđ ps nō re
paſſa ipſius. a. eſt maioris potētie quā ſit totū. b. huic dici
tur ꝙ hoc nō ſeqtur ſed ſtat ꝙ eſt multo minoris potētie q̄ꝫ
ſit totū. b. ⁊ ſtat etiā ꝙ ſit maioris. Jdeo gratia argumēti ad
mittat̄ ꝙ ps nō repaſſa ipſiꝰ. a. ſit maioris potētie quā ſit to
tū. b. ⁊ tñ nō ſeqtur vltra qđ ſi. b. intendat frigiditatē in ꝑ
tē repaſſā qđ ps nō repaſſa ſufficiat intēdere caliditatē in eā
dē. Et cā eſt q: lʒ totū. b. ſit minoris potētie q̄ꝫ ſit ps non
repaſſa ipſius. a. tñ ipſū. b. pͥus egit in ipſaʒ ptē iam repaſ
ſā in quā nō incipit adhuc ps nō repaſſa agere eo qđ illa to
ta q̄ iā eſt repaſſa nūquā approximata fuit pti non repaſſe
ſm extremū ſibi ꝯtriū iđ ⁊c̄. Ad aliā formā reſpōdetur etiaʒ
ꝯſilr qñ ar̄ qđ ſi ps nō repaſſa ipſiꝰ. a. aliqñ ſufficiet agere i
partē repaſſā vt puta in. c. inſtanti qđ a multo fortiori ipa
pars nō repaſſa ſufficiet agere i partē repaſſā ante. c. inſtās
ex quo tota frigiditas in. c. inſtanti erit maior quā nunquā
ante ⁊ tota pars nō repaſſa erit debilior tūc ante. Huic dr̄
ꝙ nō valet ꝯña ⁊ cā eſt q: licet illa frigiditas vt partē repaſ
ſā tūc erit maior quā prius ⁊ quāuis tota caliditas partis
nō repaſſe tūc erit minoris potētie quā priꝰ tñ illa frigidi-
tas que principaliter agit erit in maiori ꝓportione debili-
tata quam eſt caliditas principalis agentis quia in maiori
ꝓportione debilitabit̄ cōtinue paſſū per pͥncipalem actiōeʒ
quā debilitabit̄ agēs per reactionē iđ ⁊c̄. Ad vltimā formā
qñ arguit̄ ꝙ ſi ps repaſſa foret ps per ſe exñs ſepata a pte
nō repaſſa ſub eodem gradu ſub quo iā eſt ⁊ eſſet ſufficient̄
approximata ipſi pti non repaſſe tūc ipſa ps nō repaſſa ſuf
ficeret agere ⁊ ageret in illaʒ ptē repaſſaʒ ⁊ iam eſt ita ſuffi-
ciens agere in ipſam ſicē tūc eſſet: ḡ ⁊c̄. Huic dr̄ negādo illā
minorem. ſ. ꝙ ſecūdū hāc approximationē eſt pars nō re
paſſa iſta ſufficiens agere in ptem repaſſā ſicut foret ſi ps il
la repaſſa eſſet ſepata ab ea q: tūc illa ps nō repaſſa nō age
ret nec vt ſic ſufficit agere agendo in illā ptē ſeperatā ex quo
ipſa foret ꝑ ſe ſeperata ⁊ ſufficienter ſibi ꝯtria quo ad ſuſcep
tionē actionis ab ipſa pte nō repaſſa. Et ſi arguitur ꝙ ſm
hāc reſponſionē illa cōtinuatio impedit actionē ibidē. Et
ex hoc ar̄ ꝙ nunquā aſimularet ſibi ps non repaſſa illā ptē
repaſſā q: cōtinue mouebūt ille due ptes cōtinue adinuicē
ſicut in pͥncipio huic dicit̄ ꝙ hoc nō ſeqtur q: nō ponit̄ qđ
cōtinuatio impediat actionē illā ſed ꝙ reactio illius paſſi
vt puta. b. impedit ne pars non repaſſa aſimilet ſibi partē
repaſſā ⁊ ideo ita cito ſicut illud paſſū. b. deſinet reagere inci
piet pars non repaſſa agere in ptē repaſſā aſimulādo ſibi ali
quā ptē ptis repaſſe ⁊ nō prius aget nec incipiet ps nō re
paſſa agere in ptē illius repaſſā quā principale paſſuʒ de
ſinet reagere q: aliter ſequeretur ꝯſequētem reſpondēdo ꝙ
ſtaret qđ cōtinue duraret reactio quouſq̄ꝫ quelibet ps repaſ
ſa pͥus foret aſimilata pti nō repaſſe tunc ⁊ ſequeretur ꝙ fo
ret poſſibile quod aliquod corpus in p̄ſenti inſtāti eſſet ſū-

me calidū vel ſumme frigidum cuius nulla ps eſt corrupta
ſeu diuiſa ab ipſo ⁊ tamen immediate ante inſtās quod eſt
p̄ſens fuit aliq̄ ps illius frigida ſub tali gradu remiſſo vel
ſub tali qđ nō eſt cōcedēdū nec poſſibile tñ in rei veritate
illud eſt ſatis ymaginabile. Et ꝙ illa cōcluſio ſeqtur ar̄ ſic
q: ponat̄ vt pͥus ꝙ. a. ſūme calidū agat in. b. ſūme frigidū
Et ar̄ tūc ſic ſi. b. reagat cōtinue in. a. quouſq̄ꝫ. a. incipit aſ-
ſimulare ſibi ptē. b. aliqñ inducet̄ aliqs gradꝰ frigiditatis i
aliquā ptē ipſius. a. ⁊ tñ nullꝰ erit gradꝰ intēſiſſimus aliqñ
inductꝰ ex quo tota frigiditas inducta ꝯtinue erit diſſormiſ
ꝑ totū: ḡ ſeqtur qđ quocūq̄ꝫ gradu dato qui aliqñ inducet̄ i
a. adhuc gradꝰ intenſior tūc etiā inducet̄ in. a. q: . b. cōtinue
intēdet frigiditatē in extremo ipſius. a. ſibi approximato:
ḡ vſq̄ꝫ in finē illiꝰ tpis quo. b. deſinet reagere intendet. b.
vltra quēcūq̄ꝫ gradū priꝰ iductū: ḡ ſub quocūq̄ꝫ gradu erit
aliq̄ frigiditas in. a. in aliquo inſtāti totius tēporis adhuc
ſub gradu intenſiori erit aliq̄ frigiditas in. a. imediate añ
illud inſtās in quo. b. deſinet reagere ⁊. b. nō deſinet rea
gere per poſitū ante quā incipiat. a. aſſimulare ſibi aliquā
ptē. b. ⁊ ante quā. a. incipiet aſſimulare ſibi aliq̄ꝫ ptē. b. erit
q̄libet ps. a. prius repaſſa aſſimulata pti nō repaſſe ⁊ erit
ita ſimplex ⁊ ſūma ſicut in principio: ḡ ſeqtur ꝙ tūc erit q̄li
bet ps. a. ſūme calida ⁊ tñ imediate ante illud inſtāſ fuit ali
q̄ ps. a. frigida ſub tanto gradu vel tanto vel ſaltim imedia
te ante illud inſtās fuit tanta frigiditas in aliq̄ pte. a. ꝙ nō
eſt ꝯcedēdū. Silr̄ data illa reſponſione ſequit̄ vnū aliđ im
poſſibile. ſ. ꝙ. b. reaget in. a. quādiu haberet aliquē graduʒ
frigiditatis i extrēo remiſſiori eiꝰ q: i illo inſtāti i q̄. a. icipit
aſſimulare ſibi aliq̄ꝫ ptē. b. nullꝰ erit gradus frigiditatis
remiſſior q̄ꝫ ſit aliquis in extremo illo ipſi. b. ḡ ſi. b. cōtinue
reaget in. a. vſq̄ꝫ ad illud inſtās ſeqtur ꝓpoſitū qđ nō eſt
poſſibile: ḡ ⁊c̄. Aliter ar̄ ad principale aliq̄ ē caliditas q̄ cō
tinue intēdet̄ ꝑ totā horā incipientē a p̄ſenti inſtanti ſcđm
ſe ⁊ quālibet ſui ptē ⁊ tñ ipſa nūquā habebit gradū intēſio
rē quā modo hʒ: ḡ cū eadē caliditate nō extēdet̄ remiſſior fri
giditas in fine totiꝰ hore quā in principio ⁊ ſi ſic: ergo ipſa
non erit intenſior in fine quā in principio huic dr̄ forte ne-
gādo primā ꝯñam q: poterit eſſe qđ illa caliditas fuit remiſ
ſa ⁊ haberet in principio gradū ſūmū. Sed illud nihil ē q:
illa cauſatio excluditur in añte d. imo. ſ. qđ tota ipſa calidi
tas per totā iſtā horā intendet̄ ſcđm ſe ⁊ q̄ꝫlibet ſui ptē qđ
nō ſtaret ſi in principio aliqua eiꝰ pſ foret ſūma q: illa ps q̄
eſt ſūma nō pōt intēdi dū eſt ſuma. Jō ſi negat̄ primū añs
ar̄ illud ſic ⁊ ponit̄ qđ. a. remiſſe calidū vniformiter diffor
me egiſſet in. b. ſecūdū extremū eiꝰ remiſſiꝰ quouſq̄ꝫ indu-
xiſſʒ quēlibet gradū caliditatis citra intēſiſſimū quē nō ha
bet in illo extremo quo poſito admoueat̄ ipm. a. a. b. b. exi-
ſtente ſub iſta diſpoſitiōe ⁊ applicet̄ ipſi. b. vnū aliđ calidū
maioris quātitatis q̄ꝫ ſit. a. ⁊ multo calidiꝰ. a. ita tñ ꝙ idē
ſit intenſiſſimus gradꝰ q nō eſt in iſto ⁊ q nō eſt in. a. ⁊ ſit il
lud. c. ꝙ applicet̄ ipſi. b. ſcđm extremū eiꝰ remiſſius tūc cete
ris pibꝰ. c. intēdet totā caliditatē ipſiꝰ. b. ſcđm ſe ⁊ quēlibʒ
ſui ptē ⁊ tñ. c. nō inducit in. b. aliquē gradum intenſiorem
caliditatis quā. b. prius habuit ꝑ ipſuʒ. a. ꝙ ar̄ ſic ſit gradꝰ
intenſiſſimꝰ q nō eſt in. a. d. ⁊ ar̄ ſic ſi. c. calidū inducet in. b.
gradū intenſiorē quā ſit. d. cū. d. ſit intenſiſſimꝰ gradꝰ quem
nō hʒ. c. in extremo approximato ipi ſeqt̄ ꝙ. c. agit mediāte
illo extremo ſuo vltra gradū ꝓpriū illius extremi qđ eſt im
poſſibile in caſu iſto cū nō poſſit agere aliquē gradū niſi per
mediū habēs gradū illū vel intēſiorē illo ⁊ quocūq̄ꝫ gradu
intenſiori. d. dato eſt dare aliquā ptē illiꝰ verſus illđ extre
mū ꝙ nō hʒ illū gradū nec aliquē ſibi equalē igit̄ quocūq̄ꝫ
gradu intēſiori. d. dato ſeqtur ꝙ ille nō pōt introduci in. b.
mediāte extremo illo remiſſiori ipſius. c. ⁊. c. agit in. b. ſo
lū tūc mediāte illo extremo ꝑ poſitū igit̄. c. non inducet gra
dū intēſiorē in. b. quā ſit. d. nec. c. inducet. d. gradū in. b. q:
tūc vl' induceret in ipſū vniformit̄ vel difformiter. Si vni
formiter ꝯ. c. calidū nō hʒ aliquē gradū vniformē: ergo nec
agit i. b. aliquē gradū vniformē. Silr̄ ſeqtur ꝙ. c. nō ageret
aliquē gradū quē haberet ſed gradū remiſſiorē q̄libʒ ſuo gra

du ⁊ tñ nō fortiꝰ aget in ptē ꝓpinquā q̄ꝫ in remotā imo for
tiꝰ aget in ptē remotā q̄ꝫ in ꝓpinq̄ꝫ q: maiorē latitudinē
caliditatis induceret in ptē. b. nō terminatā ad. d. gradū
quā in ptē. b. ſibi imediatā ꝯñs falſuʒ nec pōt dari ꝙ. c. in-
ducet in. b. gradū difformiter q: tūc ageret in. b. gradū intē
ſiorē ipſo. d. ꝙ iā eſt iprobatū in alia diuiſione: ergo ſeqtur
cōcluſio prima ꝓpoſita iđ forte dr̄ admiſſo caſu ꝙ. c. nō intē
det gradū in. b. nec aget in. b. ſcđm illā approximationem
quia cū. a. nō potuit vlteriꝰ agere hʒ illā applicationē ⁊. a.
ſcđm illud extremū terminat̄ ad eūdē gradū caliditatis ad
queʒ terminat̄. c. ſcđm illud extremū approximatuʒ vt pu
ta ad. b. c. nō agit vlteriꝰ ſicut nec ſufficit. a. q̄ꝫtūcūq̄ꝫ ſit ma
ioris q̄ꝫtitatis q̄ꝫ ſit. a. vl' calidiꝰ. a. dū tñ ſic applicet̄ ad. b.
ſcđm extremū ſuū remiſſiꝰ ꝙ. ſ. terminat̄ ad. d. gradū exclu
ſiue. Cōtra hāc reſponſionē ar̄ ſic ſi. c. ſit calidiꝰ. a. ⁊ maioris
quātitatis ergo. c. ſufficit agere maiorē diſtātiā equalē gra
dū quā ſufficit. a. ſicut vniuerſaliter ſi ſint duo calida vl fri
gida eq̄liter quoꝝ alterū ē maioris quātitatis altero illud
ꝙ maiꝰ ē ad maiorē diſtātiā ſufficit agere q: ipſū eſt ſimplr̄
maioris virtutis ad agendū. Et ar̄ tūc ſic. c. ſufficit agere
ad maiorē diſtātiā quā ſufficit. a. ergo ad quēcūq̄ꝫ pūctū in
triſecū ipſius. b. ſufficit. c. inducere gradū intēſiorē quē ad
idē pūctū ſufficit. a. q: ſi nō ſequit̄ ꝙ nō ad maiorē quātita
tē ſeu diſtātiā ageret. c. quā. a. ⁊ tūc ſeqtur ꝙ ſi ad qđlibʒ pū
ctū ipſiꝰ. b. ſufficit. c. agere gradū intēſiorē q̄ꝫ. a. ſufficit age
re ad illud pūctū ꝙ quēlibʒ gradū actū ab. a. ad aliq̄ pūctū
ipſiꝰ. b. ſufficit. c. intendere ⁊ hoc ſcđm illā approximatio-
nē iđ ad pͥmū añs dr̄ ꝙ eſt ſatis ymaginabile ⁊ ꝓbabiliter
ꝯcedēdū ꝙ aliq̄ caliditas intendet̄ cōtinue ꝑ horā ſcđm ſe ⁊
q̄ꝫlibet ſui ptē ⁊ tñ nō habebit gradū intēſiorē q̄ꝫ ipſa iā hʒ
Et qñ vlteriꝰ dr̄ ꝙ ipſa tūc nō erit intenſior in fine quā in
principio dr̄ ꝙ nō ſeqtur ſed ſeqtur oppoſitū dato ꝙ ipſa tē
erit. Et qñ ar̄ qđ nō q: tūc in fine illiꝰ hore nō extendet̄ cuʒ
illa caliditate remiſſior frigiditas quā in principio. Huic
dr̄ ꝙ hoc eſt verꝝ q: nō remiſſior gradus frigiditatis erit in
fine huiꝰ hore quā i principio ſicut nec intēſior gradꝰ calidi
tatis eſt in fine q̄ꝫ in principio ſed ſic illa caliditas erit mul
to intenſior in fine quā in principio q: tūc correſpondebit
vni gradui caliditatis vniformi multo intēſiori ⁊ frigidi-
tas tota coextenſa cū illa caliditate erit multo remiſſior in fi
ne quā fuit eadem in principio. Et ſic non ſeqtur quin to
ta illa caliditas erit intenſior in fine quā in principio. Et ēt
pōt dici ꝓbabiliter ꝙ. c. ageret. d. graduʒ vniformē in. b.
⁊ negat̄ tūc ꝯña. c. nō hʒ gradū illū vniformē: ergo nō aget
gradū iſtū. Et ad aliā formā qñ ar̄ qđ. c. aget tardiꝰ in ptē
ſibi ꝓpiquā quā in remotā dr̄ ꝙ nō ſeqt̄ hoc de virtute ſer
monis q: q̄libet ps ipſiꝰ. b. eſt ꝓpinqua ipſi. c. nec ad com
munē intellectū ſeqtur ꝙ nulle ſunt due ptes ipſiꝰ. b. q̄ruʒ
vna ē ꝓpinqua ipſi. c. ⁊ alia remota in q̄rū remotiorē velo
ciꝰ aget. c. quā in eadē ꝓpinquiorē q̄ꝫuis. c. cōtinue agat
d. gradū vniformē in ipſū. b. ſeqtur tñ qđ. c. aget tūc in ptē
remotiorē vbi tñ in ptē ꝓpinquiorē ſibi nō aget q: data re-
ſpōſione iā tacta. ſ. ꝙ. c. cōtinue aget. d. gradū vniformē in
b. ſeqtur ꝙ. c. nō agit in aliquā ptē. b. que eſt vniformis ſe
cūdū. d. gradū ſicut ē in oī alteratione vbi agens aſſimulet
ſibi aliquā ptē ipſius paſſi nō aget illud agēs in ptē oīno ſi
bi aſſimulatā ſic in ꝓpoſito nō aget. c. agēs in aliquā ptē. b.
paſſi poſtquā induxerit ꝑ totā illā ptē. d. gradū vniformeʒ
⁊ iđ ſeqtur ꝙ illud agēs in aliquā ptē ſibi ꝓpinquā ipſius
b. nō agit qñ tñ aget in ptē remotiorē eiuſdē. Et iđ formali
ter ar̄ euidentiꝰ hoc ſeq iuxta priorē reſponſionē vbi. ſ. po-
nit̄ ꝙ. c. nō agit in. b. aliquē gradū nouū ſed intēdet quēli
bet actū q: nō tātā latitudinē inducit. c. in ptē ſibi imedia
tā ſcđm q̄ꝫlibʒ ſui ptē ſic iducet aliq̄ꝫ ptē ſibi remotiorē ſcđʒ
q̄ꝫlibet ſui ptē ſic ſatis faciliter pōt ꝓbari q: pōt eſſe qđ in
fine actionis erit aliqua ps remota ipſiuſ. b. in ſex qui alte
ra proportione calidior ſecūduʒ ſe ⁊ quālibet ſui ptē quaʒ
in pͥcipio fuit hec eadē ps ſed hoc nō eſt verꝝ de aliq̄ pte. b.
imediata ipſi. c. q: iuxta talē reſponſionē nulla talˀ ps habe
bit gradū intēſiorē in fine quā habuit eadē in pͥncipio ḡ ⁊c̄.

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS USAL.ES

ꝓ iſto argumēto frequēter ꝯcedit̄ in tali caſu ⁊ aliis ꝯſimilibus quod huiuſmodi agēs agit velociꝰ in ptē remotā ꝙ̄ in ptē ꝓpinquā. Et dicitur tūc vltra ꝙ cā ē q: illud paſſū ē magis ſuſceptiuū actiōis a tali agēte ſecundū talē approximationē in ptibꝰ ſuis remotis ꝙ̄ in ꝓpiqs ⁊ hoc ꝓ tāto q: talis ps remota ē magne latitudis ſuſceptiua ⁊ ps imediata principali agēti nō ē ſuſceptiua alicuiꝰ gradꝰ noui ſecūdū eādē approximationē. Sꝫ ꝯ hāc reſponſionē arguitur q: ex iſta ſeqꝰ ꝙ in omni cāu vbi agēs incipit ſibi aſſimulare aliquā ptē ꝙ agēs illud velociꝰ agit in ptē remotiſſimā illiꝰ reſiſtētie ꝙ̄ in ptē ꝓpinquā q: in omni tali caſu pars remota eſt ſuſceptiua magne latitudis inducende ab illo agēte de nouo in eādē ptē ſed ps imediata principali agēti vbi agēs incipit aſſimulare ſibi aliquā ptē ptꝫ ſibi imediate habet quēlibet gradū citra gradū iſtū quē habet illud agēs ita ꝙ ps imediata illi agēti nō ē ſuſceptiua ꝓ tūc ab iſto agēte niſi viniꝰ gradꝰ tantū ⁊ arguit̄ tūc ſic in ptē remotā agēs illud agit magnā latitudinē. Sꝫ in ptem ſibi imediatā nō agit niſi vnū gradū tātū: ergo agēs illud velociꝰ agit in ptē remotā ꝙ̄ in ptē propinquā ⁊ ſic vniuerſaliter arguitur in omni tali caſu ꝙ agēs velociꝰ agit in ptē remotā ꝙ̄ in ptē propinquā ꝙ ē falſū ⁊ ipoſſibile. Et ideo ad argumētū qñ arguit̄ ꝯtra primā ad reſpōſionē datā ꝙ c. agēs in tali cāu velociꝰ aget in ptē remotā quā in ptē ꝓpīquā dr̄ vt priꝰ ꝙ nō. Et ad argumentū quādo arguit̄ qꝺ ad pūctū mediū vel ad aliquē aliū pūctū intrinſecū ipſius b. c. agēs inducit magnā latitudinē. Sed ad pūctū extremū ipſiꝰ. b. ꝙ ē imediatū. c. agēti nō inducit. c. agēs aliquē gradū nec aliqꝫ latitudinē ⁊ ſic agit ibidē in infinituꝫ tardius quā ad aliquē pūctū intrinſecū ipſius. b. Huic dicit̄ ꝙ. c. agens nō agit ad pūctū ipſius. b. imediatū in caſu iſto ſed i prīo inſtāti in quo. c. incipit agere in. b. incipit tūc agere ad quēlibet ptē ⁊ in qlibet pūctū ipſius. b. Sed nūꝙ̄ pꝰ illud inſtās erit ita ꝙ. c. intēdet quēlibet gradū ipſiꝰ b. vñ i prīcipio hec eſt vniuerſalis affirmatiua de ſuturo vera quēlibet gradū. b. c. intēdet. Sed nūꝙ̄ erit hec de preſenti vera in cāu illo quēlibet gradū. b. c. intēdit. Sed ſicut c. agēs nō ageret in pūctū ſibi mediatū dato ꝙ. c. ageret cōtinue. d. gradū viſormē i ipſū. b. ita etiā cū. c. cōtinue agit difformiter intēdēdo gradꝰ prius introductos ⁊ nullū nouum inducēdo ſtati agit ad pūcta intrinſeca ipſius. b. ⁊ i illo inſtāti aget ad pūctū ſibi imediatū terminātē totum. b. Sed actio ipſius. b. quaſi ꝯtinue recedit verſus aliud extremū ipſius. b. ꝑ partē ante ptē quouſqꝫ. c. deſinet agere, vñ c. diuꝰ aget ad pūctū mediū totiꝰ. b. in caſu illo ꝙ̄ ad pūctū mediū ꝓpinquioris medietatis ipſiꝰ. b. eodē mō ſicut dato ꝙ cōtinue ageret gradū viniformē ⁊ iō licet in fine totius actionis ſit verum quod plus eſt actum ad punctum medium totius. b. ad punctum medium totius medietatis prime quia maior latitudo caliditatis acquiſita eſt de nouo illi pūcto medio ꝙ̄ pūcto ꝓpinquiori nō tamen ꝑ hoc ſequit̄ ꝙ. c. velociꝰ agit in ptē illā remotā terminatā ad pūctū mediū ꝙ̄ in ptē ꝓpinquiorē pūcto medio q: c. ꝑ maiꝰ tēpꝰ egit ad illud pūctū ꝙ̄ ad aliqꝺ pūctū citra pūctū mediū ceteris pibus vnde dr̄ agēs velociꝰ agit in ptē ſibi immediatā ꝙ̄ in ptē ſibi remotā ꝓ tēpore pro quo agit i vtrāqꝫ illarū. ❡ Aliquādo tñ vbi cetera nō forēt paria velocior ē actio in ptē remotā ꝙ̄ in propinquā ſicut apparet in generatione ignis a ſpeculo ꝯcauo ꝙ radij reflexi velotiuſ ⁊ velociꝰ generāt ignē in pūcto remoto a ſpeculo ꝑ pedalē ꝗ̄titatē ꝙ̄ in pūcto diſtāti ſolū per ſemipedalē. Sed hoc ē verū q: illic ē maior cōcurſus radioꝝ ꝙ̄ alibi. Sed hoc nō ē in aliquo caſu vbi agēs principale agit in cōtinuū ⁊ directū tñ aliquo obſtaculo ⁊ per mediū ꝙ ē ſuſceptiuū ſue actionis ⁊ eiuſdē ſpeciei cū toto patiente: ergo ⁊c. ❡ Sed forte dicit̄ quod alia reſpōſio ē probabilior ad principalē cōcluſionē. ſ. ꝙ. c. inducet cōtinue. d. gradū viniformē ⁊ ſic trāſmutabit. b. ad. d. gradū ſicut priꝰ erat recitatū in ponendo illā reſpōſionē. Sed arguit̄ ꝙ nō q: qua ratione. c. trāſmutaret. b. in cāu illo ad. d. gradū viniformē ſeqꝰ ꝙ ſi. c. ꝑ ſe egiſſet in. b. quouſqꝫ alteraſſet ipſū. b. ad conſimilē diſpoſitionē ꝙ tūc etiā trāſmutaret. c. ipſū. b. ad. d. gradū viniformē ꝯñs falſū ⁊ ipoſſibile q: c. tūc poſſet trāſmutare aliꝗ ſūme frigidū ꝗ̄uſqꝫ ipſuꝫ eſſet viniformiter difforme calidū hñs quēlibet gradū remiſſioreꝫ. d. gradū: ergo ſequit̄ ēt ꝙ ipſū. c. poſſet ſecūdū talē approxiatōnē alterare illud ad. d. gradū viniformē poſito ſemper ꝙ. c. ſit viniformiter difforme ſic ꝙ gradus intēſiſſimꝰ qui nō ſit in illo ſit. d. ꝯſequēs falſū q: qua ratione. c. ſic trāſmutaret aliquod huiuſmōi frigidū ad gradū viniformē ſeqꝰ ꝙ vna medietas illiꝰ. c. poſſet alterare reliquā ſuā medietatē. Silr ad gradū viniformē. Et ſimiliter pōt argui vniuerſaliter in quolibet tali cāu ꝙ nullū difforme ageret gradū viniformē quātūcūqꝫ approximaret ſecūdū extremū intēſius vel remiſſius ⁊ hꝫ vniuerſaliter loquēdo de tali difformi cuiꝰ ꝗlꝫ ps calida ē difformit̄ calida poſſet. n. eē ꝙ aliqꝺ rēiſſe calidū foret difforme cuiꝰ tñ vna medietas foret viniformis vel vna ꝗ̄rta vel vna ali a magna ps ſed hoc nō ē ad propoſitū: ergo ⁊c. Itē arguit̄ ſic ponit̄ ꝙ. c. ſit vnū equaliter habēs de caliditate ſicut de frigiditate ⁊ viniforme per totū ad cuius vnū extremū approxietur a. ſūme calidū ⁊ ad aliud extremū. b. ſūme frigidū ⁊ qꝺ ſint equaliter actiui in ipſū. c. ſic qꝺ. a. ē equalis potentie ſicut b. ⁊ ſit vtrūqꝫ illoꝝ ſuffitiēs aſſimulare ſibi. c. quāuis ipꝫ c. eſſet multo maioris potētie quā ipſū modo eſt. Arguitur tūc dato iſto caſu qꝺ taꝫ. a. ꝙ̄. b. agant ꝑ tēpus in ipſū. c. āt ergo aſſimulabunt ſibi aliqꝺ iſtoꝝ aliquā ptem illius. c. aut nō ſi nō cōtra vtrūqꝫ iſtoꝝ ſatis ſufficit hoc facere per caſuꝫ ⁊ neutruꝫ ipedit reliquū qn aliquā ptē poterit ſibi aſſimulari probat̄ q: neutruꝫ ipedit reliquuꝫ qn ipſuꝫ agat per totā medietateꝫ ipſiꝰ. c. ſibi propingoreꝫ. Et arguit̄ tūc ſic neutruꝫ iſtoꝝ ipedit actionē alteriꝰ illoꝝ imedietatē ſibi ꝓpingoreꝫ ⁊ vtrunqꝫ illoꝝ ſufficit ſibi aſſimulare medietateꝫ. c. ſibi propinquiorem. ergo vtrunqꝫ illorū aſſimulabit ſibi alteram medietateꝫ ipſiꝰ. c. Iō dicit̄ forte ꝙ vtrunqꝫ aſſimulabit medietateꝫ ſibi ꝓpinquioreꝫ ſicut videt̄ argumentuꝫ ꝓbare. Sꝫ hoc videt̄ ipoſſibile q: ſi ſic pōat̄ ꝙ ita fiat Et arguit̄ tunc ſic in principio totiꝰ actiōis. a. ⁊. b. fuerunt eque potentia per iſtā actionē additā ſunt ſibi equalia: ergo adhuc facta tota illa alteratione manebunt iſta duo aggregata equalia ⁊ erunt tūc ſūme ꝯ̄ria ⁊ ſicut priꝰ ꝓbatuꝫ eſt inter duo talia pōt eſſe actio ⁊ r̄actio q: aliter ſequeretur ꝙ nūquam eſſet poſſibile reactionem eſſe: ergo in fine totius alterationis illoruꝫ duorum etiā incipiet eſſe ⁊ erit actio inter illa duo aggregata ꝙ claudit oppoſita in caſu illo q: ſi ſic ponatur gratia exempli ꝙ ita fiat. Et arguitur tunc ſic aliꝗ erit inſtanſ poſt hoc in quo illa duoꝛ aggregata habebunt ꝯſimilem diſpoſitionem omnino ſicut in aliquo inſtanti añ hoc habebat eadem ſecundum priorem ⁊ diſpoſitionem iſta tunc egerunt intendendo ſuas qualitates: ergo iteruꝫ ſecundum eandem diſpoſitionem nō remittent ſuas qualitates ⁊ ad ea breuiꝰ añ imediate pꝰ hꝫ ſic imediate añ hꝫ fuerūt eadē diſpoſita ⁊ immediate āte hoc ipſa intendebant ſe ergo nō immediate poſt hoc remitēt ſe. ❡ Preterea ſi illa duo vtputa. a. ⁊. b. ſic aſſimularēt ſibi iſtas duas medietates ſequit̄ dato ꝙ illa in eternum ſic manerent approxiata ꝙ illa in eternū ſic agerēt adinuicē viciſſiꝫ intēdendo ⁊ remittēdo ꝙ ē mere ipoſſibile. Iō forte dicit̄ ꝙ vtrūqꝫ ipedit reliquū ne poſſit ſibi aſſimulare aliꝗꝫ ptē ipſiꝰ. c. Sꝫ arguitur ꝙ nō q: a. nō ipedit actionē. b. in quartā ſibi ꝓpiqorē ipſiꝰ c. ꝙ arguitur ſic quia cum. a. egerit vſqꝫ ad pūctum mediū ipſius. c. quāuis. a. fortificaretur ita quod tunc foret maioris potētie quā. b. adhuc ſufficeret. b. agere in quartam ſibi ꝓpiqorē. c. ꝙ ar̄ ſic q: adhuc minus. b. ſufficeret agere ꝑ illam quartam totius. c. q: a. nō impediret actionem alicuiꝰ ſibi contrarij quouſqꝫ actio illius cōcurreret cuꝫ actione ſua Et ſi ſic: ergo ſicut. b. ſufficeret ſibi aſſimulare quartam ſibi ꝓpiqorē ⁊c. rēoto ipſo. a. ſic ēt ſufficeret eādē ſibi aſſimulare ⁊ cum nullum habeat impedimentum niſi eſſet totum

a. ſed. a. nō impediret donec actio ſua ꝯcurreret cū illa actione: ſequitur ergo ꝙ ipſuꝫ. b. aſſimulabit ſibi illā partē ipſiꝰ. c. ſed aſſimulata illa ꝗ̄rta erit. b. eꝗ̄ potēs ſicut pꝰ ⁊ reſiſtentia ipſiꝰ minor quā prius vel eꝗ̄lis vt p̄us: ergo. b. tūc ſufficeret ſibi plꝰ aſſimulare ⁊ ſic ar̄ de ꝗ̄libet pte medietatis ſibi ꝓpinquioris. ſ. qꝺ ſibi ipſā aſſimulabit ꝙ erat p̄us ꝓbatū eē impoſſibile in caſu iſto. Iō dato caſu ſuppoſito qñ ꝗ̄ritur vtrū aliqꝺ illoꝝ aſſimulabit ſibi aliquā ptē illiꝰ. c. aut nō dr̄ dubitādo vtrāqꝫ ptē illius diſiunctiue. Et cā eſt q: poſſet eſſe ꝙ. c. foret tante quātitatis ꝙ. a. aſſimularet ſibi magnam ptē ipſiꝰ anteꝗ̄ actio ſua deueniret ad pūctū mediū totiꝰ. c. vbi cōcurreret cū actōe ipſius. b. ⁊ dato ꝙ ita eſſet tūc ſequeret̄ ꝙ vtrūqꝫ illoꝝ ſibi aſſimularet aliꝗꝫ ptē. c. poſito tñ qꝺ actiones. a. ⁊. b. cōcurrāt anteꝗ̄ aſſimularēt ſibi aliꝗs ptes ipſiꝰ. c. tūc nō aſſimulabit ſibi aliꝗ illorū aliꝗꝫ ptē ipſiꝰ. c. ⁊ cā eſt q: in caſu iſto ita cito ceſſabit vtriuſqꝫ actio in ipſuꝫ c. ſicut iſte due actiones cōcurrēt. Et cā eſt q: ſm talē approximationē neutrū illorū ſufficiet vlteriꝰ agere q: ille due actiones cōcurrēt eo ꝙ nō ſufficeret aliꝗ illoꝝ agere intendēdo totū actū ab eo niſi etiā cū hoc ageret tūc ad vlteriorē diſtātiā dū ſibi approximet̄ paſſū ꝯ̄riū vnde denotat actiōeꝫ ipſius. a. ad pūctū mediū vbi cōcurret cū actione ipſiꝰ. b. tūc nō ſufficiet. a. agere vlteriꝰ nec diutiꝰ ſicut poſito ꝙ ibidē ad eūdē pūctū obuiaret ſibi vnū ſūme frigidū in cuius nullā ptē ſufficeret agere notū ē ꝙ tūc. a. nō ageret vlteriꝰ: ergo nec modo. ❡ Sed forte ꝯ hāc reſpōſionē ar̄ q: ſm illā ſequitur ꝙ dato ꝙ ipſa medietas. c. in qua ſic agit. a. eſſe diuiſa ab alia ⁊ approximata vacuo ſcd̄m illud latꝰ ꝙ p̄us erat ſuperficies media totiꝰ. c. monente eadē approximatione ipſius a. ad caꝫ ꝗ̄ p̄us ꝙ tūc. a. nō ſufficeret vlteriꝰ agere in ipſaꝫ medietatē eo ꝙ tūc nō ſufficeret agere vltra eā q: nō poſſet agere in illud vacuū vel poſito ꝙ ad illud latꝰ ipſiꝰ medietatis. c. foret vnus ignis modicꝰ ſūmꝰ approximatꝰ ꝗ nō ſufficeret agere in ipſa tūc adhuc nō ageret vlteriꝰ in illā medietatē. c. q: cū ꝑ reſponſionem datā ipſuꝫ. a. non ſufficeret agere vtra illā medietateꝫ ſequit̄ ꝙ. a. nō ageret diutius in eā poſtꝗ̄ egit per ipſā totā huic dicit̄ ꝙ iſte forme nihil faciūt ꝯ reſponſionē datā ponit̄ enī ibidē ꝙ cā ꝗ̄re. a. nō ſufficit agere diutiꝰ eſt q: cū ſua actione cōcurret actio ſui ꝯ̄rij q: ipſū tūc inueniet reſiſtentiam in quā ipſū nō ſufficit agere ⁊ a. nō ſufficit intēdere p̄us actum ab eo ſm illā approximationē niſi ſufficeret agere in illā reſiſtētiā immediatā ſue actioni ideo ⁊c. nō enim ponit̄ ꝙ iſta ꝯñā ſit bona ſi. a. ageret per totā iſtā medietatē ageret etiā vltra illā q: ſicut p̄us ponebat̄ in arguendo ꝙ eſſet poſſibile ꝙ illi medietati ipſiꝰ. c. approximaret̄ vnꝰ ignis ſummꝰ ꝗ ſimul cū. a. ageret etiā ꝑ totā illaꝫ medietatem quamuis. a. non ageret vltra illam medietatem iō ꝯſequentia iſta nō valet nec ipſa ponit̄ ꝓ reſponſione ſed dr̄ breuiter ꝙ. a. nō aget diutiꝰ in aliquā pteꝫ ipſius ceteris pibus quā ille due actiones cōcurrent ⁊ hoc ꝓpter cām dictā. Et ad argumentū vlteriꝰ qñ ar̄ ꝙ ſic q: ꝙ̄uis. a. fortificaret̄ qñ ille due actiones cōcurrent ita ꝙ cōtinue poſtea foret. a. maioris potentie quā ipſū. b. adhuc. a. nō impediret. b. qui ipſuꝫ ageret in quartā ſibi ꝓpinquioreꝫ: ergo a multo fortiori. a. exiſtente equalis potētie cuꝫ ipſo. b. nō impedit. b. qn ipſū aſſimulabit ſibi ꝗ̄rtā ꝓpinquiorē. Huic dr̄ ꝙ dato ꝙ. a. fortificaret̄ iſto modo ꝙ ipſū īpediret actionē ipſiꝰ. b. oīno ceteris pibꝰ. Et ad argumentū vlteriꝰ qñ ar̄ ꝙ nō q: aliqꝺ minꝰ. b. adhuc ſufficeret agere in ꝗ̄rtā illā nō obſtāte ꝙ. a. ſic fortificaret̄ ⁊ ageret vltra pūctū mediū: ergo a multo fortiori ſeqꝰ ꝙ. b. pōt etiā agere in eādē ꝗ̄rtā vel ſeqtur ꝙ maiꝰ nō ſufficit agere in eādē reſiſtētiā in quā ſufficit minꝰ ceteris pibꝰ aliis p̄ter hoc ꝙ vnū eſt maiꝰ ⁊ aliud minꝰ. Huic dr̄ ꝙ nō valet ꝯñā iſta cōcedit̄ tñ in caſu illo ꝙ aliqꝺ minus. b. ſufficit agere in illā ꝗ̄rtā ipſius. c. ꝙ̄uis ipſū. a. fortificaret ita ꝙ ipſū ageret vltra pūctū mediū ⁊ tñ. b. nō ſufficit agere vlteriꝰ in illā ꝗ̄rtā ⁊ cā ē q: b. iaꝫ nō ſufficit cōtinuare actionē ſuā in illā ꝗ̄rtā niſi poſſet agere in totā reſiſtētiā ꝗ̄ ſimlr̄ ſibi reſiſtit cū illa ꝗ̄rta ſꝫ aliqꝺ ſūme calidū minꝰ. b. bñ pōt agere in aliquā ptē ipſiꝰ c. qñ actio ſua nō cōcurret cuꝫ actione ipſiꝰ. a. ⁊ ideo reſpectu talis frigidi foret multo minor reſiſtentia quā modo eſt reſpectu. b. ⁊ illa eſt cā ꝗ̄re minus frigidū ꝙ̄ eſt. b. poſſet agere in caſu ſuppoſito vbi tñ maiꝰ frigidū vtputa. b. ñ pt. Et ꝯſilr dr̄ reſpectu. a. ꝙ. a. nō ſufficit agere vlteriꝰ nec diutius poſtꝗ̄ ſua actio cōcurrit cū actione ipſius. b. Et ſi ar̄ forte vt p̄us ꝙ minus ageret vbi maius nō ſufficeret agere ceteris pibus p̄ter hoc qꝺ vnū eſt maius ⁊ reliquū minꝰ. Huic dr̄ vt p̄us negādo iſtā ꝯñam q: vt p̄us dicebat̄ cetera nō ſunt pia q: a. p̄us cōtinuauit actionē ſuā vſqꝫ ad p̄ſens inſtās imedietatē ſibi ꝓpinquiorē ipſius. c. ⁊ tale minus ꝙ cōcedit̄ poſſe agere ſi foret approximatū adhuc nō incipiet agere in aliquā ptē ipſius. c. ⁊ tale ſi foret approximatū ageret ꝑ ptē ante ptē ipſius. c. ante quā actio ſua cōcurret cū actiōe ꝯ̄ria vel ſalteꝫ de aliquo ſūme calido minori foret poſſibile ꝙ ita eſſet in caſu illo ſed hoc nō eſſet poſſibile iam de. a. iō ⁊c. vnde huiuſmodi ſūme calidū ꝙ eſſet modice quātitatis reſpectu. a. poterit intendere aliquā ptē caliditatis inducte ab. a. ꝙ̄uis idē nō intēderet totā illā caliditatē inductā ſm ſe ⁊ quālibꝫ ſui ptē ſed ſic nō poſſet. a. ſm ꝓximā approximationeꝫ ⁊ maxie manēte tota actiōe ipſiꝰ. a. ſemp cōtinua ſic ponūt qdā qñ aliqꝺ ſūme calidū agit intēdēdo aliquā caliditatē in aliquo paſſo intēdo cōtinue totā p̄us intēſā ſcd̄m ſe quālibet ſui ptē ita ꝙ cū ſemel egerit ꝑ totū ꝙ̄diu ꝯtinuet eādē actionē agit ēt ꝑ totū ſi totū ſit ſuſceptiuū ſue actionis ⁊ ſi illud agēs quieuerit per aliqꝺ tēpus ⁊ poſtea fuerit conſimiliter applicatū eidē paſſo cōſimiliter oīno diſpoſito vt p̄us tūc nō ſubito ageret illud agens per totū illud paſſū ſed inciperet actionē ſuā ꝑ partē ante ptē in infinitū ⁊ hoc ſiue idē agens fuerit eque forte ſic prius vel fortiꝰ vel debiliꝰ ⁊ tota cā ꝗ̄re ipſū tūc nō pōt agere ſubito per totū illud paſſū ſicut ipſum prius potuit qñ continuauit actionē ſuā eſt q: duꝫ ipſum cōtinuat actionē ſuā tota illa caliditas acta ab illo fuit ſuū inſtrumētū agendi qꝺ erat approximatum toti illi paſſo ideo tūc bene potuit continuare actionē per totū illud paſſuꝫ ſed ſtatiꝫ qñ diſcōtinuat actionē ſuā ⁊ deſinit agere tūc deſinit caliditas prius inducta ab illo agente eſſe inſtrumētū agendi reſpectu illius agentis ⁊ ideo poſtꝗ̄ ceſſauit ab actione ſua nō pōt incipe per totū agere ſubito ſicut prius potuit cōtinuare actionē ſuā per totū ⁊ hec reſponſio eſt ſatis probabilis. ❡ Tamen contra illam arguitur ex iſta enim ſequitur ꝙ in tali actione continuata illa ꝗ̄litas inducta plus ꝓmouent ad cōtinuationeꝫ totiꝰ actionis per totū tale paſſuꝫ ꝙ̄ faceret aliqua finita ꝗ̄litas conſilr finita que eſſet extrinſeca reſpectu eiuſdē paſſi ⁊ ꝙ in infinitum facilius eſt tali agenti agere ſimul per totū ſuuꝫ paſſuꝫ ꝙ̄ eēt idē agēti agere per aliꝗꝫ ptē eiuſdē paſſi ſi priꝰ nō egiſſet in aliꝗꝫ partē eiuſdē. Iō quātū ad illud vtrū. ſ. tale agēs pōt ſubito agere per totuꝫ tale paſſuꝫ dato ꝙ ipſuꝫ nō cōtinuaret actionē paſſo ⁊ agente ꝯſilr oīno diſpoſitis ſicut qñ illud agens ceſſauit agere pōt reſponſalis ꝙ̄ partē vlt eligere pt enim ponere ⁊ reſponſionē iā tactā ⁊ pōt etiā valde ꝓbabiliter cōcedere ꝙ tale agēs incipit ſimlr̄ agere ꝑ totū illꝺ paſſuꝫ Sed data illa reſponſione. ſ. quod tale agens ſimul inciperet agere per totum in primo inſtanti ꝑ approximationem poſtꝗ̄ prius ceſſauit agere per remotionē ſuā ab ipſo paſſo Aliter forte ar̄ contra illā ſic ſi tale agens ſic ſubito inciperet agere per totū hoc nō foret niſi q: ipſum non pōt intendere illam caliditateꝫ ab extremo intenſiori eiuſdem caliditatis ſecundum cōſimilem applicationē quā prius habuit niſi intendat ipſā caliditatē per totuꝫ ſicut qñ agens continuat actionem ſuā nunquā intendit agens medietatem ſibi propinquiorem ſui paſſi niſi etiam intendat partem remotiorē duꝫ tñ egerit tunc per vtrūqꝫ ſecundum eandem approximationē. Sꝫ illꝺ nō tñ mouet ꝙ oporteat dare illā reſpōſionē q: ſm hꝫ ſeqꝰ ꝙ qd ꝙ ſufficereꝫ itēdere aliꝗꝫ ptē caliditatꝫ viniformiter difformis ſm extremū intenſius ꝙ illud ſufficeret intēdere totā illā caliditatē ſm ſe ⁊ quālibꝫ ſui ptē ⁊ ꝙ tale agens quātūcūqꝫ foret modice quātitatis nō p̄us ageret in ptē ſibi mediatā quā ad extremū remotiꝰ totiuſ paſſi

VNiVERSiDAD DE SALAMANCA

ſic diſpoſiti ⁊ ſequit̃ etiã ꝙ nõ eſſet faciliꝰ intendere in aliqᷓ
ꝑtẽ talis q̃litatis ſecũdũ extremũ intẽſiꝰ eiuſdẽ quã inten
dere quãlibꝫ ꝑtẽ eius. Sed n̄s ponẽs illã reſpõſionẽ põt
ſatis ꝓbabiliter oĩa iſta cõcedere ſicut põt iſta ꝑſuader̃ ſic da
to ꝙ.a. magis calidũ egiſſet in.b. minꝰ calidũ vniformiter
difformiter actionẽ vſqꝫ ad.c. graduꝫ ita ꝙ.c. gradꝰ foret re
miſſius gradus q nõ eſſet in.b. paſſo remoto tũc ipſo.a. ⁊
approximato.c. agente ꝙ ſit in centuplo debiliꝰ.a. dũ tñ ip
ſuꝫ ſufficiat intẽder̃ aliquã ꝑtẽ.b. ſecũdũ extremũ intenſiꝰ
Et tũc aut agit illud.c. agens ſubito ꝑ totũ.b. aut nõ. Si
ſic habet̃ ꝓpoſitũ.ſ. cõceſſũ tãqꝫ ſequens ꝙ eo ipſo ꝙ.c. vel
aliqd̓ huiuſmodi agẽs ſufficiat intẽdere aliqᷓ ꝑtẽ.b. in ex-
tremo intenſiori ſm ꝯſimilẽ approximationẽ ſicut habuit
priꝰ ꝑncipale agẽs ꝙ ipſum ſufficit intẽdere actionẽ ſuaꝫ ſi
mul per totũ.b. Si dicit̃ ꝙ ipſũ.c. nõ ſufficit ager̃ ſimul ꝑ to
tũ.b. ꝯ̃ ponit̃ g̃ ꝙ agat ꝑ aliquã ꝑtẽ ipſiꝰ.b. nõ agẽdo ꝑ to
tũ ſm ꝯſimilẽ applicationẽ ſꝫ quã priꝰ egit ꝑncipale agẽs
Et ar̃ tũc ſic illa pars in qᷓ aget.c. agens aliqñ erit ſenſibili
ter intẽſior quã ipſe iã eſt ſit igit̃ hoc in.d. inſtãti. Et ar̃ tũc
ſic iſta ꝑs.b. erit in.d. inſtãti multo intenſior quã ipſa ñ eſt
ſed qñcũqꝫ erit ipſa intẽſior quã ipſa eſt ſufficiet ipſa inten
dere quãcũqꝫ ꝑteꝫ ipſiꝰ.b. remiſſiorẽ ipſa quod arguitur ſic
quia quantuncũqꝫ modicuꝫ fuiſſet ipa ꝑs.b. vlteriꝰ inten
ſa ꝑ agẽs ꝑncipale ipſa itẽdiſſet quãcũqꝫ ꝑtẽ.b. ipſã remiſ
ſiorẽ: g̃ cũ cõtinue ante.d. inſtans erit illa ꝑs intẽſior quã
iã eſt eadẽ ſeqtur ꝙ cõtinue ante.d. iſtãs aget ipſa ꝑs in qᷓ
cũqꝫ ꝑtẽ remiſſiorẽ ipſa ſed ipſa iã de ſe nõ ſufficit agere in
aliquã ꝑtẽ: g̃ ſi agat hoc erit ꝓpter actionẽ illiꝰ.c. agentis in
eã ⁊ ſi ſic: g̃ aget.c. agẽs in alias ꝑtes conſimiliter ſic ageret
agẽs ꝑncipale: g̃ ⁊c̃. vel põt argui ſatis breuiter ſic ſi ꝓpter
quãcũqꝫ intẽſionẽ extremi intẽſiori ab agẽte ꝑncipali ageret
intẽſior medietas ipſiꝰ.b. in medietatẽ remiſſiorẽ: g̃ a mul
to fortiori ꝓpter tãtã intenſionẽ q̃cũqꝫ demõſtrata in eodẽ
extremo ageret eadẽ medietas in reliquã vel ſi nõ q̃ g̃ foret
cã q̃re tãta intenſio illiꝰ extremi ab iſto modico agẽte nõ ſuf-
ficeret ab hoc ꝙ iſta medietas intẽſior ageret in medietateꝫ
remiſſiorẽ vbi tñ multo minor acta.a. maiori agente ſatis
ſufficit ad hꝰi actionẽ ꝑ totũ ⁊ ſic põt ꝓbabilit̃ ꝑſuaderi pro
iſta reſponſione. Sed vt priꝰ dicebat iſta nõ cogũt datã reſ
ponſionẽ eſſe aſſerendã q: in rei veritate alia eſt ꝓbabilior
iſta. Et iõ ꝓ iſta forma vltima põt dici ⁊ eſt dicẽdũ ꝙ ratio
q̃re tale agens ꝙ cõtinuaret actionẽ ſuã ꝑ totũ tale paſſũ cõ
tinue ageret ꝑ totũ illud paſſũ ⁊ aliud minꝰ eo vel ſibi eq̃le
ſi inciperet agere in idẽ paſſũ remoto priori agente nõ ſimul
inciperet ꝑ totũ ⁊ ꝑ ꝑtẽ ipſiꝰ.b. q: cũ tale agens habeat eq̃lẽ
reſiſtentiã que eſt qualitas ꝯ̃ria q̃litati inducẽde nõ põt ſu
bito agere ꝑ totũ niſi ipſũ vel eiꝰ inſtrumẽtũ foret applica-
tũ paſſo per totũ ſed hoc eſt impoſſibile ꝙ tale agens appli
cet̃ imediate tali paſſo ꝑ totũ nec ꝓ tũc.ſ. pro iſtãti inceptõ
nis motꝰ habet illud agẽs inſtrumẽtũ aliud approximatũ
imediate per totũ tali paſſo imo ꝑ magnũ tꝑs poſtea nõ ha
bebit aliqᷓ huiuſmodi inſtrumẽtũ ſic applicatũ iõ ꝓ tũc nõ
põt incipere talẽ actionẽ ꝑ totũ illud paſſũ quã aliud agens
ꝑncipale prius cõtinuauit in idẽ paſſu ⁊ hoc ſatis facit pro
quocũqꝫ agẽte eq̃le vel maiori agẽte principali ⁊ ꝓ iſto agẽ-
te ꝯdebiliori ⁊ ſic etiã apparet per idẽ ꝙ ipſũ a multo fortio
ri non poteſt incipere ager̃ ſimul ꝑ totũ tale paſſũ ⁊ per par
tẽ illiꝰ ⁊ etiã tale paſſũ minus reſiſtit ſꝫ extremũ minꝰ ꝯ̃riũ
agenti qᷓ ſecũdũ ꝑtes magis ꝯ̃rias eidẽ agenti ⁊ ideo ſicut
actio talis agẽtis attingit ꝑtes magis ꝯ̃ria agenti efficit̃ ip
ſa difficilior ⁊ tardior: in tãtũ ꝙ aliqd̓ eſt agens ꝙ ad pũctũ
mediũ totiꝰ paſſi ſufficit agere ⁊ nõ vltra ſm talẽ approxi
mationẽ ⁊ eſt aliud agens ꝙ ad pũctũ mediũ ꝑme medieta
tis ſufficit agere ⁊ nõ vltra ſecũdũ eãdẽ approximationeꝫ
⁊ ſic deinceps ⁊ ideo nõ ꝙcũqꝫ ſufficit agere ꝑ ꝑtẽ talis paſ-
ſi ſufficit agere ꝑ totũ illud paſſuꝫ. Aliter arguit̃ ad ꝑncipa
le ſic aliquod eſt alterabile vniformiter ſꝫ quãlibet ſui ꝑtẽ
alteratam ſimul calefit ⁊ frigeſit: ergo ⁊c̃. aſſumptũ arguit̃
⁊ ponit̃ ꝙ.a. alterabile vniformiter oĩno equaliter habeat
de caliditate ſicut de frigiditate ⁊ ponit̃ ꝙ.b. ſit vnũ aliud
alterabile frigidũ vniformiter difformiter ꝙ habeat quẽli
bet gradũ caliditatis citra gradũ mediũ ⁊ dominet̃.a. ſuffi
cienter ſuper.b. ita quod ipſũ poſſit ſufficiẽter alterare aſſi
mulando ſibi totũ.b. ⁊ applicet ipſi.b. ſecũdũ extremũ mi-
nus frigiduꝫ eiuſdem quo poſito ſequit̃ quod ſi.a. aſſimu
labit ſibi.b. vel aliquã ꝑtẽ eius ꝙ.a. intẽder̃ caliditateꝫ eiꝰ
dem ex quo.a. omnino equaliter habet de caliditate ſicut de
frigiditate ⁊.b. ſecũdũ ſe ⁊ quãlibet ſui ꝑtẽ multo plus hꝫ
de frigiditate qᷓ de caliditate. Et ar̃ ſic.a. ſcdꝫ ſuã caliditatẽ
intẽdet caliditatẽ ipſiꝰ.b. ⁊.a. ẽ ita actiuũ ſcd̓m ſuã frigidi-
tatẽ ſic ſm ſuã caliditatẽ et equaliter oĩno: g̃ quãtũ eſt ex ꝑ
te ipſiꝰ ſufficit agere ſecũdũ ſuã frigiditatẽ ſicut ſcd̓m ſuaꝫ
caliditatẽ ⁊.b. eſt magis ſuſceptiuũ actionis frigiditatis:
ergo ſicut.a. intendet caliditatẽ ipſius.b. intendet ⁊ frigidi
tatẽ eiuſdẽ. ¶ Similiter arguitur quod ſit impoſſibile ꝙ
a. agat in.b. ſcd̓m eius caliditatẽ q: ſi.a. intendet caliditatẽ
ipſius.b. tũc.b. reaget in caliditatẽ ipſius.a. ⁊.a. per nullã
latitudinẽ caliditatis diſtat.a. caliditate ipſius.b. quia to-
ta caliditas ipſius.a. in nulla ꝓportione eſt intenſior quã
caliditas ipſius.b. ergo quãcũqꝫ reactione acta in.a. ab ip
ſo.b. erit caliditas ipſius.a. caliditate ipſius.b. remiſſior ⁊
hoc ſecundũ extrema approximata: ergo ſecũdũ talẽ appro
ximationem non ſufficit tunc caliditas ipſius.a. intende-
re caliditatẽ ipſius.b. ⁊ ſi ſic ſequit̃ ꝙ.a. nõ intendet calita-
tẽ.b. ſcd̓m datã approximationem. Similiter arguitur ſic
a. equaliter habet de caliditate ſicut de frigiditate ⁊.b. plus
habet de frigiditate quã de caliditate: g̃ tota frigiditas ag-
gregata ex frigiditate.a. et frigiditate.b. melius poteſt age-
re in totam caliditatem aggregatam ex tota caliditate.a. ⁊
ex tota caliditate quã econtra.b. q: tota frigiditas aggrega
ta eſt maior quam tota caliditas aggregata: ergo ⁊c̃. Ideo
forte dicit̃ quod eſt impoſſibile ꝙ.a. vel aliquod huiuſmõi
alterabile ꝙ eq̃lit̃ hꝫ de caliditate ſic de frigiditate ⁊ ꝯ̃ aſſi
mularꝫ ſibi aliqd̓ alterabile calidũ vel frigidũ vel qualiter
cũqꝫ diſpoſitũ. ¶ Dicit̃ etiã forte ꝙ eſt impoſſibile aliqd̓
huiuſmodi alterabile agere in aliquod paſſum q: nulla vi-
detur ratio q̃re plus ageret caliditatẽ qᷓ frigiditatẽ ⁊ econ-
tra ⁊ non poteſt ſimul agere vtrãqꝫ q̃litatẽ contrariã in eã-
dem ꝑtem preciſe. Ideo dicitur forte quod ipſum non põt
agere. ¶ Sed contra hãc reſponſionem arguit̃. Et ꝑmo ar
guitur ꝙ tale corpus põt agere quia ipſuꝫ eſt alteri contra
riũ: g̃ ⁊c̃. ſimiliter dato ꝙ aliqd̓ ſũmũ modice quantitatis
ageret in ipſũ adhuc ipꝫ põt reagere in illud: ergo poteſt age
re. Similit̃ datis duobꝰ corporibꝰ vno videlicet bene ma
gno ⁊ altero modice quãtitatis illud maius eſt maioris po
tentie ad reſiſtẽdũ in qd̓cũqꝫ actiuũ in ipſuꝫ quã aliud mo-
dice qᷓtitatis ſibi ꝯſimile: g̃ illud maius eſt maioris actiõis
q: ꝙ nullo mõ põt agere nullo mõ põt reſiſtere. Similiter
in tali corꝑe eſt potẽtia actiua aliq̃ ſub certo gradu potẽtie
ſicut caliditatis ⁊ etiã frigiditatis: ſignet̃ g̃ aliqd̓ ſũme fri-
gidũ cuius potẽtia ſit multo minor quã potẽtia caliditatis
in tali corpore dato. Et ar̃ tũc ſic ibidẽ ſunt due potentie ꝯ̃
rie ſibi inuicẽ actiue q̃rũ vna eſt altera earũdẽ multo maior
⁊ ipſũ ſufficiẽter excedit quo ad actionẽ: g̃ maior illaꝝ vt pu
ta caliditas talis corporis actiui ager̃ i frigiditatẽ ſũmaꝫ.
Sed forte ad illud dicit̃ ꝙ qᷓuis caliditas talis mixti ſit
ſimpliciter magis actiua qᷓ frigiditas ipſiꝰ ſũme frigidi tñ
caliditas iſta cõiungit̃ cũ ſuo ꝯ̃rio ſibi eq̃li in gradu q: im-
pedit ne agat in illud frigidũ: g̃ ⁊c̃. Cõtra iſtã cauilationẽ
ar̃ ſic notũ ẽ ꝙ id nõ mouet̃ q: ſi ſic ſeq̃ret̃ ꝙ tale mixtũ non
poſſet agere in aliqd̓ ſũmũ ꝙ ageret i ipſũ etiã ſeqt̃ ꝙ nul
lũ calidũ remiſſũ quãtũcũqꝫ poſſet agere ſcd̓m ſuã frigidita
tẽ in aliqᷓ calidiꝰ ipſo ꝙ ageret ẽt in ipſũ ꝙ ẽ manifeſte falſũ
ꝯ̃ rõnem datã q: cũ iſte q̃litates ꝯ̃rie cõpatiant̃ ſe ſub illis
gradibꝰ ſeqt̃ qd̓ vtraqꝫ illaꝝ ꝯpatiat̃ actionẽ alteriꝰ i ali-
qd̓ aliud ſub gradu debiliori ⁊ quod iſta inconuenientia
ſeqtur ex dicta reſponſiõe ſatis apparet deducendi ideo ⁊c̃
¶ Sed forte dr̃ aliter in caſu iſto.ſ. ꝙ dato ꝙ tale mixtũ age
ret ſm ſuã caliditatẽ in tale ſũme frigidũ ⁊ ꝙ ſũme frigidũ
reageret in illud mixtũ remittẽdo caliditatẽ eius ꝑ incepta

actione ipſiꝰ frigidi in illud mixtũ cõtinue debilitabit̃ cali
ditas ipſius mixti ⁊ areſcet frigiditas ⁊ ꝓportio ſua ſupra
caliditatẽ ⁊ cõtinue creſcit actio ipſiꝰ frigidi in illud mixtũ
quouſqꝫ corrũpat̃ tota caliditas ipſiꝰ mixti ⁊ ſic ſeqt̃ ꝙ hu
iuſmodi mixtũ nũqᷓ aſſimilabit aliqᷓ huiuſmõi ſũmũ nec
aliqᷓ aliud alterabile ꝑ idẽ argumẽtũ. Sed ꝯ̃ iſtud ar̃ oñdẽ
do ꝙ nõ valet iſta ꝯña qñ ar̃ ſi tale mixtũ ageret in aliqᷓ ſũ-
me frigidũ idẽ ſũme frigidũ reager̃ in idẽ mixtũ notũ ẽ enĩ
ꝙ iſta ꝯña nõ valet q: ita debile poterit eſſe tale ſũme frigi
dũ ꝙ ipſum nõ haberet ꝓportionẽ maioris ineq̃litatꝭ ſup
aliqᷓ ꝑtẽ illiꝰ mixti ꝓut ipſa in exiſtit toti illi mixto nec ar̃
ꝙ illud mixtũ equalit̃ hꝫ de caliditate ſicut de frigiditate rõ
ne cuiꝰ frigiditatis eq̃lis toti caliditati iſta ſũma frigiditas
extrinſeca haberet ꝓportionẽ maioris ineq̃litatis ſup aliqᷓ
ꝑtẽ totiꝰ caliditatis ⁊ cã eſt q: nulla ꝑs frigiditatis ſm ſe to
tã eſt iuuamẽtũ reſpectu frigiditatis extrinſece ante qᷓ iſta
frigiditas extrinſeca egerit ⁊ excitauerit illã ad agendũ in ca
liditate ſecũ admixta iõ ⁊c̃. Propterea dato etiã adhuc ꝙ
tale ſũme frigidũ reageret in illud mixtũ nõ ſeqtur ꝙ talis
reactio deberet durare vſqꝫ ad corruptionẽ totiꝰ caliditatꝭ
illiꝰ mixti q: cũ illud mixtũ ſit ꝑncipale agẽs ⁊ aliud ſit rea
gens ⁊ vniuerſaliter in oĩ reactiõe int̃ talia ꝯ̃ria debilitabit̃
plꝰ paſſũ qᷓ agẽs ꝑncipale durãte ꝯtinue illa reactiõe: ergo
plꝰ debilitabit̃ illud frigidũ q̃re illud mixtũ in tãtũ ꝙ ſtãte
actiõe iſtiꝰ mixti in illud frigidũ ceſſabit reactio illius frigi-
di in mixtũ ⁊ ſic cõtinuabit illud mixtũ actionẽ ſuã in illud
frigidum quouſqꝫ aſſimilabit ſibi totum illud qd̓ prius
erat ſũme frigiduꝫ. ¶ Et cõſimiliter dicitur ad argumentũ
ꝑncipale poſito caſu ꝙ aliqd̓ ſit mixtũ vniformiter eq̃lit̃ oĩno
habẽs de caliditate ſicut de frigiditate ⁊ ꝯ̃ ⁊ ꝙ.b. ſit mixtũ
vniformiter difforme habẽs quẽlibet gradũ caliditatis ci
tra gradũ mediũ totiꝰ latitudinis caliditatis dr̃ ꝙ.a. ⁊.b.
approximata adinuicem dato quod.a. ſufficienter domi-
netur ſupra.b. ⁊ ꝙ cetera ſint paria.a. aget in.b. intendẽdo
caliditatem ipſius aſſimulando ſibi.b. per totum. ¶ Et ad
argumẽtũ qñ ar̃ ꝙ nõ q: ſi.a. ſecũdũ ſuã caliditatẽ intendꝫ
caliditatẽ ipſiꝰ.b. ⁊.a. eſt ita actiuũ ſecundũ ſuã frigiditatẽ
ſicut ſm ſuã caliditatẽ ⁊.b. eſt magis ſuſceptiuũ actiõis fri
giditatis qᷓ actiõis caliditatis: g̃ intẽderet frigiditatẽ ip-
ſius ⁊ ſic ſimul intẽdent̃ due q̃litates ꝯ̃rie i eadẽ ꝑte pũctua
li. Huic dr̃ negando illã ꝯñaꝫ ⁊ cã eſt q: lꝫ.b. ſit magis ſuſ
ceptiuũ actiõis frigiditatis qᷓ caliditatꝭ ⁊.a. ſit ita actiuuꝫ
caliditatis ſic frigiditatis tñ.b. nõ eſt ita ſuſceptiuũ frigidi
tatis ab iſto.a. cũ iſtis circũſtancijs q: gradꝰ frigiditatis re
miſſior nõ ẽ actiuꝰ i gradũ frigiditatis intẽſiorẽ eo q: remiſ
ſius nõ intẽdit intẽſiꝰ ſcd̓ ꝯ̃ niſi ſit valde ꝑ accidẽs ⁊ iõ.a.
intẽdit caliditatẽ in.b. ⁊ nõ frigiditatẽ vñ dato ꝙ foret eq̃
calidũ ꝑciſe ⁊ cõſilr̃ oĩno diſpoſitũ ꝑ caliditatẽ ſic in caſu po
nit̃ diſpõi ꝑ frigiditatẽ ſeqtur tũc ꝙ.a. ceteris paribꝰ intẽdꝫ
frigiditatẽ ipſiꝰ.b. remittẽdo eiꝰ caliditatẽ quouſqꝫ eſſet totũ.
b. ſibi ſimile q: oĩs actio ẽ ꝓpter finẽ illũ vt paſſuꝫ aſſimule
tur agẽti ideo ⁊c̃. ¶ Ad aliam formam qñ ar̃ ꝙ ſi.a. ageret
in.b. dato caſu ſequitur quod.b. reageret continue ſecũdũ
ſuã frigiditatẽ in ipſũ.a. ⁊ quacunqꝫ remiſſione facta in ca
liditate ipſius.a. nõ ageret.a. in caliditatẽ ipſius.b. ipſaꝫ
intendendo ſecundum illã approximationem quia tota ca-
liditas ipſius.a. in nulla proportione eſt intenſior calidi-
tate ipſius.b. g̃.a. nõ aget in.b. Huic dr̃ ꝙ vlr̃ in oĩ actiõe
vbi agens ꝑncipali incipit ſibi aſſimulare vel aſſimulat ſi
bi aliquã ꝑtẽ ꝑncipalẽ paſſi nũqᷓ ſit reactio tũc ſm illã ap-
proximationẽ in agẽs ꝑncipale. Et breuiter nõ ẽ poſſibile
ꝙ paſſũ reagat ſm iſtã ꝑtẽ ſui cuiꝰ incipit aliq̃ ꝑs aſſimula
ri ꝑncipali agẽti ⁊ iõ vlr̃ cũ paſſũ habuerit quẽlibet gradũ
q̃litatis ſm quã ſit actõ citra gradũ quẽlibꝫ quẽ habuit ꝑn
cipale agẽs tũc nõ ſit rõ ⁊ vlr̃ qñ intẽſiſſimũ gradũ q nõ eſt
in agẽte tali ⁊ remiſſiſſimũ q nõ ẽ in paſſo tali eſt aliqs gra-
dus mediꝰ inter tale agẽs ⁊ tale paſſũ põt eſſe reactio nõ tñ
ſeqtur ꝙ inter ꝙlibet tale agens ⁊ tale paſſuꝫ foret reactio
qᷓuis agens ageret in tale paſſũ q: ſicut alias dictũ eſt ꝙ ẽ
dare aliqd̓ huiuſmodi paſſũ ꝙ nõ hꝫ aliqᷓ proportionẽ ma
ioris ineq̃litatis ſupra aliquã ꝑtẽ ipſiꝰ agẽtis ꝓut ipſa ꝑs
in exiſtit toti agenti ⁊ iõ qᷓuis inter aliq̃ duo poterit eſſe re
actio nõ ꝓpter hoc ſequit̃ ꝙ erit reactio inter q̃cũqꝫ talia cũ
vnũ agat in reliquũ ⁊ iõ cũ inter intẽſiſſimũ gradũ calidita
tis q nõ eſt in.a. in caſu ſuppoſito ⁊ remiſſiſſimũ gradũ cali-
ditatis q nõ eſt in.b. nõ ſit aliqs gradꝰ mediꝰ nec aliq̃ lati-
tudo media tũc nõ põt fieri reactio q: idẽ eſt intenſiſſimus
gradꝰ q nõ ẽ in.a. ⁊ remiſſiſſimꝰ q nõ eſt in.b. ⁊ iõ.b. nõ põt
ſm talẽ approximationẽ reagere in.a. ſm ſuã frigiditateꝫ
qᷓuis.a. agat in ipſũ ſꝫ ſuã caliditatẽ ⁊ ſic nõ ꝓcedit iſta for
ma facta ad ĩpoſſibilitatẽ actiõis.a. in.b. Ad aliã formaꝫ
qñ ar̃ ꝙ tota frigiditas aggregata ex frigiditate.a. ⁊ ex fri-
giditate.b. eſt maior qᷓ tota caliditas aggregata ex calidita
te.a. ⁊ ex caliditate.b. g̃ tota frigiditas plꝰ ſufficit agere in
totaꝫ caliditatẽ qᷓ econuerſo in caſu iſto ſuppoſito negat̃ ꝯña
⁊ cã q̃re nõ valet iſta ꝯña ſatis patet ꝑ ꝑdicata iõ nõ oꝫ ipa
recitare. Aliter ar̃ ad ꝑncipale ſic ſi.a. nũc ſit calidũ ſub.b.
gradu iã ⁊.c. ſit gradus caliditatis intenſior.b. ⁊ ſub.c. gra
du.a. erit aliqñ calidũ ſeqtur ꝙ aliqᷓ erit ꝑmũ inſtãs in q̃.
a. erit calidũ ſub.c. gradu aut vltimũ in quo nõ ꝯña ꝓbat̃
ſic q: ſi.a. aliqñ incipiet eſſe calidũ ſub.c. gradu: igitur in-
ſtãti erit.a. calidũ ſub.c. gradu vl̓ nõ ſi ſic ar̃ tũc in iſto inſtã
ti tali erit.a. calidũ ſub.c. gradu ⁊ nũquã ante q: tũc incipi
et eſſe calidũ ſub.c. gradu: g̃ illud inſtãs erit ꝑmũ inſtãs in
quo.a. erit calidũ ſub.c. gradu ſi in iſto inſtanti nõ erit cali
dũ ſub.c. gradu ⁊ tũc.a. incipiet eſſe calidũ ſub.c. gradu: g̃
illud erit vltimũ inſtãs in quo nõ erit calidũ ſub.c. gradu
⁊ hoc ſaltim antequaꝫ erit calidum ſub.c. gradu quia il-
lud erit inſtans anteqᷓ ipſum erit calidũ ſub.c. gradu ⁊ nul
lũ inſtãs erit vltra anteqᷓ.a. erit calidũ ſub.c. gradu. Ideo
cõcedit̃ ꝯña ſicut eſt cõcedẽda ad iſtũ intellectũ. Arguit̃ tñ
ꝙ iſta nõ valeat. Et hoc ſic ita cito erit.a. calidũ ſub.c. gra
du ſicut.c. gradꝰ nõ erit intenſior caliditate.a. ⁊.c. gradꝰ eſt
⁊ caliditas ipſiꝰ.a. eſt: ergo ſequit̃ ꝙ caliditas ipſius.a. erit
intenſior.c. gradu vel ſibi equalis: g̃.a. erit tũc caliduꝫ ſub
c. gradu vel gradu intenſiori. Et ſi ar̃ tũc ſic cũ toto antece-
dente ſtat ꝙ imediate poſt inſtãs ꝙ eſt ꝑ̃ſens erit.c. gradꝰ
nõ intenſior caliditate ipſius.a. imo ſtat ꝙ ĩmediate poſt
inſtãs ꝙ eſt ꝑ̃ſẽs erit caliditas ipſius.a. intenſior.c. gradu
g̃ ſtat cũ toto iſto antecedẽte primo ꝙ ĩmediate poſt inſtãs
quod eſt preſens erit.a. calidũ ſub.c. gradu vel gradu inten
ſiori ⁊ ſi ſic: g̃ nec aliqd̓ erit ꝑmũ inſtans in quo.a. erit cali-
dũ ſub.c. gradu nec aliquod vltimũ in quo nõ ſequẽtia patꝫ
⁊ antecedẽs ar̃ hoc.ſ. ꝙ ſtat cum caſu qd̓ imediate pꝰ inſtãs
ꝙ eſt ꝑ̃ſens erit caliditas ipſius.a. intenſior.c. gradu ꝓbat̃
q: ponit̃ qd̓.c. gradꝰ ſit remiſſiſſimꝰ gradꝰ qui nõ ẽ in.a. ⁊ ſit
aliqᷓ ſũme calidũ vel aliqᷓ bene intenſe calidũ qd̓ aptũ eſt
⁊ ſufficit ĩducere.c. gradũ in ipſuꝫ.a. applicatũ ſibi ⁊ ĩcipiat
agere in.a. ſecũdũ illud extremũ intẽſius quo poſito ſequit̃
qd̓ illud agẽs incipit inducere.c. gradũ in ipſum.a. aplica
tũ ſibi ⁊ incipiat agere in.a. ſecũdũ illud extremũ intenſiꝰ
quo poſito ſequit̃ qd̓ illud agens incipit inducere.c. gradũ
⁊ gradũ intenſioreꝫ ipſo.c. quia ſequitur tale agens incipit
inducere.c. gradum difformem: ergo incipit inducere gra-
dum intenſiorem ipſo.c. ⁊ ſi ſic: ergo immediate poſt preſẽs
inſtãs erit caliditas ipſiꝰ.a. itẽſior.c. gradu ꝙ erat ꝓbãdũ
ſtante tamen caſu. Ideo dicit̃ in principio ſicut eſt dicendũ
quod nõ valet illa conſequẽtia facta ſuperius ſi in aliquo in
ſtanti erit caliditas ipſius.a. intenſior.c. gradu qd̓.a. tunc
eſſet calidũ ſub.c. gradu vel gradu intenſiori quia ita cito ſi
cut habebit.a. gradũ intenſiorem.c. erit aliqua caliditas ip
ſius.a. intẽſior.c. gradu. Et nõ ſeqtur aliqs eſt gradus in
a. intenſior.c. gradu: g̃ tunc.a. eſt calidũ ſub gradu intẽſiori
c. gradu ⁊ cã quare nõ eſt calidũ ſub.c. gradu ita itẽſior ſicut
gradꝰ quẽ hꝫ ẽ q: .a. ẽ difforme calidũ ⁊ ſeqtur forma ẽ dif-
forme calidũ: ergo aliqua pars.a. eſt calidior toto aliter enĩ
ſequeretur quod aliqua duo forent inequaliter calida vnũ
ſ. minꝰ ⁊ aliud maius ⁊ tñ illud ꝙ eſt magis calidũ in nul
la ꝓportione eſſet altero eorũdẽ calidiꝰ ꝙ eſt mere impoſſi
bile. Sed ꝯ̃ſeqtur ſatis appet intuenti q: ſit gr̃a exempli

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS USAL

g. calidū habens quēlibet gradū caliditatis inter gradū ſūmū ⁊ gradū mediū ita tn̄ ꝙ nec hēat gradū mediū tocꝰ latitudinis caliditatis nec gradū ſūmū ſꝫ ſit vniformit difformiter calidū ſꝫ illā latitudinē mediā inter illos duos gradꝰ ⁊ ſit .d. vnū ſūme calidū tūc ſeqꝛ ꝙ .d. ſit calidiꝰ .g. ⁊ ꝙ in nulla ꝓportione ſit calidiꝰ ꝙ arꝛ ſic q: notū eſt ꝙ .d. ſicut ſequitꝛ iuxta reſponſiōeꝫ datā in ꝓportiōe eſt calidiꝰ .a. ꝙ arguitꝛ ſic q: ſm̄ illā reſponſionē .g. eſt ita calidū ſicut eſt aliq̄ ps eiꝰ ſed nō eſt aliqđ ſūme calidū ꝙ in aliq̄ ꝓportione ſit calidius q̄ꝫ ſit aliqua ps .g. q: gradꝰ ſummus in nulla ꝓportiōe eſt intenſior q̄ꝫ ſit aliqs gradꝰ .g. q: nullus eſt gradꝰ .g. ita intēſus qn̄ ſit aliqua ps .g. calidior ſicut apparet intuenti: g̃ nulla eſt pars .g. intenſiſſime calida ſicut nō eſt aliquis gradus .g. intenſiſſimus ⁊ ideo data iſta reſponſione ſcilicet ꝙ oē difformiter calidū eſt ita calidū ſicut aliq̄ ps eius ſeqtur iſta ꝯcluſio .ſ. ꝙ .d. eſt calidiꝰ .g. ⁊ in nulla ꝓportione q: .g. eſt ita calidū ſicut aliq̄ eius pars ⁊ .d. in nulla ꝓportione eſt calidiꝰ q̄ꝫ aliq̄ ps .g. ergo .d. in nulla ꝓportione eſt calidꝰ .g. Siliṫ ſeqtur ꝙ .g. nō eſt ita calidū ꝑciſe ſicut ipm̄ eni eſt calidū ⁊ hoc ſm̄ illā reſpōſionē q: nulla ps .g. ē ꝑciſe ita calida ſicut eſt aliq̄ ps eiꝰ ſed .g. eſt ita calidū ꝑciſe ſicut aliq̄ ps eius ergo .g. nō eſt ita calidū ꝑciſe ſicut ipſū eſt calidū ꝯſequētia pꝫ ⁊ aſſumptū arꝛ ſic q: nulla ps .g. eſt ita calida ꝑciſe ſicut eſt aliqua ps .g. q: nullus eſt gradꝰ intenſiſſimus in .g. g̃ nulla eſt pars habēs gradū intēſiſſimum: g̃ nullus eſt gradus in .g. ita intenſus ſicut eſt aliqs gradus in .g. g̃ nulla eſt ps in .g. habens ita intēſuꝫ gradū ſicut aliq̄ ps .g. ⁊ ſi ſic: g̃ nulla ps .g. eſt ita calida ꝑciſe ſic ē aliqua pars .g. qđ erat ꝓbandū. Seqtur igitꝛ ꝙ ſit impoſſibilis ꝙ aliqđ ſit difforme calidum ꝑciſe eq̄ calidum ſicut aliq̄ eius ps q: dato hꝫ ſequerētꝛ oīa icōueniētia adducta. Jō in argumēto ꝑncipali dꝛ ſicut ꝑus negādo illā ꝯñam in tali inſtāti vel tali caliditas .a. erit intenſior .c. gradu: g̃ in tali inſtāti vel in tali erit .a. calidū ſub .c. gradu vel intenſiori ⁊ cā patet ex ꝑdictis q: .a. dū erit difforme nūquā erit ita calidū ſicut aliqua eiꝰ ps. Sed ad ꝓbandū ꝙ .a. erit calidū ſub .c. gradu pōt argui ſic .a. eſt calidū ſecūdū ſe ⁊ q̄ꝫlibet ptē q̄ꝫtitatiuā ſui ⁊ maxima caliditas ipſius .a. correſpōdet .c. gradui g̃ .a. eſt calidū ſub .c. gradu vel pōt argui ſic multo breuius ⁊ faciliꝰ .a. eſt ita calidū ſicut eſſet vnū corpus ꝙ eſſet vniformiter caliduꝫ ſub .c. gradu g̃ .a. eſt calidū ſub .c. gradu prima tn̄ ꝯña ſatis ꝓbat. Sed forte in aliq̄ caſu nō reqritꝛ illud añs ad hoc ꝙ .a. ſit calidū ſub .c. gradu quod quelibet eiꝰ pars quātitatiua ſit calida q: forte nō quelibet talis ps .a. poterit eſſe calida ſicut apparet de hoīe ⁊ de rebus aīatis multis vel tn̄ illud añs bn̄ ꝓbat ꝯñs q: ſi quelibet ps tal' .a. ſit calida ⁊ maxima caliditas ipſiꝰ .a. correſpondet .c. gradui ſeqꝛ bene ꝙ .a. ſit calidū ſub .c. gradu tn̄ ſicut iam dictū eſt illud añs nō reqritur. ¶ Jō meliꝰ ⁊ faciliꝰ arꝛ ꝙ .a. ſit calidū ſub .c. gradu ſi .a. ſit ita calidū ꝑciſe ſicut eſſet aliqđ vniforme calidū ſub .c. gradu iō dꝛ in argumēto ꝑncipali ꝙ eſſet dare ꝑmū inſtās in quo tale alterabile eſſet calidū .c. gradu difformi. Sed arꝛ forte ꝙ nō q: ſi in tali inſtāti erit .a. calidū ſub .c. gradu difformi: g̃ nō q̄libet ps quātitatiua ipſiꝰ .a. erit calida ſub .c. gradu vel gradu intenſiori .c. in eodē inſtāti q: ſicut ꝑus arguebatꝛ ſi .a. ſit calidū difforme ſub .c. gradu: g̃ aliq̄ ps eſt calida ſub gradu intenſiori .c. ⁊ aliq̄ ſub gradu remiſſiori iō ſi q̄libet ps .a. eſſet calida ſub .c. gradu vel gradu intenſiori .c. cū oē difforme calidū eſt aliq̄ ſui parte calidiꝰ ſeqtur ꝙ .a. eſſet calidū ſub gradu intenſiori .c. gradu: g̃ ſi .a. ſit caliduꝫ difforme ſub .c. gradu ꝑciſe ſequitꝛ ꝙ nō q̄libet ps .a. eſt calida ſub .c. gradu ⁊ arꝛ tē ſic aliq̄ ps .a. eſt calida ſub .c. gradu ⁊ aliq̄ nō aut igitur eſt dare maximā ptē .a. calidā ſub .c. gradu aut minimā q̄ nō ⁊c. ⁊ hec diuiſio pōt fieri indifferēter de oī difformiter calido ⁊ breuiter de oī difformi ſm̄ quācūqꝫ q̄ꝫtitatē fuerit ipſum difforme quia aliqua pars talis difformis eſt equaliter calida ſicut totuꝫ illud cuius eſt pars ⁊ aliqua non aut ergo eſt aliqua maxima pars eq̄liter calida ſicut totum vel minima q̄ nō eſt ita calida ſicut totū ⁊ diuiſio iſta pōt argui ſic coīter arꝛ q̄lꝫ talis ſi aliq̄ ps ſit calida .c. gradu ⁊ aliq̄ nō trāſeat tūc vnꝰ punctꝰ ſuper ptē calidā .c. gradu quouſqꝫ deueniat ad ptē nō calidā ſub .c. gradu ⁊ cū deuenerit ad ptē nō calidā ſub .c. gradu videatꝛ tūc vtrū tota ps tūc ptranſita ſit calida ſub .c. gradu aut nō ſi ſit cū vlterius nō ſit aliqua ps calida .c. graduꝫ ſeqtur tūc ꝙ iſta ps ptranſita eſt maxima ps ptranſita ſub .c. gradu ſi in iſto inſtāti maxima ps ptrāſita ab hoc pūcto nō ſit calida .c. gradu ſeqꝛ ꝙ iſta ps ſit minima q̄ nō eſt calida ſub .c. gradu q: iſta nō eſt calida .c. gradu ⁊ q̄libet minor vel ſibi equalis eſt calida ſub .c. gradu iō forte ꝯcediꝛ ꝑma diuiſio. Sed arꝛ ꝙ iſta nō valeat q: ſit grā exempli .a. qđ ſit calidū ſub .c. gradu vniformit difformi ⁊ arꝛ tūc ꝙ nulla eſt maxima ps calida ſub .c. gradu nec aliqua eſt minima q̄ nō eſt calida ſub .c. gradu q: q̄cūqꝫ parte data iſta nō eſt maxima ps calida ſub .c. gradu q: iſta ps vel incipit ab extremo intenſiori ipſius .a. ⁊ terminat ad aliqđ pūctū citra extremū remiſſiꝰ ipſiꝰ .a. vl' eꝯ vl' ē ps intrīſeca ſꝫ vtrūqꝫ ſui extrēuꝫ. Si ꝑmo modo icipiat notū eſt ꝙ iſta nō eſt maxima ps calida ſub .c. gradu q: q̄libet ps .a. incipiens ab extremo intenſiori ⁊ terminata citra extremū remiſſius ipſiꝰ .a. eſt calida ſub gradu intenſiori .c. gradu ſicut patet intuenti q: q̄libet talis ps eſt calidior tota .a. q: q̄libet talis ps minus hꝫ de remiſſis gradibꝰ q̄ꝫ habeat totū .a. ⁊ eq̄liter de gradibꝰ intenſioribus: ſeqtur g̃ ꝙ iſto mō terminādo illā ptē nulla erit maxima ps calida .c. gradu nec aliq̄ pōt eſſe maxima in caſu iſto ſecūdo modo terminādo illā ptēꝫ ſic .ſ. ꝙ iſta incipiat ab extremo remiſſiori ipſiꝰ .a. ⁊ terminetꝛ ad aliqđ pūctū citra extremū intēſius ipſiꝰ .a. q: notū eſt ꝙ nulla talis ps ē calida toto .a. eo qđ talis ps minꝰ hꝫ de gradibꝰ intenſioribꝰ ⁊ eq̄liter de gradibꝰ remiſſioribꝰ ſicut totū .a. nec aliqua eiꝰ ps media ipſius .a. eſt maxīa ps calida ſub .c. gradu q: q̄cūqꝫ ps media detꝛ adhuc ps maior iſta eſt calida ſub .c. gradu q: q̄libet tal' ps .a. q̄ equalitꝛ diſtat ab vtroqꝫ iſtorꝫ eſt calida ſub .c. gradu in caſu iſto: g̃ nulla eſt maxima ps calida ſub .c. gradu nec aliqua ē minima q̄ nō eſt calida ſub .c. gradu q: illud clauderet oppoſita ꝙ ſic pꝫ q: dato iſto ꝙ aliq̄ foret maxīa ⁊c. iſta vel foret calida aliq̄ gradu remiſſiori .c. vel nō ꝙ ſic ſeqtur imediate q: ex quo nō eſſet calida .c. gradu nec intēſiori .c. ꝙ ipſa eſſet calida gradu remiſſiori .c. Sed arꝛ ꝙ nō q: iſta ps in nulla ꝓportione eſt minꝰ calida q̄ꝫ ps calida .c. gradu ꝓbatur q: iſta eſt minima q̄ nō eſt calida .c. gradu g̃ in q̄cūqꝫ ꝓportione foret ipſa calidior quā ipſa iā eſt ipſa foret calida ſub .c. gradu vel gradu intēſiori .c. Siliṫ arꝛ ſic illa ꝓportiōe eſt minus calida quā aliqua ps incipiēs ab extremo eius intēſiori terminata citra extremū eiꝰ remiſſius. ¶ Sed q̄libet ps incipiēs ab extremo eiꝰ intēſiori illiꝰ ptis q̄ dꝛ eē maxima ⁊ terminata ad gradū remiſſū eiuſdē ē calida ſb gradu intenſiori .c. g̃ illa ps data eſt calida ſub .c. gradu ſeqꝛ g̃ ꝙ illa ꝓpoſitio includit oppoſita .ſ. ꝙ aliq̄ eſt minima ps q̄ nō eſt calida ſub .c. gradu in iſto caſu iō dꝛ in ꝑncipio qđ nō valet ꝑma diuiſio facta. Et breuitꝛ negatꝛ illa ꝯña aliqua ps eſt calida ſub .c. gradu ⁊ aliqua nō: g̃ aliqua ē maxīa ps calida ſub .c. gradu vel aliqua ē minima que nō eſt calida ſub .c. gradu. Et ad ꝓbationē qn̄ arꝛ ꝙ ſic ponendo qđ aliqs pūctꝰ incipiat moueri a pte calida ſub .c. gradu cōtinue pertrāſeūdo talē ptē quo vſqꝫ deueniat ad ptē nō calidā .c. gradu ⁊c. huic dꝛ ꝙ ſup quēcūqꝫ intrinſecū pūctū ipſius .a. mouebitꝛ pūctus ille ꝙ ſimul tanget partē calidā ſub .c. gradu ⁊ partē nō calidā ſub .c. gradu q: ſic ꝑus dictū eſt q̄lꝫ ps .a. q̄ꝫtitatiua incipiēs ab extremo intenſiori ipſius .a. et terminata ad aliqđ pūctū citra extremū eiꝰ remiſſiſſimū eſt calida gradu intenſiori .c. ⁊ q̄libet pars eius ecōtra terminata ē remiſſius calida: ⁊ hoc ſi totū .a. ſit vniformiter difformiter calidum ſub .c. gradu ꝑciſe ⁊ q̄libet pars eius quantitatiua ſit calida ⁊ ideo tranſitus illius punctus nullam euidentiaꝫ aducit pro ꝑma diuiſione. ¶ Similiter iſta ꝯſequentia prius facta pro ſecunda parte illius diuiſionis non valet quando ſcilicet ſic arguitur talis pars non eſt calida ſub .c. gradu ⁊ quelibet minor vel aliqua equalis ſibi ē calida .c. gradu ergo illa eſt minima que non eſt calida .c. gra-

du quia ſic contingeret arguere quod infinite ſunt minime quia quacunqꝫ parte data que non eſt calida .c. gradu per ipſam videtꝛ illud antecedens quia tunc iſta non eſt calida ſub .c. gradu ⁊ quelibꝫ minor vel cuilibet minoris equalis eſt calida ſub .c. gradu ⁊ tamen non ſequitur quod iſta ps ſit minima q̄ nō ⁊c. Jdeo ad hec ꝙ valeret talis ꝯña oporteret ſic arguere hec pars nō eſt calida ſub .c. gradu nec aliq̄ maior vel eq̄lis huic pti eſt calida ſub .c. gradu ⁊ cuilibꝫ minori iſta aliq̄ eq̄lis eſt calida ſub .c. gradu iſta eſt minima q̄ nō ē calida ſub .c. gradu q: ſic ſignificat illđ ꝯñs apud coīeꝫ modū loquēdi ⁊ q: ꝓ nulla pte verificatꝛ illđ añs iō ꝓ nulla pte verificatꝛ ꝯñs. Et cōſimilitꝛ q̄n ꝑ totū ſicut iā eſt argutū ſup hac diuiſiōe ꝑmiſſa .ſ. qđ aliq̄ ps eſſet maxima ps calida ſub .c. gradu vel aliq̄ minima ⁊c. ita pōt argui ſup hac diuiſione aliq̄: aliq̄ ps eſt calidior toto .a. ⁊ aliq̄ remiſſius calida ergo aliqua erit maxima ps .a. calida calidior toto .a. vel aliqua erit minima non calidior toto .a. et cetera ⁊ ſic de pte remiſſiori. ¶ Et cōſiliṫ pōt etiā duplicari iſta diuiſio ſic aliq̄ eſt pars calidior toto .a. ⁊ aliq̄ nō: aut g̃ aliq̄ eſt maxima ps calidior toto .a. aut minima q̄ nō ē calidior toto .a. vl' maxima nō calidior vel minima calidior ⁊ ſic nō valet iſta diuiſio facta ſicut nō valet aliqua iſtarꝫ. Et cōſimiliter dicitꝛ ad ꝓbationes illarꝫ ſicut ē dictū ad ꝓbationē ꝑme ⁊ hꝫ ſemꝑ quaſi tenet vlr vbi ē ita ꝙ illa inter que ſit diuiſio ſint coicātia ſecūdū q̄cūqꝫ duo pūcta ſui intrinſeca vñ ſic eſt ꝑus dictū nō eſt aliqđ pūctū intrinſecū illius .a. qn̄ illud eſt in pte calida .c. gradu ⁊ etiā in pte nō calida .c. gradu ⁊ ideo nō valet diuiſio illa ſicut nec eiꝰ ꝓbatio vbi m̄ inter illa inter q̄ ſit diuiſio nō ſit cōmunicatio adinuicē bene valet huiuſmodi diuiſio ſicut poſito ꝙ nō eſſet albū niſi illud cuiuſlibet ps eſt alba nec aliqđ eſſet nigrū niſi cuiꝰ q̄libet ps eſt nigra tūc dato vno colorato cuiꝰ vna medietas eſſet alba ⁊ alia nigra tūc bene eſſet ibi dare maximā ptē albā vel minimā q̄ non eſt alba ⁊ etiā maximā ptē nigrā vel minimā q̄ nō eſt nigra. ¶ Sed in eodē caſu nō eſſet dare maximā ptē nō albā nec minimā q̄ nō eſſet nō alba ⁊ hoc pro tāto q: tūc pars alba ⁊ ps nō alba ꝯmunicarēt ſimꝉ ſcđꝫ oīa ſua pūcta ptis albe q: nullū foret pūctū tunc partis albe qn̄ etiā illud eſſet pūctū ptis nō albe ſicut ſatis apparet intuenti ex q̄ nihil eſt albū ꝑ poſitū niſi cuius q̄libet ps quātitatiua eſt alba ſequitꝛ igitꝛ q̄cūqꝫ pūcto illiꝰ tocius dato quod illud eſſet pūctū ptis nō albe q: illud eſt pūctū vnius partis cuiꝰ q̄libet ps ē nō alba vel cuiꝰ aliq̄ ps eſt nō alba ſic formalitꝛ ſeqꝛ ex quo vna medietas tociꝰ colorati dati eſt alba ⁊ alia nigra q: dato pūcto intrinſeco ptis nigre notū eſt quod ille eſt pūctus ptis nō albe ⁊ dato pūcto intrinſeco ptis albe adhuc ille pūctꝰ eſt pūctus ptis nō albe q: vniꝰ ptis cōpoſite ex pte alba ⁊ ex pte nigra ⁊ iō q̄libet pūctꝰ intrinſecus ptis albe eſt pūctꝰ ptis albe ⁊ etiā ptis nō albe. ¶ Et q: illa .ſ. ps alba ⁊ pars nō alba inter q̄ facta eſt diuiſio ſic coicant adinuicē illa diuiſio nō vꝫ ſicut ꝑus dictū eſt aliter arꝛ ad ꝑncipale ſic aliqđ eſt alterabile in qđ ſimul ſecūdū eādē partē oio intēditꝛ caliditas ⁊ frigiditas: ergo ⁊c. ¶ Aſſumptū arꝛ q: ponitꝛ qđ .a. ſit aliqđ mixtū vniforme ex igne ⁊ aq̄ cuiꝰ caliditas ſe habeat ad caliditatē naturalē aeris puri in ſubduplo ꝓportione ad ꝓportionē illā qua hꝫ ſumma caliditas ad illā eādē caliditatē aeris ⁊ hoc loquēdo de illa ꝓportione q̄ eſt ſcđm intēſionē in forma quo poſito ponitꝛ etiā ꝙ .b. ſit vnꝰ aer purꝰ quē ſatis ſufficit .a. trāſmutare ⁊ ſibi aſſimilare ⁊ approximētꝛ illa duo adinuicē ⁊ tūc cū .a. habeat intenſiorē caliditatē ſecūdū ſe totū vniformitꝛ quā ſit caliditas .b. aeris. ¶ Sequitur ad hoc ꝙ .a. aſſimilabit ſibi .b. requiritꝛ ꝙ .a. intendet caliditatē ipſiꝰ .b. ꝑ totū ⁊ etiā cū .a. ſecūdū ſe totū habeat frigiditatē vniformē ⁊ .b. nullā habeat frigiditatē ſeqꝛ qđ ad hꝫ ꝙ .a. aſſimilet ſibi .b. reqritur ꝙ .a. intēdet frigiditatē ꝑ totū .b. qbꝰ viſis qn̄ .a. aget in .b. aut ſimul intēdet in .b. caliditatē ⁊ frigiditatē vl' ꝑmo intēdet vnā illarꝫ q̄litatū ⁊ poſtea reliquā. ¶ Si .a. ſimul intēdet caliditatē ⁊ frigiditateꝫ in ipſū tūc ſeqꝛ illa ꝯcluſio ꝓpoſita q: cū .a. ſit vniforme per totū ⁊ ſiꝉ aget caliditatē ⁊ frigiditatē ſeqꝛ qđ in eādē ptē ⁊ ſecūdū illā ꝑciſe ſimul aget vtranqꝫ q: nulla poterit aſſignari rō ſi ſimul agat vtrāqꝫ q̄re magis ſcđm vnā ptē ageret caliditatē ⁊ ſcđm aliā frigiditatē quā eꝯ et quo iā .a. q̄ꝫ .b. ſūt vniforma ſecūdū ſe tota ſequitꝛ igitꝛ ꝑma cōcluſio ꝓpoſita .ſ. ꝙ ſimul in eādē ptē ꝑciſe intēdētꝛ duo ꝯ̄ria qđ videtꝛ impoſſibile apud oēs. ¶ Jdeo ſi dicatꝛ ꝙ .a. ꝑmo intēdet caliditatē ipſiꝰ .b. ad gradū vniformē per totū ad illū .ſ. quē hꝫ .a. ſcđm ſe totū ⁊ deinde facta intētione illa in caliditate ipſiꝰ .b. etiā aget .a. ſucceſſiue intēdēdo frigiditatē in .b. quouſqꝫ in ipſo .b. intēdatꝛ frigiditas eq̄lis ꝑ totū ſicut eſt frigiditas ipſiꝰ .a. ⁊ ſic aſſimilabit ſibi .b. ¶ Cōtra iſtā reſpōſionē arguitꝛ ſic ſi nō ē poſſibile ꝙ .a. ſimul intēdat caliditatē ⁊ frigiditatē ſecūdū eādē ptē oīs hoc eſt ꝓpter ꝯ̄rietatē inter illas q: ipſe in tātū ꝯ̄riatꝛ ꝙ vna illarꝫ nō pōt intendi in eādē ptē oio in qua ē reliq̄ niſi altera ipſarꝫ remittatꝛ g̃ poſtq̄ꝫ .a. intēdit caliditatē ipſius .b. ad ipſū gradū vniformē quē habet ⁊ iterū inceperit intēdere frigiditatē in illā partē ſequtur tūc ꝙ .a. remittet caliditatē ꝑus intēſā per illud .a. ⁊ ſic ſeqꝛ ꝙ nūq̄ꝫ aſſimilabit ſibi .b. cuiꝰ oppoſitū in caſu ſupponitꝛ. Jtē ꝯ illā reſponſionē arꝛ ſic ſi caliditas tociꝰ ꝑmanere pōt nō remiſſa q̄ꝫuiſ ꝑ totū .b. itēdatꝛ frigiditas ad eq̄lē gradū ſicut hꝫ .a. g̃ ſimꝉ potit iſta caliditas intēdi cū iſta frigiditate ad eq̄lē gradū ſicut hꝫ q: ſi caliditas ipſiꝰ .a. cōpatiatꝛ ſecū totā frigiditatē eiuſdē .a. g̃ eadē caliditas ſecū ꝯpatitꝛ q̄libet gradū frigiditatis remiſſiorē eādē frigiditatē q: remiſſior gradus minus repugnat tāte caliditati q̄ꝫ gradꝰ ille vel aliqs intēſior: cū igitꝛ ſecūdū illā reſponſionē datā ille gradꝰ caliditatis cōpatiatꝛ ſecū quēlibet gradū frigiditatis remiſſioreꝫ iſta frigiditate ipſiꝰ .a. ſeqtur ꝙ cū quolibet gradu frigiditatis remiſſiori frigiditatis ipſius .a. q̄libet gradꝰ caliditatis citra gradū ipſius .a. intenditꝛ ⁊ inducitꝛ ⁊ ſi ſic: g̃ ſimul pōt agere ⁊ intendere caliditatē ⁊ frigiditatē per totū .b. ꝙ erat ꝓbandū. ¶ Jdeo forte dicitꝛ in principio ſicut a multis ſolet coīter dici ꝙ caſus talis q̄cūqꝫ eſt impoſſibilis q: talis caſus ſupponit ꝙ naturalis caliditas ipſius aeris eſt remiſſa ⁊ nō ſumma ſicut caliditas ignis puri ⁊ hoc dicūt ipſi eē impoſſibile q: ipſi arguūt ſic in aere ſimplici eſt caliditas abſqꝫ ſuo ꝯ̄rio abſqꝫ illa frigiditate: g̃ vlr q̄libet tal' caliditas ē ſumma. ¶ Sed illud fundamētū ſicut alias dicebatꝛ ſupius ē valde inſtabile q: ex eo ſeqtur ꝙ quelibet lux eſt ſumma q: luci nihil ē ꝯ̄riū per ſe: ſequitꝛ igitꝛ vniuerſaliter qđ vbi eſt aliqua lux ipſa eſt abſqꝫ ſuo contrario: ergo ſecundum iſtam rñſionē ipſa eſt ſūma ꝙ eſt falſum ⁊ impoſſibile. ¶ Siliṫ ſecūdū eādē reſpōſionē ſeqꝛ ꝙ q̄cūqꝫ gradꝰ caliditatis vel frigiditatis quātūcūqꝫ remiſſus ſi ille eſſet abſqꝫ ſuo ꝯ̄rio in aliquo ſubiecto ꝙ ille eſſet gradus ſūmus ⁊ ſic ſequitꝛ ꝙ gradus talis vel talis nō eſt ita intenſꝰ vel remiſſus ꝓpter hoc ꝙ plus habet de forma illa .ſ. ꝙ ſūmꝰ gradꝰ caliditatis nō eſt ſūmus ꝓpter hoc ꝙ tātū habet de forma ⁊ de eſſe caliditatis ſic ꝙ nihil poterit plus habere de illa forma ſed q: ille gradꝰ eſt in tali ſubiecto abſqꝫ ſuo ꝯ̄rio ⁊ ſecūdū hoc eſt valde mirabile ꝓpter ꝙ caliditas cōſiſtit in tāta latitudine: ſequitꝛ eni ſecūduꝫ hoc ꝙ vlr q̄cūqꝫ talis q̄litas eſt admixta cū q̄litate ſibi ꝯ̄ria tūc eſt remiſſa ⁊ eadē eſſet abſqꝫ ſuo ꝯ̄rio ꝙ ipſa eſſet ſūma. ¶ Ex quo imediate ſequitꝛ quod nulla qualitas pōt aliqua alia eſſe magis vel minus admixta cū ſuo ꝯ̄rio ⁊ ſic ſeqꝛ ꝙ oēs qualitates remiſſe ſunt equaliter remiſſe ex quo ſequitur ꝙ nulla eſt latitudo caliditatis ſic manifeſte pꝫ ītuēti. Et penultia ꝯña ꝓbatꝛ ſic q: ꝓportiōabilitꝛ ſic eſt đ caliditate ſic ē de frigiditate .ſ. ꝙ q̄cūqꝫ gradus frigiditatis detꝛ q̄ erit pte in aliquo ſubiecto ſine ſuo ꝯ̄rio ille gradꝰ tūc erit gradus ſummus frigiditatis arguitur tūc ſic ſi talis gradꝰ qui iam eſt remiſſus tunc foret ſummus: g̃ illi gradui non requiritur maior forma illius ſpeciei ad hoc quod ipſe eſſet ſummus: ergo per idem argumentuꝫ ille gradus non poterit habere minus de iſta forma quam ipſe iam habet conſequentia patet q: ꝑmus gradus datus eſt acceptꝰ vniformiter ꝓ quolibet gradu remiſſo ⁊ notū eſt quod nihil poterit habere minus de iſta forma quā iam habet aliqs gradus remiſſus. Et arꝛ

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

tūc qꝺ nullus talis grad⁹ poterit habere min⁹ de illa for-
ma ꝗꝫ habet qlibet talis grad⁹ q: ſi poſſet ſeqret ꝙ non qui
cūqꝫ illoꝝ ꝑ ſe exiſtēs abſqꝫ ſuo ꝯrio eēt ſūm⁹ cui⁹ oppoſitū
ponit hec reſpōſio ⁊ tūc ſequit ꝙ ſi nullus talis grad⁹ pote
rit habere plus vel min⁹ de iſta forma ꝗꝫ iā habet ideꝫ gra
d⁹ ⁊ cū iā ſit qlibet grad⁹ talis exiſtēs ſecūdū ſe totū cū ſuo ꝯ
rio: ergo nec ei⁹ ꝯriū pōt habere magis vel min⁹ de iſta for
ma ſub qua ē ꝗꝫ modo habet de eadē ꝑ idē argumētū ꝙ iaꝫ
ē factū de alio ꝯrio: ergo ſeqꝭ ꝙ iſta duo ꝯria nō poſſūt pl⁹
eſſe vel min⁹ admixta adinuicē ꝗꝫ ipſa iā ſunt ⁊ ſic ſequit ꝙ
null⁹ talis gradus poterit eē intēſior vel remiſſior ꝗꝫ nūc
iā ē q: cū illi duo grad⁹ caliditatis ⁊ frigiditatis ſint ſimꝉ ad
mixti ſecūdū ſe totos ita quod ſint in eodē ſi tn̄ oīo nec ali-
quis illoꝝ poterit habere plus vel min⁹ de ſua forma q̄lita
tis nō poterit aliqs illoꝝ eē pl⁹ admixt⁹ cū ſuo ꝯrio ꝗꝫ ipſe
iā ē ⁊ tn̄ null⁹ illoꝝ ē remiſſius niſi ꝑꝑ talē admixtionē ſe-
qꝭ ꝙ cū nō pōt eē maior admixtō inter eos ꝗꝫ mō ē ꝙ null⁹
illoꝝ poterit eē remiſſior ꝗꝫ ille iā ē ꝙ ē mere ipoſſibile apꝺ
omnē reſpōſionē. Et iō dicitur in argumēto principali con
cedēdo illā ꝯñam. ſ. ꝙ caliditas ⁊ frigiditas poſſūt ſimul i-
tēdi in eadē ꝑtē oīo ſecūdū ſe totū ſicut dato ꝑ ipoſſibile qꝺ
eſſet aliqꝺ corp⁹ alterabile ꝙ nullā caliditatē nec frigidita
tē haberet ⁊ eēt ſibi approximatū aliquod aliud corpus qꝺ
eſſet vniforme ꝑ totū equaliter oīo habēs ꝺ caliditate ſicut
de frigiditate ꝓcedit tūc quod illud agēs ageret in illud al
terabile ſimul caliditatē ⁊ frigiditatē quouſqꝫ totū eēt aſſi-
milatū illi agenti vt ꝓbat argumētū dato ꝙ caliditas. a. a
eris nō ſit ſūma tales due qualitates cōtrarie poſſūt ſimul i
tēdi in eodē q: cū gradus medius caliditatis cōpatit ſecuꝫ
mediū gradū frigiditatis ſeqꝭ quod cū quolibꝫ gradu remiſ
ſiori gradu ſmedi⁹ frigiditatis pōt gradus medi⁹ calidita-
tis intēdi q: nulla videꝭ ratio nec aliqua euidētia ꝑꝑ ꝗꝫ re
mitteꝭ aliqs gradus caliditatis ꝗuiſ intēdaꝭ in ſubiecto il
lo aliquis gradus frigiditatis illi⁹ remiſſior gradu medio
q: quecūqꝫ talē ⁊ ēt intēſiorē ꝯpatiꝭ ſecū iſte grad⁹ medius
caliditatis: ꝫ ꝑꝑ nulli⁹ talis itēſiorē ſeqꝭ ꝙ ille grad⁹ medi⁹
caliditatis rēitteret. Etiā ꝑōaꝭ grā exēpli ſicē marie ꝓbabi
le qꝺ caliditas aeris ſimpliciꝭ nō ſit ſūma ⁊ ſit gratia exēpli ꝙ
ipſa ſit ſub gradu medio totius latitudinis caliditatis ⁊ po
niꝭ ꝙ aqua ſimplex agat in talē aerē quouſqꝫ incipiat ſibi aſ
ſimilare aliqꝫ ꝑtē illi⁹. Quo poſito ſigneꝭ illꝺ inſtās in quo
ipſa aqua ſic incipiat aſſimulare ſibi aliquā ꝑtē ipſius aeris
⁊ tūc vel erit ꝑ totum iſtum aerem aliqua caliditas vel non
ſi non cum adhuc quelibet ꝑs ipſius que prius fuit aer ad
huc ē aer ſequiꝭ quod eēt aliquis aer ſine aliqua caliditate
ꝙ ē ipoſſibile. Si tūc ꝑ totū iſtū aerē ſit aliqua caliditas cō
tra ſeqtur tūc ꝙ non ad quācūqꝫ intentionem frigiditatis
ſequitur remiſſio caliditatis q: iam ē in iſto aere tota latitu
tudo frigiditatis citra gradū ſummū. ſed ille aer nūqꝫ habu
it niſi medietatē latitudinis caliditatis cū: ergo tota latitu
do frigiditatis ſit equalis toti latitudini caliditatis ſeqꝭ. ꝙ
ꝯtinue nō equaliter remittebaꝭ caliditas ipſius ſicut inten-
debaꝭ frigiditas immo quouſqꝫ incepit aqꝫ illa inducere gra
dū medium frigiditatis nō remittebaꝭ caliditas ipſius ae-
ris ſicut poteſt probabiliter ſuſtineri et eſt ſuſtinendum
ē poſſibile dato ꝙ naturalis caliditas aeris ſit ſub gradu
medio ⁊ ſub quocūqꝫ gradu citra ſummū pōitur caliditas
aeris puri eſſe naturaliter ſequiꝭ ꝙ illa caliditas pōt cōpa-
ti ſecū infinitos grad⁹ frigiditatis diuerſos ⁊ tn̄ ꝯtinue ma
maneret equaliter intenſa caliditas vt pꝫ intuēti. Et iō da-
to illo o[illegible] dare neceſſario reſpōdēdo ꝯſequēter ꝙ aliqua cali
ditas ⁊ aliqꝫ frigiditas poſſūt ſimul intēdi ꝑ illud ſubiectuꝫ
Et iō nō ſequiꝭ ſi in aliquo ſubiecto intendaꝭ caliditas ꝙ in
eodē remittaꝭ frigiditas nec ecōtra vnde caliditas nō intē
diꝭ ꝑꝑ ſolā remiſſionem frigiditatis q: tūc ſequereꝭ ꝙ frigi
ditas remittereꝭ ꝑꝑ ſolā intētionem caliditatis. ⁊ ſic ſequiꝭ
ꝙ caliditas nō remitteretur niſi q: ipſa remitteretur nec fri
giditaſ intēdetur niſi q: ipſa intēderetur ꝙ omnino iſꝫ ratō
nabile. Iō caliditas non ſic intenditur ꝓpter remiſſionem
frigiditatis ſed ipſa intenditur eo ꝙ ipſa pl⁹ acquirit de for
ma illa ⁊ de eſſe caliditatis. ſicut lux in medio intenditur ꝑ
fortiorem multiplicationem luminoſi in eadem ꝑte medij
verū tamen quamuis aliqui duo grad⁹ caliditatis ⁊ frigidi
tatis poſſit ſimul intendi non tamen ſic poſſunt omnes gra
dus q: nulli duo gradus vltra gradum medium ſue latitu
dinis poſſunt intendi vnde ſi ſint duo gradus caliditatis
⁊ frigiditatis medij coextenſi ſimul ⁊ vnus illoꝝ incipit
intendi alius remitti ideo ⁊c. Notandum quod hic dicitur
gradus intendi vel remitti ſicut dicitur communiter quod
ignis augetur vel diminuitur. Sꝫ vtri qꝫ mod⁹ loquendi
ē impoſſibilis de vi vocis. Et ſic ē finis

Laus Deo

Explicint ſophiſmata magiſtri Guielmi
Entiſberi correcta ꝑ magiſtꝝ Ludouicū de ca
rera publice legentē logicā in felici ſtudio Pa
due Adiuuāte dño Paſio de Biſiolis peri
to artiū ſcolari. Impreſſi venetijs ꝑ Joanneꝫ
de Forliuio ⁊ Gregoriū fratres Anno ſalutis
M.cccc.lxxxxj. die. xv. Martij.

Incipiūt obligationes Strodi.

r Edargutū dicimus reſpōdentē qui ſolius
argumētationis virtute reſpectu propoſi-
tionis alicui⁹ reſpōſionē ſuā ꝑorē variare
cogiꝭ ſit vt talis vꝉ turpiter obmuteſcere
vel magis ⁊ magis abſurde delabēdo cō-
fuſionis anguſtias nullaten⁹ poterit euitare: q: velut
in manu fortioris decluſus ad ymū ſue deridende ter
minitatis patiꝭ ſubiugari: nec non licet inuite vultus
merore profitēte triumphū ꝑtis aduerſe robur clericale
in huiuſmodi duello negare nō audet domināti. Ad hu
iuſmodi ergo ſcolaſtice milicie victoriā obtinēdā pri⁹
exercend⁹ diligenter triuncul⁹ eſt in preludijs dimicā-
di cū cuiuſlibet opis obtuoſitas exercitio ꝑmolliꝭ virib⁹
nāqꝫ ꝓprijs arte ꝯpillata: vincere ſolita robuſticitate cō
fix⁹ quoſlibet aduerſarios aggredi vel vincere non for
midat. ⁋ Dicit enim boeti⁹ nemo facere metuit ꝙ di
dicīſſe bene cōfidit: ⁊ non imerito militares actus ſco-
laſtici poterūt appellari cū velut in armoꝝ cōflictibus
vices gerit arguēs inſultātis euerſoqꝫ mō reſpondēs
vices peragit defendentꝭ. ⁋ Exercend⁹ eſt igiꝭ ſcien
tie triuncul⁹ in arte obligatoria qua doceꝭ arguens in
cautū vꝉ incircūſpectū reſpondentē ad metā vel incon
ueniēs ducere manifeſtuꝫ vnde ſic ipſa lucida veritas
indagaꝭ: ⁊ doceꝭ cōmuniter reſpōdere. ſ. concedere cō
cedendū: ⁊ negare negandū: ⁊ etiā quando ꝓpoſitio de
bet concedi vel negari quo ſit: vt in qualibet ſcientia
ſermocinali per arteꝫ obligatoriā veritas docetur ille
ſa perſeruari. Primo ergo deſcribēdi ſunt termini ad
propoſitum ſcientie.

o Bligatio eſt enūtiatio cui cōſentit ſe reſpōdens
eſſe obligatū vel ſe debere reſpondere qualiter
cūqꝫ penes vſuꝫ cōmuniter diſputantiū per no
tā erigiꝭ p̄cedentē ⁊ multiplices ſunt tales note p̄cedē
tes vt ſunt pono: impono: depono: certifico: vel ſuppo-
no. Qualiter. n. differūt patet: ſolem⁹. n. li pono vel hu
iuſmodi alicui propoſitioni preponere vt cū dꝭ pono ti
bi iſtā tu curris ad tēptandū ſi velit reſpondēs ſuſtine-
re iſtā tu curris ꝯcedendo qñ ſibi ꝓponereꝭ vel aliquod
ſequēs ad illaꝫ ⁊ precauere ſibi ne valeat arguēs ipſuꝫ
deducere ad aliqꝺ mai⁹ incōueniēs cōcedendū quam
ſit illa quā ſi velit reſpondēs ſubſtinere debet reſpon-
dere admitto vel cōſimile ita ꝙ admittere caſuꝫ impo
ſitione nō eſt niſi ſignū future conceſſionis caſus cū pro
poneꝭ. ⁋ Et tūc talis enūtiatio tota cū li pono prece-
dente poteſt dici poſito ſed totū ꝙ remanꝫ dēpto ſigno
poſitionis diciꝭ caſus: ⁊ poſituꝫ vt illa tu curris in illa
poſitione pono tibi illā tu curris ⁊c. ⁋ Impoſito nō va
riaꝭ a poſitione niſi i eo ꝙ illo ſigno ſpecialiter vtimur
in obligationibus de ſignificationib⁹ ꝯpleroꝝ vel in
cōpleroꝝ variādis vel in ſignificationib⁹ inſtituēdis
vt cū dicim⁹ imponaꝭ ꝙ li. hō ſignificet aſinuꝫ vel iſtā
tu es aſin⁹ ſignificet deū eſſe vel huiuſmodi de qua ſpe
cialiter in ſequentib⁹ diceꝭ. ly depono eſt nō tēptandi
ſi velit reſpondēs depoſitā ſibi ꝓpoſitionē negare cū ſi
bi ꝓponeꝭ ⁊ quālibet ſibi añte vt cuꝫ deponiꝭ alicui hō
currit ⁊ admittit ꝑmittit per iſtā reſpōſionē ꝙ negabit
illā hō currit ⁊ qꝺlibet añs ad iſtā cū ꝓponeꝭ ⁊ ſic depo
no eſt ſpecies velut oppoſita poſitioni ⁊c. ⁋ Sed certi
ficatio ſit cōmuniter per verbū ſubiūctiui modi vt cū dꝭ
ſtet oppoſitū cōſequētis cū añte vel trāſeat. a. pūct⁹. b.
lineā vel altereꝭ for. ſic vel ſic ſolet talis certificatio re-
putari vel ſuſtineri vt poſito dū non ſit altera ſpecies
obligationis iā ducta incōtrariū. Quādo autē ponitur
aliqua propoſitio repugnās certificationi ſubſtineꝭ po
ſitū ⁊ cedit obligatio certificationis. Sed vtimur tali
termino ſuppono diſputādo nō ſolū vt ſuppoſitā propo
ſitionē ſubſtineat reſpondēs concedēdo ſicut cōcediꝭ
contingēs ſed ſicut neceſſariū vel veruꝫ de ſe notum.

⁋ Et ex iſtis deſcriptionib⁹ terminoꝝ poterit ſciri qꝺ
ſit poſitio: impoſitio: depoſitio: certificatio: ⁊ ſuppoſi-
tio. Scꝺo notandū eſt qꝺ temp⁹ obligationis durat ab
inſtanti quo caſus admittiꝭ quouſqꝫ dicat opponēs ce
dat temp⁹ obligationis vel aliqꝺ tale vel ſe transferat
ad diſputandū in alia materia vel penit⁹ dimittat di
putationē. ⁋ Tertio notandū eſt ꝙ ꝓpoſitio pertinens
diciꝭ q̄ ſequiꝭ vel repugnat cōceſſo vel cōceſſis. ⁋ Sꝫ
ipertinēs dꝭ ꝙ nec ſeqꝭ nec repugnat exempluꝫ p̄mi vt
tu curris ſunt tales ꝓpoſitiones ꝑtinentes tu moueris
tu ſedes. Sed tales propoſitiones tu es hō ⁊ baculus
ſtat in angulo dicunꝭ impꝑtinētes in ꝓpoſito ſumiꝭ. i. di
gnū negari concedendū qꝺ eſt dignū concedi. dubitan
dū qꝺ eſt dignū dubitari. ſed qñ debet ꝓpoſitio cōcedi
vel dubitari vel negari patebit in ſuppoſitionib⁹ ⁊ in
regulis infra ponendis.

p Reſupponenda ſunt aliq̄: primū ꝙ oē poſſibile
ſcitū eſſe tale nō repugnans alicui poſito vel ad
miſſo cōponiꝭ ē a te admittendū ⁊ ſolūmō tale
cōponiꝭ ⁊ ꝓpter tale poſitū vel admiſſuꝫ nō eſt aliquod
impoſſibile concedendū: debet. n. negari ꝓpoſitio ipoſ
ſibilis quotiēſcūqꝫ ꝓponiꝭ ſeu poniꝭ Scꝺa ſuppoſitio ē
ꝙ oē ſcitū eſſe poſitū ⁊ bene admiſſuꝫ in tꝑe poſitionis
ſub debita forma ꝓpoſitū ē ꝯcedendū ⁊ qꝺlibet ſequēs
ex illo ⁊ qꝺlibet repugnās illi eſt negandū. Tertia ſup-
poſitio eſt qꝺ ad oēꝫ ꝓpoſitionē impꝑtinentē reſpondē-
dū ē ſcꝺꝫ ſui q̄litatē ſi ſit ſcita eē vā concedēda ſi dubia
dubitāda. Quarta ſuppoſitio eſt ꝙ extra temp⁹ obliga-
tionis rei veritas eſt fatēda q: cū qs ꝯcedit falſuꝫ ⁊ ne-
gat veꝝ nō obligat⁹ male reſpōdet iō extra temp⁹ obli
gationis fatendū eſt ſicut reſpōdebaꝭ infra ſi queraꝭ ab
opponente. Quinta ſuppoſitio eſt ꝙ oēs reſponſiones
ſunt retorquēde ad idē inſtās infra temp⁹ obligationis
ideſt reſpōſiones ſunt dāde continue pro eodē inſtanti
quo caſtus eſt poſitus que ſuppoſitio maxime fundaꝭ
ſuꝑ ꝯſequētē reſponſionē videndū eſt. n. in principio ꝙ
reſpondeaꝭ tā bene ꝙ nō oporteat coartari vi alicui⁹ ar
gumēti variare reſpōſionē. Ex iſtis iferri poſſunt q̄daꝫ
regule per modū ꝯcluſionū. primo ꝙ nō ſeqꝭ tu ꝯcedis
falſuꝫ ſcitū a te eſſe falſuꝫ vel tu negas veꝝ ſcitū a te eē
veꝝ vel tu ꝯcedis dubiū ſcitū a te eſſe dubiū: ꝫ tu male
reſpondes. Solem⁹. n. coiter falſos caſus ponere vt di
ſcat ꝯſequēter rñdere in vno caſu ꝯſimili qui cū ſit poſ
ſibilis admittend⁹ eſt per primā ſuppoſitionē ⁊ cū ꝓpo
niꝭ debite cōcediꝭ per regulā q̄ fundaꝭ ſuꝑ admiſſiōis
officiū vt pri⁹ dictū eſt vnde patet ꝙ aliqñ ꝯcedēs fal-
ſuꝫ bene reſpōdet ſcꝺm regulas in iſta arte poſitas ēt
nō tantū debet ꝯcedi admiſſuꝫ falſuꝫ ſed qꝺlibet ꝙ ex
illo ſeqꝭ vt dicit ſcꝺa ſuppoſitio cū cuiuſcūqꝫ ſequentie
ſcite eſſe bone ſi añs eſt ꝯcedendū ⁊ ꝯñs eſt ꝯcedenduꝫ
⁊ ſi ꝯñs eſt negandū ⁊ añs ſimiliter ſuꝑ quaꝫ regulā fun-
daꝭ talis regula. Omne ſequēs expoſito ⁊ bene admiſ
ſo cum bene conceſſo vel conceſſis vel oppoſito bene ne
gati vel oppoſitis bene negatorum cuꝫ proponitur eſt
concedendum ⁊ ſi quod eſt talibus repugnans illud eſt
negandum. ⁋ Secunda concluſio nō eſt inconueniēs
reſpondentē ꝯcedere ſe male reſpondere qñqꝫ vel nega
re ſe bñ rñdere. ⁋ Iſta patēt ex priori q: nō eſt incōue
niens ꝯcedere falſūꝫ ꝯtingēs dūmodo ſeqꝭ expoſito ⁊c.
Sed qua ratione nō eſt incōueniens de vno falſo ꝯtin
genti eadē ratione nec de alio: ꝫ cū talis tu male reſpō-
des ſit falſum ꝯtingēs nō eſt incōueniēs ſꝫ bñ ꝯueniēs
cōcedere illā dū ſeqꝭ ex poſito ⁊c. ſic dꝭ in alia ꝯcluſione
Ad hoc. n. ꝙ debeat cōcludi incōueniēs te male reſpō-
dere vel cōcedere falſum vel negare veꝝ oportet ac-
cipere ꝙ nō ſis obligat⁹ ſiue ꝙ illꝺ ſit impꝑtinēs vñ ma
ximū incōueniens eſt extra temp⁹ obligationis ꝯcede
re ꝙ infra temp⁹ male reſpondiſti cū ſit ex temp⁹ obli-
gationis rei veritas fatenda per q̄rtā ſuppoſitionē. Ex
hijs ſequiꝭ tales modos arguendi tenere in hac mate-

ria.ſ.tu cōcedis falſuz ſcitū a te eē falſuz vel tibi dubiū nō ſequēs ex tibi poſito ⁊c̄. vl' negas vex ſcitū a te eē verū vl' dubiū nō repugnās ⁊c̄. ḡ male reſpōdes. Seruet̄ igit̄ pro ṗncipio q̄ſi potiſſimo in hac arte qđ oē ſcitū eſſe vex ñ repugnās ē ꝯcedendū ⁊ oē ſcitū eē falſuz ñ ſequēs ē negādū: ⁊ ſcitū eē dubiū ⁊ ip̄tinēs ē dubitādū vt dicebat̄ in vltia deſcriptiōe. Tertia ꝯcluſio ꝙ ꝯpoſitū poſſibile repugnat poſitiōi debꝫ admitti ⁊ cū proponit̄ ꝯcedi dꝫ ſꝫ poſitio ꝓpoſita negari dꝫ qꝛ admiſſiōis officiuz ſic ē pri⁹ dictū ē ſignū future ꝯceſſionis cū ꝓponit̄ ꝙ admittit̄ tꝫ ēt ꝑ ſcđaz ſuppoſitionē ⁊ ꝑ p̄mā ꝯcluſionē obligat̄.n. reſpondēs ad cōcedēdū poſitā ſibi ꝓpoſitionē ſꝫ nō ad poſitionē ſꝫ vt ꝯſtat ꝯueniēti⁹ ꝯcedit̄ illud ad qđ ꝯſentit ſe reſpōdēs eē obligatū quā ꝙ tali repugnet qꝛ cōueniēti⁹ eſt ꝯcedere ſemꝑ admiſſuz ⁊ negar̄ poſitionē dū ſibi repugnat. Itē ſi negād⁹ eēt tal' caſ⁹ cū poſitū repugnet poſitioni vt gr̄a exēpli cū ponit̄ ꝙ nihil ē tibi poſitū ⁊ h⁹i ſeqt̄ ꝙ tal' caſ⁹ ñ dꝫ ab aliq̄ admitti tu ñ es te ipſo demōſtrato vl' ꝙ oīs dormit vl' bibit vel tacet ꝙ tu ſcis ⁊ ego nō ſim vl' qđ nulla ꝓpoſitio poſſibil' ꝯtingēs vl' falſa ꝓferat̄. Cōſtat.n. qđ q̄libꝫ taliū repugnat poſitioni tali.ſ. pono tibi illā tu dormis demonſtrādo te. Ex quib⁹ patꝫ ꝙ tales caſ⁹ negare ñ ē niſi fuga miſerox neſcientiū hui⁹ art' vigorē qñ cū qs admittit iſtā nihil ē tibi poſitū q̄ ſit: a: tenet̄ negar̄ qđ .a. ſit tibi poſitū cū ſit expreſſe repugnās. Et ſi dr̄ qđ rei v̄itas ſit ꝙ .a. ſit tibi poſitū ꝯcedit̄ ſꝫ nō iđ ſeqt̄ .a. eē cōcedendū vt patꝫ ex p̄ma ꝯcluſione ſic poſito ꝙ ego curro negarē iſtā ſi ꝓponeret̄ ego ſedeo ⁊ ſi tñ eſſet vex ñ tñ eēt mai⁹ verū .b. ꝯtingēs negare incōueniēs quā ipſuz falſuz ꝯtingēs.ſ. ip̄m poſitū ꝯcedere nec mirandū ē ſi falſuz ꝯcedat̄ ⁊ vex negat̄ cū caſus ṗncipalis admiſſus ſit falſus manifeſte vt patet pro maiori p̄te ⁊c̄. Quarta cōcluſio ⁊ vltia eſt talis ꝙ in reſpōdendo ꝓ obligatoria eſt ordo maxime attendēd⁹ ordie nāqꝫ tali cū ꝓponit̄ h̄ ꝓpoſitio rex ſedet eſt forte ꝯcedēda q̄ ſi in ſimili caſu alio ordie ꝓponeret̄ eſſꝫ negāda. Exēplū ſimile pro ꝯcluſiōe ⁊ ꝓbatōe dū ponit̄ ꝙ oīs hō ſedet deinde cū ponit̄ rex ſedꝫ ē dubitāda qꝛ dubia ⁊ ip̄tinēs qꝛ nō ſeqt̄ oīs hō ſedꝫ: ḡ rex ſedꝫ ponat̄.n. ꝙ null⁹ rex ſit tc̄ in caſu ē āñs vex ⁊ ꝯñs. Et cū ꝓponit̄ alio ordie forte ē ꝯcedēda qꝛ ſeqt̄ ex poſito ⁊ bñ admiſſo ſ. illa rex ē ē hō. Silr̄ eſt de iſta tu curris ſi ponat̄ oīs hō currit admittit̄ ⁊ cū ꝓponit̄ illa vl' ſibi ſimil' in voce vl' in ſcripto conceditur. Si tunc ſtati ꝓponit̄ tu es homo conceditur ſi tunc proponitur tu curris conceditur per p̄mā ꝯcluſionē qꝛ ipſa ſeqt̄ ex poſito cū bñ admiſſo ⁊ ꝯceſſo.ſ. tu es hō ſic pꝫ nā ſeqt̄ oīs hō currit tu es hō: ḡ tu curris. Aliter ſic pōt ordo variari cedat tp̄s p̄mū ⁊ ponat̄ de nouo caſus.ſ. ꝙ oīs hō currit admittit̄ qꝛ poſſibilis vt p̄us dictū ē deinde ꝓponit̄ eadē ꝯcedit̄ deide ꝓponat̄ imediate poſtpoſitū tu curris ⁊ ꝯſtat ꝙ illa ē falſa ⁊ nō ſequēs ex aliq̄ adhuc cōceſſo: ḡ negāda nō.n. ſeqtur oīs hō currit: ḡ tu curris vt pꝫ in tractatu p̄cedēti capl'o tertio deide: ḡ poſtq̄ꝫ negat̄ illa tu curris ſi ꝓponat̄ illa tu es hō negat̄ qꝛ repugnās poſito cū oppoſito bñ negati.ſ. illi⁹ tu curris. Sumat̄.n. oppoſitū ei⁹.ſ. tu nō curris ⁊ iūgat̄ ēt copulatiue ꝯpoſito.ſ. oīs hō currit ⁊ cū illa tu es hō ⁊ pꝫ eē copulatiuā ipoſſibilez ⁊ falſaz vt ꝙ oīs hō currit ⁊ tu ſis hō ⁊ ꝙ nō curris ſi ꝓponat̄ ḡ in illo ordine illa tu nō es hō ꝯcedit̄ qꝛ ip̄a ſeqt̄ ex poſito cū oppoſito bñ negati ⁊ ſeqt̄ oīs hō currit tu nō curris: ḡ tu ñ es hō ſillogiſm⁹ ē in barocho in quo maior eſt poſitū ⁊ minor ē oppoſitū bñ negati.ſ. illius tu curris ⁊ cōcluſio ſeqt̄ ex illis: ergo eſt cōcedenda ꝑ p̄mā concluſionē

ARguit̄ iā cōtra q̄dā ſupi⁹ dicta per oppoſitiōes
a aliorū ⁊c̄ ponit̄.n. in ꝯcluſione p̄ma ꝙ oē ſequēs
ex poſito cū bñ ꝯceſſo vl' cōceſſis eſt cōcedenduz ſꝫ ꝯtra ponat̄ ſic ē poſitū in declaratōe q̄rte cōcluſiōis ꝙ oīs hō currit admittit̄ ponat̄ eadē cōcedat̄. Deinde ꝓponat̄ tu es hō ꝯcedit̄ qꝛ verū ñ repugnās. Deide proponit̄ tu curris ſignet̄ ſcđm opinionē negat̄ ſequēs ex poſito ⁊ bene cōceſſo ꝙ eſt cōtra regulā ⁊ ſic male reſpōdes ſi cōcedit̄ contra illa tu curris eſt ſcita a te eſſe falſa ⁊ nō ſequēs ex tibi poſito: ḡ ipſa eſt a te neganda patet ꝯñā per vltimā deſcriptionē ⁊ ſcđam cōcluſionē reſpōdet̄: ḡ ꝙ nō ſolū capit̄ ſequēs in locis p̄dict̄ ꝓſequētib⁹ ex poſito ſed cū bñ cōceſſo vl' cōceſſis vt dicebat̄ in prima cōcluſione ſꝫ ꝯ copulatiua facta ex poſito ⁊ bñ cōceſſo vel cōceſſis eſt negāda in tali caſu: ḡ nihil eſt cōcedēdū ꝙ ſeqt̄ ex tali copulatiua: ḡ nō plus quā ſi ſeq̄t̄ ex illa tu es aſin⁹ ꝯñā ſatis pꝫ ⁊ āñs ar̄ nā cū p̄mo ponit̄ ⁊ admittit̄ ꝙ oīs hō currit ⁊ imediate poſtponit̄ illa copulatiua oīs hō currit ⁊ tu es hō ꝯſtat ꝙ illa ſit negāda cū ſit ſcita eē falſa ⁊ ñ ſequēs nō.n. ſeqt̄ oīs hō currit: ḡ oīs hō currit ⁊ tu es hō ⁊ illa copulatiua ſcit̄ in rei veritate eſſe falſa qꝛ ſcit̄ ꝙ eſt facta ex poſito falſo ⁊ imp̄tinēti v̄o ⁊ ſic tūc ſcit̄ vnā ei⁹ p̄tē eſſe falſaz ḡ ⁊c̄. ¶ Per talez ḡ ordinē ꝓponēdi putauerūt ſe multi velut in euitabilit̄ ex regul' oīb⁹ demōſtrare ꝙ copulatiua facta ſic iā proponebat̄ eſſet negāda cui⁹ tñ q̄libꝫ pars eſſꝫ ꝯcedenda Et ꝯſimilr̄ ꝯcedūt diſiunctiuā oppoſitā tali copulatiue negātes quālibet ei⁹ partē ꝑ qđ mediū ñ pauci ſophiſte ſunt animoſi facti ad admittendū tales caſus oē ſtās in iſta domo eſt aſin⁹ ⁊ cū h̄ cū ꝓponit̄ tu ſtas in iſta domo ꝯcedūt ſed cū cōcludit̄ ex illis ꝙ tu es aſin⁹ ꝯcedūt ꝯñām ⁊ negāt āñs ⁊ qñ q̄rit̄ ꝓ q̄ p̄te dicūt nec pro maiori nec pro minori ſed pro tota copulatiua q̄ eſt āñs ex illis ꝯpoſita quā dicūt eſſe falſaz ⁊ ip̄tinentē cū ſit ex poſito falſo ⁊ imp̄tinēti vero ſic p̄mo dicebat̄ licet ḡ mō a multis ſuſtineat̄ illa via merito tñ ſophiſtica poterit appellari cū ſit apparēs valida ſed nō valet ḡ ⁊c̄. ¶ Primo nāqꝫ cū cōcedunt̄ tales ꝓpoſitiōes.ſ. oē ſtās in iſta domo eſt aſin⁹ tu es ſtās in iſta domo ergo tu es aſin⁹ ꝯſtat ꝙ p̄miſſe cōcedūtur ad illaz hō ē aſin⁹ ergo male Sed forte dr̄ ꝙ nō ſunt p̄miſſe niſi cōiungant̄ mediāte copula cōiunctionis qđ nō eſt vex qꝛ ille due ꝓpoſitiones repugnāt tā bene ſicut ille tu curris ⁊ tu ſtas cuz ex vna ſeqt̄ oppoſitū alteri⁹ nā ſeqt̄ tu ſtas ḡ hō ſtat ⁊ ergo nō oē ſtās eſt aſin⁹ vel ergo ſtet oppoſitū cōſequētis cuz āñte ⁊ ſic habebit̄ ipoſſibilis copulatiua.ſ. ꝙ oē ſtās ē aſin⁹ ⁊ hō ſtat ex q̄ copulatiua ſeqt̄ ꝙ hō eſt aſin⁹ in darij. Itē redeam⁹ ad primū caſuz ⁊ ꝓbatur ꝙ ſcđm illam viā ſeqtur oppoſitū ponat̄.n. ꝙ oīs hō currit admittit̄ deinde ponat̄ eadē cōcedit̄ deinde tu es hō cōceditur deinde tu curris debet cōcedi ſꝫ ſ̄m iſtā viaz negat̄ qꝛ ſcitū eſſe falſuz nō ſequēs ex poſito. Sꝫ ꝯtra tc̄ ponatur ei⁹ oppoſitū.ſ. tu nō curris ꝯcedit̄ tc̄ ſic ſi tu non curris ⁊ tu es hō: ḡ nō oīs hō currit. Huic eſt totū āñs ꝯcedendū: ḡ ⁊ ꝯñs ſꝫ forte negat̄ āñs totū copulatiue. Sꝫ ꝯtra illa copulatiua eſt v̄a ⁊ ip̄tinēs ſcita a te eſſe v̄a: ḡ ſ̄m iſtā viā deberet ꝯcedi ꝯñā pꝫ ſilr̄ ⁊ āñs cū ſit ei⁹ vtraqꝫ ps v̄a ⁊ illa ſignificat p̄ciſe vt p̄tes ei⁹: ḡ illa copulatiua eſt v̄a vl' ꝙ āñs ſit verū demōſtrat̄ adhuc ꝙ illa ſit v̄a ſupponit̄ ⁊ vix poterit euadere. Et ſi dr̄ ꝙ licꝫ illa copulatiua nō repugnat poſito tñ repugnat poſito cū cōceſſo.ſ. iſti oīs hō currit ⁊ tu es hō cōtra tūc ſtatiꝫ apparet incōueniēs reſponſio qꝛ ꝯñter fuiſſet illa tu curris cōcedēda qꝛ ſeqtur ex poſito cū bñ admiſſo ⁊ illa tu nō curris negāda velut repugnās ⁊c̄. ¶ Cōſil'ter poterit argui ꝯtra reſpōdentes ſic cū pri⁹ poſitū cōcedūt talē tu es hō cuz ꝓponit̄ ⁊ negāt talē copulatiuā oīs hō currit ⁊ tu es hō ⁊ qñ tc̄ ꝓponit̄ diſiūctiua oppoſita ſibi.ſ. illa nō oīs hō currit vl' tu nō es hō ꝯcedūt qꝛ v̄a ⁊ ip̄tinēs ſic dic̄ h̄ reſponſio tc̄ cū illo vero ⁊ imp̄tinēti iūgo vnū vex ꝯceſſuz ſ. tu es hō pꝫ ꝙ h̄ copulatiua ſit vera nō repugnās ex q̄ cōcludit̄ oppoſitū poſiti per talē minorē ñ oīs hō currit vel tu nō es hō ſed tu es hō: ergo nō oīs hō currit ꝯñā patet ⁊ tota diſiūctiua cū oppoſito vni⁹ p̄tis ſrp alterā partē: ergo ꝯñā bona ⁊ āñs eſt totū cōcedendū a te vt ꝓbatū eſt ergo ⁊ ꝯñs ꝙ fuit oppoſitū caſus ergo ⁊c̄. anichilat̄.n. iſti⁹ oppinionis refugiū trib⁹ modis p̄mo mō cū p⁹ vex ⁊ ip̄tinēs ꝙ ē altera ps ꝯceſſa negat̄ copl'atiua tāqꝫ falſa ⁊ ip̄tinēs cū ñ repugnet caſui nec alicui ꝯceſſo ponat̄ cū p̄mo caſu vt deducat̄ ad p̄mū incōueniens vt pꝫ ſupi⁹.ſ. oē ſtās ē aſin⁹ vl' alit̄ cū ponit̄ caſus tal' poſſibil' ponat̄ cū h̄ ꝙ illa ꝓpō poſita ⁊ q̄libꝫ ei⁹ ſimilis ſit vera ⁊ nō poterit poſtea bñ reſpōdendo negari tal' copulatiua qꝛ ſit ex poſito falſo ⁊ ip̄tinēti v̄o vl' faciliter qñcūqꝫ ponit̄ aliqs caſ⁹ ponat̄ ꝙ illa ſignificet p̄ciſe ſic ei⁹ termini p̄tēdūt vt in maiori p̄te caſus ē ver⁹ vt cū ponit̄ illa oīs hō currit ponat̄ ēt ꝙ tal' hō currit ſignificet adeq̄te ꝙ oīs hō currit deducta q̄cūqꝫ ſignificatōe ſecūdaria. Ex illo caſu ſequit̄ illā oīs hō currit eē verā opināt̄.n. aliq cū regul' pri⁹ poſit̄ cū ponit̄ tal' caſus vl' cōſimil' oīs hō currit admittit̄ deide cū ponit̄ imediate p⁹ tu curris ꝙ ñ ſit negāda ſꝫ ꝯcedēda. Et ſi ar̄ ꝯ illa ſcit̄ eē falſa nō ſequēs: ḡ negāda negāt āñs ⁊ ponūt ꝙ duplex ſit ꝯceder̄.ſ. vocalr̄ ꝓferēdo tale ſignū ꝯcedo ⁊ ēt m̄talr̄ ſ. imediate ꝯſentire alicui ꝓpoſitioni ⁊ diſentir̄ alicui ꝓpōi ē m̄talr̄ negare ſic ipſi dicūt qui vlteri⁹ ſupponūt ꝙ oē qđ ſcit̄ eē vex m̄talr̄ aſſentit̄ lꝫ ñ ſit illi ꝓpoſituz. Si ḡ in caſu ꝓpoſito volūt ꝙ illa tu curris ſeq̄t̄ ex poſito cū h̄ bñ ꝯceſſo m̄talr̄.ſ. illa tu es hō vñ cōcludūt iſtā ꝑ p̄mā ꝯcluſionē eē ꝯcedendā ñ.n. eis eſſe videt̄ maior rō q̄re dꝫ aliq̄ ꝓpō ꝯcedi q̄ ſeqt̄ ex poſito cū ſcito eē v̄o vl' bñ ꝯceſſo vocat̄ q̄ꝫ qñ ſeqt̄ ex poſito vl' ſcito eē v̄o vl bñ ꝯceſſo m̄talr̄. Sꝫ qꝛ ille mod⁹ arguēdi ñ valeat ſic nec p̄or ar̄ ſic ponat̄ ſibi ꝙ oīs hō currit admittit̄ deide proponit̄ tu ñ es hō ſi ꝯcedit̄ ꝯ ſi p̄mo loco ꝓponit̄ illa tu es hō ē ꝯcedēda: ḡ ſuū oppoſitū.ſ. ñ ē hō ē negandū. Itē ſi ꝯcedit̄ illa tu ñ es hō vr̄ ꝙ illa poſitio trāſpoit vex ordinē rñdēdi qꝛ p̄mit⁹ in caſu p̄cedēti cōceſſit illā tu curris imediate ꝓpoſitā poſtpoſitū ⁊ illā imediate ꝓpoſitā negat tu es hō qꝛ ꝯcedat falſuz ⁊ ip̄tinēs negat̄: ḡ cū ꝓponit̄ imediate ꝙ tu ñ es hō. Sꝫ ꝯ illa ſeqt̄ ex poſito cū v̄o c̄to vl' ſcito eē v̄o vt cū illa tu ñ curris: ḡ ꝑ iſtā poſitionē illa tu ñ es hō foret ꝯcedēda ꝓbat̄ āñs nā ſequit̄ oīs hō currit tu ñ curris: ḡ tu ñ es hō ſic pꝫ ꝙ h̄ poſitio ṗncipijs ꝓprijs ānihilat̄. Et ſeqt̄ tertia poſitio q̄ negat ſuppoſitionē p̄mā.ſ. oē poſſibile ē admittendū modificat̄.n. ſic ꝙ oē poſſibile de q̄ ñ ſeqt̄ icōueniēs ē admittendū dic̄ ſic ita quod quaſi meta vel redargutio eſt reſpondenti concedere ſe male reſpondere vnde ꝯſequenter negatur tal' caſus cū ponit̄ ꝙ aliqs cōcedat ipoſſibile vl' hoiem eē aſinū vl' duo ꝯdictoria mutuo ꝯdicētia vl' negat neceſſariū vl' aliqđ hmōi. Sꝫ ar̄ ꝯ illā rñſionē p̄mo ꝙ ñ maiorē rationē h̄ēt ꝑ ſe q̄ꝫ qui reputaret i mario icōueniēti ꝙ eēt pauꝑ m̄edic⁹ vl' vxorat⁹ q̄les caſus ſꝫ nullū pitū i arte ſt negādi: ḡ pi rōe nec p̄dicti. Itē minim⁹ ſophiſta ſic rñdēs ñ admitteret ꝙ vn⁹ ē i decuplo docior q̄ꝫ fuit ariſtoteles ⁊ plato ſibi ꝯcluderet rñdēdo in phiſica vl' i methaphiſica vl' i q̄cūqꝫ ſciētia ſp̄ali vñ vr̄ ꝙ fundamentū iſti⁹ opinionis ē totalit̄ malū qꝛ p̄ſūptuoſū Itē ponat̄ ſic rñti ꝙ oīs hō male rñdeat ſi negat̄ caſus ꝯtra ille caſus ē poſſibil' nec ex illo ſeqt̄ aliqđ incōueniēs reſpectu tui nō.n. ſequit̄ te male reſpōdere cuꝫ ñ valeat tal' ꝯñā oīs hō male reſpōdet: ḡ tu male reſpōdes nā ſtat ꝙ āñs ſit vex ⁊ ꝯñs falſuz cū h̄ ꝙ tu nō ſis: ḡ ⁊c̄. admittit̄ ḡ caſus ꝯcedit̄ cū ꝓponit̄ deide ꝓponit̄ illa tu es hō. Si negat̄ ꝯtra cedat tp̄s ⁊ ꝓbat̄ ꝙ īfra tu negaſti vex ⁊ ip̄tinēs: ḡ tu male reſpōdiſti. Si ꝯcedit̄ ꝓponit̄ tu male reſpondes. Si ꝯcedit̄ habet̄ ꝓpoſitū poſitōis ⁊ oppoſitū qꝛ ſequit̄ oīs hō male reſpondet tu es hō: ḡ tu male rñdes. Si negat̄ ꝯ tu negas ſequēs ex tibi poſito ⁊ cū bñ ꝯceſſo ḡ tu male rñdes ꝯñā tꝫ ſ̄m illā viā: ḡ ipſa ñ valet. Itē ponat̄ ꝙ nulla obligatō tibi fiat adittat̄ ⁊ ꝯcedat̄ cū proponit̄ deide ꝓponit̄ tu ꝯcedis illā ꝯcedit̄ qꝛ vex ⁊ ip̄tinēs deide ꝓponit̄ h̄ ē falſa nulla obligatio tibi ſit id ē vex vt ꝯſtat ñ repugnās: ḡ ꝯcedit̄ tc̄ ſic tu ꝯcedis iſtā ⁊ iſta ē falſa: ḡ ꝯcedis falſuz ⁊ ñ ē obligat⁹ qꝛ nulla obligatō tibi fit ꝑ caſuz: ḡ tu male rñdes multi.n. ſt̄ caſus q̄s admittere debet illa poſitio ex quib⁹ ap̄te deducit̄ qđ ꝯcedēdū ꝙ ipſe male reſpōdet vt patet in ſequentibus.

DUbitat̄ ḡ ꝯñter circa ſuppoſitiōes ⁊ regulas p⁹
d datas ſi tenet̄ p̄ma ſuppoſitio.ſ. ꝙ oē ſcitū eē poſ
ſibile ē admittendū mō ñ repugnet alicui poſito vl' fiat caſus oppoſitū. Pono tibi oē poſſibile. Si negat̄ caſus ꝯ oē poſſibile ē admittendū ſꝫ in illo caſu ſolū ponit̄ poſſibile: ḡ ille caſus eſt admittēd⁹ ⁊ negat̄ a te: ḡ male reſpōdes minor ꝓbat̄ qꝛ tibi ponit̄ oē poſſibile: ḡ tibi ponit̄ poſſibile nec tibi ponit̄ aliqđ ipoſſibile ſic dicit ſuppoſitio: ḡ ſolū tibi ponit̄ poſſibile. Si caſus: ḡ admittit̄ propono tibi tu ñ es hō ſi negat̄ ꝯ h̄ ē tibi poſituz ⁊c̄. ḡ ꝑ ſ̄aꝫ ſuppoſitionē h̄ ē a te ꝯcedēda ꝓbat̄ āñs qꝛ q̄cq̄đ a me tibi fuit poſitū fuit a te bñ admiſſuz. Sꝫ oē poſſibile fuit a me tibi poſitū qꝛ poſui tibi oē poſſibile ſic cōſtat: ḡ oē poſſibile fuit a te bñ admiſſuz ſꝫ illa ē poſſibil' ḡ fuit a te bñ admiſſa: ḡ ꝯcedēda. Si ꝯcedit̄ tc̄ ꝓponitur tu es hō ſi ꝯcedis tc̄ ꝯceſſa ſt̄ duo ꝯdictoria: ḡ male. Si negas ꝯ eodē mō dꝫ argui ſic de alijs.ſ. qꝛ h̄ fuit a te bñ admiſſa: ḡ ꝯcedēda. Iō dꝫ forte dici ꝙ illa ñ fuit admiſſa qꝛ licet ſit poſſibil' tñ repugnās. Sꝫ ꝯcedat tp̄s obligatiōis. Et ar̄ infra tp̄s ñ magis erat in rei v̄itate tibi poſita iſta tu ñ es hō quā illa tu es hō: ḡ ñ erat v̄a illaruz magis negāda q̄ꝫ alia qꝛ repugnet poſito vl' breui⁹ q̄ ratione v̄a fuit tibi poſita ita ⁊ alia ⁊ ꝑ ꝯñs ſic admittebat̄ repugnās poſito: ḡ male. Itē oīs ꝓpō repugnat alicui ⁊ in caſu ñ magis fiebat m̄etio de vna repugnantiū q̄ꝫ de alia ſilr̄ de nulla ꝓpōe fiebat m̄etio ſpecial': ḡ neſciuiſti de quib⁹ ꝓpoſitionib⁹ itēdebat opponēs nec q̄s tibi poſuit: ḡ q̄cūqꝫ ꝓpōe propoſita infra caſuz dubitāda fuit illa eo ꝙ neſciuiſti an illa fuit tibi poſita ⁊ ſic ꝯcedenda vl' repugnās tibi poſito ⁊ ſic negāda reſpōdet̄: ḡ forte ſic vt illud argumētū petit cū ꝓponit̄ illa tu ñ es hō dubito iſtā ⁊ q̄ꝫlibet talē. Sꝫ ꝯ tu ſcis bñ q̄ ꝓpoſitio fuit tibi poſita ⁊ ſufficient̄ ꝯſideras vt ſuppono de illa tu ñ es hō ḡ ſcis an illa ſit tibi poſita ꝯñā pꝫ ⁊ maior ꝓbatur qꝛ ſcis quā ꝓpoſitōez admiſiſti nec aliq̄ꝫ adiſiſti niſi q̄ꝫ ſciuiſti tibi poſitā: ḡ ſcis q̄ fuit tibi poſita minor ſupponit̄ gr̄a argumēti ⁊ maior ꝓbat̄ qꝛ ſcis ꝙ admiſiſti aliq̄ꝫ ꝓpoſitionē: ḡ ꝓpoſitionē quā itellexiſti vl' quē ñ itellexiſti ñ ſcđo mō qꝛ illđ ē iꝯueniēs admittere ꝙ hō ñ itelligat nec itellexit qꝛ tc̄ neſciret an admittat poſſibile vl' ipoſſibile: ḡ male debet: igit̄ reſpōdēs eſſe cert⁹ ꝙ nullā ꝓpoſitionē admittat niſi ſit admittēda bñ reſpondēdo. Si.n. dr̄ ꝙ admiſiſti propoſitionez quam itellexiſti: ergo aliquam intellexiſti quā admiſiſti ⁊ quācūqꝫ admiſiſti ſciuiſti te admittere: ergo ſciuiſti que propoſitio fuit a te admiſſa Dicatur ergo cū ponitur tibi oē poſſibile ñ repugnans ñ admittēdo nec ꝯcedēdo nec negādo nec dubitādo ſꝫ ſic.ſ. ñ admittēdo ⁊ tñ valꝫ ſic ſi diceres ñ admitto qđlibet poſſibile ex q̄ ñ debet inferri qđ nego qđlibet poſſibile cū foret illđ mai⁹ iꝯueniēs. Silr̄ ſi qs poneret tibi vtrūqꝫ iſtox rex ſedet nullus rex ſedet non debes concedere nec negare quia ſi concederes: ꝯcederes duo contradictoria: ergo male ſimiliter ſi negares: negares duo ꝯdictoria: ḡ male. Sꝫ tc̄ ad argumentū ſic oē poſſibile ē admittēdū ſꝫ ſolū ponit̄ tibi poſſibile ꝑ iſtū caſuz ḡ debes admittere ꝙ ponit̄ tibi ꝑ iſtū caſuz dr̄ negādo minorē null⁹.n. ē iſte caſus qꝛ tc̄ aliq̄ propoſitio foret oīs propoſitio poſſibil' ⁊ ſi proponit̄ propono copulatiuā factā ex oīb⁹ ꝯpoſſibilib⁹. Rñdet̄ vt pri⁹ ꝙ nulla ē tal' vel nulla ſt̄ oīa ꝯpoſſibilia Sꝫ oēs propoſitōes ꝯpoſſibiles diuiſiue tenēdo qꝛ q̄ rōe iſte forēt ꝯpoſſibiles ⁊ ſua ꝯdictoria forēt ꝯpoſſibilia ⁊ tc̄ iſte cū ſuis ꝯdictorijs ñ forēt ꝯpoſſibiles vt notū ē. Cōtra ſcđaz ſuppoſitionē ꝓbat̄ ille caſus vl' illa propoſitio pono tibi propoſitionē quā cogito ſi admittit̄ propono eadē ꝯcedit̄ deinde ꝓponitur tu es aſin⁹ ſi negat̄ cedat tp̄s obligatiōis īfra tp̄s tu negaſti illā tu es aſin⁹ q̄ fuit a te admiſſa: ḡ male ⁊ ꝯ ſup-

oſitionẽ ſm illã ꝯñaꝫ ſcis eẽ bonã cui⁹ añs in rei veri
tate ẽ a te dubitãdũ: ḡ ei⁹ ꝯñs ñ ẽ a te negandũ. Si ne-
gat ꝙ admiſiſti illã ꝯ tu admiſiſti ꝓpoſitionẽ quã co-
gitaui pro tẽ ſꝫ ſolũ illã tẽ cogitaui: ḡ iſtã admiſiſti h̄ ꝯña
ſcit a te eẽ bõa ⁊ ei⁹ añs vt p⁹ ẽ a te dubitãdũ: ḡ ⁊ ꝯñs ñ
ẽ a te negãdũ ſꝫ tu negas: ḡ tu male rñdes. Silr ẽ arguẽ
dũ ſi pmo negat caſus dicẽdo cedat tp̄s obligatõis ⁊ ar
ꝙ male negabat caſus qꝛ ex tibi dubio fuit illa tu cur-
ris q̃ ẽ poſſibilẽ: ḡ ⁊c̃. Itẽ ſi pmo mõ dubitat caſ⁹ ꝯ nihil
qõ ñ itelligis hẽs dubitare ſꝫ ñ itelligis caſuꝫ tibi poſitũ
qꝛ nihil itelligis nec aliq̃lr itelligis ꝑ iſtũ qꝛ neſcis q̃ ꝓ-
poſitõ vl q̃lis ſit: ḡ ñ hẽs illũ caſuꝫ dubitat ꝯña tꝫ ⁊ añs
ꝓbat qꝛ ñ dubitas ſic eẽ vl ſic ñ eẽ q̃cũqꝫ demõſtrato ni
ſi p⁹nalr ꝯphẽdas ⁊ moueat itellect⁹ ſic eẽ vl ſic ſꝫ me-
diũ ſꝫ itellectũ ſic moueri ⁊ ide ꝯſiderat a q̃ mouet ẽ ſic i
telliget: ḡ nec dubitas ſic eẽ vl ſic niſi ꝙ itelligis ſic eẽ vl
ſic ꝙ fuit ꝓbãdũ ⁊ aſſumptũ vltimũ pꝫ qꝛ ñ alr vr̃ ꝙ itel
ligãt ꝓpoſitões vl itentões i aĩa niſi qꝛ ipſis aĩa mouet
⁊ pcipit qb⁹ mouet ſꝫ de iſta mãa ñ miſtũ h̄ ptinꝫ ſꝫ alibi
diffuſi⁹ ptractat. Et iõ ſuppoĩt ꝙ nulla ꝓpõ ẽ dubitãda
niſi q̃ ẽ itelligibil cũ ponit: ḡ pmo caſus q̃rit de q̃ ꝓpoſi
tione forte cogito qꝛ niſi ẽtificer ñ aditã caſuꝫ ſꝫ tẽ ſuppo
no ꝙ bñ ſcias q̃ ẽ illa ⁊ ꝙ illa ſit ꝯtingẽs ad vtrũlibꝫ. Et
ſi negat ille caſus ꝯ q̃lrcũqꝫ ẽ poſſibile me ẽtificare tibi
ꝙ ſcias talẽ ꝓpoſitionẽ de⁹ ẽ ꝑ ſigna exteriora ſic ẽ poſſi
bile te cirtificari ꝑ ſigna exteriora d̄ q̃ ꝓpoſitõe ego cogi
to ꝙ cũ ſit poſſibile ponat ꝙ tu ſis bñ ẽtificat⁹ mõ melio
ri q̃ ego ſciuero ꝓpoſitionẽ q̄ꝫ ego cogito ⁊c̃. deiñ ꝓpõ ti
bi ꝓpoſitionẽ quã cogito ſi ꝯcedit dubitat vel negat ar
vt pri⁹ vl ſi ñ itelligat ad caſuꝫ: ḡ cũ mihi ponit ꝓpoſitõ
quã cogitas dico ñ adittẽdo illã ⁊ ſi dr̃ q̃r dico qꝛ neſcio
q̃ ſit illa ⁊ cũ ponit ꝙ illa ſit ꝯtigẽs ad vtrũlibꝫ admitto
illã ſm caſuꝫ lꝫ ñ adittat ꝓpoſitio q̄ꝫ cogitas niſi deduc
ta meliori limitatõe. Et ſi ar ꝯ illa ẽ a te adittẽda ꝑ pmã
ſuppoſitionẽ ꝯcedo ñ vt veꝝ ſꝫ ſic ſequẽs ex caſu. Si q̃-
rit tẽ an aditto illã rñdeo ꝙ ñ aditto iſtã nec rñdeo ad il
lã ⁊ ſi q̃rat qr ſic dico qꝛ ſic mihi placet rñdere ſaltẽ niſi
certificer alit quã ſum ẽtificat⁹ ad h̄ dico ꝙ libẽter obli-
garer ad illã vt tecũ cõferrẽ dũ velles mihi ꝓferre cor-
reſpõdentẽ quã audirẽ. Et ſi dicat pono tibi ꝙ ego pro-
ferã illã vl ſibi ꝯſimilẽ correſpõdẽtẽ adittit ſꝫ ad illã re
ſpõdeo oĩo ſic pri⁹ ⁊ cũ ponit ꝙ ſit.a. aditto ꝙ ſit.a. ñ tñ
aditto.a. donec manifeſtet mihi qd ſit.a. ſi tñ ponitur ꝙ
ſciã qd.a. ſignificet ⁊ ponat mihi.a. cũ ꝓorib⁹ circũſtan
tijs ñ itelligo.a. cũ ꝓponat ⁊ ſi ar ꝯ h̄ẽ ꝯ caſuꝫ ꝙ ñ itelli
geres.a. ꝯcedo ꝙ h̄ repugnat caſui qꝛ lꝫ ñ itelligo.a. ne-
go tñ ꝙ ñ itelligo.a. Et licet bñ falſuꝫ ſit ꝙ intelligo.a.
illõ tñ ñ ꝯcedo qꝛ veꝝ ſꝫ qꝛ ſequẽs lꝫ falſuꝫ. ¶ Cõtra ſe
cũdã pticulã ſcõe ſuppoſitionis.ſ.ꝙ oẽ ſequẽs ex poſito
⁊c̃. ẽ ꝯcedẽdũ ar ſic demõſtratꝭ iſtis trib⁹ hoib⁹ ſedẽtib⁹
ſ. ſor. platone ⁊ cicerone ⁊ ponat tibi illa aliq̃s illoꝝ cur
rit adittit deide ꝓponat eadẽ ꝯcedit deide q̃ ꝓponatur
iſtũ iſtoꝝ currere ẽ ꝯcedendũ a te demõſtrato forte negat
qꝛ falſuꝫ ⁊ iptinẽs deide ꝓponat illũ illoꝝ currere ẽ ꝯce-
dendũ demõſtrato platone negat ſilr deide ꝓpoĩt iſtũ
iſtoꝝ currere ẽ ꝯcedendũ a te demõſtrato cicerone ſi con
cedit ar cedat tp̄us obligationis ⁊ ar ꝙ ñ debuiſſes il-
lã ifra tp̄us ꝯcedere qꝛ de facto fuit falſa ñ ſequẽs cũ ſtet
ꝙ aliquis illorum currat: licet illorum quẽlibet curre-
re ſit tibi dubiũ vel tibi depoſitum. Ex quo patꝫ quod
illa propoſitio iſtum iſtorum currere eſt concedendũ
a te cũ non ſit ſequens ex aliquib⁹ poſitꝭ vl ꝯceſſis in ca-
ſu illo ꝙ ipſa ẽ negãda forte negat: ḡ ifra caſuꝫ cũ ꝓpoĩt
vltimo ꝙ iſtũ iſtoꝝ currere ẽ ꝯcedẽdũ a te ⁊ tẽ forte ꝯce
deret iſta vniuerſal nullũ illoꝝ currere ẽ ꝯcedendũ a te
velut ſequẽs ex ꝯceſſis ſingularib⁹ ſufficient enumeratꝭ
Si ꝯcedit ꝯ aliq̄ꝫ illoꝝ currere ẽ ꝯcedẽdũ a te: ḡ ñ nul-
lus iſtoꝝ currere ẽ ꝯcedendũ a te ⁊ pꝫ ꝯña ⁊ añs ꝑ ſcõaꝫ
ptẽ ſcõe ſuppoſitõis qꝛ ꝙ aliq̃s illo currit ẽ a te bñ admiſ
ſuꝫ ſic ꝯſtat. Ex illo caſu vr̃ ꝙ poſſit ꝓbari aliquã vniuer
ſalẽ eẽ negãdã cui⁹ q̃libet ſinglis ẽ ꝯcedẽda vt illa nullũ
iſtoꝝ currere ẽ ꝯcedẽdũ a te ⁊ aliquã pticularẽ eẽ ꝯcedẽ
dã cui⁹ q̃libet ſinglis ẽ negãda ẽt aliquã vniuerſalẽ eẽ
ꝯcedẽdã ⁊ quãlibet ei⁹ ſingularẽ negandã vt illã nullũ
iſtoꝝ currere ẽ negandũ a te ⁊c̃. ¶ Ad illõ dr̃ admittẽ-
do caſuꝫ ⁊ reſpondẽdo ꝯſequẽt donec ꝓponit illa nullũ
iſtoꝝ currere ẽ ꝯcedendũ a te dubitãdo qꝛ neſcio an ſu-
mit vt modal ſic.ſ. qõ li ꝯcedendũ determinet totã cõ-
poſitionẽ vl ſic vniuerſal de ineſſe in q̃ nõ ſic determiat
ſi pmo mõ negatur illa qꝛ ſignificat ꝙ talis ꝓpoſitio vni
uerſalis null⁹ iſtoꝝ currit ẽ cõcedenda a me qõ falſum
eſt nec tunc dr̃ vniuerſalis ꝓbabilis ꝑ iſtas ſingulares
ibi datas magis quã talis oĩs hõ ẽ aĩal cõtingẽter que
ſolet negari ſic illa null⁹ hõ eſt aĩal neceſſario ſi tñ ſumat
vt vniuerſalis de in eſſe conceditur tunc enim tenetur
in ſenſu diuiſo ſed tunc cuꝫ proponitur quod aliquis
iſtoꝝ currit eſt cõcedendũ a me ⁊c̃. dubito ꝯſequẽter ſi
ſumatur modaliter vt in ſenſu cõpoſito cõcedit qꝛ tunc
ſic ſignificat ꝙ talis propoſitio ẽ ſic ſignificãs ꝙ aliquis
iſtoꝝ currit eſt ꝯcedendũ a te ſic ſumat in ſenſu diuiſo vt
pticularis de in eſſe negat ẽt tẽ talis ꝯſequẽtia.ſ. h̄ pro
poſitio aliquis iſtoꝝ currit eſt cõcedẽda a te q̃ ẽ pciſe ſic
ſignificat: ḡ ⁊c̃.ſ. ꝙ aliquis iſtoꝝ currit: ḡ ꝙ aliquis illoꝝ
currit eſt ꝯcedendũ a te oẽs iſte ꝯcluſiones patẽt accipi
ẽdo vnã in ſenſu ꝯpoſito aliã in ſenſu diuiſo ſicut ſtat ꝙ
credas omneꝫ hominẽ currere ⁊ tamen non omnẽ ho
minem credas currere vel nullum. Et conſimiliter
põt reſpõderi in ifinitũ vt ꝙ aliq̃s hõ ẽ rome ſignificat
per.a. ⁊ tẽ nullũ hoĩeꝫ eẽ rome ſignificat per.a. Silr qõ
oĩs hõ currit credit ⁊ qõ null⁹ hõ currit credit tantuꝫ
a. eẽ veꝝ itelligit a ſor. ⁊ nõ tantũ.a. eſſe verũ itelligit
a ſor. ⁊c̃. Sꝫ põt adhuc taliter argui in eodẽ caſu quẽli-
bet iſtoꝝ currere ẽ falſuꝫ ⁊ ñ ſequẽs: ḡ nullũ iſtoꝝ curre
re ẽ ꝯcedẽdũ a te ꝯña patꝫ ex ſcõa ſuppoſitione añs pꝫ
per ſua ſingularia iductiue. Silr ſi ꝯcederet ꝙ aliq̃s il-
loꝝ currat vl ꝙ aliq̃s illoꝝ currit ẽ ꝯcedendũ a te det il
le ſꝫ quocũqꝫ dato ꝓbat illud eẽ falſuꝫ ⁊ ñ ſequens ⁊c̃.
Ad illõ reſpõdet dubitãdo pmã ꝯñaꝫ.ſ. ꝙ q̃libꝫ iſtoruꝫ
currere ẽ falſuꝫ ⁊ iptinẽs: ḡ nullũ iſtoꝝ currere ẽ ꝯceden
dũ a te ſcit.n. bñ ꝙ añs ill⁹ eſt veꝝ ſꝫ de ꝯñte neſcit an
ſumat modaliter ⁊ tẽ nõ valet ꝯña ſꝫ ſtat oppoſituꝫ ꝯñtꝭ
cũ añte ſed illa.ſ. talis ꝓpoſitio quilibet iſtoꝝ currit ẽ fal
ſa ⁊ iptinẽs licet talis ñ ſit ꝯcedẽda.ſ. nullus iſtoꝝ currit
ſtat.n. ꝙ q̃libet illaꝝ ꝓpoſitionũ ꝯtriaꝝ ſit negãda cũ ſit
vna falſa ⁊ iptinẽs ⁊ alia licet vã ẽ repugnãs. Si q̃ritur
ꝯdictoriũ iſti⁹.ſ. nullũ iſtoꝝ currere eſt ꝯcedendũ a te dr̃
ꝙ illã tenẽdo modalr tal equalet vel ſufficit pro ſuo ꝯ-
dictorio nullũ nõ illoꝝ currere ẽ a te ꝯcedendũ q̃ valet
illã.ſ. nulla tal ꝓpoſitio demõſtrãdo illã.ſ. nullus iſtorũ
currit eaſdẽ pciſe demõſtrãdo eſt ꝯcedẽdã a te q̃ vã ẽ vt
patet ex caſu. Ad aliud cũ petit illa ſingularis dari pro
qua ꝯcedit ꝙ aliq̃s illoꝝ currit põt vno mõ dici ſit ſor.
ille gr̃a argumẽti ⁊ ſic ſtat ꝙ ſor. ſit ille ⁊ ſi dicat ꝯ ꝙ ille
currit demõſtrato ſor. eſt falſa ⁊ iptinẽs ſic ꝙ ille currit
demõſtrato platone: ḡ nõ magis ẽ dãdus ſor. procurrẽ
te quã plato vl pĩ ratione oĩs ⁊ ſic q̃libet illoꝝ currit qõ
eſt falſum vel ſupponat oppoſitũ in pmo caſu.ſ. ꝙ ñ oĩs
hõ currit nec ſor. reſpõdet: ḡ ꝙ nõ debet dici ꝙ ſor. ſit il
le pro vo vl ꝯñte ſꝫ ſic ꝙ illũ currere nõ repugnat ſꝫ bñ
ſtat cũ toto caſu ⁊ cũ dr̃: ḡ ꝯſimilr quẽlibet illoꝝ currere
ſtat cũ caſu ꝙ falſuꝫ eſt qꝛ aliquẽ illoꝝ ponit nõ currere
in caſu ⁊ ſic duo ꝯdictoria ſtarẽt cũ caſu ſiml qõ eſt impoſ
ſibile. Reſpõdet h̄ ſic prius dubitat quẽlibet illoꝝ cur-
rere ſtat cũ caſu tenẽdo nãqꝫ modaliter iſtã videlicꝫ ta
lis propoſitio quilibꝫ iſtoꝝ currit ſtat vl eſt cũ poſſibile
cũ caſu ꝙ capit pro eadẽ ⁊ ſic illa eſt negãda ⁊ ſua oppo-
ſita ꝯcedẽda.ſ. ñ quilibꝫ illoꝝ currit ſtat cũ caſu. Si ſu-
mat vt vniuerſal de ineſſe cũ caſu ꝯceditur ſic deducta
fuit ꝑ ei⁹ ſingularia ⁊ ꝯñter de illa aliquẽ illoꝝ nõ curre-
re ponit in caſu ⁊ ſic de ſingulis. Poſſet ẽt probabilr di

ci cũ petit quis illoꝝ currit ꝙ adhuc nõ eſt ille dand⁹ do
nec forte per negatorẽ duaꝝ ꝯcederet tertia vt ſi ꝓpone
ret plato currit negat deide proponit ſor. currit negat
deide cicero currit ꝯcedit qꝛ ſeqtur ex poſito cũ oppoſito
bene negatorũ. Cõſimilr ex alia pte ſtat vniuerſalẽ ne-
gari ꝓ nulla tñ ſingulari. Silr vniuerſalẽ concedi ⁊ q̄ꝫ
libꝫ ſingularẽ negari vt ſuppoſito qõ ſor. plo cicero ſint
oẽs hoĩes ⁊ ſedeãt pono tẽ tibi ꝙ oĩs hõ currit q̃ debꝫ tẽ
admitti ⁊ ꝯcedi ſꝫ q̃libet ei⁹ ſingularis dꝫ negari poſtq̄ꝫ
tñ negata ẽ q̃libꝫ q̃ñ repugnãs negat.ſ. ꝙ ille ſt oẽs ſin-
gulares illi⁹ vniuerſal ſiue ꝙ iſti ſt oẽs hoĩes ſꝫ ꝯtra illõ
erat certificatũ nec illa ꝑs repugnauit poſito ḡ debꝫ cõ
cedi ſcõꝫ deſcriptõnẽ cerficatõis pri⁹ dicta. Reſpõdet
ꝙ lꝫ nõ repugnat poſito ꝑ ſe tñ repugnat poſito cũ bene
admiſſo ⁊ ꝯceſſo qõ ſufficit vt ceſſet illa certificatio ille
eniꝫ repugnat formalr oĩs hõ currit ⁊ ſor. ñ currit ⁊ pla
to ñ currit nec cicero currit ⁊ iſti tres ſt oẽs hoĩes ḡ ⁊c̃.
Sup illud qõ dicebat i ſuppoſitiõe ſcõa.ſ. oẽ ſcitũ eẽ po
ſitũ ⁊c̃. pono tibi alteꝝ illoꝝ rex ſedꝫ ⁊ null⁹ rex ſedet q̃
ſcias eẽ ꝯdictoria iter ſe ꝯtradicẽtia ſꝫ diceres forte h̄ ñ
admittẽdo qꝛ neſcit de q̃ ſit mẽtio magis quaꝫ diceret
pono tibi aliq̄ꝫ ꝓpoſitõnẽ. Sꝫ ꝯ ḡ ꝑ idẽ ñ eẽt tal caſ⁹ ad-
mittẽd⁹ ſi ponat ꝙ ſcias vnaꝫ illaꝝ rex ſedꝫ ⁊ null⁹ rex
ſedet q̃ ſt ꝯdictoria qꝛ ñ ſit mẽtio i tali caſu de aliq̃ ꝓpo
ſitione nec iſte caſus ẽ adittẽd⁹ pono tibi ꝙ aliq̃s hõ cur
rit qꝛ ñ ſit mẽtio nec de iſto nec de illo. Itẽ ſit rei vitas ꝙ
nulla ꝓpoſitio falſa ſit tẽ pono tibi oẽꝫ ꝓpoſitionẽ ille ca
ſus ẽ adittend⁹ qꝛ illũ admittẽdo nullũ ſeqt icõueniẽs
ḡ ⁊ ſua pticularis eẽt adittenda qõ fuit negatũ. Admit
tit ḡ forte caſus deide ꝓponat adiſſuꝫ ꝯcedit ſcõꝫ ſecũ
dã ſuppoſitõnẽ deide ꝓponit rex ſedꝫ ſꝫ ſi ꝯcedit vl ne
gat cedat tp̄s ⁊ ꝯſtat ꝙ ꝯceſſiſti vl negaſti ifra tẽp⁹ ꝓpo
ſitionẽ q̃ fuit tibi dubia nec ſciuiſti aut ſeq̃bat an repu-
gnabat tibi poſito: ḡ nulla fuit cã q̃re illã debuiſti ꝯcede
re vl negare. Si tẽ dubitat illa rex ſedet cũ ꝓponit ifra
tẽp⁹ ꝓponat illa null⁹ rex ſedꝫ ſi ꝯcedit vl negat cõtra
dubitato vno ꝯdictoriorũ dẽberꝫ aliõ dubitari ſꝫ ſcis il
la eẽ ꝯdictoria ꝑ caſuꝫ quoꝝ dubitas vnũ: ḡ a te fuit aliõ
dubitãdũ. Arguit ẽt extra tp̄us ꝙ male reſpõdebas in
fra ſic arguebat de alia: dubitat ḡ forte null⁹ rex cuꝫ pro
ponitur. Sed contra cedat tempus tunc infra tempus
vtrũqꝫ illorum dubitaſti ⁊ conceſſiſti alterum illorum:
ergo tunc conceſſiſti aliq̄ꝫ propoſitionem quã dubitaſti
⁊ iõ male reſpõdiſti ꝑ quitã ſuppoſitioneꝫ ⁊ minor ꝓbat
qꝛ ꝯceſſiſti ꝓpoſitionẽ ſine caſuꝫ tibi poſitũ ſꝫ nulla pro
poſitio erat tibi poſita vl null⁹ caſus erat tibi poſit⁹ niſi
altera illaꝝ: ḡ ꝯceſſiſti alterã illaꝝ. Ex illo caſu vr̃ ꝯcludi
poſſe ꝙ ꝯceſſiſti aliq̄ꝫ ꝓpoſitionẽ vl alteꝝ illoꝝ ⁊ tñ nul
lã ꝓpoſitionẽ nec aliq̄ꝫ illaꝝ ꝯceſſiſti nec admiſiſti ⁊ ſic
a te ꝯcedebat ⁊ a me ꝓponebat aliq̃ ꝓpoſitio ſꝫ illa nõ
fuit a me poſita nec a te ꝯceſſa. Reſpõderi ḡ poterit ſm
viã ꝯmunẽ ꝓbabilẽ admittẽdo caſuꝫ pmũ deide cõſe
quẽs vt petũt argumẽta ꝯcedẽdo ꝯcluſiones adductas
negat tñ ꝙ dubitaui ꝓpoſitionẽ quã ꝯceſſi qꝛ tẽ illa quã
ꝯceſſi fuiſſꝫ tẽ qñ dubitaui ꝙ negat ſic nec ſeqt ꝓmitto
tibi denariũ ⁊ oẽꝫ denariũ ꝓmitto ſor. ḡ promitto tibi
denariũ quẽ ꝓmitto ſor. vlteri⁹ iõ dr̃ ꝙ illa noĩa ſignifi
catũ: poſitũ: itellectũ: ꝓmiſſuꝫ: vl ſua verba faciũt ſen-
ſuꝫ ꝯpoſitũ vl diuiſuꝫ reſpectu icõplexoruꝫ vt ly hõ ſi-
gnificat hoĩeꝫ vel iponit ad ſignificandũ hoĩeꝫ ⁊ tñ nul
lũ hoĩeꝫ ſignificat ⁊c̃. ſic de li ꝯcedo dubito cũ illi ſt ter
mini officiales ſic alij vl poſſet dici ꝯponit alterũ illoꝝ
q̃rẽdo qd illoꝝ põis ſi dicat lateat te dicãt ſilr lateat te
quã admitto ſilr ſi ponat ꝙ tu bñ ſcias q̃ ponit reſpõde
tur dicẽdo ſcias ꝯſilr quã aditto ſꝫ tẽ ad argumentũ fa
ctũ ꝙ piratiõe ñ eẽt admittẽd⁹ tal caſus hõ currit niſi li
mitatio fieret pro aliq̃ ſingulari ⁊ ſic de alijs caſibus ſu
peri⁹ dictꝭ negat ꝯña cui⁹ cã diuerſitatꝭ ẽ ꝙ nõ dr̃ in hac
arte ſpẽs obligatõis niſi ſeq̃t ſignũ obligatõis vna per
fecta ꝓpoſitio q̃liter nõ ẽ in ꝓpoſito ſꝫ ẽt dẽpta poſitiõis
nõ in caſib⁹ remanet itegra ꝓpoſitio q̃ eſt caſus vel po
ſitũ: ḡ illi ſunt bene admittẽdi ſꝫ caſus ille nõ. ¶ Ad ca
ſuꝫ tñ vltimũ cũ ponit ꝙ nulla ꝓpoſitio falſa ſit adittit
deide cũ ponit mihi oĩs propoſitio dico ꝙ nõ admitto
ſic dicebat in pmo caſu hui⁹ capĩ. Ponũt.n. mihi pro
poſitiões multe nõ ꝯiũcte cũ ꝯſtet mihi reſpõdenti plu
res eẽ ꝓpões veras ad q̃s ſcõꝫ doctrinã Ariſtotel ſicut
ad plures ꝓpoſitiones nõ ẽ dãda vna reſponſio ſꝫ plu
res reſpõſiones. Sꝫ adhuc poſſet ille caſus ſic fortifi-
cari poſito ꝙ nulla ꝓpoſitio falſa ſit ⁊ ſint tãtũ tres ꝓpo
ſitiones vere.ſ. a.b.c. ⁊ ſit.a. gr̃a argumẽti vnũ illoꝝ du
oꝝ rex ſedet vl null⁹ rex ſedet qõ in rei veritate ſit tibi
dubiũ admittit deide propõ tibi oẽs ꝓpoſitiões copu
latiue.i. copulatiuã factã ex.a.b.c. ſꝫ ſi negat caſus con
tra ille caſ⁹ ẽ ſcit⁹ a te eẽ poſſibil vt ſuppõit ḡ admitten-
d⁹ nec valet reſpõſio por qꝛ caſus tibi poſit⁹ eſt vã co-
pulatiua: ḡ vna ſufficit reſpõſio vl admiſſio ḡ ⁊c̃. Si ca-
ſus admittit ꝓpono tibi rex ſedet ſi negat vl ꝯceditur
cedat tp̄s tẽ infra tp̄s illa fuit tibi dubia nec ſciuiſti aut
illa fuit tibi poſita vl ſequẽs: ḡ nulla fuit cã q̃re infra tẽ
p⁹ debuiſſes ipſaꝫ ꝯcedere vl negare. Si dubitat infra
tp̄s illa rex ſedet ꝓponat illa nullus rex ſedꝫ ⁊ pꝫ ꝙ ip-
ſa ẽt ſit dubitãda ſic eſt ſuperi⁹ argutũ. Sꝫ ꝯ oẽ tibi po-
ſitũ ⁊ a te admiſſuꝫ eſt a te cõcedendũ ⁊ nõ dubitanduꝫ
ſed alterum illorum eſt huiuſmodi: ergo ⁊c̃. Hic po-
teſt dici quod licet ſciatur a me quod alteꝝ illoꝝ eſt mi
hi poſitũ nullũ tñ illoꝝ ſcit a me eẽ poſitũ: vñ nõ oꝫ qõ
aliqõ illoꝝ ſit a me ꝯcedẽdũ ſꝫ ſi ponat ꝙ vnũ illoꝝ ſci
as eẽ tibi poſitũ admittit deide cũ ꝓponit h̄ ſcis eẽ ti-
bi poſitũ rex ſedet negat deide cũ ꝓponit ſꝫ ſcis eẽ ti-
bi poſitũ nullus rex ſedꝫ ꝯcedit tãqꝫ ſequẽs deide cũ ꝓ
ponit nullus rex ſedet dubitat. Cõtra tu ſcis ꝙ illa ẽ ti-
bi poſita ⁊ ꝙ oẽ tibi poſitũ eſt veꝝ: ḡ ſcis illã eẽ verã nõ
repugnãtẽ: ḡ illa foret ꝯcedẽda a te ꝯcedit ꝯñs vt ſequẽſ
tũc ſic illa eſt ꝯcedẽda a te ⁊ illã dubitas cũ tibi ꝓponit
ḡ male reſpõdes ꝯcedit ꝯña tñ ñ rſpõdet ad añs donec
ꝓponit qꝛ ſi pmo loco ꝓponat añs ꝯcedit deide ⁊ ꝯñs
ſ. ꝙ male reſpõdeo ñ qꝛ veꝝ qꝛ in rei veritate ẽ falſum
ſꝫ qꝛ ſequẽs. Si vo ꝓponit pmo ꝯñs.ſ. tu male rñdes
negat vt falſuꝫ ñ ſequẽs ⁊ ꝯñter negat minor iſti⁹ argu
mẽti.ſ. qõ dubitaui illã tãqꝫ repugnantẽ poſito cũ oppo
ſito bñ negati lꝫ igit ꝯcedit ifra tẽp⁹ ꝙ male rñdeo duꝫ
ſeqtur ñ ẽ incõueniẽs vt dicebat in ſcõa ꝯcluſiõe qꝛ ex
tẽp⁹ volo ſemꝑ negare ꝙ male reſpõdebat ifra. Poſſꝫ
tñ teneri ꝯ reſpõſionẽ datã cũ ꝯcedebat ꝙ ſciã ꝙ ẽ mi-
hi poſitũ alteꝝ illoꝝ ſꝫ nullũ illoꝝ ſciã ⁊c̃. qꝛ ex illo ſeqt ꝙ
aliqõ illoꝝ eẽt: ḡ illa duo ſt ⁊ ḡ ꝯdictoria ſunt ⁊ ḡ ꝓpoſi-
tio falſa ẽ ꝙ ẽ ꝯ poſitũ. Rñdet negãdo illã ꝯñaꝫ pmã.ſ.
ille due ꝓpoſitiões rex ſedꝫ null⁹ rex ſedꝫ: ſt ḡ ꝯdictoria
ſt ſtat.n. ⁊ ſeqt ꝙ vtrũqꝫ illoꝝ ſit vm ⁊ ꝑ ꝯñs ñ ſint ꝯdic
toria ⁊ ſi q̃rat q̃ ſint ꝯdictoria iſti⁹ null⁹ rex ſedꝫ dr̃ ꝙ nul
la ſic ſeqt ex caſu ꝙ nulla ſunt ꝯdictoria ⁊c̃.

v Lterius cõtra tertiã ſuppoſitionẽ poſſet argui ⁊
obici per tales caſus primo ſic pono qõ illa pro
poſitio tu curris q̃ ſit.a. ſit a te ꝯcedenda admittit deĩ
de proponit tu curris ẽ a te ꝯcedẽdũ ꝯcedit qꝛ poſituꝫ.
Sed ꝯ nullũ falſuꝫ ⁊ iptinẽs eſt a te ꝯcedendũ ſed tu
curris ẽ falſuꝫ ⁊ iptinẽs: ḡ tu curris ñ ẽ a te ꝯcedẽdũ ma
ior patet per tertiã ſuppoſitionẽ ⁊ minor ar ꝙ illa ſit fal
ſa tu curris eſt manifeſtũ ꝙ aut ſit iptinẽs probatur
⁊ pmo qꝛ illa tu curris nõ repugnet poſito netũ ẽ cũ ſtet
cũ poſito ſimꝑ ꝙ tu curris ſit a te ꝯcedẽdũ licꝫ tñ tu ñ cur
ras: ḡ ñ repugnat poſito ⁊ ſi repugnaret poſito foret ne-
gandũ per ſcõam ſuppoſitionẽ qõ eſt ꝯ caſuꝫ. Qõ etiaꝫ
illa tu curris nõ ſeqt ex poſito pꝫ qꝛ nõ ſeqtur tu curris
eſt a te ꝯcedendũ: ḡ tu curris poſito ꝙ ſedeas cũ h̄ ꝙ illa
tu curris foret tibi poſita ⁊ a te bene admiſſa ⁊ in tẽpo
re poſitionis propoſita ꝯſtat per regulas añs eẽ veruꝫ
⁊ ꝯñs falſuꝫ breuiter ḡ patet cũ ly tu curris ſit falſuꝫ nõ
ſequẽs ex poſito qõ ipſa ſit negãda ⁊ nõ ꝯcedenda aliter

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

ſequit̃ q̃ aliq̃ falſuʒ ⁊ imptinẽs eẽt ↄcedendũ q̃ ime
diate eſſet ↄ tertiã ſuppoſitionẽ. Reſpõdeo admittẽdo
caſuʒ ⁊ ↄcedẽdo q̄.a.ſit a me cõcedendũ ⁊ ad argumen
tũ.a.ẽ falſuʒ ⁊ iptinẽs:ḡ.a.ñ ẽ a me ↄcedenduʒ negatur
aña ñ q: falſũ ſʒ q: repugnat caſui q̄.a.ſit falſũ ẽ iptinẽſ
Sʒ ↄ q̄.a.ſit falſuʒ ↄſtat ⁊ ſilr̃ q̄ ñ ſeq̃t vt deductũ fuit
ḡ.a.ẽ falſuʒ ⁊ iptinẽs ↄcedit̃ ↄña ⁊ negat̃ añs ⁊ ſi q̃rit̃ p
qua pte ñ dicat̃ nec pro illa nec pro iſta ſʒ dicat̃ oppo
nẽti ſi vellet ſcire pro q̃ pte negas q̄ ꝓponat̃ tibi vnaʒ
⁊ poſtea aliã ⁊ bñ ꝑcipiet. Pro q̃ diligẽter eſt notãdũ q̄
qñ ſic negat̃ copulatiã ↄpoſita ex duabꝰ veris ↄtigenti
bꝰ ⁊ iptinẽtibꝰ q̃ ẽ repugnãs reſpõdẽs dicat q̄ nulla ꝑs
illiꝰ copulatiue negat̃ niſi proponit̃ ſic q̄ ꝑs p̃ma loco
propoſita q̃cũq; ſit ↄcedit̃ vt vex ⁊ iptinẽs ⁊ ꝑ ↄñs ꝑs
ſcd̃o loco propoſita ẽ negãda ⁊ ꝑ ↄñs eiꝰ oppoſitũ ẽ cõce
dendũ. Cõſilr̃ cũ ↄcedit̃ diſiũctiua tãq; ſequẽs cuiꝰ q̃li
bet ꝑs ſit falſa ↄtingẽs ⁊ iptinẽs ꝑs p̃mo loco propoſita
ẽ negãda ⁊ ꝑs ſcd̃o loco ꝓpoſita debet ↄcedi vt magis
patebit in ſequẽtibꝰ negat̃ ḡ in propoſito q̄ illa tu curriſ
ẽ falſa ⁊ q̄ illa ſit iptinẽs ⁊ ſi proponit̃ p̃mo loco illa ẽ ip
tinẽs ↄcedit̃ vt vex ⁊ iptinẽs. Sʒ tũc negat̃ quaſi repu
gnãs q̄ illa ſit falſa illa nãq; repugnat q̄ tu curris ſit cõ
cedẽdũ a te ⁊ illa ſit iptinẽs ⁊ tñ q̄ illa ſit falſa ſʒ ſi ꝓponi
tur primo quod ſit falſa antequã ꝓponitur quod ſit im
pertinens conceditur quod illa eſt falſa ⁊ deinde negat̃
q̄ illa ſit iptinẽs ⁊ cũ dr̃ ↄ illã ñ ſeq̃t ex tibi poſito negat̃
⁊ cũ dr̃ q̄ nõ ſeq̃t tu curris ẽ a te ↄcedenduʒ:ḡ tu curris
ↄcedit̃ q̄ illa ↄña nõ valet ⁊ ſi ꝓponit̃ añs ẽ tibi poſituʒ
ↄcedit̃ tãq; vex null' adhuc ↄceſſis repugnãs ⁊ ſi tũc vl
tra ↄcludit̃ q̄ illõ ↄñs tu curris ñ ſeq̃t ex poſito negatur
conſequentia quia non ſequitur.a.non ſequitur ex hoc ⁊
hoc ex ſtibi poſitum:ergo.a. non ſequitur ex tibi poſi
to ar̃.n. ab iferiori ad ſuũ ſuperiꝰ negatione propoſita
Sʒ ↄ illa nõ ſeq̃t ex h̃ tibi poſito nec aliq̃d aliud ẽ tibi
poſitũ:ḡ nõ ſequit̃ ex aliq̃ tibi poſito reſpõdet̃ negando
minorẽ ſic repugnantẽ licet ipſa ſit vera illa nãq; repu
gnãt q̄ illa ſit a me ↄcedẽda q̃ tñ ẽ falſa ñ ſequẽs ex hoc
mihi poſito nec ex aliq̃ alio. Et ſi q̃rat̃ q̃s tibi poſuit aliũ
caſuʒ vl' quis ẽ iſte caſus qui ẽ tibi poſitꝰ reſpõderi põt
q̄ ſtat q̄ ſit.b. vl' ſit illud.d. gr̃a argumẽti vl' q̄ ille non
ẽ dandꝰ vt dicebat̃ in ſolutiõe p̃mi ſophiſmat̃ capl̃i p̃
cedent̃. Sʒ poſſʒ ḡ caſus talr̃ fortificari ponẽdo q̄ illa
tantũ tu curris ſit a te ↄcedenda q̃ ſit tibi poſita vl' bñ ad
miſſa vl' hmõi adittit̃ deide proponit̃ tu curris ẽ a te cõ
cedendũ ↄcedit̃ ſʒ ↄ tu curris ẽ falſuʒ nõ ſequẽs vt priꝰ
ḡ ẽ negandũ ⁊ añs deducit̃ vt in p̃ori ſʒ in illo caſu nega
tur q̄.a.ſit falſuʒ q: repugnat manifeſte. Si tñ i illo ca
ſu proponit̃ tu curris negat̃ nã ſi ↄcedit̃ dicã cedat tp̃s
⁊ ar̃ q̄ male r̃ndiſti q: ĩfra tp̃s ↄceſſiſti tale q̄ fuit in rei
v̄itate falſuʒ ſcitũ eſſe falſuʒ ñ ſequẽs:ḡ male negat̃:ḡ tu
curris cũ ꝓponit̃ ſʒ ↄ tu negas illaʒ tu curris ⁊ illa ẽ a te
ↄcedẽda ſupponit̃ nãq; q̄ vna talis ſit q̃libʒ tal:ḡ male
reſpõdes. Huit reſpõdet̃ ꝑ modũ in p̃cedenti caſu dic
tũ.ſ. ↄcedit̃ ↄñaʒ ſimpliciter ſi tñ p̃mo ꝓponit̃ ↄñs ne
gat̃ q: falſuʒ ⁊ iptinẽs ⁊ deinde negat̃ añs pro p̃ma pte
q̃ſi repugnãs lʒ in rei v̄itate ſit v̄a ſʒ eↄuerſo ſi p̃mo lo
co ꝓponit̃ p̃ma ꝑs añt̃ ↄcedit̃ deide ſi ꝓponit̃ ſcd̃a ↄce
dit̃ ⁊ cũ ponit̃ tu male reſpõdes q̄ erat ↄñs ↄceditur
licet ſit falſuʒ non q: vex ſʒ ſic falſuʒ ſequens tñ ex poſi
to cũ bñ admiſſo ⁊ oppoſito bñ negatox:ḡ ⁊c̃. Aliꝰ caſꝰ
ↄ tertiã ſuppoſitionẽ poſſet eẽ tal' pono q̄ tu ↄcedas pri
mũ ꝓponendũ a me poſt illõ poſitũ ſi negat̃ vl' dubitat̃
ↄ ille caſus ẽ ſcitꝰ a te eẽ poſſibil' nec aliq̃s alter caſꝰ ti
bi poſitꝰ repugnat illi ḡ ꝑ p̃mã ſuppoſitionẽ ẽ adittẽdꝰ
poteris.n. ſic ↄſtat ↄceder̃ q̃libʒ ꝓpoſitionẽ q̃ ꝓponet̃
a me ſi ẽ poſſibil' ſi caſus ẽ poſſibilis poſſibil' adittit̃:ḡ
deide ꝓponit̃ tu male reſpondes ſi ↄcedis cedat tẽpꝰ
obligationis ⁊ ar̃ q̄ ĩfra tp̃s ↄceſſiſti falſuʒ nõ ſequens
ḡ male nõ.n. ſeq̃t tu ↄcedis p̃mũ ꝓponẽdũ a me:ḡ ma
le reſpõdes. Silr̃ ar̃ ſi dubitat̃ ſi negat̃:ḡ male reſpon

des ꝓponat̃ h̃ ẽ p̃mũ ꝓpoſitũ a me poſt caſuʒ ↄceditur
q: vex ñ repugnãs deide ar̃ ſic tu negas illã ⁊ illã ẽ pri
mũ ꝓpoſitũ a me:ḡ tu negas p̃mũ ꝓpoſitũ a me ⁊ ↄce
dis primũ ꝓpoſitũ a me:ḡ per ponendũ a me:ḡ per ca
ſuʒ idẽ negas ⁊ ↄcedis infra tp̃s obligationis:ḡ tu male
reſpõdes q̄ erat negatũ. Reſpondet̃ ḡ ſic priꝰ donec ſu
mit̃ q̄ tu negas illã q̄ negat̃. ſʒ tñ qñcũq; ꝓponit̃ mihi
illud ꝓponendũ p̃mo.ſ. tu male reſpõdes negat̃ ⁊ nego
q̄ nego illã q: repugnãs ſʒ ſi ꝓponit̃ tu ↄcedis illã cõce
do q̄ ↄcedo illã q: illa ſeq̃t ex poſito cuʒ bñ adiſſo vt ſic
tu ↄcedis p̃mũ ꝓpoſitũ a me: ſʒ h̃ ẽ p̃mũ ꝓpoſituʒ a me
ḡ ↄcedis illã ⁊ ſi dr̃ tu negas ꝓpriũ actũ dũ ꝓponit̃ ifra
tempꝰ negat̃ q: dico q̄ cũ ↄcedo me dicere q̃ male re
ſpõdeo nõ nego ꝓpriũ:ḡ actũ q: ſeq̃ret̃ q̄ negarẽ illã tu
male reſpõdes q̄ repugnat ſed ſi dr̃ cedat tp̃s ⁊ ꝓpõit̃
tu negaſti infra tp̃s actũ ꝓpriũ ↄcedit̃ nec ẽ iↄueniẽs vt
pʒ ex ſcd̃a ↄcluſione ſic in tali ſophiſmate pono tibi illaʒ
tu nõ es admittit̃ ⁊ ↄcedit̃ oẽ ſequens ex illa ⁊ negat̃ oẽ
repugnãs. Exẽplũ ſi ꝓponit̃ ⁊ tu bñ reſpõdes negat̃ ali
q̃d eſt tibi poſitũ negat̃ nihil ẽ tibi poſitũ ↄcedit̃. Silr̃
ſi ꝓponit̃ tibi poſui q̄ tu ñ es negat̃ q̄ poſuiſti mihi illã
ꝓpõ aliq̃d ſeq̃t vl' repugnat tibi poſito negat̃ ⁊ ſi q̃ratur
q̃re negaſti vl' ↄceſſiſti aliq̃ illox vl' q̃re admittis illã
tu nõ es quod nõ eſt cauſa dãda ſʒ tũc cedat tempꝰ ⁊ tunc
forte ſcies cãʒ ſic ſi q̃ris q̃re ẽ q̄ tu nõ es papa vl' cardia
lis vl' aſinꝰ vl' aliq̃d aliõ ñ ẽ cã dãda ſic in ꝓpoſito cũ ſit
in rei v̄itate q̃libʒ tal' negãda tu ↄcedis illã tu aditt̃ illã
tu negas illã dico q̄ ñ ẽ cã illox dãda. Sʒ ↄ tũc poſſet di
ci nõ ẽ opꝰ vt cedat tp̃s obligatiõis cũ nõ ſis obligatus
nec põt cedere tp̃s obligatiõis tũc ergo ñ cuʒ ceſſauerit
ſciã cãʒ q̃re ſic negas ⁊ ſic ↄcedis. Reſpõdet̃ ↄcedendo
ↄñs nec ↄceſſiſti oppoſitũ ſic pʒ vl' faciliꝰ cũ q̃rit̃ q̃re ne
gas illã tu ñ es vl' aliq̃ tale ñ dicã ꝑꝑ h̃ q̃ illõ eſt repu
gnãs mihi poſito q: ex illa ſtatim ↄcludi poterit oppoſi
tũ caſus.ſ. q̄ tu es ſeq̃t.n. tu ↄcedis illã q: ſequẽs vl' ne
gas q: repugnãs:ḡ tu es. Cũ q̃rit̃ ḡ q̃re ↄcedis illã q̃rat̃
tu q̃re ñ debeo ↄcedere ⁊ ſi dicat̃ q: tu ñ es ↄcedas totã
cauſalẽ vñ pʒ circũſpecto reſpõdenti nullũ accidere in
cõueniẽs in hac arte. Contra ſuppoſitioneʒ q̃rtã poſſet
inſtari per tale ſophiſma ponit̃ tibi illa tu curris tã diu
p̃ciſe donec ꝓponit̃ tibi aliq̃ negandũ a te ⁊ non vltra
admittit̃ deide ꝓponit̃ tu ſedes ſi ↄcedit̃ ↄ tu ↄcedis re
pugnãs poſito infra tp̃s:ḡ male añs pʒ q̄ illa repugnat
tibi poſito ⁊ q̄ adhuc durat tp̃s obligatiõis ar̃ q: per ca
ſuʒ tp̃s obligationis durat donec ꝓponet̃ aliq̃ negan
dũ ſʒ adhuc nõ ẽ ꝓpoſitũ aliq̃ negãdũ:ḡ adhuc durat
tp̃s ſi ḡ negat̃ illa propoſitio tu ſedes ↄ tu negas vex et
nõ ẽ obligatꝰ:ḡ male r̃ndes ↄña pʒ per q̃rtã ſuppoſitio
nẽ ⁊ añs probat̃ q: q̄ illa tu ſedes ſit ſcita a te eẽ v̄a ſup
pono cũ toto caſu gr̃a argumẽti ſʒ tũc q̄ ñ ſis obligatꝰ ad
illã ſaltẽ tu curris ar̃ q: ñ durauit vlteriꝰ obligatio reſpec
tu caſus iſtiꝰ quã quouſq; ꝓponeret̃ aliq̃ negandũ ſʒ
quã cito ꝓponebat̃ tibi illa tu ſedes ꝓponebã tibi ali
q̃ negãdũ q: aliter nõ negaſſes ipſaʒ vt pʒ vl' ſalteʒ tu
male reſpõdiſti ad illã negãdo:igit̃ quã cito ꝓponebat̃
illa ñ fuiſti obligatꝰ cũ illa tu curris nec cũ aliq̃ alio caſu
vt ſuppono:ḡ tũc ñ eris obligatꝰ q̄ erat ꝓbãdũ. Reſpon
det̃ adittendo caſuʒ ⁊ ↄcedẽdo illã tu ſedes cũ ꝓponitur
⁊ cũ dr̃ q̄ ſumꝰ ĩfra tp̃s obligationis negat̃ ⁊ cũ dr̃ ↄ nõ
adhuc ꝓponebat̃ aliq̃ negãdũ negat̃ imo dr̃ q̄ illa tu
ſedes cũ ꝓponit̃ fuit negãda vl' ſaltẽ cũ icepit illa pro
poni. Sʒ ↄ illa tũc fuit negãda a te ⁊ ↄceſſiſti illã negãdã
a te ⁊ per ↄñs tu male reſpõdiſti. Huic poſſet dupliciter
reſpõderi vno mõ negãdo p̃mã ↄñaʒ ſic forte negatur
h̃ ↄña tu vidiſti iſtũ ⁊ iſte fuit papa:ḡ vidiſti papã. Po
no q̄ vidiſſes fortẽ qñ fuit puer qui poſtea ꝑ q̃ttuor an
nos p̃mo fuiſſet papa effectꝰ vl' ↄſimilr̃ de futuro ⁊ dr̃
ↄñter q̄ ly negandũ in ↄñte ñ ſupponit pro oĩ illo q̄ fuit
a te negãdũ idifferẽter in h̃ tp̃e vl' in illo ſʒ pro negãdo
q̄ fuit a te negandũ pro illo inſtãti pro quo ↄceſſiſti illã

Sʒ deberet ḡ ad ↄcludendũ ſiue tal' copulatiua tũc fuit
illud negãdũ a te ⁊ tũc pro eodẽ inſtãti ↄceſſiſti illõ quod
negat̃ q: illud fuit negãdũ ſolũ pro p̃mo inſtãti ſue ꝓba
tiõis ſʒ ↄceſſiſti illã poſtq; erat itegre ꝓpoſita vel aliter
negat̃ vltia ↄña q: licʒ ↄceſſi negãdũ ñ tñ erat negandũ
a me pro tp̃e vl' pro iſtãti pro q̃ ↄceſſi ſʒ pro p̃cedẽti ſicut
dictũ ẽ ſic deberet:ḡ aſſumi ad ↄcludẽdũ q̄ male reſpõ
debat̃.ſ. ↄceſſi illõ pro eodẽ iſtanti pro q̃ fuit negandũ a
me:ḡ male reſpõdebã ſʒ tũc negat̃ añs vt p̃us alit̃ argui
poſſet ↄ eãdẽ ſuppoſitionẽ ſic nã data ſuppoſitione ſeq̃t
q̄ adiſſo q̃cũq; falſo ↄtingẽti foret q̃libʒ aliõ falſuʒ cõ
tingẽs ⁊ iptinẽs ↄcedẽdũ.ſ. vt ſic adiſſo q̃ tu curris cõ
ſequẽt foret ↄcedẽdũ q̄ tu es epiſcopꝰ in ierico vl' fortiſ
ſimꝰ hoĩnũ ⁊ ſic q̃cũq; caſu adiſſo foret ↄcedẽdũ q̄ tu ma
le r̃ſpõdes ſiue ↄcedis ipoſſibile q̄ videt̃ iↄueniẽs cũ ta
le ſit falſũ ⁊ ĩptinẽs tali caſui.ſ. tu curris ſʒ ꝓbat̃ ↄcluſio
ſic ⁊ pono tibi iſtã tu curris adittit̃ deide propõit̃ eadẽ
ↄcedit̃ deide ꝓpõit̃ tu ñ curris vl' tu es epiſcopꝰ ſi ne
gat̃ ↄcedat tp̃s tũc ar̃ q̄ ĩfra tp̃s negaſti vex ⁊ iptinẽs:ḡ
male r̃ſpõdiſti q: q̄ illa diſiũctia fuerit v̄a pʒ cũ ſit p̃ma
eiꝰ ꝑs v̄a.ſ. tu ñ curris ⁊ ipſa tota diſiũctia ñ repugnat ca
ſui poſito nec alicui ↄceſſo ſtat.n. ſiml' q̄ tu curris ⁊ tñ q̄
tu ñ curris vl' tu es epiſcopꝰ poſito q̄ tu fores epiſcopꝰ
⁊ q̄ tu curras notũ ẽ vtrãq; ptẽ illiꝰ copulatie eẽ veraʒ
Cõcedit̃ ḡ cũ p̃mo propõit̃ tal' diſiũctia tu ñ curris vel
tu es epiſcopꝰ deide ſic ar̃ tu nõ curris vl' tu es epiſco
pꝰ ſʒ tu curris:ḡ tu es epiſcopꝰ ↄcedit̃ ↄña ⁊ totũ añs ẽ
ↄceſſuʒ de facto:ḡ ↄñs cũ propõit̃ ẽ ↄcedẽdũ ⁊ ſilr̃ ↄcedi
poterit q̃cũq; falſa vl' ↄtingẽs ſic priꝰ diſiũgẽdo illã cũ
ↄdictorio poſiti ſic ẽ argutũ reſultat diſiũctia propõ v̄a ñ
repugnãs ex q̃ tũc cũ oppoſito vniꝰ ptis q̃ ẽ poſitũ ↄclu
dit̃ vna falſa ↄtingẽs q̃cũq; dect̃ vñ manifeſte liquet q̄
nõ ẽ iↄueniẽs ĩfra tẽpꝰ hoieʒ ↄcedere ſe male reſpõder̃
dũ illa ſit ſequẽs ex ↄceſſis vt i ſcd̃a ↄcluſiõe fuit oſten
ſuʒ dicat̃ q̃ q̃cũq; falſo ↄtingẽti adiſſo bñ ſtat aliq̃ fal
ſuʒ ↄtingẽs licet iptinẽs fore ↄcedẽdũ q: licet tale ſit ipti
nẽs poſito ↄtinue foret ptinẽs ſequẽs ex poſito cũ bene
ↄceſſo ſic poſito q̄ tu curris põt q̃libet falſa ↄtingẽs i h̃
caſu fieri ſequẽs ex poſito cũ ↄceſſis ⁊ oppoſitis bñ ne
gatox vt in illo caſu forte eẽt cũ poſito ↄcedẽdũ q̄ papa
bibit vl' dormit vt iã fuit demõſtratũ. Etiã põt finalit̃
ex tali caſu q̃libet tale ↄcedi per talẽ modũ pono tibi
illã tu curris adittit̃ ꝓpõit̃ tibi illa tu curris in ãglia ne
gat̃ q: falſa ⁊ iptinẽs deide propõit̃ illa tu curris i aliq̃
loco ↄcedit̃ vt ſequẽs deide tu curris in loco qui ñ ẽ in
anglia nec in loco i quo papa ſedʒ ſumẽdo locũ pro do
mo vl' palatio vl' cãpo vl' hmõi ⁊ pʒ q̄ h̃ ẽ falſa ⁊ non ſe
quẽs deide propõit̃ tu curris in loco in q̃ papa ſedet cõ
cedit̃ q: ſequẽs vñ ↄcedit̃ q̄ papa ſedet ⁊ ſilr̃ debet ↄce
di q̄ papa bibit proponẽdo illã tu curris in loco qui nõ
eſt in ãglia nec vbi papa bibit vl' in q̃ papa nõ dormit q̄
cũ ſit falſuʒ nõ ſequẽs ſic manifeſte pʒ intuẽti negat̃ de
inde propõit̃ illa tu curris in aliq̃ loco qui ẽ in anglia vl'
in q̃ papa dormit q̃ debʒ ↄcedi tñ ſeq̃t tu curris in aliq̃
loco:ḡ vl' in illo loco qui ñ ẽ in ãglia nec in q̃ papa ſedʒ
vl' in illo qui ẽ in ãglia vl' in illo in quo papa dormit cũ
ↄcedit̃ tũc ar̃ ſic tu curris in aliq̃ loco qui ẽ in anglia vl'
in q̃ papa dormit ſʒ ñ i loco q̃ ẽ i ãglia ꝑ ↄceſſũ:ḡ curris i
loco i q̃ papa dormit:ḡ papa dormit q̄ erat ꝓbãdũ ḡ ⁊c̃.

I Iquet itaq; quomõ ſuper ſuppoſitiões p̃miſſas
velut q̃dã pricipia fundat̃ ars p̃ſens cõtra qua
rũ quintã obicit̃ per talẽ caſuʒ. Pono tibi iſtaʒ
tu curris vl' rex ſedet adittit̃ deide propõit̃ eãdẽ ↄcedit̃
deide propõit̃ rex ſedet dubitat̃ q: dubiũ ⁊ iptinẽs dei
de propõit̃ tu curris ſi cõcedis cedat tp̃s ⁊ ar̃ q̄ ĩfra tẽ
pus tu ↄceſſiſti ſcitũ a te eẽ falſuʒ nõ ſequẽs ex aliquibꝰ
conceſſis in caſu ſicut ſatis patet. Similiter ſi dubitat̃
illa tu curris ſi negat̃:ḡ illa infra tẽpus tu curris tũc ꝓ
ponit̃ rex ſedʒ ſi concedis vel negas facis cõtra quintaʒ
ſuppoſitionẽ cũ p̃ma reſpõſio qua dubitas iſtaʒ ⁊ ille no

uiſſime reſpõſiões ſũt ad idẽ iſtãs oẽs retorquẽde ⁊ ſeq̃t
ſuꝑ p̃dicta tu ↄcedis ⁊ dubitas idẽ ĩfra tp̃s:ḡ male reſpõ
des vl' ſic põt argui cũ negat̃ illa tu curris rex ſedʒ vl' tu
curris ſed nullꝰ rex ſedet:ḡ tu curris illa ↄña ſcit̃ a te eſſe
bona ⁊ añs ẽ tibi dubiũ:ḡ ↄñs nõ eſt a te negandũ q̄ tu
negas:ḡ male cũ ergo admittit̃ illa rex ſedet vel tu cur
ris ⁊ concedit̃ ⁊ proponit̃ tũc rex ſedet ſi dubitat̃ pro
ponit̃ nullus rex ſedet ⁊ tu ñ curris illa copulatia ẽ negã
da cũ ſit ↄdictoriũ poſiti negat̃ ḡ deinde cũ proponit̃ tu
nõ curris cõcedit̃ q: ſcit̃ eſſe vex nõ repugnãs deide cũ
proponit̃ nullus rex ſedet hãc debes negare nunc ſicut
priꝰ dicebat̃ ⁊ iõ oppoſitũ ↄcedẽdũ. Reſpõdet̃ adittẽdo
caſuʒ ⁊ cũ ꝓponit̃ rex ſedet dicat̃ neſcio vtrũ rex ſedeat
an nõ ⁊ ſi dicitur an cõcedis vel dubitas vel negas eaʒ
dicas proponas mihi q̃libet illax ſigilatiʒ ⁊ ſcies bñ
⁊ ſi tũc proponitur tu cõcedis eã negatur tu negas eaʒ
negatur ⁊ ſi tũc proponit̃ dubitas eã cõcedit̃ ſumendo
dubitare pro neſcire vel heſitare an ſit illa vera vel fal
ſa nõ tamẽ dubito illã ſumendo dubitare pro dubie re
ſpondere ſed tunc cũ poſt negationẽ itex proponit̃ illa
rex ſedet cõceditur. Sʒ ↄ iam variaſti reſpõſionẽ tuaʒ
ḡ facis contra quintã ſuppoſitionẽ dicat̃ q̃ nõ vario re
ſponſionẽ meã. Ad illã q: primo nõ reſpondebã ad ip
ſam ⁊ ſi dicitur ↄ reſpõdiſti ad illã neſciẽdo illa ⁊ nõ con
cedẽdo illã dicatur q̃ nõ reſpondebã ad illã rex ſedʒ ne
ſciendo ipſam licet dixi neſcio an rex ſedeat vel nõ ſtat
enim q̃ aliq̃ propoſitio eſt propoſita que nec eſt conce
denda nec neganda nec dubitanda ſupponẽdo q̃ ſcire
ſit ita firmiter credere ſine heſitatione cũ hoc q̃ ita ſit
ex parte rei ſicut cõmuniter capitur ſcire reſpectu con
tingentiũ vt dicit linconienſis ſup p̃mo poſteriorũ quo
ſuppoſito ponatur q̄ credas firmiter ſine heſitatiõe q̃
rex ſedet adittit̃ deide proponit̃ poſituʒ cõceditur dein
de proponit̃ rex ſedet ſi ↄceditur vel negat̃ ↄcedat tp̃s
⁊ cõſtat q̄ illa fuit dubia ⁊ ĩpertinens:ḡ dubitãda infra
tp̃s:ergo nõ cõcedenda nec neganda ſi tũc dubitatur il
la rex ſedet proponit̃ tu ſcis q̄ rex ſedet illa vt patet eſt
falſa ⁊ imptinẽs iõ negãda iõ negatur. Sʒ ↄ cedat tp̃s
⁊ ſumat̃ h̃ ↄña tu credis firmiter ſine heſitatione q̄ rex
ſedet ⁊ ſic ẽ q̄ iſte rex ſedet:ergo ſcis q̄ iſte rex ſedet de
monſtrãdo aliquẽ certũ vt appareat vigor ↄñe ⁊ ar̃ ſic
hec ↄña ſciebat̃ infra tp̃s eſſe bona cuiꝰ añs fuit a te du
bitandũ:ḡ ⁊ ↄñs nõ fuit a te negandũ q̄ tamen negaſti
ḡ male. Et q̄ añs fuerit a te dubitandũ ar̃ ſic nã ipſum
a te nõ fuit ↄcedendũ vt notũ eſt nec neganduʒ q: tunc
fuiſſet aliqua eiꝰ pars neganda ↄñs ẽ falſuʒ q: nec p̃ma
nec ſcd̃a q̃re fuit dubitãda:ḡ nõ negãda dici itaq; põt
cũ ponit̃ caſus admittit̃ ⁊ cũ proponit̃ rex ſedet nec con
cedit̃ nec negatur: nec dubitat̃ ſed dicetur credo tamẽ
q̄ nõ vel credo q̄ ſic. Aliter dicit̃ cõmuniter in p̃ori ca
ſu cũ proponitur tale dubiũ rex ſedat p̃mo loco dubitã
do ſed poſt negationẽ ſcd̃e ptis ↄceditur ſed tunc qñ al
legatur in oppoſitũ. Quinta ſuppoſitio dicitur q̄ debʒ
intelligi de ↄceſſione vel negatione que ſolũ reſponſio
nes repugnãt mutuo reſpectu propoſitõis eius propo
ſite poteſt ergo reſponderi in caſu ſcd̃o admittendo ca
ſuʒ ⁊ dubitando cũ proponitur rex ſedet ⁊ ad argumen
tũ finaliter cũ dicitur q̄ infra tempus fuit hec copulati
ua dubitanda.ſ. tu curris ⁊c̃. ⁊ rex ſedet negatur ſʒ dico
q̄ illa fuit neganda cũ fuerit falſa ⁊ ſimiliter repugnãs
ſicut patet q̄ tu credis q̄ rex ſedet ⁊ tu non ſcis q̄ rex ſe
det:ergo rex nõ ſedet vel nullus rex ſedet que opponit̃
vni parti copulatiue predicte. Poſſet tamen cautiꝰ per
ſuaderi dicta ſiue premiſſa cõcluſio.ſ. q̄ aliqua propo
ſitio eſt que nec eſt concedẽda nec neganda: nec dubitã
da: cũ proponitur per tale modũ vʒ ponendo q̄ ſic cre
dis de facto ſʒ poſt h̃ credas firmiter q̄ rex ſedet ꝑ aliq̃
tempore ⁊ neſcias tamen pro certo an rex ſedeat an ñ
quo admiſſo rex ſedet cũ tibi proponitur nõ eſt concedẽ
dũ q: falſa nõ ſequẽs nec negẽda q: nõ erit a te ſcita eẽ

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

falſa nec repugnās nec erit a te dubitāda q: nō erit dubia: ḡ ꝯcluſio. Sʒ forte dr̄ ꝙ tūc erit a te negāda q: repugnat huic caſui ſʒ ꝯ illō nihil valet q: tn̄ erat ēt negādū ꝙ tu nō credis ⁊c̄. q: repugnat iſti caſui. Siīr pʒ ꝙ mīte ꝓpoſitōnes erūt ꝯcedende que repugnāt caſui p̄ſenti patet q: illiꝰ caſus ꝯdictoriū erit a te ꝯcedendū cū ceſſauerit tp̄s obligatōis lʒ iā repugnet caſui: ḡ illō nō obſtat iō pʒ iſtā ꝯn̄aʒ n̄ valeꝛ vna ps iſtiꝰ copulatie ē ꝯcedēda a te vl' ꝯceſſa ⁊ altera ē tibi dubia: ḡ tota copulatia eſt ꝯcedēda a te ⁊ ſic dicebaꝛ in vltīo caſu tractatꝰ ꝯn̄a ꝫ licet vtraqꝫ ps foret mihi dubia ⁊ nulla ps alteri repugnaret n̄ ſeqꝛ totā copulatiuā eē mihi dubiā ſicꝰ ē de illa copulatia tu curris vl' rex ſedʒ ⁊ nullꝰ rex ſedet q: bene ſciꝛ ex illa ſequi falſuʒ. ſ. me currere ſcio. n. vnā ptē eē falſaʒ licʒ nullā ptē illiꝰ copulatie ſciā eē falſaʒ ⁊c̄. Aliꝛ pōt ſic argui ſuppoſito ꝙ illa duo ſint ꝯdictoria. ſ. rex ſedet ⁊ nullꝰ rex ſedʒ que ſcias eē contradictoria pono ꝙ omne verum ſciatur a te ⁊ ſit concedendum a te ⁊ ecōtra admittitur deinde proponitur idem caſus cōceditur deide ꝯcediꝛ rex ſedet ſi aliq̄ alio quā dubitādo reſpōdeꝛ cedat tp̄s ⁊ aꝛ ꝙ illa fuit dubitāda ⁊ nō dubitaꝛ ḡ male reſpondebaꝛ ſʒ ſic pōt dici qō illō argumentū nō valet q: ſtat ꝙ nullo mō reſpōdebā ad illā ſʒ n̄gaꝛ h̄. ſ. reſpōdebas ad iſtā illi an̄ti ⁊ ſeqꝛ ꝯcluſio deide cū ꝓponiꝛ nullus rex ſedet dubiteꝛ ⁊ bn̄ q: dubitato vno ꝯdictoriorū debet dubitari ⁊ reliquū. Sʒ ꝯ vtrūqꝫ illoꝝ eſt tibi dubiū ⁊ alteꝝ illoꝝ eſt ſcitū a te: ḡ ſcitū a te ē tibi dubiū ⁊ ſumaꝛ ſcitū pro eo ꝙ ē a te ſcitū. Et reſpōdeꝛ ſic iā dubitādo vtrūqꝫ ⁊ cū vlteriꝰ capiꝛ illa vtrūqꝫ iſtoꝝ ē tibi dubiū negaꝛ ⁊ cū dr̄ p̄mū illoꝝ ē tibi dubiū negaꝛ ſʒ ꝯcediꝛ ꝙ ſcio ꝙ illa ē v̄a vel ſcio ꝙ illa ē falſa. Si tn̄ q̄riꝛ an ipſa ſit v̄a vl' falſa dico ſic priꝰ ſolitū ē reſpōdere ꝙ nō dicā donec ſigillati ꝓponas ābas ptes. ſ. ſcio ꝙ ipſa ē vera vel ſcio ꝙ ipſa ē falſa q̄ꝝ q̄cūqꝫ p̄mo loco proponaꝛ negaꝛ q: falſa ⁊ imptinēs ⁊ tn̄ ꝯcediꝛ ſcd̄a ꝓpoſitio tāqꝫ ſequēs ex poſito cū oppoſito bn̄ negati. Itē in eodē caſu pōt ſic ordo variari poſt ꝯceſſuʒ p̄mū ſtati ꝓponaꝛ tu dubitas ꝙ rex ſedet ſi dubiteꝛ ꝯ ſeqꝛ ꝙ tu ſcis ꝙ rex ſedet vel ſcis ꝙ nullus rex ſedet: ergo non dubitas qō rex ſedet conſequentia patet ⁊ conſequens ſequitur ex vtraqꝫ pte an̄t vl' iſtiꝰ diſiūctie: ḡ ſeqꝛ ex tota ⁊ an̄s adduci poterit ex caſu ſic priꝰ ſi ꝯcediꝛ illa tu dubitas ꝙ rex ſedet ꝯ ſequiꝛ tu dubitas ꝙ rex ſedʒ: ḡ nō ſcis ꝙ rex ſedʒ Et ſeqꝛ tu dubitas regē ſedere: ḡ nō ſcis ꝙ nullus rex ſedet q̄ ſunt duo ꝯdictoria ⁊ ḡ aliqꝝ ꝯdictorioꝝ vnū ſcis: ḡ nō oē veꝝ ſciꝛ a te ꝙ ē ꝯ caſuʒ modo probaꝛ illa ꝯn̄a dubitas ꝙ rex ſedet: ḡ non ſcis ꝙ nullus rex ſedet q: ex oppoſito ſequiꝛ oppoſitū q: ſequiꝛ ſcis ꝙ nullus rex ſedet: ḡ ſcis qō nō eſt ita ꝙ rex ſedet ⁊ ḡ nō dubitas ꝙ rex ſedet q: ſequiꝛ dubitas ꝙ rex ſedet: ḡ dubitas ita eē ꝙ rex ſedet ⁊ ſcio iſtas ꝓpoſitiones cōuerti. ſ. illa rex ſedet ⁊ ita eſt ꝙ rex ſedet nec ſtaret ſimul dubitas an ita ſit ꝙ rex ſedet ⁊ tn̄ bn̄ ſcis ꝙ eſt ita ꝙ rex ſedet qō patet eē impoſſibile q: illa tu dubitas an ita ſit ꝙ rex ſedet valet illa copulatiua tu dubitas ꝙ ita ſit ꝙ rex ſedet ⁊ dubitas ꝙ nō ita ſit ꝙ rex ſedet. Si negaꝛ in p̄ncipio cū ꝓponiꝛ ſʒ tu dubitas ꝙ rex ſedet ꝯ cedat tp̄s infra tp̄s illō fuit veꝝ ⁊ ꝙ illō nō repugnat caſui aꝛ ſic q: ſtetit in toto caſu ꝙ ſciuiſſes illā nullꝰ rex ſedʒ ſignificātē diſiunctiue ꝙ nullus rex ſedet vl' ꝙ deꝰ eſt ⁊ illa rex ſedet ſignificet oppoſitū copulatie ⁊ tūc notū ē tales ꝯn̄as nō valere. ſ. tu ſcis ꝙ illa ſunt ꝯdictoria inuicē ꝯdicētia demōſtraꝛ prioribus ⁊ ſcis vnū illoꝝ: ḡ nō dubitas an rex ſedet non valet. n. talis ꝯn̄a tu ſcis illā ꝓpoſitionē rex ſedet: ḡ ſcis ꝙ rex ſedet ſicut nō ſequiꝛ tu dubitas an rex ſedet: ḡ dubitas iſtā ꝓpoſitionē rex ſedet. Reſpondeꝛ admittendo caſuʒ ⁊ cū proponiꝛ dubitas an rex ſedet cōcediꝛ ⁊ ſiīr ꝙ nullus rex ſedet ⁊ q̄n aꝛ ꝙ rex ſedet ⁊ ꝙ nullus rex ſedet ſunt ꝯdictoria mutuo ꝯdicentia: ḡ aliquoꝝ ꝯdictorioꝝ neutrū ſcis poteſt ꝓbabiliter negari minor dicendo ꝙ rex ſedet ⁊ ꝙ nullꝰ rex ſedet nō ſunt aliqd nec aliq̄ nec aliq̄lr q: neutrū eoꝝ eſt cū n̄ ſit vtrūqꝫ illoꝝ ⁊ ſic habent dicere negātes hoīeʒ eē capraʒ eē ⁊ hmōi. Sʒ alia eſt rn̄ſio ſicut alias ponebaꝛ grā argumēti i cuiuſdā ſophiſmatꝫ mei determinatōe ⁊ poteſt ꝯcedi ꝙ hoīeʒ eē aſinū vl' deū eē ſunt oratiōes infinitiue poteſt h̄ ꝯcedi qō rex ſedet ⁊ ꝙ nullus rex ſedʒ ſit ꝯdictoria ⁊ negare ꝯn̄am factā ſic dictū erat q: turpiſſimus ē modꝰ arguendi per fallatiā equocatiōis ſic arguere potes facere taleʒ orationem tu es aſinus vel te eē aſinū ⁊ quod tu es aſinus vel te eē aſinum: ergo poſſum facere te eē aſinū ideo quod ē plus dr̄ ꝙ nō ſequiꝛ hoīeʒ eē aſinū ē orō infinitiua: ḡ hoīeʒ eē aſinū ē ſic nec ſeqꝛ te currere ē falſuʒ ⁊ ipoſſibile: ḡ currere ē vulgariter ſolet negari tal' ꝯn̄a chimera ē nomē: ḡ chimera ē vl' chimera ē terminꝰ: ḡ chimera ē. Et ſic vr̄ mihi eē ꝓbabile dictū ꝙ non ſeqꝛ chimerā eē ē orō infinitiui modi: ḡ chimera eē ē. Iſtud tn̄ ſuppoſui ꝯ illos qui ꝯ fallatiā equocatiōis putat orō illā poſitionē inanē eē ⁊ iꝓbabilē vn̄ indignabanꝛ ꝯ illi arguere ſʒ forte fuerūt excuſati q: nō reſpiciebāt ſuper rationē ⁊ ſolutionē ſed de illa nihil plus ad preſens ⁊c̄.

Reterea pōt obici ꝯ ꝯcluſionē primā cū tali caſu pono tibi illā oīs hō currit deide ꝓponaꝛ eadē ꝯcediꝛ deide cedat tp̄s deide ꝓponaꝛ infra tēpus tali copulatiua. ſ. oīs hō currit ⁊ tu es hō fuit a te ꝯcedenda ſi cōcediꝛ deide ꝓponaꝛ tūc fuit a te negāda ſi negaꝛ ꝯ illa fuit infra tp̄s iptinēs falſa ſic ꝯſtat: ḡ fuit negāda a te an̄s pʒ intuēti ſit ēt rei v̄itas ꝙ illa copulatiua fuiſſʒ ifra tēpꝰ in aīa vl' vbi n̄ ē cura dr̄ forte ymmo negādo ꝙ infra tp̄s illa copulatiua fuit a te ꝯcedenda. Sʒ ꝯ infra tp̄s p̄ncipale illiꝰ copulatie fuit a te ꝯcedenda q̄libʒ ſiue vtraqꝫ ps p̄ncipal' ⁊ ſolū taleſ duas ptes habet ex q̄ꝝ ꝯpoſitiōe ſignificat p̄marie p̄ciſe adeq̄te: ḡ infra tēpꝰ fuit a te ꝯcedēda illa copulatia ſeqꝛ. n. ſi illa copulatiua fuit a te negāda aliq̄ ps eiꝰ fuit negāda a te vl' ſeqꝛ poſitio p̄ncipal' iprobata. ſ. ꝙ copulatia ē neganda cuiꝰ vtraqꝫ ps ē cōcedēda ꝯfirmaꝛ nā ſi copulatiua fuiſſet negāda vna ps eiꝰ repugnaſſet poſito cū oppoſito bn̄ negati vt admiſſo ꝙ oīs hō currit ⁊ negato ꝙ oīs hō currit ⁊ tu es hō pʒ ꝙ illa tu es hō repugnat poſito cū oppoſito illiꝰ copulatiue vt ſic n̄ oīs hō currit vl' tu n̄ es hō ſʒ tu es homo: ergo non omnis homo currit quia ſequiꝛ oppoſitum vt prius arguebatur. Hic reſponderi poteſt dupliciter vno mō. ſ. cōcedēdo cōcluſionē illā. ſ. ꝙ eadē ꝓpoſitio fuiſſet ꝯcedēda ⁊ negāda ſine ꝙ illa copulatia fuiſſet negāda lʒ vtraqꝫ eiꝰ pars fuiſſet ꝯcedēda nec h̄ ē iꝯueniēs diuerſis reſpectibꝰ. ſ. ordinibꝰ ꝓponendi reſpectu nāqꝫ q̄ tal' copulatia fuiſſet ꝓponibil' an̄ ſcd̄aʒ ptē ſuā p̄mo fuit negāda ſʒ reſpectu quo fuit ꝓponibilis poſt vtrāqꝫ ptē pꝰ ſiīr ꝓpoſitā fuit ꝯcedēda ſʒ lʒ mō concediꝛ illa vno mō tn̄ debuiſſet reſpondēs reſpōdere cū ꝓponiꝛ copulatia negādo eā ⁊ poſtea ꝯcedendo q̄cūqꝫ ps ꝓponereꝛ ēt in h̄ diſcrepat poſitio illa a priori poſitione. Et quodāmō lʒ icircūſpectꝰ credidi ꝯcluſionē illā quaſi ſic poſſe demonſtrari. Sʒ poſſet aliter reſponderi admittendo caſum ⁊ cū proponiꝛ infra tēpus talis copulatiua fuit ꝯcedenda negaꝛ ⁊ ſic de qualibʒ eiꝰ pte ſed contra illa tu es homo fuit impertinens ⁊ tunc vera: ergo tunc concedenda negatur conſequentia quia oportet addere ꝙ fuit mihi ꝓpoſita ꝙ tn̄ non eſt veꝝ ⁊ ſic itelligaꝛ qō priꝰ dicebaꝛ tā de negādo q̄ꝫ de ꝯcedēdo illa r̄ſpōſio fuit magis apparēs ſʒ aliā puto v̄ioꝛē eligaꝛ igiꝛ ſʒ per hoc videtur inſufficienter argutū prius ꝯtra poſitionē primā ⁊ cū poſt negationē talis copulatie ex oppoſita diſiunctiua cū bene admiſſo infertur oppoſitū poſiti quia poteſt reſpondens negare illā copulatiuā nō q: falſam ⁊ impertinentē ſʒ quia repugnanteʒ ſicut arguebā ſʒ reſponſio non valet q: conceſſiſti iſtas tres partes illiꝰ copulatie ille tres partes illius copulatiue repugnant demonſtrando poſitū ⁊ bene admiſſuʒ vel oppoſitū bene negati: ḡ ꝯcediſti repugnantē: ḡ male. Cōfirmatur ꝯn̄a nā ꝯceſſo ꝙ tu curris in caſu qō concedēs in eodē qō oīs homo ſedet notū ē ꝙ tu male reſpondeſ q: tu conceſſiſti repugnās licet ex ipſis nulla fiat copulatiua: ḡ a pari in ꝓpoſito cū concedēs ꝙ oīs homo currit ⁊ etiā cōcedere qō tu es hō ⁊ etiā qō nō curres. Similiter concedis repugnantia cuʒ nullo modo poterit eē: quod ille tres ſint ſimul vere p̄ciſe primarie ſignificādo nā ſeqꝛ oīs hō currit: ergo tu curris vl' tu n̄ es hō ⁊ notū ē ꝙ ex oībꝰ ptibꝰ copulatie ſeqꝛ copulatiua q: ſi dicaꝛ ꝙ nō poterit in tali caſu poſt tale poſituʒ. ſ. oīs hō currit ꝓponaꝛ tu es hō ſi negaꝛ: negaꝛ veꝝ ⁊ imptinēs poſito ſi ꝯcediꝛ ꝯcedenda ē copulatia ⁊ falſa ⁊ iptinēs. Si ꝯcediꝛ ꝙ illa ē ipfecta ꝯ n̄ oʒ qō ꝓpoſitio vocal' ſit cōtinua: ḡ q̄ rōe ſtat ꝙ ſit copulatia facta certa pauſatōe iter p̄mā ptē ſtat qō ſic ſit copulatia facta pauſatiōe donec ꝯceſſiſti p̄mā deide ſcd̄aʒ ꝓponēdo cū nō. Itē in rei veritate tal' n̄ ⁊ n̄ eſt de eſſentia copulatie cū nō ſit niſi nō cū qō intellectꝰ aſſumit vtrāqꝫ ptē vel aſſentit vtriqꝫ parti affirmatie: ḡ cōcedere vtrāqꝫ ptē ē ꝯcedere copulatiua q: cū ꝯceſſis cōcedas vtrāqꝫ ptē intellectꝰ eius aſſentit vtraqꝫ pti affirmatie: ḡ ponere notā illiꝰ aſtiōis. ſ. licet vl' cōſimilē iter cōceſſa tua n̄ refert qn iſtas ſic poſſis cōcedere ⁊ ille ſic ſunt vna copulatia: ḡ ſic cū ptibꝰ equiualens ē cōcedere copulatiuā ſʒ pōt dubitari q̄re n̄ cōuenienter ꝯcediꝛ ſequēs ex poſito cū ſcio eē v̄a ꝙ ē ꝯceſſum mētaliꝛ lʒ n̄ ꝓpōiꝛ ſic tenemur cōcedere ſequēs ex poſito vocalr̄. Ratio q: vocales magis ꝯueniūt diſputationi quā mētales cū iſte ſint ſenſibiles ⁊ ille nō. Etiaʒ ars obligatoria fundaꝛ ſup rationē ſequentē q̄ ꝯſiſtit in vocalibꝰ plꝰ q̄ꝫ in mētalibꝰ ⁊ in ſcriptꝭ falſis equalr̄ ſic ⁊ in veris ⁊c̄. Itē pōt ſophiſma ſic fortificari pō tibi illā oīs hō ē rome admittiꝛ deide ꝓponiꝛ tu es rome ē ꝯcedēdū a te negaꝛ deide tu es hō ꝯcediꝛ ſʒ ꝯ tu es rome ſeqꝛ ex poſito cū bn̄ ꝯceſſo: ḡ per p̄mā ꝯcluſionē ipſa ē ꝯcedēda qō ē negatū an̄s pʒ q: ſequiꝛ oīs hō ē rome tu es hō ḡ tu es rome vbi maior ē poſita ⁊ minor ē ꝯceſſa. Rn̄detur ſic priꝰ donec fiat argumentū poſtremū. ſ. h̄ tu es rome ſeqꝛ ex poſito: ḡ tu es rome ē a te cōcedēdū vbi conceditur ꝯn̄a nec dicaꝛ ad an̄s niſi ꝓponiꝛ qō cuʒ ꝓponitur negaꝛ ⁊ cū ſit illa ꝯn̄a oīs hō ē rome tu es hō: ḡ tu es rome ꝯcediꝛ ꝯn̄a ⁊ ſi tūc ꝓponiꝛ illa ꝯn̄a ē bona ꝯceditur a te adhuc q: ē v̄a ⁊ iptinēs ⁊ cū ꝓponiꝛ maior ē poſita ꝯcediꝛ ⁊ tn̄ negaꝛ tūc velut repugnās ꝙ minor ē a te bn̄ conceſſa ſʒ ꝯ h̄ tu es hō ē a te bene ꝯceſſa ⁊ h̄ ē minor vt ꝯcedebaꝛ: ḡ minor ē bn̄ ꝯceſſa h̄ debet negari q: repugnās ꝓ illa facta h̄ ē. a. minor in illa ꝯn̄a lʒ h̄ ſit verū immo tā ſeqꝛ ꝙ illa nō ſit aliq̄ p̄miſſaꝝ in aliq̄ ꝯn̄a ⁊ ſi q̄raꝛ que ſit minor in illa ꝯn̄a dico ſit illud. a. grā argumenti vel ſtat ꝙ. b. ⁊ ſi dr̄ cedat tp̄s ſit ita ⁊ tn̄ rei v̄itas eſt fatenda vn̄ tūc ꝯcediꝛ ꝙ illa tu es hō fuit infra tempꝰ cōcedēda a me ⁊ nō negāda ⁊ ꝯceſſiſſe ipſaʒ dato ꝙ ip̄a fuiſſet mihi ꝓpoſita q: ſeq̄baꝛ ex poſito cū bn̄ admiſſo vn̄ patet quō q̄s poterit bn̄ ꝯcedere aliqd eā negandū ſiue negare illud eē concedendū licet bene concedat illud cum proponitur.

Ontra ſcd̄aʒ concluſionē arguiꝛ ſic prima vʒ ꝑ rationē qō nullus debet ꝯcedere ſe male reſpōdere nā oīs diſputatio tētatiua ſit ad illud vt ꝯcludiꝛ reſpondēs ſe male reſpondere ſed habita meta n̄ ē ampliꝰ diſputandū igiꝛ cū fateꝛ reſpōdens ſe male reſpondere ſeqꝛ qō nō ē diutiꝰ diſputandū nā q̄cūqꝫ concedenduʒ neget vel negandū ꝯcedat finaliter nō maiꝰ iꝯueniens infertur niſi qō ipſe male reſpondeat. Itē ſi quis debe ret aliquādo ꝯcedere per regulas ſe male reſpondere h̄ poſſet eē ⁊ maxime eſſet in tali caſu oīs hō male reſpōdet vel in illo tu male reſpōdes ſed probo quod nō q: pono tibi illā tu male reſpōdes admittitur deinde proponatur eadem conceditur. Sed contra tu cōcedis ſolū illud qō ē ꝯcedēdū a te nec negas nec dubitas aliqd quod nō ſit negandū vel dubitandū a te: ḡ ſolum bene reſpondes: ḡ nō male ꝯceditur ꝯn̄a ⁊ negatur an̄s. Cōtra proponitur tibi tu nihil negaſti nec dubitaſti in illo caſu cōcediꝛ q: verū non repugnās ſed tunc circūſpecte videaꝛ ad vera propoſita cōcedo omnia preter vltimū quod debet negari q: repugnās poſito cū bene conceſſis vel oppoſitis bene negatorū ⁊ cuʒ proponitur tu conceſſiſti aliquid concedo deinde proponitur tu nihil conceſſiſti niſi illud tibi poſitū. ſ. tu male reſpondes cōceditur deinde ſi proponitur hoc propoſitū fuit a te concedenduʒ negatur vt repugnās. Sed contra illud non fuit repugnans alicui alteri niſi ſoli poſito tibi ꝯcediꝛ ⁊ tunc fuit poſſibile non repugnās alicui alteri propoſito tibi ⁊ fuit tibi poſituʒ: ergo admittendū: ergo fuit cōcedendū a te: hic ergo oportet negare qō illud fuit poſſibile. Sed contra tu tūc potuiſti male reſpondere ⁊ illa preciſe ſignificauit ſic: ergo tunc illa fuit poſſibilis conceditur maior ſi ꝓponitur ⁊ negaꝛ minor vt repugnās ⁊ ſi queraꝛ qualiter aliter ſignificat illa tu male reſpōdes dico ſicut in alijs p̄oribus ꝙ non oportet a me aſſignari tibi ſic vel ſic tamen licet ſequitur ex caſu ipſam ſignificare aliter quā ſic non tamen aliter quā ſic ſequiꝛ ipſam ſignificare. Exemplū vt ſi ſupponeres quod illa deus eſt ſignificet preciſe primarie ⁊ alio aliquo modo impoſſibili tunc concedendū eſt qō aliter ſignificat q̄ꝫ primarie ſicut ponitur ⁊ aliter quaʒ primarie ſignificat ⁊ ſi queratur qualiter poteſt dici neſcio nec habeo te certificare quomodo ſi opponens conſequitur ſit gratia argumenti deū eē aſinum q: ſtat cū caſu quod ipſa ſic ſignificat ſicut prius dictū eſt. Et conſimiliter reſpōderi debet in ꝯſimilibus ſophiſmatibꝰ vt pono tibi illā tu curris cū quod quelibet propoſitio ſignificet p̄ciſe primarie admitto deinde propoſitio illa eſt vera tu curris ſi concedis cōtracedat tempꝰ infra tempus illa fuit falſa non ſequens ⁊ cōceſſiſti ꝙ illa fuit vera: ergo male probaꝛ antecedēs q: prima ps patet ſcd̄a ꝓbaꝛ nā nō ſequiꝛ tu curris ⁊ quelibet propoſitio ſignificat preciſe primarie: ergo ⁊c̄. q: ſtat quod illa tu curris non ſit i rerū natura negatur ergo illa cū proponitur in principio ſcilicet tu curris eſt vera tunc ſic omnis propoſitio que non eſt vera eſt falſa. ¶ Sed illa tu curris non eſt vera: ergo illa eſt falſa tunc vltra illa eſt falſa et omnis propoſitio ſignificat preciſe primarie vt ponatur: ergo illa ſignificat preciſe primarie. Sed vt conſtat illa non poteſt preciſe primarie ſignificare niſi te currere quia ſi ſignificat aliquod aliud illud eſt ſecundariū ſignificatū: ergo illa tu curris ſignificat te currere ⁊ vltra tu curris ⁊ illa ſignificat preciſe primarie te currere: ergo illa eſt vera per cōmunē modū loquendi vel arguēdi. Reſpondetur admittendo caſum ⁊ negando ꝙ illa ſit vera tu curris ſed tūc quādo arguiꝛ oīs propoſitio que nō eſt vera eſt falſa hec propoſitio non eſt vera: ergo ipſa eſt falſa negaꝛ ꝯn̄a nec eſt ſillogiſmꝰ in darij q: minor tūc eſſet affirmatiua talis. ſ. h̄ eſt propoſitio que non eſt vera qō modo repugnat caſui cū ſequitur qōiaʒ nō ſit illa propoſitio ⁊ ideo non eſt vera nec falſa. Sʒ pōt propinquius veritati reſponderi cōcedendo qō eſt falſa et negādo ꝯn̄am illā illa ſignificat preciſe primarie: ergo ſignificat te currere. Sed contra illa fuit eius primaria ſignificatio: ergo eſt nunc neceſſarium cum ſit verum de preterito cuius veritas non dependet a futuro: ergo hoc cum neceſſarium non debet negari in poſitione hic poteſt dici quod ſolum intelligitur de neceſſario logicali cuius ſcilicet oppoſitum eſt impoſſibile includēſ contraditionem qualiter non eſt illud. Sed contra cuʒ illa deus eſt non eſt huiuſmodi ſtaret vt videtur eē bene poſſibile negari ſʒ ideo dicitur quod regule priꝰ poſite de neceſſario et impoſſibili intelligi debet de neceſſario per ſe ⁊ impoſſibili per ſe ⁊ non de neceſſario per accidens quomodo eſt illud per accidens neceſſarium eſt bene neganduʒ quandoqꝫ vt in caſu poſito vt poſito ꝙ tu curris adittiꝛ deide ꝓponiꝛ tu reſpō

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

diſti ad illā deꝰ ē infra tp̄s negaꝛ deide ꝓponiꝛ deꝰ ē ɔ
cediꝛ deide ꝓponiꝛ iteꝝ tu rñdiſti ad illā deꝰ ē nō infra
tp̄s negaꝛ q: repugnās ⁊ de talibꝰ nō eſt inſufficiēs. Ad
p̄mā ḡ rationē ɔ̄ ɔcluſionē factā dr̄ ɔcedēdo ꝙ meta eſt
diſputatōis cū poterit ex dict̄ vē opponēs bn̄ ɔcludere
ꝙ male ſit rñſuꝫ vn̄ licet in obligatōe ſic ɔcludat ñ tn̄ vē
ɔcludit q: ɔcludit ex falſa ⁊ capit ad ꝓbandū falſā q̄ nō
poterit īfra tp̄s bn̄ negare q: ſequūꝛ ex̄ tp̄s tn̄ bn̄ nega-
bit illa cū rei vitas ſit fatēda ex q̄ pꝫ ꝙ infra tp̄s ñ habeꝛ
meta cū cōcedit rñdes ſe male rñdere q: lꝫ h̄ fateaꝛ nō
tn̄ fateꝛ vl̄ ɔcedit h̄ ꝓ vō ſꝫ ꝓ ſequēte ex caſu ſic ḡ nō
oꝫ ꝙ quāuis male rñdeat lꝫ ɔcedat ſe male rñdere. Itē
ɔ̄ poſitionē pōt ſic argui ſi nō ſit incōueniēs ɔcedere ſe
male rñdere dūmō ſit ſequēs: ḡ nec ɔcedere ſe eē aſinū
⁊ ꝓbaꝛ ponaꝛ ꝙ tu rñdeas mihi ſic aſinꝰ ſi ſciret loq cū h̄
tn̄ ꝙ ſi aſinꝰ ſciret loq ꝙ ñ ɔcederet ipoſſibile ſꝫ valde
bn̄ reſpōderet ꝙ ille caſus ſit admittēdꝰ pꝫ cū nō poniꝛ
tibi aliqd̄ ɔ̄ueniēs. Nā q̄litercūqꝫ rñderet aſinꝰ ſi ſciret
loq tu rñdebis ⁊ ipſuꝫ ſolū bn̄ rñderet ⁊ diſtincte ꝙ pꝫ
ēt ꝙ tu deberes ſic rñdere ꝙ ñ pꝫ ɔ̄ueniēs ⁊ ſic pꝫ ꝙ ca
ſus ē ſimpliciꝛ adittendꝰ cū ſis liber ad rñdendū q̄lꝫɔqꝫ
vl̄ poſito ꝙ oēs aduocatꝰ aſini ad rñdendū in ꝑſona aſi-
ni cū ipſe neſcit ꝑ ſe de facto rñdere: adittiꝛ ḡ caſus de
īde ꝓponaꝛ tu es aſinꝰ ſi ɔcedis cedat tp̄s ⁊ arꝛ ꝙ male
rñdiſti q: ɔceſſiſti ipoſſibile cū nō ſeqꝛ ex caſu qd̄ ſis aſi
nꝰ ſilr̄ facis ɔ̄ caſuꝫ q: nullū ipoſſibile ɔcederet aſinꝰ et
tu ɔcedis ipoſſibile: ḡ ñ rñdes ſic rñderet aſinꝰ ꝙ ē oppo
ſitū caſus. Negaꝛ ḡ cū ꝓponiꝛ tu es aſinꝰ ɔ̄ tē cedat tp̄s
q̄lrcūqꝫ rñderet aſinus ſi rñdere ſciuiſſet tenebaris in-
fra tp̄s ſꝫ ipſe ɔceſſiſſꝫ talē ꝓpoſitionē tu es aſinꝰ ḡ tene
baris ɔcedere illā ⁊ negaſti illā: ḡ male rñdiſti. Rñdeꝛ
adittēdo caſuꝫ ⁊ negaꝛ illa tu es aſinꝰ cū ꝓponiꝛ ⁊ lꝫ aſi
nꝰ ſciuiſſꝫ optime loq vl̄ cū caſu ñ ɔceſſiſſꝫ illā mihi po
ſitā demōſtrādo me ſꝫ forte vnā ſibi ſimilē in voce de-
monſtrādo ipſuꝫ vl̄ poſſꝫ q̄ri qd demōſtras me vl̄ aſi
nū ſi me nego ſic p̄mo ſic ēt faceret aſinꝰ ſi aſinū cōcedo
ꝙ ipſe ē aſinꝰ ⁊ ñ ɔcedo ꝙ tu ſis aſinꝰ ſilr̄ ſine tali aditōe
demōſtro aſinū vl̄ ɔſimilē nā ſophiſta ñ teneꝛ ſoluꝫ inɔ
ueniēs vitare ſꝫ ēt qd apparet iɔueniēs iō cū ꝓponitur
tu es aſinꝰ cū certifices quē demōſtras ſi me in ꝑſona p̄-
ciſe ſic nego ꝙ ego ſuꝫ aſinꝰ ſi demōſtreꝛ aſinꝰ illa dꝫ eē
conceſſa in tertia perſona demonſtrādo aſinuꝫ ⁊ con-
cedo quod ipſe eſt aſinus.

b Is viſis ɔ̄iter inſtādū ē ꝑ q̄dā ſophiſmata ɔ̄ ali-
as duas ɔcluſiōes priꝰ poſitas p̄mo ɔ̄ p̄mā po-
nēdo talē caſuꝫ. ſ. ꝙ nihil ē tibi poſituꝫ ſic tibi poſiti ⁊ a
te bn̄ adiſſuꝫ adittiꝛ deide ꝓpō aliqd ē tibi poſituꝫ ɔce
diꝛ q: ſeqꝛ ex poſito deide ꝙ aliqd̄ ē tibi poſituꝫ eſt a te
bn̄ ɔcedendū ſi cōcediꝛ cedat tp̄s tē notū eſt ꝙ illa repu-
gnant nihil ē tibi poſitū ⁊ a te bn̄ adiſſuꝫ ⁊ tn̄ illa aliqd ē
tibi poſitū ē a te bn̄ ɔcedēda q: tē forēt duo ɔ̄dic. ɔcedē
da q: illa nihil ē tibi poſitū ē a te bn̄ adiſſa iō ſine dubio
male rſpōdres ɔcedēdo ꝙ aliqd̄ ē tibi poſitū: ḡ illd̄ ñ fo
ret ɔcedēdū a te ſꝫ negādū cū repugnet poſito ſic pꝫ. Ne
gaꝛ ḡ p̄mo ꝙ illa aliqd̄ ē tibi poſitū ē a te ɔcedēda ſꝫ ɔtra
qd̄libꝫ ſequēs ex tibi poſito ⁊ a te bn̄ admiſſo ē a te ɔce-
dendū ſꝫ illa aliqd ē hmōi: ḡ ⁊c. mō ꝓbaꝛ minor q: no-
tū ē ꝙ ſeqꝛ illa nihil ē tibi poſitū ē tibi poſita ⁊ a te bene
adiſſa ⁊ a te bn̄ ɔceſſa: ḡ aliqd ē tibi poſitū ⁊ a te bn̄ adiſ
ſuꝫ ⁊ a te ɔcedēdū ⁊ ꝓſupponaꝛ gr̄a argumenti ꝙ ꝓpoſi
tio ſit aliqd vt ē poſſibile tā de ꝓpoſitōe ſcripta quā d̄ vo
cali ⁊ mētali: poterit ḡ forte alibi ꝓbari ſꝫ iſtā q̄ſtionē h̄
tangere ñ ē ad ꝓpoſitū: ſupponiꝛ ḡ ſolū gr̄a argumenti
In ſcd̄o ñ ſtat difficultas argumēti. Rñdeo adittendo
caſuꝫ ⁊ cū ꝓponiꝛ aliqd ē tibi poſitū ɔcediꝛ ⁊ nego ꝙ il
lud ē a me ɔcedēdū ⁊ dico ꝙ ñ ſeqꝛ ex mihi poſito ⁊ bn̄
ɔceſſo ⁊ cū dr̄ nōne valꝫ illa ɔ̄ña nihil ē tibi poſitū ē tibi
poſitū: ḡ aliqd ē tibi poſitū dico ꝙ ſic ⁊ cū ꝓponiꝛ añs ē
mihi poſitū nego ñ q: falſuꝫ ſꝫ q: repugnās ⁊ ſi dr̄ cui re
pugnat dicaꝛ cedat tp̄s ⁊ bn̄ ſcieꝛ cū ceſſauerit tp̄s ꝙ il-
la repugnat ꝙ nihil ē tibi poſitū ē tibi poſitū ⁊ aliqd ē ti
bi poſitū ē ɔcedendū q: ſeq̄ꝛ ex illo ſuū ɔ̄dictoriū ⁊c. ſ. ni
hil ē tibi poſitū ſit tibi poſitū. Iō in caſu negaꝛ ꝙ nihil ē
tibi poſitū ſꝫ ɔcediꝛ ꝙ illa ſit ɔcedēda ⁊ aliꝛ ɔcediꝛ ꝙ ali
qd ē tibi poſitū ⁊ negaꝛ ꝙ illa ſit ɔcedēda. Itē data ɔclu
ſione ſeqꝛ a fortiori ꝙ certificatio ñ eēt ſuſtinenda cū re
pugnat poſito ⁊ adiſſo ſic priꝰ erat dictū in deſcriptioni
bꝰ terminoꝝ in illa ſcientia. Sꝫ ɔ̄ ḡ poſito ꝙ ſis obliga-
tꝰ ñ poſſet opponēs te diſſoluere dicēdo cedat tp̄s vl̄ ɔ
ſimile tal̄. n. certificatio ſic notū ē repugnaꝛ poſito ⁊ ḡ fo
ret a te negāda quēadmodū ꝓpoſitio repugnās poſito
ſic inuiꝛ in illa ɔcluſione. Rñdeꝛ ḡ ɔcedēdo ꝙ īfra tp̄us
obligatōis teneor oē repugnās poſito ⁊ bn̄ adiſſo negaꝛ
ſiue ipoſſibile certificatio ſꝫ tē dico ꝙ eo ipſo ꝙ dico ce-
dat tp̄s obligatōis ceſſat obligatio ita tē cū ſit ex̄ tp̄s cō
cedo ꝙ cedat tp̄s ñ vt obligatꝰ q: ē veꝝ de facto nec re
pugnat alicui poſito q̄ tē ſuꝫ obligatꝰ ſꝫ forte repugnat
poſito q̄ tē fuerā obligatꝰ ſic iō tal̄ tu ñ es obligatꝰ icipit eē
vā ſiue ɔcedēda ꝑꝑ ꝓlationē illiꝰ vl̄ cōſilis ab oppoſite
cedat tp̄s ſic īcipit eiꝰ oppoſita. ſ. tu es obligatꝰ eē vā pꝰ
quā fuerit falſa ꝓ adiſſione alicuiꝰ caſus vn̄ pꝫ qd cō-
muniter dr̄ ñ capere vitatē. ſ. ꝙ ad qd̄libet iptinēs ē rñ-
dendū infra tp̄s obligatiōis ſic ex̄ ⁊ cɔ̄ poſito nāqꝫ ꝙ tu
curris ⁊ adiſſo ſi ꝓponiꝛ tu es obligatꝰ h̄ ē ɔcedēda q: vā
⁊ iptinēs ⁊ ɔſtat ꝙ ex̄ tp̄s ñ foret ɔcedēda ſꝫ negāda ſꝫ ad
huc vr̄ ꝙ illa ɔcluſio repugnat p̄dict̄ q: tē tal̄ ꝓpoſitio
pō tibi. a. q̄ ſit illa nihil ē tibi poſitū repugnat poſito de
beret rñdēs negare ꝙ tu ponis ſibi. a. cū per ɔcluſioneꝫ
deberet oē repugnans poſito negari q̄lis ē illa poſitio: ḡ
deberes negare poſitionē. ſ. ꝙ pō tibi illā. ſ. a. ſic dictū
ē. Rñdeꝛ ꝙ ñ teneꝛ negaꝛ aliqd̄ niſi ſibi ꝓponaꝛ cū tali
ſigno p̄mo p̄cedēte ſꝫ mō cū qs ꝓponit mihi. a. ipſe nō
dicit ꝓpō tibi illā ꝓpō tibi. a. lꝫ faceret ſic añ adiſſionē
nō eēt iɔueniēs ɔcedere cū nōdū fuerit mihi poſituꝫ q̄
fui obligatꝰ vn̄ iſtos indebite ⁊ ꝑterue rñdere manife
ſtū eſt qui in tēpore obligatiōis reſponderēt ꝓlationi
ꝓpoſitiōis ⁊ ñ ꝓpoſite ꝓpoſitioni vt aditto ꝙ tu nō
es vl̄ ꝙ nulla ꝓpoſitio ſit vl̄ hmōi ⁊ cū ꝓponiꝛ tu rñ
des dicūt nego ꝙ tu ꝓponis mihi tu rñdes ⁊ iō male
dicūt ꝙ nō cogiꝛ rñdere ad ꝓpoſitionē ſic dictū ē in cō
cluſione niſi p̄cedat ſignū ꝓponēdi vl̄ ponēdi ſꝫ hmōi ꝓ
lationē ꝓpoſitōis ñ p̄cedit tale ſignū ꝓpō ꝙ ñ ē ꝑs eiꝰ
ḡ ad tale. ſ. ꝓpō tibi tu rñdes ſi habes reſpondere ſed
ad talem ꝓpoſitionē. ſ. tu reſpondes.

a Rguiꝛ ēt ɔ̄ q̄rtā ɔcluſionē ſic nā data ɔcluſione
ſtarēt ſic illa duo. ſ. tu es hō ⁊ tu ñ es hō in eodē
tp̄e obligationis ⁊ in eodē caſu ɔcedēdū bn̄ rñdendo ꝙ
vr̄ eē ɔ̄ ſcd̄aꝫ ſuppoſitionē ⁊ ꝓbaꝛ ɔ̄ña ⁊ ponaꝛ forte tibi
illa ois hō ē rome quaꝫ aditt̄ deide ꝓponiꝛ p̄mo for.
tu es rome quā negabit bn̄ reſpōdēdo deide tu es hō et
pꝫ ꝙ ēt negabit illā ſꝫ imediate pꝰ adiſſionē poſiti ꝓpo
niꝛ tibi illa tu es hō deide tu es rome ⁊ ɔſtat per p̄mā ɔ
cluſionē ꝙ vtrūqꝫ habes ɔcedeꝛ: ḡ ɔſtat ɔcluſio ⁊c. dicaꝛ
ḡ ꝙ ɔcluſio ē bn̄ poſſiꝛ reſpectu diuerſoꝝ ſic eēt poſſibile
reſpectu vniꝰ ꝑꝑ h̄ ꝙ eēnt diuerſa tp̄a obligationis vn̄
pꝫ ñ valere talē ɔ̄ñaꝫ negas ɔcedēdū ɔcedis negāduꝫ
ḡ male reſpōdes ſꝫ dꝫ dici tu negas ɔcedēdū a te: ḡ ma
le reſpōdes vl̄ ɔcedis negādū a te: ḡ male rñdes ſumen
do ɔcedēdū ⁊ negādū vt pꝰ ſic ꝙ oē ɔcedēdū ſit ſcituꝫ eē
veꝝ ñ repugnās vl̄ ſequēs ⁊ oē negādū ſit ſcitū eē falſuꝫ
nō ſequēs nec repugnās. Itē ſi ꝓpō foret aliq̄ loco ɔce
dēda ⁊ aliq̄ alio ordie negāda ſtaret ꝙ ſic eēt de illa tu es
rome in h̄ inſtāti nā poſito ꝙ ſis rome adittiꝛ ⁊ ſi ꝓpōiꝛ
h̄ iſtās ē ɔcediꝛ deīn tu es rome ī h̄ iſtāti ɔcediꝛ q: ſequēꝛ
Sꝫ alio ordie p̄mo pō tu es rome adittiꝛ ⁊ cū ꝓpōiꝛ cō
cediꝛ deide ꝓpōiꝛ tu es rome ī h̄ iſtāti demonſtrando
iſtās p̄ſens negaꝛ q: falſa ñ ſequēs vt pꝫ nā ñ ſeqꝛ tu es
rome: ḡ tu es rome ī h̄ iſtāti cū forte poſt annū erit ita ſic
ſignificatur per antecedens ⁊ non erit ita ſicut ſignifica
tur per conſequens eiuſdem. Sed contra quicquid eſt
rome eſt rome in hoc inſtāti ſꝫ tu es rome: ḡ tu es rome
in h̄ inſtāti ſi negaꝛ añs ꝓ maiori ꝑte ſtet tē oppoſitū
ꝙ aliqd ē rome ꝙ ñ ē rome in h̄ inſtāti: ḡ ſtat ꝙ aliqd eſt
rome ꝙ nē nullibi eſt ⁊ ꝙ aliqd ⁊ ꝙ nē ñ hēt pedes ⁊ pla
to diſputauit qui adhuc nō generabaꝛ q̄ videnꝛ ipoſſi-
biles nā ſeqꝛ h̄ currit: ḡ h̄ ē ⁊ vltra h̄ ē ⁊ nē ñ habꝫ pedeſ
ḡ nē caret pedibꝰ: ḡ carēs pedibꝰ currit ꝙ ē ipoſſibile et
vr̄ ſeq ꝙ antixp̄s ē ⁊ ñ gn̄atur nec añ h̄ gn̄abaꝛ ⁊ fuit: ḡ i
eternū fuit ⁊ ſic de plone diſputantē. Rñdeꝛ admitten
do caſuꝫ ⁊ ɔ̄iter rñdeo cōcedendo ɔcluſiōes adductas
eē poſſibiles ſꝫ cū ſic arꝛ h̄ ē ꝙ nē ñ habꝫ pedes: ḡ h̄ nē ca-
ret pedibꝰ negaꝛ ɔ̄ña q: oꝫ ꝙ in añte ad inferendū illaꝫ
ɔcluſionē ꝙ h̄ iſtās ē vl̄ nē ē h̄ inſtās ꝙ ē demōſtrādo pre
ſens inſtās mō repugnet poſito cuꝫ oppoſito bn̄ negati
⁊ ſilr̄ negaꝛ alia ɔ̄ña h̄ ē ⁊ nūqꝫ añ h̄ generabaꝛ: ḡ ieter-
nū fuit h̄. n. oꝫ ſumere tales p̄miſſas h̄ nē eſt vl̄ ꝓ mi-
nori ꝙ nūqꝫ añ h̄ iſtās ꝙ ē preſens generabaꝛ ꝙ ē repu
gnās caſui. ſ. ꝙ h̄ iſtās de q̄ fuerat mētio ɔtinue ſit p̄ſens
vn̄ pꝫ tales ɔ̄ñas ñ valere h̄ ē ⁊ nūqꝫ añ h̄ fuit: ḡ h̄ icipit
eē vt demōſtrādo ꝑ ly h̄ iſtās p̄ſens q: ꝑ mille ānos pꝰ
h̄ erit de aliq̄ hoie tē viuēte añs veꝝ ɔ̄ñs falſuꝫ p̄ciſe ſic
ſignificādo. Silr̄ ſic de futuro vt h̄ ñ ē ⁊ imediate pꝰ h̄
erit: ḡ h̄ icipit eē demōſtrādo antixp̄ꝫ ꝑ ly p̄mū h̄: ⁊ per
ſcd̄m hoc iſtans qd̄ erit ꝑ centū ānos poſt hoc. Simili-
ter per centū annos añ h̄ fuit forte añs veꝝ ⁊ ɔ̄ñs falſuꝫ
de aliq̄ re iā icipiēte eē demōſtrando nē ꝑ ly h̄ iſtās qd̄ ē
p̄ſens ⁊ eodēmō de deſinit. Sꝫ ɔ̄ ſeqꝛ tu es rome: ḡ tu
es rome ī h̄ iſtāti qd̄ ē p̄ſens ⁊ vltra ex ɔſequēte: ḡ tu es
rome ī h̄ iſtāti ⁊ illd̄ ē p̄ñs ꝙ fuit negatū vl̄ ſeqꝛ tu es ro-
me ⁊ illd̄ iſtās ē p̄ñs: ḡ tu es rome ī illo inſtāti qd̄ negaꝛ
⁊ prima conſequentia probatur nam ſequitur tu es ro-
me: ergo tu es rome in inſtanti aliquo ⁊ nō inſtanti pre
cedente: ḡ tu es rome inſtāti p̄nti ⁊ ꝑ ɔ̄ñs es rome inſtā
ti ꝙ ē p̄ñs ⁊ ſcd̄a ɔ̄ña tꝫ ꝑ ɔcluſionē illā de reſolutiōe re
latiui. Rñdeo ꝙ p̄ma ɔ̄ña ɔcediꝛ de mā ⁊ nō de forma
cā ē q: ꝑ obligationē ſtaret me eē rome vl̄ nullū iſtās vl̄
tp̄s eē nā ſi motꝰ nō eēt nullū tp̄s eſſet vt ɔſtat ex q̄rto
phiſicoꝝ ſꝫ cū añte ſtat ꝙ eēt rome ſaltē de ymaginati-
one ñ icludēte ɔ̄dictionē: ḡ cū ɔſequēte ēt q: cū v̄bo de
p̄terito vl̄ de futuro ɔſtat ꝙ ñ valꝫ taꝛ modꝰ arguēdi tu
curris rome: ḡ iſtāti ꝙ ē p̄ñs: ḡ tu es rome inſtāti ⁊ illud
ē p̄ñs cū imediate pꝰ h̄ erit ita ſic ſignificaꝛ ꝑ añs ⁊ tē pꝰ
h̄ nūqꝫ erit ita ſic ſignificaꝛ ꝑ ɔ̄ñs ⁊ dico ꝙ ñ ē ſcd̄a. a. re-
ſoluta ad reſoluentē ſꝫ eɔ̄ vt in alijs tractatibꝰ dicebaꝛ
nec ſeqꝛ imediate pꝰ h̄ erit ita qd̄ tu es rome inſtāti ꝙ
ē preſens. ḡ imediate pꝰ h̄ eris rome ī h̄ inſtāti ⁊ illd̄ ē
p̄ñs. Ex quibꝰ iferꝛ correlarie talē modū arguēdi ñ va
lere illa ē affirmatiua de p̄nti copula ñ āpliatia: ḡ ſbiec-
tū eiꝰ ſuppōit ꝓ eo ꝙ nē ē: dicūt. n. regule gn̄aliꝛ cū ta
li limitatiōe addita nē vl̄ tē vbi v̄bū ꝓpoſitionibꝰ tali-
bus aduerbijs determinetur. De illa tamen materia
diutiꝰ ſtare nō pertinet ad ꝓpoſitū.

v Lterius mō ſciendū: ē ꝙ in iſto caplo ponenda
ſophiſmata ſiue caſus ɔcernentes ypothetica ⁊
ſcd̄o breuiꝛ de poſitiōe in copulatis. Supponūt regula
q̄ tradiꝛ vltimo in tractatu ɔ̄ñaꝝ p̄miſſo deide pono ti-
bi illā coplatiuā tu curris ⁊ tu ñ curris ē tibi poſita ⁊ a te
bn̄ admiſſa ꝙ ſit adittenda pꝫ ex p̄dict̄ deide ꝓponiꝛ
eadē ɔcediꝛ deide ꝓpōitur tu curris ē a te ɔcedēdū cō-
cediꝛ q: veꝝ ñ repugnās cū ſit illa tu curris in rei veri-
tate altera ꝑs copulatie bn̄ adiſſe ⁊ ſtat illā cū caſu p̄ce-
dēte ſignificare deū eſſe. Sꝫ ɔ̄ tu curris ē a te ɔcedēdū
⁊ ēt ſuū ɔ̄dictoriū. ſ. tu ñ curris ē a te ɔcedendū ꝑ caſuꝫ
⁊ illa ſunt ɔ̄dic. ergo duo cōtradic. infra idē tp̄s obliga-
tionis ſunt a te ɔcedēda ꝙ ē ɔtra regulā. Reſpōdeo ſic
priꝰ vt cū dr̄ ſuū ɔ̄dictoriū. ſ. tu ñ curris ē a te ɔcedēdū ꝙ
negaꝛ licet tn̄ caſus ponat ꝙ illa ſit ɔcedēda ñ tn̄ pōit
ꝙ ɔ̄dictoria illiꝰ tu curris ſit ɔcedēda q: dico ꝙ ī iſto ca-
ſu pꝰ p̄dictū ordinē ꝓponēdi ꝙ illa duo nō ſt ɔ̄dictoria
tāqꝫ ſequēs ⁊ ꝙ illa ſint ɔ̄dictoria ē repugnās poſito ⁊ be
ne ɔceſſo ⁊ ſi ꝓponaꝛ vna ē ſingularis affirmatia ⁊ alia
ē ſingularis negatia de eiſdē terminis ɔcediꝛ ſi tn̄ tūc
ꝓponiꝛ ꝙ vna ꝑs ſignificet p̄ciſe p̄marie oppoſitū alte
riꝰ negaꝛ vt repugnās ⁊ ſi petā ɔ̄dictoriū iſtiꝰ tu curris
dicaꝛ ſtat ꝙ ſit. a. ſic dictū ē priꝰ. Et ɔſilr̄ reſpōdendū ē
ad oēs ſimiles caſus pō tibi illā tu curris ⁊ tu ñ curris
eſt a te ɔcedendū vl̄ tu curris ⁊ tu ñ curris repugnat po
ſito tibi poſito vl̄ tu curris ⁊ tu ñ curris ē tibi poſitū vl̄
tu curris ⁊ tu curris ē negāduꝫ a te quibꝰ ē ordo marie
attēdēdꝰ in vna regula prius poſtpoſita in ſophiſmate.
Contra tertiā ſuppoſitionē. ſ. cū repugnat copulatia vā
⁊ vna eiꝰ ꝑs pꝰ ꝓpoſita ɔcediꝛ ⁊ q̄cūqꝫ poſteriꝰ ꝓponaꝛ
ē negāda ⁊ ſilr̄ de diſiūctia falſa cū ſit ſequēs ꝑs. n. que
cūqꝫ ꝓpōiꝛ p̄ma ē negāda ⁊ ſcd̄a ē ɔcedēda ꝙ itelligo cū
ſit ſolū ex duabꝰ ꝑtibꝰ p̄ncipalibꝰ ɔpoſita. Itē ponaꝛ ꝙ
q̄ñcūqꝫ ꝓfert vniuerſal̄ ꝙ oē currēs ſit aſinꝰ ⁊ q̄ñcunqꝫ
ſingularis ꝙ tu curris adittaꝛ deide ꝓpono tu es aſinꝰ
negaꝛ ſꝫ ɔ̄ oē currēs ē aſinꝰ ſꝫ tu curris: ḡ tu es aſinꝰ ɔ̄ña
patet q: ſillogiſmꝰ in darij ⁊ maior ꝓbaꝛ q: q̄ñcūqꝫ ꝓ-
ferꝛ vniuerſal̄ oē currēs ē aſinꝰ ſꝫ ꝓferꝛ nūc vniuerſal̄
ꝓferendo illā maiorē: ḡ oē currēs ē aſinꝰ. Et ſilr̄ dꝫ ꝓba
ri minor ſi negaꝛ reſpōdeꝛ: ḡ adittēdo caſuꝫ ⁊ cū ɔcludiꝛ
in ſillogiſmo ꝙ tu ſis aſinꝰ negatur minor q: repugnat
poſito cū oppoſito bn̄ negati. Et ſi dr̄ ɔ̄ in ꝓferēdo mi-
norē dicti ſillogiſmi ꝓfero minorē q̄ ē ſingularis negaꝛ
tāqꝫ repugnās poſito q: ꝓferens minorē dicti ſillogiſmi
Et meliꝰ pōt dici negādo caſuꝫ cū ex p̄ma ꝑte ſeqꝛ ma-
ior ⁊ ex ſcd̄a minor dicti ſillogiſmi niſi dicaꝛ ꝙ ꝓferꝛ in
tp̄e futuro ⁊ tē argumentū nihil ꝓbaret. Itē poniꝛ tibi
illa tu curris ⁊ poniꝛ tibi illa tu ñ curris. Si admittiꝛ ɔ̄
ꝑ p̄mā ſuppoſitionē ſeqꝛ ꝙ ſolū poſſibile ñ repugnās po
ſito dꝫ admitti ſꝫ admitt̄ h̄ poſſibile repugnās: ḡ male
Itē ſi adittiꝛ ꝓpō tibi tu curris ⁊ ꝓpō ſil̄ tu ñ curris
ſi ɔcedis pꝫ ꝙ tu male reſpōdes q: ɔcedis duo ɔ̄dicto
ria ſi negas: negas adiſſa: ḡ male. Si negaꝛ: ḡ caſus ɔ̄
illa copulatiua ē poſſibilis tu curris ⁊ pō tibi illā tu non
curris ⁊ h̄ ē tibi poſita ſic notū ē quā negaſti ñ repugnāt
eſt ḡ male reſpōdiſti. Reſpōdeo negādo caſuꝫ q: neſcit
an vis p̄me note. ſ. pō trāſeat ī totū ſequēs aut in p̄mā
ꝑtē. ſ. tu curris. Si p̄mo mō adittiꝛ caſus ⁊ ɔcediꝛ tē cū
ꝓpōiꝛ illa tu curris ſꝫ negaꝛ illa tu ñ curris ⁊ ſi dr̄ ꝙ illa
ē tibi poſita pō ɔcedi ñ oꝫ tn̄ in illo caſu ɔcedere ꝙ illa
ſit ɔcedēda q: repugnat caſui. ſ. iſti tu curris. Ideo dr̄ ꝙ
ñ adittiꝛ illa ſꝫ adittiꝛ ꝙ pōis mihi illā ſi tn̄ vis iſtiꝰ note
pō trāſeat ſolū ī p̄mā ꝑtē adittiꝛ vnꝰ caſꝰ. ſ. p̄mꝰ ⁊ negaꝛ
ſcd̄s q: ſibi repugnat Ex iſtis ḡ pōt eligi rñſio cum p̄dict̄
regulis in q̄licūqꝫ caſu de copulatiuis ⁊ diſiūctiuis ſue
tur tal̄ regula ſi ſit aliq̄ diſiūctia poſita cuiꝰ vna ꝑs ē vā
ɔcediꝛ cū ꝓponiꝛ ꝑs vā ſi ſit ſolū vna ꝑs falſa negaꝛ il
la ſi ſit vna ꝑs ipoſſibilis ⁊ alia poſſibilis ſiue vera ſiue
falſa ɔcediꝛ ꝑs poſſibilis ſi vtraqꝫ ꝑs ɔtingēs ⁊ vna ſe
quiꝛ ad aliā ɔcediꝛ ɔ̄ñs ⁊ negaꝛ añs ſi ſit vna ꝑs iptineꝛ
alteri negaꝛ ꝑs p̄mo ꝓpoſita vt falſuꝫ ⁊ iptinēs ⁊ ɔce-
diꝛ ſcd̄a ꝓpoſita q: ſequēs ex poſito cū oppoſito bene ne
gati. Exēplū de p̄ma ꝑticula ɔſtat. Exēplū de ſcd̄a ꝑticu
la vt ſi ponaꝛ tu curris vl̄ tu es aſinꝰ ɔcediꝛ ꝙ tu curris
q̄ñcūqꝫ ꝓponiꝛ ⁊ negaꝛ tu es aſinꝰ nā illa tu curris ſe
quiꝛ ex poſito q: ipſa ſequiꝛ ex vtraqꝫ ꝑte diſiunctiue.
Exēplū de tertia vt ponaꝛ tu es rome vl̄ tu ñ es euſo-
nie ɔcediꝛ tu ñ es euſoie tāqꝫ ſequēs q: ſeqꝛ ex vtraqꝫ
ꝑte ⁊ negaꝛ ꝙ tu es rome. Exēplū q̄rte ꝑtis vt admiſſo
ꝙ tu curris vl̄ tu es rome q̄ illaꝝ p̄mo ꝓponiꝛ negaꝛ
⁊ ſcd̄ꝫ ɔcediꝛ ſilr̄ de iſtis tu es piſiꝰ vl̄ tu es papie. Aliū
ſophiſma vt pono tibi illā tu curris vel tu curris ē a te
ɔcedēdū adittiꝛ deide ꝓponiꝛ tu curris ē a te ɔceden
dū negaꝛ q: falſa ñ ſequēs deide ꝓponiꝛ h̄ fuit bn̄ ne-
gatū ɔcediꝛ ſꝫ ɔ̄ tu curris ſeqꝛ ex poſito cuꝫ oppoſito bn̄
negati ɔ̄dictorij. ḡ tu curris ē a te ɔcedendū ɔ̄ña patet
⁊ añs ꝓbaꝛ q: ſequiꝛ tu curris vel tu curris ē a te con
cedendū ſed tu curris nō eſt a te ɔcedendū: ergo tu cur-
ris vbi patet quod maior eſt poſita ⁊ minor oppoſituꝫ
bn̄ negati: igiꝛ ⁊c. Rñdeꝛ ſic priꝰ donec fiat talis ɔ̄ña tu
curris vl̄ tu curris ē a te ɔcedēdū ſꝫ tu curris ñ ē a te con
cedēdū: ḡ tu curris ɔcediꝛ ɔ̄ña ⁊ ꝙ ɔ̄ñs ſeqꝛ ex p̄miſſis

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

ꝛ ſi ꝓponit̃ maioꝛ ẽ tibi poſita ꝯcedit̃ negat̃ tñ tñ minoꝛ
ſ. ꝙ illa tu curris ñ ẽ a te ꝯcedẽda ſʒ oppoſitũ illi⁹ tu cur-
ris ẽ a te ꝯcedendũ ñ qꝛ falſuʒ ſʒ qꝛ repugnat. Et ſi q̃rit̃
ꝙ ẽ ei⁹ oppoſitũ dr̃ ꝙ ſtat ꝙ ſit. a. ſic in p̃cedẽtib⁹ ꝛ ꝯſimi
lẽ poteris eligere rñſionẽ in hmõi caſib⁹. ſ. vt ſi ponat̃
tu curris vl' tu curris ẽ a te negãdũ q̃mõlʒ alit̃ poterit ꝛ
de poſitione ſic poſita vt̃ caſus vt̃ i obiectione ꝯ quitã
ſuppoſitionẽ. Seq̃t̃ de obligatiõe reſpectu depoſitiõis

d E ſpẽ obligationis q̃ depoſitio vocat̃ nõ ẽ ma-
gna. ius cũ depoſitio ſit alicui⁹ ꝓpõis q̃ſi poſitio
ſui ꝯdictorij ꝛ tantũ valet depoſitio tibi tu cur-
ris ac ſi dicerẽ poſito ꝙ ñ curras idõ ñ adittit̃ neceſſariũ in
depoſitõe ſicut nec ipoſſibile ipoſitõe poterit itaqʒ aditti
ipoſſibile in depoſitõe ꝛ cũ ꝓbat̃ negari ſʒ illud q̃ſi ꝓ
vitio reputaret̃ deponere ipoſſibile ñ tñ ꝓ vitio rñdẽti
ſʒ arguẽti ſicut nec ponere neceſſariũ fuer̃ et ꝓ regula ꝙ
oẽ añs ad tibi depoſitũ ẽ negãdũ ꝛ ſilr oẽ falſuʒ non ſe-
quẽs ad oppoſitũ depoſiti ſit illud ſophiſma in mã illa
Depõ tibi illã aliq̃ ꝓpoſitiões ñ ſi ṽe adittit̃: qꝛ ꝯtigẽs
deide ꝓponit̃ ille ſi ꝓpoſitiões tu curris ꝛ tu nõ curris
ꝯcedo qꝛ ñ ẽ añs ad depoſitũ ſtat. n. cũ oppoſito depoſi
ti vtraqʒ illaꝝ ſignificare p̃ciſe p̃marie deũ eẽ deide ꝓ
põ illã duo ꝯdictoria mutuo ꝯdicẽtia ſi ṽa negat̃ qꝛ fal
ſuʒ ñ ſequẽs ex oppoſito depoſiti. Sʒ ꝯ oẽs ꝓpoſitiões
ſunt ṽe ſʒ ille ſi due ꝓpoſitiões. ſ. tu curris ꝛ tu ñ curris
ǵ ille ſi ṽe ꝛ illa ſi ꝯdictoria: ǵ illa ſũt ṽa. Hic rñdet̃ oĩo
ſicut ſi poneret̃ ꝙ oẽs ꝓpoſitões eẽt ṽe velut repugnãs
ꝯceſſo vl' oppoſito depoſiti negat̃ ꝙ illa ſi duo ꝯdicto-
ria imo manifeſte illud añcedit depoſito. Et breuit̃ oĩa
ſophiſmata p̃ri⁹ tacta ipoſitõe poſſunt rẽduci ad poſitio-
nẽ q̃re veluti diſpendiũ eẽt in art̃ ſpẽ diuti⁹ in morarij
vltra ea q̃ dc̃a ſi de depoſitõe tñ copulatiã pʒ ꝯſilr ex hiſ
q̃ dc̃a ſi q̃õ deponit̃ copulatiã cui⁹ vtraqʒ ps ẽ falſa ad-
mittit̃ ꝛ negat̃ vtraqʒ ps ſi vna ſit ṽa alia falſa ꝯceditur
veꝝ ꝛ negatur falſuʒ ſi ſit vna ps neceſſaria ꝛ alia ꝯtin-
gẽs ꝯcedit̃ neceſſariũ ꝛ negat̃ ꝯtingẽs ſi ſit vtraqʒ ps ṽa
ꝯtingẽs ꝛ vna ps ſit añs ad aliã ps añs negat̃ ꝛ ꝯñs cõ-
cedit̃ ſi neutra ſeq̃t̃ ad aliã ps p̃mo ꝓpoſita ꝯcedit̃ ꝛ ne-
gat̃ ps ſcd̃o loco ꝓpoſita. Circa q̃ poſſent tales caſ⁹ foꝛ
mari depono tibi illã de⁹ ẽ ꝛ aliq̃d depoſitũ tibi ẽ negã
dũ a te adittit̃ deide ꝓponit̃ eadẽ negat̃ deide ꝓponit̃
de⁹ ẽ ꝯcedit̃ deide aliq̃d tibi depoſitũ ẽ negãdũ a te ne
gat̃ ꝯ illa copulatiã ẽ negãda demõſtrãdo illã de⁹ ẽ ꝛ ali
q̃d tibi depoſitũ ẽ negãdũ ꝛ a te ꝯcedit̃ qꝛ veꝝ ꝛ iptinẽs
ñ añs ad depoſitũ tc̃ ſic illa ẽ negãda a te ꝛ illa ẽ tibi de-
poſita: ǵ ꝛc̃. reſpõdet̃ negãdo minorẽ nõ qꝛ ſit falſa ſʒ qꝛ
añcedit depoſito cũ bñ ꝯceſſo. Itẽ depono tibi tu es hõ
ꝛ oẽ depoſitũ tibi ẽ ẽ a te negãdũ adittit̃ deide negat̃ cũ
ꝓponit̃ deide ꝓponit̃ oẽ tibi depoſituʒ ẽ negãdũ a te ſi
ꝯcedis ꝯ ꝓpono tibi tu es hõ ꝛ ꝑ regulã datã pʒ ꝙ illa de
bet negari ſi ꝯcedit̃. n. vtraqʒ ps oʒ ꝯceder̃ copulatiuã
vt prius dictum eſt negatur ergo quod tu es homo de
inde cũ ꝓponitur ꝙ tu nõ es hõ cõcedit̃. Sed contra
nullũ tibi depoſitũ ẽ: ꝛ ǵ nullũ tibi depoſitũ ẽ negãdũ a
te ꝙ fuit negatũ. Si negat̃ ǵ p̃mu⁹ illa oẽ tibi depoſitũ
ẽ negãda. Cõtra illa ẽ ſcd̃a p̃ri⁹ data ſaltẽ loquẽdo de de
poſito ꝙ ẽ ꝯtingẽs vt añs alteri depoſito q̃liter ſupponi
tur nẽ in caſu illo reſpõdet̃ ſicut p̃ri⁹ petũt argumẽta do
nec dr̃ ꝙ negat̃ rẽgula qꝛ dico ꝙ regula debʒ itelligi cũ de
terminatione ad me. Sʒ generaliter ꝛ breuiter negat̃
h oĩo ſic poſita tali diſiũctiua tu ñ es hõ vl' aliq̃d tibi de
poſitũ nõ ẽ negãdũ a te. De diſiũctiuis fuit̃ h regula q̃õ
cũ deponit̃ diſiũctiua cui⁹ vna ps ẽ neceſſaria vl' cui⁹
oppoſitũ ẽ ipoſſibil' copulatiã ſicut ſi ille due tu es aſinus
vl' de⁹ ẽ vl' illa tu ñ curris vl' tu ſedes foꝛ. ẽ vl' foꝛ. ñ cur-
rit hõ nõ currit vl aliq̃d aĩal mouet̃ q̃ꝝ nulla debet ad-
mitti qꝛ ſunt oẽs neceſſarie admiſſa ǵ vna diſiunctiua
debʒ q̃libʒ ei⁹ ps p̃ncipal' negari qꝛ q̃libʒ ãtecedit ad ip
ſuʒ depoſitũ. In diſiũctiuis tales poſſũt poni caſus de
pono tu es aſin⁹ vl' aliq̃d ipoſſibile añcedit ad tibi depo
ſitũ admittit̃ qꝛ ꝯtingẽs deide ꝓponit̃ aliq̃d ipoſſibile

añcedit ad tibi depoſitũ ꝙ negat̃ qꝛ añcedit ad depoſitũ
Sʒ cõtra ſequit̃ tu es aſin⁹: ǵ aliq̃d impoſſibile añcedit
ad tibi depoſitũ vel tu es aſin⁹ tc̃ ſic illa: illa ꝯña ẽ bona
ꝛ añs eſt impoſſibile ꝛ ꝯñs tibi depoſitũ: ǵ aliq̃d impoſ
ſibile añcedit tibi depoſitũ. Reſpõdet̃ ſicut in ꝯſimilibus
dictũ ẽ p⁹ negãdo velut repugnãs oppoſito depoſiti cũ
bene ꝯceſſis ꝙ illũ ꝯñs ſit mihi depoſitũ ꝛ ꝯſilr reſpon-
det̃ ad talẽ caſuʒ depõ tibi illã de⁹ eſt vl' aliq̃d neceſſa
riũ ſeq̃t̃ ad tibi depoſitũ ꝛ de quibuſcũqʒ talib⁹.

f E quit̃ de mõ reſpõdendi ad tales caſus poſſi-
biles de variatione ſignificatõis ꝓpoſitionis ꝛ
termini. ¶ Pro quo p̃mo notãdũ eſt qꝛ ſolum
ſcripta vel in voce ſignificatiua ſunt ad placitũ de illis
ſit ſolũ talis ipoſitio ꝯcept⁹. n. mẽtal' naturalr̃ ſignificat
idõ nõ adittit̃ caſus in quo ponit̃ ꝙ alr̃ ſignificẽt q̃ʒ ꝯſtat
eos naturalr̃ ſignificare de hac tñ mã ad p̃ſens h non
ꝑtinet tractare nec determinare ſʒ ſupponat̃ ꝙ tã ſcrip
ta q̃ʒ vocalia ſic ſignificẽt ad placitũ ꝙ liceat reſpõden
ti admittere bñ reſpõdendo q̃ncũqʒ placuerit arguenti
terminũ inſtituere ad ſignificãdũ vel ꝓpoſitioneʒ vel
ꝯplexũ ipſuʒ ſignificare ſcd̃o notandũ ꝙ quedã ſi voces
vl' ſcripture primarie ipoſite ab autenticis ſuas res ſi-
gnificare vt ſunt ly hõ ꝛ ly albũ ꝛ ſincategoꝛemata. Sʒ
quedã ſunt inſtituta ſignificare quicq̃d placuerit per ea
demõſtrare vel iferre cuiuſmodi ſunt ꝓnomina. Que
dã nõ ſunt ipoſita ad aliq̃d ſignificãdũ ſaltẽ autẽtice ſi ẽ
dicãt termini ignoti vt ſunt. a. b. c. tc̃ fuerit talis regu
la ꝙ ꝑꝑ ipoſitionẽ nõ eſt rñſio variãda ad ꝓpoſitionẽ re
ſpectu cui⁹ inuit̃ ſignificatio imutari ſi ǵ ꝑ ipoſitionẽ vl'
ratiõe ptis vel ratiõe toti⁹. Exẽplũ vt licet ipõat̃ ꝙ illa
tu es aſin⁹ p̃ciſe ſignificet ꝙ de⁹ eſt debet admitti ꝛ ꝯce
di ꝙ illa ſic ſignificet ſʒ cũ ꝓponit̃ tu es aſin⁹ debet nega
ri ſic iferi⁹ patet planu⁹ ꝛ illa ꝯcluſio vel ſcd̃a ſic oſtẽdit̃
ex p̃dictis tal' ꝓpõ vt ſemp ẽ iptinẽs nec ꝑ caſuʒ deueniet
ṽa poſtq̃ʒ fuit falſa nec ecõuerſo: ǵ ñ aliter ad eã ẽ reſpõ
dendũ infra tẽp⁹ quã eẽ ꝑꝑ ipoſitionẽ q̃ ẽ ſuatiua ꝯcluſio
nis ꝛ añs ꝓbat̃ ꝓ p̃ma pte nã q̃litercũqʒ ponat̃ vel va
riet̃ ſignificatio tal' ꝓpoſitiõis tu curris nõ ſeq̃t̃ ꝑꝑ h vt
mouearis vel quieſcas plus quã ſi ꝯburat̃ talis ꝓpoſi-
tio licet. n. ponã ꝙ roma ſignificet ly chimerã vel ſic ly
nihil ñ oʒ ꝙ idõ deſtruat romã: ǵ ꝑ idẽ licʒ q̃litercũqʒ fiat
ipoſitio de illa tu curris ñ ſeq̃t̃ te currere nec repugnat
cũ ñ ſeq̃t̃ te ñ currere ſic iã ẽ determinatũ: ǵ q̃litercũqʒ
fiat ipoſitio noua iſta tu curris illa tu curris eſt iptinens
ipoſito q̃ fuit p̃ma ps añt ꝓbãda ſcd̃a ps ꝓbat̃ de ſe ꝛ ñ
ſeq̃t̃ ipono ꝙ illa tu es hõ ſignificet te eſſe caprã: ǵ illa ſi-
gnificat te eẽ caprã ſicut nec ſeq̃t̃ põ quaʒ tu ſis epiſcop⁹: ǵ
tu es epiſcop⁹. Itẽ poterit dicta ſic ꝯcluſio ꝯfirmari nã
ſi ꝑꝑ ipoſitionẽ talẽ foret variãda ꝛ ñ nullus haberet cõ
cedere vel negare aliquã ꝓpoſitionẽ ſibi ꝓpoſitã quãtũ
notã niſi fieret ipoſitio terminoꝝ in p̃ncipio nec taleʒ i
poſitionẽ admittere deberet donec fiat ipoſitio ſignifi-
cationis reſpectu cuiuſlibet ptis ꝛ ſic nec alteri⁹ ipoſitõis
ꝛ ſic eẽt ꝓceſſus in ifinitũ vñ nũq̃ʒ ꝯueniret opponẽs ꝛ
rñs i terminoꝝ ſignificationib⁹. Ex q̃b⁹ pʒ ꝙ ſꝑ ad ꝓ
poſitiões itellectas a nobis reſpõdere debem⁹ ꝓut iſti
tute ſũt ab auctorib⁹ nec ẽ variãda rñſio niſi fiat ipoſitio
reſpectu termini qui nõ p⁹ autẽtice p̃marie ſignificauit
vt ad tales h ẽ veꝝ. a. ẽ. b. ad q̃les cũ ꝓponit̃ ſine deli-
beratione vl' ipoſitiõe tali dicat̃ ꝙ ñ itelligo illaʒ cũ tñ
facit ipoſitionẽ poteris talẽ ꝯcedere vel negare ꝙ ꝓut
tibi videtur faciendũ.

i M illa tñ mã poſſunt fieri talia ſophiſmata vt i
ponat̃ ꝙ ly de⁹ ẽ aſin⁹ p̃ciſe ſignificet te currer̃
admittit̃ deide ponit̃ tibi illa de⁹ ẽ aſin⁹ ſi admittitur
ꝓpoſitio eadẽ ꝯcedit̃ ꝯ quã reſponſionẽ trãſit imediate
ꝯcluſio mõ poſita negat̃ ǵ caſus de⁹ ẽ aſin⁹ cũ ponit̃ ꝯ oẽ
poſſibile ſcitũ eẽ tale ñ repugnãs cũ ponit̃ ẽ admittẽdũ
per primã ſuppoſitionẽ iſtius tractatus ſed illa deus eſt
aſinus ẽ hmõi: ergo ẽ admittẽda ꝯceditur cõſequentia
deide ꝓponit̃ minoꝛ ſi negat̃ ꝯ põt eẽ ſicut nẽ ꝑ illã adeq̃te

ſignificat̃: ǵ illa ẽ poſſibil' añs pʒ ex caſu ꝯcedit̃: ǵ minoꝛ
ꝛ cũ ꝓpõit̃ ꝯñs ꝯcedit̃ ñ qꝛ veꝝ ſʒ qꝛ ſequẽs ex ipoſito cũ
ꝯceſſa ſuppoſitione. Si tñ ponat̃ iteꝝ tibi de⁹ ẽ aſin⁹ ne
gat̃ caſ⁹ vt p̃ri⁹ ꝛ cũ ꝓponit̃ tu negas illã ꝯcedit̃ qꝛ veꝝ
nõ repugnãs deide ſi ꝯcludit̃ tu male reſpõdes ꝯcedit̃
infra tp̃s ñ qꝛ ṽa ſʒ qꝛ ſequẽs licet falſa Sʒ ꝯcedat tp̃s
aſſertiã ꝛ tc̃ ꝓpõ infra tp̃s tu negaſti illã tibi ꝓpoſitã de⁹
ẽ aſin⁹ ꝯcedit̃ ꝛ illa tc̃ fuit poſſibil' ñ rẽpugnãs negat̃. Cõ
tra illa p̃ciſe ſignificauit te currer̃: ǵ ꝛc̃ negat̃ añs qꝛ dico
lʒ poſuiſti illã ſignificare te currere ñ ſeq̃t̃ ꝙ ſignificat vt
ſuperi⁹ dictũ ẽ ſʒ in rei ṽitate ifra tp̃s fuit ipoſſibil' ſigni
ficãs ꝙ de⁹ ẽ aſin⁹ ſicut mõ ſignificat pʒ ǵ iſtos nimis ipe-
tuoſe dictaſſe qui poſuerũt aliquẽ caſuʒ admittẽdũ eſſe
p⁹ ipoſitionẽ factaʒ q̃ fuit ipoſſibil' añ. Aliud ſophiſma.
ıponat̃ ꝙ ille ꝓpoſitões ꝯuertãt̃. ſ. tu es aſin⁹ ꝛ celũ mo
uet̃ admittit̃ deide ſi ponat̃ tu es aſin⁹ ẽ poſſibil' negat̃
Cõtra illa celũ mouet̃ ẽ poſſibil' ꝛ nec̃ia ꝛ illa ꝯuertit̃ cũ
illa: ǵ ꝛ iſta ẽ poſſibil'. ſ. tu es aſin⁹ ꝯcedit̃ ꝯña ꝛ negatur
maioꝛ. Sʒ ꝯ ꝓpõ nec̃iũ ẽ celũ moueri ꝯcedit̃ tc̃ ſic nec̃iũ
ẽ celũ moueri ꝛ illa celũ mouet̃ ſic p̃ciſe ſignificat vt ſup
pono: ǵ illa ẽ neceſſaria ꝛc̃. Reſpõdet̃ negãdo minorẽ
ñ qꝛ ſit falſa ſʒ qꝛ repugnãs ẽ lʒ ſit ṽa ꝛ h ipoſito cũ bñ cõ
ceſſo ꝛ i tali caſu ꝯceſſo ꝙ tu ꝯcedis illã celũ mouet̃ po-
terit vt p⁹ deduci ꝙ ꝯceſſiſti ipoſſibile: ǵ male reſpõdi-
ſti dr̃ oĩo ꝯcedẽdo ꝯñs qꝛ ſequens lʒ tñ falſuʒ. Alit̃ oꝛdo
põt eẽ tal' in eodẽ caſu p⁹ admiſſuʒ ponit̃ tu es aſin⁹ ne
gat̃ ꝓponit̃ celũ mouet̃ ꝯcedit̃ qꝛ veꝝ ñ pugnãs. Sʒ ꝯ
facio tibi iſtã ꝯñaʒ celuʒ mouet̃: ǵ tu es aſin⁹ ſi negatur
ꝯña ꝯ h ar̃ ab vno ꝯuertibiliũ ad reliquũ ſibi ꝯuertibile
ǵ ꝯña ẽ bona ꝙ. n. ar̃ ab añte ad ꝯñs ẽ veꝝ ñ repugnãs
ǵ ꝯcedendũ ꝛ ꝙ illa ꝓpõ q̃ ẽ añs ꝯuertit̃ cũ illa ſimplicit̃
q̃ ẽ ꝯñs ſeq̃t̃ ex caſu: ǵ ꝯcedendũ ẽ ꝙ dicta ꝯña ẽ bona et
ei⁹ añs ẽ veꝝ: ǵ ꝛ ꝯñs: ǵ veꝝ ẽ te eẽ aſinũ: ǵ ſic eſt ꝙ tu
es aſin⁹: ǵ tu es aſin⁹ ꝙ erat p̃mo negatũ. Reſpõdet̃ ǵ
ſic p⁹ vſq̃ʒ q̃ ſit illa ꝯña celuʒ mouet̃: ǵ tu es aſin⁹ q̃ʒ nego
cũ tñ ꝯcludit̃ illã eẽ bonã ꝯcedo ꝙ illa ẽ ſat̃ bõa nego tñ
illã q̃ncũqʒ mihi ꝓponit̃ ſicut et ꝯcedo ꝙ ei⁹ ꝯñs ẽ veꝝ. ſ.
ego ſuʒ lʒ ego negẽ illã: ǵ ſuʒ aſin⁹ q̃cieſcũqʒ mihi ꝓpõit̃
nec ſeq̃t̃ illa ẽ ṽa tu es aſin⁹: ǵ veꝝ ẽ te eẽ aſinũ qꝛ ꝯce-
do ꝙ illa ẽ ṽa ꝛ nego ꝙ illa p̃ciſe ſignificet te eẽ aſinũ ꝛ ſi
ar̃ ꝯ illã ꝯñaʒ ẽ bona celũ mouet̃: ǵ tu es aſin⁹ ꝛ oĩs ꝯña
bõa ẽ neceſſaria: ǵ tã valet eẽ q̃ʒ intra ſʒ negas illã: ǵ ne
gas nec̃iũ ꝙ ẽ ꝯ p̃mã ſuppoſitionẽ: h reſpõdet̃ ſic p⁹ mlt̃
totiẽs ꝯcedẽdo ꝯñaʒ ſimplr̃ ꝛ dicat̃ ad pticulas añt ſʒ
oꝛdinẽ ꝓponẽdi q̃ ñ ſeriatiʒ ꝓponunt̃ ſic mõ ſi ꝓpoſite
ꝯcedit̃ ꝯñs tãq̃ʒ falſuʒ ſequẽs ifra tp̃s. Et vlr̃ reſpõdet̃
ad tales caſus ipõit̃ ꝙ illa de⁹ ẽ ſignificet hoieʒ eẽ aſinũ
ꝛ de ſilib⁹. Huic ſile ẽ tale ſophiſma iponat̃ ꝙ illa aĩal
currit ſignificet p̃ciſe celũ cadere vl' ꝯſimile ipoſſibile ꝛ
ſignificet q̃libʒ alia propoſitio p̃ciſe p̃marie adittit̃ dei
de facio illã ꝯñaʒ h currit: ǵ al' currit ꝯcedit̃ illa ꝯña tc̃ ſic
illa ꝯſequentia eſt bona ꝛ antecedẽs eſt poſſibile ꝛ con
ſequẽs impoſſibile quod eſt incõueniẽs ꝛ cõtra regulas
Ariſtotel' p̃mo p̃oꝝ. Rñdet̃ h ꝯñt ſic i alio ꝯcedẽdo ꝯñaʒ
ꝛ negãdo tñ ꝙ illa ꝯña ſit bona ſaltẽ ꝯceſſo p⁹ ꝙ añs ſit
poſſibile vl' ſi ꝯcedit̃ ꝯñaʒ eẽ bonã ꝯcedit̃ vt ſequẽs lʒ
tñ falſuʒ ſit ꝙ illa hõ currit ſit ipoſſibil' ꝛ negat̃ ꝙ p̃ciſe
ſignificet hoieʒ currere nã q̃libʒ ꝓpoſitiõe negata debʒ
q̃libʒ alia negari añs ad illã ex q̃ ſequit̃ ipa bñ negata.
Si tñ obiciat̃ cũ negat̃ ꝙ illa ꝯña ſit bõa ponẽdo oppo-
ſitũ ꝯñt cũ añte. ſ. illã copulatiuã h currit ꝛ tñ nullũ aĩal
currit negat̃ caſus. Si tñ proponit̃ illa rẽpugnat ꝯcedit̃
ꝛ ꝯñt negat̃ ꝙ illa nullũ aĩal currit ẽ oppoſitũ ꝯñt iſti⁹ al'
currit ſʒ bene ẽ oppoſitũ ſibi ſile ꝛ ſi ponatur ꝙ vna tal'
ſit q̃libʒ talis ꝛ q̃ritur oppoſitũ iſti⁹ aĩal currit dicatur ſi
cut ſepius ſtat ꝙ ſit. a. vel. b. ꝛc̃.

a Aliud ſophiſma iponat̃ ꝙ illa oĩo hoieʒ ẽ vl' hoieʒ
currit ꝯuertat̃ cũ illa propoſitõe hõ currit ſi adit-
tit̃ proponat̃ hoieʒ ẽ ſi adittit̃ cedat tp̃s ꝛ ar̃ ꝙ tu reſpõ
diſti ꝯ ꝯcluſionẽ i p̃ncipio hui⁹ capl'i prolatã ſi negas ꝯ
hoieʒ ẽ: ǵ hõ eſt ꝯña ẽ bõa vt elici põt ex caſu ꝛ añs ẽ ꝯce

dẽdũ ǵ ꝛ ꝯña. Põt ǵ vno mõ rẽſpõderi negãdo caſũ ſicut ſi
poneret̃ ꝙ illa hoieʒ ẽ vel currit ſit ꝯgrua q̃õ grãmatice
loquẽdo ẽ ipoſſibile ſicut nec hõ foꝛet rudibil'. Alit̃ põt di-
ci adittẽdo caſũ ꝛ cũ proponit̃ hoieʒ ẽ vl' currit ñ itelligo
illã vl' nolo reſpõdere ad illã nec ad illã ꝯñaʒ hõ ẽ: ǵ ho
minẽ ẽ ꝯcedit̃ tñ vt ſequẽs ꝙ illa ꝯña ſit bõa ſic in p̃dictis
ꝛ ſic reſponſuʒ ẽ in ill' ita reſpõdendũ ẽ de mutatiõe ali-
cui⁹ termini ſic poſito ꝙ ille termin⁹ hõ ꝯuertat̃ cũ illo
termino aſin⁹ aditto deide ꝓponit̃ hõ ẽ aſin⁹ negat̃ ꝛ ꝯ
cedit̃ ꝙ tu es hõ cũ ꝓponit̃ ꝛ ſilr̃ ꝙ illa tu es hõ ẽ ꝯcedẽ-
da ꝛ ṽa ſi tñ ar̃ tu es hõ: ǵ tu es aſin⁹ negat̃ ꝯña ſʒ ꝯcedi
tur illã eẽ bonã ꝛ ꝯñter ꝯcedit̃ ꝙ illa tu es aſin⁹ ẽ ꝯceden
da ꝛ ṽa negat̃ tñ illa q̃ncũqʒ ꝓpõit̃ ꝛ ſilr̃ ꝯcedit̃ ꝙ tu ne
gas iſtã ꝛ ſi vlteri⁹ ꝯcludit̃ ꝙ male reſpõdes ꝯcedit̃ vt
ſequẽs tãtũ ꝛ tñ h ẽ meli⁹ q̃ʒ ꝑꝑ aliquẽ caſuʒ poſſibilẽ cõ
cedere tales propoſitiões de⁹ ẽ capra vl' hõ ẽ aſin⁹ ꝛc̃. in
h caſu põt oꝛdo ſic variari p̃mo ꝓponẽdo illã tu es aſi-
n⁹ p⁹ poſitũ deide ꝯceſſa illa proponat̃ tu es aſin⁹ q̃ ne
gata ꝓponit̃ illa ẽ neganda ſi negat̃ ꝯcedat tp̃s ꝯſentiat̃
ꝛ tc̃ notũ ẽ ꝙ ifra tp̃s h fuit ṽa tu es aſin⁹ ẽ negandũ nec
repugnauit qꝛ ſtat q̃õ ly hõ ꝛ ly aſin⁹ ꝯuertãt̃ lʒ ſis hõ ꝛ
illa ẽ ꝯcedẽda ꝛ iſta negãda tu es aſin⁹ ſtat. n. cũ oĩb⁹ cõ
ceſſis ꝙ illa tu es aſin⁹ ſignificat p̃ciſe p̃marie ꝛ illa tu es
hõ ꝛ eẽ lʒ illi tantũ ſic ſignificẽt vl' ſic ſicut ſtat copulatiuaʒ
ſic p̃ciſe ſignificare lʒ vtraqʒ ps p̃ciſe p̃marie ꝙ ſic oſtẽ-
dit̃ qꝛ capta tali copulatiua tu curris ꝛ rex ſedet ſtat q̃õ
ſcd̃a ſignificet te currere ꝛ p̃ma regẽ ſedere ꝛ tc̃ notũ eſt ꝙ
vtraqʒ ps ſignificat alr̃ q̃ʒ p̃marie ꝛ copulatiã ſignificat
ſicut ſue ptes qꝛ tota copulatiua ſignificat te currer̃ ꝛ regẽ
ſeder̃ ꝛ ꝯſilr̃ i propoſito lʒ ſbiectũ vl' p̃dicatũ cathegoꝛe
matice vl' vtrũqʒ ſignificet alit̃ q̃ʒ p̃marie ꝛ ꝯcedit̃ p̃mo
in caſu ꝛ oꝛdie propoſito ꝙ illa tu es aſin⁹ ẽ negãda ſʒ ꝯ
ponat̃ ꝙ ille ꝓpoſitiões ꝯuertãt̃. ſ. tu es hõ ꝛ tu es aſin⁹
negatur ꝯtra ſubiecta conuertũtur copule cõuertuntur
predicta conuertuntur ſimiliter ꝛc̃. ſunt paria: ergo ille
propoſitiões ꝯuertunt̃ reſpõdet̃ negãdo ꝙ cetera ſunt
pia qꝛ cũ cetera ꝓponũt iſtãdũ ẽ de vltio negãdo illõ tã
q̃ʒ repugnãs. Aliud ſophiſma ſit tale iponat̃ ꝙ ly hõ ſo
lũ ſignificet ñ hoieʒ ſi negat̃ ꝯ nã ſeq̃t̃ ly hõ ſolũ ſignificat
bruta vl' aſinũ: ǵ ſignificat ñ hoieʒ ſʒ añs eſt poſſibile vt
patet ex p̃cedẽtib⁹ cũ ſit vox ſignificatiua ad placitũ: igit̃
ꝛ ꝯñs ꝙ ẽ p̃ſens caſus. Admittit̃ ǵ tc̃ ꝓponitur tu es hõ
ꝯcedit̃ ꝑ p̃mã ꝯcluſionẽ q̃rti capl'i deinde ꝓponitur tu
es ñ hõ ſi ꝯcedit̃ ꝯcludit̃ ꝙ tu ñ es hõ ꝛ ſic ꝯdictoria ꝑ il
lã regulã ab affirmatiã de p̃dicato ifinito negat̃: igit̃ cũ
ꝓponit̃ illa tu es ñ hõ. Sʒ ꝯ q̃litercũqʒ ſignificat illa tu
es hõ ꝛ quicq̃d ſignificat illa tu es hõ ſignificat illa tu
es ñ hõ qꝛ ꝯuertitur: igit̃ ſili ratiõe habes iſtã ꝯceder̃ ſicut
ꝛ aliã cũ tibi proponit̃ q̃ʒ negas: ǵ male vt in p̃cedẽtib⁹
reſpõdet̃ negãdo maiorẽ qꝛ lʒ ſinguli termini iſtaꝝ ꝓpo
ſitionũ ꝯſilr̃ ſignificẽt ñ ſeq̃t̃ iſtas ꝓpoſitiões ꝯſilr̃ ſignifi
care vt i p̃cedẽtib⁹ oſtẽſuʒ ẽ. Poſſʒ tñ p⁹ ꝑ aliũ modũ ꝓ
bãdi deduci ad ꝯcedẽdũ bñ ifra idẽ tp̃s iſtã ꝯcluſionẽ. ſ.
ꝙ male reſpõdes ſʒ ꝯcedit̃ tãq̃ʒ ſequẽs ex ꝯceſſis ꝙ ñ eſt
icõueniẽs. Ex iſtis pʒ tal' mod⁹ arguẽdi ñ valer̃ q̃ꝝ facie
bãt logici. ſ. p̃dicatũ iſti⁹ ꝓpoſitõis affirmat̃ de ſbo illi⁹
ꝛ q̃libʒ res ſignificata vl' ſuppoſita ſbi eſt res ſignificata
vl' ſuppoſita p̃dicati: ǵ illa affirmatiua ẽ ṽa ꝛ ñ ſeq̃t̃ h eſt
vera negatiua: ꝛ vna pars ſignificatiua per ſubiectum
eſt res ſignificata per predicatũ nec ecõuerſo: igitur il-
la eſt vna negatiua ṽa vel illa negatiua eſt ṽa. Exẽpluʒ
p̃mi ſic poſito ꝙ illa tu es aſin⁹ ſignificet p̃ciſe p̃marie ꝛ
ly aſin⁹ ſignificet p̃ciſe p̃marie hoieʒ ꝛ pro ſcd̃o ponat̃ ꝯ
uerſo quã ly tu ñ es hõ ſignificet p̃ciſe p̃marie ꝛ ly hõ q̃
p̃dicat̃ ſignificet hoieʒ. Seq̃t̃ et ex p̃dictis ꝙ ſtat aliquaʒ
copulatiuã eẽ ṽaʒ cui⁹ nulla ps ẽ falſa ꝛ falſã cui⁹ vtraqʒ
ps ẽ ṽa ꝛ ſilr̃ de diſiũctis ꝛ ꝯñt de aliis ꝓpoſitiõib⁹ ypo
teticis ꝯpoſitis ꝛ ꝙ aliq̃ ſit ꝯña bona ꝛ foꝛmal' cui⁹ añs ſit
veꝝ ꝛ ꝯñs falſuʒ ꝛ impoſſibile. Et ꝙ aliq̃ ſit ꝯña bona
ꝛ foꝛmalis cuius cõtradictoꝛiũ ꝯñtis ſtat cũ antecedẽte
ꝛ p̃dicte nõ debẽt ꝯcedi niſi infra tp̃s obligatiõis talis

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA

ĩpoſitõis qñ ſit vt poſſet in p̄dictꝭ caſibꝰ bñ deduci iõ me
rito in p̄mo tractatu ĩtroductorio bñ ſcripſi de q̄litatibꝰ
ĩpoteticharꝝ ⁊ categoricarꝝ p̄ſuppoſitꝭ ſignificatiõibꝰ tã
illarꝝ quã ptiũ ſingľariũ ⁊ ꝯſilr in tractatu ꝯñarꝝ d̄ regul
generalibꝰ ibi poſitis ſi tñ ponat̄ ꝙ ñ hõ ſit oẽ illd̄ ꝙ ñ
ẽ hõ negat̄ vľ ꝙ.a.ſit oẽ illd̄ ꝙ ñ ẽ.a.⁊ oẽ huiꝰ ⁊c̄. Alid̄ ſo
phiſma ſit tale vľ põt fieri reſpectu terminorꝝ ex demõ
ſtratõe tm̄ ſignicãtiũ tale poſito ꝙ tu ſcias qd demõſtra
tur ꝑ ly h̄ in illa ꝓpoſitõe h̄ ẽ hõ ſic ꝙ nihil ꝙ demõſtrat̄
dubitas eẽ hoiẽꝫ nec aliqd ꝙ ñ ẽ hõ credas eẽ hoiẽꝫ vľ
ecõuerſo deide ſuppono ꝙ cũ h̄ tu ſcias ꝙ h̄ ꝓpoſitio h̄ ẽ
hõ ⁊ q̄lꝫ alia ſignificet p̄ciſe p̄marie ex ꝯpoſitione ſuorꝝ
terminorꝝ p̄ciſe p̄marie ſignificãtiũ vľ ſic tñ termini pri
marie p̄tẽdũt deide ꝓpõ tibi illã h̄ ẽ hõ ſi ꝯcedit̄ vľ ne
gat̄ ar̄ ꝙ infra tp̄s ꝯceſſiſti vľ negaſti ꝓpõnẽ quã ñ intel
lexiſti de facto: ğ male. Siľr ſi dubitat̄. Jõ cũ ꝓpõit̄ h̄ ẽ
hõ q̄ro qd demõſtras ꝑ ly h̄ ſi võ ñ vult aliqd̄ ꝓpoſituꝫ
demõſtrare tibi ſꝫ dicat tu bñ ſcis ꝑ caſuꝫ: igit̄ nõ oꝫ cer
tificare te demõſtrato dicat̄ ꝯcedẽdo ꝙ ñ ẽ opꝰ attñ ſi tu
nõ vel mihi aliqd̄ certũ demõſtrare de facto nec ego vo
lo tibi aliqd rñdeř. Sꝫ ꝯ̄ qõlꝫ d̄mõſtratũ ſcis eẽ hoiẽꝫ vľ
illd̄ ſcis ñ eẽ hoiẽꝫ ſꝫ ꝑ ſ̄biectũ huiꝰ ꝓpoſitõis h̄ ẽ hõ ẽ ali
qd a te demõſtratũ vt pꝫ ex caſu tot igit̄ illd̄ ſcis eẽ ho-
minẽ vel illud ſcis nõ eſſe hominẽ. Reſpõdet̄ dubitã
do illã ꝯñaꝫ q: neſcio ſi ly illud ſumat̄ relatiue vľ demõ
ſtratiue ſi demõſtratiue ñ itelligo illã ꝯñam donec c̄tifi-
ces me qd demõſtres ſi relatiẽ cõcedit̄ ꝯña ſi tñ ꝓpõis
mihi conſequentiã.ſ.illam diſiunctiuaꝫ per ſe ſine tali
ꝯditiõe ꝙ ſuũ añs p̄cedit ñ itelligo eã ſic nec ẽ aliq̄ ꝓpõ
relata ĩtelligibiľ niſi itellecta ꝓpõe ſui añtꝭ ſi tñ ꝓponit̄
demõſtratũ ꝑ ſ̄biectũ huiꝰ h̄ ẽ hõ ſcis eẽ hoiẽꝫ vľ demõ
ſtratũ ꝑ ſ̄biectũ illd̄ ſcis ñ eẽ hoiẽꝫ ꝯcedet̄ gr̄a argumẽti
⁊ dubitat̄ vtraqꝫ ps eiꝰ cũ ꝓponit̄ ſic licꝫ ꝯcedit̄ ꝙ rex
ſedet vľ nullꝰ rex ſedet dubitat̄ tñ vtraqꝫ eiꝰ ps cũ pro
ponit̄. Sꝫ ꝯ̄ ſi demõſtratũ per ſ̄biectũ huiꝰ ſcis eẽ hoiẽꝫ
vel ſcis eſſe non hominẽꝫ ⁊ ſcis illam hoc eſt homo pre
ciſe ſignificare ꝙ hoc eſt homo ex demonſtratõe: ğ vel
illã h̄ ẽ hõ ſcis eẽ verã vľ ſcis eẽ falſaꝫ ꝯña pꝫ q: p̄ma ps
ꝯñtꝭ cũ illo medio ſeqt̄ ex p̄ma pte añtꝭ ⁊ ſcd̄a ex ſcd̄a igi
tur totũ ꝯñs ex toto añte ⁊ ex ꝯñte ſeqt̄ ꝙ illã ſcis eẽ ve
rã vľ ſcis eẽ falſaꝫ ⁊ tñ ſcis ipſaꝫ p̄ciſe ſignificare ꝙ h̄ eſt
hõ ſic p̄us aſſumptũ erat ſeqt̄ ꝙ tu ſcis ꝙ h̄ ẽ hõ vľ ꝙ tu
ſcis ꝙ h̄ ẽ ñ hõ q̄rũ ſi aliqd̄ ꝯcedit̄ cedat tp̄s ⁊ ar̄ ꝙ infra
tẽpꝰ ꝯceſſiſti illd̄ ꝙ ñ itellexiſti ľ ipoſſibile ex tibi dubio ⁊
ſi dr̄: ğ ad illd̄ aſſũptũ.ſ.ꝙ ſcio illã h̄ ẽ hõ p̄ciſe ſignificar̄
ꝙ h̄ ẽ hõ nec ꝯcedit̄ nec negat̄ ſꝫ q̄ro qd demõſtras ꝑ ly
h̄ ſꝫ h̄ qd̄ ſi ñ c̄tificet̄ ñ det̄ reſpõſio aliq̄ q̄ꝫ ñ itelligo illã h̄ ẽ
hõ ⁊ ſi dr̄ tu itelligis q̄litercũqꝫ illa ſignificat h̄ ẽ hõ nõne
itelligis ꝙ ſ̄biectũ iſtiꝰ ſignificat h̄ q̄rat̄ qd demonſtret̄
ſi nihil demõſtrat̄ dr̄ vt priꝰ ſi demõſtrat̄ aliqd vt hõ
vľ aſinꝰ dico ꝙ ñ ſeqt̄ ex caſu ꝙ intelligã illũ demõſtra-
ri ⁊ ſi q̄rat̄ tẽ qd itelligis eẽ demõſtratũ dico ꝙ ñ habeo
te c̄tificar̄ ſic priꝰ dictuꝫ ẽ mľtociẽs vľ dr̄ ꝙ ſtat ꝙ equꝰ
vľ aſinꝰ ⁊ ſic de ſingulis. Alid̄ ſophiſma ⁊ p̄mo de ter-
minis ñ ſignificatis ẽ tale exẽplũ ponat̄ ꝙ ly.a.in ꝓpõe
ſcit a te eſſe vã ſignificet p̄ciſe aſinũ ⁊ in ꝓpoſitiõe ſcita
a te eẽ falſa ſignificet hoiẽꝫ ⁊ in ſcita a te eẽ dubia p̄ciſe ſi
gnificet h̄ diſiũctũ hõ vel ñ hõ forte negat̄ caſus. Cõtra
poſito ꝙ ñ eſſent plures ꝓpões quã iſte tu ñ es.a.quaꝫ
ſcis eẽ verã ⁊ aſinꝰ eſt.a.quã credis eẽ falſaꝫ ⁊ h̄ ẽ.a.de
mõſtrato aliqd de q̄ dubitas aut ſit in rerꝝ natura vľ nõ
caſus ẽ poſſibiľ admittit̄ deide ꝓpono ꝙ q̄lꝫ ꝓpõ habe
at ꝯ̄dictoriũ ſuũ ⁊ h̄ bñ ſcias illa pticula bñ ſtat cuꝫ caſu
p̄ori ꝙ lꝫ bñ ſcias ꝙ illa ꝓpõ hẽat ꝯ̄dictoriũ ñ oꝫ tñ d̄ ſuo
ꝯ̄dictorio ꝯſiderar̄ q: ſtat ꝙ ñ ſcias qd ſit illd̄ admittit̄
igit̄ cũ demũ ꝓpõit̄ tu nõ es.a.ſi ꝯcedit̄ ꝓponit̄ tu bñ
rñdes ꝯcedit̄ deide ꝓponit̄ tu ꝯcedis illã ꝯcedit̄ dei
de ꝓpõit̄ tu ñ es.a.ſeqt̄ ex poſito ſi ꝯcedit̄ ꝯ̄ cũ toto ĩpo
ſito ſtat ꝙ aliq̄ ſit taľ tu es.a.quã tẽ ñ ꝯſideras in q̄.a.ſi
gnificat hoiẽꝫ: ğ cũ toto caſu ſtat ꝙ tu ſcis.a.⁊ ğ ñ ex caſu
ſeqt̄ ꝙ tu ñ es.a.negat̄ igit̄ illa tu ñ es.a. ſeqt̄ cũ poſito

ſꝫ ꝯ̄ tu ꝯcedis illã ⁊ bñ reſpõdes igit̄ vľ ſcis illã eẽ verã
vľ ſequẽtẽ ſꝫ ñ ſequẽtẽ igit̄ illã ſcis eẽ verã ⁊ tẽ illa tu ñ
es aſinꝰ ſeqt̄ ex inpoſito ⁊ q̄litercũqꝫ illa ſignificat ſigni
ficet illa tu nõ es: igit̄ illa ſeqt̄ ex ipoſito cũ i oi ꝓpoſitiõe
ſcita a te eẽ vã ly.a.ſignificat aſinũ ſꝫ illa ẽ hmõi: ğ ⁊c̄. ſꝫ
ꝑia vt ſuppono igit̄ ⁊ tota illa ꝓpõ ſignificat totaliť ſic
alia. Et ſi p̄mo negat̄ ľ dubitat̄ illa tu ñ es.a.ꝯ̄ ꝓponat̄
ſiľr illa ẽ ſcita a te eẽ falſa vľ tibi dubia ꝙ ſi ꝯcedit̄ argu
it̄ vt nẽ argũtũ ẽ ꝑ caſuꝫ ꝙ illa ẽ ſcita a te eẽ falſa tu nõ es
hõ vľ ꝙ illa ẽ tibi dubia tu nõ es hõ ⁊ ẽt ſuũ ꝯ̄dictoriũ ꝙ
vř iꝯueniẽs. rñſpõdet̄ admittẽdo caſũ ⁊ cũ ꝓpõit̄ aliq̄ taľ
tu es.a.vľ tu ñ es.a. vľ hõ ẽ.a.dicat̄ ꝙ ñ itelligo illã nã ñ
facta i poſitõe taľ itelligibiľ a me nec ſeqt̄ aliq̄ taľ ex caũ
aliq̄ľr ſignificar̄: igit̄ i caũ illo ñ ẽ illa a me itelligibiľ ⁊c̄.

A liud ſophiſma ponat̄ ꝙ qñ ponit̄ ly.a. a pte
ſ̄biecti p̄ciſe ſignificet hoiẽꝫ ⁊ qñcũqꝫ ponit̄ a pte
p̄dicati p̄ciſe ſignificet aſinũ admittit̄ deide ꝓ-
ponit̄.a ẽ hõ negat̄ ſi dr̄ ꝙ illa ẽ itelligibiľ ponat̄ ꝙ illa
ꝓpõ p̄ciſe ſignificet vt eiꝰ termini p̄tendũt ⁊ tẽ ſi negat̄
ꝯ̄ hõ ẽ hõ igit̄.a.ẽ hõ ꝓbat̄ ꝯña ꝑ modũ q̄ ꝓbat̄ ꝓpões eẽ
ꝯuertibiles. Si ꝯcedit̄ igit̄ illa.a.ẽ hõ ar̄ igit̄ ſic.a.ẽ hõ
igit̄ hõ ẽ.a.ꝯña pꝫ ꝑ ꝯuerſionẽ ſimplicẽ ⁊ ex ꝯñte ſeqt̄ hõ
ẽ.a.igit̄ hõ ẽ aſinꝰ ꝓbat̄ ꝑ caſuꝫ q: qñcũqꝫ ponit̄ ly.a.ꝑ
te p̄dicati ſignificat aſinũ ſꝫ h̄ ponit̄ a pte p̄dicati igit̄ h̄
ſignificat aſinũ ⁊ tota ꝓpõ ſignificat ex ꝯpoſitõe iſtoruꝫ
terminorꝝ vt ſuppono igit̄ tota illa ꝓpõ ſignificat hoiẽꝫ
eẽ aſinũ. Reſpõderi poſſet ꝯcedẽdo illã.a.ẽ hõ ⁊ cũ in-
fert̄ igit̄ hõ ẽ.a.negat̄ ꝯña nec ẽ ꝯuerſio ſimplex q: tũc
oporteret ꝙ ſ̄biectũ vniꝰ ſignificaret vt p̄dicatũ alteriꝰ
cuiꝰ oppoſitũ pꝫ ex caſu. Etiã ꝯñt ꝯceditur tales ꝓpões
eẽ poſſibiles.a.ẽ hõ ⁊ nihil ꝙ ẽ hõ ẽ.a. Si tñ obicit̄ ꝯ̄ ꝯ
ceſſionẽ iſtiꝰ.a.ẽ hõ cũ illa nihil ſignificat mihi cũ ſic pꝰ
dictũ ẽ nec ſeqt̄ illa hõ ẽ aſinꝰ iponit̄ a me ad ſignifican
dũ deũ eẽ: ğ illa ſignificat deũ eẽ. Sic a ſimili ñ ſeqtur i
propoſito iponat̄ ꝙ ly a pte ſ̄biecti ſignificet hoiẽꝫ igitur
cũ ponit̄ a pte ſ̄biecti ſic ſignificat hoiẽꝫ. reſpõdet̄ ꝙ ifra
temps illa ſignificat mihi intellexi per illam.a.eſt ho-
mo quod homo eſt homo vnde conceſſi illam ⁊ ſi que-
ratur quare vel vnde ſic itellexi ſeqt̄. reſpõdet̄ ꝙ ex ipo
ſitõe facta dr̄ tñ ꝙ illa ꝯña ñ valꝫ. Jmponat̄.a.ad ſigni
ficãdũ ſic igit̄.a.ſignificat ſic nec ſp oꝫ ꝙ.a.cã ad effec-
tũ ſit cũ trãſſicat ſequẽtia bona vt lucrari ẽ cã queritur
mercat̄ trãſſitat̄ ñ ſeqt̄ tñ illa lucrat̄: ğ trãſfert̄ ⁊ ſic deã
bulare reſpectu ſanitatis. Cum tñ q̄r̄ cauſa diuerſitatis
quare talis impoſitio nõ eſt cã ꝙ ly hõ ẽ aſinꝰ ſignificat
deũ eẽ dico ꝙ illa ꝯſtat ex t̄minis autẽtice p̄marie ſigni
ficãtibꝰ ⁊ alia ñ ⁊c̄. Et itaqꝫ obſ̄uãdũ ꝙ cũ põitur alicui
aliq̄ ꝯña vľ ꝓpoſitio de termis ignotꝭ vľ ñ ſignificatiuis
ꝙ nullo mõ ſit ipi reſpõdẽdũ donec ſciãtur ſignificatões
oiuꝫ terminorꝝ ſic i talibꝰ.a.ẽ aial ⁊ ꝙ nullũ.a.ẽ aial po
ſito ꝙ ly.a.ꝯuertat̄ cũ ly oĩſ hõ ⁊ ſiľr.a.ẽ aial ⁊ nullũ aial
ẽ.a. Jtẽ.a.differt ab ẽte ⁊ tñ.a.ẽ poſito ꝙ.a.ſit numerus
duorꝝ pro rebꝰ numeratꝭ Jtẽ.a.habet ifinitas ptes q̄ꝝ
nulla ẽ ps.a. Jtẽ.a.ẽ ⁊.b.ẽ ⁊.a.ñ ẽ.b.nec alid̄ quã.b.poſi
to ꝙ.a.foret numerꝰ ex ſor. ⁊ platone ⁊.b. ex cicerone ⁊
ſocrate. Jtẽ.a.⁊.b.differũt ⁊ tñ.a.nõ differt.a.b.poſito
ꝙ.a.ſit numerꝰ vt prius ⁊.b.inde numerꝰ ⁊ ſic caueas
tibi a pro infectis ⁊c̄.

A liud ſophiſma poſito caſu ꝙ.a.altera illarꝝ deꝰ
ẽ ⁊ hõ ẽ aſinꝰ ſꝫ lateat te q̄ illarꝝ ſit.a. Si admit-
tit̄ ⁊ ꝯcedit̄ ꝙ.a.ſit altera illarꝝ. Cõtra cedat tp̄ſ
⁊ arguitur quod infra tempus admiſiſti impoſſibile ex
tibi dubio nam ex tibi dubio omne.a. tunc fuit ꝙ im-
poſſibile fuit eſſe alteram illarum vt poſito quod te ne
ſciẽte fuiſſet oẽ papa ſedet: h̄ tñ poſſet dici negãdo illã
p̄mã ꝯñaꝫ tẽ oẽ.a.ipoſſibile fuit eẽ alterꝝ iſtorꝝ ⁊ admiſi
ſti ꝙ oẽ.a.ſit aliqd̄ iſtorꝝ igit̄ tẽ admiſiſti ipoſſibile ſic nec
ſeqt̄ oẽ aial nẽ exñs i iſta domo ipoſſibile ẽ eẽ bouẽ cũ ad
mitto ꝙ oẽ aial exñſ i iſta domo ſit nẽ boſ: ğ admitto ipoſ-
ſibile lꝫ.n.oẽ exñs in illa domo ipoſſibile eſt eſſe bouẽꝫ
poſſibile ẽ tamẽ omne exiſtens in iſta domo eſſe bouẽ.

Et poſſet etiã dici ꝙ nõ eſt incõueniẽs admittere ipoſ-
ſibile per accidẽs tũc cũ neſciat̄ a reſpondente quid ſit
ipoſſibile vel ſolũ cũ admittit̄ gr̄a argumẽti ad viden-
duꝫ quid ſeqt̄ cũ ꝓponit̄: igit̄ in p̄dicto caſu cuꝫ ꝓponit̄
a.eſt verꝝ dubito.a.eſt falſuꝫ dubito.a.ẽ tibi dubiũ ne-
go q: neutrũ iſtorꝝ eſt mihi dubiũ.a.eſt alterꝝ iſtorꝝ igit̄
a.nõ eſt tibi dubiũ tu ſcis.a.eſſe verũ ſcis.a.eſſe falſuꝫ
⁊ ſcis.a.eſſe tibi dubiũ negat̄: ſed poſito cũ caſu ꝙ.a.ſit
illa deꝰ ẽ quã ſcis eſſe verã ⁊ h̄ lateat te ⁊ ꝓponit̄.a.ſcis
eſſe falſuꝫ negat̄.a.ſcis eſſe verũ ꝯcedit̄ q: h̄ ſcis eſſe ve
rũ ⁊ h̄ eſt.a.ğ.a.⁊c̄. vñ patet ꝙ.a.eſt ſcitũ a te. Et in ta-
libus caſibꝰ de ſenſu diuiſo ⁊ cõpoſito habẽtibꝰ marie
difficultatẽ deſeruit regula priꝰ maxime ꝯmendata in
tractibꝰ p̄cedentibꝰ.ſ.ꝙ.a.p̄mo termino debet ꝓpoſi-
tio habere ſuam probationẽ niſi ſit in determinatione
modi ſ̄bſequẽtis vt hoiẽꝫ eẽ aial eſt ꝯtingẽs q̄ tñ dubi-
tari debet ⁊ ſiles ſi totã ꝓpoſitioneꝫ determinat vľ ſolũ
mõ verbũ ſi p̄mo mõ ſic dr̄ ſenſus ꝯpoſitꝰ ſi ſcd̄o mõ ſic
dr̄ ſenſus diuiſus. Jn ꝓpoſito dũ tali caſu ꝙ ſcias.a.ẽe
verũ iſtorꝝ ꝯ̄dictoriorꝝ rex ſedet nullꝰ rex ſedet cõcedit̄
ꝙ ſcio.a.ẽe verꝝ ſꝫ negat̄ ꝙ.a.ſcio eẽ verꝝ q: nullũ iſtorꝝ
ſcio ⁊ cõcedit̄ ꝙ ſcio.a.ẽe verũ ⁊ ꝙ.a. eſt mihi dubiũ ⁊
quod ſcio.a.eſſe verꝝ ⁊ quod.a.neſcio eſſe verum pri-
ma pars enim iſtius concluſionis ſumitur in ſenſu cõ-
poſito ⁊ ſcd̄a in ſenſu diuiſo. Et ſic ꝑ̄iter ꝯmuniter ſtat
tales eẽ poſſibiles tu ſcis aliqd eẽ ꝙ nõ ſcis eẽ nec aliqs
hõ ſcit eẽ tu ſcis aliqd eẽ verꝝ qd̄ a nemie ſcit̄ eẽ verũ
ſtat.n.te ſcire talẽ ꝓpoſitionẽ p̄ciſe p̄marie ſignifican-
tẽ.ſ.aliquid eſt ꝙ nõ ſcis eẽ verꝝ vñ ſequit̄ p̄ma ⁊ ꝯſilr
de aliis poſſet tñ ad caſus cuiꝰ ſt duo vltimi aliť magis
ſophiſtice reſpõderi cũ ponit̄ ꝙ ſit.a. alterꝝ illorꝝ vľ qd̄
a.ſit hõ vľ huiuſmodi dubitat̄ an caſus ſit poſſibiľ q: ñ
magis videt̄ eẽ ille caſus admittẽdꝰ quã ſi ponat̄ ꝙ h̄
ſit alterꝝ illorꝝ vľ h̄ nõ limitãte mihi qd demõſtret̄ iõ q̄
rat̄ anq̄ꝫ caſus admittit̄ qd debꝫ ly.a.mihi ſignificare
p̄ciſe ⁊ ſi dr̄ ꝙ ille ſignificat ſic ille terminꝰ alterꝝ demõ-
ſtrãdo deꝰ ẽ vľ hõ eſt aſinꝰ rex ſedꝫ vľ nullꝰ rex ſedꝫ pote
rit bñ ꝯcedi cũ ꝓponit̄.a.ẽ verꝝ.a.ẽ falſuꝫ nec ꝯ̄dicit plꝰ
quã alterꝝ iſtorꝝ ſit verꝝ ⁊ alterꝝ iſtorꝝ ñ ſit verꝝ. Et tẽ re-
ſpõdet̄ ñ accidit magna difficultas in reſpõdendo igit̄
eligas rationẽ q̄ placꝫ. Aliud ſophiſma poterit eẽ ponẽ
do ꝙ ly.a.ꝯuertat̄ cũ ly aſinꝰ ⁊.b.cũ ly aial vľ cuꝫ ly hõ
cũ ly aſinꝰ ⁊ fiat tale argumentũ vtrũqꝫ iſtorꝝ eſt aſinꝰ ſꝫ
tu es alterum iſtorum ergo tu es aſinus demonſtran-
do per ly iſtorꝝ indifferenter tam.a. q̄ꝫ.b. ꝯceditur ꝯña
q: ſillogiſmꝰ in darij ⁊ negat̄ minor ſꝫ ꝯ̄ tã.a.eſt aſinꝰ q̄ꝫ
b.eſt aſinꝰ ⁊ nõ ſt plura iſtorꝝ igit̄ ⁊c̄. Hic rñdet̄ negãdo
p̄mo ꝯñaꝫ vt ſit.a. vnꝰ pũctꝰ.b. ſcd̄s.c.d.q̄rtꝰ ñ ſequit̄
iſti ſt duo demõſtrãdo.a.⁊.b.⁊ iſti ſt duo demõſtrãdo
c.⁊.d.⁊ nõ ſt plura iſtorꝝ quã iſti ⁊ iſti: igit̄ oĩs iſtorꝝ ſunt
duo negat̄ ꝯña ⁊ minor p̄cedẽtꝭ argumẽti q: dico ꝙ plu
ra ſt iſtorꝝ.ſ.a.⁊.b.q̄ꝫ.a.ꝙ eſt aſinꝰ aſinꝰ ⁊.b.ꝙ eſt aſinꝰ
q: q̄cũqꝫ ſt.a.ꝙ eſt aſinꝰ ⁊.b.ꝙ ẽ aſinꝰ ſt tãtũ duo ſꝫ non
plura quã duo aialia ſic ꝯſtat iõ oꝫ ſic determinate ꝯclu-
dere maiorẽꝫ p̄oris argumẽti ꝙ oẽ.a.foret aſinꝰ ⁊ ẽt ꝙ
oẽ.b.foret aſinꝰ ꝙ ẽ ipoſſibile vt patꝫ intuenti ꝑ caſuꝫ.
Solet difficultas aſſignari iponẽdo ꝓpoſitiões eẽ ſiles
vľ diſſimiles q̄ꝫ ptẽ obligatoriã reputo fruſtra fore vel
ianẽ ne tñ ob ignorãtia huiuſmõi ſequẽtibꝰ hãc ſentẽtiã
defectꝰ reputet̄ breuiſſime ponã modũ cõeꝫ ſcd̄o regu-
lã cũ manifeſtatiõe q̄ꝫ nugatoria reputo.ſ.d̄ ſilibꝰ ſpẽbꝰ
obligatiõis facere ꝯſiderationẽ. Supponit̄ itaqꝫ coiter
in illa mã ꝙ ꝯceſſo infra tp̄s vno poitorꝝ ⁊ admiſſo vno
ſimiliũ reliquũ ẽ ꝯcedendũ cũ ponit̄ ⁊ negato vno negã
dũ ẽ reliquũ ⁊ ſic cõſiľiter. Et de ſilibꝰ ꝯceſſo vno debꝫ
reliquũ negari ⁊ eꝯ̄ ⁊ breuit̄ ad poſita eẽ ſilia ꝯſimiľ ẽ rñ
ſio ⁊ ad diſſilia diſſimiľ erit rñſio ſcd̄o ſupponit̄ ꝙ ſoluꝫ
talia q̄ ſtat eẽ ſimľ vã vľ ſimľ falſa ſt admittẽda eẽ ſilia
⁊ diſſilia q̄rꝝ vnũ ſtat eſſe verꝝ ⁊ reliquũ falſuꝫ. Prima
regula de poſitꝭ eẽ ſilibꝰ dat̄ taľ qñcũqꝫ alicuiꝰ ꝯñe bone
ponũt̄ añs ⁊ oppoſitũ ꝯñtꝭ eẽ ſilia ⁊ aditti̇t vtrũqꝫ iſtorꝝ
eſt negandũ q: talia ſt ſoluꝫ ſilia in falſitate ſꝫ qñ ponit̄
duas ꝓpoſitiões eẽ ſiles q̄rꝝ vnã ſtat eẽ ꝯñs ⁊ aliã op-
poſitũ añtꝭ reſpectu illiꝰ in ꝯña bona ꝯcedit̄ vtrũqꝫ q: ta
lia debẽt ſolũ eẽ ſilia in vitate nõ tñ ſemꝑ admittendũ ẽ
oppoſitũ ꝯñtꝭ ⁊ añs eẽ ſilia nec oppoſituꝫ añtis ⁊ ꝯñs ſic
vbi tã añs q̄ꝫ ꝯñs ſt ipoſſibilia vľ nec̄ia Exẽplũ vt ſi po
nant̄ eẽ ſilia tu es aſinꝰ ⁊ tu es hõ admittit̄ deinde ꝓpo
nit̄ tu es hõ ſi negat̄ ꝯ̄cedat tp̄s ⁊ tẽ infra tp̄s illa tu es
hõ fuit vã ñ repugnãs poſito igit̄ ꝯcedẽda infra tp̄s añs
patꝫ intuẽti. Si ꝯcedit̄ tu es hõ ꝓponit̄ tu es aſinꝰ ſi ne
gat̄ ꝯ̄cedat tp̄s tẽ infra tp̄s tu ꝯceſſiſti vnũ iſtorꝝ ſcitorꝝ
a te eſſe ſiliũ ⁊ aliud negaſti igit̄ male ⁊ ꝯ̄ ſcd̄aꝫ rñſionẽ
vľ ſuppoſitionẽ. Rñdet̄ ſm̄ cõmunẽ viã admittẽdo ca
ſũ ⁊ negãdo illã tu es hõ cũ ꝓponit̄ ⁊ cũ dr̄ illa fuit vã ñ
repugnãſ: igit̄ ꝯcedẽda negat̄ ꝯña q: illa regula tenꝫ in
poſitiõe ſimplicis ꝓpoſitiõis vbi ſic ñ refert̄ vna ꝓpoſi
tio ad aliã ſic ẽ in obligatiõe de ſilitudie ⁊ diſſilitudine
ꝓpoſitionũ pro ſcd̄o exẽplo illiꝰ regule ſit tale ſophiſma
pono tibi iſta eẽ ſilia tibi cõcludit̄ ⁊ tu neſcis tibi cõclu
di q̄ admiſſo ꝓponit̄ tibi illa tibi ꝯcludit̄ ſi ꝯcedit̄ cedat
tp̄s ⁊ ar̄ ſic in p̄cedẽtibꝰ ꝙ ꝯceſſiſti falſuꝫ ñ ſequẽs ſi ne
gat̄ ꝓponit̄ tu neſcis tibi ꝯcludi ſi ꝯcedit̄ ꝯ̄cedat tp̄s et
ar̄ ꝙ ifra tp̄s ꝯceſſiſti vnũ ſiliũ ⁊ negaſti reliquũ ğ male
Si negat̄ igit̄ illa tu neſcis tibi ꝯcludi ꝓponit̄ eiꝰ oppo
ſitũ.ſ.tu ſcis tibi ꝯcludi qd̄ oꝫ nunc ꝯcedere q: negabat̄
eiꝰ oppoſitũ ⁊ tẽ ar̄ ſic tu ſcis tibi ꝯcludi igit̄ tibi ꝯcludit̄
ꝙ erat negatũ ꝯña tenꝫ q: nihil ſcit̄ niſi verꝝ vt patꝫ pri
mo poſteriorũ. Reſpõdet̄ ꝑ p̄mã regulã datã admittẽ-
do caſuꝫ ⁊ cũ ꝓponit̄ tibi ꝯcludit̄ negat̄ ꝯña facta ex tp̄s
⁊ dr̄ ꝙ illud itelligit̄ ſic p̄cedẽti dictũ ẽ: patet igit̄ cũ ſit
illa ꝯña bõa tu ſcis tibi ꝯcludi: igit̄ tibi ꝯcludit̄ ꝙ iã i ca
ſu poſito ponit̄ oppoſitũ añtis ⁊ ꝯñs eẽ ſilia. Et ſiľr ẽ di
cendũ ſi ponat̄ añs ad aliquã ꝓpoſitionẽ ⁊ eiꝰ ꝯñs eẽ diſ
ſilia ꝙ oꝫ tẽ añs eẽ verꝝ ⁊ ꝯñs eẽ falſuꝫ vt ſi ponat̄ illa eẽ
diſſilia tu curris ⁊ tu moueris ⁊ negatur ꝙ tu curris qñ
cũqꝫ ꝓponit̄ cauendũ ẽ de ꝯuertibilibꝰ tñ tu es hõ tu es
aial homo currit riſibile currit que nõ ſunt admittenda
eẽ diſſimilia ſic nec duo ꝯ̄dictoria eſſe ſimilia ⁊c̄.

A liud ſophiſma põt eẽ tale. ponat̄ illa eẽ ſilia tu
es rome ⁊ aliquẽ hoiẽꝫ ſcis ñ eẽ rome admittitur
deide ꝓponit̄ tu es rome ſi ꝯcedit̄ ꝯ̄cedat tẽpꝰ
obligatõis ⁊ tẽ illa ifra tp̄s fuit falſa nõ ſequẽs nec pone
bat̄ ꝯñs ⁊ oppoſitũ añtꝭ eẽ ſilia igit̄ illa fuit negãda patꝫ
añs q: ñ ſeqt̄ tu ñ es rome igit̄ aliquẽ hoiẽꝫ ſcis ñ eẽ ro
me q: cũ p̄ma pte ſtat ꝙ dubitat̄ te eẽ rome ⁊ ſic d̄ q̄libꝫ
alio negat̄: ğ cũ ꝓponit̄ tu es rome ⁊ ꝓponit̄ ſuũ ſile.ſ.
aliquẽ hoiẽꝫ ⁊c̄. ſꝫ ꝯ̄ tu ſcis te ñ eẽ rome q: ñ es rome per
ꝯceſſuꝫ ⁊ ſiľr tu es h̄ demõſtrãdo locũ in q̄ ſedes: ğ ſcis te
ñ eẽ rome ⁊ tu es aliqſ hõ: igit̄ aliquẽ hoiẽꝫ ſcis ⁊c̄. qd̄ fu
it negatũ. reſpõdet̄ ꝑ illã regulã cũ ꝓpõit̄ negãdo ꝙ me
ſcio ñ eẽ rome nec ſeqt̄ ñ ſuꝫ rome ⁊ ſuꝫ h̄ igit̄ ſcio me ñ
eẽ rome ſꝫ oꝫ ſic ꝯcludi igit̄ ñ ſcio me eẽ rome q̄ ẽ negata
⁊ p̄or fuit affirmatiua ⁊ vlteriꝰ negat̄ alia ꝯña facta.ſ.te
ſcis eẽ h̄ ⁊ h̄ ñ ẽ rome igit̄ ſcis te ñ eẽ rome q: ſtat ꝙ du
bitẽ aut h̄ vbi iã ſuꝫ ſit rome vľ ñ: ſi ğ negat̄ vtraqꝫ affir
matiuaruꝫ.ſ. me ſcio eſſe rome ⁊ me ſcio non eſſe rome
ſicut iam papã ſcio ſtare ⁊ papã ſcio non ſtare in illa ta
mẽ materia fatẽdo veritatẽ nõ oportet admittere pro-
regula aliq̄ dictarꝝ ſuppoſitionũ vt poſito mihi ꝙ tu cur-
ris admittit̄. Et ſi ꝓpõit̄ illa ſt ſilia tu curris ⁊ tu es aſinꝰ
tu male reſpõdes ꝯcederẽ vt verꝝ ñ repugnãs cũ ſit rei
vitas ꝙ q̄libꝫ illarꝝ ſit falſa ñ tñ oꝫ cũ q̄libꝫ illarꝝ ꝓponit̄
illã ꝯcedere teneor.n. vnã ꝯcedere q: poſitũ q̄ tñ ñ ptiẽt
aliis: poſitiões igit̄ ille ſt falſe de facto nec video ꝙ expe
dit iſtas ſufficeř ad docendũ ꝯñt reſpõdeř ad qd̄ tñ dc̄a
in caplõ p̄mo ⁊ ſequẽti ſufficiãt mihi.n. vř ꝙ ſupfluũt: ẽ
igit̄ in hac mã diligẽter obſeruãda memoria poſitorũ ⁊
ꝯceſſorꝝ vľ oppoſitorꝝ negatorꝝ vt niſi cõcedã niſi vľ ſci-
tũ eẽ verꝝ ñ repugnãs vľ ſcitũ eẽ falſuꝫ ñ ſequẽs ⁊ in h̄ cõ
ſiſtit ꝑ̄iter reſpondere. ⁊c̄. finis.

Expliciunt obligationes ſtrodi.

VNIVERSIDAD DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES

VNiVERSiDAD
DE SALAMANCA

VNiVERSiDAD
DE SALAMANCA
GREDOS.USAL.ES